

Giới thiệu Tuyệt Thế Hảo Yêu

Editor: Tạ An

Là một con yêu quái không hề tầm thường, nhưng hẳn quyết làm người tốt, thu lấy công đức để tẩy đi tội nghiệt và yêu khí của mình. Thế nhưng trắc trở xảy ra, hẳn mất trí nhớ, sự mạng của mình cũng bị lãng quên từ đó.

Thoảng cái mươi ngàn năm trôi qua, giờ đây huyết mạch Viễn Cổ dần thức tỉnh, trong đô thị xuất hiện yêu quái, thần tiên. Có Hồ ly tinh, có tiên nữ... Từ nay về sau, yêu quái Lý Vân không còn cô đơn nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Yêu là do yêu mẹ sinh ra

Thời tiết rét đậm, sương mù cùng mây đen bao phủ khắp trời, gió lạnh thấu xương thổi từng đợt.

Đã là buổi trưa nhưng bầu trời vẫn đầy hoa tuyết.

Đây chính là tình thành đầu tiên hứng chịu trận bão tuyết, đến tối khắp nơi tràn ngập tuyết trắng.

Trên cành cây, nóc nhà đều là một mảnh trắng xóa. Buổi tối vốn nên náo động nhưng lúc này lại có vẻ lạnh lẽo hiu quạnh, trên đường bóng người qua lại thưa thớt.

Trời lạnh như thế ai mà muốn bước ra khỏi cửa. Ngẫu nhiên trên đường có người thì cũng co mình, quần áo dày cộm phủ kín thân thể.

Một vài người choàng khăn kín cổ, đội mũ len, cả người trùm kín quần áo để chống chọi lại với cái lạnh thấu xương.

Đây là một tỉnh thuộc khu vực Tây Bắc, kinh tế coi như phát đạt, nhân khẩu cũng gọi là đông đúc, nguồn nước dồi dào quanh năm, khuyết điểm duy nhất chính là bão tuyết quá lớn. Nhất là mùa đông, thời điểm tuyết rơi luôn kèm theo gió lạnh thấu xương. Không thể nghĩ ngờ đây là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Người trên đường đều bước đi rất nhanh, hy vọng sớm có thể đến nơi cần đến để tránh bị gió lạnh thổi trúng.

Lúc này một người trẻ tuổi mặc áo lông xanh, vóc người hơi mập đi một mình trong gió tuyết, cước bộ rất nhanh. Hẳn tựa hồ cũng muốn sớm về nhà.

Nhưng không ai biết, hẳn kỳ thực cũng không lạnh.

Cho dù không mặc áo lông, hẳn cũng không vì gió tuyết mà cảm thấy lạnh.

Đó là vì hẳn đã quá quen với cái thời tiết này rồi.

- Lý Vân...

Đột nhiên, trong gió lạnh truyền đến một thanh âm ôn nhu. Người trẻ tuổi mặc áo lông vô ý thức dừng bước, hơi quay đầu lại.

Không sai, người thanh niên này chính là Lý Vân. Là sinh viên đại học năm thứ tư.

Trong gió đêm, một cô gái vóc dáng cao gầy trên người khoác áo lông hồng chậm rãi hướng phía hắn đi tới. Cô gái tuy mặc rất nhiều quần áo nhưng cũng không ảnh hưởng đến vóc người mỹ miều của nàng. Trong ánh vàng từ cây đèn đường, khuôn mặt nàng hiện ra, đó là một khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp.

Lý Vân ngẫm cười khỏ, chính mình đã cố ý rời tiệc sớm nhưng vẫn không thể tránh thoát được ánh mắt của nàng. Hôm nay lớp Lý Vân có tổ chức ăn liên hoan, chẳng qua hẳn cảm thấy quá tẻ nhạt nên đã về sớm giữa chừng. Không nghĩ tới lại bị lớp trưởng Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn thấy.

Đợi đến khi cô gái đến gần, Lý Vân đã nhận thấy trên khuôn mặt nàng nổi lên một tia tức giận. Về mặt tựa hồ có chút không vui.

- Lớp trưởng đại nhân, có chuyện gì sao?

Nhâm Hiểu Nguyệt là một cô gái giàu lòng nhiệt huyết cùng lương thiện. Làm bạn học đã gần bốn năm, trong trí nhớ của Lý Vân, nàng luôn luôn vui vẻ quan tâm giúp đỡ người khác. Hôm nay, hẳn chính là đối tượng được lớp trưởng quan tâm.

Nguyên nhân quan tâm cũng rất đơn giản, trước đó vài ngày Lý Vân có đánh nhau trong trường học, sau đó bị trường học xử phạt. Khoảng cách đến tốt nghiệp cũng không còn nhiều lắm, Nhâm Hiểu Nguyệt sợ trong lòng Lý Vân có áp lực, dù sao sau này đi tìm việc làm mà trong hồ sơ có vết bầm thì cũng khó trúng tuyển.

- Lý Vân, có phải cậu vẫn còn đang lo lắng về sự tình xử phạt...

Trên khuôn mặt trắng như tuyết của Nhâm Hiểu Nguyệt có hai má lúm đồng tiền xinh đẹp, đôi mắt to hiện lên vẻ hồn nhiên khả ái, cộng thêm bộ tóc ngắn càng tăng thêm vài phần quyến rũ.

Thanh thuần cùng quyến rũ, chính là dùng để miêu tả về nàng.

- Đi, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống, tớ làm tâm lý cho cậu.

Nhâm Hiểu Nguyệt không khỏi phân trần, sau đó lôi kéo Lý Vân đi tới quán cà phê trước mặt ngồi một chút.

Nhâm Hiểu Nguyệt trong trường đại học chính là thuộc về tuyệt người học giỏi đa tài, khuôn mặt, vóc người, tính tình các phương diện đều xuất chúng, là nhân vật cấp hoa hậu giảng đường. Nếu là những bạn học nam bình thường mà được Nhâm Hiểu Nguyệt mời, chắc chắn là sướng muốn chết. Lý Vân cũng là một người đàn ông, hẳn cũng rất yêu thích các cô gái xinh đẹp. Thế nhưng hẳn biết, lớp trưởng rất nhiệt tình, nếu một ngày nào đó bị nàng quán lâu sẽ rất khó thoát thân. Lý Vân không thích phiền phức, cho nên hẳn không có ý định đi uống cà phê cùng nàng.

Còn nói về cái vụ xử phạt của trường học kia hẳn thực không để ý. Về phần tìm việc làm, tự nhiên sẽ có người vì hẳn ra tay. Bằng vào sự quen biết đã lâu của hẳn với lão hòa thượng Trí Hoảng, vì hẳn mà tìm một công việc cũng không phải là việc gì khó.

Đó là lý do hẳn thấy, sự nhiệt tình cùng quan tâm của Nhâm Hiểu Nguyệt hoàn toàn là dư thừa.

- Lý Vân, cậu là một đại nam nhân sẽ không đến mức mất tinh thần như vậy chứ? Cậu nếu như vậy, tớ sẽ khinh thường cậu.

Nhâm Hiểu Nguyệt bĩu môi miệng lẩm bẩm nói.

Nhìn thái độ Nhâm Hiểu Nguyệt kiên quyết như thế, Lý Vân dở khóc dở cười, hẳn ngượng ngùng cười, nói:

- Lớp trưởng đại nhân, tớ không sao thật mà... Sự tình xử phạt đó nếu cậu không nhắc có lẽ tớ quên mất rồi. Tớ đang có chút việc riêng cần phải xử lý, cho nên mới rời tiệc sớm... Cậu cứ trở về đi...

Nghe được Lý Vân cự tuyệt, trên mặt Nhâm Hiểu Nguyệt lộ ra vẻ thất vọng:

- Lý Vân, cậu làm cho tớ quá thất vọng, một chút đã kích nộ nhỏ như vậy mà cậu đã không chịu được... Tớ biết cậu là cô nhi, cũng biết cậu phải tự mình nuôi sống bản thân, thế nhưng cậu vì sao không thể chấp nhận sự trợ giúp của tớ. Tớ biết cậu có lòng tự trọng rất lớn, thế nhưng cậu phải biết rằng, chúng ta là bạn học, bạn học trong lúc như này nên giúp đỡ lẫn nhau, hiện tại cậu gặp khó khăn, tớ lại có thể giúp cậu, cậu vì sao phải cự tuyệt làm gì? Lý Vân, tự tôn quá mức chính là tự ti... Cậu không phải loại người như vậy chứ?

Nghe Nhâm Hiểu Nguyệt nói, Lý Vân dở khóc dở cười. Dừng một chút, đưa tay gỡ đầu, nghiêm mặt cười:

- Lớp trưởng, nếu như bạn đồng ý nói truyện tình tứ với tớ, tớ rất nguyện ý theo cậu đi uống cà phê, nếu như cậu định giáo dục tư tưởng với tớ, vậy xin lỗi tớ không thể đi cùng rồi.

Lời này vừa nói ra, Nhâm Hiểu Nguyệt nhất thời trừng to mắt nhìn Lý Vân, khẽ gất nói:

- Ở trước mặt tớ giảm đùa giỡn, thật là lưu manh... Hừ, bản tiểu thư hiện tại không hề có ý định nói truyện tình tứ...

Nói đến đây, khuôn mặt Nhâm Hiểu Nguyệt hơi đỏ lên.

- Đã như vậy, lớp trưởng, mời bạn trở về đi... Tớ cũng phải về nhà.

Lý Vân kỳ thực chính là cố ý cợt nhả, bỏ đi ý định giúp đỡ của Nhâm Hiểu Nguyệt đối với hẳn, theo tình huống bây giờ mà xem xét, làm vậy là tốt nhất.

Nhâm Hiểu Nguyệt ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lý Vân, nhỏ giọng hỏi:

- Lý Vân, nghe nói bạn thuê phòng trọ ở ngay khu phía trước, tớ có thể đi xem không?

Bình thường mà nói, sinh viên không được phép ra ngoài trường thuê phòng trọ, tuy nhiên, trên có chính sách, thì dưới có đối sách, ra ngoài trường thuê phòng trọ hiện cũng đang là một xu thế. Sinh viên ra ngoài thuê phòng thì có vô vàn nguyên nhân, người là vì có tình nhân, kẻ lại vì muốn tiết kiệm tiền bạc, một số khác là để học tập. Còn Lý Vân ra ngoài thuê phòng là để tiện việc buôn bán. Hẳn vốn là một đứa cô nhi, từ nhỏ ở cô nhi viện lớn lên. Từ trước đến giờ đều là chính phủ giúp đỡ hẳn đến trường.

Từ sau khi lên đại học, hẳn kết bạn với lão hòa thượng, làm thay đổi cuộc đời hẳn. Sau đó được lão hòa thượng giới thiệu, hẳn bắt đầu làm việc ngoài giờ, tự nuôi sống bản thân. Tiền thuê phòng không phải là nỗi lo của hẳn.

Nghe Nhâm Hiểu Nguyệt nói dự định đi vào phòng khu trọ của mình. Lý Vân mặt lộ vẻ khó xử. Khu mình trọ, thực sự không phù hợp để tham quan. Người nơi đây đủ loại thành phần... Làm việc mờ ám, sinh viên sống thử, ăn trộm, thậm chí là gái gú cờ bạc đều có. Hơn nữa chỗ hẻm ở có bốn tầng lầu khoảng năm mươi hộ, trong đó có phần nửa chính là làm công việc mua bán thể xác. Một ít cô gái thậm chí còn đem khách hàng mang về phòng trọ làm việc mua bán. Nhất là buổi tối, tiếng thò dúc không ngừng. Tất cả mọi người đều phải nghe những âm thanh đó, tiếng rên rỉ cứ thể vang khắp khu trọ.

Lý Vân không muốn Nhâm Hiểu Nguyệt trong sáng, thanh thuần như vậy đi vào đó. Huống hồ, ngày hôm nay hẻm có một loại dự cảm, lão hòa thượng hẳn sẽ tìm đến hẻm. Cho nên không thể đưa nàng đi.

- Thế nào? Không được à?

Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn Lý Vân im lặng hồi lâu, hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Cậu không phải cái loại keo kiệt đấy chứ?

- Tớ rất hào phóng, chẳng qua...muộn như vậy, bạn lại là con gái, tới chỗ mình ở sẽ không tiện.

Lý Vân nói:

- Như vậy đi, cuối tuần tớ sẽ đưa bạn đi xem, đêm nay thì không tiện. Thời gian không còn sớm, về đi...

- Có cái gì mà không tiện chứ?

Nhâm Hiểu Nguyệt trừng to mắt hỏi:

- Ặc Ặc...!

Lý Vân tưởng dọa được Nhâm Hiểu Nguyệt:

- Một nam một nữ ở gần nhau? Như lửa với rom, lâu ngày...

- Phi phi...

Lý Vân còn chưa nói tới bén lửa, Nhâm Hiểu Nguyệt khuôn mặt đã hồng rực, nàng khẽ cau một tiếng, đôi mắt mỹ lệ trừng trừng nhìn Lý Vân, rồi xoay người rời đi.

Mới đi hai bước, nàng đã xoay người lại nhắc Lý Vân:

- Nhớ đấy, cuối tuần cậu phải đưa tớ đi xem phòng trọ, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy...

Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn luôn nghĩ Lý Vân bị bị vì xử phạt mà buồn chán, trong lòng vẫn muốn giúp đỡ.

Lý Vân cười cười không có nói nữa.

...

Sau khi tách khỏi Nhâm Hiểu Nguyệt, Lý Vân liền đi về phía khu trọ.

- Ân.... A...a...

Vừa tiến đến cửa sắt lớn, Lý Vân liền nghe được âm thanh ân ái của đôi nam nữ. Hẻm vô thức ngẩng đầu nhìn, đồng thời phán đoán chính xác, âm thanh là từ phòng 205 truyền đến. Chủ phòng này là gái đứng đường, nàng bình thường sẽ mang khách nhân đến phòng trọ làm việc, hơn nữa mỗi lần động tĩnh lại cực lớn. Trước phòng 205 là dây treo đồ đầy quần áo, màu sắc rực rỡ, quần lót, toàn đồ mới, có cái trong suốt, trần ngập kích thích cùng mê hoặc. Lý Vân không có bị mê hoặc, chỉ nhìn qua rồi vội đi lên lầu ba.

Đi tới phòng mình Lý Vân lấy chìa khóa ra, bỗng cửa đột nhiên tự mở. Lý Vân ý thức được gian phòng của mình có người.

Quả nhiên, khi hẻm vào phòng, hẻm thấy một đôi giày Tây màu đen. Người đầu trục nhìn qua khoảng năm mươi tuổi. Mặt mày hồng hào, da mịn thịt mềm. Đầu trục mặc toàn đồ hiệu, quần áo là Versace, giày da là Armani. Tính quần áo trên người hẻm đã khoảng vài vạn đồng.

Lý Vân tựa hồ nhận ra đầu trục, lạnh lùng mà nhìn vài lần, hẻm tức giận nói:

- Lão hòa thượng, ngươi làm thế nào vào được? Lúc đi, ta nhớ đã khoá cửa phòng. Ta hoàn toàn có lý do nói ngươi tự xông vào nhà dân.

- A di đà phật, thiện tai thiện tai...!

Hòa thượng đầu trục chấp tay trước ngực, nhắm Phật hiệu:

Thí chủ, không nên đối với bản tăng hung ác như vậy? Bản tăng tới tìm cậu, là có chuyện quan trọng.

Lý Văn đi vào phòng, đặt mông ngồi ở trên giường, hừ một tiếng nói:

- Lão hòa thượng, từ khi gặp phải ngươi, ta bị ngươi hại không biết bao nhiêu lần? Không phải làm hư cửa rồi chứ?.

- Hắc hắc....!

Đầu trục khẽ cười một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Cửa phòng là chủ nhà mở, hơn nữa, hần trả cho ta một trăm đồng đoán mệnh... Ngươi báo cảnh sát đi, chủ cho thuê nhà sẽ vì ta mà làm chứng, ta là bằng hữu của ngươi.

Lý Văn một trận phiền muộn, lập tức hừ nói:

- Ta nói Trí Hoàng lão hòa thượng, ngươi không phải luôn luôn tự xưng là chính mình là cái gì đắc đạo cao nhân sao? Vì sao ngươi toàn đi lừa gạt thế. Mỗi lần ngươi qua đây, chủ nhà lại bị lừa gạt đi một trăm đồng, mà ngươi lại không xấu hổ, không đỏ mặt?

Đầu trục là hòa thượng của chùa Bạch Mã, tên thật cùng pháp hiệu là Trí Hoàng. Nghe nói là đại biểu nhân dân toàn quốc, phó chủ tịch hội nghị hiệp thương chính trị. Tại thành phố, thậm chí hệ thống tôn giáo trên toàn quốc đều là tính là nhân vật có máu mặt. Bất quá với Lý Văn, hần không coi tên hòa thượng này ra cái dạng gì.

Bị Lý Văn trách móc, lão hòa thượng đầu trục Trí Hoàng không hề tức giận. Trái lại nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng nói nhảm, ta là hòa thượng chùa Bạch Mã, là hòa thượng thật. Ta là có bản lĩnh thật sự. Như hôm nay chẳng hạn, ta chỉ điểm chủ nhà mấy công việc. Mùa này rét đậm, trời có chút khô hanh nên ta hảo tâm chỉ điểm chủ nhà tiêu trừ vài chỗ để có tai họa ngầm, để phát hỏa.

- Hừ...!

Lý Văn khinh thường nói:

- Đó mà là bản lĩnh? Ngày hôm qua cục phòng cháy chữa cháy chẳng phải đã thông báo sao?

- Đúng vậy a...!

Trí Hoàng cười nói:

- Cục phòng cháy chữa cháy quả nhiên đã nói, hoả hoạn, tai hoạ ngầm cũng đều đã nói. Có thể là chủ nhà thờ ơ không để ý. Hôm nay ta nhắc nhở hần, hần sẽ tin, sẽ phòng ngừa, như vậy tai hoạ ngầm sẽ không còn, đây chính là bản lĩnh. Một trăm này ta xứng đáng được nhận a...Không nói với cậu những chuyện nhỏ nhặt này, ngày hôm nay ta tới tìm cậu, thật ra là có chuyện quan trọng. Ta tới hỏi cậu, thêm nửa năm nữa là cậu tốt nghiệp, tốt nghiệp đại học xong cậu định như thế nào?

- Không thể nào?

Lý Văn tức giận mà hừ một tiếng, lập tức trong lòng căng thẳng, hỏi:

- Lão hòa thượng, ngươi không phải dự định để cho ta đi theo ngươi đến chùa Bạch Mã niệm kinh đây chứ? Ta còn lâu mới chịu nhá...

- Ngươi còn không biết điều...

Trí Hoàng hạ giọng nói:

- Tiểu tử ngươi là yêu, chùa Bạch Mã năm đó có Văn Thủ Bồ Tát độ kiếp thành Phật, tiên khí trường tồn, chùa Bạch Mã từ đó trở nên phồn thịnh. Lại nói năm nay chùa Bạch Mã đã sớm thay đổi nội bộ, đại bộ phận đệ tử đều có văn bằng thạc sĩ, còn cậu chỉ là một sinh viên, nhìn kiểu gì ta cũng thấy chùa này không thể nhận ngươi.

Lý Văn nghe vậy, cảm thấy phiền muộn. Đầu năm nay, sinh viên thực sự không đáng tiền mà, ngay cả làm hòa thượng cũng không được.

Trí Hoàng cười nói:

- Không có biện pháp, ai bảo đệ tử tục gia chùa Bạc Mã tiền lương cao, ai kêu hiện tại tìm việc làm khó khăn, ta nghe trụ trì nói, sang năm có khả năng phải gọi thêm cả tiến sĩ về chùa...

Lý Văn không còn gì để nói. Kêu tiến sĩ đi Phật đường bưng trà, quét rác... Đây không phải lãng phí nhân tài thì là gì?

- Tiểu tử, nếu ngươi không biết nói gì, ta giúp ngươi an bài việc này...

Trí Hoàng khoe miệng mỉm cười, nói:

- Có hứng thú làm trưởng thôn không?

- Trưởng thôn?

Hiện giờ chính sách quốc gia rất tốt, sinh viên sau khi tốt nghiệp là có thể đi làm trưởng thôn. Một là vì vấn đề giải quyết việc làm cho sinh viên, thứ hai cũng là đề cao tổ chức quản lý. Việc này, Lý Vân đều biết rõ ràng. Chẳng qua hắn không muốn làm công việc này.

Trí Hoàng tiếp tục nói:

- Nếu như ngươi có hứng thú mà nói, ta có thể dùng quan hệ, đi cửa sau, giúp ngươi một chút, chờ sau khi ngươi tốt nghiệp, trực tiếp công tác.

Lý Vân hỏi:

- Làm trưởng thôn? Không được, quá phiền, hơn nữa ta cũng không có kinh nghiệm.

- Ha ha, là trợ lý.

Trí Hoàng cười nói:

- Tiểu tử ngươi đừng nghĩ dễ như vậy, ngươi mới vừa tốt nghiệp, chỉ có thể làm trợ lý trưởng thôn mà thôi. . . Đến lúc đó, ta sẽ giúp ngươi thêm một chút nữa, đảm bảo việc ngươi làm là thanh nhàn nhất. Sau này ngươi làm quen với công việc, ta lại tính tiếp.

- Được rồi.

Lý Vân gật đầu đáp ứng, hắn nói:

- Lão hòa thượng, việc này lão lo, ta mặc kệ..

- Ân, ta biết... Chẳng qua, có một số việc ta phải nói sớm cho ngươi rõ ràng, muốn được việc phải tốn hao nho nhỏ. Nói trắng ra, ngươi phải chi tiền.

Trí Hoàng thân nhiên nói ra.

- Bao nhiêu?

Lý Vân mấy năm nay vẫn làm ăn chăm chỉ, cũng có chút tiền vốn.

- Mười vạn...!

Trí Hoàng ngồi thẳng người, vừa cười vừa nói:

- Ngươi cũng biết, sinh viên vào nghề có bao nhiêu khó khăn? Công việc trưởng thôn lại khá tốt. Cho nên, ít nhất cũng phải con số này.

- Ta không có tiền.

Lý Vân ỉu xiu, tình hình kinh tế của hắn rùng rình thật, nhưng chưa đến mức đó. Những mười vạn chạy đi đâu kiếm ra?

- Ta biết...!

Trí Hoàng hòa thượng tựa hồ sớm biết Lý Vân không có tiền, hắn nhếch môi mong chờ, khẽ cười một tiếng nói ra:

- Chuẩn bị đi vẫn còn sớm, dù sao đến tháng bảy mới tốt nghiệp. Trong khoảng thời gian này, ngươi hoàn toàn có thể tranh thủ kiếm tiền. Bây giờ, ta có mồi làm ăn cho ngươi. Đối phương định giá năm vạn.

- Bắt quỷ hay là trừ yêu?

Trên mặt Lý Vân thể hiện ra vẻ chán ghét. Hắn không vui nói:

- Lão hòa thượng, ta cũng đã nói với ngươi bao nhiêu lần, ta một năm chỉ làm một lần, năm nay đã làm. . . Hơn nữa, ngươi đừng quên, bản thân ta chính là một tên yêu quái!

- Ngươi là Yêu không sai, nhưng ngươi không phải là Yêu quái bình thường.

Trí Hoàng hòa thượng tận tình khuyên bảo nói:

- Ta đã điều tra thân thể của ngươi, ngươi là một con yêu quái tốt. Kiếp này là kiếp cuối cùng ngươi phải chịu đau khổ, ta chỉ muốn ngươi có thể thành công vượt qua kiếp này, yêu khí của ngươi sẽ bị công đức tịnh lọc, đến lúc đó ngươi có thể tu tiên đắc đạo. . .

- Ta biết, những lời này ngươi đã nói với ta bốn năm trước.

Lý Văn khòe miệng nhếch lên nói:

- Ta vẫn hận ngươi. Nếu như không phải ngươi nói cho ta biết những thứ này, ta nghĩ ta hiện tại sẽ không có nhiều phiền não như vậy. Ta vẫn sẽ cho rằng mình là người bình thường?

- Bình thường sao? Máu đã không còn là màu đỏ, cho tới bây giờ không có luyện qua khinh công tuy nhiên thân thể lại nhẹ như yến... Còn có, ngươi nhớ lại một chút, ngươi có bao giờ bệnh chưa? Còn có bao nhiêu bản lĩnh, năng lực biến thái...

Trí Hoàng một hơi nói ra mười mấy cái dị trạng của Lý Văn. Cuối cùng chất vấn:

- Ngươi cảm thấy ngươi như vậy rất bình thường sao?

- Ai...!

Lý Văn nghe vậy, yếu ớt thở dài không nói nữa.

Dừng một chút, hần ngừng đầu nhìn Trí Hoàng nói:

- Hòa thượng, kiếm tiền là giả, ta giúp ngươi xử lý công việc mới là thật... Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trí Hoàng chính là đại biểu nhân dân toàn quốc, phó chủ tịch hội nghị nghiệp thương chính trị. Lấy tư cách của hần, đừng nói là an bài Lý Văn làm trợ lý trưởng thôn, cho dù có làm một chức ở tỉnh cũng không thành vấn đề. Hần cố ý nói là dùng tiền đi chuẩn bị, đơn giản chính là tìm mượn có a.

- Ha ha...!

Trí Hoàng xấu hổ cười cười:

- Cùng người thông minh nói chuyện thật là phiền phức. Đối phương là tổng giám đốc Nhâm Cường của tập đoàn Minh Châu. Hần là bằng hữu của ta... Gần đây ở công ty của hần xuất hiện mấy vật thể không sạch sẽ. Ngươi đi công ty hần nhìn một chút. Xong việc này, thù lao là tám vạn, ta lấy tiền hoa hồng là ba vạn, dư năm vạn là của ngươi, sự tình chỉ đơn giản như vậy.

- Trừ ma bắt quỷ, chính là việc Phật gia các ngươi am hiểu nhất, ngươi vì sao phải để cho ta làm những thứ này? Ta thế nhưng là yêu quái a.

Lý Văn bất mãn nói.

- Ngươi là Yêu không sai, thế nhưng là một con Yêu tốt.

Trí Hoàng nói:

- Tiểu tử, ta nói thật với ngươi, ta làm như vậy thực sự là vì muốn tốt cho ngươi, vì để ngươi tích nhiều điểm công đức, sớm ngày tu thành chính quả. Còn nhớ rõ ta trước đây đã nói với ngươi gì không? Ta với ngươi kiếp trước, kiếp trước nữa, đều là bằng hữu tốt...Kiếp trước, ngươi vẫn nhớ mình là ai, vẫn biết điều gì nên, không nên. Đáng tiếc đến kiếp này, ngươi lại mất trí nhớ. Ta phỏng đoán hần là tại thời điểm luân hồi xuất hiện vài vấn đề. Nói thật, nếu như không phải ta đánh thức ngươi, có thể ngươi thật không biết mình là Yêu, dù sao ngươi cũng đang mất trí nhớ. Ngươi nói đúng, Phật gia cùng Yêu vốn chính là khắc tinh. Thế nhưng ta biết ngươi là yêu quái tốt, đừng nói là Yêu, lấy tiêu chuẩn so sánh, hơn mấy kiếp của ngươi đều coi như là người tốt. Cho nên ta không đành lòng nhìn ngươi thất bại trong gang tấc. Ông trời có lòng từ bi, cho ta được giúp ngươi tích lũy công đức...

Trí Hoàng nói những lời này, ngữ khí cùng biểu tình đều rất chân thành.

Lý Văn không nói gì, một lúc lâu, hần mới lên tiếng:

- Lão hòa thượng, ta không biết ngươi nói là thật hay giả, bởi vì ta thật sự không nhớ rõ việc gì, trừ việc ở kiếp này.

- Cho nên, ta mới dùng hết sức lực để giúp ngươi.

Trí Hoàng nói:

- Khi ngươi ở cô nhi viện, ta cũng đã chú ý tới ngươi. Tuy nhiên yêu lực của ngươi sau khi trưởng thành mới có thể thức tỉnh, cho nên trước đó ta không hề nhận ra.

Đây là số điện thoại của Nhâm Cường...Nếu làm tốt, ngươi sẽ tu thành chính quả.

- Ah!

Lý Văn nhàn nhạt gật đầu. Lập tức lại hỏi:

- Ngươi đã chú ý tới ta sớm như vậy, thế ngươi biết thân thể của ta không?

- Không biết...!

Lão hòa thượng ngừ khí rất kiên quyết.

- Kỳ thực cũng biết một chút, người do người sinh ra, người cũng vậy, tất nhiên là do Yêu mẹ sinh ra... .

Lão hòa thượng cười bổ sung một câu.

Bà mẹ nó, lão tử khinh bỉ người. Lời kia La Gia Anh đã nói qua, giờ người đem ra nhai lại không đỏ mặt à.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Là người hay yêu hay là gay

- Hòa thượng, ta có thể đưa ra ý kiến không?

Dừng một chút, Lý Vân nhìn người thân mặc Versace đang tràn trề vui vẻ kia. Không thể nghĩ ngờ, chỗ quần áo kia chính là tiền thù lao bóc lột từ phi vụ lần trước. Lão hòa thượng này so với nhà tư sản còn muốn xảo quyết hơn.

- Nói đi.

Lý Vân đã đáp ứng ủy thác, hẳn đương nhiên vui vẻ ra mặt.

- Người có thể trông giống hòa thượng một chút được không?

Lý Vân trầm nói:

- Người nhìn lại mình đi, áo quần hết Versace lại Armani. Trừ cái đầu trọc ra, người không có một điểm nào giống hòa thượng cả?

- Ha ha...!

Đối mặt với sự châm chọc của Lý Vân, Trí Hoàng cười:

- Người là một tên Yêu trẻ tuổi, sao lại thiếu kiến thức như thế, bây giờ đã là niên đại nào rồi, xã hội tiến bộ, nhân loại cũng tiến bộ, làm hòa thượng cũng phải tiến bộ theo. Ai nói hòa thượng thì nhất định phải mặc áo bào ở chùa, người chưa từng nghe tiền bối Phật gia nói qua sao, rượu thịt chỉ là phù du, Phật tại trong lòng là được... Lão hòa thượng ta hôm nay cũng ở cảnh giới như vậy, đừng xem ta ăn mặc gọn gàng như vậy, kỳ thực trong nội tâm của ta nhẹ như nước, bình tĩnh vô vi. Đúng, thiếu chút nữa quên một việc. Sắp tới tiểu tử người cũng nên cẩn thận, theo sự quan sát của chùa Bạch Mã chúng ta mấy ngày nay, thế gian tựa hồ gió đã bắt đầu dậy sóng. Ngày thiên hạ thái bình cũng sắp chấm dứt a.

Lý Vân nghe vậy, vội vàng hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

- Cụ thể chuyện gì xảy ra, ta cũng không rõ lắm. Bất quá theo tình huống bây giờ xem ra... Hẳn là một ít Viễn Cổ huyết mạch đã thức tỉnh.

Sắc mặt Trí Hoàng bình tĩnh, ngữ khí có chút ngưng trọng:

- Huyết mạch Tiên Ma ở lại ở nhân gian có thể đã bị cái gì đó kích thích, đã bắt đầu thức tỉnh.

- Vẫn còn có yêu quái sao?

Lý Vân không quan tâm Tiên Ma, hẳn chỉ quan tâm tới đồng loại. Bốn năm nay hẳn rất cô độc, tuy rằng biểu hiện của hắn cùng bạn học rất hòa hợp, nhưng trong nội tâm của hắn lại rất cô độc. Bởi vì hắn không có đồng loại.

Trí Hoàng tức giận nói:

- Người sao cứ khấn cấp muốn gặp đồng loại của mình vậy? Tiểu tử, ta nói rồi, người nên vì tiền đồ sáng lạn của bản thân đi, tập làm người tốt, làm người lương thiện, tích lũy công đức, tẩy đi ác nghiệp cùng yêu khí. Chỉ cần người bình an vượt qua kiếp này, thì công đức sẽ viên mãn. Đừng có đem mình biến trở lại thành yêu quái nữa.

- Người, Yêu? Hay là Gay (vừa yêu vừa người)?

Lý Văn nói thầm vài câu, mình rốt cuộc thuộc về loại nào.

- Yêu quái nghe không hay. Chẳng qua nếu người không ngại, gọi người là Gay cũng được.

Trí Hoàng cười nói.

- Người mới là gay, cả nhà người đều là gay...

Lý Văn điên lên nói bậy lung tung. Bất quá hắn cũng rõ ràng, lão hòa thượng sớm đã không còn người nhà.

- Người trẻ tuổi, không nên kích động...

Trí Hoàng cũng không có bởi vì Lý Văn nhục mạ mà tức giận. Ngược lại, hắn khẽ cười một tiếng, nói:

- Nhớ kỹ lời ta nói, không nên tự cho mình là Yêu. Cũng không được thông đồng cùng lũ yêu vật Huyết mạch làm bậy, người cùng bọn họ bất đồng... Chín kiếp sống làm người, kỳ thực người đã có nhân tính. Hơn nữa, trong cơ thể người yêu tính tàn bạo đã tiêu tan đi rất nhiều.

...

...

Đêm khuya, Lý Văn đứng trước cửa sổ nhưng nhìn không thấy ánh trăng. Bởi vì lúc này, bầu trời đã tràn ngập hoa tuyết. Buổi tối như vậy vốn nên im ắng. Thế nhưng trong sân lúc này lại không ngừng truyền ra tiếng cười lớn, thanh âm cãi nhau, thậm chí còn có âm thanh nam nữ hoan ái. Phòng cho thuê luôn luôn như vậy, sẽ không bao giờ có thời điểm yên tĩnh, bất kể là ban ngày hay ban đêm.

Từ từ nhắm hai mắt, Lý Văn ngẩng cao đầu nhìn ngắm bầu trời vô tận.

Chẳng bao lâu, hắn lại hoang mang về thân thể của mình, cho tới bây giờ hắn đều tận lực dung nhập với xã hội này, cũng biết mình không giống với mọi người. Thời điểm lão hòa thượng tìm được hắn rồi nói với hắn rằng là yêu quái, hắn một chút cũng không cảm thấy kỳ quái.

Trên thực tế, tại sâu trong nội tâm, hắn sớm đã đem bản thân trở thành yêu quái.

Ngày hôm nay, Trí Hoàng lại năm lần bảy lượt nhấn mạnh muốn đem mình làm người.

- Là người hay Yêu, hay là gay?

Lý Văn cảm giác đầu mình có chút hỗn loạn. Muốn nhớ gì đó nhưng lại mơ hồ...

Một đêm này, Lý Văn mất ngủ, trần trọc, mãi cho đến trời sáng cũng không có ngủ.

...

...

Trên trời rơi xuống một ít hoa tuyết, Lý Văn ngồi trên một chiếc xe đạp hướng trường học đi tới. Từ nhà hắn đến trường có một con đường toàn bùn, trên bánh xe mang theo rất nhiều bùn, hắn lại phóng nhanh, bùn bắn ra tuyết nữa trúng người đi đường.

Nói là tuyết, kỳ thực cũng bắn trúng không ít.

Đối với việc này, Lý Văn cũng không có chút áy náy nào.

Lão tử là yêu quái, không ăn người là may cho người, bắn tung tóe tí bùn thì tính cái gì?

Không biết tại sao, tâm tư của hắn luôn luôn cùng lão hòa thượng đối nghịch, lão hòa thượng nói hắn là người, nhưng trong lòng của hắn thì lại cảm giác mình là Yêu.

Lý Văn tới qua một đêm không ngủ, tuy rằng không tìm ra nguyên do, nhưng vẫn ngộ ra chút đạo lý. Mặc dù xã hội bây giờ đã văn minh, quan niệm cường giả vì tôn đã không còn là điều tất yếu. Nếu tất cả đều là yêu quái, sao phải sống khúm núm như thế này. Hồi tưởng chuyện xưa, Lý Văn có chút cảm khái, sống vào thời đại trước kia thì đâu phải chịu uất ức chứ.

...

...

Cuộc sống trong trường học luôn vòng đi vòng lại, ngoài học chính là đi học. Lý Văn cảm thấy rất không thú vị, rất buồn chán. Cũng may ngoài học còn có thể ngủ, không hiểu tại sao hắn lại rất thích ngủ...

Khi đi học, Lý Văn cảm thấy có cặp mắt đang ngó chừng hắn. Cái loại cảm giác này thật thoải mái. Kỳ thực, không cần quay đầu lại hắn cũng có thể

biết chủ nhân của cặp mắt kia là Nhâm Hiểu Nguyệt.

Sau khi tan học, Nhâm Hiểu Nguyệt đem bài tập đề trên bàn của Lý Vân, quyết miệng thờ phỉ phỉ nói:

- Lý Vân, sau này khi đi học, cậu có thể đừng ngủ được không, cậu như vậy thì làm sao thi lên đại học được?

- Có thể...

Lý Vân nói rất nghiêm túc. Thi vào trường Đại học đối với hắn không là gì. Dừng trí tuệ của hắn, tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay. Cho dù có là thi Đại học hắn cũng dễ dàng vượt qua, một điểm cũng không lãng phí.

- Cậu...

Nhâm Hiểu Nguyệt vốn định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng không để ý của Lý Vân, lập tức im lặng.

Lý Vân hết ngẩng đầu nhìn trời, rồi lại cúi đầu xuống đất, cười cười nói:

- Lớp trưởng, lát nữa tớ còn có chuyện, cậu nếu như không có gì chuyện trọng yếu, tớ xin phép đi trước đây.

- Đợi một chút, không được đi.

Mất thấy Lý Vân sắp rời đi, Nhâm Hiểu Nguyệt tiến lên ngăn cản nói:

- Trước đừng đi, kỳ thực tớ qua đây là có chuyện muốn thương lượng với cậu... Trước tiên tớ hỏi cậu, cậu tin có ma quỷ không?

- Đương nhiên... không tin.

Lý Vân trong lòng âm thầm suy nghĩ, nha đầu kia không phải biết thứ gì đó chứ? Nghĩ đến đây, hắn có chút cấp bách nói:

- Lớp trưởng, cậu rốt cuộc muốn nói cái gì, tớ thật sự bận rất nhiều việc, một phút cũng đều không thiếu việc, cậu có việc gì cứ nói thẳng đi.

Nói thật, Lý Vân xác thực không tin ma quỷ. Bất quá quỷ thần thật sự tồn tại. Nếu không hắn tại sao lại là yêu quái?

Đương nhiên, những lời này cũng không thể nói cho lớp trưởng Nhâm Hiểu Nguyệt biết. Nói qua loa thì người ta không tin. Nói kĩ quá, chính mình dễ bị lộ. Có lẽ giả ngu là cách tốt nhất.

- Trong nhà của tớ gần đây có ma quỷ, cha tớ sai người tìm một thần côn, để diệt trừ ma quỷ. Tớ hi vọng cậu có thể cùng tớ vạch trần quỷ kế của tên thần côn kia, để cho cha của tớ hiểu, thế giới này không có ma quỷ.

Nhâm Hiểu Nguyệt thờ phỉ phỉ nói:

- Cha của tớ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì? Càng ngày càng khác lạ, bây giờ lại còn tin có ma quỷ nữa.

Nghe Nhâm Hiểu Nguyệt nói, Lý Vân vô ý thức nhớ tới ủy thác của lão hòa thượng Trí Hoàng. Ngẩng đầu, hắn thấp giọng hỏi:

- Lớp trưởng, nhà cậu mở công ty đúng không? Cha của cậu không phải là tổng giám đốc Nhâm Cường của Minh Châu tập đoàn chứ?

- Đúng vậy a, cậu làm sao biết?

Nhâm Hiểu Nguyệt âm thầm kinh hãi, chính mình thiết thòi vẫn nhận định Lý Vân là người tốt. Xem ra, tiểu tử này cũng không đơn giản. Cho tới bây giờ, nàng ở trường học đều cố gắng giấu đi tình hình gia cảnh nhà mình, trừ tỷ muội tốt nhất ở bên ngoài, người nào cũng không biết, thế nhưng không ngờ Lý Vân lại biết. Có thể thấy được hắn nhất định đã bỏ ra công sức để thăm dò.

Nhân sinh nơi nào không gặp lại. Lý Vân cảm thấy nơi này vẫn có chút nhỏ bé, nếu không vấn đề này sao lại có thể khéo như vậy? Đối tượng mình kiếm tiền thêm lúc ngoài giờ vậy mà lại là cha của Nhâm Hiểu Nguyệt.

- Lớp trưởng, kỳ thực ma quỷ cũng do lòng người mà thôi, nếu tin nó thì nó có thật, không tin thì không có thật, cha cậu nếu đã tin tưởng, cậu hà tất phải đi quấy rối... Xin lỗi, tớ thật sự đang có việc, đi trước đây.

Lý Vân vô pháp giải thích chính mình là thần côn kia. Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

- Quái nhân...!

Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn bóng lưng của Lý Vân đánh giá. Nhâm Hiểu Nguyệt tìm Lý Vân giúp mình, kỳ thực chính là muốn phân tán lực chú ý của hắn, để hắn đừng suy nghĩ tiếp sự tình xử phạt.

Người phụ nữ đã quyết định làm việc gì, sẽ không bao giờ buông tha.

Chương 3: Viên cổ huyết mạch

Mây đen đầy trời, gió Tây Bắc lạnh thấu xương. Từng bông hoa tuyết là tả rơi như những chiếc lông ngỗng bị gió thổi cuộn lên như những bông hoa từ trên trời rơi xuống. Cây cối ven đường, nhà cửa, phòng ốc.....chỉ toàn một màu trắng xóa.

Nhìn trên đường dòng người đi lại vội vã, Lý Vân nghĩ rằng chắc chắn họ không giống như mình, trong lòng chứa đầy phiền não.

Trong lúc Lý Vân đang nghĩ vẩn vơ, một chiếc BMW lướt nhanh qua bên cạnh hắn, rồi dừng lại cách hắn chừng 3 mét. Cửa xe chậm rãi mở ra, một người đàn ông trung niên từ hàng ghế phía sau bước ra, ông ta đi đến trước mặt Lý Vân, hỏi hắn với một giọng điệu vô cùng khách khí:

- Cậu là bạn học Lý Vân phải không? Ta là Nhâm Cường, ta được Trí Hoàng đại sư qua đây.

Lý Vân dừng bước, nhìn Nhâm Cường, rồi quay qua nhìn chiếc BMW. Ánh mắt hắn cuối cùng dừng lại trên người Nhâm Cường. Có thể thấy rằng hắn và Nhâm Hiếu Nguyệt chả giống nhau chút nào cả. Tên Nhâm Cường trước mắt này mang một bộ mặt hèn mọn, so với Nhâm Hiếu Nguyệt trên người mang khí chất cao quý và trang nhã hoàn toàn bất đồng.

Lý Vân trả lời bằng giọng điệu nhàn nhàn:

- Ngài tìm tôi có chuyện gì không?

Theo như ý tứ thường ngày của Trí Hoàng thì hẳn là nên cho Nhâm Cường số điện thoại của hắn để hai người nói chuyện trước mới đúng.

Không biết tại sao, trên mặt Nhâm Cường thậm chí mang theo vài phần cung kính:

- Lý Vân, cậu lên xe trước được không? Có chuyện gì chúng ta vào trong xe rồi nói cũng được mà.

Nhìn chiếc BMW màu đen đang đậu ở kia, trong lòng Lý Vân thoáng có chút do dự. Bất quá hắn cuối cùng cũng đi tới. Đây cũng là lần đầu tiên hắn được ngồi trên một chiếc xe sang trọng như vậy. Cảm giác rất thoải mái, rất đẳng cấp.

Xe bắt đầu khởi động, Nhâm Cường cẩn thận hỏi:

- Chuyện của ta chắc Trí Hoàng đại sư đều kể cho cậu nghe rồi chứ? Cậu định khi nào thì giúp ta đây...

- Cuối tuần đi....Bình thường tôi không có thời gian...Đến lúc đó tôi sẽ đến công ty của ông. Đến đầu đường kia thì dừng lại đi...

Lý Vân nói.

Nhâm Cường hơi sững sờ một chút, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

...

...

Gió, càng ngày càng lớn.

Tuyết, càng ngày càng lớn.

Lý Vân đạp lên những bông tuyết mà về phòng trọ của mình, cũng y như lần trước, khi mở cửa phòng ra, Trí Hoàng đại sư vẫn mặc một bộ quần áo hàng hiệu ngồi trên chiếc ghế salon bằng da mà Lý Vân vừa mua ngày trước

- Ông đến đây làm gì?

Lý Vân mặt có chút âm trầm, gần đây lão hòa thượng này luôn làm phiền hắn, làm tâm trạng hắn chả khi nào vui lên được.

- Ta không thể tới đây hà, trên người có thuốc lá không?

Trí Hoàng cười cười:

- Ta kiểm khắp phòng người rồi chẳng thấy một điếu thuốc nào cả...

- Không có thuốc...

Lý Vân thở phì phò, đặt mông ngồi xuống mép giường, giọng điệu chẳng mang tí thiện cảm nào nói:

- Hòa thượng, người có thể đừng giống như bọn trộm phá cửa mà vào nhà ta nữa không...

Trí Hoàng nghiêm túc mà nói:

- Là bà chủ cho thuê nhà mở rộng cửa cho ta vào đây chứ...

Dừng một chút, Trí Hoàng bỗng dừng nghiêm túc nói:

- Chuyện nhỏ nhất này người cũng không nên để ý quá, hôm nay ta tới tìm người, là có một chuyện trọng yếu muốn nói với người. Hiện tại ta có thể khẳng định hầu như các Viễn Cổ huyết mạch đều thức tỉnh rồi. Thế đạo sẽ không yên ổn nữa, người nên cẩn thận một chút, không nên tiếp xúc với Yêu tộc... Người cùng bọn họ không giống nhau, chỉ cần bình an cả đời này thì coi như là người có thành tựu rồi... Người có thể công đức viên mãn.

Lý Vân trừng to mắt nói:

- Cảm ơn người đã nhắc nhở, bất quá ta rất muốn biết, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

Trí Hoàng đứng dậy, đưa chén trà lên miệng uống một ngụm, lập tức nói:

- Trước đây ta không nói cho người, bởi vì ta nghĩ người không nhất thiết phải biết chuyện này. Bất quá xem tình hình hiện tại, ta phải giải thích cho người hiểu, nếu không người có thể bị cuốn vào những chuyện phiền phức bên trong mà không dứt ra được...

- Nói đi rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao xã hội loài người như bây giờ lại xuất hiện Yêu tộc cùng huyết mạch Thần tộc.

Lý Vân hỏi

- Nói ra thì rất dài dòng, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do đại chiến một vạn năm trước giữa Thần Ma hai bên đông tây...

Trí Hoàng hòa thượng hé miệng chậm rãi nói tiếp:

- Một vạn năm trước, bởi vì tín ngưỡng cùng quan niệm bất đồng, phương đông Tiên Yêu liên quân cùng phương tây Thần Ma đại quân bắt đầu đại chiến. Trận đại chiến kia có người nói rằng duy trì liên tục trong mười năm.... Chiến sự hầu như lan đến toàn tam giới. Kết quả là đôi bên lưỡng bại câu thương, bất kể là Đông phương tiên giới, yêu giới, hay là Tây phương thần giới, Ma giới đều nguyên khí đại thương. Sau khi đại chiến kết thúc, tam giới khắp nơi đều là cảnh hoang tàn. Chẳng biết tại sao khi đánh nhau một hồi, bất kể là phương đông Tiên Yêu liên quân hay là phương tây Thần Ma đại quân cũng đã chán ghét đại chiến. Bọn họ quyết định đình chiến, sau đó nghỉ ngơi lấy lại sức. Có thể vừa lúc đó, phương tây Thần Ma đại quân phát hiện thần lực của bọn họ đang mất đi, cùng lúc đó, phương đông Tiên Yêu liên quân cũng phát hiện thiên địa linh khí đột nhiên tiêu thất, tiên đạo bị ngăn trở, linh khí khô kiệt, tiên nhân càng ngày càng yếu...

- Liên tiếp có chuyện xảy ra, các cao thủ phương tây Thần Ma liên tục suy yếu rồi ngã xuống, phương đông Tiên Yêu cũng không tốt hơn bao nhiêu tiên nhân càng ngày càng yếu, chết đi vô số. Thế cục càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng tất cả cường giả tam giới tụ tập lại một chỗ, bọn họ thương nghị, nghĩ rằng không thể ngồi chờ chết như thế được, phải ngăn cản thần lực tiêu thất, phải tìm hiểu rõ ràng nguyên nhân thiên địa linh khí tiêu thất...

Lý Vân hỏi xen vào:

- Cuối cùng có biết không?

- Không có!

Trí Hoàng tiếp tục câu chuyện nói:

- Tất cả đều thật kỳ lạ, mà ngay cả những đại cao thủ cũng không rõ chuyện gì xảy ra. Trên thực tế, ở vào hoàn cảnh đó, cũng không có năng lực và thời gian để tìm hiểu rõ ràng. Cuối cùng, bọn họ cũng dừng việc tìm hiểu này lại. Trong thời gian ngắn nhất nghĩ ra biện pháp giữ lại một phần năng lượng, đó chính là nhờ vào nhân loại...

Nói đến đây, Trí Hoàng hắng giọng, nói:

- Nhân loại được tôn vinh là vạn vật chi linh, đây cũng là có đạo lý. Nguyên nhân vì nhân loại có thể dung nạp năng lượng của cả tam giới. Một ít người có đại thần thông dùng chút tàn lực đem nguyên thần hóa thành năng lượng trộn vào trong thân thể nhân loại, để được sống lại. Vốn là, bọn họ dự tính không đến nghìn năm, sẽ có thể sống lại. Nhưng thực tế, kế hoạch Thần Ma Tiên Yêu sống lại cũng không có thuận lợi vậy. Trong tam giới linh khí khô kiệt, ngay cả khi nhân loại là vạn vật chi linh cũng không thể vì Thần Ma Tiên Yêu cung cấp đủ năng lượng.

- Đợi một chút...

Lý Vân hỏi ra chỗ mà mình đang phân vân:

- Vì sao trước đó bọn họ đoán chừng là ngàn năm thời gian là có thể sống lại, nhân loại không có sống lâu được như vậy mà?

- Hồi rất hay...!

Trí Hoàng đại sư nói:

- Trên thực tế, trước khi trận đại chiến kia diễn ra, tuổi thọ của nhân loại quả thật là có thể lên đến cả ngàn năm..

- Nói vậy...!

Lý Vân nghiêng đầu nói:

- Trong lịch sử không có nói như vậy.

- Ha ha...!

Trí Hoàng nhất thời cười to:

- Trong lịch sử cũng đâu có nói trên thế giới này có yêu quái... Trên thực tế người thật chính là một tên yêu quái. Hơn nữa còn là một tên yêu quái tốt bụng...

- Nói đi...

Lý Vân truy hỏi:

- Hơn ba năm người đối với thân phận của ta luôn lảng tránh, ta hoài nghi người biết thân phận của ta... Ta rốt cuộc là yêu quái gì hả.

- Không biết...!

Trí Hoàng đại sư chăm chú nói:

- Ta xác thực không biết thân phận của người. Lạc đề, chúng ta vẫn là nên tiếp tục nói chuyện đúng đắn đi... Lúc đó họ trong cơ thể nhân loại chu du khắp bầu trời Thần Ma Tiên Yêu, phát hiện mình vô pháp nhờ nhân loại sống lại. Tại dưới tình huống như vậy, bọn họ không thể làm gì khác hơn là đánh tan nguyên thần ẩn nấp trong cơ thể nhân loại. Đồng thời mạnh mẽ khu trừ những người kia tiến hành giao hợp sinh sôi nảy nở... Đi qua huyết mạch truyền thừa, này Thần Ma Tiên Yêu nguyên thần thì sống nhờ tại trên người những người mới này, đồng thời dùng hành động truyền thừa này, chờ đợi chính mình thu đủ năng lượng để được sống lại...

- Đây cũng là sự tồn tại của Viễn Cổ huyết mạch...

Trí Hoàng đại sư nói tiếp:

- Sau này, bởi vì trong thiên địa linh khí khô kiệt, nhân loại ở lại hoàn cảnh chuyển biến xấu, dẫn đến thọ mệnh càng lúc càng ngắn. Cho nên việc ngày Thần Ma Tiên Yêu thức tỉnh cũng không hẹn định... cũng không nghĩ rằng cách một vạn năm, Viễn Cổ huyết mạch bắt đầu thức tỉnh.

- Máy thứ này làm sao mà người biết được?

Lý Vân tò mò hỏi

- Không giấu người... ta chính là đệ tử của Phật Tông

Trí Hoàng đại sư trầm giọng nói:

- Nếu đã nói rồi, ta cũng sẽ không giấu diếm người nữa. Năm đó trong tam giới cao thủ, duy chỉ có Phật giới cao thủ không có đánh chủ ý lên nhân loại. Bởi vì sau khi đem nguyên thần trốn vào thân thể nhân loại, đối với bản thân nhân loại thương tổn rất lớn. Nguyên thần như là ký sinh trùng chậm rãi ăn mòn năng lượng trong cơ thể nhân loại. Mà lúc thức tỉnh, bọn họ sẽ trực tiếp tiêu diệt linh hồn nhân loại, chiếm thân thể của bọn họ. Phật giới cao thủ cho rằng hành động này quá mức tàn nhẫn cho nên không có lưu lại Viễn Cổ Phật tộc huyết mạch. Bọn họ lựa chọn đối với nhân loại vô hại truyền giáo. Cuối cùng, cao thủ Phật giới chúng ta đều biến mất, nhưng Phật giáo vẫn tại xã hội loài người lưu truyền tới nay, đồng thời chiếm vị trí độc tôn. Cho nên, đã qua vạn năm, Phật tộc chúng ta sẽ ghi lại những chuyện đã xảy ra... Song song, chúng ta cũng đang đợi Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người không phải chiến đấu một mình

- Các người định làm như thế nào?

Quen biết Trí Hoàng đại sư lâu như vậy, Lý Văn cũng là lần đầu tiên nghe hắn nói nhiều lời như thế. Tuy rằng nghe những chuyện không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có chút phóng đại. Bất quá, hắn nhận rõ chính mình là yêu tộc, những lời này với hắn mà nói cũng không phải là chỉ là thần thoại.

- Chúng ta không hy vọng chuyện bị ai của một vạn trước lại tái diễn lần thứ hai.

Trí Hoàng đại sư thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc nói.

- Các người? Người chiến đấu một mình hả?

Lý Văn hỏi.

Trí Hoàng đại sư không có trả lời Lý Văn. Hắn ngẩng đầu lên nhìn Lý Văn nói:

- Trải qua một vạn năm truyền thừa, bất kể là Thần Ma hay là Tiên Yêu, lực lượng của bọn họ cũng đã không thể so trước đây. Chúng ta hoàn toàn có năng lực ước thúc bọn họ.

- Ta đây nên làm như thế nào?

Lý Văn trong giọng nói tựa hồ có chút hưng phấn. Ngẫm lại mình là... Yêu, cuộc sống cô độc lâu như vậy, bây giờ nghe nói có đồng loại, trong lòng của hắn sao có thể không vui, hưng phấn cho được.

Lão hòa thượng tự nhiên có thể nghe ra giọng nói Lý Văn có chút hưng phấn, hắn nghiêm túc nói:

- Người là một tên yêu tốt, một con yêu có tiền đồ, ta biết người rất muốn nhìn thấy đồng loại, thế nhưng người phải hiểu, bọn họ không giống với người. Người tu 9 kiếp làm thiện công đức giờ đã sắp hoàn thành, chỉ cần người kiên trì một chút, tiền đồ sau này là không có giới hạn.

...

...

Lão hòa thượng đã đi, nhưng tâm Lý Văn vẫn không có yên tĩnh. Thật vất vả mới biết tin tức của đồng loại, lão hòa thượng lại bảo mình không nên đi gặp bọn họ. Đây không phải khi dễ người... Yêu sao?

Nói thật, đối với lời nói của lão hòa thượng, Lý Văn vẫn là bán tín bán nghi. Nhất là 10 kiếp thiện nhân tu hành.. Hắn cảm thấy yêu quái mà có lòng tốt như vậy sao?

Nghi ngờ yêu quái, thì chính là nghi ngờ bản thân mình.

Cho nên trong lòng Lý Văn rất loạn.

Thời gian nháo cái lại qua vài ngày, Lý Văn vẫn mong mình có thể gặp được đồng loại, có thể không như mong muốn, hắn ngay cả yêu nhân còn không gặp được, chớ nói chi là yêu quái thật.

Dựa theo ước định, Lý Văn đêm nay hắn phải đến

Minh Châu tập đoàn của Nhâm Cường, đem năm vạn kia nhanh lấy trở về.

Đối với một tên quý tộc như hắn mà nói, việc quan trọng nhất chính là phải kiếm tiền. Về phần lão hòa thượng nói cái gì công đức, hắn cho tới bây giờ đều không để ý. Hắn chưa thấy qua tiền nhân, bất quá nhưng nhớ rất kỹ một câu nói, chỉ nguyện làm uyên ương, không nguyện làm tiên, bởi vậy có thể thấy được, làm thần tiên cũng không có cái gì hay.

Cho nên, đối với chuyện tu thành chính quả, đứng trong hàng tiên nhân, trong lòng của hắn không có nhiều chờ mong lắm.

Những bóng đèn rực rỡ được bật lên, chỗ sân trước cho thuê trước sau như một vẫn ồn ào náo nhiệt. Xào rau, giặt quần áo, nói chuyện phiếm, cãi nhau, nếu như tỉ mỉ đi mà nghe, vẫn có thể nghe được cả tiếng nam nữ hoan ái. Cái sân này rất nhỏ, chỉ để ý muốn nghe, một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ chắc chắn sẽ có chuyện hay để nghe.

Lý Văn đối với mấy chuyện này hứng thú không lớn, sở dĩ ở chỗ này, là vì cách trường học không xa, hơn nữa hắn cảm giác, những người ở đây sống rất chân thực. Bọn họ hầu như đều là những người thuộc tầng đáy của xã hội, hơn nữa trong hoàn cảnh này, bọn họ luôn luôn thể hiện bộ dạng chân thật nhất của mình.

So với những người quần áo sang trọng, nhưng mặt người dạ thú, thì hắn thích ở cùng một chỗ với những người này hơn.

Sau khi trả lời điện thoại, Lý Văn cùng Nhâm Cường hẹn thời gian một tiếng, nửa giờ sau hắn đã đến Minh Châu tập đoàn. Nhâm Cường vốn có ý định muốn đích thân qua đây tiếp Lý Văn, lại bị Lý Văn cự tuyệt. Bên cạnh đó Lý Văn biết mình ở cũng không lâu, nên cũng không cần hắn xuống nghênh tiếp.

Đôi nhân xử thế, vẫn là nên hạ thấp mình xuống một chút.

Ra khỏi cửa, tại lầu hai một người con gái mặc váy ngủ đánh cho Lý Vân một cái mị nhân. Lý Vân toàn thân không khỏi nổi da gà, nữ nhân kia làm nghề này hơn hai năm rồi, mỗi ngày sinh ý không tẻ, tựa hồ cũng không biết mệt mỏi là gì, làm cả ngày. Nàng đã không chỉ một lần biểu thị muốn phục vụ miễn phí Lý Vân, bởi vì nàng nghĩ cùng một sinh viên làm chuyện này cùng dân công có cái gì bất đồng. Thế nhưng Lý Vân đối với nàng hầu như không có chút thú vị nào.

Lý Vân tuy rằng tướng mạo xấu xí, vóc người thậm chí có một chút béo, thế cho nên tại đại học đến bạn gái cũng không có. Nhưng hắn đâu gì cũng là yêu tộc, hơn nữa còn sắp thành tiên yêu. Hắn không có khả năng dọa lạc đến cùng một cô gái đứng đường làm trò này.

Cho dù là miễn phí...

Trên đường, Lý Vân bắt một chiếc taxi, nói cho tài xế đến Minh Châu tập đoàn. Bình thường Lý Vân cũng không đi taxi, thường đi bộ xem như vận động. Dù sao cũng là yêu tộc mà. Bất quá ngày hôm nay có chút đặc thù phải có thái độ làm việc chuyên nghiệp một chút chứ.

Minh Châu tập đoàn là một công ty thị trường, cho nên tại tỉnh thành lớn như này, đứng hàng số một. Tập đoàn nằm trong một phố thương nghiệp của tỉnh, nên trên đường có chút kẹt xe, tài xế chạy gần 40" mới tới.

Vừa xuống xe, Lý Vân vốn định bảo tài xế đi đòi tiền của Minh Châu tập đoàn, bất quá ngẫm lại hay là thôi, hai mươi lăm đồng hắn vẫn có thể trả được.

Nghĩ lại nếu Nhâm Cường không trả. Tội gì đi làm khó người ta như vậy. Đầu năm nay ra đường kiếm miếng cơm, thật sự là không dễ.

Nhìn bản chỉ dẫn trước mặt, Lý Vân rất nhanh tìm được phòng làm việc của Nhâm Cường.

Phòng làm việc của Nhâm Cường khác xa so với tưởng tượng của hắn, chính thể phong cách cũng không xa hoa cũng không xa xỉ, ngược lại có vẻ rất bình thường. Phóng mắt nhìn đi, thiết bị lắp đặt trong phòng làm việc dường như không tương xứng với giá trị con người hắn, bất quá tỉ mỉ nhìn lại, kỳ thực không phải, thiết bị lắp đặt như vậy đã nói lên hắn là một người biết thưởng thức.

Nhâm Cường xem ra là một người thiết thực đây.

- Mời ngồi...!

Nhâm Cường đứng dậy nhiệt tình bắt chuyện cùng Lý Vân, đồng thời tự mình vì hắn dâng trà. Lý Vân hai tay tiếp nhận nước trà, nói:

- Ông xác định đồ vật bản thu đó gặp phải ở phòng làm việc này hả?

Nhâm Cường vô lực cười cười:

- Nói thật ra, ta cũng khó có thể nói rõ ràng, có lẽ đó là thật, cũng có lẽ là ảo giác, bất quá Trí Hoàng đại sư nói, người có thể giúp ta giải quyết mấy chuyện này.

- Ông rất tin nhiệm lão hòa thượng kia nhỉ?

Lý Vân bụng chén lên khẽ nhấp một cái, nước trà không tẻ, vào miệng ngọt, mùi thơm ngát tận mũi.

- Ta cùng Trí Hoàng đại sư thực sự là quen biết nhau tại hội nghị hiệp thương chính trị, hơn nữa ta biết, hắn là một cao tăng có tên tuổi trên cả nước, lời hắn nói đương nhiên sẽ không sai. Hơn nữa, hắn cũng đã giúp ta rất nhiều.

Nhâm Cường nói:

Lý Vân không nói gì, lại là một người bị lão hòa thượng tẩy não. Hắn vừa cười vừa nói:

- Xem ra, ông bị hắn lừa gạt không ít tiền?

Nhâm Cường cười cười không nói gì. Dừng một lát, hắn tiếp tục nói:

- Ta hiện tại mới biết, cậu và con gái Hiểu Nguyệt của ta là bạn học cùng lớp, cho nên, cậu vô luận như thế nào cũng phải giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn này.

Lý Vân nhất thời cảnh giác, sẽ không muốn nhân cơ hội ép giá chứ? Bạn học thì bạn học, sinh ý thì sinh ý, việc này cũng không thể nhập làm một được.

- Cậu yên tâm, phương diện tiền bạc không ít đi được. Sinh ý cùng tình cảm là hai chuyện khác nhau.

Tâm tư của Lý Vân bị Nhâm Cường xem thấu. Là một người làm ăn dưng nghiệp từ hai bàn tay trắng, sức quan sát của Nhâm Cường rất tinh tế.

Lý Vân sắc mặt nhất thời ngưng ngừng, âm thầm suy nghĩ, mình làm yêu quái có chút thất bại, cả tâm tư nhỏ như vậy mà cũng bị người khác phát hiện.

Chương 5: Quỷ vật có thể nuôi trong nhà

Chỉnh lại sắc mặt, Lý Văn buông tay nói:

- Thứ cho ta nói thẳng, trong phòng làm việc của ông, thậm chí cả công ty đều rất sạch sẽ... Cũng không có vật thể bản thiêu nào. Chỉ ít, ta không nghĩ thấy được chút khí tức không ổn nào.

Nhâm Cường nghe vậy, sắc mặt biến đổi, vẻ mặt trong lúc đó tràn ngập lo lắng:

- Ta phải làm gì bây giờ? Có phải hay không là cậu...

Nhâm Cường vốn định nói, ta cũng không nghĩ được mùi vị nào, cậu làm sao có thể nghĩ được? Thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hắn lại cảm thấy không thích hợp. Cho dù hắn không tin Lý Văn, cũng phải tin tưởng Trí Hoảng đại sư chứ?

Tuy Nhâm Cường không có nói ra, bất quá Lý Văn cũng đã nghe ra nghi vấn của hắn. Đầu là mũi không sai, nhưng hắn lại là yêu quái. Trừ sinh ra cái mũi cho hắn có thể nghĩ được mùi vị của quỷ quái.

- Nếu đã nhận tiền của ông, thì phải thay người giải trừ tai họa, nếu ta đã đáp ứng ông, chuyện này ta sẽ phụ trách đến cùng.

Lý Văn nhàn nhạt nói.

Nhâm Cường đan mười ngón tay lại với nhau, tâm tình hơi thả lỏng một ít:

- Đã như vậy, vậy thì xin... vẫn còn có một việc, ta muốn nhờ cậu...

Nói đến đây, biểu tình Nhâm Cường đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, làm cho Lý Văn cũng phải ngồi thẳng lên. Chỉ thấy Nhâm Cường nghiêm túc nói:

- Chuyện này không được nói cho con gái của ta biết, Hiểu Nguyệt là người kiên định theo chủ nghĩa duy vật, nàng chưa bao giờ tin tưởng các chuyện về quỷ thần, ta không hy vọng bởi vì chuyện này mà xảy ra mâu thuẫn với nàng.

Cái rắm, người ta cũng biết rồi. Lý Văn không khỏi nhớ tới sự tình trước kia lớp trưởng Nhâm Hiểu Nguyệt mời hắn đến để vạch trần sự lừa gạt của tên thần côn.

- Nàng đã biết.

Hơi do dự một chút, Lý Văn vẫn là nói cho Nhâm Cường biết.

Lý Văn cho rằng Nhâm Cường có thể sẽ sợ hãi, thật không nghĩ đến Nhâm Cường mặt không chút thay đổi nói:

- Ai! biết cũng biết rồi, giấy không thể bọc được lửa.

Nhâm Cường biểu hiện ra rất hào hiệp, thế nhưng khóe mắt hơi co quắp lại, hiển nhiên, trong lòng của hắn vẫn có chút lo lắng.

- Không sao, ta sẽ giải thích cho Nhâm Hiểu Nguyệt biết.

Lý Văn nói.

Nhâm Cường tiếp tục trầm mặc một hồi, lúc này mới trầm giọng nói:

- Xin nhờ vào cậu. Đúng, chuyện này ta sẽ tự mình tính tiền cho cậu.

Lý Văn nghe vậy như cũ, có vẻ so với hắn tên này còn muốn xấu hổ hơn.

Người làm ăn chính là trực tiếp như vậy.

Dừng một lát, Lý Văn đã tiến nhập vai thần côn này:

- Dù sao cũng phải đảm nhiệm chuyện này, có mấy vấn đề ta phải hỏi ông một chút, đầu tiên, ta muốn biết ông có kẻ thù hay không?

- Có thể cho ta biết vấn đề này cùng chuyện kia có quan hệ với nhau không?

Nhâm Cường sững sờ một chút hỏi.

- Có!

Lý Vân gật đầu, nói tiếp:

- Kỳ thực lần đầu tiên nhìn thấy ông, ta liền phát hiện ông bị một ít thể lực không sạch sẽ quấy nhiễu. Hơn nữa ta từng hoài nghi, đó không phải là vật thể hoang dại, mà là nuôi trong nhà. Hôm nay tới phòng làm việc của ông xem qua, ta càng thêm xác định phán đoán của mình. Hẳn là có người âm thầm sai quý vật đối với ông tiến hành quấy nhiễu.

- Là như vậy à!

Nhâm Cường nghe vậy, đem thân thể tựa ở trên ghế sa lon hơi nhắm mắt lại, như là đang suy nghĩ mấy thứ gì đó. Thật lâu sau, hắn mới mở mắt nói:

- Muốn nói kẻ thù? Cũng chỉ có mấy nhà, đầu năm nay thương trường như chiến trường, việc buôn bán nào mà không phải đắc tội với người này người nọ.

Nói đến đây, hắn cẩn thận hỏi:

- Quý vật thật có thể nuôi trong nhà? Đây là một việc không thể tưởng tượng nổi, trong nhà nuôi con mèo con chó còn được chứ...Biến thái a...

- Không phải biến thái...!

Lý Vân đặt chén trà xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm Nhâm Cường nói:

- Có người phải dựa vào cái này kiếm sống đấy.

- Ta hiểu...

Nhâm Cường đã hiểu trọng tâm câu chuyện nói tiếp:

- Cậu muốn nói có đạo sĩ nuôi quý vật, mà có người lại thuê đạo sĩ kia đến đây hãm hại ta?

- Người nuôi quý chưa chắc đã là đạo sĩ... Cũng có thể là Lạt Ma, hòa thượng, thậm chí là người ngoại quốc.

Lý Vân âm thầm cười nói, Nhâm Cường nhất định đã xem nhiều quý vật trong nước, nên mới cảm thấy chỉ có đạo sĩ mới nuôi được quý. Thực tế thì không phải, thời điểm năm ngoái Lý Vân từ trong tay lão hòa thượng tiếp nhận một sinh ý, đối phương nuôi nhốt quý vật chính là một hòa thượng.

- Chúng ta bây giờ nên làm gì?

Nhâm Cường tâm tình lần thứ hai trở nên khẩn trương. Nhân loại đối với những vật không biết, luôn luôn tràn ngập cảm giác sợ hãi, mặc dù Nhâm Cường có rất nhiều sinh ý không tệ cũng không ngoại lệ.

- Có ta ở đây, tất cả đều không cần lo lắng.

Nói xong, Lý Vân liền đứng dậy cáo từ:

- Ta nghĩ ta nên đi... Đây là một tờ linh phù, ông mang theo trong người, thời điểm quý vật tập kích ông, ta sẽ chạy tới. Quý vật không ra tay, ta cũng không thể làm được gì chúng.

- Cái này rất quý đấy.

Khi Nhâm Cường tiếp nhận lá bùa màu vàng kia, Lý Vân bồi thêm một câu.

- Yên tâm, sau khi chuyện thành công, còn có hậu tạ.

Nhâm Cường nói.

Thấy biểu hiện của Nhâm Cường, Lý Vân rất hài lòng, hắn thậm chí không định nhắc tới khó khăn khi giải quyết việc này.

- Xong việc rồi, đã đến lúc ta nên trở về.

Lý Vân từ chối thiện chí của Nhâm Cường muốn đưa hắn về, đi nhanh về phía trước. Đúng lúc này, cửa phòng làm việc của Nhâm Cường bị người đẩy ra. Trước cửa một cô gái khoác áo lông hồng đứng đấy, cùng với bộ tóc ngắn thể hiện rõ sức sống thanh xuân. Trên khuôn mặt thanh tú ngũ quan phối hợp hài hòa. Lúc này, trên mặt cô gái có một tia tức giận cùng kinh ngạc.

- Lý Vân, hóa ra cậu chính là tên thần côn lừa gạt tiền kia?

Cô gái đó chính là con gái tổng giám đốc, trưởng lớp của Lý Vân- Nhâm Hiểu Nguyệt. Nàng biết đêm nay cha mình sẽ gặp mặt thần côn, cho nên vẫn mai phục ở sát vách gian phòng chờ, nàng muốn đích thân vạch trần bộ mặt của tên thần côn. Thế nhưng nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, thần côn lại chính là bạn học của mình.

Nàng thậm chí còn từng mời hắn, cùng đi vạch trần âm mưu của tên thần côn. Nhưng Lý Vân lại lảng tránh.

Lúc này nàng cũng hiểu vì sao hắn lại lảng tránh?

Ngay người trong chốc lát, Lý Vân hướng phía lớp trưởng cười cười:

- Là tớ...Bất quá tớ cũng không phải là thần côn, tớ tới là để giúp cha cậu. Lớp trưởng, chúng ta đi ra ngoài một chút đi...

Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn cha mình, lại nhìn Lý Vân, cuối cùng gật đầu đáp ứng. Không đợi Lý Vân nói gì nữa, nàng liền xoay thân thể lại giẫm giày cao gót bỏ đi.

- Nhờ cậu khuyên nó hộ ta a.

Nhâm Cường dặn dò một tiếng.

- Yên tâm đi, ta sẽ giải thích với cô ấy.

Lý Vân tự tin cười cười, đi nhanh về phía trước, đuổi theo.

Trên đường, về mặt Nhâm Hiểu Nguyệt rét lạnh, Lý Vân yên lặng đi sau lưng nàng, cũng không nóng nảy nói gì, ngược lại nhàn nhả mà nhìn người đi đường bốn phía.

Nhâm Hiểu Nguyệt rốt cục không nhịn được, dừng bước, đôi mắt đẹp mở to lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Vân, tức giận mà chất vấn:

- Cậu không định nói với tớ chút gì sao?

Lý Vân còn chưa kịp hé răng. Khóe miệng Nhâm Hiểu Nguyệt đã hiện lên một nụ cười trào phúng:

- Tại sao phải làm như vậy... Tớ biết cuộc sống của cậu rất khổ, nhưng cậu cũng không thể đi khắp nơi gạt người? Có khó khăn gì cậu có thể nói cho tớ biết, tớ có thể giúp cậu mà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Trò hay biểu diễn lúc nửa đêm

Lời vừa nói ra, Lý Vân trong lòng nhất thời phiền muộn, nha đầu có hảo cảm này cho rằng mình vì cuộc sống bức bách nên phải đi làm cái nghề lừa đảo này.

Đây rõ ràng là khinh người mà!

- Lớp trưởng, hiện tại người đang gặp rắc rối là cha cậu, gia đình cậu. Mà tớ thì đang giúp đỡ các người đó.

Lý Vân nói:

- Cậu đã từng hỏi tớ, rằng tớ có mê tín không? Tớ khẳng định, tớ không mê tín. Thế nhưng tớ phải nói cho cậu biết, trên thế giới xác thực tồn tại một thứ mà người thường không thể lý giải được.

- Đủ Rồi!

Nhâm Hiểu Nguyệt căn bản không cho Lý Vân cơ hội giải thích, nàng cắt lời hắn rồi thờ phỉ phỉ nói:

- Bây giờ người ta lên vũ trụ như cơm bữa, vì có gì phải tin những thứ này. Bạn học ạ, hiện tại đã là thời đại nào rồi mà cậu vẫn còn nói với tớ mấy lời như vậy.

- Nghe tớ nói này, mê tín là không thể tin, nhưng có nhiều thứ không hẳn là mê tín, cậu phải tin tớ. Vốn có việc này tớ không định nói cho cậu, nhưng có thể hôm nay cha cậu đúng là bị quỷ vật ám..

- Không cần nói nữa, cậu nói bậy, coi chừng tố báo cảnh sát!

Nhâm Hiểu Nguyệt cho rằng Lý Vân rõ ràng nói xạo.

Thấy Nhâm Hiểu Nguyệt thái độ kiên quyết, Lý Vân đành thôi, miễn giải thích nhiều lời.

Hữu phụ trọng thác (thân mang trọng trách)

- Người trẻ tuổi, về thôi, ta tới giúp người làm rõ nguyên nhân...

Lúc này, Nhâm Cường đi ô tô cùng Trí Hoàng đại sư xuất hiện. Lão hòa thượng hướng về Lý Vân cười cười:

- Về thôi.

- Nha đầu kia rất ngoan cố, ông chưa hẳn có thể nói thông được đâu.

Lý Vân nhỏ giọng nói.

- Yên tâm, chuyện nhỏ.

Lão hòa thượng tự tin cười, nói:

- Cùng một lời, nhưng người với ta nói ra hiệu quả bất đồng. Bởi vì ta với người thân phận bất đồng, cách nói chuyện cũng bất đồng.

Lý Vân nghe thấy vậy, trong lòng liền thoải mái hẳn ra.

Đúng là với thân phận của lão hòa thượng, Nhâm Hiểu Nguyệt hẳn là sẽ tin a.

...

...

Rốt cuộc lão hòa thượng cũng thuyết phục được Nhâm Hiểu Nguyệt, trên thế giới khoa học và huyền học là cùng tồn tại. Mê tín đúng là không thể tin, nhưng huyền học siêu hình là có tồn tại.

Có điều Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn có chút nghi ngờ với thân phận thần côn của Lý Vân. Có lẽ là do ấn tượng ban đầu a, nàng cảm giác một đứa cô nhi như Lý Vân sẽ không xua đuổi được ma quỷ.

Bất kể thế nào, Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn cảm thấy chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi.

Con người đối với những sự việc không biết đều luôn sợ hãi. Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không ngoại lệ. Từ khi đại biểu nhân dân toàn quốc, Trí Hoàng đại sư cùng hắn giải thích về huyền học, Nhâm Hiểu Nguyệt bắt đầu có ý tránh né Lý Vân. Bởi vì, nàng luôn luôn cảm thấy trên người Lý Vân có chút gì đó tà ma. Những niềm nở nhiệt tình trước kia, bây giờ không còn sót lại chút gì.

Đối với chuyện này, Lý Vân rất vui mừng, cũng rất phiền muộn.

Mừng ở chỗ từ nay Nhâm Hiểu Nguyệt sẽ không dây dưa với mình nữa, buồn là mỗi ngày nhìn vào ánh mắt là lạ của Nhâm Hiểu Nguyệt, trong lòng đúng là có chút khó chịu.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, Lý Vân mong ngóng gặp được đồng loại, có thể thủy chung trước sau cũng không được thỏa nguyện. Có điều Nhâm Cường bên kia đã có tình hình mới.

Tối hôm qua, khi xem qua bùa chú của lão hòa thượng, Lý Vân cảm ứng được có quý vật đang chần chừ ở bên cạnh hắn. Hôm nay là ngày âm, nửa đêm âm khí đại thịnh, sức mạnh của quý vật sẽ tăng gấp bội. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, độc thủ cuối cùng nhất định sẽ chọn đêm nay để hạ thủ Nhâm Cường.

Buổi chiều, sau khi rời khỏi trường, Lý Vân vào một tiệm ăn trong thành phố làm một tô mỳ lấp đầy bụng, rồi lập tức xuất phát đến tập đoàn Minh Châu.

Nhận được điện thoại trước đó, Nhâm Cường tự mình xuống lầu nghênh tiếp

- Lý Vân, cậu tới là tốt rồi, từ khi nhận được điện thoại của cậu, trong lòng ta vẫn luôn luôn thấy bất an.

Trên trán Nhâm Cường tràn đầy sầu lo:

- Trời sắp tối, cần ta làm chút gì đó không?

- Ông không cần tận lực làm cái gì cả. Ông chỉ cần như ngày thường ở lại làm thêm giờ, đồng thời an bài giấu ta ở chỗ nghỉ trong phòng ông là được.

Lý Văn vừa đi vừa nói, chỉ chốc lát 2 người đã vào thang máy lên phòng làm việc của Nhâm Cường.

Bất ngờ đúng lúc này gặp ngay ánh mắt lạnh lùng của Nhâm Hiếu Nguyệt nhìn Lý Văn. Nàng nhìn Lý Văn với ánh lạnh lạnh như vậy, thậm chí còn có chút coi nhẹ khinh thường.

Lý Văn nhận nhặt quét mắt qua Nhâm Hiếu Nguyệt, thái độ với nàng như không để ý. Có câu, không đấu với nữ nhân chẳng xấu mặt nào. Ông đây là yêu quái, chấp nhặt với một nha đầu như ngươi, chẳng phải tự hạ thân phận sao?

Để công việc tiến hành thuận lợi, Lý Văn kiến nghị Nhâm Hiếu Nguyệt rời đi. Nhâm Hiếu Nguyệt sống chết thế nào cũng không chịu đi. Cha mình đang mang nguy hiểm, cho dù năm lần bảy lượt yêu cầu vẫn chứng tỏ mình sẽ không gây thêm phiền phức.

Lý Văn lạnh lùng nói:

- Lốp trưởng, nếu như vì sự có mặt của cậu mà dẫn tới hàng loạt hậu quả, tớ không chịu trách nhiệm đâu.

Nhìn khuôn mặt băng lãnh của Lý Văn, Nhâm Hiếu Nguyệt cắn môi, quát cường nói:

- Tớ sẽ chịu trách nhiệm.

- Chỉ mong vậy...

Lý Văn nhận nhặt nói một câu, rồi đi về hướng phòng nghỉ. Nhâm Hiếu Nguyệt do dự một chút, cũng theo Lý Văn tiến vào phòng nghỉ. Hai người lần đầu tiên đơn độc ở chung, cũng không có gì gọi là "cùi khô lửa bóc", trái lại bầu không khí trong phòng có chút khác thường, rất xấu hổ, rất buồn bực.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Nhâm Cường lúc đầu có chút khẩn trương, có điều khi tập trung tinh thần vào hợp đồng đầu tư, hẳn như quên chính mình đang ở trong hiểm cảnh đêm nay.

Khi đó trong phòng nghỉ đôi bạn học không ai nói một lời. Nhâm Hiếu Nguyệt hi vọng Lý Văn có thể chủ động nói chuyện, còn Lý Văn thì đang tính toán trong lòng trận chiến sắp tới.

Bầu không khí trong phòng lúc này đúng là rất buồn bực!

- Keng!

Kim giờ của chiếc đồng hồ thạch anh trên tường đã chỉ số 12. Nửa đêm đã đến, lúc này Nhâm Hiếu Nguyệt cảm giác nhiệt độ trong phòng giảm xuống rất nhiều. Đồng thời, nàng cảm thấy bốn phía có chút gì đó u ám. Vô thức nàng hướng tới phía Lý Văn, thấy trên mặt hắn vẫn thản nhiên, không có biểu hiện gì quái dị.

Trò hay đã bắt đầu! Lý Văn cũng không dám chậm trễ, hắn tỉ mỉ cảm ứng tình hình bốn phía, tuy rằng cách một cánh cửa, nhưng phòng làm việc của Nhâm Cường gió thổi cỏ lay hẳn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

- Có sát khí!

Đột nhiên, Lý Văn ngửi thấy trong không khí mùi máu tươi đậm đặc cùng sát khí rõ rệt. Không nghi ngờ, quý vật muốn động thủ. Đúng lúc này, phòng làm việc của Nhâm Cường phát ra tiếng kêu khủng khiếp. Nhâm Hiếu Nguyệt nghe được lập tức muốn mở cửa ra kiểm tra, Lý Văn liền ngăn nàng lại, nói:

- Không được ra ngoài! Bên ngoài rất nguy hiểm, cậu ở đây, tớ đi cứu cha cậu.

- Không được, tớ nhất định phải ra ngoài.

Nhâm Hiếu Nguyệt tuy rằng sợ, nhưng vừa nghĩ tới cha mình đang trong hiểm cảnh, cái gì nàng cũng không quan tâm.

Lý Văn lập tức hét lớn:

- Đủ rồi! Nhâm Hiếu Nguyệt, nếu cậu vẫn không nghe lời, tớ sẽ không quản việc này nữa, có bản lĩnh thì cậu tự đi mà cứu cha đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Có đồng loại

Lời này vừa nói ra, ngay lập tức Nhâm Hiểu Nguyệt cấp bách:

- Lý Vân, cậu không thể đi, Trí Hoàng đại sư nói, chỉ có cậu mới có thể cứu cha của tớ, tớ cầu xin cậu, cậu nhất định phải đi cứu cha tớ. Tớ nghe cậu, mọi thứ đều nghe cậu, cậu bắt tớ làm cái gì tớ đều nguyện ý...Chỉ cần cậu bằng lòng cứu cha của tớ...

- Nếu như cậu có thể yên lặng đợi tớ ở chỗ này, tớ sẽ chấp nhận.

Lý Vân lạnh giọng nói.

Nhâm Hiểu Nguyệt nghe vậy, tâm tình nửa ngày rốt cục cũng ổn định. Nàng ngẩng đầu nhìn Lý Vân, một bộ dạng điềm đạm đáng yêu:

- Lý Vân, có thể cho phép tớ ghé vào cửa nhìn được không?

- Không được...!

Lý Vân kiên quyết cự tuyệt:

- Muốn cha cậu không có việc gì, thì hãy thành thật mà đợi ở chỗ này.

Nhâm Hiểu Nguyệt thoáng cái tựa như quả bóng cao su bị xì hơi, ghé vào trên bàn, đầy bụng ủy khuất lắm lắm

- Kỳ thực người ta muốn nhìn một chút thôi là được mà? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lý Vân đang muốn nói chút gì đó, đột nhiên ngoài cửa truyền tới một thanh âm bén nhọn. Thanh âm kia trong nháy mắt chui vào trong tai Lý Vân, Nhâm Hiểu Nguyệt, gắt gao đâm vào màng nhĩ, lập tức khiến đầu óc thống khổ vô cùng. Lý Vân lúc này vận yêu lực trong cơ thể, trong nháy mắt đem sự thống khổ áp chế xuống, mà Nhâm Hiểu Nguyệt thì khó có thể chịu được, nàng che cái lỗ tai, gần như té ngã xuống đất.

- Đợi ở đây, đừng nhúc nhích...!

Lý Vân cắn chặt môi, trong nháy mắt lập tức hướng ra khỏi cửa phòng. Chỉ thấy phòng làm việc đã là tràn ngập quỷ vụ, trong sương mù, du hồn lệ quỷ phiêu đảng, chẳng qua chúng nó cũng không trực tiếp thương tổn Nhâm Cường, mà là không ngừng kêu to, giống như là muốn Nhâm Cường gia tăng thống khổ.

Lý Vân trong đôi mắt hàn quang bắn ra, khoe miệng nổi lên một tia cười nhạt, cắn đầu ngón tay, đầu ngón tay chảy ra một giọt máu màu vàng. Lập tức, Lý Vân nếm niệm chú ngữ, giọt máu kim sắc nhất thời nổi giữa không trung. Đợi chú ngữ kia hoàn thành, Lý Vân dùng sức vung tay lên, giọt máu kim sắc nhất thời biến thành những viên bi thật nhỏ, trong khoảnh khắc lấp đầy cả gian phòng. Những viên bi kim sắc chạm vào trên người quỷ vật, ngay lập tức quỷ vật nhất thời kêu thảm vài tiếng, cả người hóa hơi nước, trong chớp mắt liền tiêu tan thành mây khói. Quỷ vật sau khi biến mất, thanh âm bén nhọn cũng dừng lại.

Lý Vân gần đây trừ quỷ luôn làm như vậy.

Dựa theo cách nói của Trí Hoàng lão hòa thượng, thái độ làm người của hắn, cứu thế thiện nhân, tích lũy công đức, yêu khí trên người đã dần dần biến mất, chậm rãi chuyển hóa thành Hạo Nhiên Chính Khí. Mà Hạo Nhiên Chính Khí đó chính là khắc tinh của Tà ma. Giọt máu màu vàng kia là một minh chứng tốt nhất.

Nhâm Cường cũng đã giải thoát khỏi thống khổ. Hắn đi ra mà trên trán tràn đầy mồ hôi hột, cả người giống như hư thoát, trực tiếp té liệt ngã xuống ghế, không nhúc nhích.

Chẳng qua thấy Lý Vân ở đây, trong lòng của hắn yên ổn hơn nhiều.

Sự tình cũng không có kết thúc ở đây.

Bàn tay phía sau màn giạt dây lữ quỷ vật cảm thấy ở hiện trường có cao nhân, không cam lòng tỏ ra yếu thế, lần thứ hai phái ra quỷ vật lợi hại hơn tập kích.

Cùng so sánh với lũ quỷ vật trước, những quỷ vật này linh thể càng thêm cô đọng, hầu như cùng người bình thường giống nhau, chúng mang theo oán khí ngút trời, một đôi móng vuốt sắc nhọn lóe lên quang mang, điên cuồng hướng phía Lý Vân nhào tới.

Lý Vân gặp lũ quỷ vật hung hăng này, trong lòng bỗng tức giận, lần thứ 2 cắn nát đầu ngón tay, lấy ra 2 giọt máu. Thời gian 2 giọt máu lơ lửng giữa không trung, vết thương trên ngón tay hắn đã khỏi hẳn, thậm chí một vết tích đều tìm không ra.

Lý Vân vẻ mặt có chút quỷ dị, hai mắt hắn hơi khép lại, cười lạnh một tiếng:

- Chút tài mọn.

Hắn lần thứ hai niệm chú ngữ đem hai giọt máu xa ra nhau, bắn mạnh về phía lệ quỷ. Từ xa nhìn lại giống như mưa sao băng.

Lý Vân đối phó với những quỷ vật này, chỉ cần dùng tinh huyết của mình, còn về phần chú ngữ kỳ thực là dùng để phân giải máu. Đây cũng do lão hòa

thượng dạy hần.

Lũ lệ quỷ cũng không ý thức được rằng chính mình đang bị vây trong nguy hiểm, chúng gào thét hướng Lý Văn kéo tới, hoàn toàn không chú ý tới hai giọt máu màu vàng kia.

- Chi Chi ...!

Khi những giọt máu màu vàng này chạm vào quỷ vật, phát sinh vài âm thanh, lũ quỷ vật lập tức hóa thành từng đạo khói trắng biến mất không thấy gì nữa.

Mất đi quỷ vật yểm hộ, Khí tức của kẻ phía sau màn rút cuộc bị Lý Văn ngửi được.

Điều làm hần kinh ngạc là đối phương lại là Yêu.

Tuy rằng không nhìn thấy khuôn mặt thật của đối phương, có điều Lý Văn đã ngửi được yêu khí nhàn nhạt, nhưng cũng rất chân thực.

Chẳng qua trong nháy mắt đó hần có chút hưng phấn.

Quỷ vật biến mất hết, Độc thủ phía sau màn cũng ý thức được mình rơi vào nguy hiểm. Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, hần dự định chạy trốn chết rồi hãy nói. Thế nhưng lúc này Lý Văn đã tập trung vào khí tức của hần, há có thể cho phép hần đào tẩu.

Theo nhận định, độc thủ này hần là trốn ở sát vách phòng làm việc của Nhâm Cường. Lý Văn giống như gió lốc chạy tới, tên đứng ở đó đang chuẩn bị nhảy ra khỏi cửa sổ chạy trốn trong nháy mắt bị hần ngăn lại.

- Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu.

Lý Văn quét chân một cái đem tên nọ bức rời xa cửa sổ, nhìn kỹ, nhưng có chút ngoài ý muốn, vốn cho rằng đối phương bên kia có thể là khuôn mặt dữ tợn, quái vật răng nhọn móng sắc. Nhưng lại là một nam nhân đẹp trai dễ nhìn, khuôn mặt như dao gọt, bờ môi dày, vóc người khôi ngô, thập phần gọi cảm.

Hóa ra yêu quái cũng có loại tuấn tú như thế này.

Ngay khi Lý Văn ngây người, tên đẹp trai đã quơ một cây đao chém qua. Trong lúc nguy cấp, Lý Văn cũng chẳng quan tâm cái gì tiêu sái không tiêu sái, nghiêng người tránh gấp, tại chỗ lăn một vòng, khó khăn lắm mới tránh thoát nhát đao của tên đẹp trai. Tên đẹp trai tay phải cầm đao, cánh tay đuổi thẳng, dùng sức về một cái, đuổi theo Lý Văn chém tới.

Kỹ thuật của Lý Văn chủ yếu học được từ lão hòa thượng, câu cửa miệng của Phật gia là trời cao có đức hiếu sinh, cho nên trong chiến đấu cũng chỉ lấy phòng ngự làm trọng điểm. Tên đẹp trai quơ khảm đao tuy rằng hung mãnh nhưng cũng không làm gì được Lý Văn. Đương nhiên, trong lúc nhất thời Lý Văn cũng không có cách nào đối phó được với tên đẹp trai kia.

Vốn hần dự định cắn nát ngón tay, dùng cách đối phó quỷ vật bình thường để đối phó với yêu quái tuấn tú này này, chẳng qua nghĩ lại, tất cả mọi người đều là yêu quái, cùng thuộc một mạch, phòng chừng hiệu quả không được tốt lắm, liền bỏ qua suy nghĩ đó.

Tiện tay mò được một cái ghế dựa, Lý Văn hung hăng mà hướng tên đẹp trai nện tới. Tên đẹp trai vội vàng thu đao tự cứu, nhưng vẫn chậm một bước, cánh tay phải trúng một đòn, đau đến mức rơi nước mắt. Suýt nữa làm thanh đao rơi xuống đất.

- Ta giết ngươi...!

Đau đớn dường như kích thích sự cuồng nộ của tên đẹp trai, hai mắt hần đỏ lên, hai tay giơ lên khảm đao, không quan tâm mà liều mạng hướng Lý Văn chém tới.

Lý Văn nhất thời phiền muộn, chính mình gặp phải một tên súc trâu bò a.

- Xoát...!

Một tiếng, thanh đao của tên đẹp trai chém trúng vai Lý Văn, đồng thời cùng lúc đó, Lý Văn cũng mò tới tay một chiếc ghế dựa hung hăng mà nện vào đầu hần. Tên đó bởi vì đau nhức quá nên đã bất tỉnh, gục ở dưới chân Lý Văn, nằm úp không nhúc nhích.

Lý Văn nhổ thanh đao trên vai trái ra, cảm thấy một trận choáng váng, máu chảy ra nhiều. Chẳng qua hần mạo hiểm đã thành công, lúc trước là hần liều lĩnh cố ý để tên đó chém trúng mình, đau đớn suýt khiến hần ngất đi. Lúc này, vết thương đã đông máu, rất nhanh sẽ khỏi hần. Chỉ là vết máu còn lại nhìn cũng rất chân thực.

Hơi mệt, Lý Văn cúi xuống thở gấp mấy hơi. Đột nhiên tiếng bước chân vang lên, hần ngừng đầu nhìn thấy lão hòa thượng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Linh yêu đáng thương

- Ngươi cuối cùng cũng đến, ngươi cũng biết hần là yêu?

Lý Vân thờ hồng học mà nói.

Trí Hoảng lắc đầu nói:

- Trước đó cũng không biết, bây giờ mới biết.

Lúc này, mỹ nam nằm dưới đất vừa tỉnh, dùng một tay chống ngồi xuống. Chẳng qua năng lực tự hồi phục của hần còn kém xa Lý Vân. Hơn nữa Lý Vân hạ thủ ngoan độc, lúc này đầu hần vẫn còn có chút đau đớn.

Cùng là yêu nhưng lại có quá nhiều điểm khác nhau.

Mỹ nam sờ sờ ót, nhìn Lý Vân oán hận nói:

- Ngươi điên rồi hả?

- Ngươi là người xấu!

Lý Vân thần nhiên nói.

- Là kiếm miếng ăn thôi.

Mỹ nam nói xong, đột nhiên thân hình lượn lên hướng phía Lý Vân nhào tới.

Lý Vân nhấc chân, một cước đá trúng bộ ngực hần, "phanh" một tiếng đá mỹ nam trở về chỗ cũ.

Mỹ nam dường như không phục lắm, định tiếp tục phản công, đúng lúc này lão hòa thượng đang một mực im lặng bỗng tuyên một tiếng Phật hiệu "A di đà phật...!" Lập tức hiện ra một đạo kim quang Phật gia vạn chữ đánh vào trên trán của Mỹ nam. Mỹ nam ngay lập tức trên trán xuất hiện một Chữ vạn ấn ký Phật gia. Đồng thời Mỹ nam cảm giác yêu lực trong cơ thể không còn sót lại chút gì.

- Đứng lên, theo ta đi.

Lão hòa thượng Trí Hoảng nhàn nhạt nói.

Mỹ nam yêu tinh thoáng do dự một chút, cuối cùng cũng thành thật đứng lên, bỏ đi ý nghĩ trốn khỏi lão hòa thượng. Thân là Yêu tộc, thờ phụng cường giả vi tôn, thua làm giặc, nếu đã thua, còn gì để nói.

- Ngươi sẽ giết ta sao?

Mỹ nam yêu tinh dè dặt hỏi.

- A di đà phật, trời cao có đức hiếu sinh.

- Nói như vậy, ngươi không giết ta, sẽ nuôi com ta sao?

Mỹ nam yêu tinh thấp giọng hỏi một câu.

Lão hòa thượng nhất thời sững sốt. Trên thực tế Lý Vân cũng sững sốt. Thấy lão hòa thượng không nói lời nào, Mỹ nam yêu tinh nói thầm:

- Không phải là nuôi com thật chứ?

Lý Vân tựa hồ hiểu ra cái gì đó, vội vàng hỏi:

- Đây, Mỹ nam, xưng hô như thế nào? Hóa ra ngươi gây tai họa chỉ vì kiếm miếng com ăn? Người thuê ngươi là ai? Tại sao phải đến bước đường này?

Lý Vân hỏi rất nhiều vấn đề, nhưng Mỹ nam cũng không quan tâm, trả lời từng câu một:

- Ta là Tần Suất, ngươi cũng có thể gọi ta là Suất ca. Trước kia ta đã nói với ngươi, ta làm việc chính là kiếm miếng com ăn, về phần cổ chủ, ta không biết, chúng ta liên hệ thông qua internet.

Lập tức, mỹ nam yêu tinh đem thân thể của mình thẳng thắn nói ra.

Hóa ra hần cũng là cô nhi, từ nhỏ ở tại Viện phúc lợi. Yêu mạch huyết tộc của hần thức tỉnh sớm, theo hần nói vào lúc hần sáu tuổi liền có được năng lực Thông Linh. Hần luôn luôn thấy một số sự việc mà người khác không thể thấy, hần đã đem thế giới hiện thực cùng với thế giới thông linh hợp lại. Vì thế chọc phải không ít phiền phức. Khi còn bé tại Viện phúc lợi hầu như không có bạn bè cùng hần chơi đùa. Nguyên nhân vì mọi người đều cho rằng hần quá tà dị. Sau khi lớn lên, được chính phủ giúp đỡ, hần thi đại học. Đồng thời hần trở mã nhìn rất tuần tú, rất chói lóa. Đáng tiếc, bên cạnh hần phiền phức tới không ngừng, thậm chí có đôi khi giữa ban ngày cũng sẽ thấy những thứ người khác không thấy. năng lực Thông linh khiến hần lần thứ hai rời xa khỏi tập thể con người, hần không có bằng hữu, tháng ngày trôi qua cô độc, rất cô độc.

Năm ấy mười tám tuổi. Vừa mới thi đại học, một đêm hần tỉnh giấc, đột nhiên khôn ngoan ra rất nhiều, một chút ký ức ùn ùn kéo đến.

Hần theo bản năng chống cự lại những ký ức này, tuy nhiên không ăn thua gì, những ký ức này cuối cùng lấp đầy đầu óc hần.

Khi đó, hần biết mình là một loài yêu quái, là yêu tộc linh yêu. Bản lĩnh lớn nhất của hần là có thể Thông linh, cùng Tử linh quý vật khai thông

Từ đó về sau, hần càng thêm cô đơn. Bởi vì biết thân phận của mình, cuộc sống mười tám năm trên trái đất khiến hần cảm thấy xa lạ.

Hai năm trước, ngay tại lúc hần ở năm thứ hai đại học, bởi vì sự kiện một lần Thông linh bị nhân viên nhà trường tưởng lầm là cổ vũ phong kiến mê tín, tình tiết nghiêm trọng, bị nhà trường đuổi học

Từ đó về sau, chính phủ cũng ngừng giúp đỡ hần. Để kiếm miếng cơm, hần phải buôn bán, sử dụng chính bản lĩnh của mình, cùng Tử linh quý vật câu thông, kiếm tiền, thái độ làm người tiêu tan. Cuộc làm ăn của Nhâm Cường này, hần thông qua internet nhận, đối phương đã trả một vạn đồng tiền thù lao.

- Ngươi so với ta càng thêm đáng thương

Lý Vân nói.

- Ah!

Tần Suất dường như nghĩ không thấy yêu khí trên người Lý Vân, cho nên hần cho rằng một người và một yêu không thể so sánh với nhau được?

- Có thể hỏi ngươi một chuyện không?

Lý Vân tò mò hỏi:

- Ngươi đã biết mình là yêu quái, vì sao ngươi không đi ăn thịt người hả? Hà tất phải khổ cực làm việc như vậy?

- Yêu quái có thể ăn thịt người sao?

Tần Soái hỏi lại một câu

- Cái này... Ta không có kinh nghiệm

Lý Vân nhất thời nghẹn giọng.

Tần Suất cũng thờ dãi nói ra:

- Ta có thể nhớ tới một vạn năm đông tây phương Tiên Ma đại chiến chuyện lúc trước, khi đó, yêu tinh xác thực là có thể ăn thịt người, nhưng ta làm không được...ta hạ không được miêng. Ta biết mình là yêu, thế nhưng mỗi khi dự định ăn thịt người, ở sâu trong nội tâm ta luôn có một thanh âm nói cho ta biết, làm như vậy không có nhân tính...Có hay không thấy lời này buồn cười, một yêu tinh lại còn nói nhân tính. Nhưng trên thực tế, đây chính là nội tâm chân thật nhất ta cảm thụ.

- Ta tin tưởng ngươi!

Trí Hoàng đại sư nói:

- Ngươi là linh yêu, bản tính vốn thiện, tính tình ôn hòa, thêm một vạn năm luân hồi, lệ khí đã bị phai nhạt, cho nên, việc ăn thịt người, ngươi kiên quyết sẽ không làm. Đáng tiếc, ngươi không hiểu được tích lũy công đức, bằng không mà nói, ngươi ngay lập tức có thể...Tính ra, không nói cũng được, ngươi theo ta đi chùa Bạch Mã, ta muốn đối với ngươi kiểm tra một lần, xác định ngươi vô hại, ta sẽ khôi phục tự do cho ngươi.

- Đợi một chút!

Ngay khi lão hòa thượng dự định mang theo Tần Suất rời khỏi, Lý Vân truy vấn:

- Ta giống như hần cùng là đồng loại Yêu tộc, ta có thể tiếp xúc với hần? Hần dường như cũng không xấu.

- Đương nhiên có thể, Chẳng qua ngươi đừng quên chức trách của ngươi.

Trí Hoàng thâm ý nói.

- Nay, Tần Suất... Ta có đề xuất.

- Mời nói...!

- Ngươi lớn lên đẹp trai như vậy, thực ra ngươi có thể cân nhắc một chút nửa đêm đi làm Nguru Lang, lấy tư sắc của ngươi, chỉ phải nỗ lực một ít, chăm chỉ một ít, ta chắc chắn ngươi trong vòng ba năm là có thể trở thành người giàu có.

Lý Vân nói.

- Phi...!

Tần Suất quay đầu lại khẽ gất một tiếng, nói:

- Không được vũ nhục... Yêu cách chúng ta.

Xem ra, Tần Suất đang chần chừ lựa chọn giữa người hay yêu đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cùng yêu quái sống chung

Sau khi rửa sạch sẽ vết máu màu vàng ở hiện trường, Lý Vân mới trở lại phòng làm việc bên cạnh. Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn không có nghe Lý Vân phân phó đã chạy ra chăm sóc cha mình.

Cho dù Lý Vân đã nói là không có chuyện gì, nhưng nàng vẫn cứ lo sợ không thôi.

- Tổ tông chăm sóc cha tớ... Dù sao cũng đã sống yên bình lặng...!

Nhâm Hiểu Nguyệt rất sợ Lý Vân nói nàng, nên giành giải thích trước.

Lý Vân không nói chuyện, đi về hướng máy đun nước, tự tay đun 1 cốc nước sôi, lập tức đi tới trước mặt Nhâm Cường. Nhìn Nhâm Cường sắc mặt tái nhợt, hắn nói:

- Quý vật đã bị xua tan, bất quá độc thủ phía sau màn không thể nào tìm được, sau này ông nên cẩn thận 1 chút.

Nhâm Hiểu Nguyệt tiện tay bung cho Lý Vân 1 cốc nước để trên bàn, chép miệng vài cái, lông mày cau lại, đôi mắt to mỹ lệ nghiêm túc nhìn Lý Vân. Nhâm Hiểu Nguyệt lý lẽ hùng hồn nói:

- Cậu đã lấy tiền, thay người trừ hại, chuyện này cậu phải phụ trách đến cùng. Rốt cục là ai mướn quý hại cha của tớ, cậu tất nhiên phải điều tra rõ ràng.

Lý Vân lắc đầu, không để ý Nhâm Hiểu Nguyệt, đưa mắt nhìn sang phía Nhâm Cường, nói:

- Xin lỗi, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, sự tình kế tiếp ta đành bất lực. Đối phương lại cùng hung thủ liên lạc trên internet, phương diện này ta không am hiểu. Bất quá ta biết hắn sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì, ông nên cẩn thận 1 chút thì hơn. Nếu như đối phương còn dùng quý vật tới tập kích ông, ta sẽ chịu trách nhiệm, bất quá giá cả sẽ khác. Còn hiện giờ ông an toàn.

- Cảm ơn!

Nhâm Cường chân thành nói.

Lưu lại những lời này, không để ý đến ánh mắt lạnh lùng của Nhâm Hiểu Nguyệt, Lý Vân rời khỏi tập đoàn Minh Châu.

...

...

Nửa đêm sóng gió đã qua, Lý Vân khôi phục lại sinh hoạt bình dị của mình. Liên tiếp vài ngày sau đó, chỗ Nhâm Cường không còn xuất hiện bất kỳ điều gì dị thường nào. Lão hòa thượng mấy ngày này cũng không có quay trở lại tìm hắn. Yêu quái Tần đẹp trai cũng không còn tin tức.

Lý Vân mỗi ngày trừ đi học ra chính là ăn xong lại ngủ.

Nhâm Hiểu Nguyệt mấy ngày nay ở trong trường học luôn luôn im lặng chăm chú nhìn Lý Vân, vẻ mặt trong vẫn lạnh lùng như trước. Bất quá nhìn ra được, từ sau sự tình đêm hôm đó, thái độ của lớp trưởng đối với Lý Vân xuất hiện ít biến hóa. Chỉ ít, nàng đã ý thức được, hẳn thực sự có chút bản lĩnh.

Đáng tiếc chính là cứ mỗi đêm, nàng ngoại trừ nghe được 1 ít động tĩnh bên ngoài ra, cũng không thấy quý vật chân chính nữa. Đến giờ nghỉ lại Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn lấy làm tiếc.

Buổi chiều sau khi tan học, Nhâm Hiểu Nguyệt thấy Lý Vân về nhà 1 mình liền cả gan đuổi theo:

- Tớ có thể nói chuyện với cậu được không?

- Tùy ý!

Lý Vân nhàn nhạt nói.

Đúng lúc này, hai người đâm đầu vào một tên đẹp trai mặc áo đen đi đối diện. Đi gần tới Lý Vân, hắn nhìn Nhâm Hiểu Nguyệt, lại nhìn Lý Vân, đối với Nhâm Hiểu Nguyệt nói:

- Cô là bạn gái của Lý Vân à, ta là Tàn đẹp trai, là Yêu tộc.

- Yêu tộc?

Nghe Tàn đẹp trai tự giới thiệu, Nhâm Hiểu Nguyệt nhất thời sững sốt. Có chút kinh hãi, 56 dân tộc, tựa hồ không có dân tộc loại này nha!

Bởi vì trong lòng kinh ngạc, nàng thậm chí không có để ý Tàn đẹp trai nói nàng là bạn gái của Lý Vân.

Lý Vân trừng mắt nhìn Tàn đẹp trai, lập tức nói rằng:

- Hắn là Dao tộc...mới từ Quảng Tây đến, lời nói đều là những điều điên điên khùng khùng, không cần để ý.

Nhâm Hiểu Nguyệt nhất thời buông lỏng một hơi, lấy tay vỗ ngực một cái nói:

- Là dân tộc thiểu số a, tớ còn tưởng rằng là Yêu tộc, hù chết tớ mà.

Từ sau cái đêm đó, tinh thần của Nhâm Hiểu Nguyệt đã kéo căng như dây đàn, nếu trước mắt có chuyện gì nữa chắc sẽ đứt phăng mất, trước tiên sẽ nghĩ tới những vật thể tà môn kia.

Tàn đẹp trai tựa hồ bất mãn Lý Vân đem chính mình nói thành dân tộc thiểu số, đang định cãi cọ lại 1 chút, đột nhiên lại nhớ lại lời Trí Hoàng đại sư nói, để cho hắn qua đây hành động tùy cho Lý Vân chi huy.

Chỉ cần nghĩ đến đây, hắn liền không thèm nói gì nữa.

- Lớp trưởng đại nhân, xin lỗi, bằng hữu của tớ đến, tớ không thể cùng cậu nói chuyện phiếm. Hôm nào đi...

Lý Vân rất muốn biết rõ ràng này linh yêu tìm mình muốn làm cái gì?

Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không có cưỡng cầu, mà là nhu thuận gật đầu:

- Ân...Cậu cứ đi trước đi.

Nói xong, nàng liền bước đi.

Tàn đẹp trai nhìn bóng lưng Nhâm Hiểu Nguyệt, lớn tiếng cười nói:

- Xem ra, người đối với bạn gái của người không tốt, cẩn thận bị người khác đoạt mất.

Nhâm Hiểu Nguyệt mới đi ra vài bước, khoảng cách không xa, Tàn đẹp trai thanh âm lại lớn, cho nên nàng nghe thấy. Nhưng lại không quá để ý.

- Theo ta!

Lý Vân lạnh lùng nói.

...

...

Lý Vân trực tiếp mang theo Tàn đẹp trai rời khỏi trường học, đi tới nhà trọ. Sau khi đóng chặt cửa phòng lại, Lý Vân tức giận hỏi:

- Nói đi? Làm sao mà đến, người tìm đến ta vì chuyện gì? Muốn báo thù?

Tần đẹp trai lắc lắc đầu nói:

- Người hiểu lầm ta a, là đại sư để cho ta tới tìm người, hẳn nói từ hôm nay trở đi, tất cả mọi việc của ta đều nghe người sai khiến.

- Nghe ta sai khiến? Có ý tứ gì?

Lý Vân có chút mờ mịt:

- Người được nhận định là không có hại?

- Ân!

Tần đẹp trai gật đầu, lập tức lại có chút ủy khuất nói:

- Nói thật, cho tới bây giờ ta đều không có nghĩ qua muốn hại người. Ta chỉ là muốn có phần cơm ăn.

Nói xong, Tần đẹp trai nhìn trên bàn Lý Vân có lạp xường hun khói, hỏi:

- Ta có thể ăn không?

- Ân!

Lý Vân hỏi:

- Hòa thượng kia chưa cho người ăn cơm sao?

- Chùa Bạch Mã nuôi cơm nhưng thật ra chỉ toàn là cơm chay, mấy ngày nay ta ăn đến nhặt miệng a.

Nói xong Tần đẹp trai đã cầm lạp xường hun khói lên ăn ngấu nghiến.

Lý Vân xấu hổ, Tần đẹp trai là yêu quái a...Người nào ko biết còn tưởng người là dân tị nạn từ Châu Phi đến.

Sau khi chờ hẳn ăn xong, thấy Lý Vân tròn mắt há hốc mồm nhìn hẳn, vì vậy quệt quệt mồm nói:

- Chưa thấy qua à, tốt xấu ta cũng là Yêu tộc, cả ngày ăn chay đến giờ ăn mặn tí đâu có sao. Đứng, đại sư nói, từ hôm nay trở đi, cơm nước, sinh sống...của ta đều do người an bài sắp đặt.

Lý Vân mặt nhất thời ửng đỏ lên:

- Chiều theo ý tứ của người, ta còn phải nuôi người sao???

Tần đẹp trai ngẫm lại, cuối cùng gật đầu nói:

- Đúng vậy, người hiểu được như thế là chính xác. Bất quá người yên tâm, ta sẽ không ăn không trả không đâu. Nghe đại sư nói, người bình thường giúp người ta trừ ma bắt quỷ, sau này làm việc cứ mang theo ta, ta có thể cùng quỷ vật liên lạc, lấy đức thu phục người. Cam đoan là chỉ có vài phút đồng hồ là có thể đối phó.

Lý Vân nghĩ cũng đúng, có cái này cùng chuyên gia liên lạc, sau đó thực sự có thể tiết kiệm một chút máu. Bất quá vấn đề ăn ngủ, vẫn còn có chút đau đầu. Phòng hẳn thêm 1 người nữa ở cũng không có vấn đề, bất quá hẳn không có thói quen cùng người ở chung, hơn nữa đối phương còn là nam yêu.

Trước kia khi chưa gặp Yêu tộc, Lý Vân rất là chờ mong. Nhưng hôm nay thấy, nghĩ cũng chẳng có gì hay ho.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nữ chủ nhà xinh đẹp thành thực

- Ta làm sao mà ngủ đây? Giường này tựa hồ không được tốt.

Ngay khi Lý Vân còn đang suy xét việc an bài cho Tần Suất như thế nào, thì hẳn đã nằm ở trên giường, trong miệng tựa hồ còn có chút oán giận.

- Đứng lên.

Lý Văn lạnh lùng nói:

- Đây là giường của ta, về phần chỗ ở của ngươi, ta sẽ an bài cho một chỗ khác. Hiện tại ta cần phải biết được năng lực của ngươi. Nói cách khác, ta phải biết rõ ràng, ta hợp tác với ngươi thì có lợi chỗ nào, ngươi biết, ta cũng đang khó khăn, ta cũng không muốn nuôi thêm một linh yêu rảnh rỗi như ngươi.

Tần Suất cười đắc ý:

- Yên tâm đi, linh yêu bọn ta có bản lĩnh lớn lắm nha, Tiên Ma đại chiến lần trước, dù là Cửu U Quý vương kia, lão đại của Địa phủ cũng phải cung kính ta vài phần đó.

- Im miệng!

Lý Văn tức giận nói:

- Hào hán không đề cập tới chuyện cũ, những chuyện như vậy ngươi đừng kể với ta nữa. Ta hỏi ngươi, ngươi bây giờ có bản lĩnh gì hả.

Tần Suất tự tin nói:

- Bình thường tiểu quý không nói chơi... Ngươi yên tâm, ta đã quan sát qua, thể giới này, còn thua xa chúng ta khi đó, linh khí thiếu thốn, căn bản không có khả năng sinh sinh ra một quý vật lợi hại nào cả. Ai... Nhắc tới cũng đều biệt khuất, nghĩ tới uy phong của ta năm đó bây giờ rất khó tái hiện lại a.

- Ngươi xác định ngươi làm được chứ?

Lý Văn lần thứ hai hỏi lại

Tần Suất phui phui chiếc áo gió cũ nát của mình, có vẻ như đã chuẩn bị kỹ càng nói:

- Yên tâm đi, sau này ngươi phụ trách tiếp ứng, ta phụ trách đuổi đồ vật bản thủ này đi, không bao lâu, chúng ta sẽ trở thành đại phú ông.

Tên này khoe miệng nhếch lên, tràn đầy tự tin nói:

- Con người hiện tại, trong lòng tà niệm rất nhiều, đối với quý thân cũng rất là tôn kính, tiền này dễ kiếm. Nói thật, ta ngược lại là hi vọng khắp thế giới đều là quý vật, như vậy thì mới có chuyện để làm.

Lý Văn âm thầm buồn cười.

Trở về sau một vạn năm, linh yêu không chỉ mất đi yêu lực, mà còn mất luôn trí lực.

Hắn không tin lời của linh yêu cho lắm, nhưng hắn biết, một linh yêu vạn năm tuyệt đối sẽ không nói ra những lời nói ấu trĩ như vậy.

- Nhớ kỹ, nếu muốn cùng ta hợp tác. Vậy ngươi phải làm theo nguyên tắc của ta.

Lý Văn nói:

- Làm một người bình thường, sống cuộc sống của người bình thường đi. Ta không hy vọng để cho người khác thấy, đem ngươi ra làm chuyện bàn tán.

Tần Suất hiểu ý của Lý Văn, mỉm cười:

- Yên tâm, sau này ta cùng quý vật nói chuyện, chắc chắn sẽ mời bọn họ vào nhà, đóng cửa lại trò chuyện.

- Tùy ngươi. Nói chung ngươi không thể hù dọa người khác. Bằng không ta không cùng ngươi hợp tác nữa, coi như là lão hòa thượng ra mặt, cũng vô dụng.

Lý Văn có ý định lập uy, ngữ khí rất là nghiêm khắc

- Ân...!

Tần đẹp trai cũng nghiêm túc nói:

- Ta bảo đảm tất cả hành động đều nghe theo ngươi chỉ huy.

...

Đền rực rỡ mới sáng lên, bầu trời lần thứ hai tuyết rơi, giống như là lông ngỗng nhẹ bay, tuyết lớn như vậy chỉ một chút cũng đã đem tòa thành thị biến thành một mảnh màu ngân bạch. Tần đẹp trai nhìn bầu trời những bông hoa tuyết đang bay có vẻ rất hưng phấn, ghé vào trước cửa sổ rít gào.

Lý Vân trừng mắt liếc hần nói:

- Thế nào? Chưa thấy qua tuyết rơi hả, đừng có gào khóc thảm thiết như vậy. Người chờ đó, không được chạm vào giường của ta, ta đi hỏi chủ cho thuê nhà một chút xem viện này còn có phòng trống không giúp người thuê một phòng, tiền phòng trước tiên là thiếu đi, chờ người có thu nhập rồi trả.

- Nha.

Tần đẹp trai nhàn nhạt mà đáp ứng một tiếng, xem ra có chút thất vọng. Ngay Lý Vân rời đi trong nháy mắt, trong miệng hần nói thầm:

- Rất thích ở chung a.

Đi tới trước cửa chủ nhà dưới tầng một, Lý Vân ấn vào chuông cửa. Sau một hồi lâu, trong phòng truyền ra thanh âm rất lười biếng của người phụ nữ:

- Mời vào, cửa không có khóa.

Lý Vân sững sờ một chút, chủ cho thuê nhà Vương đại thúc luôn luôn sống một mình, ngày hôm nay như thế nào lại có tiếng nữ nhân.

Sau khi ngậy người, hần cuối cùng đẩy cửa đi vào. Sau khi mở cửa, Lý Vân rất nhanh quan sát xung quanh một chút, trong phòng trang sức cùng phong cách tựa hồ hơi chút biến hóa một ít, trở nên càng thêm trẻ trung. Cũng không biết là sửa chữa khi nào. Đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách là một người con gái phong vận thành thụ. Lúc này, nàng đang lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon, thân thể tựa ở sofa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình Tivi LCD phía trước.

Lý Vân ánh mắt đảo qua màn hình, có bộ phim Hàn rất nhàm chán, có máy bay chiến đấu.

Lý Vân phóng chừng vị nữ nhân xinh đẹp này chính là người nhà hay thân thuộc của Vương đại thúc cho thuê nhà..

- Xin chào, ta là khách thuê phòng 312 tên Lý Vân, ta là tới tìm chủ cho thuê nhà Vương đại thúc.

Lý Vân vừa đi qua vừa nói.

Người phụ nữ xinh đẹp đứng dậy bắt chuyện:

- Cha ta về với ông bà rồi, hiện tại nhà này cho thuê là ta quản, ta là Vương Trân Trân, đây là sổ hộ khẩu nhà ta. Người có thể nhìn.

Nữ nhân hiển nhiên là muốn chứng minh thân phận của mình. Dù sao, năm sáu năm rồi, nàng mới về nhà, ở đây khách trọ hơn phân nửa là không ai nhận ra nàng.

- Không cần...!

Lý Vân cười nói:

- Nguyên lai chị chính là Trân tỷ a, ta thường nghe Vương đại thúc nhắc tới, mỗi lần trả tiền thuê nhà, thúc ấy luôn luôn nhắc tới chị.. Nghe danh không bằng gặp mặt, nguyên lai Trân tỷ còn trẻ, xinh đẹp như vậy.

- Cái gì tuổi trẻ, xinh đẹp. Ta già rồi, sắp ba mươi rồi.

Vương Trân Trân đã hai mươi chín, bắt quá theo vóc người nàng cùng làn da mà xem, cảm giác cùng hai mươi hai ba là như nhau. Trong lúc nàng đến gần Lý Vân, một mùi hương dịu dàng bay vào hơi thở của Lý Vân.

Người mùi thơm nhàn nhạt này, Lý Vân phát hiện tâm tình thậm chí có một chút động. Vương Trân Trân có một gương mặt của một cô gái thị thành, nhìn qua rất là mềm mại. Thực sự là cơ thể nõn nà, tức giận thì như U Lan, toàn thân tràn đầy một loại cảm giác tựa như mơ như mộng.

Tại trên người nàng, thành thực cùng thanh xuân tựa hồ cùng tồn tại.

- Cậu là sinh viên đại học hả? Mời ngồi.

Vương Trân Trân nói một tiếng, cũng thuận thế ngồi xuống đối diện Lý Vân, ánh mắt nhàn nhạt mà đánh giá Lý Vân.

- Ân...!

Lý Vân chăm chú gật đầu, lập tức nói:

- Trân tỷ, là như thế này, ta có một vị hảo bằng hữu, mới từ Quảng Tây Dao tộc đến đây làm công, cho nên ta muốn giúp hần thuê một gian phòng nữa. Chị xem nhà này của chúng ta có còn phòng trống không?

- Có một gian ở lầu trên cùng... 502...!

Vương Trần Trần tựa hồ là một người làm việc nhanh gọn, năng thẳng thắn nói:

- Cái gian phòng kia so với phòng cậu diện tích không khác nhau lắm, bắt quá bởi vì là tầng cao nhất, nên ít hơn 60 đồng, nếu cậu muốn. Ta hiện tại có thể đưa cho cậu chìa khóa, bên trong có đầy đủ mọi thứ rồi, có thể lập tức vào ở.

- Không thành vấn đề.

Trong ấn tượng của Lý Vân, chủ cho thuê nhà là Vương đại thúc là một người tiết kiệm, tính toán chi li, từng có người thiếu một đồng tiền mà hắn điên cuồng đuổi theo người ta ghi lại. Không nghĩ tới con gái thúc ấy lại giỏi giang, phóng khoáng. Mỗi tháng sáu mươi đồng tiền thuê nhà nói miễn là miễn.

- Tiểu Lý. Kỳ thực ta cũng đã nghe nói về cậu, cha ta trước khi đi cũng có nói với ta, cậu là khách trọ lâu năm, để cho ta chiếu cố cậu nhiều hơn. Sau này, có khó khăn gì cậu cứ đến tìm ta.

Vương Trần Trần thanh âm phi thường nhu hòa êm tai, hơn nữa Lý Vân còn nghe được sự chân thành trong lời nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trang web không lành mạnh

- Đa tạ ân tỹ. Đúng, Vương đại thúc khi nào mới trở về?

Lý Vân tùy miệng hỏi.

- Tạm thời thì chưa trở về, cha ta tại quê nhà nói còn có người bạn già để bầu bạn, hơn nữa còn dự định mua thêm gian phòng ở bên đó. Phòng chừng là dự định dùng để dưỡng già. Yên tâm đi, cậu là khách trọ lâu năm mà, cho dù cha ta không ở đây, ta cũng sẽ chiếu cố cậu.

Vương Trần Trần vừa cười vừa nói.

Dừng một chút, Vương Trần Trần đột nhiên hỏi:

- Tiểu Lý, cậu giỏi về máy vi tính không? Ta ngày hôm trước mới mua máy vi tính, ngày hôm nay thì hỏng, cậu giúp ta xem xem. Nếu như cậu có thể sửa được, ta không cần làm phiền người bảo hành.

Lý Vân gật đầu, nói:

- Biết chút thôi, ta xem trước một chút, nếu như là hệ thống có vấn đề, ta sẽ giúp chị chuẩn bị cho tốt. Nếu như là phần cứng có vấn đề, chị nên đem đi bảo hành đi, dù sao cũng là máy mới mua, cũng không thể tháo ra được. Nếu không được thì tìm bọn họ đổi lại.

Sau đó, Vương Trần Trần liền dẫn Lý Vân đi tới phòng ngủ. Đây là một gian trang trí rất âm áp, rất lãng mạn. Trong phòng rất sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, bốn phía vật phẩm trang trí rất nhiều, đều là những thứ con gái thích. Trên chiếc giường màu hồng nhạt, có một con gấu bông lớn cỡ người thật.

Không biết tại sao, Lý Vân cảm thấy gian phòng trang trí như vậy cùng Vương Trần Trần thành thực không tương xứng cho lắm. Gian phòng như vậy, kỳ thực thích hợp với những cô bé 18 hay 19 tuổi hơn.

Sau khi quan sát căn phòng sơ qua một chút, Lý Vân liền bắt đầu khởi động máy vi tính, rất thuận lợi khởi động được máy.

Sau hai mươi giây hệ thống đã khởi động xong, Lý Vân nghĩ máy vi tính làm gì có vấn đề. Nhưng khi Lý Vân chuẩn bị thao tác thì, hệ thống bỗng nhiên hiện ra một cửa sổ. Hơn nữa lại là một trang web người lớn, 1 nam và 1 nữ đang đùa với nhau, người phụ nữ đang rên la không ngừng, người đàn ông kia ở phía sau nàng liên tục thôi động.

Vương Trần Trần vẻ mặt nhất thời quần bách, chắc nàng nói hỏng là bị như thế này rồi.

Lý Vân lúc này cũng đã hiểu, Vương Trần Trần tám phần mười là vào mấy web đen không cẩn thận bị nhiễm virus, nên mới dẫn đến hiện tượng popup không ngừng.

Nghĩ đến đây, Lý Vân không khỏi ác ý đoán rằng, Trần tỹ không phải là do thiếu đàn ông mà trong người cảm thấy khó chịu chứ?

- Có thể sửa không?

Ngay khi Lý Vân đang thất thần, Vương Trần Trần nhẹ giọng hỏi.

- Máy bị nhiễm virus thôi, không sao đâu chị à, chị có backup lại dữ liệu chưa với lại có đĩa cài WIN không? Nếu có ta sẽ giúp chị cài lại WIN.

Lý Văn quay lại nói, đã thấy Vương Trân Trân khuôn mặt hồng hồng, vẻ mặt trong lúc đó thậm chí có chút ngượng ngùng. Cũng khó trách, đến người không rành về máy tính cũng biết là đã xảy ra chuyện gì mà.

- Có, mấy ngày hôm trước mới mua WIN bản quyền rồi.

Vương Trân Trân cố gắng giữ cho tâm tình bình tĩnh lại một chút, vội vàng khom lưng tìm kiếm trong ngăn tủ của bàn máy tính. Vương Trân Trân mặc áo bằng tơ tằm cổ áo tương đối thấp, lúc này khom lưng thì cổ áo càng rộng ra, Lý Văn mơ hồ có thể thấy được hai quả tuyết lê no tròn mà trắng nõn của nàng. Lý Văn âm thầm nuốt nước miếng một cái, thầm khen Trân tỷ có vóc dáng thật là ma quỷ mà.

Đến khi Vương Trân Trân ngẩng đầu lên, ánh mắt hần đã trở nên trong suốt thuần khiết không thấy đáy, không hề có chút tà niệm nào. Vương Trân Trân đem đĩa WIN cho Lý Văn, nhưng trong nội tâm nàng có chút mất mát, bởi vì nàng luôn luôn tự hào rằng vóc người cùng tướng mạo của mình có thể hấp dẫn bất cứ người đàn ông nào nhưng lại thấy người thanh niên tướng mạo bình thường này lại không có chút hứng thú nào với mình cả.

Trong lòng thầm thờ dài, Vương Trân Trân thậm chí hoài nghi rằng có thật là mình đã già lắm rồi không.

Bất quá thấy Lý Văn thành thật như vậy, đúng là rất hiếm có. Nên Vương Trân Trân đối với hần càng thêm có hảo cảm.

Kỳ thực Vương Trân Trân xem trọng Lý Văn, cũng là đánh giá thấp sự mê hoặc của cơ thể mình đối với nam nhân. Quả thật Lý Văn đối với cái khe sâu kia có xuất hiện một ít suy nghĩ xấu xa. Bất quá, hần là yêu quái, nên định lực so với người thường mạnh hơn rất nhiều. Có thể khôi phục lại tâm tình của mình trong nháy mắt.

Tiếp nhận đĩa hệ thống, Lý Văn thành thạo thao tác, không đến nửa giờ, đã cài xong máy. Đồng thời còn thiết lập thêm tường lửa chống virus nữa. Cho dù sao này có vào web đen cả ngày cũng không lo nhiễm virus nữa.

Làm xong mọi chuyện, Lý Văn liền nhận chìa khóa phòng 502 từ tay Vương Trân Trân. Vào ban đêm thì Tuần Suất dọn vào phòng.

Vừa ra đến cửa, Lý Văn luôn mãi căn dặn Tần Suất, tiền thuê nhà, sinh hoạt phí Tần Suất đều phải tự gánh vác. Hần sẽ không chịu trách nhiệm mấy chuyện này.

Lý Văn hần còn phải làm việc ngoài giờ để nuôi bản thân mình, không có khả năng lại nuôi thêm người khác nữa.

Tần Suất mặc dù có chút oán giận, bất quá cuối cùng cũng đồng ý.

...

Sau khi an bài ổn thỏa chỗ ở cho Tần Suất, sinh hoạt hằng ngày của Lý Văn lại khôi phục lại như bình thường. Trong khoảng thời gian này, ngay cả lão hòa thượng Trí Hoảng kia cũng không có đến làm phiền hần nữa. Nhâm Cường bên kia cũng là gió êm sóng lặng cũng không có chuyện gì dị thường.

Mỗi ngày cứ trôi qua như thế. Lý Văn rất mãn nguyện với cuộc sống hiện tại, vừa bình thản vừa vui sướng.

Bất quá Vương Trân Trân cũng thường xuyên mượn cớ tìm đến hần nói chuyện, lần nào cũng đều là những chuyện nhỏ xiu. Sau khi nói chuyện xong, Vương Trân Trân sẽ đích thân xuống bếp nấu cả bàn thức ăn ngon để cảm ơn Lý Văn. Khiến Lý Văn trong khoảng thời gian này, phí sinh hoạt giảm xuống như lao xuống dốc. Làm Tần Suất trên tầng năm phải nhìn với ánh mắt thêm thường.

Nhắc tới cũng thật là kỳ lạ, người phụ nữ Vương Trân Trân này cũng là kỳ quái. Nàng ta đối với người đẹp trai như Tần Suất hầu như không có hảo cảm gì. Ngược lại, đối với người vừa béo, tướng mạo thì bình thường như Lý Văn thì cô lại vô cùng hứng thú. Đặc biệt là sau khi biết được hần là cô nhi, đối với hần càng thêm quan tâm.

Thường xuyên qua lại, nên hai người cũng rất quen thuộc.

Thời gian lâu dần, Vương Trân Trân đem Lý Văn biến thành đối tượng tâm sự, mỗi lần sau khi ăn cơm xong, là nàng lại tìm Lý Văn để kể về một số chuyện trong quá khứ của mình.

Lý Văn nói với Vương Trân Trân về những chuyện hần trải qua khi còn ở cô nhi viện

Trong khi nói chuyện cùng nhau Lý Văn mới biết được, Vương Trân Trân từng có một đoạn hôn nhân bất hạnh. Chồng của nàng là Từ Quốc Hoa, hai người quen nhau khi học đại học, sau khi hai người tốt nghiệp được hai năm thì kết hôn. Đêm động phòng hoa chúc vốn là một trong ba chuyện may mắn nhất của đời người, ai biết Vương Trân Trân bất hạnh cũng bắt đầu từ đêm đó. Từ Quốc Hoa không động phòng mà lại tiễn mấy người bạn về nhà, ngay khi ra khỏi nhà thì gặp tai nạn giao thông. Thế là, Vương Trân Trân trở thành quả phụ.

Vương Trân Trân cùng người chồng Từ Quốc Hoa cảm tình rất sâu đậm, lúc đầu nàng thậm chí nghĩ đến chuyện tự tử theo chồng. Nhưng nghĩ đến cha đã già, nàng lại do dự. Về sau này không muốn nhớ lại chuyện đau lòng này nữa nên một mình rời khỏi tỉnh thành ra nước ngoài làm việc. Nàng theo học ngành quản lý, dựa vào bản lĩnh và bề ngoài xuất chúng, nàng rất nhanh vào làm trong một công ty lớn. Qua vài năm dốc sức làm việc, nàng cũng tích lũy được một chút vốn liếng. Cũng do cha nàng cứ gửi thư yêu cầu nàng về tiếp quản gia nghiệp nên nàng mới từ chức quản lý để về đây. Thật không ngờ gia nghiệp chính là việc cho thuê phòng trọ.

- Tiểu Lý. Nếu không thì sau này, cậu ăn cơm cùng ta đi, bên ngoài tiệm cơm cơm không được sạch sẽ, không được vệ sinh lắm đâu. Với lại ta cũng chỉ

ăn cơm có một mình.

Vương Trân Trân một bên dọn dẹp bát đũa, một bên nghiêm túc nói:

- Một người ăn cơm không ngon. Rồi nói tiếp, một người nấu cơm hay hai người nấu cũng như nhau thôi. Cậu cảm thấy thế nào? Nếu cậu ngại thì mỗi tháng trả ta 100 đồng tiền ăn là được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Con cóc thiên nga

Vương Trân Trân nói rất thật tâm. Từ trong giọng nói của nàng, Lý Vân có thể thấy được rất rõ ràng nàng đang quan tâm đến hắn. Mặc dù hắn có thể tự chăm sóc cho bản thân. Nhưng lần này, tình cảm của Vương Trân Trân đã làm cho hắn rung động. Trong nội tâm hắn cũng cảm nhận được cái gì là nhân tính, cái gì là tình cảm. Trí Hoàng lão hòa thượng từng nói, con người và yêu quái ngoài lực lượng chênh lệch ở ngoài ra thì khác nhau lớn nhất chính là nhân tính và tình cảm. Con người hiểu được tình cảm, nhưng mà yêu quái thì thủy chung tôn thờ là cường giả, là lãnh huyết.

Lý Vân thích cùng Trí Hoàng đối nghịch, thời điểm Trí Hoàng nhấn mạnh hắn cùng toàn bộ yêu quái bất đồng, hắn lại ưa thích khoe khoang, quảng cáo chính mình là yêu. Trên thực tế, hắn thực sự không giống với toàn bộ yêu quái, bởi vì bị luân hồi chín kiếp, chín kiếp làm người thiện đã khiến hắn bị nhân tính hóa. Chỉ ít, hắn có thể cảm nhận được tình cảm của con người.

- Tiểu Lý, qua ít ngày nữa, ta dự định đem mấy gian nhà trệt chỉnh sửa một chút, sau đó lắp đặt thiết bị, mở một công ty. Đến lúc đó, ngươi có thể tới giúp ta không?

Vương Trân Trân đột nhiên hỏi.

- Ừm. Nếu như Trân ti thấy ta có hữu dụng, ta đương nhiên sẽ không từ chối.

Lý Vân nghiêm túc nói.

Trực giác của nàng cảm thấy người thanh niên trước mắt này không phải loại người hay nói lời khách sáo, nếu hắn nói tương lai có thể giúp nàng thì hắn sẽ quay trở lại giúp.

- Trân tỷ, chị dự định mở một công ty như thế nào?

Lý Vân thuận miệng hỏi.

- Công ty mậu dịch.

Vương Trân Trân thân nhiên nói:

- Mấy ngày này, ta đã liên hệ với mấy nhà máy thực phẩm, nhà máy và cửa hàng tư nhân, bọn họ đã bước đầu đồng ý để cho ta làm đại lý ở các tỉnh thành, là các cửa hàng buôn bán lớn, siêu thị nhận hàng.

- Tốt a.

Lý Vân trầm ngâm nói:

- Đến lúc đó có sản phẩm đưa ra thị trường, chị có thể đến trường học thuê một số nữ sinh viên đi làm thêm, hiệu quả tuyệt đối tốt.

Vương Trân Trân nhấp nháy đôi mắt đẹp tỏ vẻ không thể tưởng tượng được cười nói:

- Ý kiến hay, xem ra cậu cũng hiểu được một chút về nghề kinh doanh. Sau này, cậu cần phải giúp ta nhiều hơn mới được.

Lý Vân được mỹ nữ thành thực khen ngợi, sắc mặt hắn có chút ửng hồng. Bất quá, dù sao cũng không phải người bình thường, hắn trong nháy mắt khôi phục lại thái độ bình thường nói:

- Trân tỷ, chuyện làm ăn ta sẽ không xen vào, đến lúc đó ta có thể vì chị mà làm công ngắn hạn.

- Ừm, tùy theo ý cậu, tóm lại, cậu chỉ cần trợ giúp ta là được

Không biết vì sao, Vương Trân Trân đối với người thanh niên có gương mặt hết sức bình thường trước mặt này, trong lòng tràn ngập hảo cảm. Có lẽ là người thanh niên này luôn nhìn nàng với ánh mắt trong suốt, đã giành được hảo cảm của nàng.

Trước kia, hẳn là người đàn ông nào tiếp xúc với nàng, người nào mà không ham muốn sắc đẹp cùng dung mạo của nàng.

Nhưng Lý Vân lại khác.

Đương nhiên, nàng cũng không biết trong lòng Lý Vân đang nghĩ gì.

Lý Vân trong lòng thực ra có trở ngại. Vì biết được sau này hẳn thực sự là Yêu. Trong nội tâm hẳn cũng có chút bài xích với cô gái loài người này.

Có một lần, hẳn thậm chí hy vọng có thể tìm được một nữ Yêu tộc làm bạn gái.

Trên thực tế đây lại là việc rất khó khăn. Chỉ ít, ở cái tỉnh thành này, cũng không có thêm một đồng loại nào như hẳn. Bây giờ, ngược lại có không ít Huyết mạch đồng loại thức tỉnh, chẳng qua hẳn đối với nữ Yêu tộc cũng giảm đi rất nhiều kỳ vọng.

...

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, không khí có vẻ rất tươi mát, đi ở trong sân trường, Lý Vân có vẻ rất mãn nguyện. Nhìn dòng người xung quanh muôn hình muôn vẻ, hẳn cảm thấy cuộc sống như vậy thật tốt.

Thời điểm hẳn đi ra khỏi cổng trường, hẳn thấy Nhâm Hiểu Nguyệt đang đứng đó, lại là tự mình đến xin giúp đỡ. Cô bé này thật là cố chấp.

Nhâm Hiểu Nguyệt ngày hôm nay mặc một chiếc áo màu cà phê, có vẻ rất gọi cảm, tinh tế. Đứng ở cửa trường học đúng là rất nổi bật. Hầu như nam sinh nào đi ngang qua nàng đều không tự chủ được quay đầu nhìn lại.

Nhâm Hiểu Nguyệt xinh xắn đáng yêu, nhìn qua cũng đã để cho mọi người một cảm giác rất nhẹ nhàng khoan khoái, cũng không kém phần thanh thuần. Khiến người ta sinh ra một loại xung động muốn tiếp cận nàng.

Lý Vân biết Nhâm Hiểu Nguyệt đứng đó là để chờ hẳn.

Cho nên thời điểm hẳn đạp xe đạp, cố ý hướng phía Nhâm Hiểu Nguyệt đi qua. Một ít nam sinh trong lòng nhất thời không công bằng. Bởi vì tướng mạo, cách ăn mặc của Lý Vân không thể nào xứng đôi với một hoa hậu giảng đường như Nhâm Hiểu Nguyệt được.

Cũng có một ít người trung lập thì nghĩ Lý Vân có dũng khí.

Tuy rằng điều kiện của hẳn có nghèo một chút, chẳng qua hẳn lại có dũng khí theo đuổi tình cảm, cho nên vẫn đáng giá tán thưởng.

Đương nhiên, càng nhiều người dự định xem cuộc vui.

- Lốp trường, đứng chỗ này chờ ta sao? Vì sao lựa chọn ở chỗ này. Cậu không thấy? Chung quanh có rất nhiều người đang đợi xem vui sao.

Lý Vân nhàn nhạt nói, bắt quá ánh mắt lại rất nhanh tại trên người Nhâm Hiểu Nguyệt quét một vòng. Bất kể nói thế nào, sự vật tốt, bao giờ cũng đem lại sự thích thú.

- Cậu quản bọn hẳn làm cái gì.

Nhâm Hiểu Nguyệt hơi giận, sống mũi nhăn lại cực xinh đẹp. Đôi mắt mỹ lệ liếc nhìn Lý Vân, nàng thấp giọng nói:

- Tôi muốn mời cậu ăn cơm.

Lý Vân ngẩng đầu nhìn lên trời, trên bầu trời một mảnh xanh thẳm. Thời điểm ánh mắt lần thứ hai rơi vào trên người Nhâm Hiểu Nguyệt, khóe miệng của hẳn nổi lên vẻ mỉm cười:

- Nói đi, mục đích của cậu là gì?

- Vừa đi vừa nói chuyện... Đúng, cậu có thể để xe đạp của cậu lại hay không?

Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn chiếc xe đạp có chút cũ nát, nhún mày nói:

- Tùy tiện để một chỗ cũng được? Tôi nghĩ sẽ không có người ăn cắp đâu?

- Nếu như cậu cảm thấy mất mặt, có thể bỏ đi.

Trong giọng nói của Lý Vân cũng không có chút tức giận nào. Nhâm Hiểu Nguyệt cảm giác mình rất thất bại. Bởi vì Lý Vân thà chọn chiếc xe đạp cũ nát kia chứ nhất định không chịu chọn đi cùng nàng.

Kỳ thực xe đạp của Lý Vân cũng không đến mức cũ nát. Tại đại học trong tỉnh này, rất nhiều bạn học thuê phòng trọ bên ngoài đều đi những phương tiện như vậy.

Nhâm Hiểu Nguyệt gương mặt ửng đỏ, đó là tức giận. Hai mắt trong suốt có thần, chăm chú nhìn hấn nói:

- Tớ thu hồi câu nói trước kia, tớ hi vọng cậu có thể tha thứ cho tớ.

Lý Vân sùng sốt, cười khan nói:

- Trông cậu ăn nói khép nép như vậy cũng đã nói lên cậu có chuyện trọng yếu muốn tìm tớ, có đúng hay không là vì an toàn của cha cậu?

Nhâm Hiểu Nguyệt lông mi nháy hai cái, nhìn chung quanh một chút không có người, thấp giọng nói:

- Đúng...Mấy hôm trước, ông ấy lại gặp phải mấy vật thể không tốt, đang ở trong mộng lại tự đem cổ mình bóp chặt. Trí Hoàng đại sư để cho tớ tới tìm cậu, ông ấy nói chỉ có cậu mới có thể giải quyết triệt để chuyện của cha tớ.

- Sự tình của cha cậu rất phiền phức... Trừ phi tìm được độc thủ đứng sau màn, bằng không vĩnh viễn cũng không giải quyết được.

Lý Vân đẩy xe đạp, bước chân đi có chút nhanh, Nhâm Hiểu Nguyệt lại đi giày cao gót, "đặng, đặng" bước nhanh đuổi kịp. Bộ dáng hơi có chút buồn cười.

Rốt cục, Nhâm Hiểu Nguyệt vượt lên trước Lý Vân, nàng cố ý đem thân thể tới gần Lý Vân, để cản trở hấn, sau đó quay qua lỗ tai Lý Vân nói:

- Tiền không thành vấn đề... Chỉ cần cậu có thể giúp cha ta giải quyết phiền phức cả đời, muốn bao nhiêu chúng ta đều cho hết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mùa đông nên uống hồng trà

Nhâm Hiểu Nguyệt nói vậy khiến Lý Vân có chút khó chịu. Nghe giọng nàng nói, tựa như chính mình là cái loại hám lợi, thấy tiền là sáng mắt.

Lão tử là yêu quái, hơn nữa còn là một con yêu quái tốt đấy.

- Tớ không chú ý tới tiền...!

Lý Vân nói ra một câu rất chắc chắn.

- Vậy cậu cần gì? Mặc kệ là vật gì, chỉ cần cậu muốn hay có nhu cầu, tớ đều tận lực giúp cậu.

Nhâm Hiểu Nguyệt sâu xa khó hiểu mà nhìn hấn, nói:

- Cậu có bản lĩnh tớ biết rất rõ ràng, Trí Hoàng đại sư cũng đã nói hết cho tớ biết.

Lý Vân mở to mắt, ra vẻ vô tội nói:

- Kỳ thực bạn quá đề cao tớ rồi, tớ không thể được như siêu nhân mặc sịp đồ đâu!

- Thế nhưng cậu thực sự có thể trừ ma bất quý.

Nhâm Hiểu Nguyệt nghiêm túc nói. Những lời này kỳ thực khiến trong nội tâm nàng rất không thoải mái. Bởi vì trước đây, nàng là một người kiên định theo chủ nghĩa duy vật, không tin vào tâm linh.

Lý Vân sờ sờ đầu, cười khổ nói:

- Bạn nói không sai, trừ ma bất quý là nghề của mình, có thể kẻ địch của cha bạn cũng không phải yêu ma quỷ quái, mà là người...Có đôi khi nhân loại so với yêu ma quỷ quái càng thêm khó đối phó. Nói thật, muốn giải quyết vấn đề của cha bạn, là phải dựa vào chính hấn. Ông ấy là người rõ nhất. Tốt nhất là báo cảnh sát.

- Báo cảnh sát?

Nhâm Hiểu Nguyệt đôi mắt mở to, nói:

- Cậu thật nghĩ báo cảnh sát có thể giải quyết vấn đề?

Nàng bỗng nhiên nhú mày, hỏi:

- Cậu xem như vậy được không? Tớ cùng cha bàn bạc một chút sự tình, nhưng tớ hi vọng cậu đến làm vệ sĩ cho cha tớ. Chắc chỉ buổi tối, bởi vì mấy ngày qua trời vừa tối, ông ấy đã tâm thần không yên, tinh thần có chút hoảng hốt. Có thể chứ?

Lý Vân nói:

- Để mình suy nghĩ đã.

Nhâm Hiểu Nguyệt liếc mắt nhìn Lý Vân, nói tiếp:

- Đáp ứng tớ được không? Coi như là tớ cầu xin cậu, giúp đỡ tớ, chúng ta là bạn học mà.

- Như vậy đi, nếu như đến tối thật sự có yêu ma quỷ quái làm ác, mình tự nhiên sẽ có biện pháp.

Lý Vân nói.

Nhâm Hiểu Nguyệt nghe vậy, thấy Lý Vân đáp ứng lời mình thỉnh cầu, trong lòng nhất thời buông lỏng một chút, cười ngọt ngào nhìn hấn:

- Cảm ơn cậu, cậu cuối cùng cũng đáp ứng.

Lý Vân vội vàng làm sáng tỏ:

- Tớ không có đáp ứng làm vệ sĩ của cha bạn, trên thực tế, tớ không thích cùng đàn ông ở chung...Tuy nhiên...

- Đủ rồi.

Lý Vân còn chưa nói hết, Nhâm Hiểu Nguyệt đã nổi giận. Vì phụ thân nàng đã nhẫn nhịn, ăn nói khép nép, thế nhưng Lý Vân lại cự tuyệt nàng. Thậm chí ăn nói bất kính với cha nàng. Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa.

Lý Vân thầm hô không ổn, nha đầu kia tựa hồ sinh khí.

Quả nhiên, Nhâm Hiểu Nguyệt thở phì phì nói:

- Lý Vân, đừng tưởng rằng thế giới này chỉ mình cậu làm được... Tạm biệt...

Nói xong Lâm Hiểu Nguyệt giẫm giày cao gót mà bỏ đi.

Lý Vân sờ sờ ót, trong miệng thở ra một ngụm trọc khí, cười khổ một tiếng, thì thảo tự nói:

- Con người bây giờ, thế nào đều nóng nảy như thế.

Kỳ thực Lý Vân cho tới bây giờ chưa từng nói mặc kệ Nhâm Cường. Chỉ là hấn cảm giác thấy Nhâm Cường sau lưng có một lực lượng rất lợi hại. Cái sức mạnh phía sau mới là vũ khí cuối. Về phần vật thể không sạch sẽ, căn bản cũng không phải là vấn đề trọng điểm. Đáng tiếc Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn không thấy vấn đề then chốt.

...

Sau khi Nhâm Hiểu Nguyệt tách khỏi Lý Vân, trước tiên nàng đi tìm Trí Hoàng đại sư. Nàng hi vọng Trí Hoàng đại sư có thể vì nàng một lần nữa cao nhân.

- Xử lý vấn đề của cha cháu, không có người nào phù hợp hơn Lý Vân đâu.

Trí Hoàng đại sư phát sinh một tiếng thở dài, trên mặt hiện ra vẻ u buồn.

Trí Hoàng đại sư hỏi:

- Cháu đi tìm Lý Vân, hấn là nói như thế nào.

- Hấn rất đáng ghét, hấn tự cho là đúng, hấn không coi ai ra gì...Hấn thái độ ngạo mạn...

Nhâm Hiểu Nguyệt trong lòng phần nộ tựa như không có gì có thể đánh tan. Nàng liệt kê từng việc xấu của Lý Vân, cuối cùng đưa ra nghi vấn:

- Đại sư, ta thật không rõ, người vì sao lại coi trọng Lý Vân như vậy.

Trí Hoàng đại sư cau mày nói:

- Nói như thế nào nhỉ, trên người Lý Vân xác thực có rất nhiều khuyết điểm, hành vi không hợp, không tính là một người tốt... Chỉ ít, bây giờ còn không tính là người tốt. Nhưng có thể hấn thật có chút bản lĩnh.

Nhâm Hiểu Nguyệt có chút tức giận hỏi:

- Nếu đại sư cũng thấy hấn không là người tốt lành gì? Vì sao không thể giúp ta một lần nữa tìm cao nhân khác.

Trí Hoàng đại sư đưa tay gỡ cái đầu trục, nhìn lực tay của hấn, như thể trên đầu có rận vậy. Nhâm Hiểu Nguyệt vô ý thức lui về phía sau một bước.

- Hiểu Nguyệt, ta với cha cháu là bằng hữu, nói thật, đối với hấn làm việc gì ta không để bụng. Cho nên ta mời Lý Vân cho các người. Ta đã quyết thì không đổi, chuyện này cứ để Lý Vân đứng ra xử lý.

Trí Hoàng đại sư có phần thâm ý nói:

- Càng về sau này xã hội lại càng phức tạp, hấn đứng ra thích hợp nhất. Bởi Lý Vân tuy nhân phẩm không được tốt lắm? Nhưng hấn làm việc rất có trách nhiệm, ta tin tưởng hấn sẽ không buông tha chuyện này, cháu đối xử với hấn tốt một chút, mọi việc đều nghe ý kiến của hấn. Thật ra trước mặt cháu Lý Vân làm thế là không phải, ta cũng không ủng hộ, nhưng có lẽ là vì lo lắng mà cháu phán đoán sai con người hấn... A đi đi đi, cháu đi đi... Trên bàn có địa chỉ phòng trọ của hấn.

Nói xong, Trí Hoàng đại sư hơi nhắm mắt lại, bắt đầu ngồi thiền. Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn hấn một hồi, cuối cùng cũng rời khỏi.

Trên thực tế, nàng đã chấp nhận ý kiến của đại sư.

...

Đi hồi hã trên đường cái, trong mắt đều là cảnh tượng vội vã của người đi đường. Liên tục hạ nhiệt độ đã khiến thành phố này càng thêm rét lạnh. Đi ở trên đường cái, Nhâm Hiểu Nguyệt trong đầu có chút âm ỉ.

Mở địa chỉ ra, Nhâm Hiểu Nguyệt dự định đi tìm Lý Vân.

Hít sâu một hơi, nàng không ngừng ra lệnh cho chính mình, phải bình tĩnh.

Mà Lý Vân lúc này đang cùng nữ chủ nhà Vương Trân Trân ở cùng chỗ. Lý Vân ngồi ở trên ghế sa lon, mắt tỉ mỉ được đánh giá nữ chủ nhà. Không biết tại sao, trong khoảng thời gian này nàng rất ưa thích mặc quần áo nịt bó sát. Ngày hôm nào cũng là như thế này, bên trên là áo lông đen cao cổ bó sát người, dưới là quần đen bó sát, toàn thân hiện ra đường cong là lướt.

Ngày hôm nay Lý Vân mới phát hiện nữ chủ nhà vóc người rất tuyệt, trước sau lồi lõm rất chuẩn, nàng mặc bộ quần áo bó sát, thực rất đẹp.

- Tiểu Lý, ta giúp ngươi pha một chén hồng trà nhé. Mùa đông, thích hợp nhất là uống hồng trà. Hồng trà là trái qua lên men hồng chế thành, lên men thì lá trà oxy hoá dưới tác dụng biến thành oxy hoá màu hồng, trở thành hồng trà. Hồng trà phẩm tính ôn hòa, mùi vị đậm đà, trừ chứa nhiều loại vitamin, còn rất giàu nguyên tố vi lượng kali, 70% kali hòa tan được trong nước. Kali có tác dụng tăng cường giúp trái tim tuần hoàn tốt hơn, cũng có thể giảm thiểu lượng canxi tiêu hao trong người. Nguyên nhân hồng trà bao gồm mangan là kết cấu không thể thiếu trong nguyên tố, cho nên uống hồng trà thường xuyên rất có ích. Hơn nữa hồng trà còn làm ấm dạ dày.

Vương Trân Trân phổ cập khoa học vậy.

Lý Vân mỉm cười:

- Trân tỷ, chị hiểu biết rất nhiều a.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đùng đùng tới có được không

- Ha ha!

Vương Trân Trân cười lớn, đem nước sôi rót vào chén trà, lập tức nói:

- Kỳ thực ta chỉ xem trên mạng thôi, hiện giờ thông tin gì chả có.

Có thể là trong phòng hệ thống sưởi quá nóng, trên trán nữ chủ nhà toát ra ít mồ hôi, vài sợi tóc ngắn dính ở trên. Trong lúc nàng đem chén trà đưa qua, khoảng cách Lý Vân cùng nàng không nổi mười cm, mùi thơm trên cơ thể nàng từng đợt truyền vào trong lỗ mũi Lý Vân.

Trên người Nhâm Hiểu Nguyệt cũng có mùi thơm. Bất quá mùi thơm đó cùng trên người Vương Trân Trân bất đồng. Người trước tương đối nhẹ nhàng,

người sau lại thập phần quyến rũ.

Lý Vân là yêu quái. Cái mũi của hắn hẳn cảm hơn rất nhiều so với người thường.

- Ân, đúng là một vụ vật.

Lý Vân có chút cảm khái. Sức hấp dẫn của Vương Trân Trân đối với nam nhân xác thực không thể khinh thường. Nếu như hắn không phải yêu quái, phỏng chừng đã sớm không cầm giữ được.

- Tiểu Lý, còn chờ cái gì nữa?

Không đợi Lý Vân biểu đạt cảm khái hết, nữ chủ nhà không chút lưu tình cắt đứt ý nghĩ của hắn:

- Thế nào? Chưa thấy qua mỹ nữ à.

Trải qua một thời gian ngắn ở chung, Vương Trân Trân tại trước mặt Lý Vân trở nên rất hiền hoà, coi như là nói đùa cũng có thể được.

- Trân tỷ, sự tình công ty gần đây như thế nào rồi? Có chỗ nào cần ta hỗ trợ không?

Lý Vân không để ý nói sang chuyện khác.

Vương Trân Trân dừng một chút, lập tức đặt mông ngồi ở bên cạnh Lý Vân, nghiêng người nhìn hắn nói:

- Không sai biệt lắm, thủ tục nên làm cũng đã xong xuôi, còn thiếu mỗi việc chọn ngày hoàng đạo để khai trương thôi.

- Chúc mừng chị trước nha...

Lý Vân nói.

- Đùng a..... Ngày chị khai trương, cậu nhớ phải đến giúp Trân tỷ đó. Câu chúc mừng, để đến ngày đó rồi hãy nói.

Nói đến đây, Vương Trân Trân giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm Lý Vân nói tiếp:

- Tiểu Lý a, ta nghe nói hiện tại sinh viên đều thích trong trường học tìm đối tượng, cậu thì sao, ngày nào đó đem bạn gái của cậu đến đây cho Trân tỷ xem một chút nhé?

- Không có...!

Lý Vân lắc đầu nói:

- Ta không có bạn gái.

- Không thể nào?

Không biết tại sao, Vương Trân Trân tâm tình đột nhiên thả lỏng rất nhiều. Thời khắc này, ở trong lòng nàng đang tự hỏi, tại sao mình phải quan tâm đến việc hắn có bạn gái hay không?

Khuôn mặt hơi hiện hồng, Vương Trân Trân vội vàng nghiêng đầu đi, để tránh khỏi bị Lý Vân nhìn thấy.

Mà đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng Nhâm Hiểu Nguyệt đập cửa:

- Bang bang...Chủ cho thuê nhà có ở đây không? Ta có thể vào không? Ta là bằng hữu của khách trọ phòng 312, ta muốn hỏi một chút, hắn trở về chưa?

Vương Trân Trân sững sờ một chút, lập tức kịp phản ứng, khách trọ phòng 312, không phải Lý Vân đang ngồi ngay bên cạnh mình sao? Nghe thanh âm, hẳn là rất một cô gái rất thùy mị.

- Cậu không thành thật chút nào!

Lưu lại những lời này, Vương Trân Trân liền đứng dậy uốn éo cái mông đi qua mở cửa. Cái thời khắc này, con người Lý Vân không tự chủ được dừng tại trên cặp mông rất tròn ngạo nghễ ưỡn lên. Quả nhiên có chăm sóc.

Lý Vân trong lòng vị chưa chắc có suy nghĩ đen tối gì, cái đó hoàn toàn là phản ứng vô ý thức của một người đàn ông.

Sau khi mở cửa, đứng trước cửa là một cô gái thanh tú động lòng người. Cô gái thân mặc áo lông màu đỏ, chân đi giày cao gót, duyên dáng yêu kiều. Mặc dù khoác áo lông nhưng cũng rất khó che đậy vóc người cao gầy của nàng. Vương Trân Trân dùng ánh mắt thường thức tại trên người cô gái quét qua một vòng. Trong lúc này, nàng vô ý thức cho rằng đây chính là bạn gái của Lý Vân.

Lý Vân bề ngoài tưởng mạo tuy rằng không xuất chúng, nhưng tâm tính của hắn tốt, tâm địa thiện lương. Vương Trân Trân vẫn nghĩ, người đàn ông nào tâm địa thiện lương thì mới có hương vị. Cho nên nàng cho rằng bạn gái của hắn phải là người rất ưu tú mới đúng.

- Cô là bạn gái của Tiểu Lý hả? Hắn đúng lúc đang ở chỗ của ta, cô vào đi.

Vương Trân Trân rất nhanh che giấu sự không vui trong lòng mình, nhiệt tình mà kêu gọi.

Cô gái đang định vào cửa, lại không nghĩ Lý Vân cũng đứng dậy đi tới:

- Trân tỷ, chị đừng hiểu lầm, đây là bạn học của em Nhâm Hiểu Nguyệt, chúng ta lên tầng ba trước đây!

- Ừ.

Vương Trân Trân ứng một tiếng, lập tức mở cửa phòng.

Đưa mắt nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi đi lên tầng trên, trong lòng Vương Trân Trân không khỏi suy nghĩ, đêm nay cô ấy sẽ ở lại sao?

...

...

- Phanh...!

Mang theo Nhâm Hiểu Nguyệt đi vào phòng của mình, Lý Vân dùng sức đóng cửa. Lập tức lạnh nhạt nói:

- Ngồi đi. Cậu sao biết nơi này mà qua đây, là lão hòa thượng cho cậu địa chỉ hả?

Tới cửa đều là khách, Lý Vân rất nhanh rót nước trà cho Nhâm Hiểu Nguyệt, đồng thời hắn nói luôn vào chủ đề.

Nhâm Hiểu Nguyệt rất phản cảm với Lý Vân về cách xưng hô với Trí Hoằng đại sư. Không nói đến ông ấy là cao nhân chùa Bạch Mã, riêng địa vị phó chủ tịch hội nghị hiệp thương chính trị đã không có người nào dám ở trước mặt ông ấy làm càn.

Đương nhiên, Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không biết Lý Vân cùng lão hòa thượng có quan hệ sâu xa.

- Ân, là đại sư bảo tớ tới.

Nhâm Hiểu Nguyệt âm thầm hít một hơi, nói tiếp:

- Trước trên đường là tớ không đúng, tớ không nên như vậy. Tớ tới là để xin lỗi cậu.

Nói xong, Nhâm Hiểu Nguyệt đứng dậy quay qua Lý Vân khom người cúi thật sâu. Sau đó, Nhâm Hiểu Nguyệt có chút rụt rè hỏi:

- Sự tình cha tớ...

Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói:

- Mọi người đều là bạn học, cậu hà tất phải khách khí như thế.

Nói xong, Lý Vân đem ánh mắt dừng tại trên mặt Nhâm Hiểu Nguyệt.

Thời khắc này, Nhâm Hiểu Nguyệt cảm giác mình như rơi vào ác mộng. Nàng thậm chí cảm giác thân thể mình không cử động được dù chỉ một chút. Ngay cả mắt cũng không mở ra được, trong nội tâm nàng hoảng loạn ra sức đấu tranh, nhưng càng đấu tranh thì lại càng lún sâu hơn.

Nhâm Hiểu Nguyệt cắn răng ý đồ làm cho chính mình tỉnh táo lại, thế nhưng vẫn không thể thoát ra được. Lúc này, nàng phát hiện con ngươi màu đen của Lý Vân tản ra quang mang yêu dị, càng nhìn kỹ hai mắt hắn thì trong lòng càng xuất hiện một nỗi sợ hãi khó tả.

Một loại cảm giác lạnh lẽo sâu tận xương tủy khiến cho thân thể Nhâm Hiểu Nguyệt bắt đầu run rẩy. Nàng chưa từng nghĩ đến, ánh mắt Lý Vân lại sắc bén như thế.

- Lốp trưởng, cậu có vẻ rất khẩn trương?

Lý Vân nhàn nhạt mà nói một câu, ánh mắt tản ra quang mang yêu dị bắt đầu âm thầm đi. Trong nháy mắt đó, Nhâm Hiểu Nguyệt cảm giác mình từ trong con ác mộng tỉnh lại. Thời điểm tâm tình nàng bình tĩnh trở lại, cả người đã ướt đầm mồ hôi.

Nhẹ gõ mặt bàn, Lý Vân nói:

- Vì sao không nói lời nào. Cậu đến cùng là sợ cái gì?

Nhâm Hiểu Nguyệt vô ý thức tránh khỏi con người của Lý Vân, thấp giọng nói:

- Tổ sợ an toàn của cha tớ...
- Cha cậu bây giờ đang rất an toàn.

Lý Vân nói:

Nhâm Hiểu Nguyệt kinh hi hoi:

- Cậu đồng ý, chúng ta bây giờ liền đi thôi.

Lý Vân cự tuyệt nói:

- Tớ chưa nói đi theo cậu. Lớp trưởng, cậu có thể bình tĩnh một chút hay không?

Nhâm Hiểu Nguyệt đứng lên, khoe miệng lần thứ hai nổi lên một tia hàn ý:

- Lẽ nào cậu vẫn đang trêu đùa tớ, đừng đùa tớ có được hay không? Tớ không có công sức đi đùa với cậu...

Bởi vì tâm tình kích động, lời nói của nàng hầu như là rống lên.

Lý Vân mở hai tay ra nói:

- Cậu vẫn không thể bình tĩnh. Nói thật, tớ không thích trạng thái của cậu bây giờ. Sự tỉnh của cha cậu tớ sẽ quản, mời rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Vân Nam Bạch Dược cũng có thể giúp yêu quái cảm máu

Nhâm Hiểu Nguyệt cả người rét run. Trước ánh mắt của Lý Vân nàng không tài nào thờ nổi. Lúc này giọng nói lạnh băng của Lý Vân làm cho nàng run sợ.

Nhưng mà nghĩ tới an nguy của cha mình, nàng vẫn cố gắng kiên trì tiếp.

Nhâm Hiểu Nguyệt quật cường nói:

- Tớ không đi!

Lý Vân sững sờ lại, đột nhiên cảm giác mình vô cùng thất bại. Trước ánh mắt giọng điệu hiện tại đều là muốn uy hiếp Nhâm Hiểu Nguyệt để cho nàng đừng có làm điều không đúng.

Ai ngờ nha đầu này ngang bướng tựa như cây củ cải trắng vậy.

Lý Vân nhếch miệng cười:

- Hiện tại trời cũng đã tối, tớ cần nghỉ ngơi...trước đây tớ đã nói với cậu một câu cậu nhớ rõ chứ "cô nam quả nữ ở chung một phòng".

Nhâm Hiểu Nguyệt thấy điệu cười của hắn là biết hắn không có ý tốt gì rồi.

Lý Vân ác độc nói:

- Lớp trưởng cậu không phải định ở lại làm ấm giường với tớ chứ!

Nhâm Hiểu Nguyệt tức giận đến sắp ngất đi, nàng chưa thấy người vô sỉ như vậy bao giờ.

Nhâm Hiểu Nguyệt run giọng hỏi:

- Cậu muốn làm cái gì...Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì? Tớ phải làm thế nào thì cậu mới đáp ứng lời của tớ...lẽ nào cậu nhất định muốn tớ bồi tiếp cậu trên giường? Được rồi, chỉ cần cậu chịu giúp cha tớ, làm cái gì tớ cũng nguyện ý.

Nói xong Nhâm Hiểu Nguyệt liền cởi chiếc áo lông, áo lông màu hồng cùng chiếc quần đen bó sát tôn lên dáng người là lướt của nàng. Lý Vân tấm tắc tán thưởng.

Nói thật, hần có chút động tâm.

Nếu như lão hòa thượng không nói, hần cũng không ngại ăn mặn. Huống hồ đây là đối phương tự nguyện, hần cũng không có ép buộc nàng.

- Cậu đi đi, tớ đáp ứng...Nhớ kỹ, sau này không có việc gì thì đừng tới đây tìm tớ.

Lý Vân hết cách dận dò.

Nhâm Hiểu Nguyệt thật sự dự định hiến thân, đúng lúc này thì đối phương cự tuyệt, nàng đột nhiên nghĩ đến nữ chủ nhà quyền rũ mê người kia, nàng ác ý đoán có khả năng Lý Vân đã cùng cái cô thực nữ kia làm chuyện xấu. Chẳng lẽ hần thích mẫu người thực nữ sao?

Nghĩ đến đây Nhâm Hiểu Nguyệt cảm thấy sợ hãi, thậm chí nguy hiểm thật.

...

Nhâm Hiểu Nguyệt vừa rời đi, Lý Vân liền đi tìm Tần Suất trên tầng cao nhất. Liên tiếp vài ngày không có sinh ý làm cho tên linh yêu này có vẻ rất buồn chán, hần đối với giá trị sống của bản thân bắt đầu nghi hoặc. Trong đầu hần có ký ức của vạn năm trước và ký ức của kiếp này. Mỗi khi đem ký ức hai đoạn này tiến hành so sánh, hần lại có cảm giác mình thật thất bại.

Chính xác mà nói, hần tại thế giới này vô cùng thất bại.

So sánh với một vạn năm trước, thế giới này đã thiếu linh khí đến mức gần sôi lên, mà ngay cả linh thể đều rất khó gặp, mấy ngày nhàn rỗi hần có nói chuyện phiếm với quý vật thể nhưng kết quả lại không có. Cả một cái tỉnh thành to như này tìm không được một linh thể để nói chuyện. Đại bộ phận quý vật đều là không có ý thức, tất cả đều là du hồn.

- Phan.

Ngay thời điểm Tần Suất đang rất buồn chán, Lý Vân một cước đá văng cửa phòng của hần đi tới nói:

- Tần Suất...có việc để hoạt động, bên Nhâm Cường lại xảy ra vấn đề, có khả năng có người âm thầm sai quý vật tập kích hần, ngươi đi nói chuyện với quý vật có thể hay không tìm ra ít đầu mối. Ta sẽ đi ngay bây giờ, chờ tin tốt của ngươi.

- Ngươi đi đâu?

Nghe được có chuyện để làm, tinh thần Tần Suất rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

- Không đi đâu cả.

Lý Vân nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Đêm nay ta rất buồn ngủ, ta muốn ngủ, nhớ kỹ, đây chính là cơ hội ngươi đi kiểm tra sinh hoạt tốt nhất, nhanh chân lên một chút, có tình huống gì ngày mai nói cho ta biết.

Trước khi ra cửa, Lý Vân nói thêm

- Đây là nhiệm vụ đầu tiên của ngươi, ta xem trọng ngươi, hi vọng không để cho ta thất vọng.

- Trận đầu của ta, ta nhất định phải thắng!

Tần Suất đứng nghiêm chào, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Ta sẽ không để cho ngươi thất vọng, linh yêu đã ra tay sự tình gì trong thiên hạ cũng sẽ được giải quyết hết.

Buổi tối, Vương Trân Trân ngủ rất ngon. Bởi vì nàng tận mắt thấy Nhâm Hiểu Nguyệt đi ra từ cổng chính.

...

Sáng sớm tỉnh mơ, bầu trời tỉnh thành lần thứ hai rơi tuyết, thời điểm gió lạnh thổi lát phát hoa tuyết thì tỉnh thành lại chìm vào một mảnh trắng xóa.

Trong đêm đen một bóng người lác lác trên mặt đường. Nhìn ra được tâm tình của hần có chút khẩn trương. Khuôn mặt thanh tú tuấn mỹ lộ ra vẻ sợ hãi.

Phương hướng hần di chuyển chính là một thôn trọ nhỏ cách trung tâm tỉnh không xa. Khi bóng hần bước vào trong xóm trọ một khắc này, trong lúc ngủ mơ Lý Vân ngửi được một mùi máu tươi nồng đậm. Hần vô ý thức giật mình tỉnh giấc. Không biết tại sao tâm tình hần có chút phiền toái, thậm chí bất an.

Lý Văn cảm giác có chuyện sắp xảy ra.

Hít sâu một hơi, hắn ngồi xếp bằng tại trên giường, bắt đầu tụng kinh văn mà lão hòa thượng truyền cho hắn. Không lâu sau, từ trong đan điền của hắn bay lên một cỗ khí tức lạnh lẽo. Cỗ khí tức này đi khắp toàn thân. Phiền toái trong lòng dường như cũng tiêu tan hết.

Rất kỳ quái, một yêu quái lại có thể tụng niệm kinh văn Phật gia.

Đây là một việc không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại tồn tại chân thực.

Kỳ thực hai năm trước, Lý Văn đã có thể tụng niệm kinh văn, thậm chí ngay cả bảo điện Đại Hùng của chùa Bạch Mã hắn đều đã đi qua mà không có bất cứ bài xích nào.

Vì thế Lý Văn từng hoài nghi có thật mình là yêu quái không?

Có thể do lão hòa thượng năm lần bảy lượt nhấn mạnh hắn là yêu quái. Chẳng qua là do trải qua chín kiếp luân hồi đã tích lũy rất nhiều công đức nên đã tẩy đi được yêu khí cùng tội nghiệt, cho nên mới không bị Phật đạo tương khắc. Đồng dạng, khí tức Đạo gia Huyền Môn đối với yêu quái như hắn cũng không có tương khắc.

Trong miệng chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, Lý Văn đang suy nghĩ, nếu như mình thực sự là yêu quái. Vậy cũng nhất định là một tên yêu quái vĩ đại, trước không có và sau này cũng không có loại yêu quái như hắn.

- Cứu ta...

Ngay lúc này, một bóng đen tiến đến gian phòng, thanh âm Tần Suất vang lên:

- Lý Văn, mau giúp ta cầm máu.

Mở đèn lên, Lý Văn thấy Tần Suất quần áo xộc xệch, vẻ mặt dơ bẩn, mắt cá chân trái chảy máu. Ngay sau đó ánh mắt Lý Văn hoa lên, Tần Suất đã ngã vào người mình.

Lúc trước hắn giết mình, cũng đã biết sắp có chuyện phát sinh. Một cước đem Tần Suất đá ra xa, Lý Văn bình tĩnh lấy ra một lọ Vân Nam bạch dược để trong giá sách, ở trong lọ pha chút yêu lực, đổ lên miệng vết thương của Tần Suất. Nhắc tới cũng kì lạ, miệng vết thương kia vậy mà lại ngừng chảy máu.

- Đây là loại linh đan diệu dược gì?

Tần Suất sửng sốt một chút.

- Vân Nam bạch dược!

Lý Văn buông chai thuốc, con ngươi nhìn Tần Suất, hi vọng hắn có thể cho mình một lời giải thích hợp lý.

- Vân Nam bạch dược..

Tần Suất gãi đầu suy nghĩ, cuối cùng hắn phát hiện đan dược của tiên gia hay yêu gia công hiệu cũng đều tốt như nhau.

Hắn suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại:

- Ngươi nói là Vân Nam bạch dược...chính là tập đoàn Vân Nam bạch dược bao gồm công ty cổ phần cùng công ty hữu hạn chuyên sản xuất Vân Nam bạch dược?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Khinh bỏ cái mũi của linh yêu

- Ân!

Lý Văn gật đầu, thẳng thắn nói:

- Thứ trong tay ta cùng linh đan diệu dược không có gì khác nhau. Đối với người khác, nó chính là Vân Nam bạch dược.

Vật là như nhau, nhưng thiếu khuyết chính là yêu lực của Lý Văn, trong chuyện này khác biệt cũng rất lớn. Theo lời lão hòa thượng nói, Lý Văn tại chín kiếp trước tích lũy công đức quá lớn, cho nên trong cơ thể yêu lực đã sớm biến dị, trở thành phương pháp chữa thương cầm máu rất tốt.

Đương nhiên, nguyên nhân trong đó, cho dù là lão hòa thượng cũng không biết được.

- Trước không vội đi kinh ngạc. Nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra với ngươi?

Lý Vân vẻ mặt nghiêm túc hỏi:

- Ta bảo ngươi đi chỗ ở Nhâm Cường thám thính, ngươi rốt cuộc có đi không?

- Tất nhiên có đi rồi!

Tần Suất nhất thời ủy khuất đứng lên:

- Nếu như ta không đi, ta làm sao phải ra bộ dạng như này? Con mẹ hán, không biết là vật gì? Ta đã nói muốn lấy đức thu phục người, lấy thành thật đối đãi... quý. Thế nhưng những tên kia vừa đến đã đánh, căn bản không để cho ta cơ hội nói chuyện.

- Há...!

Một tiếng, Lý Vân nhất thời cười:

- Hóa ra ngươi là bị quý vật đánh?

- Không phải...!

Tần Suất đứng dậy ngồi ở trên mép giường, nghiêm mặt nói:

- Tốt xấu gì ta cũng là linh yêu, tương đương với Diêm La của địa phủ, Cửu U Quỷ vương cũng phải nể ta vài phần mặt mũi. Trên đời này nào có quý vật gì dám đối với ta hạ thủ.

- Cút, đừng khoe khoang nữa.

Lý Vân khinh thường nói:

- Hào hán không đề cập tới thực lực năm đó, bót sảm ngôn đi, ta hỏi ngươi, Nhâm Cường không có việc gì chứ?

- Không có việc gì...!

Tần đẹp trai thở phì phì nói:

- Vì an toàn của hán, ta đã phải mạng mạng già của mình ra đấy. Sau đó đại sư mang theo cảnh sát tới, tình thế trên cơ bản đã được dẹp loạn. Bất quá ta nghĩ sự tình không đơn giản như vậy, âm thầm điều khiển bọn quý vật này hán là Yêu tộc.

- Yêu tộc?

Lý Vân khẽ nhú mày, lần thứ hai hỏi:

- Ngươi làm sao xác định được đôi phương có Yêu tộc nhúng tay?

- Lỗ mũi của ta rất linh đó.

Tần Suất tự tin cười cười.

- Đúng không?

Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói ra:

- Vậy ngươi nghĩ thử, ta là tộc gì?

Tần Suất nghe vậy, không ngờ đem mũi mình đi qua cẩn thận ngửi ngửi.

- Hán tộc hả?

Tần Suất xấu hổ cười cười.

Bà mẹ nó, lão tử khinh bỉ ngươi. Lại còn nói mũi mình thính, rõ ràng lão tử là yêu quái, hán lại nói mình là Hán tộc. Lý Vân âm thầm khinh bỉ liếc mắt nhìn Tần Suất, đối với khứu giác của hán cảm thấy hoài nghi sâu sắc.

Tần Suất tựa hồ cũng thấy có gì đó không đúng. Vội vàng vỗ bộ ngực nói:

- Lão đại, ngươi cũng đừng có hoài nghi lỗ mũi của ta, linh yêu bọn ta cũng không phải là dân ăn chay, ngửi ra đặc điểm từng loại yêu quái căn bản không thành vấn đề. Lẽ nào ngươi không phải Hán tộc, vậy ngươi là dân tộc Hồi rồi!

- Ngươi mới là dân tộc Hồi.

Lý Vân đột nhiên ý thức được Tần Suất tựa hồ không ngửi ra yêu khí trên người mình.

Cẩn thận nghĩ lại, cũng đúng, theo lời lão hòa thượng nói, trải qua chín kiếp luân hồi, yêu khí trên người hắn đã bị mất đi gần hết, hơn nữa linh yêu Tần Suất ngày hôm nay không giống ngày xưa, ngửi không được cũng là bình thường.

- Lão đại, vui đùa thôi mà. Lại nói đến... Ngươi phải báo thù cho ta a.

Tần đẹp trai thờ phỉ phỉ nói:

- Tất cả mọi người đều là yêu quái, bọn họ quá khi dễ người khác, ngươi phải giúp ta lấy lại danh dự.

- Đó là sự tình của Yêu tộc các ngươi, ta không muốn nhúng tay vào.

Lý Vân cố ý nói:

- Ta là Hán tộc mà!

- Xin...lão đại mà, ngươi thế nào có thể nói ra những lời không có trách nhiệm như thế.

Tần đẹp trai tức giận mà giải thích:

- Đúng, ngươi không phải Yêu tộc, ta đây thừa nhận, nhưng ngươi bây giờ nói như thế nào cũng là lão Đại của ta? Ta đã theo ngươi lăn lộn, tiểu đệ bị khi dễ sỉ nhục, ngươi làm lão đại cũng không còn mặt mũi nữa. Quan trọng hơn là, khách hàng Nhâm Cường tính mạng cũng không có bảo đảm. Đã lấy tiền của người, thì phải thay người giải trừ hậu họa, bất kể là người hay là yêu, ta cảm thấy đó là đạo đức cơ bản nhất trong công việc chúng ta đang làm.

- Cút, ngươi trước đi chữa thương, tí nữa ta cùng lão hòa thượng nói chuyện một chút, xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Lý Vân không nhận được nói.

- Ừm

Tần đẹp trai ứng với một tiếng, dự định trở lại tầng cao nhất, trở lại căn nhà nhỏ bé của mình để nghỉ ngơi chữa thương. Thời điểm ra đến cửa, hắn đột nhiên quay đầu lại, cẩn thận mà hỏi:

- Lão đại, ngươi cùng đại sư rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Thế nào ngươi xưng hô đối với hắn chưa từng tôn kính một chút nào?

- Lão tử là yêu...

Lý Vân tùy tiện nói ra chân tướng.

- Fuck!

Tần Suất giơ ngón tay giữa lên, một bộ dạng không tin nói:

- Ngươi hù ai đó? Nếu như ngươi thực sự là yêu, vì sao ta tại trên người của ngươi không ngửi được yêu khí. Lại nói, nếu như ngươi thực sự là yêu, ngươi lại dám tại trước mặt đại sư làm càn như vậy. Đương nhiên, nếu như là một vạn năm trước, ta cũng không thèm để ý đến hắn.

- Ai...!

Lý Vân âm thầm thở dài, đầu năm nay, nhiều người có tâm không tốt thật, thói đời là như vậy, nói thật ra cũng không ai tin.

- Không nói nữa, ta đi ngủ trước đây.

Tần đẹp trai vừa cười vừa nói:

- Bất kể nói thế nào, ngươi dám đối với đại sư bất kính, ta bội phục ngươi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Tần Suất, Lý Vân ngậm cười khổ, thật sự đúng với câu nói kia, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, hiện tại yêu quái a, càng ngày càng không nên thân. Một người tu phật thôi mà ở trong lòng hắn cũng có lực uy hiếp.

Lý Vân nào biết đâu rằng, một vạn năm Huyết Mạch truyền thừa, có thể bảo lưu lại cũng đã rất không tồi rồi. Về phần yêu lực yếu bớt, đây là sự tình rất tự nhiên. Hơn nữa, tính khí cũng hòa hoãn đi không ít.

Liên hệ điện thoại với lão hòa thượng không có kết quả, Lý Vân liền không gọi nữa.

Nếu như sự tình thật rất khó giải quyết, hắc tin tưởng lão hòa thượng sớm muộn sẽ chủ động liên hệ với mình.

...

Sáng sớm hôm sau, sau khi rời giường Lý Vân cũng không có đi tìm Tần Suất, hắc tin tưởng một chút vết thương nhỏ kia không làm khó được linh yêu. Sau khi xuống dưới tầng ăn sáng cùng nữ chủ nhà Vương Trân Trân, Lý Vân đi ô tô chạy tới trường học.

Trong trường học rất yên tĩnh, lớp học cũng rất buồn chán.

Thế nhưng Lý Vân lại rất hưởng thụ loại buồn chán này.

Trong buồn chán mang theo một ít tâm thường.

Cho dù nhiều khi hắc đi học chỉ để ngủ, nhưng hắc cũng rất hưởng thụ cuộc sống như vậy.

Buổi chiều không có lớp, buổi trưa hắc liền trở lại phòng cho thuê. Sau khi lên tới tầng cao nhất, bất ngờ chính là Tần Suất không có ở đó.

Vốn định điện thoại liên hệ với Tần Suất, đột nhiên phát hiện tiểu tử kia bây giờ chính là một tên nghèo trắng tay, ngay cả điện thoại cũng không có.

Sau khi trở lại tầng ba, trùng hợp thế nào lại đụng mặt với nữ chủ nhà Vương Trân Trân. Nàng nhìn thấy Lý Vân thì xấu hổ nói:

- Ngày hôm nay máy vi tính của ta lại bị hỏng. Cậu tới thay ta sửa một chút được không?

Lý Vân vô ý thức gạt đầu, lập tức nhớ tới thời điểm lần đầu sửa máy vi tính rất mập mờ. Hắc ác ý mà đoán, lúc này sẽ không phải lại là lên trang web có chút không thuần khiết rồi bị nhiễm virus chứ?

- Ai...!

Lý Vân thở dài, trong lòng cũng có thể hiểu được Vương Trân Trân. Đem động phòng thì chồng lại bị tai nạn, thương cảm đến nay vẫn còn độc thân. Bây giờ đã ba mươi tuổi, không phải là thời điểm nhu cầu lớn nhất sao? Làm khó nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đối thủ rất cường đại

Sau khi theo Vương Trân Trân đi tới gian phòng của nàng, Lý Vân vô ý thức tại bên trong quét vài lần. Trong phòng rất ngăn nắp sạch sẽ, thậm chí có chút ẩm áp. So với căn nhà nhỏ bé của hắc thì hơn rất nhiều.

Thử khởi động máy vi tính một chút, nhưng lại không cách nào khởi động được, đồng thời xuất hiện tiếng kêu khác lạ. Bằng trực giác, Lý Vân cho rằng bộ nhớ cứng đã xảy ra vấn đề.

Vương Trân Trân tìm được một cái tua vít, Lý Vân thành thạo mở cây máy, sau mấy lần rút ra đâm vào bộ nhớ cứng, máy móc đã khởi động như thường. Trục trặc cứ như vậy được giải quyết. Toàn bộ quá trình, Vương Trân Trân vẫn ghé mắt nhìn Lý Vân. Nàng phát hiện thời điểm người đàn ông này chăm chú làm việc, kỳ thực rất là thu hút.

- Tiểu Lý, cảm ơn cậu a. Qua đây ngồi đi, ta đã giúp cậu pha một chén hồng trà rồi đó.

Vương Trân Trân nhiệt tình bắt chuyện, Lý Vân mỉm cười cũng không có nhiều lời tiến tới phòng khách tại trên ghế sa lon ngồi xuống.

Sau khi đem nước trà đưa cho Lý Vân, Vương Trân Trân thuận thế ngồi ở bên cạnh hắc. Một cỗ mùi thơm nhàn nhạt nhất thời xông vào xoang mũi. Lý Vân nâng chén trà lên, khẽ nhấp một cái, lập tức hỏi:

- Trân tỷ, công ty dự định lúc nào khai trương vậy?

- Cũng sắp rồi.

Vương Trân Trân nhẹ nhàng cười, đột nhiên hỏi:

- Tiểu Lý, tối hôm qua cậu có nghe thấy tiếng động gì không?

Tiếng động? Lý Vân sững sờ một chút, âm thầm suy nghĩ, muốn nói động tĩnh hả? Trong cái sân này cho tới bây giờ chưa từng yên tĩnh. Thanh âm nam nữ hoan ái, âm thanh cãi nhau, thậm chí là thanh âm nấu cơm... Nhiều tiếng không dứt bên tai.

- Tối hôm qua không có ai đến tìm cậu à?

Vương Trần Trần hỏi.

- Không có...!

Lý Vân vội vàng phủ nhận. Ngược lại hắn lập tức hít sâu một hơi, âm thầm suy nghĩ, không phải là Tần Suất tối hôm qua tiến vào bị nàng trông thấy chứ?

- Thật không có?

Vương Trần Trần vừa cười vừa nói:

- Không phải là bạn gái nhỏ của cậu đêm khuya qua đây chứ. Hắc hắc, đùa thôi mà. Cậu chớ để ý a!

Lý Vân nghe vậy, nhất thời buông lỏng một hơi. Nghe Vương Trần Trần nói như vậy, đã có thể loại bỏ khả năng Tần Suất bị thương bị nàng nhìn thấy. Ổn định một chút tâm tình, Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói ra:

- Trần tỷ, ta không có bạn gái thật mà, cô gái lần trước tới tìm ta, ta cùng nàng chỉ là có quan hệ bạn học thôi.

- Thật không có à.

Vương Trần Trần ý vị thâm trường nói:

- Đàn ông tốt như cậu, hẳn là phải có bạn gái mới đúng.

- Ha ha...!

Lý Vân cười khan một tiếng nói:

- Ta á không đẹp trai, lại không có tiền, cũng không biết theo đuổi con gái, làm sao có cô gái nào để ý ta chứ?

Tuy nói như vậy, nhưng Lý Vân cũng không cảm giác mình quá thất bại.

Bởi vì ở trong lòng hắn, vẫn cảm thấy chính mình cùng những cô gái có gì đó không giống nhau. Đạo bất đồng sinh ra tương khắc. Có cơ hội mà nói, tìm một nữ yêu quái xinh đẹp lại là một lựa chọn hay.

Đáng tiếc a, lâu như vậy, trừ gặp được linh yêu Tần Suất ra, hắn vẫn chưa thấy qua một đồng loại nào khác.

- Đó là do các nàng không biết nhìn hàng... Khái khái, ý ta là, các nàng không biết thương thức cậu.

Vương Trần Trần nghiêng đầu nhìn Lý Vân nói tiếp:

- Đàn ông giống như cậu, không thể chỉ xem bề ngoài, mà phải tỉ mỉ thương thức, càng thương thức càng có mùi... Như vậy đi, để ta làm bạn gái của cậu cho tốt.

Vương Trần Trần đột nhiên vui đùa nói.

Lý Vân sững sờ một chút, lập tức cười nói:

- Ta hằng ngày đều tắm a, như thế nào lại có mùi?

- Đi chết đi!

Vương Trần Trần giả bộ tức giận:

- Cái tên tiểu tử này, không có một điểm thú vị nào cả.

Lý Vân khẽ cười một tiếng, đột nhiên lớn mật hỏi:

- Trần tỷ, chị dường như thật không đem ta làm một người đàn ông a? Cô nam quả nữ, không sợ chính mình bị thiệt à.

- Thôi đi...cậu là cái loại có sắc tâm nhưng không có sắc đảm, tin rằng cậu cũng không dám làm cái gì.

Vương Trần Trần khuôn mặt hơi đỏ lên.

Dùng một lát, nàng đem mặt tiếp cận qua, cặp mắt ngập nước nhìn Lý Vân, trên mặt một mảnh vui đùa:

- Tiểu Lý, cậu thấy Trần tỷ là người như thế nào?

Trong khoảng thời gian gần đây, nàng tựa hồ rất thích cùng Lý Vân vui đùa như vậy. Có chút ít mập mờ, nhưng lại không quá phận.

Lý Vân về mặt thành khẩn nhìn chăm chăm nàng, sau đó vừa cười vừa nói:

- Là một người chủ cho thuê nhà rất nhiệt tâm!

- Đi chết đi!

Vương Trần Trần khẽ cau một tiếng, tựa hồ đối với câu trả lời của Lý Vân không hài lòng cho lắm.

Đúng lúc này, điện thoại của Lý Vân đổ chuông, nghe nhạc chuông niệm kinh kia cũng biết là lão hòa thượng gọi qua đây. Tiếng chuông kia chính là hấn tự mình download từ trên mạng về điện thoại đi động của mình.

- Trần tỷ, ta có việc đi trước, khi nào có việc chị cứ việc gọi ta a.

Lý Vân xem chừng lão hòa thượng gọi điện thoại cho mình, hấn là sự tình tối hôm qua.

Loại chuyện này cũng không dám đề cho Vương Trần Trần biết.

...

Điện thoại quả nhiên là lão hòa thượng gọi tới, hấn tại trong điện thoại báo cho Lý Vân biết 10" nữa hấn sẽ tới phòng. Để cho Lý Vân biết trước mà chuẩn bị một chén hồng trà.

Lý Vân vừa lúc không có nước sôi, liền từ phòng của nữ chủ nhà xách một bình.

Mấy phút đồng hồ sau, lão hòa thượng quả nhiên đúng hẹn tới. Xem thần sắc của hấn cũng biết sự tình tối hôm qua không nhỏ. Vấn đề hấn là rất khó giải quyết.

Quả nhiên, sau khi đóng chặt cửa phòng lại, Trí Hoàng đại sư đặt mông ngồi trên mép giường, con ngoi dưng ở trên người Lý Vân, trầm giọng nói:

- Thế cục bất ổn, vấn đề khó giải quyết rồi đây.

Nhìn chiếc giường của mình đang đung đưa qua lại, Lý Vân trắng mắt liếc lão hòa thượng, nói:

- Ngươi có thể ăn kiêng một chút không? Ngươi nên giảm béo đi, không cái giường của ta sớm muộn gì cũng sẽ không chịu nổi sức nặng của ngươi.

- Ân, trà tốt!

Lão hòa thượng tiện tay cầm lấy chén trà để trước mặt, khẽ nhấp một cái, nói sang chuyện khác, che dấu xấu hổ của bản thân. Đừng giỡn chứ, trong mấy năm nay, hấn đang ra sức giữ trọng lượng cơ thể mình sao cho bình ổn nhất. Lẽ ra đối với người tu phật như hấn, không thể xuất hiện chuyện như vậy. Có thể trên thực tế, trọng lượng cơ thể hấn xác thực đang tăng nhanh.

Trí Hoàng đại sư cũng không muốn tăng cân, để cho Phật tổ lão nhân gia biết thì lại mang tội.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng rượu thịt vẫn ăn đều đều. Rượu thịt mặc dù ăn nhiều, nhưng trong lòng vẫn có Phật.

Ánh đèn chiếu sáng lông mày Trí Hoàng đại sư, tất cả đều đã trắng muốt, giống như lông mi vốn trắng sẵn vậy. Lý Vân kinh ngạc mà nhìn chăm chăm Trí Hoàng đại sư, ngửi khí trở nên nghiêm túc:

- Tàn Suất trở về nói, có Yêu tộc tham gia? Là thật sao? Ngươi cũng đã biết đối phương là Yêu tộc?

- Ân, Tàn Suất không có nói sai, thật có Yêu tộc tham dự, chi tiết về đối phương ta cũng không có điều tra rõ ràng, chỉ biết hấn rất lợi hại.

Trí Hoàng đại sư trầm giọng nói:

- Có thể là đối thủ của ngươi đấy.

Lời này vừa nói ra, trong phòng tựa hồ xuất hiện một cỗ áp lực vô hình, làm cho Lý Vân hô hấp có chút khó khăn.

Sau khi biết được lão hòa thượng, rồi cùng nhau xử lý rất nhiều sự kiện linh dị, đều là rất nhẹ nhàng. Chỉ ít, thái độ của lão hòa thượng chưa bao giờ nghiêm túc như thế.

Lão hòa thượng đã từng đánh giá hấn rất lợi hại.

Về phần lợi hại như thế nào, hấn cũng không biết.

Nhưng hôm nay, hấn lại đánh giá địch nhân rất lợi hại.

Bởi vậy có thể thấy được, đối thủ không tầm thường.

- Nếu vấn đề rất khó giải quyết, vì sao chùa Bạch Mã không đi xử lý... Cần phải tìm một yêu quái như ta?

Lý Vân bất mãn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cho dù cùng tiên nữ trên giường cũng không việc gì

- Cũng không thể nói như vậy được, mấy năm nay, chùa Bạch Mã cũng tốt, lão nạp cũng tốt, đối với người không tệ chút nào đúng không?.

Trí Hoàng đại sư bỗng nhiên tự giễu cười nói:

- Tiểu tử, kỳ thực việc này chùa Bạch Mã cũng không muốn quản, bởi vì trong nội bộ của chúng ta còn chưa hình thành một chính thể thống nhất chung.

- Ý người là, các người còn chưa có quyết định có nên diệt trừ ma đạo hay không hả?

Lý Vân ngữ khí có chút không vui.

- Đúng vậy!

Trí Hoàng đại sư nhàn nhạt nói:

- Trong khoảng thời gian này, chúng ta đã tiếp xúc vài tên Yêu tộc cùng Huyết Mạch Tiên tộc đã thức tỉnh. Bọn họ đều có một đặc điểm chung, đó là lực lượng rất yếu, mà ngay cả tinh tinh cũng bị mài dũa đi không ít. Nếu như có thể dẫn đạo một chút, bọn họ không hẳn không thể dung nhập với xã hội loài người.

Lời này vừa nói ra, gánh nặng trong lòng Lý Vân liền được giải khai, tranh thủ thời gian nói tiếp:

- Cái tên Yêu tộc tập kích Nhâm Cường thì như thế nào? Hấn đã làm sai, dù sao cũng phải chấp nhận sự trừng phạt chứ?

- Trong loài người không có người bại hoại sao?

Trí Hoàng đại sư mày nhãn lại, tựa hồ thật không ngờ Lý Vân lại ghét ác như cừu như vậy, dù cho đối phương là đồng loại.

- Cũng có lý...!

Lý Vân nhún nhún vai, vừa cười vừa nói:

- Nói đi, bây giờ nên làm gì? Nói thật, chuyện này rất phiền phức, ta không thích cứ bị người khác nhìn chằm chằm.

- Người đang nói đùa bé Nhâm Hiểu Nguyệt kia sao?

Lão hòa thượng vừa cười vừa nói:

- Một người con gái rất hiếu thuận, ta đang cân nhắc, có nên nhận nàng làm con gái nuôi không đây?

- Người thôi đi.

Lý Vân tức giận nói:

- Hiện tại giới quan quyền thịnh hành nhận con nuôi, con gái nuôi... đều là lưu manh giả danh tri thức hết. Người là phó chủ tịch hội nghị hiệp thương chính trị, nhận một cô con gái nuôi sẽ không sợ người khác đàm tiếu sao?

- Người khác đàm tiếu ta cũng không sợ, ta chỉ sợ người phản đối thôi?

Nói đến đây, trên mặt lão hòa thượng hiện lên một bộ dạng tươi cười có chút mập mờ:

- Lý Vân. Cô bé Nhâm Hiểu Nguyệt kia chính là hoa hậu cấp giảng đường ở trường các ngươi. Hơn nữa gia thế lại tốt như vậy. Nói thật đi, ngươi sẽ không động tâm đấy chứ?

- Động tâm?

Lý Vân sững sờ một chút.

- Cút, ít cùng ta giả vờ đi.

Lão hòa thượng cười hỏi:

- Cũng đã trưởng thành rồi, không có ý định tìm bạn gái để tiêu sái hả?

- Đây là lời mà hòa thượng các ngươi nên nói sao?

Lý Vân tức giận khinh thường Trí Hoàng đại sư:

- Hay là ngươi không có cái gọi là lòng tốt. Tề công người ta ăn thịt chó xong, uống qua rượu, cũng không đi nhận con gái nuôi, càng không có đi gây tai họa cho phụ nữ.

- A di đà phật!

Trí Hoàng đại sư thấp giọng tuyên một tiếng Phật hiệu, lập tức nghiêm mặt, nói:

- Kỳ thực, ta cảm thấy con bé Hiểu Nguyệt kia rất thích hợp với ngươi. . . Đương nhiên, ta chỉ là nói trên phương diện tình yêu. Về phần phương diện khác, còn phải đợi ta tiến thêm một bước để nghiệm chứng, cho tới bây giờ ta còn không biết rõ ràng, yêu quái cùng người kết hợp sau đó sẽ gặp phải hậu quả gì?

- Ta biết...!

Lý Vân nhấc tay.

- Nói thử coi!

Lão hòa thượng hỏi.

- Yêu quái cùng người kết hợp hậu quả chính là Văn Khúc tinh.

Lý Vân nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

- Xem phim truyền hình quá nhiều. . .

Trí Hoàng trắng mắt liếc Lý Vân, lập tức nghiêm túc nói:

- Tiểu tử, nói thật, tạm thời ngươi không nên cùng nữ nhân quan hệ, bình thường mà nói, Yêu tộc cùng nhân loại nữ tính quan hệ, nhân loại nữ tính sẽ chết. Bất quá tình huống của ngươi lại rất đặc thù, bởi vì ngươi đã không phải là yêu quái trên quan niệm bình thường, bất quá ta cũng không có chứng minh được điều đó là đúng, cho nên ngươi tốt nhất không nên dính vào.

- Ngươi nói ngươi trước đây biết ta. Vậy ta hỏi ngươi, mấy đời trước, ta thường làm như thế nào?

Lý Vân chỉ là nương theo sự tình quan hệ với nữ nhân.

- Đương nhiên biết.

Trí Hoàng nghiêm túc nói:

- Ta không chỉ một lần nói qua với ngươi, mấy đời trước, ngươi biết mình là ai? Ngươi cũng biết mục tiêu của mình. Lúc đó, ngươi ngoại trừ làm việc tốt thì cũng chỉ làm việc tốt, mấy thứ yêu đương sắc đẹp này, ngươi căn bản chưa từng suy nghĩ qua.

- Thật?

- Thật.

Lý Vân oan uổng kêu to, nếu đúng như lời lão hòa thượng nói, hẳn chẳng phải là xử nam chín kiếp sao?.

Wow, thật con mẹ nó thiệt thòi chết mà. Lý Văn thờ phỉ phỉ nói:

- Chín kiếp trước của ta thật là uổng phí. Ta muốn sống tiêu dao, ta muốn sống... cuộc sống của người giàu.
- Tùy ngươi, ngược lại ngươi kết giao cùng những phụ nữ bình thường, cũng không làm xấu đi công đức của ngươi.

Trí Hoàng đại sư không sao cả nói:

- Lão hòa thượng, ngươi nói nhảm với ta lâu như vậy, cuối cùng cũng không nói cho ta biết, ta hiện tại nên làm như nào? Tìm tên Yêu tộc kia tiêu diệt, hay là để cho Tần Suất lấy đức thu phục người, tiếp tục cùng người ta đàm phán. Nói chung, ý của ta chính là mau chóng kết thúc việc này.

Nói đến đây, Lý Văn khẽ cười một tiếng, ánh mắt chuyển hướng Trí Hoàng đại sư, hỏi:

- Lão hòa thượng, ta hỏi ngươi, một vạn năm trước, Yêu tộc có xuất hiện nữ yêu quái nào xinh đẹp không?

Trí Hoàng đại sư trào phúng mà nhìn hắn:

- Chẳng lẽ ngươi định tìm một nữ yêu tộc làm bạn gái sao?

Lý Văn trầm mặc, bỗng nhiên mở miệng nói ra:

- Nhìn ý của ngươi, ta cần phải tìm tiên nữ mới được à?

Trí Hoàng đại sư lẳng lặng nhìn hắn, con ngươi có vẻ thanh tịnh vô cùng, nhưng trong vẻ thanh tịnh đó lại mang theo một tia hèn mọn, mập mờ:

- Đương nhiên có thể.

Lập tức, hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Nhớ kỹ, nhất định phải nhớ kỹ, ngươi không phải một tên yêu quái bình thường, chín kiếp ngươi tích lũy công đức, cho dù cùng tiên nữ trên giường cũng không có việc gì. Ngươi hoàn toàn có tư cách này.

- Ha ha, ta xem hòa thượng ngươi cùng tiên nữ chắc chắn có cừu oán rồi.

Lý Văn vừa cười vừa nói.

Trí Hoàng đại sư ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói:

- Ta nói chính là sự thật. Tiểu tử, vui đùa cũng đủ rồi, bây giờ nói đến chính sự, sự tình lần này có lẽ sẽ có nguy hiểm, ngươi phải cẩn thận.

Lý Văn cười cười, đáp:

- Không sao cả, ngược lại ta cũng đã lâu không có cảm thụ qua sự sợ hãi của tử vong, nói thật, chưa bao giờ bị thương, chưa bao giờ sinh bệnh, ta cảm giác mình như một quái vật. Nếu như đối phương có thể làm cho ta chảy máu, để cho ta bị thương, ta sẽ cảm tạ hắn.

- Ngươi là mẫu người điển hình cho việc tự ngược đãi!

Lão hòa thượng nói ra.

Dừng một chút, Trí Hoàng đại sư bỗng nhiên thờ dài nói:

- Ai, vốn ta hi vọng ngươi không nên cuốn vào bên trong bất cứ phiền phức gì, cố gắng mà trải qua kiếp cuối cùng này, đạt được vô lượng công đức, cũng không uổng ta và ngươi quen biết nhau lâu như vậy. Thế nhưng hôm nay, thế cục càng ngày càng loạn, ta và ngươi sợ cũng khó tránh khỏi can hệ, bo bo giữ mình mãi...

- Ngươi cùng đối phương giao thủ rồi sao?

Lý Văn đột nhiên hỏi.

- Ân...!

Trí Hoàng đại sư thành thật gật đầu.

- Nói rõ chi tiết coi.

Lý Văn vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

- A di đà phật...!

Trí Hoàng đại sư đột nhiên chấp tay trước ngực, thấp giọng tuyên một tiếng Phật hiệu, lập tức mắt nhắm lại, trong miệng yên lặng tụng kinh văn. Nhất thời, Tâm của Lý Vân như bị một cỗ lực lượng cường đại hung hăng đập ở trên mặt đất, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch. Hai tay bắt chéo nhau, vẻ mặt có chút thống khổ, mạnh mẽ chống đỡ.

Dừng một lát, hắn cực kỳ khó khăn nói:

- Trong hoàn cảnh này, đối phương xử lý như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hóa ra là cô

- So với người vẫn kém một chút.

Trí Hoàng đại sư cúi đầu nói.

Lý Vân vừa cười vừa nói:

- Xem ra phần thắng của ta khá lớn.

- Chưa chắc.

Trí Hoàng đại sư trầm mặc một hồi, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Hắn có thể kiên trì, hoàn toàn dựa vào yêu lực, mà người phải kiên trì, tiêu diệt yêu lực ở ngoài, càng nhiều nguyên nhân là người đã không còn là yêu quái bình thường. Trên thực tế, cũng không thể so sánh như vậy.

Nghiêng đầu, Trí Hoàng đại sư giọng khàn khàn nói:

- Bắt đầu từ buổi tối hôm nay, người đi tuần tại nhà Nhâm Cường đi. Ta tin tưởng đối thủ còn có thể lần thứ hai hạ thủ. Tần Suất đối phó với quý vật coi như cũng tạm được, nhưng Yêu tộc với cường giả hắn kém xa, đêm nay người đi thế cho hắn, để hắn trở về nghỉ ngơi đi.

...

Thời điểm Trí Hoàng hòa thượng rời khỏi phòng trọ của Lý Vân, đã là mười giờ tối.

Hắn xuống tầng, đi qua trước cửa nữ chủ nhà thì Vương Trân Trân không biết từ đâu đưa tay ra chặn hắn. Nguyên nhân rất đơn giản, căn cứ vào cha nàng miêu tả, năng lực kết luận người này chính là người đã nhiều lần lừa dối cha nàng để kiếm tiền.

Wương Trân Trân mắt thấy lão hòa thượng mặc toàn hàng hiệu, trong lòng càng thêm khẳng định đây là một tên thần côn chuyên lừa gạt tiền, giả thần giả quỷ.

Lão hòa thượng bị Vương Trân Trân ngăn cản, tiến cũng không được mà lui cũng không xong. Rơi vào đường cùng, chỉ còn cách hướng tầng trên kêu lớn, mong Lý Vân xuống cứu.

- Hô cái gì, để yên cho mọi người ngủ.

Wương Trân Trân bất mãn mà trừng mắt với lão hòa thượng, ngữ khí bất thiện nói:

- Nhìn người mặc toàn hàng hiệu cũng biết nhất định là cái tên giả hòa thượng, trước đây mỗi lần đến đều lừa gạt tiền của cha ta.

Trí Hoàng nghe vậy, sững sờ một chút, nhìn kỹ, mới phát hiện người phụ nữ này cùng lão chủ nhà thật có chút giống nhau. Chẳng qua người con gái này nhìn thuận mắt hơn nhiều, vừa nhìn thì biết mình mặc là hàng hiệu. Không giống như lão nhân kia, toàn nói hàng hiệu mình mặc là mua từ hàng vỉa hè.

- Khuê nữ...Cô nương...Cô gái...Cô gái xinh đẹp, ta là hòa thượng thật, cô đừng có hiểu lầm ta.

Lão hòa thượng thừa dịp Lý Vân đi xuống, lái nhai:

- Ta với loại giả thần đi lừa đảo làm sao giống nhau được, ta là hòa thượng chùa Bạch Mã, hơn nữa ta còn là nhân viên công vụ nhà nước... Ngày hôm nay ta không mang chứng minh thư. Tuy nhiên ta có quan hệ, chờ tên tiểu tử Lý Vân kia xuống sẽ chứng minh thân phận của ta.

- Hừ!

Vương Trân Trân lổ mũi hừ lạnh một tiếng, nói rằng:

- Ta hỏi ngươi, ngươi chính là Trí Hoàng? Là ngươi nói cha ta có thể tại quê nhà tìm được ý trung nhân?

- Đúng vậy a...!

Lão hòa thượng thân nhiên thừa nhận:

- Cô gái, ta đã nói cô biết, những lời ta nói với cha cô đều là thật.... Ba của cô bỏ tiền ra là có ích.

- Trân tỷ, hần là bằng hữu của ta, cho hần đi đi...

Đúng lúc này, Lý Vân xuống tới.

Vương Trân Trân thấy Lý Vân xuống tới, tựa hồ có chút không giải thích được. Chẳng qua người ta đã nói, nàng cũng không thể không nể mặt Lý Vân.

- Ta nể mặt tiểu Lý, tha cho ngươi, ngươi đi đi, lần sau đừng để cho ta nhìn nữa thấy ngươi nữa.

Vương Trân Trân hiển nhiên đối với Trí Hoàng vẫn còn có chút oán giận. Lừa gạt tiền cũng đừng nói. Nàng tức giận nhất chính là vì lão hòa thượng cứng rắn nói cha nàng tại quê nhà có thể tìm được bạn đời.

Làm cha nàng chết sống cũng không chịu quay về thành phố.

- Đợi một chút...!

Trí Hoàng lão hòa thượng cũng không biết tại sao, đột nhiên đưa mắt nhìn Vương Trân Trân, trên dưới chăm chú nhìn không ngừng.

Nếu như không phải hần ánh mắt coi như trong sáng, phỏng chừng ngay cả Lý Vân đều nghĩ hần có ý đồ.

- Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ bao giờ à?

Vương Trân Trân thô phi phi chất vấn hỏi.

- Hóa ra là cô...!

Trí Hoàng lão hòa thượng tựa hồ nhìn ra mấy thứ gì đó, cười hắc hắc, ánh mắt chuyển hướng sang Lý Vân nói:

- Có chút ý tứ...

- Ngươi biết ta?

Vương Trân Trân vẻ mặt kinh ngạc.

Lý Vân đoạt trước nói:

- Trân tỷ, đừng nghe hần nói mò, lớn tuổi, toàn nói bậy. Hần đúng là biết cha chị nhưng chị thì hần không biết đâu.

Nói đến đây, Lý Vân vội vàng hướng lão hòa thượng nháy mắt. Trí Hoàng đại sư mỉm cười, lần thứ hai liếc mắt nhìn Vương Trân Trân, mới xoay người rời khỏi.

Trong nháy mắt hần xoay người, lão hòa thượng cười rất hèn mọn, cười rất mập mờ.

...

Trên thế giới nhàm chán nhất là ngồi im để mai phục. Đây là kết luận sau khi Lý Vân liên tiếp ăn núp ba ngày tại nhà Nhâm Cường.

Từ đêm cùng lão hòa thượng bàn bạc, Lý Vân đã ăn núp được ba buổi tối. Trong lúc đó thậm chí còn chứng kiến được lớp trưởng Nhâm Hiểu Nguyệt mặc váy ngủ, cánh xuân tươi tắn ngay trước mắt. Nhưng chỉ có điều lại không gặp sự xuất hiện của Yêu tộc.

Hôm nay là buổi tối thứ tư. Lý Vân mức kiên trì có hạn, hần quyết định, qua đêm nay, hần sẽ đổi vị trí cho Tần Suất. Trừ phi là có chuyện, bằng không, hần sẽ không tiếp tục quân chuyện này.

Lão tử là yêu quái, cũng không phải đặc vụ, ăn núp như vậy thật sự là không thú vị, rất buồn chán.

Trên ánh trăng đầu cành, Lý Vân lợi dụng tốc độ lần thứ hai thành công lên vào nhà Nhâm Cường. Vì để không bị xấu hổ, lúc này đây hần lựa chọn phòng bếp để ăn núp, mai phục.

Rất không may là, buổi tối lúc mười giờ, Nhâm Hiểu Nguyệt lần thứ hai ăn mặc váy ngủ hiện ra trong mắt hắn. Trong lúc nàng mở tủ lạnh lấy đồ uống, hắn tình cờ thấy được quần lót của nàng sau lớp váy ngủ. Rất gọi cảm, rất đáng xem xét.

Ngay lúc Lý Vân đang đánh giá vóc người của nàng thì ngoài cửa sổ bay tới một cỗ yêu khí nhàn nhạt. Hiển nhiên, đối phương đang cố gắng thu liễm yêu khí.

Thế nhưng đối với Lý Vân mà nói, thu liễm thế nào đi chăng nữa cũng chẳng ích gì.

Lý Vân vốn định cảnh báo.

Nhưng sợ làm kinh động lớp trưởng. Nên đành yên lặng theo dõi kỳ biến.

Vài phút trôi qua, yêu khí càng lúc càng đậm, hiển nhiên đối thủ đã đi vào trong phòng. Lý Vân đang định hành động, lại không nghĩ phòng khách truyền đến tiếng hét của Nhâm Hiểu Nguyệt...

Không chút do dự, hắn quả quyết hiện thân xuất kích. Lấy tốc độ nhanh nhất có thể xuất hiện ở phòng khách, lúc này, một chùm sáng màu xanh hướng về phía Nhâm Hiểu Nguyệt đang tới gần. Lý Vân có thể tình cờ thấy giữa chùm sáng có một thân ảnh.

- Yêu nghiệt, chớ có làm càn...!

Lời này là Lý Vân học từ trên vô tuyến, mỗi lần làm việc tốt, hắn luôn luôn kêu lên một câu như thế, cảm giác rất hãnh diện.

Mất thấy Lý Vân hiện thân, bất kể là Nhâm Hiểu Nguyệt hay là chùm ánh sáng kia, tất cả đều đem tầm mắt chuyển tới hướng hắn. Người trước thì như là vỡ được phao cứu mạng, sắc mặt đang tái nhợt lúc này chuyển sang hồng nhuận, người sau thì vô cùng tức giận. Sau đó hắn phát tiếng rít gào, như là bất mãn Lý Vân cắt đứt chuyện tốt của mình.

- Người là cái thứ gì?

Lý Vân ra vẻ rất có lễ phép hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bô đề nhận

- Muốn chết...!

Đối phương rất nhanh liền làm ra đáp lại. Hắn buông tha Nhâm Hiểu Nguyệt, hóa thành một đoàn gió xoáy hướng phía Lý Vân gào thét mà đến. Lý Vân đã sớm khởi động Phật ấn, chuẩn bị công kích. Cỗ gió xoáy liền từ đó vọt đến chỗ hắn, Lý Vân cũng đã khởi động Phật ấn, một chữ Vạn kim quang gào thét đánh về phía luồng gió xoáy.

Hết thắm một tiếng, gió xoáy nhất thời tắt.

Lập tức, một đoàn ánh sáng xanh hướng phía trước cửa sổ bay đi.

- Báo cảnh sát...

Lý Vân hướng đến Nhâm Hiểu Nguyệt đang sợ ngây người rống 1 câu, lập tức liền đuổi theo, từ tầng 20 nhảy ra ngoài, đuổi theo ánh sáng xanh kia. Lúc này đoàn ánh sáng xanh đang dần biến mất trong đêm. Bất quá Lý Vân không lo lắng. Hắn dựa vào cái mùi vị kia tiến hành truy tung. Chỉ ít hiện tại, hắn vẫn có thể ngửi được cái khí tức Yêu tộc kia.

Bất quá Yêu tộc kia thật có chút môn đạo, khí tức đang từ từ yếu bớt.

Lý Vân đã hạ quyết tâm muốn giải quyết chuyện này. Tuy rằng truy tung có chút trắc trở, nhưng hắn cần rằng kiên trì. Một tiếng đồng hồ sau, trong rừng ngô đồng tại vùng ngoại ô, hắn tập trung được vị trí của tên Yêu tộc.

- Ra đi...!

Lý Vân rất muốn nói tất cả mọi việc đều có thể bàn bạc. Thế nhưng nghĩ lại, cái này đối với Yêu Yêu không được tốt lắm?

Chỉ ít, lúc trước hắn nhìn thấy về mặt kia đối với Nhâm Hiểu Nguyệt mang đậm vẻ hèn mọn.

- Yêu tộc Tất Phong.... Người đầu rồi, xưng hô như thế nào, rốt cuộc là người hay là yêu, hay là tiên tộc?

Một nam tử cao lớn khôi ngô từ trong bóng tối đi ra. Da thịt hắc màu đồng cổ, màu da nhìn rất khỏe mạnh. Môi rất dày, có chút gợi cảm. Nhưng trong đôi mắt lại tràn đầy vẻ lo lắng.

- Ta là Lý Vân, sinh viên năm 4.

Lý Vân đáp. Dù sao thì những thông tin đơn giản như thế người ta cũng rất dễ tìm ra được, không bằng nói thật luôn.

Bất quá, là người? Yêu hay Tiên? Cái vấn đề này chính hắn cũng hoang mang, cũng không cần phải trả lời.

- Không nên xen vào việc của người khác... Cũng không nên cản trở con đường tiền tài của ta.

Tất Phong ngửi khí lạnh lẽo mang theo 1 tia uy hiếp:

- Chuyện này không phải người như người có thể quản được.

- Tất Phong, Yêu tộc. Đúng không?

Lý Vân khẽ cười một tiếng, lập tức nói:

- Người thật là làm xấu mặt Yêu tộc....Ta nói lão Tất này, người tốt xấu gì cũng là yêu quái? Vì sao lại luân lạc tới độ phải làm chó săn cho người ta vậy? Nói thật nếu ta là cha người chắc đã bị người làm tức chết rồi...

- Im miệng...!

Tất Phong trong ánh mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, lập tức nói ra:

- Lão tử không phải chó săn của người khác, ta làm nghề tự do.

- Ta không quản người là ai... Nói chung, người nói cho ta biết ông chủ phía sau màn là ai? Bằng không sự tình ngày hôm nay đừng mong chuyển biến tốt.

Khóe miệng Lý Vân nổi lên 1 tia cười nhàn nhạt.

Hàn ý trong mắt Tất Phong ngày càng đậm, trên tay bắt đầu có động tác, một cây đoản kiếm ngăm đen không biết từ chỗ nào xuất hiện, lập tức liền hướng tới Lý Vân nhẹ nhàng đâm ra một kiếm, nhìn như mềm yếu vô lực, nhưng Lý Vân biết trong nháy mắt khi đoản kiếm xuất hiện đã tập trung vào hắc đồng thời cũng phong kín đường lui.

Mũi đoản kiếm được yêu lực thôi động sáng quắc, cùng với ánh trắng trên không trung lay động mờ ảo.

Lý Vân hít sâu một hơi. Chính như lão hòa thượng nói, Tất Phong còn là tồn tại cao hơn cả các yêu ma trên đời. Nói thật, Lý Vân còn chưa bao giờ thấy qua cao thủ như thế.

Kiểm quang trước mắt, giữa hai tay Lý Vân không biết từ chỗ nào xuất ra một thanh đoản đao màu bạc, trên lưỡi đao có khắc kinh văn Phật gia, chuôi đao còn có ấn ký Phật gia chữ Vạn. Hai tay của hắn cầm đao, ánh mắt nhìn chăm chăm đoản kiếm của Tất Phong, bất ngờ quát một tiếng rồi lao đến.

Công phu trong nháy mắt, hai người đánh giáp lá cà được năm sáu hiệp. Bốn phía thanh âm bạo phát, tiếng kim loại vang lên không ngừng.

Trải qua một hồi tranh đấu, con người Tất Phong liền trầm trọng hẳn lên, ánh mắt hắn chăm chú nhìn thanh đoản đao của Lý Vân, trên mặt hàn ý càng ngày càng đậm.

- Người là người của Phật gia?

Tất Phong lạnh giọng quát hỏi.

- Người nhìn thì biết.

Lý Vân cộc lốc đáp lại một câu.

Trên thực tế Tất Phong suy đoán là có căn cứ, chỉ ít cái thanh đoản đao kia trong tay Lý Vân tràn ngập khí tức Phật gia. Nếu như hắn không nhìn lầm thanh đoản đao kia chính là Bồ Đề nhận.

Vật kia Tất Phong từ lúc một vạn năm trước chỉ thấy qua, không phải là người có đại công đức thì vô pháp sử dụng. Người trước mặt này cầm Bồ Đề nhận, thì triển thành thọ, bởi vậy có thể thấy được, hẳn hắn là người Phật gia có đại công đại đức.

Tâm nghĩ đến đây, Tất Phong sắc mặt chăm chú hẳn lên.

Không hề nghi ngờ, hiện tại đây là một hồi ác chiến.

- Hừ... Ta cũng không cần biết ngươi là cái gì, ngươi phá hỏng sinh ý của ta. Thì đừng trách ta không khách khí.

Tất Phong tiếng nói vừa dứt, trong cơ thể yêu lực lần thứ hai tăng vọt, kiếm phong phun ra nuốt vào bất định, sát khí càng lúc càng đậm.

Lý Văn cũng không phải ăn chay, khởi động Đạo Quyết, lưỡi đao nhất thời tỏa ra từng đạo kim quang, phương viên một trượng đều bị bao phủ, khó khăn lắm đem kiếm quang của Tất Phong áp chế xuống phía dưới.

- Chết tiệt...!

Đoàn đao của Lý Văn xuất xứ từ Phật gia, mặt trên có Phật lực bao phủ, đối với yêu lực của Tất Phong chính là một sự khắc chế. Vốn lấy yêu lực của Tất Phong, cũng không nhanh bị áp chế như vậy. Thế nhưng hôm nay thì khác.

Tất Phong âm thầm cắn răng, chỉ có thể cùng Lý Văn liều mạng một lần.

- Ngươi làm hỏng đường tiền tài của ta, lão tử liều mạng với ngươi.

Nương theo đao kiếm công kích, hai người lần thứ hai chiến đấu.

Tất Phong kiếm đi nhẹ nhàng, tựa hồ đối với đoàn đao tràn ngập khí tức Phật gia của Lý Văn có chút kiêng kỵ. Mà Lý Văn còn có ý định cường công, nhiều lần bức bách Tất Phong đón đỡ.

Lý Văn tuy rằng dựa vào đoàn đao Phật gia chiếm một ít thượng phong, nhưng về mặt lực lượng cùng Tất Phong vẫn còn có chút chênh lệch. Cho nên thế cục cũng không lạc quan.

- Phanh...!

Một tiếng, hai người hầu như đều thi triển ra toàn lực đánh giáp lá cà, Lý Văn thân thể theo lực đánh lui về phía sau, không nhận được phun ra một ngụm máu tươi màu vàng, mà Tất Phong cũng chỉ lùi lại phía sau nửa bước, hai người lực lượng không phân cao thấp, liếc mắt nhìn nhau.

Lý Văn xóa đi vết máu ở khóe miệng, trong lòng kính phục, xác thực đây là một đối thủ rất lợi hại.

Tất Phong lạnh lùng nhìn Lý Văn trước sau phun ra một ngụm máu vàng. Thoáng do dự một chút, hắn đột nhiên cười:

- Trách không được ngươi lại có thể sử dụng Phật gia Bồ Đề nhận, nguyên lai là cửu thế tu hành đại thiện nhân...

Nói xong Tất Phong lè lưỡi khẽ liếm môi, trong mắt hiện ra hung quang. Trông như là thấy vật gì rất ngon vậy.

Lý Văn âm thầm nhủ mày, trong lòng suy nghĩ, tên yêu quái này quả là có chút kiến thức. Xem bộ dạng như vậy, hắn dự định ăn tươi mình chăng?.

Việc này không thể chậm trễ, ánh đao của Lý Văn vừa loé đã thẳng hướng Tất Phong lao tới, đao găm phẳng phát hóa thành ngàn vạn, đao ảnh đầy trời đổ ập xuống phía Tất Phong chém tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cuộc sống bức bách

Tất Phong khẽ cười một tiếng, thân ảnh nhẹ nhàng đạp không mà lên, không chỉ tránh thoát tất cả công kích của Lý Văn, mà còn đứng trên cao nhìn xuống, thi triển ra phản kích sắc bén hơn.

Lý Văn trước đó ra chiêu quá mạnh, công kích thất bại, muốn thay chiêu nhưng lại không kịp. Mắt thấy kiếm quang sắc bén kia đang hướng phía mình đâm tới, trong đầu hần lỉnh quang chợt lóe, với những thời khắc phi thường nguy hiểm đó, chỉ có thể thử mạo hiểm một lần. Nguy hiểm trước mặt, Lý Văn không trốn không né, trái lại cầm đao hướng về phía trước tiến lên, trước người nhất thời sáng lên một mảnh đao kiếm sáng lóa.

- Giết!

Từ đỉnh đầu truyền đến âm thanh quát lớn, sau đó kiếm quang sắc bén từ đỉnh đầu tuôn xuống. Tiến công chính là phương pháp phòng ngự tốt nhất. Lý Văn lúc này lấy hành động thực tế để chứng minh những lời này.

Kiếm quang của Tất Phong từ trên cao đánh xuống cũng không đạt được hiệu quả như mong muốn.

Tất Phong mỗi một kiếm đều mang theo sát khí cường liệt không gì sánh được, nhưng Lý Vân cũng không phải ăn chay, hầu như mỗi một kiếm đều bị dao găm ngăn cản, chỉ là mỗi một lần đỡ một kiếm, bên khỏe miệng lại chảy ra một ít tơ máu, cho thấy trên thân kiếm của Tất Phong có ẩn chứa yêu khí rất mạnh.

- Âm âm...!

Theo một tiếng nổ thật lớn, Tất Phong lao xuống đất cùng một kiếm vô cùng uy lực, Lý Vân rút cục không thể ngăn cản. Lý Vân đem hết toàn lực, bảo vệ những bộ vị quan trọng, đoản kiếm của Tất Phong đâm trúng đầu vai hấn. Thứ máu màu vàng lần thứ hai chảy ra. Bất quá lại bị một cỗ yêu lực âm hàn đi qua vết thương chui vào trong cơ thể hấn, làm cho kinh mạch trong cơ thể từng đợt đau đớn.

- Quả nhiên có chút môn đạo...

Tất Phong nhìn Lý Vân đang nằm trên mặt đất cách đó không xa, vẻ mặt thống khổ, trong đôi mắt hiện lên một tia khen ngợi. Uy lực của một kiếm vừa rồi, hấn biết rõ, chính mình đã dùng yêu lực mạnh nhất của bản thân trực tiếp đánh vào kinh mạch của Lý Vân, về mặt lý luận, nếu như lực lượng đối phương không phải cao hơn chính mình, kinh mạch của hấn sẽ ngay trong tức khắc bị ăn mòn. Lý Vân nếu chịu một đòn này, cho dù không chết cũng sẽ bởi vì đứt kinh mạch mà biến thành phế nhân. Thế nhưng lúc này, nhìn bộ dạng của hấn mặc dù có chút thống khổ, nhưng không hề giống như là bộ dạng của một người bị đứt kinh mạch.

Bộ dáng tươi cười trên mặt Tất Phong tự nhiên biến mất.

Dừng một chút, Tất Phong mở miệng nói:

- Ta không muốn cùng Phật gia kết thành hận thù... Ta bỏ qua cho ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta, từ nay về sau không được tham dự vào chuyện này.

- Đừng hòng!

Đúng lúc này, Lý Vân đã hóa giải hết yêu lực của Tất Phong, đồng thời vết thương ở đầu vai cũng ngừng chảy máu. Vết sẹo cũng đã kết vảy, phỏng chừng trong vòng mười hai giờ, vết thương kia sẽ hoàn toàn khỏi hấn.

Sau khi cảm nhận được chiến ý dày đặc của Lý Vân, Tất Phong hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Tất Phong cũng không hiểu rõ về Lý Vân, chỉ là từ cái dao găm tên Bồ Đề nhận kia suy đoán hấn là người Phật gia. Trên thực tế, Lý Vân cũng là yêu quái như hấn. Tuy rằng yêu lực Tất Phong có tính phá hoại ăn mòn, thế nhưng đều là yêu quái, Lý Vân tự nhiên có biện pháp hóa giải.

Điều này làm cho Tất Phong có chút kinh ngạc.

Trên thực tế, cũng không có người hay yêu quái nào có thể nghĩ đến, một yêu quái lại có thể trở thành cừu thể thiện nhân.

Có thể thấy được, năm đó Lý Vân tuyệt đối là một yêu quái vô cùng vĩ đại.

Lý Vân trước mắt đã không còn chút nào bộ dạng của người bị dính đòn trí mạng, tiếng cười lạnh truyền vào lỗ tai Tất Phong vang lên:

- Tất Phong, ngươi cũng không hơn gì ta đâu...

Lời còn chưa đi hết, ánh đao màu vàng bỗng dung sáng lên, một kích bất ngờ với tốc độ cực nhanh đánh ở giữa người Tất Phong.

Nhưng Lý Vân còn chưa kịp hải lòng thì một cỗ lực phản chấn vô cùng cường hấn đẩy hấn ra xa.

Hiển nhiên, Tất Phong từ đầu tới đuôi vẫn duy trì cảnh giác.

Tuy rằng hấn chưa kịp dùng đoản kiếm trong tay để ngăn cản, nhưng quanh thân hấn đã sớm che kín yêu lực cường đại.

Lực phản chấn rất lớn khiến thân thể Lý Vân bay ra ngoài, vết thương chảy máu đang khép vảy lúc trước bây giờ đã bị đánh rách toát.

Giọt máu đọng rơi trên mặt đất, phát sinh âm thanh tí tách rất nhỏ. Cổ nhin đau nhìn Tất Phong đang đứng cách đó không xa, Lý Vân phát hiện hấn cũng đang bị thương. Xem bộ dạng như vậy, chắc hấn không có khả năng so với mình nhẹ hơn.

Đương nhiên, hiện tại cũng không thể khẳng định Tất Phong đã mất đi sức chiến đấu.

Trước một kích kia, Lý Vân đã thi triển toàn lực, lúc này cho dù có đi ra chiến đấu cũng không còn sức mà đánh. Nếu như Tất Phong vẫn còn sức chiến đấu, cũng có nghĩa là tử vong đang đến gần Lý Vân hơn bao giờ hết.

Lý Vân không muốn ngồi chờ chết, hấn cố gắng dựng thân thể lên rồi ngồi xếp bằng, nhắm mắt suy nghĩ, trong lòng tụng niệm kinh văn Phật gia, rất nhanh khôi phục lực lượng trong cơ thể.

Lý Vân kỳ thực cho tới tận bây giờ cũng không có suy nghĩ dồn hết tâm trí đi tu luyện. Lão hòa thượng cũng không dạy cho hấn pháp môn tu luyện để nâng cao lực lượng gì. Hấn nếu có truyền thụ cho Lý Vân thì cũng chỉ là một ít pháp môn dùng để sử dụng lực lượng cùng một ít kỹ xảo chiến đấu.

Theo lời lão hòa thượng nói, trong cơ thể Lý Vân lực lượng là công đức, cứ làm chuyện tốt thì sẽ tích lũy được nhiều. Như vậy lực lượng rất thuần khiết, rất cường đại. Chẳng qua hiện tại Lý Vân còn không thể sử dụng hoàn toàn mà thôi.

Dùng một cái ví dụ rất thích hợp, tình huống của Lý Vân bây giờ không khác gì một đứa trẻ ba tuổi tay cầm Đò Long đao.

Lúc này hấn tụng niệm kinh văn Phật ra, chỉ là vì chữa thương.

Bốn phía vắng vẻ, không có một tí động tĩnh nào.

Đột nhiên, Lý Vân nghe được một tiếng tiếng bước chân rất nhỏ.

Trong lòng Lý Vân phát lạnh, xem ra tình huống của Tất Phong không có tồi tệ như hấn tưởng tượng.

Giương mắt nhìn lên, con người Tất Phong đang chăm chú nhìn vào hấn. Sắc mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, khoe miệng còn có một tia máu lau không sạch.

Hiển nhiên, hấn bị thương cũng không nhẹ.

Lý Vân đẩy lòng mọc lên chút hi vọng, chỉ cần đối phương bị thương, chính mình sẽ có cơ hội. Dựa theo pháp môn chữa thương của lão hòa thượng, lực lượng trong cơ thể hấn đã hồi phục rất nhiều. Hơn nữa thân thể lại có năng lực tự lành siêu cường, lúc này hấn đã khôi phục được bảy thành sức chiến đấu.

Lý Vân ngẩng đầu nhìn Tất Phong nói:

- Thương thế của ngươi so với tưởng tượng của ta còn nặng hơn một ít... Hiện tại ta tuyệt đối nắm chắc có thể chế ngự ngươi.

Tất Phong mắt không biểu tình, không biết suy nghĩ cái gì. Một lúc lâu sau, hấn lạnh lùng nói:

- Đúng vậy, ta thương thế rất nặng, nhưng ta cũng nắm chắc không để cho ngươi bắt được ta.

Lý Vân ám sát nội tức, trong lòng tràn ngập đề phòng, chuẩn bị tùy thời đại chiến.

- Tất Phong, ta hỏi ngươi, ngươi đường đường là đại yêu quái, vì sao phải làm chuyện buôn bán giết người này?

Lý Vân đột nhiên hỏi một câu.

Tất Phong ho khan hai tiếng nói:

- Cuộc sống bức bách...

- Cuộc sống bức bách?

Lý Vân sững sờ một chút, lập tức cười:

- Ngươi không phải đang nói đùa chứ? Ngươi có bản lĩnh như vậy, lại có thể bị cuộc sống bức bách sao?

- Hừ...!

Tất phong hừ lạnh một tiếng, lập tức cười tự giễu:

- Tiểu tử Lý Vân kia, ngươi không phải là yêu quái, ngươi căn bản không hiểu được yêu quái chúng ta sinh hoạt trong cuộc sống này là cỡ nào khó khăn, buồn chán cỡ nào. Trước đây, trong thiên địa tràn ngập linh khí, chúng ta còn có thể đi tu luyện, có thể đi dã tọa luyện đan. Hiện tại ngươi xem xem cái thế giới này là cái dạng gì, trong thiên địa linh khí đã thiếu thốn tới cực điểm, chúng ta căn bản không có cách nào tu luyện. Còn có, thời gian trước đây, thức ăn của chúng ta đều là máu tươi, yêu quái lớn ăn yêu quái nhỏ, yêu quái nhỏ lại ăn thịt người... Hiện tại ngươi thử xem, một tòa thành thị to như vậy nhưng để tìm một con yêu quái thật sự rất khó. Con người thật ra lại rất nhiều, làm sao ta dám ăn? Chùa Bạch Mã bây giờ cũng không còn ăn chay nữa, còn có những cảnh sát kia, bộ đội bí mật gì đó... Chúng ta căn bản không dám trêu chọc quá phận.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Yêu quái nói: "Con người rất đáng sợ";

- Ai...!

Tất Phong thở dài một tiếng, nói:

- Ta cảm giác như là đang mơ một giấc mộng vậy, lúc tỉnh mộng thì toàn bộ đều biến mất. Không nghĩ tới, nhân loại đã trở thành chúa tể của cái thế giới này. Mà chúng ta Yêu tộc lại trở thành một quần thể yếu thế. Trừ kí ức từ vạn năm trước trở lại cũng không có lưu lại cho chúng ta nhiều đồ vật gì. Một vạn năm trước, lực lượng của ta có thể hủy diệt cái thành phố này một cách đơn giản... Thế nhưng một vạn năm sau, lực lượng này còn không bằng một phần vạn của trước đây...

- Nói thật, ta không muốn giết người, không muốn làm chuyện xấu, nhưng dù sao ta vẫn phải sống tiếp.

.... Ta cần tiền để mua thức ăn tươi sống...

Tất Phong cảm khái nói.

- Ngươi có thể vào rừng để sống... Nơi ấy cũng có đủ động vật...

Đều là yêu quái nên Lý Vân cũng có chút đồng tình với cảnh ngộ của Tất Phong.

- Ngươi nghĩ rằng ta chưa từng nghĩ qua sao?

Tất Phong cười lạnh một tiếng nói ra:

- Hiện tại con người còn chưa có khai phá rừng rậm, núi lớn sao... Con người rất đáng sợ...

- Nói thật, nghe ngươi nói ta rất đồng tình với ngươi. Nhưng ta cảm thấy đây không phải là lí do.

Lý Vân đứng dậy, nghiêm túc nói:

- Nếu sinh hoạt tại xã hội này, ngươi phải tuân thủ theo quy luật sinh tồn của nó. Nói cho ta biết, chủ phía sau màn là ai? Bằng không, ta sẽ bắt ngươi đi chùa Bạch Mã để cho những tên đầu trọc kia tự thẩm vấn ngươi.

Tất Phong khẽ cười một tiếng nói:

- Nói nửa ngày, không ngờ vẫn không có thương lượng.

Nói xong, Tất Phong vung đoản kiếm trong tay.

Lý Vân ánh mắt nhìn chăm chăm vào mũi kiếm của Tất Phong, bỗng nhiên, hắn phát hiện ra mũi kiếm phát sinh rung động rất nhỏ hầu như mắt thường không nhìn thấy.

Đây là điềm báo trước khi Tất Phong xuất thủ.

Lý Vân sống lưng thẳng tắp mau chóng cong về phía sau, thân hình hắn như thiểm điện thoát ra. Dao găm trong tay chung quy hướng về phía ngực chém tới.

Tất Phong cắn răng, vội vàng khởi động đoản kiếm trong tay, hóa thành quang ảnh khắp trời, trong chớp mắt cùng Lý Vân trực diện ngạnh kháng.

Tất Phong không giống Lý Vân biến thái như vậy, có khả năng tự khép miệng vết thương lại, cho nên sức chiến đấu của hắn khôi phục chưa được tốt, lúc này hắn lại rơi vào thế hạ phong. Trải qua chiến đấu về sau, khóe miệng hắn đã chảy máu, tình huống vô cùng không ổn.

Tìm đúng cơ hội, Tất Phong nhảy khỏi vòng chiến đấu, đem máu trong miệng nhỏ sạch, nói:

- Cho dù chết, ta cũng sẽ không cùng ngươi trở về.

Lý Vân lạnh lùng nói:

- Tình hình hiện tại chỉ sợ không phải do ngươi quyết định.

Tất Phong cười gượng, thân hình có chút lay động, lạnh lùng nói:

- Ngươi nếu bức ta, hôm nay cho dù ta có chết thì cũng muốn kéo ngươi theo đệm lưng.

Nói xong, hắn liền vút đoản kiếm, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng, sau đó hai tay kích phát vào các đại huyệt. Tiếng đồm độp phát ra không ngừng bên tai, trong miệng không ngừng phun huyết, huyết vụ bao phủ lấy toàn thân hắn, toàn thân hắn cao thấp nhiễm lên một tầng màu đỏ nhạt.

Đây là Tất Phong khi làm yêu quái thì đã nghĩ ra một loại pháp môn công kích rất bá đạo, kích thích kinh mạch toàn thân, tạm thời kích thích toàn bộ tiềm năng trong cơ thể. Phương pháp này tại nguy cơ trước mắt có tác dụng rất lớn. Vô cùng bá đạo nhưng có điều chỗ hại cũng rất nhiều. Tuy rằng có thể

tạm thời đề cao công lực nhưng sau khi sử dụng nặng sẽ bỏ mạng, còn nhẹ thì tàn phế.

Nếu không phải hôm nay lâm vào đường cùng thì hẳn cũng sẽ không dùng hạ sách này.

Nhìn động tác quỷ dị của Tất Phong, Lý Vân cảm giác được rõ ràng được là có chuyện không ổn, hẳn nhanh chóng lao về phía trước, lần thứ hai phát động công kích mãnh liệt.

Vào đúng lúc này Tất Phong cũng động, lúc này đây động tác của hắn như quỷ mị, so với trước kia không biết hơn bao nhiêu lần. Đối mặt công kích của Lý Vân, hắn không thèm né tránh, hắn rất nhanh nhẩy lên đoàn kiếm trên mặt đất đón tiếp, một mảnh tràn ngập khắc nghiệt chỉ khi kiếm quang xuất hiện tại phía trước, công kích trong nháy mắt của Lý Vân bị đánh tan. Cùng lúc đó, đoàn kiếm công kích vẫn như trước không giảm. Lý Vân vội vàng nâng đao lên ngăn cản, tuy rằng miễn cưỡng ngăn cản công kích, thế nhưng thân hình như bị một cỗ lực lượng chấn lui về phía sau, há mồm nhô ra máu tươi màu vàng.

Tất Phong mạnh mẽ kích phát yêu lực trong cơ thể, sức chiến đấu so với bình thường còn muốn mãnh liệt hơn vài lần. Bất quá trong cơ thể hắn thương thế lại nặng thêm một phần, máu trong miệng phun thẳng ra như đang tưới hoa.

Hơi ổn định một chút tâm thần, Lý Vân nhanh như điện thiểm lao tới, thời điểm tiếp cận hắn rất nhanh di chuyển, tìm đúng cơ hội, đâm thẳng đao găm vào giữa lưng Tất Phong.

Tất Phong nhanh chóng hướng bên cạnh mà né tránh, lần thứ hai né qua công kích, cùng lúc đem đoàn kiếm trong tay quay về phía Lý Vân nhanh như thiểm điện ném đi.

Ngay lúc đó, đoàn kiếm tán ra ánh sáng chói lọi như lưới hải từ thần yêu dị và kinh khủng. Lý Vân vội vàng lui về phía sau, thế nhưng đoàn kiếm chính là Tất Phong dùng toàn lực ra tay, tốc độ cực nhanh, cũng không phải người như Lý Vân có khả năng tránh né được.

- Xoát...!

Một tiếng, Lý Vân tránh không kịp, mũi kiếm thoáng cái đã đâm vào vai hắn, máu bắn tung tóe. Tất Phong đột nhiên bộc phát ra thực lực quá mức kinh người.

Lý Vân rút đoàn kiếm ra khỏi đầu vai, sau đó càng là lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tất Phong biết lần này cho dù có thể sống sót mà đi về thì kinh mạch trong cơ thể cũng bị hao tổn nặng nề. Đối với hắn thì sau này trên con đường tu hành sẽ thập phần bất lợi. Mà hết thấy những điều này đều là do Lý Vân ban tặng.

Tâm nghĩ đến đây, Tất Phong nhìn Lý Vân, trên mặt lộ ra bộ dáng tươi cười có chút tàn nhẫn, tay không liền xông lên phía trước.

Sinh tử tồn vong do trời quyết định, Lý Vân không để ý thương thế trên người, đem yêu lực trong cơ thể đề thăng tới cảnh giới cực hạn để đối kháng với công kích của Tất Phong.

Tất Phong công kích mỗi lần đều là phun ra một búng máu tươi, thế nhưng hắn làm việc đạo nghĩa không cho phép mình được chùn bước.

Thời gian không dài, Tất Phong mặc dù cả người đều là máu đen, tóc tai bù xù, phảng phất như ác quỷ tới từ địa ngục Tu La. Lý Vân trong lòng đã nổi lên trận trận hàn ý.

- Đi chết đi...!

Tựa như bị điên, Tất Phong ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, phát ra công kích mạnh nhất. Theo mấy ngụm máu phun ra, sức chiến đấu của hắn đạt tới trạng thái đỉnh phong. Thân ảnh của hắn hóa thành một đạo lưu quang hướng Lý Vân bổ nhào tới. Lý Vân biết mình căn bản là không thể né tránh. Không thể buông tha dừng giả thắng, giờ này khắc này, hắn đều không có nửa điểm tâm tư lui bước. Một thanh âm rít gào xông thẳng lên trời, Lý Vân hai tay nắm chặt đao găm, kích phát toàn bộ lực lượng trong cơ thể, dùng cảm hướng về phía Tất Phong mà giết qua.

-Ầm ầm...!

Sau khi hai đạo nhân ảnh đụng vào nhau, tại nơi đó ngay lập tức nổ ra một tiếng vang lớn. Lập tức, thân thể Lý Vân ngay sau tiếng nổ cũng bị bắn ngược mà đi ra chừng hai mươi mét mới rơi xuống. Hắn rơi xuống may mắn vừa đúng vào vùng rừng cây sát biên giới giáp với sườn dốc núi đá.

Thân thể của hắn trong khoảnh khắc rơi xuống phía dưới nhanh chóng cân bằng lại. Sườn dốc quả thực không hề ngăn, hơn nữa trong đó có một đoạn rất dài đều là những tảng đá cứng rắn. Có thể tưởng tượng, Lý Vân thân thể trong lúc ngã nhào vừa rồi nhận lấy rất nhiều thống khổ.

Đương nhiên, Lý Vân cũng không phải người thường, hắn là yêu quái. Thể chất của hắn khác hẳn với người thường. Nếu không phải có ngày hôm nay, hẳn thậm chí không có khả năng cảm nhận được thân thể có cảm giác đau đớn. Lúc này, trong cơ thể hắn lực lượng đã tiêu hao gần hết, cho nên tại lúc ngã nhào xuống, trong xương cốt vẫn là trận trận đau đớn.

Trong nháy mắt hắn dừng lại, cổ họng Lý Vân ngẹn ngọt, nhẹn không được lần thứ hai phun ra một ngụm máu tươi. Lập tức, hắn thấy trước mắt tối sầm, nhất thời mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thật có hồ Ly tinh

Đầu óc mê man không biết bao nhiêu lâu, ý thức Lý Vân lần thứ hai chậm rãi khôi phục thị lực. Mở mắt ra, hắn cảm giác mình đang ở trong một căn phòng rất âm áp. Hơn nữa, hắn cảm thấy căn phòng này nhìn rất quen mắt. Trong đầu hắn có chút đau đốn, suy nghĩ rất loạn, nhất thời cũng nhớ không nổi đây rốt cuộc là địa phương nào.

Ngay lúc này, hắn nghe được ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, thập phần mềm mại, hắn là một người phụ nữ.

Rất nhanh, một cổ mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể phụ nữ cũng theo đó mà truyền đến.

- Kết.....!

Cửa phòng bị người đẩy ra, Vương Trân Trân mặc quần áo ở nhà xuất hiện tại trong tầm mắt của Lý Vân. Áo lông trắng rộng thùng thình cùng chiếc quần màu đen bó sát, tạo nên sự tương phản mạnh mẽ với thị giác. Người phụ nữ lúc này rất mê hoặc lẫn lộn, rất gọi cảm. Vóc người với những đường cong xinh xắn là lướt...

- Tôi tại sao lại ở chỗ này?

Lý Vân cố gắng bình tĩnh tâm tình của mình, cẩn thận nhớ lại một chút tình cảnh bản thân trước khi hôn mê. Nếu như không có nhớ lầm mà nói, trước đó hắn đang cùng một người tên là Yêu tộc Tất Phong chiến đấu.

- Tôi muốn uống nước.....

Miệng nhúc nhích vài cái, Lý Vân nhẹ giọng nói.

Vương Trân Trân đi tới trước người Lý Vân, thoáng khom lưng xuống, đưa tay ra đặt trên mạch của hắn sờ một chút. Vùng xung quanh lòng này khi thì giãn ra, khi thì nhúu chặt. Cuối gần như bằng phẳng.

Hai mắt Lý Vân tròn tròn, nhìn không chớp mắt từng động tác của Vương Trân Trân.

Hắn có chút nghi hoặc, tại trong trí nhớ của hắn Vương Trân Trân không biết xem mạch, nàng càng không biết chữa bệnh cho người khác?

"Lẽ nào nàng không phải Vương Trân Trân..."

Lý Vân đưa mũi ra ngửi một chút, hy vọng có thể phát hiện ra mấy thứ gì đó. Thế nhưng chui vào xoang mũi ngoại trừ mùi thơm thân thể của người phụ nữ, cũng không có bất kỳ dị thường gì.

- Tiểu Lý...thân thể của cậu đã không có việc gì rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là có thể phục hồi hoàn toàn như cũ. Cậu nằm im đừng nhúc nhích, ta đi rót nước cho cậu...

Một mực yên lặng không nói gì Vương Trân Trân rốt cục cũng lên tiếng.

Lý Vân vốn muốn hỏi đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thế nhưng lời nói đến bên miệng, hắn lại thay đổi chủ ý. Hắn tin tưởng Vương Trân Trân sớm muộn gì cũng sẽ cho hắn một lời giải thích.

Rất nhanh, Vương Trân Trân cầm một chén nước ấm qua, vừa cười vừa nói:

- Hé miệng ra, ta cho cậu uống.

Lý Vân hoàn toàn có thể tự uống, chẳng qua lại không nỡ cự tuyệt ý tốt của Trân tỷ.

Thời điểm Vương Trân Trân cho Lý Vân uống nước, thân thể hai người rất gần nhau. Mùi thơm trên người người phụ nữ không ngừng nhào vào trong lỗ mũi Lý Vân. Cái loại cảm giác này rất tốt, rất âm áp.

Đợi đến khi bỏ chén nước xuống, trên mặt Vương Trân Trân hiện ra vẻ ngượng ngùng, sắc mặt ửng đỏ kiều diễm nhuộm lên tận bên tai:

- Đến, ta lại giúp cậu xem một chút...

Nói xong, Vương Trân Trân vươn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đặt ở trên mạch đập của Lý Vân, bàn tay trắng nõn chạm vào cổ tay mềm mại của Lý Vân

khiến cho trong lòng hấn rất là hường thụ.

Vương Trân Trân nhẹ kêu lên một tiếng, trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng, hiển nhiên vấn đề của Lý Vân làm nàng cảm thấy vương tay vương chân.

Vương Trân Trân bắt mạch một lúc lâu, ngẩng đầu hỏi:

- Cậu rốt cuộc là yêu quái hay là người?

Lý Vân nghe vậy, nhất thời sững sốt.

Vương Trân Trân hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Như thế nào cảm thấy nàng lúc này cùng trước đó hoàn toàn bất đồng.

- Trân tỷ, là chị sao? Chị cũng là chị sao?

Lý Vân mở miệng hỏi, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong. Hấn hi vọng Vương Trân Trân có thể đưa ra một lời giải thích.

- A di đà phật...!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng Phật hiệu. Lý Vân biết, đích thị là lão hòa thượng Trí Hoàng kia đến.

Quả nhiên, một lát sau, lão hòa thượng Trí Hoàng chậm rãi đi tới. Vương Trân Trân vội vàng hành lễ:

- Bái kiến đại sư..... thân thể Tiểu Lý đã không còn đáng ngại... Phòng chừng tình huống vài ngày nữa cậu ấy sẽ không còn việc gì.

- Vất vả cho cô rồi...

Trí Hoàng đại sư hướng phía Vương Trân Trân gật đầu, lập tức nói ra:

- Cô đi ra ngoài trước đi, ta muốn cùng tiểu tử này nói vài lời.

Vương Trân Trân gật đầu, có phần thâm ý liếc nhìn Lý Vân, lập tức xoay người đi ra ngoài.

...

Đội trong phòng chỉ còn lại có Lý Vân cùng Trí Hoàng đại sư, Lý Vân ngay lập tức đặt câu hỏi:

- Nói cho ta biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tất Phong như thế nào rồi? Có bắt được độc thủ phía sau màn hay không? Còn có Trân tỷ là chuyện gì xảy ra? Vì sao nàng cho ta cảm giác hoàn toàn bất đồng...

- Vấn đề của ngươi có vẻ rất nhiều a.

Lão hòa thượng đi tới ngồi trên mép giường, quay qua Lý Vân mỉm cười, nói:

- Nhưng lão nạp sẽ trả lời tất cả những vấn đề của ngươi. Tất Phong không bắt được, thời điểm chúng ta đuổi tới, hấn đã bị người mang đi. Độc thủ phía sau màn tự nhiên cũng không cách nào tìm ra. Về phần Vương Trân Trân... Ngươi cũng thấy, nàng là một bác sĩ. Từ lúc cứu ngươi trở về đến bây giờ, ngươi đã hôn mê trọn vẹn ba ngày. Ba ngày này Vương Trân Trân đã cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi một chút nào để chăm sóc ngươi. Cũng bởi vì y thuật của nàng cao siêu, nên mới khiến ngươi khôi phục nhanh như vậy.....

Tất cả đều là lời thừa. Lý Vân hừ nói:

- Ngươi nói nửa ngày, vẫn không có nói cho ta biết Trân tỷ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

- Hắc hắc....!

Lão hòa thượng khẽ cười một tiếng, vô ý thức nhìn về phía cửa, sau khi xác định không có người, hấn vội về mặt có chút hèn mọn nói:

- Tiểu tử ngươi xem như nhặt được bảo vật... Nói thật cho ngươi biết, Vương Trân Trân cũng là yêu tinh. Nhưng lại không phải yêu tinh bình thường... Nàng là cứu vĩ hồ phụ trách chữa bệnh của Thần Nông bệ hạ.

- Thật có hồ ly tinh à?

Lý Vân ngược lại hít một hơi lãnh khí.

- Ha ha, sao lại không có!

Lão hòa thượng vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử nguoi chó có xem thường nàng chỉ là một hồ ly tinh chữa bệnh. Người ta dù sao cũng là đệ tử của Thần Nông hạ thế. Y thuật của nàng đặt tại một vạn năm trước, trong Tiên Yêu hai tộc cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đương nhiên, bây giờ trên thế giới linh khí thiếu thốn, Linh Dược tiên thảo của năm đó đến hôm nay cũng không còn, y thuật của nàng cũng vì đó mà giảm bớt đi nhiều. Dù là như vậy, nàng cũng được coi là một thần y đó...

Nghe lão hòa thượng nói như vậy, Lý Vân âm thầm kinh ngạc. Bây giờ người là không thể xem bề ngoài. Không có nhìn ra a, Trần tỷ lại là hồ ly tinh.

- Đúng.... Vì sao ta lại không nghĩ thấy yêu khí trên người nàng....

Lý Vân đối với cái mũi của mình luôn tràn ngập tự tin. Lần này có thể là lần đầu tiên phạm sai lầm.

- Cứu vĩ hồ năm đó đi theo Thần Nông tu luyện, mặc dù là yêu tinh, nhưng cũng tu được một thân chính khí. Năm đó ở Tiên Yêu hai giới cũng được coi vào khoảng tồn tại giữa tiên cùng yêu. Thêm nữa nàng còn được Thần Nông truyền thụ cho một pháp môn dùng để luyện chế đan dược, sau khi nuốt vào, có thể biến mất khí tức trên người. Cho nên mũi của nguoi vô pháp nghĩ ra khí tức trên người nàng... Đương nhiên, cũng do lực lượng của nguoi ngày hôm nay không thể phát huy hoàn toàn nên mới không nghĩ ra. Đối lại những đại tiên hay là yêu quái nào mạnh hơn nguoi, liền có thể phát hiện...

Lão hòa thượng giải thích một chút.

- Nàng thức tỉnh lúc nào vậy, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Ta mới vừa bị thương, huyết mạch của nàng lại thức tỉnh...

Lý Vân cảm thấy sự tình rất không thích hợp.

- Hỏi vấn đề rất then chốt.

Lão hòa thượng thấp giọng cười nói:

- Tiểu tử, nói thật cho nguoi biết, thời điểm lần đầu tiên ta nhìn thấy Vương Trần Trần, cũng đã nhìn ra chân thân của nàng.

- Hóa ra lúc đó nguoi không phải hồ ngôn loạn ngữ?

Ngày đó thời điểm lão hòa thượng nói biết Vương Trần Trần, Lý Vân cũng có mặt ở đó. Lúc đó, hắn còn tưởng rằng lão hòa thượng lại chuẩn bị lừa dối tiền nguoi ta. Không ngờ lời hắn nói là thật.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cứu vĩ hồ Là lựa chọn tốt nhất của người

- Nói tiếp đi....

Lý Vân nói:

- Nguoi còn chưa nói về bản chất của vấn đề.

- Hắc hắc!

Trên mặt lão hòa thượng lộ ra chút hèn mọn, khẽ cười một tiếng nói:

- Ta nói rồi, đối thủ của nguoi rất lợi hại.... đó là lí do mà ta phải lo trước tính sau, ngay thời điểm nguoi mai phục trong nhà Nhâm Cường thì ta đã sớm dùng Phật gia bí pháp đánh thức Viễn Cổ huyết mạch của nàng, làm cho nàng sớm thức tỉnh.

- Vận khí đúng là không tệ..... Cứu vĩ hồ sau khi biết được phải chữa thương cho nguoi, cũng không có quấy rầy ta nữa, rất thần nhiên tiếp nhận thân phận của mình.

Trí Hoàng đại sư vừa cười vừa nói:

- Đúng là đệ tử của Thần Nông hạ thế có khác, không giống với yêu quái bình thường chút nào, mặc dù huyết mạch thức tỉnh nhớ tới chuyện cũ, cũng không kinh hoàng, không ngỡ ngàng, rất bình tĩnh, lại còn tinh táo... Tiểu tử, ta cảm thấy nguoi nên kéo gần quan hệ với cứu vĩ hồ lại một chút, mai sau còn có chỗ để nhờ... .

- Nguoi có ý tứ gì?

Lý Vân tròng mắt hỏi.

- Tiểu tử, ngươi không phải vẫn muốn tìm bạn gái là Yêu tộc hay sao? Cừu vĩ hồ là lựa chọn tốt nhất của ngươi đó.

Lão hòa thượng như một bà mối nói:

- Mặc dù đang ở trong thế giới hiện thực, cừu vĩ hồ Vương Trân Trân so về tuổi tác lớn hơn ngươi một chút, nhưng cái này không phải vấn đề. Các ngươi cũng không phải người, hà tất phải quan tâm chuyện tuổi tác, thân phận...

- Còn có... Với thể cục bất ổn như hiện nay, phiền toái giống như Tất Phong phỏng chừng sau này còn có thể nhiều hơn. Nếu ngươi muốn bình an vượt qua kiếp cuối cùng này. Trong lúc ngươi mau chóng học tập thì càng phải đề cao lực lượng vận dụng pháp môn, về phương diện khác, có cừu vĩ hồ bên cạnh chăm sóc ngươi, hơn nữa ngươi lại có năng lực chữa lành vết thương siêu cường, cho dù ngươi gặp phải Yêu tộc, tiên tộc cường đại cỡ nào, chỉ cần thân thể ngươi không bị nát vụn, ta dám bảo đảm ngươi không chết...

Trí Hoàng đại sư vừa cười vừa nói:

- Như thế nào đây? Rất nhiều chỗ tốt đúng không.... Ta kiến nghị ngươi, nên mạnh dạn theo đuổi cừu vĩ hồ Vương Trân Trân đi..

- Vô sỉ hòa thượng...!

Lý Vân cho hắn một cái đánh giá.

Dừng một chút, Lý Vân mở miệng hỏi:

- Nhân Cường cùng Nhân Hiểu Nguyệt không sao chứ...

- Không có việc gì... Bọn họ rất tốt, Tần Suất đang âm thầm bảo vệ bọn họ. Nếu có chuyện, Tần Suất sẽ lập tức thông báo cho ta và ngươi.

Trí Hoàng lão hòa thượng nói tiếp:

- Bọn họ cũng cũng biết ngươi bị thương, nhưng lại bảo ta chăm sóc tốt cho ngươi.

- Đúng, còn có một vấn đề, Trân tỷ cùng Tần Suất biết thân phận thật của ta chưa?

Lý Vân hỏi.

- Không biết...!

Trí Hoàng đại sư lắc đầu nói:

- Tình huống của ngươi rất đặc biệt, Yêu tộc, tiên tộc bình thường rất khó chấp nhận thân phận của ngươi... Từ nay về sau, ngươi cũng không thể tùy tiện hướng người khác tiết lộ thân phận thật của mình. Đối ngươi như vậy mới có lợi.

- Kế tiếp ta nên làm gì bây giờ?

Lý Vân hỏi.

- Ở chỗ này dưỡng thương, sau đó quay trở lại trường học....

Lão hòa thượng nói:

- Thể cục bây giờ thực sự rất loạn, nhưng nói như thế nào thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

...

Thương thế của Lý Vân vì được Vương Trân Trân hết lòng chăm sóc nên rất nhanh khỏi hẳn, lực lượng trong cơ thể đã chậm rãi khôi phục. Cứ theo tình huống bây giờ mà nói, không đến vài ngày nữa là hoàn toàn khôi phục.

Mấy ngày nay, sinh hoạt của Vương Trân Trân có chút giản đơn.

Thậm chí so với thời điểm huyết mạch không có thức tỉnh còn muốn giản đơn hơn. Phần lớn thời gian cô đều trầm tư. Tự hỏi về ký ức của một vạn năm trước, đồng thời từ trong trí nhớ lấy ra phương pháp trị bệnh cứu người.

Trong lúc biết mình là hồ ly tinh, lúc mới đầu Vương Trân Trân còn có chút sợ hãi, cũng có một chút hiếu kỳ. Dù sao trong nhận thức của cô, hồ ly tinh chỉ là nhân vật thần thoại có trong truyền thuyết.

Về sau, ký ức như nước thủy triều, một đoạn ký ức ngắn của vạn năm trước không ngừng xuất hiện trong đầu óc cô, khiến cô thoải mái không ít. Hơn nữa còn rất nhanh chấp nhận thân phận mới của bản thân.

Có những đêm bị mất ngủ, cô liền ngồi dậy cầm cái gương nhìn mông của mình, nghĩ thầm, làm như thế nào đem cái đuôi kia lòi ra.

Đáng tiếc, làm cho cô thất vọng, Viễn Cổ huyết mạch trải qua một vạn năm truyền thừa, rất nhiều chức năng đã bị mất đi hiệu lực. Vương Trần Trần thức tỉnh, mang lại cho cô chỉ là ký ức cùng một chút yêu lực.

Không hơn.

Hoàng hôn buông xuống, cũng là lúc Vương Trần Trần kết thúc công việc bận rộn của mình, cô tại cửa hàng thuốc Đông y mua một ít thang thuốc bổ tốt, để tắm bổ cho Lý Vân. Thời điểm cô đẩy cửa phòng ra, bung bát thuốc đen sẫm xuất hiện tại trước mắt Lý Vân, Lý Vân đã xuống khỏi giường đứng ở trước cửa sổ hít thở không khí trong lành.

Cơ thể Lý Vân khôi phục rất nhanh. Hơn nữa, hần phát hiện sau khi cùng Tất Phong đánh một trận, tính linh hoạt của cơ thể được tăng cường rất nhiều. Có thể nói có rất nhiều chỗ bổ ích. Chiến đấu quả nhiên là phương pháp tăng thực lực tốt nhất.

- Tiểu Lý, đến đây, đem chén thuốc này uống hết đi... Đây là phương thuốc mới ta vừa sắp, rất bổ đó. Tin rằng đối với thân thể của cậu sẽ có trợ giúp rất lớn.

Wương Trần Trần đem chén thuốc đặt ở trên bàn, đi qua bắt chuyện với Lý Vân.

Lý Vân ngửi ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người Vương Trần Trần, khoe miệng hiện lên một tia tươi cười mập mờ, ánh mắt không ngừng quan sát trên người nàng.

Đây chính là nữ yêu quái đầu tiên hần gặp qua từ trước tới nay. Hơn nữa còn là hồ ly tinh.

Wương Trần Trần bị Lý Vân dùng ánh mắt nóng rực nhìn làm cho xấu hổ, lập tức khẽ cúi một tiếng, nói:

- Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ nữ à?

Mỹ nữ thì gặp nhiều rồi. Nhưng hồ ly tinh vẫn là lần đầu. Lý Vân trong lòng do dự, có nên cùng nàng nói chuyện yêu đương không đây. Tìm nữ yêu quái làm người yêu, mới phù hợp với thân phận của hần.

Bây giờ nữ yêu quái đang ở ngay trước mắt. Cơ hội ngay trước mắt.

Nên, hay là không nên? Đây đúng là một vấn đề.

- Đáng ghét... tiểu tử cậu như thế nào bị thương xong, thì lại trở nên không thành thật vậy.

Wương Trần Trần bây giờ còn bị đoạn ký ức của hai đời làm khổ, trạng thái có chút không ổn định, cho nên rất dễ xấu hổ.

Lý Vân sau khi do dự một chút, lớn mật đưa tay ra ôm chặt lấy chiếc eo thon nhỏ của nàng. Sau khi chạm tay vào, cảm giác như có thể xuyên thấu qua quần áo, như trước cảm nhận được chiếc eo nhỏ nhắn tinh tế của nàng, cùng bờ mông ưỡn lên ngạo nghễ.

- Tiểu Lý, cậu làm cái gì đấy?

Wương Trần Trần trong lòng căng thẳng.

Yêu... Lý Vân rất muốn nói với Vương Trần Trần chữ này. Bất quá hần nghĩ có chút đường đột, mặc dù mọi người đều là yêu quái, nhưng người ta dù sao cũng là đệ tử của Thần Nông, phỏng chừng không phải cái loại yêu quái tùy tiện. Không nên nóng ruột ăn đậu hũ nóng, việc này có lẽ cứ để phát triển tuần hoàn thì tốt hơn.

Lý Vân ôm cái eo nhỏ nhắn của cửu vĩ hồ, bàn tay to chậm rãi di chuyển xuống dưới, thỉnh thoảng khẽ vuốt qua kiềng đòn của người phụ nữ. Cảm giác co dãn mười phần. Không hổ là mông của nữ yêu quái... Đủ vị, có lực...

- Đừng giờ trò xấu, mau uống thuốc...!

Wương Trần Trần hô nhỏ một tiếng, vội vàng lui về phía sau, thế nhưng thân thể Lý Vân lại siết sao chặn lại đường lui của nàng.

Lần này hần đã hạ quyết tâm, phải bắt đầu cơ hội lại từ đầu, tiếp đó tìm hiểu chi tiết về hồ ly tinh này. Nếu như yêu quái thường thức không tệ, thì tìm nàng làm bạn gái trong một đoạn thời gian.

Lý Vân nhẹ nhàng tại bên tai nàng nói:

- Trần tỷ, chúng ta làm bạn đi?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Trời sinh mệnh nghiệt

- Chúng ta đã là bạn rồi mà.

Vương Trần Trần nói ra.

Lý Vân ôm vai, thò ra bên tai nàng, bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên bụng xoa qua xoa lại, chỉ là hành động âu yếm như thế này nhưng cũng đã làm cho Vương Trần Trần toàn thân nóng bừng lên.

Vương Trần Trần khuôn mặt đỏ ửng, trên khuôn mặt đẹp đẽ như muốn nhỏ máu, nàng nhẹ nhàng thờ gấp nói:

- Đáng ghét, cậu đúng là không thành thật... Bỏ đi, người ta với cậu không phải là người cùng một đường...

Vương Trần Trần thực sự là đem Lý Vân trở thành bạn bè, cho nên nàng cảm thấy mình không nên cùng Lý Vân gần gũi quá mức.

Hồ ly tinh a, đây chính là thứ hại người.

Vương Trần Trần đối với tình huống của bản thân mình bây giờ cũng không phải rất hiểu. Cũng chính bởi vì không giải thích được cho nên nàng mới không muốn làm hại đến Lý Vân. Chắc hẳn là nàng nghĩ như vậy, hồ ly tinh cùng nam nhân bình thường không được phép quan hệ gần gũi.

Sau khi đẩy Lý Vân ra, tâm tình Vương Trần Trần vẫn không thể bình tĩnh lại. Cảm giác ngứa ngáy này làm cả người nàng rã rời, trong lòng nổi lên một trận rung động.

Lý Vân bị Vương Trần Trần đẩy ra như vậy thì đầu óc cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Lắc lắc đầu, Lý Vân trong lòng cười khổ, chính mình ngày hôm nay định lực có vẻ không được tốt lắm à nha?

Kỳ thực Lý Vân cũng quên một vấn đề, Vương Trần Trần mặc dù đi theo phục vụ Thần Nông, nhưng dù sao nàng cũng là cữu vĩ hồ. Cữu vĩ hồ có bản lĩnh lớn nhất chính là sức mê hoặc quyến rũ. Tuy rằng huyết mạch truyền thừa vạn năm, cữu vĩ hồ yêu lực đã giảm bớt rất nhiều. Nhưng dù sao nàng vẫn là cữu vĩ hồ. Riêng mệnh hoặc của bản thân nàng sinh ra là cũng đã rất lợi hại rồi.

Nói một cách khác, bản thân Vương Trần Trần đối với Lý Vân đã tràn đầy hấp dẫn. Hơn nữa, hấn cố tình cùng Vương Trần Trần gặp gỡ, nhân tố tâm lý, ấn tượng ban đầu cho nên mới nảy sinh ra chuyện như vậy.

Vương Trần Trần chưa hẳn là không thích Lý Vân. Chỉ là ngại mình mang thân phận hồ ly tinh, do đó nàng mới giả vờ rụt rè, tránh gây tai họa cho Lý Vân.

Nếu nàng biết thân phận thật sự của Lý Vân, sự cố kị trong lòng tự nhiên cũng sẽ giảm đi. Vương Trần Trần ở độc thân nhiều năm như vậy, trong lòng tự nhiên cũng có khát khao có được một phần tình yêu thuộc về mình.

Sau khi Lý Vân bị Vương Trần Trần đẩy, phản ứng đầu tiên của hấn là cảm thấy định lực của mình quá kém, phản ứng sau đó là suy đoán trong lòng Vương Trần Trần còn chưa quên cái người chồng chưa động phòng đã chết kia.

Một nữ nhân trong lòng vẫn còn cất giữ hình bóng nam nhân khác. Lý Vân nghĩ nữ nhân như thế, cho dù là hồ ly tinh cũng có thể mắc phải. Tội thiếu cũng phải đợi nàng quên người nam nhân kia rồi hãy nói. Cứ như vậy, trời đưa đất đẩy làm cho cả hai người đều tự hiểu nhầm lẫn nhau.

Kể kiếp mấy ngày trôi qua, Lý Vân biểu hiện cũng rất thành thật. Vương Trần Trần cũng dốc lòng chăm sóc cho hấn. Rất nhanh, lực lượng đã khôi phục hoàn toàn như cũ. Sau buổi trưa hôm đó khôi phục xong, hấn liền chạy tới trường học báo cáo, tiếp tục cuộc sống bình thường yên ổn như ngày nào. Trong lúc đó, Tần Suất cũng đi qua chỗ hấn vài lần, mỗi lần đều là báo cáo về tình huống của Nhâm Cường.

Lý Vân kêu hấn tiếp tục ẩn nấp và âm thầm bảo hộ. Tần Suất có vẻ như rất hưởng thụ cảm giác có việc làm này, lúc nào cũng vui cười không ngớt...

...

Thành phố này kì thật rất phồn hoa, đèn điện rực rỡ mới lên, Vạn gia *** thì dường như ngàn sao sang chói, làm mùa đông lạnh lẽo có thêm vài phần ấm áp. Lý Vân đi ở trên đường, cũng chưa vội về nhà. Nương theo đèn đường chiếu sáng, hấn nhìn chăm chú vào những người qua lại trên đường. Hấn đang suy nghĩ, có lẽ trong đám người này có lẽ che dấu tiên tộc hoặc Yêu tộc, chỉ là huyết mạch của bọn họ chưa được thức tỉnh mà thôi.

Ti mi ngẫm nghĩ lại, thật là có chút buồn cười. Hiện tại là thời đại xã hội chủ nghĩa ở đô thị lớn, lấy thuyết duy vật thành chủ đạo, vậy mà lại có yêu quái, có tiên. Ngay cả hồ ly tinh là sinh vật trong truyền thuyết cũng đã xuất hiện...

Lý Vân có cảm giác từ nay về sau mình sẽ không còn cô đơn nữa.

Bất tri bất giác, hắn đã trở lại trong thôn trọ. Trong thôn thật sự so với bên ngoài đường phố còn muốn náo nhiệt hơn một ít, các hộ gia đình muốn hình muốn về đi qua đi lại không ngớt trở về, hỏi hỏi, bên ngoài mỗi căn nhà đều có một mặt tiền dùng để mở cửa hàng hay quán ăn nhỏ, trong quán ăn đều chật ních người. Nhìn cảnh tượng quen thuộc này, Lý Vân cảm thấy rất tốt.

Đi vào sân nhà Vương Trân Trân, tầng một không thấy có ánh đèn, xem ra là nàng không ở trong đó. Một mạch đi lên tầng 3, trong lúc Lý Vân nghe được ít nhất hai phòng có tiếng nam nữ làm tình. Đối với cái này, hắn không có ý kiến.

Thật dâm dục, bản chất là vậy. Có lẽ đây mới là mặt chân thật nhất của nhân loại.

Mở cửa phòng, Lý Vân sờ soạng tìm cách mở đèn lên. Nhất thời, cả căn phòng nhỏ bị ánh sáng ngọn đèn bao phủ lên. Cho dù căn phòng rất nhỏ, được trang trí hết sức rất đơn giản, nhưng trong mắt hắn như vậy mới có cảm giác gần gũi. Lý Vân nằm ở trên giường, cảm giác thật thoải mái, so với chiếc giường cao cấp trong phòng Vương Trân Trân đều thoải mái như nhau ... Vẫn là ở trong phòng của mình thoải mái nhất.

Hắn sau khi cảm thán xong liền ngủ một giấc thật say, vài ngày này, đây là lần đầu tiên hắn tại giường của mình ngủ một giấc thật ngon. Hắn ngủ rất ngon, sáng sớm tinh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Đẩy cửa đi ra ngoài, hít một hơi không khí lạnh của sáng sớm. Lý Vân đứng ở trước cửa, rất quen thuộc mà bắt đầu đánh quyền.

Sau khi đánh xong một bài quyền, ánh sáng vàng của tia nắng mặt trời đã theo khe hở chiếu tới. Lý Vân lấy nước, dùng tay rửa qua loa mặt, sau đó xuống dưới tầng tìm chiếc xe đạp cũ của mình. Đạp xe trên đường đến trường. Trong nháy mắt ra khỏi cổng, hắn ngửi được một chút hương thơm dễ chịu. Hắn là mùi hương thơm trên người của Vương Trân Trân.

Cái mũi của Lý Vân thật sự rất thính. Bởi vì ngay khi hắn ra khỏi cửa trong nháy mắt đó, Vương Trân Trân ghé vào cửa chăm chú nhìn hắn. Lần trước Lý Vân động tay động chân đối với nàng đã mang lại kích thích rất lớn. Nếu như không phải nàng cố kỵ mình là hồ ly tinh, chắc chắn nàng sẽ không nở nụ cười tuyệt.

Hôm nay, Vương Trân Trân như cũ yêu thích Lý Vân, chẳng qua chỉ dám thầm yêu chứ không dám tỏ lộ.

...

...

Đến trường đối với Lý Vân mà nói có lẽ rất nhàm chán. Chỉ ít trên lớp học đều là những kiến thức mà hắn đã tự học xong từ lâu. Kỳ thực từ khi hắn lên tiểu học, Lý Vân cũng đã phát hiện mình là người có khả năng học tập thiên tài. Cho tới bây giờ không có gì mà hắn xem không thể hiểu và kiến thức nào mà hắn không học được. Khi lên đến trung học rồi đến cấp 3 hắn đã biết được làm sao để có thể ấn dấu thực lực của chính mình, học được cách tự hạ thấp mình.

Sau khi lên đại học, gặp được lão hòa thượng Trí Hoàng hắn mới biết được, mình không phải là thiên tài mà là yêu quái. Lý Vân biết đối với yêu quái thì thành tích này không tính là thiên tài gì. Bất quá năng lực của hắn vẫn như cũ siêu cường.

Sau bốn khóa buổi sáng, hắn đều trôi qua trong giấc ngủ. Lão sư trên giảng đài tựa hồ cũng không có chú ý tới hành vi ngủ trong lớp của Lý Vân. Hiện tại, đại học đã không giống với trước đây. Trên lớp học chỉ cần người không nói lời nào, không đánh nhau gây ảnh hưởng người khác thì lão sư cũng chẳng muốn đi để ý tới người.

Tiếng chuông tan học vang lên, các học sinh vui sướng lao ra ngoài. Hôm nay là thứ sáu, hơn nữa buổi chiều lại không có lớp học. Các học sinh tính toán làm một party điên cuồng cuối tuần. Xã hội hiện đại, cuộc sống cuối tuần của học sinh sinh viên cũng phong phú hẳn lên, có người cùng nhau uống rượu ăn cơm, có người cùng nhau mướn phòng. Haiiii da, có người quyết chí tự cường học tập ... Có người về nhà, còn có người làm giáo viên dạy thêm kiếm tiền. Đương nhiên cũng không ít người đi làm nhân viên giao hàng ở các quán ăn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bò đê tâm kinh

Ngáp dài một cái, Lý Vân từ trên bàn đứng lên, dụi dụi mắt đi ra khỏi phòng học. Sau khi lấy xe đạp tại nhà để xe, hắn dự định về nhà.

- Có thể nói chuyện với cậu một chút được không?

Mới ra đến cửa trường học, Nhâm Hiểu Nguyệt dắt một chiếc xe đạp điện ngăn cản lối đi của Lý Vân. Nàng mặc một chiếc áo lông đỏ, trên gương mặt thanh tú có chút sợ hãi.

- Được....

Lý Văn gật đầu, sau đó nhìn qua chiếc xe đạp điện nhỏ nhắn của Nhâm Hiểu Nguyệt kia, rồi lại nhìn lại chiếc xe cũ kĩ của mình. Vừa cười vừa nói:

- Đi cùng tớ, cậu sẽ không cảm thấy mất mặt chứ?

- Cậu có vẻ rất quan tâm tới vấn đề xe đạp?

Nhâm Hiểu Nguyệt cố nặn ra một nụ cười, khoe miệng lộ ra má lúm đồng tiền xinh đẹp:

"Núi không cao, có tiền thì có tên, nước không sâu, có rồng thì linh nghiệm. Tuy phòng ốc ta sơ sài, nhưng đạo đức ta cao sang"...những lời này cậu cũng nên nghe qua đi. Không sai, xe đạp của cậu tuy có chút cũ nát, thế nhưng cậu lại rất... Lợi hại..

Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không biết nên dùng từ như thế nào để đánh giá về con người Lý Văn.. Cuối cùng, cũng chỉ biết dùng "rất lợi hại" để thay thế.

Trên thực tế, Lý Văn tại trong mắt Nhâm Hiểu Nguyệt xác thực rất lợi hại. Cực kì, cực kỳ lợi hại.

Không nói đến những lần hấn cứu người thân trong nhà nàng, chỉ riêng chuyện hấn từ trên tòa nhà cao hơn mười tầng nhảy xuống rồi biến mất trong tích tắc. Cũng đã nói rõ hấn rất lợi hại.

Sự kiện nhảy tầng đối với Nhâm Hiểu Nguyệt mà nói, là không thể tưởng tượng nổi. Cũng không phù hợp với quy luật khách quan chút nào.

Đương nhiên, sau đó Trí Hoàng đại sư cũng đã căn dặn, nàng phải giữ bí mật về chuyện đó, cũng không được tiếp tục đi sâu nghiên cứu thêm. Ngày hôm nay nàng lớn mật ngăn cản Lý Văn, chỉ là vì muốn nói với hấn một tiếng cảm ơn.

Bên bờ sông tỉnh thành nước vẫn chảy róc rách, mặc dù mùa đông có rét lạnh cũng không thể ngăn dòng nước chảy mạnh. Chẳng qua những cảnh liễu rủ rạp ròn bên bờ sông đã không còn thấy đâu nữa.

- Sao vậy? Định nói lời cảm ơn với tớ à?

Lý Văn đem xe đạp dựng vào lan can, quay đầu lại hỏi.

Nhâm Hiểu Nguyệt cũng đem xe đạp điện của mình để tại bên cạnh xe đạp của Lý Văn. Hai cái rõ ràng đối lập với nhau quá lớn, chẳng qua người qua đường cũng không ai đi chú ý. Tựa hồ việc này đối với bọn họ không chút quan hệ.

Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn cứ đáng yêu như thế, tròn mắt đen láy hơi chuyển một chút, thấp giọng nói ra:

- Ừm.. Chuyện ngày đó thật rất cảm ơn cậu..

Nói đến đây, Nhâm Hiểu Nguyệt lại thêm một câu:

- Lúc cậu nhảy xuống cửa sổ, tớ thiếu chút nữa đã bị cậu hù chết, tớ còn tưởng rằng cậu sẽ...

Nhớ tới sự tình đêm đó, trong lòng Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn còn sợ hãi.

Lý Văn sắc mặt hơi đổi, nói:

- Lốp trường, về sự tình đêm đó, tớ đề nghị cậu nên quên hết đi.

Nói xong câu đó, Lý Văn nhấc xe đạp của mình đi lên phía trước.

Nhâm Hiểu Nguyệt tranh thủ thời gian đi theo sau, thấp giọng nói:

- Lý Văn, cậu ăn cơm chưa?

Kỳ thực đây là một câu nói rất thừa, nàng biết rất rõ ràng lúc này vừa mới tan học. Lý Văn khẳng định chưa có ăn cơm. Bất quá có đôi khi câu nói thừa cũng có chút tác dụng.

- Tớ mời cậu ăn cơm nhé...

Nhâm Hiểu Nguyệt nhiệt tình nói.

- Hay là thôi đi.. buổi chiều tớ vẫn còn có một số việc cần làm.. Hôm nào đi.

Lý Văn cảm thấy mình nên cùng Nhâm Hiểu Nguyệt duy trì khoảng cách thích hợp. Dù sao người và yêu quái cũng không cùng đường đi. Hai người dù chung sống với nhau cũng sẽ không có kết quả. Hơn nữa Lý Văn cho tới bây giờ đều không cho rằng hai người khác phái gặp nhau sẽ không có tình cảm bạn bè trong sáng. Câu nói vĩ đại này ngay cả bậc thầy Mác cũng đã tán thành.

Đương nhiên, hiện tại cũng không có cách nào đi chứng minh, Lý Văn cùng lão Mác người nào niên kỷ lớn hơn.

Nhâm Hiểu Nguyệt đi xe đạp điện, rất nhanh đuổi kịp Lý Vân, cùng hấn chạy song song trên đường. Lý Vân nghiêng đầu trên ghẹo nói:

- Xe đạp điện chạy song song với xe đạp của tớ, không cảm thấy mất mặt sao?

Nhâm Hiểu Nguyệt nghe vậy tức giận mà quay đầu lại, trong câu nói có vài phần oán trách:

- Lý Vân... Cậu nói những gì đấy? Lẽ nào trong lòng cậu, tớ chính là cái loại người ái mộ hư vinh sao?

- Ha ha, đương nhiên không phải, nói giỡn với cậu thôi mà, cậu làm gì phải gấp thế...

Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói:

- Lốp trống, nói thật, ngày hôm nay tớ thật sự có việc. Hôm nào... Hôm nào tớ mời cậu ăn cơm sau.

Nói xong, cũng không đợi Nhâm Hiểu Nguyệt nói thêm gì nữa, hấn đã tăng lực chạy về phía trước.

- Cười nhiều lên một chút, kỳ thực cậu là một cô gái tốt.

Thanh âm của Lý Vân từ phía trước truyền đến.

Nhâm Hiểu Nguyệt sững sờ một chút, cuối cùng cũng không đuổi theo nữa.

Dừng xe lại, Nhâm Hiểu Nguyệt quay đầu xe, trong đôi mắt đẹp dịu dàng có chút không vui. Lần đầu tiên chủ động mời nam sinh ăn cơm, lại bị cự tuyệt. Đã thế lại còn bị người ta nói mình là người tốt.

- Phi...!

Nhâm Hiểu Nguyệt khẽ gắt một tiếng, âm thầm suy nghĩ, mình đang suy nghĩ cái gì không biết nữa. Chính mình chẳng qua chỉ là muốn mời hấn ăn cơm, xem như cảm ơn hấn, cũng không phải có ý tứ gì.

...

...

Ánh sáng mặt trời ấm áp xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, vàng sáng êm dịu làm căn phòng trở nên ngăn nắp sạch sẽ. Trong phòng, thân thể Lý Vân trần truồng, ngồi xếp bằng trên giường, hai tay bày ra một ấn kết kỳ dị, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp bình ổn có lực. Chỉ chốc lát sau, trên người Lý Vân phát ra một tia kim quang nhàn nhạt, có chút thần bí.

May mà trước đó đã kéo rèm cửa sổ lại, bằng không nhất định sẽ bị người phát hiện.

Lý Vân trong ngực hô hấp nhỏ đi rất nhiều, cảm giác cực kỳ có tiết tấu. Hơn nữa, quanh thân hấn tăng kim sắc cũng càng ngày càng mạnh. Một khắc này, toàn bộ khách trọ trong sân đều cảm thấy trong lòng ấm áp, tâm tình trong khoảnh khắc đều trở nên bình tĩnh lạ thường.

Thời gian không dài kim quang liền biến mất. Trên mặt Lý Vân tản ra vẻ sáng bóng như ngọc.

Mở mắt một khắc này, trên mặt Lý Vân hiện lên nét vui mừng.

- Ha ha, pháp môn của lão hòa thượng thật là tốt a... Yêu lực trong cơ thể ta quả nhiên lại kích phát một ít...

Lý Vân tựa hồ như ăn được món gì đó rất ngon, không định dừng tay lại. Hôm nay là thứ bảy, hấn có đủ thời gian để nghiệm chứng Phật gia tâm kinh mà lão hòa thượng truyền thụ cho hấn mấy hôm trước.

Theo lời lão hòa thượng nói, ngày đó truyền thụ cho hấn bộ tâm kinh này gọi là Bồ Đề Tâm kinh. Phi thường thích hợp cho người có nhiều công đức như hấn sử dụng. Không chỉ có thể kích phát yêu lực biến dị trong cơ thể hấn rất tốt, mà lại càng làm cho hấn sử dụng linh hoạt thêm yêu lực trong cơ thể. Lấy một ví dụ thích hợp, lực lượng ẩn chứa trong cơ thể Lý Vân giống như một mỏ vàng chôn dưới lòng đất, mà Bồ Đề Tâm kinh chính là máy khai thác mỏ vàng này.

Kỳ thực Lý Vân quên mất một điểm, nếu có thể sử dụng Bồ Đề Tâm kinh, lực lượng trên người hấn kia kỳ thực không thể gọi là yêu lực. Tuy chỉ thiếu một đời công đức, nhưng công đức làm người tốt chín kiếp cũng là không phải tầm thường gì. Chỉ ít, yêu khí trên người hấn đã bị tinh lọc. Đây cũng là nguyên nhân những Yêu tộc, Tiên tộc tầm thường không cách nào ngửi thấy được yêu khí trên người hấn.

Lão hòa thượng biết những thứ này. Nhưng Lý Vân không hỏi hấn, hấn sao có thể nói ra. Ngược lại Lý Vân đối với thân phận yêu quái của mình lúc này vui cười không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hồ Ly tinh muốn làm chức vụ của mình

Lý Vân nhắm chặt hai mắt, hay tay kết thủ ấn không nhúc nhích, tinh thần Ngưng Khí, duy trì trạng thái thái tu luyện tốt nhất, trong miệng thầm tụng Bồ Đề Tâm kinh đã nhớ kỹ, một màu vàng nhạt lần thứ hai bắt đầu đi khắp thân thể, cẩn thận tẩy rửa xương cốt cùng kinh mạch của hắn.

Tu luyện khổ cực đến quên ăn quên ngủ cuối cùng cũng chậm rãi trôi qua. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào từ từ yếu đi. Sau đó lại mãnh liệt chiếu thẳng vào trong gian phòng đang lơ mơ ánh đèn.

Lý Vân hai mắt đang nhắm chặt bỗng lông mi hơi nháy động, một hồi sau tự nhiên mở ra hai tròng mắt đen láy, trong mắt ló lên kim quang sáng quắc.

Chậm rãi đem ngưng trệ khí trong ngực thở ra. Lý Vân thần thái sáng lạng, chớp chớp mắt, tiếp đó vùng dậy, duỗi cái lưng vốn đang mệt mỏi, cảm nhận được cơ thể mình tràn đầy yêu lực. Lý Vân tin tưởng rằng nếu lần sau có gặp lại Tất Phong tuyệt đối sẽ không có tình trạng lưỡng bại câu thương

Từ khi gặp được lão hòa thượng, yêu lực trên người được khai phát, thì Lý Vân vẫn là lần đầu gặp phải đối thủ mạnh như Tất Phong. Đây là một sự si nhục cũng là một lần giáo huấn sâu sắc. Nhưng hơn nữa cũng là một lần nghiêm khắc thúc giục mạnh mẽ bản thân mình.

Lấy nước lạnh rửa mặt, Lý Vân mở cửa phòng, lúc này bầu trời đã tràn ngập các ngôi sao, trong sân tiếng người ồn ào, tiếng cười nói, tiếng xào rau xoẹt xẹt nhiều âm thanh không dứt bên tai, vô cùng náo nhiệt.

Hít sâu một hơi, tâm tình Lý Vân khoan khoái dễ chịu lạ thường.

- Tiểu Lý, sao còn chưa ăn cơm chiều, xuống đây ăn với chị đi.

Đúng lúc này, trong sân truyền đến âm thanh của Vương Trân Trân

Lý Vân vịn vào hành lang cúi đầu đi xuống tầng một của sân trọ nhìn lại. Thấy Vương Trân Trân đang ngửa đầu nhìn mình, cái áo lông màu đen cao cổ, quần đen ôm sát lấy vóc người hoàn hảo làm tôn lên các đường cong được thể hiện hoàn mỹ. Quả nhiên là một hồ ly tinh xinh đẹp

Lý Vân lấy lại tâm tình bình tĩnh để nói chuyện.

- Ủ, đệ đang đi xuống đây...

Nghĩ lại sự tình lần trước quả thật là có chút nóng vội.

Tất nhiên, cũng là do trên người cửu vĩ hồ vô cùng mỹ hoặc, nếu không thì Lý Vân cũng không phải nóng nảy đi ăn đậu hũ nóng làm gì.

Chuyện đã qua, mấy ngày nay trong lòng Lý Vân cũng đã nhẹ nhàng hơn nhiều, tất cả thuận theo tự nhiên đi.

Tuy rằng đầu năm nay, nữ yêu vốn cũng không nhiều lắm, bất quá cũng không phải gấp gáp, Lý Vân nhớ kỹ lão hòa thượng đã từng nói qua, lấy tình trạng hiện tại của nơi này thì coi như là tiên nữ ngủ say cũng không còn.

- Lão tử muốn phao thì phải phao tiên nữ...!

Đứng dưới lầu, tâm tình Lý Vân đã nghiêm chỉnh hơn nhiều.

...

...

Vương Trân Trân đưa ly trà cho Lý Vân cười hỏi:

- Thế nào mà cả ngày nay không thấy đệ xuống nhàkhông phải trốn trong phòng làm chuyện xấu chứ?

Lý Vân một mặt đánh giá hồ ly tinh, một mặt ngồi trên ghế sa lon ngửi ngửi hương thơm của người đẹp, bỗng nhiên nghe thấy Vương Trân Trân nói thế, liền cười hỏi:

- Sao vậy? Nghĩ tới đệ sao?

Vương Trân Trân thấy Lý Vân cố tình bày ra bộ mặt sắc lang, trong đáy lòng không khỏi buồn cười.

Vương Trân Trân toát ra một tia oán ý:

- Tiểu Lý, ta giờ lại không có ý định mở công ty nữa... ta nghĩ nên mở một phòng khám đông y thì tốt hơn, mấy ngày nay ta nhận thấy ta có thiên phú tại phương diện này. Lần trước thương thế của đệ nặng như vậy, không phải để ta chữa bệnh tốt hơn sao? Đệ nghĩ sao? Cuối tuần rồi mà không xuống nhà

tâm sự với ta để ta một người buồn chết đi được....

Oán ý này thật sự có chỗ tốt đã làm cho quan hệ của nàng với Lý Vân gần lại với nhau.

Lý Vân mặc dù là yêu quái, nhưng vẫn có nhân tính, hơn nữa tuổi không lớn, thật ra hắn còn rất trẻ, hắn hoàn toàn không thể xem thấu lòng dạ đàn bà, không thấy cũng không quan tâm oán ý của hồ ly tinh, hắn chỉ nghiêm túc hỏi Vương Trân Trân. Lấy thân phận nàng mà mở phòng khám đông y thì phi thường thích hợp, chỉ là lúc này mở phòng khám cũng không phải là việc dễ dàng. Phòng khám bệnh cùng với công ty là hai việc hoàn toàn khác nhau, cũng không phải là muốn mở đâu thì mở. Đầu tiên thì người phải được giám định tư chất, Vương Trân Trân là đệ tử hạ thể của Thần Nông, điều đó không sai, thế nhưng ai biết? Cho dù người có nói thì chưa chắc người của cục giám định cùng cục Công Thương đã tin.

- Trân tỷ... Mở phòng khám đúng là một ý kiến hay, thế nhưng chị phải nghĩ tới một mình chị thì làm kiểu gì?

Lý Vân hỏi:

- Mở phòng khám, thủ tục rất phức tạp, hơn nữa trình tự cũng nhiều. Nếu như chị không có năng lực, rất khó nhận được tư cách hành nghề, chị không phải là định mở phòng khám dỏm chứ? Ngược lại trong thôn này cũng có rất nhiều a.

Vương Trân Trân cười giải thích nói:

- Yên tâm đi, đệ nói những vấn đề kia ta đều đã nghĩ qua. Ta không có ý định mở phòng khám dỏmđiều đấy không đúng với quan niệm của ta. Về phần thủ tục cùng trình tự, đệ có biện pháp gì hay không?.

- Biện pháp của đệ sao?

Lý Vân nhún vai, hai tay chìa ra nói:

- Trân tỷ, đệ thực sự rất muốn giúp tỷ, nhưng đệ xác thực không có cửa sau a.

Vương Trân Trân liếc mắt Lý Vân, khẽ cau một tiếng:

- Xem ra đệ không có ý tứ giúp Trân tỷ mở cửa tiệm... Rõ ràng đệ có biện pháp mà. Ta biết đệ cùng đại sư kia quan hệ không tệ, đệ đi tìm đại sư rồi lấy thân phận của hắn trong thế tục, mở một phòng khám bệnh là chuyện quá dễ dàng, hơn nữa ta mở phòng khám cũng là để phục vụ cho dân chúng, tạo phúc cho con người. Đây là chuyện tốt a

Là chuyện tốt thì sẽ sinh ra công đức. Lý Vân ngồi ở trên ghế sa lon nâng chung trà lên nhấp một ngụm, trong lòng tính toán một chút, lập tức vừa cười vừa nói:

- Không thành vấn đề, đệ sẽ cùng lão hòa thượng nói chuyện xem sao...

Nghe Lý Vân vừa nói như vậy, Vương Trân Trân nhất thời cười tươi. Dừng một chút Vương Trân Trân có chút nghi hoặc:

- Tiểu Lý, có một vấn đề ta không rõ, đệ là người hay yêu quái? hay là gay?

- Tỷ đoán sai rồi.

Lý Vân cười lắc đầu:

- Đệ là siêu nhân

- Ah...!

Vương Trân Trân bộ dạng thuận theo ý Lý Vân, trong lòng biết Lý Vân vẫn còn ý dẫu điểm chính mình, nhưng cũng không có ý đi truy vấn. Và lại cũng không quản hắn có thân phận khi gió gi, nói chung hắn đối với mình tốt là được. Nghĩ đến đây Vương Trân Trân bỗng nhiên ngọt ngào cười nói:

- Đói chưa....ta giúp đệ chuẩn bị cơm nước nha.

Lý Vân cười khan một tiếng, gật đầu. Đang định nói, bỗng phát hiện bầu trời tinh thành ngoài cửa sổ đang đen tối vậy mà lại bắt đầu hồng lên, trong đêm tối không biết từ đâu nổi lên một đạo hỏa quang, nhìn vô cùng yêu dị không gì sánh được.

Vương Trân Trân cau mày bước nhanh ra ngoài cửa sổ, sau một lúc trong miệng nói ra một câu:

- Là yêu hỏa...

Lý Vân đi tới bên cửa sổ, trong không khí xác thực ngửi được mùi yêu khí nhàn nhạt, trong mắt hàn quang chợt lóe lên rồi biến mất, trầm giọng nói:

- Chùa Bạch Mã sẽ xử lý... Chúng ta đi ăn cơm thôi...

Trước đó Trí Hoàng lão hòa thượng đã nói qua, chùa bọn họ đối với việc xử lý Viễn Cổ huyết mạch không có được ý kiến thống nhất. Lúc này yêu tộc

đã làm âm ỉ đến mức này, tin tưởng bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hỏa yêu

Buổi chiều chủ nhật, bầu trời tỉnh thành khó có được một mảnh xanh thắm. Ngẫu nhiên có vài đám mây trắng trôi qua. Lý Văn bước chậm rãi trên đường cái, tâm tình hẳn lúc này không thể nói rõ là tốt hay xấu được. Mười phút trước, hắn nhận được điện thoại từ linh yêu Tần Suất. Trong điện thoại, giọng điệu của Tần Suất có vẻ rất lo lắng, hẳn hi vọng Lý Văn có thể mau chóng đi chùa Bạch Mã một chuyến, có việc gấp cần hắn hỗ trợ. Lý Văn phiền nhất chính là đi chùa Bạch Mã, bất quá Tần Suất bây giờ đã là tiểu đệ của hắn, bảo hắn buông tay mặc kệ, hẳn có thể sao?. Thoáng do dự một chút, Lý Văn liền gật đầu đáp ứng.

Lúc này, hắn đang đi trên con đường đến chùa Bạch Mã.

Chùa Bạch Mã là một ngôi chùa lớn có tiếng ở tỉnh thành, cách khu ngoại ô tầm ba cây số. Được xưng là "Trung Quốc đệ nhất cổ tháp", là ngôi chùa đầu tiên có Phật giáo truyền vào Trung Quốc. Nó được xây dựng vào khoảng năm thứ 11 triều đại Vĩnh Bình, Đông, cách ngày nay đã có gần 2000 năm lịch sử.

Tương truyền Hán Minh đế Lưu Trang ngủ đêm tại Nam Cung, mơ thấy đầu Kim Thân xuất hiện bạch quang, rồi bay lên cuốn lấy điện đình. Ngày hôm sau biết được giấc mộng đó là Phật, thích thú sai hai sứ thần là Thái Âm, Tần Cảnh đi về phía Tây Vực bái cầu Phật hiệu. Thái Âm, Tần Cảnh lập tức cung kính mời hai vị Phật tăng đến Trung Quốc tuyên truyền giảng giải Phật hiệu, lại sử dụng bạch mã để đem kinh Phật cùng tượng Phật, treo non lợi suối, hơn mười năm tại Vĩnh Bình (năm 67) mới đi tới kinh thành Lạc Dương. Hán Minh đế ra sắc lệnh phải tu sửa lại tất cả chùa chiền theo kiểu dáng của Thiên Trúc. Chính là để ghi khắc công bạch mã đem kinh thư, thích thú đem ngôi chùa đó gọi là "Chùa Bạch Mã".

Chùa Bạch Mã vốn có kiến trúc quy mô cực kỳ hùng vĩ, lại từng nhiều lần trùng tu qua các triều đại, nhưng nguyên nhân do trải qua nhiều lần chiến loạn, thịnh suy không ít, nên những công trình kiến trúc cổ còn sót lại rất ít, chính phủ cùng nhân dân muốn bảo tồn di tích văn hóa cổ duy nhất này, nên đã nhiều lần tiến hành sửa chữa.

Hiện tại chùa gồm năm đại điện lớn, bốn đại viện cùng với các Sương phòng đông tây. Trước cửa chùa sánh đôi ba tòa cổng hình vòm. Bên ngoài cửa chùa, một đôi sư tử đá cùng một đôi ngựa đá, chia làm trên dưới đứng canh, hai bên phía trong cổng chùa có tượng của hai vị Nhiếp Ma Đằng cùng Trúc Pháp Lan. Năm đại điện theo hướng nam bắc lần lượt là Thiên Vương điện, Đại Phật điện, Đại Hùng điện, Tiếp Dẫn điện cùng Bi Lô điện. Mỗi tòa đại điện đều có tượng tạc, đa số các tác phẩm thuộc thời đại nhà Nguyên, Minh, Thanh.

Bi Lô điện xây trên đài Thanh Lương, đài Thanh Lương chính là nơi hai vị Nhiếp Ma Đằng cùng Trúc Pháp Lan phiên dịch kinh Phật. Đông Tây Sương phòng trên dưới đối xứng. Toàn bộ kiến trúc to lớn trang nghiêm, bố cục nghiêm chỉnh. Ngoài ra, còn có rất nhiều nét khắc trên bia đá.

Sườn phía đông Chùa Bạch Mã, có một tòa Phật tháp cổ kính, cao ngất thanh tú, đây chính là Tê Vân tháp nổi danh cả nước. Tê Vân tháp là một tòa tháp hình tứ phương, mái hiên nhà theo kiểu gạch tháp, cao 35 mét gồm 13 tầng. Tạo hình của nó rất khác biệt, bên trong Cổ Tháp bày biện nhiều đồ vật đặc sắc, hiếm có. Có người nói đời trước Tê Vân tháp này là Thích Già Như Lai Xá Lợi tháp của chùa Bạch Mã. Trong đó thờ phụng cao tăng Kim Thân Xá Lợi, có Phật hiệu lớn lao.

Dọc theo đường đi, Lý Văn đều đang tự hỏi, Tần Suất rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Cần phải để cho chính mình đến chùa Bạch Mã. Hơn nữa, hắn cũng nhiều lần gọi điện thoại liên hệ với lão hòa thượng, nhưng người ta lại không bắt máy. Lại gọi điện thoại cho Tần Suất, hệ thống nhắc nhở, đã tắt máy. Kể từ đó, càng làm cho lòng Lý Văn nghi hoặc sâu hơn.

- Rốt cuộc đang giờ trò quỷ gì?

Lý Văn nói thầm vài câu, cước bộ nhanh hơn.

Nửa giờ sau, Lý Văn đi tới bên ngoài cửa chùa, du khách xung quanh đông như dật, nhang khói khắp nơi. Mặt hắn không khỏi nhăn nhu, nghĩ thầm chùa này thực sự là nơi Văn Thủ Bồ Tát tọa hóa sao? Nhưng sao lại tâm thường như thế...

Bất quá nói đi thì phải nói lại, nơi này hẳn cũng không sống lâu được. Sống lâu trong này chỉ tổ đau đầu. Theo lời lão hòa thượng nói, đó là bởi vì yêu tính của hắn còn không có hoàn toàn trừ tận gốc, cho nên mới không thể sống lâu. Đợi khi hắn hoàn thành công đức đời cuối này, sẽ không có vấn đề gì nữa.

Trong chùa tượng Phật đều vô cùng trang nghiêm. Tranh khắc gỗ, điêu khắc đá, viết chữ mực lên như nắm, dọc theo đường đi khắp nơi đều là cây lựu.

Lý Văn tại bên trong chùa đi dạo một hồi, sau cùng đi tới Thiên Vương điện. Ở giữa Thiên Vương điện có một tượng điêu khắc gỗ bàn thờ Phật, đỉnh bàn thờ cùng bốn phía có hơn 50 thiếp vàng điêu long khác nhau. Bên trong bàn thờ có Phật Di Lặc, tức "Hoan Hi Phật". Miệng hẳn lúc nào cũng cười rộng ngoác, đi chân trần ngồi xếp bằng, hình tượng sinh động thú vị, làm cho kẻ khác phải buồn cười.

Hai bên trong điện, Tứ Đại Thiên Vương ngồi đó trông vô cùng uy phong, đây chính là thần thủ hộ Phật môn. Phía sau tượng Di Lặc phật là Vi Đà thiên tướng, thần hộ pháp Phật giáo, hiện ngang đứng đó, biểu hiện ra Phật hiệu uy nghiêm.

Lý Vân có chút không rõ, lão hòa thượng rõ ràng nói đây là nơi Văn Thù Bồ Tát tọa hóa, nhưng vì sao trong chùa lại không thờ phụng Văn Thù Bồ Tát lão nhân gia?

Ở trong làn sương khói nồng đậm đó, Lý Vân thấy một hòa thượng mặc tăng bào trắng đang hướng mình đi tới.

- Lý thí chủ, xin mời đi theo ta...

Hòa thượng kia đi tới trước mắt Lý Vân, chấp tay trước ngực làm lễ. Lập tức quay người dẫn đường. Lý Vân thấy là tiểu hòa thượng Tuệ Viễn, cũng không chậm trễ, lập tức đi theo.

Lý Vân trong khi quen biết lão hòa thượng Trí Hoằng, thì cũng quen biết đệ tử của hần Tuệ Viễn. Đây là một tiểu hòa thượng rất không thú vị. Nói hần không thú vị, bởi vì hần ngoại trừ kinh Phật ra, đối với sự việc khác hoàn toàn không có hứng thú. Tựa hồ trời sinh hần ra chính là sống vì Phật. Hơn nữa hần ăn nói cũng không giỏi, cho nên không chủ động cùng người khác lui tới. Bất quá tiểu hòa thượng này thật ra có vài phần bản lĩnh.

Rất nhanh, Lý Vân được tiểu hòa thượng Tuệ Viễn dẫn tới hậu viện chùa Bạch Mã. Ở chỗ này, Lý Vân ngửi được một tia không giống với linh khí ở tiền viện. Cánh cửa ngăn cách giữa hậu viện với tiền viện, rõ ràng chính là một cái ranh giới.

- Lý thí chủ, sư tôn cùng mấy vị khách nhân đang ở sương phòng phía trước, ta sẽ không đi vào, ngài tự đi qua vậy?

Tuệ Viễn chỉ chỉ gian phòng phía trước căn dặn một tiếng, cũng không đợi Lý Vân nói cái gì. Hần đã xoay người rời khỏi.

Lý Vân thoáng do dự một chút, tùy tiện đi qua. Đến trước cửa đang định đẩy cửa phòng ra, liền nghe được thanh âm lão hòa thượng:

- Tiểu tử, còn không tiến vào...

Sau khi vào cửa, Lý Vân tại trong phòng thấy được ba người, Tàn Suất, lão hòa thượng, còn có một người trung niên từ trước tới giờ chưa gặp qua... Yêu quái

Trong nháy mắt bước vào phòng, Lý Vân đã từ trên người hần ngửi được yêu khí dày đặc. Hơn nữa khí tức cùng khí tức của ánh lửa đỏ buổi tối hôm trước hần thấy phi thường giống nhau.

Người nọ nhìn qua càng giống một anh nông dân nhà quê hơn, theo tướng mạo của hần hần là trên dưới bốn mươi tuổi, trán, khóe mắt đều có rất nhiều nếp nhăn. Mũi rất đẹp, mắt rất lớn rất sáng, cùng những nếp nhăn trên da mặt kia tựa hồ có chút không thích hợp. Môi hần rất dày, không biết là do bị cảm cúm phát nhiệt hay là thế nào, trên mặt của hần có chút đỏ rục.

Nói thật, nếu như không phải mang một thân yêu khí, người trung niên trước mắt thật sự là không có bất kỳ dị thường gì. Quá mức bình thường.

Lý Vân có loại dự cảm, Tàn Suất gọi mình qua đây, hần là cùng người này có quan hệ.

Quả nhiên, Tàn Suất mạnh mẽ ngồi dậy, nhào vào trong lòng Lý Vân, hết sức khẩn cầu:

- Lão đại.... Ngươi phải làm chủ cho ta a, ngươi phải giúp đỡ ta a.. Lần này đều xem ngươi hết đấy.

- Cút mau, chuyện gì cũng phải từ từ...

Lý Vân mặc dù là yêu quái, nhưng xu hướng giới tính hết sức bình thường. Hần không hy vọng cùng một tên nam yêu quái có gì đó dây dưa, thật sự là một vết bẩn khó xóa.

- Hòa thượng, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Lý Vân lui về phía sau vài bước, cùng Tàn Suất duy trì một khoảng cách nhất định. Để tránh cho hần bởi vì kích động, mà để nước bọt bay đến làm bẩn quần áo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Lại thu thêm yêu quái làm tiểu đệ

- Lão đại, để ta giải thích đã.

Tần Suất chỉ chỉ yêu quái trung niên bên cạnh nhìn có vẻ hiền lành, hung phần nói

- Hấn là hòa yêu, trước kia là bạn thân của ta, hiện tại hấn đang gặp nạn, cần ta trợ giúp. Mà ta lại không giúp được hấn cái gì, chỉ còn cách tốt nhất là gọi điện cho lão đại là người, mời người đến giải quyết thay ta...

- Hòa yêu?

Lý Vân khẽ nhún mày:

- Thì ra đêm đó lửa là do người phóng ...

- Khả Khả...!

Trung niên yêu khỏe miệng nổi lên một tia tươi cười có chút thật thà, hướng về phía Lý Vân xấu hổ cười cười nói:

- Ta không phải cố ý... Lúc đó ta không có cách nào khống chế yêu hòa trong cơ thể.

- Hòa thượng, các người định làm như thế nào?

Lý Vân nghiêng đầu nhìn Trí Hoàng lão hòa thượng đang im lặng không nói gì.

- Xử lý theo tinh thần khoan dung.

Tần Suất giành nói trước

- Hòa yêu phóng hỏa cũng không phải cố ý, lúc đó hấn là không có cách nào khống chế được yêu hòa trong cơ thể... Và lại yêu hòa của hấn cũng không tạo thành tổn thất gì lớn lắm. Phật gia có nói, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp... Đại sư lấy từ bi làm gốc, hay là xử lý khoan dung không được sao?

- Hòa thượng người nói nên như thế nào?

Lý Vân lần thứ hai đặt câu hỏi.

- Còn chưa nghĩ ra đây này...

Lão hòa thượng nhìn Tần Suất, lập tức nghiêm nghị nói:

- Trên lý luận mà nói, hòa yêu đúng là không có tạo thành tính chất tổn hại gì, nhưng mà ở giữa thành phố phóng hỏa, dù sao cũng đang ở giữa xã hội loài người cũng gây nên khủng hoảng và sợ hãi đối với bọn họ. Đối với trật tự xã hội cũng tạo thành ảnh hưởng nhất định. Cho nên tội chết có thể tha, mang vạ khó tránh khỏi.

Nói cùng không nói cũng như nhau. Lý Vân tức giận nói:

- Ta chỉ muốn biết kết quả cuối cùng...

Trí Hoàng nghe vậy liền không nói, cúi đầu trầm tư, có vẻ như đang tự hỏi làm sao để định đoạt việc này.

Tần Suất vẻ mặt lo lắng, trong lòng hấn tràn đầy chờ mong nhìn qua Lý Vân, hi vọng hấn có thể nể mặt huynh đệ là mình mà nói vài lời dễ chịu. Có thể thấy được, Lý Vân tại chùa Bạch Mã lời nói rất có trọng lượng.

- Lão đại, hòa yêu huynh đệ mặc dù là yêu quái, thế nhưng lại là một yêu quái tốt... Trước đây hấn cũng không có làm qua chuyện xấu gì. Hôm nay mới thức tỉnh được có một tháng thời gian, trên người hấn càng không có giết chết qua ai, không có sát nghiệp... Van cầu người hãy giúp đỡ huynh đệ của ta. Phiền người trước mặt đại sư nói vài lời tốt đẹp...

Tần đẹp trai lên tiếng nhờ vả:

- Ta biết người là người tốt, người nhất định sẽ không nhẫn tâm nhìn thấy huynh đệ chúng ta phải chia lìa...

Trái ngược với sự lo lắng của Tần Suất, thân là đương sự hòa yêu cũng không có vẻ gì là lo lắng mà rất bình tĩnh. Có lẽ nói hấn có chút không cảm xúc. Tựa hồ như sự việc trước mắt không có quan hệ đối với hấn vậy.

Nghe được Tần Suất giải thích cùng nhờ vả về sau, vẻ mặt Lý Vân rốt cục cũng trở nên hòa hoãn lại, rồi hấn lại quay qua nhìn lão hòa thượng. Việc này cuối cùng còn phải để lão hòa thượng quyết định, hấn không thể tự làm chủ được. Và lại hấn cũng không muốn làm chủ.

- Lão đại, người thật ra có định nói giúp ta không đây...

Tần Suất đã gấp đến độ sắp khóc.

- Được rồi, ta sẽ xin tha thay hòa yêu. . .

Lý Vân do dự gật đầu, nhưng đột nhiên lại nhìn về phía hòa yêu, trong lòng lại suy nghĩ, có nên giúp người này hay là không đây.

- Đa tạ lão đại, lão đại vạn tuế!

Trên mặt Tần Suất nhất thời xuất hiện vẻ vui mừng:

- Ta biết ngươi nhất định sẽ giúp mà. . .

- Hòa thượng, nếu hòa yêu không có gây thành họa lớn gì, ta xem hay là bỏ qua đi. . .

Lý Vân đưa mắt nhìn sang Trí Hoàng lão hòa thượng, trong giọng nói có mang theo vài phần nghiêm túc:

- Phật gia có câu, chữa bệnh cứu người. . . Ta có đề nghị nên quân thúc yêu hòa của hần, đợi đến khi hần có thể không chế nhuần nhuyễn yêu hòa thì sẽ khôi phục tự do cho hần. . .

- A di đà phật. . .!

Trí Hoàng hòa thượng ngẩng đầu nhìn Lý Vân, vừa cười vừa nói:

- Rất tốt. . . Lý thí chủ, ngươi có thể giác ngộ tới cảnh giới đó là phi thường tốt, cũng không uổng công lao nạp suốt ngày giảng đạo Phật pháp cho ngươi. Như vậy đi, đáng ra là chùa Bạch Mã chúng ta có ý kiến là muốn xử phạt nghiêm khắc đối với hòa yêu, hiện tại ngươi đã mở miệng cầu xin thì ta sẽ bán cho ngươi ít mặt mũi. Chuyện cũ sẽ bỏ qua. . . Song song đó ta cũng tiếp nhận kiến nghị của ngươi, tạm thời hạn chế tự do của hòa yêu. Đợi cho đến khi hần có thể tự do không chế yêu hòa trong cơ thể thì ta sẽ khôi phục tự do cho hần. Hòa yêu, Tần Suất, các ngươi có ý kiến gì nữa không?

- Không có. . .!

Hai yêu quái ngay cả lời nói cũng gần như phát ra cùng lúc.

Sau khi giải quyết xong sự tình, Lý Vân liền nhàn nhã đi chơi, từ trên mặt bàn cầm lấy ấm trà, tự tay rót một chén nước chè xanh. Chùa Bạch Mã nước trà thật sự chẳng thể nói là ngon được, có chút đắng chát. Đoán chừng là loại máy đồng một cân trà bánh. Chẳng qua Lý Vân lúc này đang rất khát nước. Cũng không để ý tới vấn đề này.

Trí Hoàng đại sư len lén liếc mắt nhìn Lý Vân, đột nhiên lớn tiếng nói ra:

- Từ hôm nay trở đi, Tần Suất cùng hòa yêu sẽ bị giam lỏng tạm thời tại chùa Bạch Mã, một tháng sau đó sẽ được thả tự do.

Lời này vừa nói ra, Tần Suất cùng hòa yêu về mặt nhất thời trở nên buồn rầu.

Tần Suất dùng ánh mắt mong chờ nhìn Lý Vân, xúc động nói:

- Lão đại. . . Xem ra ta từ nay về sau không thể giúp được ngươi, đi tới nhà Nhâm Cường ngầm bảo vệ, việc này ngươi phải tự mình đi làm rồi. Ai, vốn ta còn muốn tiếp tục cho ngươi có nơi giải nạn, thực sự là xin lỗi a. Thế nhưng ta cũng không còn cách nào khác. . .

Lý Vân nghe thế, khẽ nhủ này. Ánh mắt chuyển hướng hòa thượng Trí Hoàng, hỏi:

- Hòa thượng, ngươi giam lỏng hòa yêu cũng không sao nhưng vì có gì vẫn còn phải mang theo cả Tần Suất. Ngươi không biết Tần Suất gần đây đang có chuyện trọng yếu phải làm hay sao?

- Ta biết. . . Bất quá đây chính là tâm niệm của bản thân hần.

Trí Hoàng lão hòa thượng vừa cười vừa nói:

- Linh yêu cùng hòa yêu có mấy vạn năm giao tình, bọn họ là huynh đệ, có nạn cùng chịu, chia ngọt sẻ bùi, đối xử với nhau chân thành. . . Hòa yêu bị chúng ta giam lỏng ở chùa Bạch Mã, hần tất nhiên cũng muốn đi cùng. . .

Ánh mắt Lý Vân xoay chuyển, dùng ánh mắt để hỏi Tần Suất.

Tần Suất lúc này cũng đưa ra đáp án khẳng định:

- Lão đại, đại sư nói không sai, ta cùng hòa yêu là huynh đệ, nếu là huynh đệ vậy thì có nạn phải cùng nhau chống lại. Có nạn cùng chịu, chia ngọt sẻ bùi, chân thành với nhau, ngược lại chính ta sẽ không bỏ mặc lại huynh đệ.

- Hòa thượng, ngươi xem có thể hay không dàn xếp một chút. . . Không bằng để cho hòa yêu đi theo Tần Suất. Để cho Tần Suất giám sát hòa yêu. . . Nhâm Cường bên kia không thể không có ai. Mà bản thân ta lại không am hiểu phương pháp ẩn nấp.

Lý Vân trầm giọng nói:

- Nếu không thì sự tình của Nhâm Cường ta không làm tiếp nữa, đem tiền trả lại...

- Bỏ dở giữa chừng không phải là phong cách của Lý Vân người...

Trí Hoàng lão hòa thượng nhíu mày nghĩ một chút, trên mặt có chút khó khăn, nhìn hỏa yêu nói ra:

- Như vậy đi, đối với yêu cầu của người ta không thể nào từ chối, người đã đề nghị để cho hỏa yêu đi theo Tàn Suất, lại để cho Tàn Suất giám sát hỏa yêu, ta đây cũng không có ý kiến gì. Bất quá có mấy lời ta phải nói rõ ràng, vấn đề này người phải chịu trách nhiệm, chỉ là Tàn Suất, ta lo lắng lại để cho hỏa yêu rời khỏi chùa Bạch Mã...

Nói đến đây, Trí Hoàng lão hòa thượng đem ánh mắt chuyển tới hỏa yêu, hỏi hàm ý, nói rằng:

- Người nguyện ý đi theo Lý Vân không? Người nguyện ý để hấn giám thị không?

- Nguyện ý!

Lúc này đây, hỏa yêu phản ứng rất nhanh, cùng với biểu hiện khờ khạo lúc trước hoàn toàn đối lập.

Phải biết rằng, nơi này chính là chùa Bạch Mã a, không nói trước nơi này là chỗ Văn Thủ Bồ Tát tọa hóa, riêng việc mỗi ngày hấn còn tụng niệm kinh văn cũng đã khiến hỏa yêu không cách nào chịu đựng. Lúc này có cơ hội ra khỏi chùa Bạch Mã, hấn há có thể bỏ qua.

- Đã như vậy, ta đây đồng ý.

Lão hòa thượng giải quyết dứt khoát.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cuộc sống của yêu quái thật khốn khổ

- Tốt, tốt...!

Tàn Suất cũng trở nên hưng phấn.

- PHỤT...!

Đang uống nước Lý Vân thiếu chút nữa đem trà trong miệng phun ra. Giờ khắc này, hấn đột nhiên hoài nghi mình bị lừa. Có lẽ từ vừa mới bắt đầu, lão hòa thượng đã có ý định để cho mình mang hỏa yêu rời khỏi. Chẳng qua hấn lo lắng mình không đồng ý, nên mới làm ra tình huống vừa này..

- Tiểu tử, ta biết người rất coi trọng chữ tín, chuyện này người đã đáp ứng, vậy cứ làm như thế đi....

Trí Hoàng thêm vào một câu.

Lý Vân hơi khoát khoát tay, rồi quay đầu lại nhìn Tàn Suất:

- Từ hôm nay trở đi, người cùng hỏa yêu ở cùng nhau.... Đúng, hấn tên gọi là gì...

- Vương Đại Sơn...!

Hỏa yêu ưỡn ngực nghiêm mặt, trả lời cộc lốc:

- Sau này ta sẽ theo lão đại người lăn lộn, mong chiếu cố nhiều hơn...

- Hỏa yêu đại thúc... Sau này khi đứng trước mặt người ngoài, người cứ kêu ta là tiểu Lý, hoặc tiểu Vân là được, ngàn vạn đừng kêu lão đại..

Lý Vân cắn دندان một tiếng. Hấn cũng không muốn để cho người khác hiểu lầm thành đại ca xã hội đen.

Vừa nghe Lý Vân nói như vậy, Tàn Suất nhất thời thở một hơi dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thành công. Nhưng không đợi hấn vui mừng, Lý Vân đột nhiên nghiêm mặt nói:

- Hòa thượng, ta phải nói rõ ràng, ta chỉ phụ trách giám sát cùng quản lý bọn họ những việc bình thường, nếu như hấn gặp phải phiền toái gì lớn, ta sẽ không phụ trách toàn bộ...

Nói đến đây, Lý Vân đưa mắt nhìn sang Tần Suất, nói:

- Ta đối với người toàn quyền phụ trách, thế nhưng hòa yêu đại thúc, người phải chịu trách nhiệm cho bản thân mình.....
- Ah...!

Tần đẹp trai ngạc nhiên không nói gì, nghĩ thầm lão đại làm cũng khôn khéo. Bất quá ngẫm lại cũng đúng, người ta cùng hòa yêu huynh đệ không thân chẳng quen, bằng gì phải vì hấn mà gánh phong hiểm

Lý Vân đứng dậy vỗ vỗ vai Tần Suất, căn dặn nói:

- Về khoản chi tiêu các loại, người cũng phải tự mình chịu trách nhiệm. . .
- Ta không có tiền...!

Tần Suất giật mình ngẩn ra, vội vàng khóc than.

Lý Vân cũng nhẹ nhàng thở phào, rồi lại lạnh giọng nói ra:

- Đó là việc của người... Nhớ kỹ, đừng để hòa yêu gây ra chuyện gì, bằng không ta và người cũng không tránh khỏi liên lụy.
- Ân, ta biết...!

Tần Suất hơi ngẩng đầu lên, ngữ khí có vẻ rất chân thành.

Vài giây sau, khoe miệng Lý Vân khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười rất quý dị. Ánh mắt chuyển hướng sang Trí Hoàng, hấn nói tiếp:

- Đây là chủ ý của người sao?
- Có ý kiến gì sao?

Nhìn nụ cười quý dị của Lý Vân, lão hòa thượng hoàn toàn mờ mịt. Thế nhưng ngay sau đó, hấn liền nhớ lại một vấn đề quan trọng:

- Đúng, có sự tình thiếu chút nữa thì ta quên, trong khoảng thời gian này Viễn Cổ huyết mạch có thể sẽ thức tỉnh càng ngày càng nhiều, thậm chí có phương tây Thần Ma. Tiểu tử, tuy rằng ta cùng Tăng Minh đã từng nói, không hy vọng người bị liên lụy vào chuyện này. Chẳng qua đây cũng là thời cơ người tích lũy công đức tốt nhất...

Nghe được lời hấn nói, Lý Vân đồng dạng mê muội lắc đầu:

- Người rút cuộc là có ý gì? Muốn ta đi tiêu diệt phương tây Thần Ma hay là...
- Tính toán cái đã, việc này vẫn là thuận theo tự nhiên thì tốt hơn....

Tạm dừng trong vài giây, hấn đột nhiên đứng dậy, dự định rời khỏi:

- Hòa thượng, người nên biết, ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ muốn tu thành chính quả, đứng hàng tiền lớp gì đó..... Ta không thích phiền phức, cho nên ta sẽ không chủ động trêu chọc phiền phức, nhưng nếu như phiền phức chủ động trêu chọc ta, vậy thì đừng trách ta không khách khí.
- Tần Suất, mang theo hòa yêu huynh đệ của người, chúng ta đi...!

Lý Vân cất bước. Hấn không thích mùi vị của chùa chiền. Ở lâu đầu óc sẽ có chút cháng váng, bệnh chứng làm hấn rất ghét bỏ.

- Đợi một chút!

Trí Hoàng đại sư đột nhiên gọi Tần Suất lại, giơ tay đưa cho hấn một tờ danh thiếp màu vàng, căn dặn một tiếng nói:

- Vạn nhất Vương Đại Sơn gây ra động tĩnh lớn gì, mà người lại giải quyết không được, đến lúc đó cứ điện thoại liên hệ với ta.....
- Ồ, hòa thượng cũng dùng danh thiếp?

Tần Suất triệt để ngạc nhiên không nói gì, nhưng chờ khi hấn nhìn thấy thông tin trên danh thiếp thì lại càng hóa đá hơn.

- Trưởng lão Chùa Bạch Mã, phó chủ tịch hội nghị hiệp thương chính trị tỉnh, đại biểu nhân dân toàn quốc, hội đồng Phật gia toàn quốc danh dự hội trưởng...

Tần Suất cháng váng đầu óc, thầm nghĩ xã hội bây giờ thực sự là không thể xem thường bề ngoài.

- Đại sư, thân phận thế tục của ngươi thật không tề a.

Trong giọng nói Tần Suất mang theo một tia ước ao. Nếu như những chức bậc hàng đầu này đều là của hần, vậy hần cũng không cần vì sinh kế mà khổ cực làm việc nữa.

- Hiện tại hòa thượng đều làm việc không đàng hoàng...!

Trước khi ra cửa Lý Vân nói thêm một câu.

Trí Hoảng đại sư hiển nhiên cũng có chút xấu hổ, trên khuôn mặt già nua thoáng đỏ lên:

- Hòa thượng thì thế nào? Nói như thế nào cũng là để duy trì kế sinh nhai... Dù sao cũng phải sống chứ.

- Đúng, đúng...!

Nói đến duy trì kế sinh nhai, Tần Suất cảm động lắm, vội vàng bước lên phía trước cùng đại sư nắm tay:

- Tri âm a...

Lý Vân nhìn không được cười lên.

Tình cảnh lúc này thật có chút buồn cười, yêu quái cùng hòa thượng cũng có thể nắm tay?

...

...

Sau khi trở lại căn phòng cho thuê, Lý Vân từ tủ quần áo của mình lấy ra một chiếc giường đã không dùng nữa cùng một cái chăn để Tần Suất mang tới, xem như làm chỗ nằm ngủ cho hòa yêu Vương Đại Sơn.

Đối với cái này, Vương Đại Sơn cũng không có bất kỳ dị nghị. Bởi vì giường chăn cũ này, còn hơn đài ngộ khi hần sống tại gia tộc trước đây.

Thời điểm ăn cơm tối, Lý Vân từ một quán cơm nhỏ bên cạnh đường mua bốn suất cơm, Tam Yêu tề tụ, rốt cuộc cũng có một lần ăn liên hoan cùng nhau. Ba người sở dĩ mua bốn suất cơm, đây cũng là vì chiều cổ đến yêu quái đại thúc.

Tuy thế Lý Vân vẫn tính sai, cho dù đã mua hai suất cơm, nhưng Vương Đại Sơn ăn hai phần cùng không ăn không khác là bao. Vì thế, Tần Suất lần thứ hai xuống phía dưới, một phát mua sáu hộp mì xào lớn. Yêu quái đại thúc Vương Đại Sơn tất cả đều ăn hết, không sót một chút nào.

Thừa dịp Vương Đại Sơn đi ra cửa vứt rác, Lý Vân thấp giọng hỏi:

- Tần Suất, ngươi xác định hần là hòa yêu huynh đệ của ngươi, mà không phải là Trư Yêu...

Tần Suất tự nhiên hiểu được ý tứ của Lý Vân. Trên thực tế, hần cũng cảm giác hòa yêu huynh đệ của mình có chút thất thố. Ăn uống thật có chút nhiều.

- Hắc hắc, ăn no thật, tạ ơn lão đại nhiều, tạ Tần huynh đệ...

Vương Đại Sơn đã vứt xong túi rác, nhàn nhã đi vào phòng của mình, đặt mông ngồi trên giường, sau đó cộc lốc cười nói:

- Đây là lần đầu tiên ta ăn no bụng kể từ lúc đến tỉnh thành này. Sau này ngày nào cũng được như vậy thì thật là tốt.

Lời này vừa nói ra, Tần Suất sắc mặt hơi ngưng ngáp:

- Ta nói hòa yêu huynh đệ, ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lấy bản lĩnh của ngươi, không nên luân lạc tới tình cảnh cùng bộ dạng như này chứ?

- Bản lĩnh của ta?

Trên mặt Vương Đại Sơn nổi lên một tia cười tự giễu nói:

- Linh yêu huynh đệ, ta hỏi ngươi, ta có bản lĩnh gì? Phóng hỏa? Ngươi cũng biết, hòa yêu ta là yêu quái thiên về chiến đấu, lần Tiên Yêu đại chiến, yêu ma đại chiến trước đây, hòa yêu ta lúc nào mà không phải là người đầu tiên vọt tới phía trước. Không có biện pháp, huynh đệ ta sức chiến đấu cường hân a... Thế nhưng bây giờ đã là niên đại nào rồi, ngươi cũng không thể suốt ngày giết người phóng hỏa thể hiện bản lĩnh của mình đúng không? Ta rất rõ ràng, ở cái thế giới này, giết người là phạm pháp..... Ngươi xem, trước đó ta chẳng qua chỉ là phóng xuất một ngọn lửa nhỏ thôi, đã bị mấy tên hòa thượng bắt. Nếu như không có các ngươi trợ giúp, ta nghĩ chờ đợi ta phía trước chính là trừng phạt nghiêm khắc...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cuộc sống trước đây của yêu quái

Hỏa yêu như mở máy phát, hần tiếp tục nói:

- Nhớ năm đó hỏa yêu ta chưa từng đem hỏa thượng đế vào mắt, coi như là Phật giới cùng Bồ Tát thì như thế nào? Thế nhưng hôm nay, trải qua một vạn năm truyền thừa, yêu lực dư thừa trong cơ thể chúng ta còn không bằng một phần vạn so với trước đây... Yêu tộc chúng ta thờ phụng chính là cường giả vi tôn, không có lực lượng, không có năm đầm, tất cả cũng không có đề vào mắt.

- Quá sa sút tinh thần...!

Lý Vân cho một cái đánh giá.

- Sa sút tinh thần?

Vương Đại Sơn cười khò một tiếng, nói:

- Hiện giờ linh khí rất loãng, chúng ta căn bản không có đất dụng võ..... Lại nói lần phóng xuất yêu hỏa này... Phải phóng ít nhất một tháng may ra bằng một lần phóng trước kia. Ai... Khó a...

Tần Suất cũng là cảm khái một tiếng:

- Cho nên nói, đầu năm nay, yêu quái cũng không nên lẫn lộn quá nhiều...

- Đúng vậy a..... Nếu không ta như thế nào ngay cả bữa cơm no đều không kịp ăn.....

Đề cập tới chuyện cũ thương tâm, hỏa yêu Vương Đại Sơn không khỏi lắc đầu liên tục, đầy mặt thổn thức thở dài nói:

- Ăn cơm cần tiền... Mặc quần áo cần tiền..... Ngủ lại cũng cần tiền.... Đúng, kết nối với cục vệ sinh cũng phải cần tiền.. Không có tiền nửa bước khó đi a.

Lý Vân rất hứng thú hỏi một câu:

- Cuộc sống trước đây của các ngươi thì như thế nào?

Lý Vân nghĩ trước đây không có TV, không có máy vi tính, cuộc sống của yêu quái hẳn là càng không có thú vị.

- Ta nói thật nhé...

Tần Suất cố tình đùa giỡn, hai chân chân bắt chéo lên nhau, mặt mày hớn hờ nói:

- Lão đại, ngươi thế nhưng không biết, thời gian trước đây, yêu quái cấp cao giống như chúng ta một khi đói bụng đều trực tiếp ăn thịt người, ăn thịt Tiểu Yêu. Hơn nữa đều là phụ nữ. Ngươi không trải qua nên không biết, bất kể là phụ nữ hay là nữ yêu, mùi vị so với đàn ông thơm ngon hơn nhiều.

- Ta thì lại thích nướng ăn...!

Vương Đại Sơn chất phác mộc mạc chọc vào một câu:

- Nói thật, tư vị đến tận bây giờ ta còn không có quên..... Nếu có cơ hội, ta nghĩ nên mở một nhà hàng đồ nướng do hỏa yêu chân chính mở...

Lý Vân một trận toát mồ hôi. Thế nào đều là thích ăn thịt người? Xem ra bọn người kia trước đây thật đúng là vật không tốt lành gì...

- Lão đại, khi đó ta đặc ý nhất chính là một đêm ngủ mấy trăm nữ yêu mà không ngủ... tư vị kia, thực là tiêu hồn thực cốt a...

Tần Suất càng nói càng hưng phấn.

- Ta report...!(tiếp tục)

Vương Đại Sơn giờ tay phải lên, đối với Lý Vân nói tiếp:

- Linh yêu tiểu tử này không có phúc hậu, trong lời nói của hắn có chút bốc phét. Trước đây hắn một ngày ngủ bách yêu mà không ngủ. Đó là bởi vì hắn uống thuốc... Nghe nói là trộm được từ chỗ của Thần Nông.. Bởi vì sử dụng không thỏa đáng, thiếu chút nữa thì dương hỏa phản thân mà chết...

- Huỳnh đệ, ngươi không có phúc hậu, làm sao lại vạch trần chuyện của ta?

Tần Suất trừng mắt với Vương Đại Sơn.

Vương Đại Sơn cười cộc lốc, nói ra:

- Chúng ta bây giờ không phải đều là thù hạ tiểu tốt của lão đại sao? Ta tự nhiên không thể để cho hấn bị người lừa bịp...

- Người a... Lúc nào đức hạnh cũng thành thật như vậy sao... Đã thế bây giờ so với trước đây càng thêm thành thật hơn.

Tần Suất không biết nói gì hơn ngoài lắc đầu.

- Ta nói hai vị, các người có vẻ rất hoài niệm cuộc sống năm đó sao?

Lý Vân không có hảo ý mà hỏi.

- Ta cũng không phải hoài niệm lắm...

Vương Đại Sơn mở miệng trước tiên nói:

- Không biết thế nào, hiện tại ta cứ nghĩ tới việc ăn yêu quái, ăn thịt người, luôn cảm thấy có chút vô nhân tính. Nếu chuyện này đặt ở hiện tại, ta chắc chắn làm không được. Ta thà nguyện đi tiệm cơm ăn mì xào còn hơn...

- Không sai, mùi vị của mì xào rất tốt.

Vương Đại Sơn cười nhún mạnh một câu.

- Người thì sao?

Ánh mắt Lý Vân chuyển hướng sang Tần Suất.

Tần Suất bắt đầu nhún nhún vai, cười cười tự giễu:

- Lão đại, người nghĩ ta còn có thể làm ra sự tình như vậy sao? Không thể... Đừng nhìn ta mặt mày hờ hờ nói ra, kỳ thực trong lòng cũng không được tự nhiên. Yên tâm đi, hiện tại ta cùng người thường không có nhiều hứng thú lắm, nhiều lắm chính là thiên về ăn thịt, thịt heo, thịt gà các loại... Nhưng phải đun sôi lên rồi mới ăn...

Nghe lời Tần Suất nói, khoe miệng Lý Vân hiện lên vẻ tươi cười, vậy thì yên tâm rồi.

- Tần Suất, nhiệm vụ của người không thể gián đoạn, tiếp tục ẩn nấp xung quanh nhà Nhâm Cường để bảo vệ... Chờ chuyện này kết thúc, ta sẽ đưa cho người thù lao một nghìn đồng nhân dân tệ.

Lý Vân đột nhiên dậm dò.

- Ân, ta biết.

Tần Suất gật đầu đáp ứng. Một nghìn đồng a, với tình cảnh của hấn hiện tại mà nói, xác thực không ít. Đương nhiên, hấn cũng không biết Lý Vân được trả thù lao.

Trên thực tế, Lý Vân vẫn là quá đen.

- Ta thì sao?

Hòa yêu như là lấy hết dũng khí hỏi.

- Ở yên tại nhà...

Lý Vân nói:

- Đây là biện pháp tốt nhất để người không gây ra chuyện gì...

- Không được... Ta là một người không thể ngồi yên.

Vương Đại Sơn thái độ khác thường dường như không đồng ý với ý kiến của Lý Vân. Nhìn ra được, hấn cảm thấy vô cùng xấu hổ. Có thể trên thực tế, hấn xác thực biểu đạt ra ý tứ như vậy.

Sắc mặt Lý Vân nhất thời âm trầm xuống.

Tần Suất há to miệng, chẳng qua lại không biết nói cái gì.

Ở bên trong phòng bầu không khí có vẻ quỷ dị, Tần Suất không nói gì nhìn Vương Đại Sơn, nhin không được thấp giọng nói:

- Hòa yêu huynh đệ, ngươi sao lại không hiểu chuyện như thế.... Lời của lão đại mà ngươi cũng dám phản đối.

- Cái này.....

Vương Đại Sơn hai tay bắt chéo, bị huynh đệ chất vấn làm cho hắn có chút không biết làm sao. Bất quá cuối cùng hắn vẫn ngẩng đầu giải thích một câu:

- Ta là người không thích ngồi yên một chỗ, và lại, ngồi yên trong nhà chờ ăn cơm cũng không phải việc nam nhân nên làm. Ta cảm thấy ta nên đi làm một việc gì đó..... Ta còn có chút khí lực, không bằng lão đại giúp ta liên hệ với một công trường xây dựng để ta đi làm công. Trước đây ta tại gia tộc cũng đã từng xây nhà qua vài ngày, tay nghề coi như không tệ.

- Không được...!

Lý Vân cùng Tần Suất cơ hồ là trăm miệng một lời phủ định thỉnh cầu của Vương Đại Sơn. Yêu hòa trong cơ thể hắn bất ổn, không biết lúc nào sẽ xảy ra. Đến lúc đó yêu hòa phóng ra tại khắp công trường, tạo thành tổn thương, ảnh hưởng tới tệ thì ai tới gánh chịu?

Lão đại Lý Vân đã nói trước là sẽ không phụ trách, nếu có xảy ra chuyện gì thì người chịu tiếng xấu chỉ có thể là Tần Suất hắn.

- Thế nhưng ta thật không thể ngồi yên, ta sẽ nổi điên mất.

Vương Đại Sơn thêm vào một câu:

- Khi tâm tình của ta không thể khống chế thì, yêu hòa trong cơ thể cũng sẽ không có cách nào khống chế.

Bà mẹ nó, ngươi đây là đang uy hiếp huynh đệ a. Tần Suất sắc mặt không vui nói:

- Huynh đệ, việc này không thể thương lượng, ngươi bắt buộc phải nghe theo sắp đặt của chúng ta.

Vương Đại Sơn không có nói nữa, bất quá xem ra, trong lòng nhất định là không phục.

- Như vậy đi, ta đi chỗ Trần tỷ hỏi một chút, xem có thể hay không an bài cho ngươi một phần công việc ở trong sân trọ.

Lý Vân rốt cục không kiên trì nổi nói:

- Cảm ơn!

Vương Đại Sơn chân thành nói:

...

...

Sau đó Lý Vân liền đi tìm Vương Trần Trần, đem tình huống của Vương Đại Sơn nói với nàng một chút, đồng thời hi vọng nàng có thể giải quyết vấn đề công việc cho hòa yêu.

Tên kia vừa nghe nói đã biết là người thích làm việc, nếu để cho hắn cả ngày nhàn rỗi, thật còn có thể xảy ra vấn đề. Vương Trần Trần suy nghĩ một chút, đưa ra một cái sáng kiến. Đó chính là để cho Vương Đại Sơn quét dọn vệ sinh trong sân thuê trọ, thuận tiện làm người gác cổng, phụ trách công tác bảo an trong sân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Công việc của hỏa yêu

Buổi chiều ngày hôm sau, Lý Vân về nhà ngay khi tan học, đến tìm Hỏa Yêu Vương Đại Sơn, đồng thời đem chuyện hắn muốn tìm việc làm nói với Vương Trần Trần. Nghe xong Lý Vân nói, Vương Đại Sơn thần thái có chút lo lắng bỗng trở nên sáng láng. Lý Vân trước đó đã đoán đúng, Vương Đại Sơn này đúng là mẫu người đam mê công việc.

Lý Vân có chút cảm khái, thời gian thật sự có thể làm khổ người ta. Đường đường là hỏa yêu, vạn năm sau cũng bị hạ xuống thành một anh chàng tốt tính. Tạo hóa thật trêu ngươi a.

- Lão đại... Tiểu Lý ngươi xem ta hiện tại có thể làm luôn được chưa?

Vương Đại Sơn xoa tay nói:

- Ta nghĩ nên mau chóng nhận vị trí công tác, người biết ta không thể không hoạt động mà.
- Cùng đi với ta.

Lý Vân kỳ thực rất đồng cảm với Hòa Yêu, thật quá đáng thương cho anh bạn yêu quái này.

Đi tới tầng một, phòng khách của Vương Trân Trân, Lý Vân nghĩ cách giới thiệu thân phận hai người. Vì để Vương Đại Sơn chịu sự quản thúc của Vương Trân Trân, Lý Vân đem thân phận cựu vi hồ của Vương Trân Trân nói cho hắn biết.

- Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu...!

Vương Đại Sơn bàn tay to như cái quạt, quạt quạt hai phát vào ngực, bộ dạng tươi cười kiểu nhà quê lên tỉnh, tươi cười nói:

- Trước đây đã nghe qua đại danh của người, vô duyên chưa gặp, hôm nay nhìn thấy, quả thật là tam sinh hữu hạnh, còn nhờ người chiết cổ nhiều hơn.

Vương Trân Trân nhìn Vương Đại Sơn, thái độ vô cùng hài lòng, khẽ cười một tiếng, đưa tay ra cùng hắn bắt tay.

Vương Đại Sơn cảm thấy vinh dự đầy mình, khuôn mặt đen sạm hồng lên. Vương Đại Sơn trong lòng trộm nghĩ, cùng là yêu quái, nhưng dù sao người ta cũng là thủ hạ Thần Nông, thuộc hàng nhất đẳng yêu tộc.

Phải biết rằng Thần Nông chính là nhân vật thuộc loại khá trâu bò trong thời kì viễn cổ. Bất kể yêu, tiên đối với hắn đều kính phục và nể sợ.

- Không có tí định lực nào

Lý Vân trong lòng âm thầm đánh giá.

Trải qua một phen khách sáo, Vương Trân Trân nhàn nhạt nói:

- Đại Sơn huynh đệ, mọi việc tuy đã sắp xếp xong, thế nhưng ta vẫn phải nói. Chỗ của ta thực sự không hề thiếu người, chẳng qua tiểu Lý tự mình nói chuyện, ta mới đáp ứng sẽ thuê người. Ta cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ hi vọng ở người một điểm, đó là không nên lười biếng, cái gì cần làm là phải làm.

Nói đến đây, Vương Trân Trân hỏi tiếp:

- Người biết sau này nên làm sao rồi chứ?
- Vâng!

Vương Đại Sơn nghiêm túc, lớn tiếng nói:

- Việc của ta là quét dọn, vệ sinh, trông chừng nhà cửa... Lão bản, ngài cứ yên tâm, Đại Sơn quyết không làm ngài thất vọng.

Vương Trân Trân vội vàng xua tay:

- Không cần lớn tiếng như thế đâu...

Vương Đại Sơn xấu hổ cười:

- Ta đây cũng là làm bộ dáng quyết tâm, dồn hết sức lực. Tại thấy trên TV người ta hay làm thế...

Lý Vân không biết nói gì hơn.

Vương Trân Trân cũng cảm thấy buồn cười, người này quả thật khá đáng yêu.

- Hòa yêu đại thúc, ta trình trọng nhắc lại, từ hôm nay trở đi, Trân tỷ chính là lão bản, người chính là người làm công, người phải nghe lời vô điều kiện, người làm được không?

Lý Vân hỏi.

Vương Đại Sơn dùng sức gật gật đầu.

- Người vẫn còn vấn đề gì sao?

Lý Vân cảm thấy Vương Đại Sơn có điều muốn nói lại thôi

- Nha, đúng, quên không nói cho người tiền lương ra sao.

Vương Trân Trân áy náy cười, lập tức nói:

- Đại Sơn, người xem thể này được không, tình thành của chúng ta kinh tế quả thực cũng không mạnh lắm, cơ bản là tiền lương không cao, chính là muôn hình vạn trạng đủ thể loại. Như vậy đi, Tiểu Lý giới thiệu người, ta tạm thời trả người một nghìn năm đồng, không bao ăn ngủ nhé

- Một nghìn năm đồng?

Vương Đại Sơn hai mắt tỏa sáng, cảm thấy hạnh phúc vây quanh. Phải biết rằng hắn từng làm việc tại lò gạch, cực nhọc cả tháng được có 600 đồng. Đương nhiên tên chủ kia cũng quá đen gấp phải Vương Đại Sơn một ngọn lửa thiêu luôn cái lò gạch. Hiện giờ gấp được mình chủ, Vương Đại Sơn có chút cảm động

- Làm nhân viên theo tháng, vào cuối tháng thứ 10 sẽ nhận.

Vương Trân Trân bồi thêm một câu

Lời này vừa nói ra, Vương Đại Sơn nhất thời cuống quýt:

- Có thể hay không ứng trước một ít a...

- Người cần tiền gấp?

Lý Vân xen mồm hỏi

- Thực ra không phải tại ta cần tiền gấp, chẳng qua ta...ta....

Vương Đại Sơn khuôn mặt ngượng ngùng

- ta đói bụng a, muốn ăn cơm

Lý Vân cứng họng, ăn cơm mà còn nói không cần dùng tiền? Vẫn cố nói không cần tiền gấp?

- Tần Suất còn chưa cho người tiền ăn?

Lý Vân hỏi

- Có đưa tám đồng, đủ hai bát mì xào, thế nhưng buổi trưa hôm trước, ta ăn hết rồi...

Có lẽ do có nữ yêu ở đây, Vương Đại Sơn trở nên xấu hổ.

Lý Vân đang định nói, Vương Trân Trân lại chỉ quán ăn nhỏ phía đối diện:

- Ra chỗ kia ăn, đây là hai mươi đồng, ăn năm bát mì xào đủ chưa, xong quay lại đây ta đưa người trước một tháng tiền lương. Tuy nhiên người phải biết tiết kiệm một chút, theo như ta thấy cách người ăn uống, rất dễ rơi vào khủng hoảng tài chính.

Cầm trong tay 20 đồng tiền thưởng, Vương Đại Sơn một hơi chén sạch hai bát mì, trong lòng thâm nhủ:

- Mì xào so với thịt yêu ăn ngon hơn nhiều...

Thế nhưng cũng chỉ là nghĩ thầm mà không dám nói ra, bằng không sẽ dọa mấy người khác mất.

...

Lúc chạng vạng tối, thôn ủy cử Lữ Gia xuống, mang theo vài hình sự thôn, nói là đăng ký nhân khẩu. Vương Trân Trân vẫn còn là lần đầu tiên nói chuyện với người thôn ủy, cho nên đã bảo Lý Vân đến giúp đỡ. Lý Vân ở tại đây đã hơn ba năm, thậm chí là bốn năm. Đừng nói là Lữ Gia, chính là kẻ cả cán bộ thôn như Tiểu Hàn cũng hết sức quen thuộc.

Bụng trà rót nước, đốt thuốc... hoàn thành xong một loạt hành động đãi khách, Lữ Gia cùng Tiểu Hàn hết sức hải lòng, bảo cấp dưới cùng Vương Trân Trân tiến hành thủ tục đăng ký.

Trước khi ra khỏi cửa, Lý Vân kín đáo đưa cho Lữ Gia một bao thuốc lá màu hồng.

Lữ Gia là người thích hút thuốc, tự nhiên đoán được trong hộp màu hồng này là thuốc lá xịn, cuống quýt chối từ:

- Ô ơ, thuốc tốt như vậy, có điều không ổn a...

- Không việc gì cả, đây là thuốc mấy ngày hôm trước ta được lão đại thưởng, hút cũng không quen, thôi ngại cứ cầm tạm.

Lý Vân vừa cười vừa nói:

- Lữ đại gia, ta và ngươi biết nhau cũng đã bốn năm, một hộp thuốc như vậy có đáng chi, ngươi mà không nhận cho thấy ngươi thường có tác phong quan liêu, không muốn hòa mình vào quần chúng a...

Nghe Lý Vân nói vậy, Lữ đại gia lúc ấy mới nhận lấy.

- Sau này sự tình của Trần tử còn phải nhờ ngài quan tâm a, có chuyện gì lúc ấy mong ngài nói cho một câu.

Cuối năm là khoảng thời gian bận rộn, cũng sắp đến rồi, Lý Vân đây là lót đường trước.

Lữ đại gia vui vẻ ra mặt:

- Yên tâm đi, không có đại sự gì hết, chính là các tiểu thư ở đây, hi vọng các nàng thu liễm một chút, cuối năm nay chúng ta tiến hành càn quét tệ nạn xã hội, hành động trường kỳ, miễn là không bị cấp trên sờ đến thì không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tiếp xúc thân mật

- Đại gia...

Vương Trần Trần giong giọng mà gọi một câu, nói:

- Ngài cứ yên tâm, ta dám đảm bảo ngài cuối năm trở thành hình mẫu lịch sử lý tưởng...

- Ha ha, vậy rất tốt, rất tốt a.

Lữ đại gia cười vui vẻ vài tiếng

Ngay tại lúc này, hỏa Yêu Vương Đại Sơn hiện thân, cũng không biết từ lúc nào mà tay phải mang quần áo màu đỏ, trên ngực là hai chữ bảo vệ to tướng.

- Đây là.

Lữ đại gia nói:

- Ta thế nào chưa từng thấy qua ngươi, ngươi là làm cái gì?

Vương Trần Trần vội vàng giải thích:

- Đại gia, đây là bà con xa, biểu ca của ta, tên Vương Đại Sơn, mới từ nông thôn lên, trong khoảng thời gian ngắn không tìm được việc làm, ta liền cho hắn làm quét dọn trong viện, phụ trách vệ sinh, an ninh. Hắn sẽ trọ ở tầng cao nhất, 502, vừa đăng ký hôm qua.

- Ah!

Lữ đại gia mặc dù đầu óc rất "đại gia" nhưng trí nhớ không tệ. Trước hắn xác thực đăng ký qua một người tên Vương Đại Sơn.

- Phù hiệu tay áo kia dễ gây hiểu lầm quá.

Lữ đại gia giải thích.

- Lúc này đang thời điểm căng thẳng, phía trên có điều lệnh duy trì trị an, phù hiệu y như kia..

- Úc.

Vương Đại Sơn cười cộc lốc nói.

- Ta chính là học từ bọn họ mà

- Tiểu tử, việc này không dễ học được.

Lữ đại gia thâm ý nói.

- Làm rất tốt, sau này ta sẽ quan sát, nếu như phù hợp, điều kiện có đủ ta sẽ thu người vào ban trị an, lúc đó thì người có thể thực sự đeo Hồng Tụ chương rồi

- Tốt

Vương Đại Sơn tựa hồ rất chờ mong.

- Tiểu tử không tệ, vừa nhìn cũng biết là người có thể làm nên việc, làm rất tốt.

Lữ đại gia vỗ vai một cái rồi đi ngay

- Cậu quả thật rất giỏi xã giao.

Vương Trần Trần quay đầu nhìn Lý Vân mỉm cười

- Hắc hắc.

Lý Vân cười khan một tiếng, nói rằng.

- Đầu là học từ cha người a Trần tỷ. Lại làm chị chê cười, thiếu chút nữa quên, chị có kinh nghiệm để mở công ty, hẳn so với ta tinh ranh hơn nhiều, Ta hôm nay lại múa đao trước mặt Quan Công rồi, tự mình làm bề mặt mình rồi.

Vương Trần Trần mỉm cười nói:

- Nói hay không bằng nói thật, đối phó với những vị quan như thế này, quả thật ta còn phải hướng cậu thỉnh giáo nhiều hơn. Mà chuyện mở phòng khám, cậu nói với đại sư, sự tình đến đâu rồi.

- Ân.

Lý Vân chăm chú gật đầu nói.

- Sáng sớm hôm qua, ta đã nói qua điện thoại với hắn, hắn nói đây là chuyện tốt. Có thể làm cho Thần Nông kỹ thuật lại tái hiện trong nhân gian, là sự tình cầu còn không được. Hắn bảo ta nói với chị, đảm bảo trong vòng mười ngày, sẽ đem thủ tục làm xong hết cho chị.

- Nhanh như vậy à.

Vương Trần Trần mỉm cười

- Ha ha, lão hòa thượng ấy nói rằng ở đây khá hợp thổ địa.

Lý Vân cảm khái

- Kỳ thật lão hòa thượng ấy làm người không tệ, chỉ là không có bộ dạng như một hòa thượng thôi.

- Phi... .

Vương Trần Trần nhin không được cười nói

- Tiểu Lý, cậu cũng không thể nói đại sư như vậy, đại sư là cao tăng, đừng xem ngày thường hắn không câu nệ tiểu tiết, thế nhưng bản lĩnh lại không nhỏ. Tuy rằng ta không biết hắn có bao nhiêu đạo hạnh, bất quá ta biết được, Yêu tộc thức tỉnh, có rất ít người là đối thủ của hắn.

- Không phải hòa thượng lợi hại, mà là yêu tộc không có năng lực tài cán gì.

- Lý Vân cảm khái một tiếng.

Vương Trần Trần nghe vậy, cũng không phản đối nữa. Thực tế, qua vạn năm truyền thừa, Yêu tộc và tiên tộc xác thực đã suy tàn.

...

Buổi tối lúc mười giờ hơn, Lý Vân ngồi ở phòng khách Vương Trần Trần uống trà, xem tivi. Mà Vương Trần Trần thì lại vào phòng ngủ lên mạng tra tìm ít thông tin về thảo dược. Nàng muốn nghiên cứu một chút, rừng rậm nguyên thủy bây giờ, còn có thể tìm được thảo dược như năm đó hay không?.

Một bên nhấp nháp hương trà, một bên nhìn TV LCD, Lý Vân rất là miễn cưỡng. Hắn càng ngày càng hưởng thụ cuộc sống hiện tại, hẳn nghĩ người hay yêu không quan trọng, quan trọng là tâm tình...

- Tiểu Lý, người mau tới đây.

Đột nhiên, giữa phòng ngủ truyền đến tiếng hét chói tai của Vương Trân Trân.

Suy nghĩ đầu tiên của Lý Vân là có chuột, nhưng nghĩ lại không có khả năng a, đường đường là cừu vĩ hồ, không thể sợ con chuột được chứ. Tuy rằng yếu lực suy yếu, nhưng cũng không thể đến con chuột cũng e ngại chứ.

Ngay người một chút, Lý Vân lấy tốc độ nhanh nhất chạy vào gian phòng của Vương Trân Trân, chỉ thấy cừu vĩ hồ mắt lom lom nhìn máy vi tính, mặt trắng hồng lên, tay gấp rút di chuyển chuột, ánh mắt biểu hiện nội tâm phức tạp của mình.

- Xảy ra chuyện gì?

Lý Vân lúc này mới phát hiện có điều cổ quái trên máy vi tính. Hắn vội vàng chạy lại, Vương Trân Trân mặt trở nên trắng bệch, vội vàng đứng lên, mồm há hốc như muốn giải thích điều gì đó.

Lý Vân đã nhìn thấy rõ ràng trên cái máy màn hình tinh thể lỏng kia, trên màn hình là hai tảng thịt đang quấn vào nhau, xen lẫn tiếng nam nữ thờ dục. Rất nhanh, hắn liền hiểu chuyện gì xảy ra, phòng ngủ bỗng nhiên có bầu không khí xấu hổ, xen lẫn tiếng rên rỉ thờ dục tràn ngập khắp phòng.

- Bị nhiễm virus rồi.

Lý Vân nhàn nhạt nói

- Trân tỷ không cần hoảng loạn, chị nhường máy để ta xử lý cho.

- Không phải ta làm

Vương Trân Trân cuống quýt giải thích

Lý Vân lúc này cũng không nói cái gì nữa, hắn đầu tiên ngắt mạng, sau đó đem máy khởi động lại lần nữa, tiến hành cài lại máy. Đợi đến khi máy tính triệt để khởi động, hắn lại lên mạng lần nữa, lúc này virus mới thực sự được quét sạch.

Vương Trân Trân khuôn mặt hồng hồng, lần thứ hai nói

- Không, không phải ta làm

- Ta biết, đó là do virus.

Lý Vân vừa cười vừa nói.

- Hôm nào ta giúp chị lấy một bản tường lửa, như vậy sẽ không dễ dàng bị nhiễm virus nữa.

- Ân.

Vương Trân Trân vội vàng gạt đầu, khuôn mặt có chút đỏ lên

- Hiện nay người xấu rất nhiều rồi, người ta còn làm nhiều virus như thế làm gì không biết...

Bởi có một màn kia, trong phòng ngủ bầu không khí vẫn có chút xấu hổ. Chỉ ít, Vương Trân Trân vẻ mặt không còn tự nhiên nữa. Nàng nghĩ chuyện này rất dễ làm Lý Vân hiểu lầm, cho rằng nàng có ý làm vậy để tạo tín hiệu...

- Trân tỷ, ta đi trước.

Lý Vân cảm giác mình ở lại sẽ chỉ làm mọi chuyện trở nên xấu hổ thêm. Cho nên chủ động rời khỏi

- Ta tiễn cậu..!

Vương Trân Trân nỗ lực khiến tâm tình bình tĩnh trở lại. Thời điểm mở rộng cửa cho Lý Vân, bởi vì tâm tình còn chưa có hoàn toàn bình tĩnh, cho nên không có chú ý đường đi, Vương Trân Trân dưới lòng bàn chân đột nhiên té trượt, thân thể cấp tốc ngã ra sau, mắt thấy sẽ chống vó mà tè ngã xuống đất. Theo sát ở sau lưng nàng Lý Vân không cần nghĩ ngợi đem nàng phía sau lưng đẩy lên, tránh cho nàng ngã sắp xuống đất.

Nhất thời thân thể hai người tiếp xúc khá thân mật

Cảm giác được thân thể mình bị một đôi bàn tay đầy nhiệt lực ôm lấy, Vương Trân Trân ý thức rung động một chút, màu hồng hiện lên trên mặt, cơ thể mềm ra, con mắt sáng chăm chú nhìn Lý Vân, chỉ thấy trên mặt Lý Vân không chút dị sắc nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Lang yêu có mắt mà không nhìn ra linh yêu

Trong tay cảm giác được lực đàn hồi kinh người, trong hơi thở thơm như lan như xạ phả ra mùi hương của xử nữ, Lý Vân cũng là tâm thần bất định. Cũng may hắn đã đọc qua rất nhiều kinh Phật nên định lực rất mạnh mẽ.

Một lúc lâu sau, Vương Trần Trần mới ý thức được sự mập mờ như thế, hậu quả thật sự nghiêm trọng. Hàm răng trắng nõn kiều diễm cắn thoảng qua đôi môi anh đào ướt át, nhẹ giọng kêu lên:

- Ta không sao, cậu mau buông ra...

Lý Vân ngượng ngùng cười, lập tức rút tay lại, nói một tiếng chúc ngủ ngon rồi vội vàng rời khỏi. Đợi đến khi Lý Vân đi ra, Vương Trần Trần vội vàng đóng chặt cửa phòng lại. Hai tay che ngực, chỉ nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi mà tâm can nhảy bịch bịch không ngừng.

- Ta bị sao thế này?

Wương Trần Trần trong lòng trầm nghĩ, đối với Lý Vân nàng đúng thật là có chút ấn tượng tốt nhưng vẫn còn chưa tới mức như vừa rồi. Nhưng biểu hiện hôm nay thật sự có chút mất mặt. Nếu như mình không phải là yêu quái, Vương Trần Trần ngược lại không cảm thấy cái này có gì bất ổn. Nam nữ hoan ái, vốn là một điều rất bình thường. Nhưng bây giờ then chốt nằm là yêu quái. Mà người ta lại không phải.

Nàng chính là vương mắc ở chỗ này.

Người và yêu quái không cùng một đường, nàng không muốn gây tai họa cho Lý Vân. Bạch nương tử cùng Hứa Tiên suy cho cùng cũng chỉ là truyền thuyết, không thể so sánh được với hiện thực được.

Đồng dạng, Lý Vân kể từ sự tình lần trước về sau, hắn đã cảm thấy Vương Trần Trần vẫn còn chưa thể quên được nam nhân ngày trước, nên trong lòng vẫn còn có chút cố kỵ. Sau lần thứ nhất lần thứ hai trở đi, giữa hai người xuất hiện sự hiểu lầm càng ngày càng sâu.

Ai cũng không biết người kia nghĩ gì, cho nên hiểu lầm không có cách nào gỡ bỏ.

Đêm mờ mịt, cửu vĩ hồ mất ngủ.

Cùng ở trên một vị trí nhưng bất đồng về độ cao, trong phòng Lý Vân cũng mất ngủ. Dự định đi tìm một nữ yêu quái để làm người yêu, cũng không phải là một việc dễ dàng.

...

...

Ánh trăng bao phủ xuống dưới, thành phố hiện ra một vẻ tĩnh lặng. Gió lạnh thấu xương đang không ngừng thổi, trên đường cái thỉnh thoảng có mấy người qua đường nhưng cũng là bước đi vội vã.

Trên tầng cao nhất của tập đoàn Minh Châu, ánh đèn vẫn còn sáng, Nhâm Cường vẫn còn đang làm việc. Trong khoảng thời gian này, Minh Châu tập đoàn vừa tại một khu chợ ở trung tâm thành phố giành được một miếng đất tốt. Nhâm Cường dĩ nhiên là phải tự tay làm tốt công tác lần này, trong thời gian ngắn nhất đưa ra phương án về hạng mục này, đỡ phải kéo dài thời gian làm lỡ thời cơ.

Đột nhiên, trong bóng đêm xuất hiện mấy đạo lục sắc quang mang, chợt lóe lên với tốc độ rất nhanh. Tin tưởng mặc dù có quay lại cũng chưa chắc có bao nhiêu người có thể trông thấy.

Đối với công việc của mình Tần Suất rất cẩn trọng, lúc này, hắn chính là đang ẩn nấp trong tủ tài liệu của Nhâm Cường không nhúc nhích mà chợp mắt. Không cần kinh ngạc, yêu quái cũng có cha mẹ sinh ra, cũng sẽ biết buồn ngủ.

Nửa giờ sau, thời gian đã là hai giờ đêm. Trên lý thuyết mà nói, sinh lý con người buồn ngủ nhất vào lúc này, buổi tối là thời điểm sự minh mẫn được xem là kém nhất. Có người nói rất nhiều ăn trộm đều chọn vào thời điểm này để hành nghề.

Đột nhiên, vài đạo lục quang kia trong bóng đêm bay qua bay lại, tiến dần vào tòa nhà của Minh Châu tập đoàn. Ngay tại thời điểm này, Nhâm Cường cảm thấy lạnh cả người.

Đang cuộn người trong tủ tài liệu mà ngủ, Tần Suất cũng nghĩ thấy được mùi yêu khí đặc dần. Hắn đang ngủ thì giật mình tỉnh giấc, vênh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Đồng thời hắn cũng gọi điện thoại cho Lý Vân, sau khi ba âm thanh tút tút vang lên, không đợi Lý Vân bắt máy hắn đã cúp điện thoại.

Lúc này, trong phòng làm việc của Nhâm Cường bốn phía đã dày đặc yêu khí, vài đạo lục quang xoay chuyển quanh thân hắn, lục quang di chuyển theo phương hướng quái dị, trong mỗi đạo lục quang đều có một con mắt màu xanh lè, đang nhe răng trợn mắt, giống như nhìn thấy bữa ăn ngon chờ mình.

hường dụng vậy.

- Máy huynh đệ, đừng khách khí nhiều làm gì...

Đột nhiên, một âm thanh ẻo là vang lên trong phòng. Vài đạo lục quang đồng thời cùng hướng về phía Nhâm Cường công kích.

Sắc mặt Nhâm cường lộ vẻ sợ hãi, lòng đã nguội lạnh, thầm nghĩ mệnh ta sao lại đen vậy. Đúng lúc này, cứu tinh xuất hiện, Tàn Suất phá tử mà ra, trong nháy mắt ngăn trước mặt Nhâm Cường, bày ra một bộ dạng muốn đàm phán:

- Các vị đồng bào, các vị Yêu tộc, các vị bằng hữu, còn nhớ rõ linh yêu ta không... Có việc gì mà không thể thương lượng, các ngươi làm cái gì vậy... Đầu năm nay không hợp để chém chém giết giết đầu...

- Linh yêu?

Thanh âm ẻo là lần thứ hai thốt ra

- Linh yêu là yêu quái gì vậy?

- Lão đại, đừng nói nhiều như vậy, toàn bộ ăn xong rồi hãy nói...

Trong đám lục quang phát ra thanh âm có vẻ có chút kích động, tựa như có chút vội vã.

Bà mẹ nó. Tàn Suất lập tức như đang mơ, cảm thấy đám Tiểu Yêu này đều là những kẻ mới được sinh ra, căn bản là không hiểu được đại danh linh yêu của mình. Lên mặt với bọn họ căn bản không có hiệu quả.

- Ăn a...!

Tên ẻo là rống lên một tiếng, vài đạo lục quang ngay lập tức nhào lên phía trước.

- Đợi một chút...!

Tàn Suất vung lên 2 tay, quanh thân yêu khí cũng hoàn toàn tản mát đi ra, khẽ quát một tiếng, nói rằng:

- Chư vị, nói cho rõ luôn đây là đối tượng mà ta bảo vệ, các ngươi muốn giết hắn, trừ phi bước qua thân xác ta. Ta nhấn mạnh lại một lần, lão tử là đại danh đình đình linh yêu... Một vạn năm trước rất có tiếng tăm.

Nhâm Cường nghe vậy trong lòng càng thêm hoảng hốt. Thế nào mà trước sau đều là yêu quái. Bất quá vừa nghĩ lại, người nọ là do Lý Văn cùng đại sư giới thiệu, cho nên sẽ không thể xảy ra vấn đề gì.

Lục quang lóe lên, Lang yêu hiện thân, hần toàn thân lông xù, trên đỉnh vai có một cái đầu sói rất lớn, răng nanh chìa ra bên ngoài, cái lưỡi đỏ như máu tươi thỉnh thoảng lại thè ra nuốt vào, như vậy thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Àn, chỉ như thế thôi. Cũng đã hù dọa cho Nhâm Cường sợ hãi một phen. Đối với Tàn Suất mà nói, hình dạng của đối phương thật chưa đủ độ để hù dọa hần sợ. Tương đương với hần ngày trước. Hần gặp qua vô số kẻ, yêu quái có vóc dáng đáng sợ hơn kẻ này gấp trăm lần.

Lang yêu kia thỉnh thoảng lại đáng giá Tàn Suất, thật lâu không thấy công kích. Tàn Suất trong lòng biết con lang yêu này đang dò xét thực lực của mình, hần tuyệt đối không dám đơn giản mà động thủ. Hần chính là muốn điều này. Trước lúc còn ở bên trong tử, hần đã phát ra tín hiệu cho lão đại Lý Văn. Tín tưởng hần rất nhanh sẽ chạy tới đây. Đến lúc đó những Tiểu Yêu này chính là đồ ăn a...

Cho đến bây giờ, hần vẫn nghĩ Lý Văn rất lợi hại, rất lợi hại.

- Linh yêu là vật gì...

Lang yêu không dám tùy tiện ra tay, chỉ biết nói vài lời khiêu khích.

Tàn Suất nhìn không dời mắt khỏi lang yêu, trong lòng cũng đã chuẩn bị tốt cho việc xuất thủ. Tuy rằng linh yêu không am hiểu chiến đấu. Bất quá đối phó với mấy tiểu yêu này cũng không phải vấn đề lớn. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, Tàn Suất cũng âm thầm nuôi mấy ác quỷ, trong lúc cần thiết, vẫn có thể giúp đỡ chút chuyện vặt.

Trốn ở sau lưng Tàn Suất, Nhâm Cường thân thể thỉnh thoảng run rẩy vài cái. Trên người mồ hôi lạnh cũng lần lượt chảy xuống, mồ hôi từ trán chảy xuống liền che khuất ánh mắt hần, làm cho cảnh tượng hần trông thấy có chút mờ lung. Nhâm Cường ngay cả thở mạnh cũng không dám, cũng không dám lau mồ hôi, chỉ là không ngừng chớp mắt, hi vọng có thể dựa vào cách này để ngăn mồ hôi chảy vào mắt. Bất quá hiệu quả cũng không được rõ ràng.

Thanh âm ẻo là lại không nhận được, sốt ruột nhìn về phía lang yêu đang dùng ánh mắt giằng co với Tàn Suất.

- A ô...hổng!!!

Lang yêu đột nhiên hướng về phía Tần Suất gầm lên một tiếng. Sau đó lang yêu kia tăng tốc, vung móng vuốt sắc bén lên tiến hành công kích. Tần Suất chỉ thấy trước mắt bóng xám chọt lóe lên, thâm nghĩ không ổn, vội vàng hướng bên phải tránh qua vài bước, khó khăn lắm mới tách ra khỏi lang yêu. Lang yêu sau khi hạ xuống, quay đầu nhìn chằm chằm Tần Suất, "A ô..." lại là lao thẳng tới phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bỏ đề nhận

Mắt thấy yêu lang phát động tấn công, Trái tim trong lồng ngực của Nhâm Cường đập thình thịch, giống như muốn nhảy ra ngoài. Hấn nỗ lực khiến mình bình tĩnh hơn, từ bên dưới bàn rút ra một cây gậy đánh bóng được chuẩn bị trước đó để chuẩn bị cho việc phải tự vệ. Mà lúc này đây, Tần Suất cùng với lang yêu đã đấu được vài hiệp. Lạc đà gầy dù sao cũng vẫn còn to hơn ngựa, linh yêu tuy rằng không còn uy phong giống như năm đó nhưng vẫn đem tên lang yêu kia một quyền đánh trúng, yêu lực mạnh mẽ đã khiến yêu lang hít thở không thông dẫn đến tử vong.

Vài đạo lục quang xung quanh mắt thấy đồng bạn bị chết thảm thì nhất thời cùng nhau gầm lên một tiếng, bọn hắn đều hiện thân hướng về phía Tần Suất lao tới. Đồng bạn chết lại để cho bọn chúng quên đi sợ hãi.

Song quyền nan địch tứ thủ, đối mặt với bốn tên lang yêu hợp sức vây công, Tần Suất nhất thời tỏ ra hoảng loạn. Nhưng dù sao thế cục vẫn còn trong tầm kiểm soát.

- Phan phan...!

Vài âm thanh vang lên, Tần Suất lại lần thứ hai đánh trúng một gã lang yêu. Tên lang yêu bị thương kia hét thảm lên một tiếng, chờ đến sau khi ổn định được thân hình, hắn liền dùng ánh mắt căm thù nhìn Tần Suất.

- Cái này cũng không nên trách ta, ta muốn cùng với các ngươi đàm phán, là do bên các ngươi động thủ trước.

Tần Suất chỉ giải thích một câu, sát khí trong mắt ngày càng tăng lên. Dù sao cũng là lão Yêu của một vạn năm trước, giao thủ mấy hiệp, khí thế năm đó liền xuất hiện.

Lão Yêu không phát ra uy thế, còn tưởng là một con yêu quái bị bệnh. Tần Suất lạnh giọng nói:

- Nói ra kẻ đứng phía sau màn sai khiến các ngươi là ai, lão tử còn có thể tha cho các ngươi một con đường, cùng là Yêu tộc, tội gì làm khó nhau...

Lúc này thanh âm ảo là trong đoàn lục quang kia lần thứ hai phát sinh dấu hiệu chiến đấu gấp gáp:

- Cùng tiến lên, xé hắn, ăn thịt hắn...

Sau khi bị giục, bốn con lang yêu bắt đầu vây quanh Tần Suất tăng tốc độ di chuyển, một hồi đánh nhau, Tần Suất liền cảm thấy có chút đầu vầng mắt hoa.

Trong đó một con lang yêu vừa trông thấy cục diện có lợi liền mở rộng miệng định hướng về cổ Tần Suất lao tới, trước mắt thấy có vẻ như Tần Suất sẽ bị lang yêu cắn. Hấn đột nhiên hóa thành một đạo huyền quang, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt yêu lang, trong tay không biết từ lúc nào đã đoạt lấy gậy đánh bóng chày của Nhâm Cường, một gậy liền đập vào bụng lang yêu.

Máu tươi của lang yêu nóng hổi nhuộm hết nửa người Tần Suất, trong mũi liền ngửi thấy mùi máu tươi, Tần Suất lè lưỡi liếm liếm môi. Mà sắc mặt Nhâm Cường tái nhợt khi thấy tràng diện máu tanh này, trong lòng nhất thời cảm thấy buồn nôn.

Bị Tần Suất tập kích lang yêu kia vô lực quỵ rạp trên mặt đất, thân thể cùng tứ chi liên tục co giật với biên độ nhỏ. Lập tức có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Máu tươi của đồng loại kích thích sự hung tàn của lang yêu, tại nơi thanh âm ảo là vang lên một tiếng, 3 con lang yêu cùng lên một lượt, đối với Tần Suất tiến hành công kích mãnh liệt hơn. Sững sờ ngang ngược, kẻ ngang ngược sợ kẻ không muốn sống. Tần Suất cùng những lang yêu này không giống nhau, hắn là làm công, hoàn toàn xác định ý thức là như thế. Kể từ đó, liền bị coi thường. Trong khoảng thời gian ngắn tuy rằng không đến mức thua nhưng thời gian lâu thì cũng không phải là biện pháp.

Tại trước mặt Yêu tộc. Thân là người bình thường nên Nhâm Cường có vẻ tái nhợt vô lực. Phòng làm việc vì hai yêu lang mà bị phá hỏng. Tỏa ra mùi máu tươi nồng đậm. Cổ mùi vị này khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Vài lần đã muốn nôn mửa. Chìm đắm trong sợ hãi khiến hắn thậm chí quên cả gọi điện thoại cầu cứu.

- Bà mẹ nó. Các ngươi điên rồi...

Tần Suất dần dần có chút không thể chống đỡ thêm nữa. Trong cơ thể yêu lực vận chuyển cũng không thuận lợi giống như lúc trước. Lúc này. Hấn chỉ có thể chờ đợi cho lão đại sớm chạy tới một chút. Thế cục có chút không ổn lắm a.

- Xoát...!

Một tiếng. Một con lang yêu thừa dịp Tần Suất phân tâm. Một trảo chớp trúng đầu vai hấn. Một vết máu nhất thời xuất hiện. Máu chảy rờn rờn. Thế cục ngày càng nguy hiểm. Sau khi Tần Suất bị thương. Thân hình và bộ pháp của hấn càng thêm chậm chạp hơn.

- Các ngươi. Hấn không xong rồi. Nhân cơ hội này xé xác hấn cho ta.

Giữa đoàn lục quang thanh âm ào là kia lại bắt đầu thúc giục.

- Rống ...!

Theo 3 tiếng sói tru. Ba đạo bóng màu xám hướng Tần suất mãnh liệt lao tới. Chuyện cho đến giờ. Tần Suất cũng chỉ có thể liều mạng. Đường đường linh yêu nếu chết dưới tay mấy cái tiểu bối Lang yêu thật là quá mất mặt... yêu quái.

- Nghiệp chướng. Lớn mặt!

Trong thời khắc như mảnh treo chuông. Đột nhiên ngoài cửa sổ chợt hiện ra kim sắc ánh sáng. Trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Tần Suất. Công kích của lang yêu nhất thời bị ngăn cản bên ngoài ánh sáng vàng. Ba con lang yêu buồn bực vây quanh khe hở kêu lên. Cố gắng hết sức lực mà đâm vào quang mang. Từ đằng xa mà lao tới phía trước. Nỗ lực trực tiếp xông tới. Thế nhưng công kích của chúng vẫn không thể thành công. Chỉ cần tiếp cận quang mang thì tất cả đều bị chặn lại.

Tần Suất tuy rằng thấy không rõ lắm khe hở giữa tình cảnh này, bắt quá âm thanh lúc trước nghe thấy cũng đủ hiểu, là lão đại tới.

- Tần Suất ngươi lui ra sau đi, ta tới thu thập những con lang yêu này...

Lúc này, kim quang tán đi, Lý Vân hiện thân tay kết Phật ấn. Hấn nhíu mày, nhìn vết máu ô vật đầy trên người Tần Suất, nhàn nhạt nói:

- Xem ra sức chiến đấu của ngươi cũng không đến nỗi quá tệ?

Bị người khinh bỉ cảm giác thật không tốt chút nào. Chẳng qua đối phương là lão đại, hấn cũng không thể nói gì hơn. Huống hồ người ta có vốn liếng để khinh bỉ. Ngươi xem người ta, vừa ra tay, lang yêu cũng đã vô lực phản kháng.

Cho tới nay Tần Suất đều cảm thấy khả nghi đối với thân phận của Lý Vân, hôm nay thấy hấn thi triển bản lĩnh Phật gia, trong lòng đã nhận định hấn chắc chắn là đệ tử Phật gia. Hơn nữa còn là loại rất trâu bò. Điều này cũng giải thích vì sao hấn lại có quan hệ không tệ với đại sư Trí Hoảng của chùa Bạch Mã.

Lý Vân chẳng qua mới chỉ thi triển một cái Phật ấn mới học trong Bồ Đề Tâm kinh, tâm tư của Tần suất hấn càng không biết.

- Ngươi là người trong Phật môn.. Khắc khế-xxxxxxxxx, ngươi hôm nay giết, vấn đề này không liên can đến ngươi, ngươi mau chóng đi đi, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí.

Bên trong lục quang, âm thanh ào là uy hiếp tự nói:

- Ta không muốn cùng Phật môn đối địch, nếu như ngươi dám làm khó dễ ta, vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Tần Suất nhất thời cười:

- Hiện tại yêu quái như thế nào đều không hiểu chuyện, quá hỗn láo... Lão tử còn không dám cùng Phật môn đối kháng, các ngươi thì tính toán cái gì... Lão đại, giết chết mấy tên phế vật này đi.

Tần Suất trong lòng có chút uất ức, nếu như không phải sợ hấn chịu ảnh hưởng không tốt, hấn đã sớm sai ngũ quỷ do mình nuôi nhốt đi thu thập những súc sinh lông lá này rồi.

- Các vị, nói cho ta biết kẻ phía sau màn sai khiến, ta có thể tha các ngươi một con đường sống.

Lý Vân trầm giọng nói. Cùng lúc đó, trong tay hấn lộ ra thanh Bồ Đề nhận.

Tựa hồ cảm nhận được sát khí trên mũi dao Bồ Đề, 3 con lang yêu hầu như ngay lúc đó vô ý thức lui về sau một bước, màu lục sắc trong con ngươi hiện lên tia kinh hãi.

Bồ Đề nhận, thứ này nhắc tới cũng lạ, rõ ràng là đồ vật của Phật môn, nhưng hết lần này tới lần khác lại phát ra sát khí nồng đậm. Cho dù trên người Lý Vân có cả chính và tà, nhưng do hấn có đại công đức nên mới có thể khống chế. Nếu đổi lại là người khác, yêu quái bình thường, rất khó khống chế. Trừ phi bản thân lực lượng của hấn mạnh hơn thanh Bồ Đề nhận kia.

- Lên cho ta...

Nghe con mới đẻ không sợ cạp, người ta đây là bối chữ tiểu yêu cũng không sợ chết. Bên trong lục quang, âm thanh ào là nhiều lần giục, ba con lang yêu

kiên trì hướng Lý Vân đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thần nông xích trong tay cửu vĩ hồ

- Muốn chết!

Khóe miệng Lý Vân nổi lên một tia cười nhạt, thân hình nhoáng lên, giờ tay chém xuống, chỉ nghe ba âm thanh kêu lên thảm thiết, ba con lang yêu nhìn như vô cùng hung mãnh thân thể liền bị chém đôi. Ba khối cực đại, đầu đầy lông xù nhất thời rơi ngay trên mặt đất, máu tanh hôi bắn tung tóe khắp nơi. Có điều trên dao găm của Bồ Đề lại không nhiễm lấy một giọt lang huyết. Lưỡi dao như cũ sáng loáng, sắc bén. Phảng phất như chưa từng sử dụng qua vậy.

- Thứ tốt!

Lý Vân cúi đầu nhìn Bồ Đề nhận, từ trong tường tượng đã thích món vũ khí này. Nói thật, cho tới bây giờ hắn vẫn còn chưa hiểu được lai lịch cùng công dụng của thanh dao găm này. Nếu như không phải lần trước cùng Tất Phong giao thủ nghe được hắn nói ra tên của Bồ Đề nhận. Sợ rằng hắn còn không biết vật này là bảo vật của Phật môn.

- Mẹ ơi, là một cao thủ...!

Mất thấy thủ hạ lang yêu của mình toàn bộ bị tiêu diệt, thanh âm ảo là trong đoàn lục quang kia sợ đến muốn chết, lại còn lớn tiếng gọi mẹ.

Trong ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách. Lục quang cấp bách muốn phá cửa sổ để thoát thân, đáng tiếc chẳng biết từ lúc nào trước cửa sổ đã có một đoàn hỏa diễm yêu dị, ngăn đường thoát thân của hắn.

- Ta phá cửa mà ra...!

Thanh âm ảo là hét lớn một tiếng, dường như muốn tăng thêm can đảm cho mình. Mất thấy yêu quái kia muốn tông cửa xông ra. Tần Suất lo lắng, dự định tiến lên chặn hắn lại.

- Không cần...!

Lý Vân xua tay nói ra:

- Có người...!

Quả nhiên, phanh một tiếng, lục quang tại cửa sổ bị một cỗ lực lượng vô hình đánh bật trở lại. Cùng lúc đó, cửa phòng làm việc bị người mở ra, Vương Trân Trân một thân quần áo đen bó sát xuất hiện tại cửa chính. Trong tay nàng cầm một vật màu xanh giống như thước đo. Không hề nghi ngờ, lực lượng vô hình lúc trước chính là do trên đồ vật giống như cái thước này phát ra. Toàn thân vật này đều là màu xanh, mặt trên có những đường vân phức tạp.

- Thần Nông xích?

Linh yêu đúng là biết nhìn hàng. Chỉ liếc mắt một cái, hắn đã nhận ra vật trong tay cửu vĩ hồ Vương Trân Trân. Thần Nông xích thế nhưng có lai lịch rất lớn, thời kỳ viễn cổ, Thần Nông vĩ đại thường ném thử vạn thảo ngàn thạch, bản thân thử được tính hoặc độc tính, cho nên trúng độc gần chết không dưới trăm lần. Sau này lấy được một miếng Cửu Địa Huyền Ngọc, lấy ngàn độc ngàn được thẩm luyện, trở thành một thanh đã có thể chữa trọng bệnh, lại là một tuyệt thế thần binh có thể giết người bằng thuốc độc.

Thanh âm ảo là bên trong đoàn lục quang nhất thời há hốc mồm, cửa sổ đều bị người chặn lại, hắn căn bản không có con đường nào để trốn thoát..

- Tiểu tử, hiện hình đi.. Để ta nhìn xem ngươi rốt cuộc là cái thứ gì..

Mất thấy hỏa yêu Vương Đại Sơn, cửu vĩ hồ Vương Trân Trân toàn bộ trình diện, Tần Suất trông vô cùng oai phong bước tới trước mặt đoàn lục quang kia, trào phúng tự nói:

- Xem ngươi bây giờ còn dám chơi hoa chiều gì..

- Cút ngay, không muốn chết toàn bộ cút ngay cho ta.

Thanh âm ảo là trong đoàn lục quang rít gào vài tiếng, giống như là đã nổi nóng. Hắn giận dữ mắng mỗ một tiếng, nói:

- Không tránh ra cho ta, thì đừng trách ta đại khai sát giới....

Một mực yên lặng không nói gì Vương Đại Sơn thu hồi yêu hóa, ngồi ở trên bệ cửa sổ nhìn đoàn lục quang kia đang phần nộ hết, lộ ra một bộ dáng tươi cười cộc lốc:

- Sức chiến đấu của ngươi rất kém cỏi...

Đã từng là một yêu quái thiên về chiến đấu, Vương Đại Sơn đối với sức chiến đấu, sát khí thập phần miễn cảm. Đoàn lục quang trước mắt này mặc dù đang không ngừng kêu gào, chẳng qua sức chiến đấu của hắn lại chẳng ra gì...

- Ngươi... Ngươi nói vậy...

Thanh âm ẻo lả trong đoàn lục quang thét vài tiếng chói tai, trong giọng nói rõ ràng có vài tia run rẩy.

- Ta làm cho ngươi hiện hình...!

Cửu vĩ hồ khẽ quát một tiếng, gợn Thần Nông xích trong tay lên, một đạo lực lượng rất mạnh vô hình trong nháy mắt hướng phía đoàn lục quang nhào tới. Thanh âm ẻo lả tựa hồ ý thức được nguy hiểm vội vàng lui về phía sau. Thế nhưng tốc độ của hắn lại kém xa xa so với lực lượng của Thần Nông xích, trên nửa đường đã bị đánh trúng.

- Oa...!

Hết thắm một tiếng, lục quang bị đánh tan. Sau đó một vật thể ngăm đen hay đúng hơn là một con mèo nhỏ xuất hiện tại trong tầm mắt mọi người. Trên mặt Hắc Miêu sợ hãi nhìn mọi người, biểu lộ ra vẻ vô cùng hiền hòa.

- Chuyện gì?

Tần Suất nhất thời sững sờ.

So sánh cùng với mấy con lang yêu trước đó, cái gọi là người đứng đầu của bọn chúng đúng thật là buồn cười. Lại là một con mèo yêu vẫn còn chưa trưởng thành. Trước mắt việc này quá mức kịch hóa.

Vương Đại Sơn cũng sững sờ một chút, hơn nửa đêm không ngủ được, đến chỉ để bắt cái thứ này. Thật sự là không có lời mà

- Thật đáng yêu...!

Cửu vĩ hồ nét mặt nổi lên vẻ mỉm cười, con người chăm chú nhìn mèo yêu, thấy thân hình hắn chỉ lớn bằng bàn tay người thường, cả thân thể đều ngăm đen, màu lông vô cùng xinh đẹp, trong lòng nhất thời sinh ra vài phần hảo cảm. Hắn không thể bật người chạy tới đem con mèo nhỏ đáng yêu như vậy ôm vào trong ngực.

- Cái kia..... Tiểu chút chút, ngươi như thế nào làm được?

Lý Vân đột nhiên đặt câu hỏi.

- Cái gì làm được a...

Mèo yêu tựa hồ cũng cảm thấy được bản thân không có cách nào chạy thoát, trở nên rất phối hợp:

- Ngươi muốn nói cái gì... Ngươi muốn nhân gia trả lời vấn đề của ngươi, vậy cũng phải đem vấn đề nói ra rõ ràng a.

- Thì ngươi là thứ gì vậy, làm như thế nào không chế được lũ lang yêu này.

Tần Suất thay Lý Vân nói rõ vấn đề trọng điểm. Sức chiến đấu của mèo yêu này còn kém xa so với lũ lang yêu kia.

Nghe chúng nhân vừa hỏi như thế, mèo yêu chợt cảm thấy có chút ủy khuất. Tinh linh trong con người chen chúc vài giọt nước mắt, cùng lúc đó, trong thanh âm mang theo vài tiếng khóc nức nở:

- Người ta dễ à... Ta thật vất vả dùng vương bát chi khí trên người mình để hàng phục lũ lang yêu này, để cho bọn họ nhận thức ta làm lão bản... Vốn định làm vài chuyện oanh oanh liệt liệt, nhưng bây giờ lại bị chế giễu rồi, bị các ngươi phá hỏng... Meo meo ô... Người ta kỳ thực không phải yêu quái xấu, ta làm việc này cũng không phải là để sống sót sao?

Nói xong, mèo yêu liền bắt đầu gào khóc.

Càng khóc càng thương tâm, càng thương tâm lại càng khóc.

Lại là một con yêu quái bị cuộc sống bức bách.

Nhìn bé mèo Kitty màu đen đang khóc kia, mọi người ngạc nhiên không nói gì hai mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm giác mình không có phúc hậu. Tình cảnh này nếu như bị hiệp hội bảo vệ động vật trông thấy, không biết có thể hay không chỉ trích bọn họ ngược đãi tiểu động vật a.

- Ngươi là yêu quái sao?

Tần Suất không vui hỏi một câu.

- Lòi vô ích, lão tử đương nhiên là yêu quái...

Mèo yêu nhất thời dừng khóc, làm như có thật nói ra:

- Ta là yêu quái, ta là yêu quái hàng thật giá thật a... Nếu như ta không phải yêu quái, hành động nhất bé đáng yêu con mèo nhỏ, ta vì sao có thể nói lời nói... Cho nên ta chính là một con yêu quái...

Sau đó, trong tầm mắt kinh ngạc của bọn họ, con mèo nhỏ màu đen nghiêm túc nói:

- Các ngươi có thể gọi ta là tiểu mao đầu...

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời sững sờ một chút. Vài giây sau, cũng không biết ai là người đi đầu, toàn trường đột nhiên ồn ào cười ha hả. Tần Suất cười đến nổi cái bụng gập vào eo, ngón tay chỉ mèo yêu nói:

- Tên thật có sáng ý a... Có ý tứ, thật sự là rất có ý tứ...

Vương Đại Sơn cùng Vương Trân Trân cũng là hé miệng cười không ngừng.

- Yên lặng một chút...!

Lý Vân khoát khoát tay, lập tức hỏi:

- Tiểu mao đầu, ta hỏi ngươi, là ngươi tự làm hay là... Nói cho ta biết khách hàng của ngươi, bằng không, ta sẽ thay trời hành đạo, đem ngươi đánh vào A Tỳ địa ngục. Để cho ngươi vĩnh viễn không thể đầu thai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mèo yêu khả ái

- Mẹ ơi, có người bắt nạt ta.....

Con mèo nhỏ nghe vậy, nhất thời gia tăng tiếng khóc.

Lý Vân triệt để không nói gì, mèo yêu này thật đúng là cực phẩm.

Vương Trân Trân cũng rất hứng thú nhìn mèo yêu, trong lòng tính toán làm như thế nào để ôm vật nhỏ khả ái này. Toàn thân đều là lông xù đen bóng, nếu ôm vào trong ngực, khẳng định rất thích nha.

Tần Suất lại là vẻ mặt cười gian, phỏng chừng hắn đang tính toán làm sao để xử lý vật nhỏ này. Nói thật, ngày hôm nay nếu như không phải Lý Vân chạy tới đúng lúc, đường đường một đời anh minh của linh yêu như hắn có thể bị hủy hoại hoàn toàn. Trong lòng Tần Suất đối với nó hận rất nhiều.

Vương Đại Sơn như trước cộc lốc. Mặc dù ngồi ở trên bệ cửa sổ, cũng vẫn duy trì phong cách của lão nông thật thà chất phác. Hắn là người duy nhất trong mọi người không có tâm nhãn. Đêm khuya đi bắt yêu cũng là do lão đại gọi hắn qua, hắn chỉ để ý nghe theo mệnh lệnh là được. Về phần việc khác, cùng hắn không có nhiều quan hệ.

- Mẹ ngươi là ai?

Lý Vân trêu ghẹo mà hỏi.

- Ta không biết...

Mèo yêu giơ một cái móng vuốt lên, tại trên trán gãi gãi vài cái, đột nhiên nói ra:

- Ngược lại chính là mẹ ta rất lợi hại, các ngươi bắt nạt ta, nếu như bị mẹ ta biết, các ngươi sẽ chết chắc. Nàng là một con yêu quái lợi hại, rất lợi hại.

- Fuck...!

Trong mũi Tần Suất hừ hừ nói:

- Cho dù có lợi hại thì cũng lợi hại đến mức nào chứ? Nứt vỡ trời sao, bắt quá chi là một con mèo cái nhỏ mà thôi.

Tại trong trí nhớ của Tần Suất, Cường giả của Yêu tộc trong thời kỳ viễn cổ, cũng không có vị nào là một con mèo cái cả.

Tuy rằng thường nói rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con chuột khi sinh sẽ đào thành động. Có thể về sau khi chứng minh sự thực, Tần Suất lại sai. Có đôi khi, mẹ của một con mèo nhỏ chưa chắc đã là một con mèo nhỏ. Chuyện của Yêu tộc kỳ thực rất huyền huyền. Thế cho nên tự cho mình có thâm niên như linh yêu Tần Suất cũng chưa chắc đã biết toàn bộ.

Đương nhiên, đây là chuyện về sau tạm thời không đề cập tới.

- Mẹ của ta không phải mèo...!

Mèo yêu thờ phỉ sửa lại cho đúng.

Giờ khắc này, tiếng cười đột nhiên lần thứ hai vang lên, mọi người cười đến nỗi quay cuồng ngã xuống đất, bọn họ thậm chí hoài nghi con mèo nhỏ này có phải bị dọa sợ tới mức ngu luôn rồi hay không.

- Không cho cười...!

Rất cục ý thức được bản thân đang bị cười nhạo. Lỗ mũi mèo yêu hỗn hển phun ra nhiệt khí. Quơ hai chân trước. Làm ra một bộ dáng phẫn nộ.

- Tiểu tử kia. Nhìn bộ dáng của ngươi. Là dự định cùng ta quyết đấu hả?

Tần Suất cười đến da mặt run rẩy.

Mèo yêu tức giận mà nhìn hấn. Đột nhiên nhào đầu về phía trước. Tần Suất cười lạnh một tiếng. Một cái tát đánh vào trên người mèo yêu. Đem tiểu gia hỏa kia quật ngã trên mặt đất.

- Các ngươi sao lại bắt nạt một con con mèo nhỏ?

Ngay tại lúc này. Trước tràng diện máu tanh vừa nãy đã bị hù dọa ngất đi, giờ đây Nhâm Cường đã tỉnh lại. Mở mắt. Hấn đã bắt gặp tình cảnh Tần Suất quật ngã con mèo nhỏ. Với tư cách là hội viên của hiệp hội bảo vệ động vật ở tỉnh thành này. Nhâm Cường cảm giác mình phải có nghĩa vụ cũng như quyền lực đi ngăn lại những hành vi biến thái ngược đãi tiểu động vật kiểu này.

- Phanh...!

Một tiếng. Hòa Yêu Vương Đại Sơn chẳng biết từ lúc nào đã từ trên bệ cửa sổ đi vòng ra phía sau Nhâm Cường. Nhắc tay lên ngay trên ót của hấn đập một phát. Mới thức tỉnh không lâu, Nhâm Cường lần thứ hai rơi vào trạng thái hôn mê.

- Ta cảm thấy được lúc này hấn nên ngủ thì tốt hơn...!

Vương Đại Sơn vô tội mà nhún nhún vai:

- Hấn cùng Đường Tăng đều là mất thường phẩm thai. Không nhìn được đâu là nhân tâm tốt. Sẽ chỉ làm hỏng việc mà thôi...

- Đúng vậy, làm tốt lắm...!

Lý Vân đối với hành động của hấn đưa ra một đánh giá tích cực. Khỏe miệng Vương Đại Sơn nổi lên một tia mỉm cười cộc lốc, đối với sự khen ngợi của lão đại có vẻ có chút xấu hổ.

- Mẹ ơi... Trên đời này vẫn có người tốt.

Mèo yêu cảm kích liếc mắt nhìn Nhâm Cường đang ngất xỉu trên ghế.

- Bà mẹ nó... Đừng mèo khóc con chuột già từ bi... Trước đó ngươi vẫn còn chỉ huy lang yêu muốn giết chết hấn đấy?

Tần Suất vội vàng nói rõ khuyết điểm. Xem ra, ngày hôm nay hấn muốn Hắc Miêu phải đập đầu tới cùng mới hả giận.

- Tiểu tử kia, hỏi ngươi một lần cuối cùng, là ai thuê ngươi làm?

Lý Vân tựa hồ có chút không được bình tĩnh. Hơn nửa đêm lại cùng một con mèo nhỏ ở đây nói chuyện phiếm, thực sự không thú vị. Tuy rằng đều là yêu quái. Nhưng hấn chỉ cảm thấy hứng thú đối với nữ yêu quái có thể hóa thành hình người mà thôi.

- Ta không biết...

Mèo yêu hiển nhiên cũng ý thức được tình hình trước mắt, nó rất thần nhiên nói:

- Một người áo đen tìm đến ta, hứa hẹn cho ta một trăm đồng để mua cá, cho nên ta tiếp nhận sinh ý này. Nói thật, ta không muốn lừa dối các người... Ta dựa vào năm con sói yêu kia để sinh sống thì đều bị các người tiêu diệt, ta cũng không còn đường hy vọng. Mấy anh hùng, thả ta đi... Thả con mèo nhỏ đáng thương như ta đi mà...

- Không được...!

Hòa Yêu Vương Đại Sơn là người đầu tiên phản đối:

- Mặc kệ người là cố tình hay là vô tình, nói chung, người đã phạm sai lầm, nếu đã phạm sai lầm thì phải tiếp thu nghiêm phạt. Lão đại, ta kiến nghị đem con mèo yêu này đưa vào chùa Bạch Mã, để cho các đại sư tụng kinh siêu độ...

Hòa yêu đối với hành trình ở chùa Bạch Mã lần trước, tựa hồ có chút canh cánh trong lòng. Lúc này tình huống của mèo yêu so với hẳn nghiêm trọng hơn nhiều. Cũng không thể đơn giản mà tha thứ cho nó.

- Ân, đồng ý!

Lý Vân gật đầu, đang muốn hỏi xem con mèo nhỏ nó có biết chùa Bạch Mã hay không. Kết quả tiểu gia hỏa kia lại bắt đầu khóc lóc. Lăn lộn trên mặt đất, thì thầm trong miệng:

- Không đi, không đi... Chết cũng không đi, người ta ghét nhất hòa thượng, ghét nhất kinh văn...

- Tiểu Lý, ta xem không bằng đem con mèo yêu này cho ta đi... Ta sẽ nuôi dưỡng nó... Không, là giám thị nó.

Vương Trần Trần ái tâm tràn lan, đến cuối cùng cũng không chịu nổi tiểu tử khả ái kia, lên tiếng xin tha.

Lời này vừa nói ra, hai mắt mèo yêu nhất thời tỏa sáng, hiểu được cứu tinh đã xuất hiện.

- Tí ti xinh đẹp Vô Song, người là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, người là nữ thần, người là tiên nữ... Van cầu người cứu ta đi mà?

Con mèo nhỏ vội vàng cầu xin.

- Ta là nữ yêu...!

Vương Trần Trần nhếch miệng cười một cái.

- Không thể nào... Người tại sao có thể là nữ yêu chứ?

Con người của con mèo nhỏ tại trên Thần Nông xích quết một vòng, nói ra:

- Bảo vật của Thần Nông, không có khả năng trên người một nữ yêu.

- Im miệng!

Vương Trần Trần thu hồi Thần Nông xích, hai tay chống nạnh, hiển nhiên cũng là một con cọp mẹ:

- Con mèo nhỏ, ta phải nói cho người biết, trên thực tế ta chính là nữ yêu... Người cũng là yêu quái, người dựa vào cái gì khinh thường yêu quái. Đừng quên, mẹ người, ba của người đều là yêu quái, người đúng là một tên phản đồ...

- Ta không có ba!

Mèo yêu đột nhiên lạnh giọng nói. Một khắc này, trong con người của nó tràn ngập phần nộ.

Tâm tư Lý Vân cũng rất nhanh hoạt động. Hẳn cảm giác trên người con mèo yêu này có cổ khí tức rất đặc biệt. Tròng mắt xoay chuyển, hẳn lập tức chú ý tới cái vòng đang đeo trên cổ con mèo nhỏ.

- Tần Suất, đi lấy cái vòng đeo cổ kia cho ta...

Lý Vân nói một tiếng.

- Không thành vấn đề...!

Tần Suất nghe vậy, mạnh mẽ bỏ nhào qua, một tay cầm lấy con mèo nhỏ nhấc bổng lên. Lập tức dùng tay còn lại đi lấy cái vòng đeo ở cổ kia.

- Không cho chạm vào đồ vật của ta, đây là mẹ cho ta...

Con mèo nhỏ không ngừng đấu tranh, tựa hồ rất quý trọng cái vòng cổ kia.

Tần Suất tự nhiên không để ý tới kháng nghị của con mèo nhỏ. Tiếp tục đưa tay qua, nhưng đúng thời điểm tay hắn chạm vào cái vòng cổ kia, một cổ sát

khí cường đại đập thẳng vào mặt, ngay sau đó bên trong vòng cổ hiện lên một đạo lục quang (ánh sáng xanh), Tần Suất chợt cảm thấy mình bị một cổ lực mạnh đánh trúng, thân hình nhất thời thối lui vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Được mỹ giới nuôi dưỡng

Con mèo nhỏ nhân cơ hội giấy dựa thoát khỏi sự khống chế của hắc, nhanh như chớp trốn ở phía sau lưng Vương Trần Trần. Một phòng đầy người cùng yêu quái, cũng chỉ có Vương Trần Trần có thể cho nó một tia cảm giác an toàn.

- Đau quá... Cái kia là vật gì vậy?

Tần Suất xoa xoa ngực, nghiêng đầu nhìn Lý Vân hỏi.

Lý Vân cẩn thận nghĩ một chút, nói:

- Đó hẳn là một pháp bảo, nói không chừng mẹ nó thật rất lợi hại... Đương nhiên, cũng có thể là ta suy nghĩ quá nhiều.

Hiện tại Lý Vân có thể khẳng định, con mèo nhỏ có thể khống chế năm con lang yêu, là do tác dụng của cái vòng cổ kia. Thoáng do dự một chút, Lý Vân nói:

- Thời gian không còn sớm, chúng ta trước rút lui, Trần tỷ, tiểu mao đầu từ giờ trở đi liền thuộc về chị... Đừng để cho nó gây ra chuyện gì lớn...

- Vạn tuế... Vạn tuế...!

Con mèo nhỏ nghe được Lý Vân đối với hắc không nghiêm phạt, mà còn lại để cho mỹ nữ nuôi dưỡng, nhất thời hô to một tiếng.

Tần Suất tựa hồ vẫn còn cảm hận trước một kích của cái vòng cổ kia, cảm giận bất bình nói:

- Cũng tốt, mang theo tiểu gia hỏa này trở về, để cho hắc bắt con chuột... Ăn con chuột...

- Ta không ăn con chuột... Ta là mèo yêu, cũng không phải mèo bình thường...!

Tiểu mao đầu tỏ ra kháng nghị.

Vương Trần Trần cúi người ôm nó vào trong lòng, đưa tay tại trên đầu của hắc khẽ vuốt một chút, cảm giác trơn bóng, lông xù, trong lòng càng yêu thích bé mèo Kitty này hơn.

- Meo meo ô...!

Tiểu mao đầu tựa hồ có ý định lấy lòng Vương Trần Trần, cái trán vô cùng thân thiết mà tại phía sau lưng của người phụ nữ dụi dụi. Làm cho Vương Trần Trần cười khẽ không ngớt.

- Tiểu Lý, ngươi xem xem, rất khả ái a...!

Vương Trần Trần hưng phấn giống như một tiểu nữ sinh, khuôn mặt đỏ bừng, phong tình vạn chủng.

Lý Vân khen ngợi gật đầu, sau đó đối với tiểu mao đầu trầm giọng nói:

- Nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, không được nghịch ngợm, không được gây sự, bằng không ta mặc kệ mẹ ngươi có phải con mèo cái hay không, ta đều sẽ lột da ngươi, điểm thiên đăng vào ngươi, cho linh hồn ngươi rơi vào A Tỳ địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh... Còn có, ngươi nghe kỹ cho ta, thời điểm nhân rồi không có việc gì làm, cẩn thận nhớ lại một chút tình huống của Hắc y nhân, có tiền triển gì lập tức liên hệ với ta...

- Meo meo ô, ta biết...!

Tiểu mao đầu vội vàng gật đầu đáp ứng.

Tần Suất oán hận mà liếc mắt với mèo yêu, thở phì phì nói:

- Lão đại, Trần tỷ... Các ngươi không thể như vậy a... Tiểu tử này không rõ lai lịch, hơn nữa còn là địch nhân chúng ta. Dẫn hắc về nhà, không thể nghi ngờ chính là dưỡng mèo làm loạn... Nghe theo ta nói đi mà, hay là đưa vào chùa Bạch Mã có vẻ an tâm hơn một chút.... Tồi thiểu cũng phải để hắc tại chùa Bạch Mã chịu ít giáo dục rồi mới mang ra. Như vậy sẽ ổn thỏa hơn.

- Ta không đi!

Vừa nghe đến chùa Bạch Mã, tiểu mao đầu tâm tình liền có vẻ kích động lên. Bất kể là yêu quái vạn năm trước, hay là yêu quái Đại Tân sinh. Hết thấy có chút kiến thức, cũng biết chùa Bạch Mã rất kinh khủng. Chỗ kia đối với yêu quái mà nói, có thể so với Luyện Ngục nhân gian.

- Để cho ta nghĩ một chút xem sao..

Lý Vân làm ra một bộ dáng giả vờ tự hỏi.

Tiểu mao đầu nhất thời khần trương lên, Tần Suất cũng chờ mong Lý Vân đưa ra lựa chọn chính xác.

Văng vè!

Quý dị văng vè!

Trong ánh mắt mọi người đang tập trung nhìn lại, Lý Vân vùng xung quanh lông mày khi thì giãn ra, khi thì nhăn lại.

Vài giây đồng hồ chờ đợi về sau, tiểu mao đầu rất là vô tội chớp chớp mắt:

- Ta thật đáng thương... Mẹ không quan tâm ta, ta tay làm hàm nhai lại phạm sai lầm... Hiện tại các người còn muốn đưa ta đi địa ngục nhân gian. Ta không muốn sống, không sống nữa, các người giết ta đi..

Nói đến đây, mèo yêu lập tức ngửa đầu ngóng nhìn Vương Trần Trần, nước mắt lưng tròng khóc nói

- Ô ô, ta chỉ là một con mèo nhỏ đáng thương... Van cầu người, cứu ta đi..... Nữ yêu tốt bụng, nữ yêu xinh đẹp cầu xin người cứu ta đi mà.

- Đủ rồi, đừng giả bộ thương cảm...!

Ánh mắt Lý Vân dần trở nên băng lãnh nhìn mèo yêu:

- Trước đó người chỉ huy bọn lang yêu giết người, thế nhưng một chút cũng không biết thương.

Tại cái nhìn sắc bén của hắn, còn đang giả trang khả ái mèo yêu lập tức cảm miệng, thanh âm có chút run rẩy:

- Ta sai, ta sai rồi... Biết sai khó sửa đổi, thiện lớn lao yên... Ta sẽ sửa, ta sau này sẽ làm một Miêu Miêu ngoan.

Vương Trần Trần tương đối mềm lòng, mắt thấy Miêu Miêu tại trong lòng nàng liên tục run rẩy, vội vàng hơi đưa tay về phía Lý Vân lay lay, thấp giọng nói:

- Tiểu Lý, bảo nó cam đoan là được mà...

- Ân, ta cam đoan, ta cam đoan.

Tiểu mao đầu vội vàng nói.

- Cam đoan cái đầu của người a...!

Tần Suất khó chịu nói:

- Lão đại còn chưa nói, người gấp cái gì, người lại dám đoạt lời của lão yêu... .

Hắc Miêu nghe vậy, vội vàng ngậm miệng lại.

- Nên nói những gì ta cũng đã nói rồi..... Ta không muốn tiếp tục lặp lại.

Trong con người Lý Vân hiện lên một đạo hàn quang:

- Ta lại thêm một điều, từ giờ trở đi, Trần tỷ chính là chủ nhân của người. Có ý kiến gì không?

- Có...!

Mèo yêu lập tức nước mắt lưng tròng nói:

- Ta muốn tự do, Miêu Miêu cũng có nhân quyền cùng Mèo quyền.

- Ta rất dân chủ... Người có ý kiến có thể nói ra, nhưng ta sẽ không tiếp thu.

Lý Vân giải quyết dứt khoát:

- Chuyện này không có lựa chọn khác, cứ quyết định như vậy đi.

Mèo yêu gào khóc nói:

- Xong, xong, ta không có tự do...

- Ngoan...!

Vương Trần Trần nhẹ nhàng ôm tiểu mao đầu, bàn tay trắng nõn nhẹ vỗ về cái trán của hắn, an ủi:

- Yên tâm đi, ta sẽ đối với ngươi tốt...

- Cảm ơn chủ nhân...!

Tiểu mao đầu nhập kịch thật ra rất nhanh, lúc này chưa được mấy giây vậy mà đã kêu tiếng chủ nhân.

- Khẩu thị tâm phi, cái thằng không có cốt khí...!

Tần Suất tuyệt không bỏ qua bất luận một cơ hội nào để đá kích mèo yêu.

- Sau này ta sẽ quản chặt chẽ ngươi...!

Hỏa Yêu Vương Đại Sơn đột nhiên nhìn tiểu mao đầu nói ra.

- Meo meo ô...!

Mèo yêu phát sinh một tiếng mèo kêu, cũng không biết đại biểu cho hàm nghĩa gì.

Thừa dịp trời còn chưa sáng, Lý Vân mang theo mọi người rời khỏi. Trước khi đi, hắn bảo Vương Trần Trần kiểm tra một chút tình huống Nhâm Cường trong con hôn mê. Sau khi xác định không có việc gì, hắn mới điện thoại cho lão hòa thượng, đem tình huống có mấy thi thể to lớn ở đây nói một chút. Đồng thời nói rõ bảo hắn dẫn người đến đây giải quyết tốt hậu quả. Phòng làm việc của Nhâm Cường khắp nơi đều là máu tanh, có chút hải nhân. Nếu muốn không để lại bất cứ dấu vết gì, chắc chắn phải nhờ nhân viên chuyên nghiệp của chùa Bạch Mã đến đây "tẩy trừ".

Nhận được thông báo, Trí Hoàng lão hòa thượng một giây cũng không dám chậm trễ, lập tức dẫn người chạy tới. Vạn hạnh là Nhâm Cường còn đang trong con hôn mê, bất quá đã có dấu hiệu thức tỉnh. Lão hòa thượng cũng không biết nghĩ như thế nào, đưa tay ra đánh một cái, khiến Nhâm Cường lăn thứ hai ngất đi. Thương cảm cho Nhâm Cường, đêm nay sợ bị hôn mê một lần, còn hai lần là bị đánh ngất xỉu.

Hiện trường thật đúng có chút máu tanh cùng hỗn loạn. Hòa thượng Chùa Bạch Mã phải bận rộn một giờ mới hoàn toàn xử lý xong. Sau đó, Trí Hoàng đại sư tự mình an bài xe cấp cứu đem Nhâm Cường đưa vào bệnh viện.

Sáng sớm hôm sau, nghe chuyện Nhâm Hiểu Nguyệt từ chỗ Trí Hoàng đại sư biết được một số tin tức, tối hôm qua, Nhâm Cường lại được Lý Vân cứu mạng.

Lý Vân, người tốt a. Nhâm Hiểu Nguyệt trong lòng âm thầm cảm kích. Trong lòng lần thứ hai này nằm dự định mời hắn ăn cơm.

Sau khi về nhà, Lý Vân liền đắm đầu vào ngủ, sau khi tỉnh ngủ cảm giác bản thân không có việc gì, lập tức đi rửa mặt chải đầu, sau đó hắn đi xuống tầng một. Chỉ thấy Vương Đại Sơn đã sớm rời giường, đem sân trợ quét dọn sạch sẽ. Quả nhiên là tận chức tận trách.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Trên trời rơi xuống một vị hôn thê

Chỉ chốc lát sau, Tần Suất cũng ngáp ngáp dài từ trên tầng cao nhất đi xuống. Bữa sáng còn chưa kịp ăn được một miếng, đã bị Lý Vân giục đi âm thầm bảo hộ Nhâm Cường. Vương Trần Trần đồng dạng cũng rời giường rất sớm. Ngay trong nháy mắt Lý Vân gõ cửa, nàng cũng đứng lúc mở cửa phòng. Một cỗ mùi cơm chín nhất thời bay ra. Làm cho Vương Đại Sơn nước miếng chảy ròng ròng.

- Cùng nhau đi vào ăn đi...!

Vương Trần Trần nói một tiếng.

Vương Đại Sơn vô cùng cảm động, còn kém không có nói ra nguyện nhảy vào nước sôi lửa bỏng.

- Meo meo ô...!

Sau khi vào cửa, Lý Vân liếc mắt liền thấy tiểu mao đầu đang co rúc ở trên ghế sa lon. Tiểu tử kia tinh thần rất tốt. Xem ra xác thực được Vương Trân Trân đối đãi tốt.

- Lão đại tốt, chào đại thúc...!

Tiểu mao đầu nhảy xuống sô pha, rất có lễ phép hướng Lý Vân, Vương Đại Sơn chào hỏi. Cử động lần này nhất thời thắng được hảo cảm của Vương Đại Sơn:

- Ân, không tệ, đúng là một đứa nhỏ hiểu chuyện...

Lý Vân phản ứng thì tương đối là lãnh đạm, chỉ là thoáng gật đầu qua.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Lý Vân liền dắt chiếc xe đạp cũ nát của mình đi đến trường.

Cuộc sống trong trường học vẫn nhàm chán và ảm áp như vậy. Buồn chán cùng ảm áp. Có lẽ, cũng chỉ có người như Lý Vân mới có thể hiểu và cảm ngộ như vậy. Đối lại người khác, buồn chán cùng ảm áp tuyệt đối là đối lập nhau.

Trong lớp học, hẳn lại cảm giác được có một cặp mắt đang chăm chú nhìn vào hắn. Không hề nghi ngờ, khẳng định là Nhâm Hiểu Nguyệt. Sự tỉnh táo hôm qua, phỏng chừng nàng cũng biết một ít. Đảm bảo tí nữa thế nào nàng cũng đến gặp mình, không chắc chắn thì cũng là cảm ơn.

Quả nhiên, sau khi tan học, Nhâm Hiểu Nguyệt đi tới ngồi ở bên cạnh hắn, thấp giọng nói ra:

- Buổi chiều sau khi tan học, tớ mời cậu ăn cơm, được không?

- Phải xem đã... Nếu như buổi chiều tớ không bận gì... tớ sẽ đi cùng cậu.

Đã biết mình là một yêu quái. Lý Vân thủy chung vẫn duy trì khoảng cách cùng nhân loại khác giới. Hứa Tiên cùng Bạch nương tử chỉ là truyền kỳ. Lý Vân cũng không thích. Cũng không tin đó là sự thật. Huống hồ lão hòa thượng đã từng nói. Với tình huống của hắn lúc này. Nếu như cùng nhân loại nữ tính giao hợp rồi cuộc gặp phải chuyện gì. Còn chưa rõ ràng...

Đương nhiên Nhâm Hiểu Nguyệt người ta cũng không nói muốn lấy thân báo đáp. Vừa thấy đã yêu gì gì đó... Chẳng qua bạn học Lý Vân luôn luôn có cái loại ý thức cẩn thận đề phòng mà thôi.

- Vậy sau khi tan học tớ tìm cậu...!

Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không có cưỡng cầu. Đứng dậy rời khỏi.

...

Sau khi tan học. Vì để tránh gặp mặt với Nhâm Hiểu Nguyệt. Lý Vân vội phóng xe lao về nhà. Thế nhưng vừa đi ra cửa trường được vài bước. Đã bị một cô gái mặc áo lông trắng chắn trước mặt ngăn cản. Cô gái trông rất đẹp. Nàng có một khuôn mặt thanh thuần động lòng người. Mái tóc đen sẫm mềm mại phủ lên hai đầu vai. Mi mắt cong cong chớp động. Có một đôi mắt to trong sáng như Thần Tinh. Mũi ngọc cao cao thanh nhã. Đôi môi anh đào kiều diễm ướt át... thân cao trên dưới 1 mét 67. Có vẻ duyên dáng yêu kiều. Không biết tại sao. Lý Vân từ trên người cô gái ngửi được một chút khí tức cổ quái. Không giống như là yêu khí. Nhưng lại có một cỗ năng lượng rất mạnh...

Ngay thời điểm Lý Vân tỉ mỉ quan sát cô bé kia, cô gái cũng mang vẻ mặt chân thành nhìn Lý Vân, vẻ mặt dường như chờ mong cái gì đó, lại mơ hồ mang theo một vẻ khẩn trương, hai tay gặt gao xoắn vào nhau, tựa hồ là lấy hết dũng khí mới nói ra một câu:

- Em là vợ chưa cưới của anh...

Lý Vân nghe vậy, hai tay vịn xe, vội vàng quay đầu nhìn chung quanh một chút. Hắn rất nhanh liền phát hiện, ở đây ngoại trừ hắn ra, tựa hồ không có người nào khác a.

Lý Vân có chút mê man. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Xin chào, em là vị hôn thê của anh...!

Cô gái xinh đẹp lúc này đi lên phía trước vài bước, nhìn ra được, nàng đang nói với Lý Vân.

Lý Vân biểu hiện rất bình tĩnh. Nhưng trong lòng thì có chút đáng tiếc, cô nương tốt như vậy làm sao lại bị bệnh tâm thần... Hắn thậm chí đang suy nghĩ, có nên báo cảnh sát hay không... Tuy rằng hắn là yêu quái, nhưng dù sao vẫn đang sinh hoạt tại bên trong xã hội này, hẳn hẳn là nên hoàn thành nghĩa vụ của một người công dân. Bệnh tâm thần tại trên đường cái chạy loạn là rất nguy hiểm.

- Anh tốt chứ...!

Ngay khi Lý Vân trong lòng còn đang không biết làm gì, cô gái mỹ lệ đã đi tới, con người nàng chăm chú nhìn chăm chăm Lý Vân, trong ánh mắt chờ mong tựa hồ cũng càng ngày càng đậm hơn.

Lý Vân bị cô gái nhìn chăm chăm như vậy có chút xấu hổ. Nói thật, chính hắn đều cảm thấy bản thân không phải rất tuấn tú, chỉ là tính tình tốt mà thôi. Nếu như đối phương không phải bị bệnh tâm thần, hắn rất khó tin tưởng chính mình lại có mị lực lớn như vậy.

- Cô tốt...!

Sau giây lát ngây ngời, Lý Vân dự định thử cùng cô gái này nói chuyện. Hắn khẽ cười một tiếng, sau đó dùng ngón tay chỉ chính mình, cẩn thận mà hỏi:

- Cô là đang nói chuyện với ta phải không?

Cô gái mỹ lệ gật đầu.

- Xin hỏi cô có chuyện gì sao?

Lý Vân lần thứ hai hỏi.

- Vâng...!

Cô gái mỹ lệ do dự một chút, khẽ hé mở đôi môi anh đào, thấp giọng hỏi:

- Anh gọi là Lý Vân đúng không... Anh biết không? Em là vợ chưa cưới của anh, anh là chồng chưa cưới của em..

Lý Vân lần thứ hai sững sốt. Trực giác nói cho hắn biết, cô bé này thần kinh thật có vấn đề. Có lẽ nói nếu mình lợi dụng lừa dối mỹ nữ này để câu cá. Thế nhưng Lý Vân không cảm giác mình như một kẻ có tiền?

- Xin lỗi, tôi không biết...!

Mặc dù là bay tới điểm phức, nhưng Lý Vân lại có vẻ hết sức cẩn thận. Mấy năm nay, thói đời thay đổi, chỉ có lòng người là vẫn như xưa. Trời biết được đây có đúng hay không là một tập đoàn lừa đảo. Hơn nữa, hắn cảm thấy trên người cô gái này có gì đó cổ quái. Sau khi hai người đứng gần nhau, khí tức đặc biệt trên người cô gái này càng thêm rõ ràng. Thế nhưng hắn lại nhận không ra cái khí tức kia rốt cuộc là cái dạng gì. Cùng yêu khí bất đồng, bất quá năng lượng lại rất cường đại.

Cô bé này không đơn giản. Lý Vân hết mức bảo trì cảnh giác. Trong lòng tính toán chính mình kế tiếp nên làm cái gì bây giờ? Cứ giằng co qua lại như thế này, tựa hồ cũng không phải cách hay.

- Đừng hiểu lầm... Chúng ta không thể nào là địch nhân, chúng ta là người yêu...

Cô gái tựa hồ cũng nhìn ra sự lo lắng cùng cảnh giác của Lý Vân, vội vàng giải thích:

- Em không phải người bị bệnh tâm thần, em cũng không phải người xấu, em thật là vợ chưa cưới của anh mà, xin anh hãy tin tưởng em.

- Mạo muội hỏi một câu, cô làm thế nào biết tên của tôi..

Lý Vân lên tiếng hỏi.

- Chúng ta trước đây quen biết nhau mà, ngày trước anh quen biết em, anh cũng vẫn tên là Lý Vân.

Ánh mắt cô gái vẫn nhìn Lý Vân, nghiêm túc nói:

- Đây chính là tên anh tự đặt cho mình, anh nói tên này là vĩnh hằng, anh sẽ vĩnh viễn dùng tên này, bất kể trên trời hay là dưới đất... Vì vậy, em mới tìm được anh...

Lời cô gái nói, làm cho Lý Vân rất khó hiểu.

- Người trùng tên trùng họ rất nhiều, giống tên này, toàn quốc tối thiểu có hơn mười vạn người.

Lý Vân nhún nhún vai nói.

- Em biết.

Cô gái nói tiếp:

- Tên của anh khác biệt với bọn họ, anh là duy nhất.

...

...

Sau khi tan học, Nhâm Hiểu Nguyệt vội vàng đi tìm Lý Vân, thế nhưng nàng rất nhanh phát hiện Lý Vân đã đi trước nàng một bước. Trong lòng tức giận bất bình, Nhâm Hiểu Nguyệt vội vàng đi xe đạp điện đuổi theo. Mới đi được vài bước, biểu hiện trên mặt nàng liền cứng đờ. Bởi vì lúc này nàng đã thấy Lý Vân. Cùng lúc đó, nàng cũng thấy cô gái mỹ lệ kia đang đứng đối diện nói chuyện với Lý Vân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Thật có tiên nữ

- Trách không được a...!

Nhâm Hiểu Nguyệt đột nhiên hiểu vì sao Lý Vân luôn không chịu nhận lời mời của nàng. Hóa ra người ta đã có mỹ nữ bồi tiếp cùng ước hẹn. Không biết tại sao, trong tim Nhâm Hiểu Nguyệt quặn đau một chút, nước mắt không tự chủ mà chảy xuống. Nàng nhẹ nhàng thở dài, lau khô nước mắt trên mặt, bình tĩnh lại tâm tình, dắt xe đạp điện, bước chân nặng nề đến gần Lý Vân, ánh mắt vẫn sững sờ mà trùng to nhìn cô gái mỹ lệ đứng đối diện Lý Vân kia, đồng thời âm thầm đem nàng cùng mình so sánh một chút.

Kết quả phát hiện làm nàng có chút mất tinh thần, bản thân vẫn luôn lấy làm hãnh diện về vẻ đẹp bề ngoài nhưng tại trước mặt cô bé này vậy mà mình lại kém nhiều so với cô ta. Cho dù có là các cô gái khác, cũng sẽ bị cô bé có khuôn mặt thanh thuần, mỹ lệ kia chinh phục.

Lý Vân lúc này tự nhiên cũng thấy Nhâm Hiểu Nguyệt. Tư duy của hần càng không ngừng vận chuyển, đột nhiên nảy ra một biện pháp tốt.

Cùng lúc đó, cô gái mỹ lệ cũng chú ý tới Nhâm Hiểu Nguyệt đang dắt xe đạp điện đi tới, con ngươi tại trên người nàng tỉ mỉ quan sát. Trong lòng nhất thời buông lỏng một hơi, hoàn hảo, chỉ là một cô gái bình thường.

Chẳng qua Nhâm Hiểu Nguyệt xinh đẹp như vậy lại để cho trong nội tâm nàng có một tia bất an. Lý Vân là người có đức hạnh như nào, nàng là người rõ ràng nhất. Vĩnh viễn đối với những thiếu nữ xinh đẹp cảm thấy hứng thú.

- Lốp trưởng... cậu tới đây một chút a, tớ giới thiệu với cậu một chút, đây là bạn gái của tớ...

Lý Vân thấy hai nàng đang không ngừng quan sát lẫn nhau, hần lúc này mới kịp phản ứng chính mình hần nên giới thiệu các nàng với nhau.

Hần không có nói hết câu vì hần căn bản cũng không biết tên cô bé này là gì.

Cô gái mỹ lệ nghe thấy Lý Vân giới thiệu như thế, trong lòng rất vui vẻ, thế nhưng vừa nghĩ lại, liền hiểu rõ tâm tư của Lý Vân. Do dự một chút, cô gái mỹ lệ chủ động cùng Nhâm Hiểu Nguyệt chào hỏi:

- Xin chào, tôi là Hải Quỳnh, là vợ chưa cưới của Lý Vân...

- Hải Quỳnh tỷ tỷ tốt a, ta là Nhâm Hiểu Nguyệt, là... bạn học của Lý Vân.

Nhâm Hiểu Nguyệt cũng trang nhã cùng Hải Quỳnh lên tiếng bắt chuyện.

- Hải Quỳnh?

Lý Vân cũng nhân cơ hội này ghi nhớ tên của cô gái. Rất êm tai, bất quá hần lại cảm thấy rất xa lạ. Nghĩ vờ đầu cũng không ra được, chính mình cùng nàng có quan hệ gì?

- Hiểu Nguyệt muội muội... cô thật xinh đẹp...

Hải Quỳnh mỉm cười.

- Hải Quỳnh tỷ tỷ khách khí rồi, chị mới thật xinh đẹp... Đúng, đôi giày này rất đẹp a, rất xứng với dáng người của chị....

Nhâm Hiểu Nguyệt vừa cười vừa nói.

- Đúng không? Nói thật, tôi cũng cảm thấy nó không tệ... Đúng, túi xách của cô tôi cũng chưa mua, có vẻ rất tốt a, không bằng cô giới thiệu một chút, hôm nào tôi cũng đi mua một cái...

Cứ như vậy, hai nàng ngời một lời, ta một câu. Rất nhanh thì quen thuộc, người không biết còn tưởng hai người là bạn bè thân thiết. Trên thực tế, các nàng chỉ là vừa quen biết mà thôi.

Lý Vân trợn mắt há hốc mồm nhìn hai cô gái, Nhâm Hiểu Nguyệt trước đó không phải vẫn còn trầm mặt sao? Thế nào sau một hồi lại cùng cô gái bị bệnh tâm thần này trò chuyện đến nỗi mặt mày vui tươi hơn hờ.

- Các người trước đây biết nhau?

Lý Vân đi qua chọc vào một câu.

Hai nàng cũng không để ý tới sự tồn tại của hắn, phối hợp nói chuyện phiếm, căn bản không có trả lời câu hỏi của Lý Vân.

Lý Vân đồ mò hỏi.

Hai phút về sau, Lý Vân lần thứ hai đặt câu hỏi:

- Các người trước đây biết nhau sao? Ta thế nào cảm giác được các cô giống như hai chị em ruột vậy?

- Ai cần ngại lo à?

Trăm miệng một lời, Hải Quỳnh cùng Nhâm Hiểu Nguyệt hai người đồng thời trả lời. Phụ nữ chính là kỳ quái như thế, chỉ cần một hồi công phu, đã học được ý tưởng đen tối từ đối phương.

Hai người điên. Đây là Lý Vân đối với các nàng cho một cái đánh giá.

- Các cô cứ trò chuyện đi, tôi có việc đi trước...!

Không để ý tới ta đúng không? Các cô cảm tình tốt, các cô cứ trò chuyện đi a. Lão tử trở về cùng hồ ly tinh ước hội.

Dắt xe đạp đi về, trong lòng Lý Vân đoán rằng, cô bé kia sẽ không phải là do Nhâm Hiểu Nguyệt sắp xếp chứ? Thế nhưng nghĩ lại, cũng không đúng...

Hiện tại hầu như có thể xác định, Hải Quỳnh chắc chắn không phải là người thường.

- Đừng lại...!

Mới đi được vài bước, hai nàng đột nhiên chạy đến phía trước hắn, giơ tay ngăn cản.

Sắc mặt Nhâm Hiểu Nguyệt lần thứ hai trở nên âm trầm

- Cậu đã nói, sau khi tan học để cho tớ mời cậu ăn cơm...

Bữa cơm này không ăn, Nhâm Hiểu Nguyệt chung quy vẫn cảm giác nhà mình thiếu hần cái gì đó. Hơn nữa, nguy cơ của cha nàng cũng không có giải trừ hoàn toàn. Sau này vẫn phải dựa vào Lý Vân rất nhiều. Hiện tại phải nắm chặt cơ hội quan hệ cùng hắn cho tốt.

Nhâm Hiểu Nguyệt hiện tại cũng đang rất nghi hoặc. Nàng nhớ kỹ trước đây cùng Lý Vân quan hệ cũng không tệ lắm, thế nào hiện tại thì làm thành cái dạng này. Không biết là nàng làm sai cái gì, hay là Lý Vân căn bản không muốn cùng nàng gặp gỡ? Xem tình huống hiện tại, loại tình huống thứ hai tựa hồ lớn hơn một chút.

Nếu là sự tình bình thường, Nhâm Hiểu Nguyệt sẽ lập tức buông tha. Ngược lại chính nàng cũng không muốn làm bạn cùng Lý Vân. Thế nhưng việc lúc này đang ảnh hưởng đến an nguy của cha nàng. Nàng một chút cũng không thể làm qua loa. Một chút cũng không thể để cho hắn bỏ đi.

- Tớ cùng Hải Quỳnh hẹn rồi... Ngày hôm nay sợ là không rảnh...!

Lý Vân tiếp tục cầm tên Hải Quỳnh vừa biết được làm lá chắn.

Trong đôi mắt đẹp của Hải Quỳnh hiện lên một tia khó chịu. Chẳng qua nàng cũng không đại đi nói để làm sáng tỏ mấy thứ gì đó. Nàng là một cô gái rất thông minh, lúc này nàng đã nhìn ra, vị hôn phu tựa hồ đang cực lực thoát khỏi cô học sinh xinh đẹp này. Nói thật, trong nội tâm nàng có chút hài lòng, cũng có chút ngoài ý muốn. Đây là hần sao?

Ít nhất, cùng tác phong của hắn trước đây có chút bất đồng.

- Đúng vậy a... Chúng tôi đã sớm hẹn rồi!

Hải Quỳnh cũng ở một bên hát đệm:

- Hiểu Nguyệt, cô nếu không ngại, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi... Tuy rằng chúng ta chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, thế nhưng tôi cảm thấy hai người chúng ta rất hợp ý, cùng đi chứ? Cô thấy thế nào?

- Vậy à, cảm tạ ý tốt của Hải Quỳnh tỷ tỷ, các người cứ đi trước đi, ta hôm nào lại ước hẹn...

Nhâm Hiểu Nguyệt muốn mượn lúc ăn cơm để cùng Lý Vân nói cảm ơn cùng một số việc. Nếu có mặt Hải Quỳnh, có một số việc, sợ rằng không dám nói ra.

- Gặp lại sau!

Nhâm Hiểu Nguyệt cố gắng làm cho tâm tình chính mình bình tĩnh trở lại, hướng hai người cười cười. Lập tức lên xe, dùng lực cực mạnh đạp xe đi, nhanh chóng rời khỏi. Nước mắt lần thứ hai không tự chủ được chảy ra. Lý Vân lại lần nữa cự tuyệt, làm cho nàng cảm giác rất biệt khuất, ủy khuất, thậm chí là vũ nhục. Phải biết rằng, trong trường đại học này một ngày không biết sẽ có bao nhiêu nam sinh chờ mời nàng đi ăn cơm....

Lý Vân chung quy vẫn cố ý tránh né bản thân. Tâm tư con gái luôn luôn mẫn cảm. Tuy rằng Lý Vân tự cho là mình đã làm rất cẩn thận, nhưng Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn nhận ra được mấy thứ gì đó.

Chỉ là nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra, Lý Vân chỉ vì suy nghĩ người và yêu quái không cùng một đường.

Đợi sau khi Nhâm Hiểu Nguyệt bỏ đi, Hải Quỳnh hướng về phía Lý Vân cười cười:

- Anh thật không có phúc hậu a, lại có thể mang người ta ra làm lá chắn...

Đầu óc rất rõ ràng, xem ra không phải người ngu. Lý Vân nói một tiếng:

- Vừa đi vừa nói chuyện, tôi muốn hỏi cô mấy vấn đề...

- Ân, em biết, em sẽ nói toàn bộ cho anh biết... Đúng, em trước tiên có thể nói cho anh biết thân phận thật của em, em là tiên tộc Hải Quỳnh...

- Cô là tiên nữ?

Lý Vân hơi kinh hãi, thiếu chút nữa thì hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tìm không thấy tiên nữ

Hải Quỳnh mỉm cười, nghiêng đầu nhẹ giọng nói:

- Đúng, em thật là tiên nữ... Bất quá đây không phải là trọng điểm, trọng điểm em là vợ chưa cưới của anh, anh là chồng chưa cưới của em.

Hải Quỳnh tựa hồ rất để ý thân phận vợ chưa cưới với Lý Vân, từ lúc gặp mặt đến bây giờ, nàng đã không chỉ một lần nhấn mạnh.

- Tôi rất nghi hoặc...!

Lý Vân đột nhiên dừng bước, nghiêng người hỏi.

- Vâng, em biết...!

Hải Quỳnh nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt mỉm cười:

- Anh mất trí nhớ, cho nên quên hết tất cả những chuyện trước đây. Anh thậm chí quên chính mình là ai? Cho nên, anh cũng quên em... Vợ chưa cưới thân ái nhất của anh!

Câu nói sau cùng, Lý Vân cảm giác có chút buồn nôn. Chẳng qua vẻ mặt Hải Quỳnh cũng rất bình thường, cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp cùng xấu hổ.

- Tôi muốn biết tôi là ai? Tôi với cô rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Về mặt Lý Vân có chút chờ mong. Cho tới nay, hắn đều hoang mang về thân phận của mình. Tuy rằng hắn biết mình là yêu quái. Thế nhưng lại không biết mình rốt cuộc là yêu quái gì? Mà mỗi lần hỏi lão hòa thượng, hắn đều tránh né. Hỏi cấp bách thì hắn lại nói một câu, người là do mẹ sinh ra, yêu quái cũng là do yêu mẹ sinh ra.

Đối với cái này, Lý Vân có vẻ rất bất đắc dĩ.

Ngày hôm nay, trên trời rơi xuống một vị hôn thê. Hơn nữa còn là một người biết chuyện. Lý Vân âm thầm suy nghĩ, chân tướng của mình đã có thể hiểu rõ ràng khắp thiên hạ rồi.

- Đừng nóng vội, em sẽ nói cho anh biết.

Hải Quỳnh vừa cười vừa nói:

- Em tới tìm anh, chính là muốn nói cho anh biết, tất cả chuyện về anh...

- Tốt, tốt...!

Lý Vân mừng rỡ vạn phần, có chút kích động. Rốt cục sau cơn mưa trời lại sáng. Hãy đợi a, trông mong a, rốt cục cũng gặp được người biết chuyện.

Ngay tại lúc này, Hải Quỳnh hơi biến sắc. Mà Lý Vân như trước chìm đắm tại trong vui sướng vì biết được đáp án bấy lâu, nên không có phát hiện thần sắc khác thường của Hải Quỳnh.

Lúc này, bọn họ đã sống vai đi vào trong thôn trọ. Phía trước là một nhà bán hạt dẻ mới mở không lâu, Lý Vân rất yêu thích món này. Đẩy xe bước qua, từ trong túi quần móc ra hai mươi đồng tiền đưa cho chủ quầy. Cùng lúc đó, khí tức Hải Quỳnh biến mất. Lý Vân vội vàng quay đầu lại, đã thấy Hải Quỳnh đi theo phía sau mình không thấy đâu nữa.

- Ông chủ. Cô bé vừa đứng tại đằng sau tôi đâu rồi?

Lý Vân tiếp nhận hạt dẻ mới ra nôi. Đối với ông chủ kia hỏi. Hắn cùng Lý Vân là đứng mặt đối mặt. Hắn là có thể nhìn thấy Hải Quỳnh đứng phía sau hắn.

- Cô gái? Đứng phía sau cậu?

Lão bản sững sờ một chút. Lập tức tỉ mỉ ngẫm lại. Sau đó rất chắc chắn nói:

- Chàng trai trẻ. Phía sau cậu không có ai a. Nếu như không phải ta hoa mắt. Thời điểm cậu bước vào cửa chỉ có một người.

- Ah...!

Lý Vân tựa hồ ý thức được cái gì. Không cùng chủ quán hỏi thêm nữa. Vội vàng đẩy xe bỏ đi. Tại trên đường trở về nhà. Trong đầu Lý Vân đều là sự tình về Hải Quỳnh. Chẳng qua vấn đề tự hỏi hiển nhiên không phải điểm mạnh của hắn. Không lâu sau hắn liền buông tha.

Mặc kệ nó. Xe đến trước núi ất có đường. Lo lắng nhiều như vậy làm gì. Nếu tiên nữ đã đến đây để tìm mình. Nàng khẳng định còn có thể trở lại. Về phần nàng vì sao đột nhiên không chào mà đi. Vấn đề này làm cho người khác rất khó hiểu. Không nghĩ ra. Hắn liền không nghĩ nữa.

...

...

Vương Trân Trân ở phòng khách có chút đứng ngồi không yên, tâm này xé chiều mỗi ngày, cơn mắt nàng luôn không ngừng nhìn lên đồng hồ treo tường. Bởi vì xé chiều mỗi ngày chừng sáu giờ, Lý Vân đều dắt chiếc xe đạp cũ nát đi vào cổng chính.

Vương Trân Trân cũng không nhớ rõ, chính mình từ lúc nào đã dưỡng thành thói quen như vậy.

Sáng hôm nay, nàng vừa từ chỗ Trí Hoàng đại sư biết được một tin tức tốt, thủ tục của phòng khám thuốc Đông y đã được xử lý xong xuôi. Nếu như nàng nguyện ý, xế chiều hôm nay là có thể treo biển hành nghề được rồi.

Vương Trân Trân hi vọng sau khi Lý Vân trở về, có thể cùng hắn thương nghị một chút về sự tình khai trương phòng khám chữa bệnh bằng thuốc Đông y.

Trong khoảng thời gian này, tâm tình Vương Trân Trân có chút mâu thuẫn, có chút buồn bực. Một quyển bạch xà truyện, nàng đọc đi đọc tới mười mấy lần. Nàng như muốn từ trong đó tìm ra một lý do cho mình. Đêm khuya tĩnh lặng, vào những lúc chưa thể ngủ được, trong đầu nàng thậm chí còn tưởng tượng ra hình ảnh mình cùng bạch xà đối đầu... Có đôi khi, còn có sự so sánh mình với Lý Vân và Hứa Tiên. Nàng nỗ lực tìm ra cho bằng được một điểm tương đồng trong đó. Có lẽ đây chỉ là một câu chuyện, trừ việc đêm khuya yên tĩnh xoa dịu cõi lòng cho nàng một chút ra, thì tất cả chẳng có chút tác dụng gì nhiều.

Đương nhiên, cũng không phải nói Vương Trân Trân đã yêu mến Lý Vân rất sâu đậm. Hiện tại, cũng chỉ là nhiều hơn hảo cảm mà thôi. Nàng nghĩ Lý Vân là một người thành thật. Cùng Lý Vân ở cùng một chỗ, nàng có một loại cảm giác rất an tâm, rất yên ổn. Nhất là sau lần Lý Vân đối với nàng tỏ ra ấn tượng tốt kia, thời điểm nàng nhìn thấy Lý Vân thì tim không bị đập nhanh. Vương Trân Trân cũng không biết mình đây là như thế nào.

Nàng thậm chí quyết định đối đãi với Lý Vân giống như em trai của mình, thế nhưng thời điểm mỗi lần nhìn thấy hắn, quyết tâm đều tiêu tan thành mây khói.

Đồng hồ đã chỉ sang năm giờ năm mươi phút chiều, dựa theo lệ cũ, Lý Vân rất nhanh sẽ về. Vương Trân Trân đứng ở phòng khách nhìn khắp bốn phía, đem những chỗ bề bộn không hợp lý thu dọn lại lần nữa. Song song, quay qua gương trang điểm, nhìn cách ăn mặc của chính mình. Ở trên người vẫn còn tỏa ra một ít hương liệu thơm ngát được nàng phối trí từ các bài thuốc Đông y.

- Lão Vương, đi xem tiểu Lý trở về chưa?

Vương Trân Trân đẩy cửa phòng ra, quay qua hỏi yêu Vương Đại Sơn mới đảm nhiệm chức vụ bảo vệ cửa hô to một tiếng.

Đây đã không biết là lần thứ bao nhiêu trong ngày Vương Trân Trân bảo Vương Đại Sơn ra cửa nhìn xem Lý Vân đã trở về hay chưa?

Vương Đại Sơn rất nghi hoặc, hần tựa hồ không hiểu lắm, bà chủ ngày hôm nay sao lại như vậy?

- Về rồi...!

Rốt cục, Vương Đại Sơn đã thấy Lý Vân cùng chiếc xe đạp cũ nát của hần, vội vàng chạy vào báo cáo với bà chủ.

Thời điểm nhìn thấy Lý Vân, Vương Đại Sơn cộc lốc cười, nói ra:

- Lão đại, bà chủ đã bảo ta nhìn năm lần... Bà ấy tựa hồ rất cần người.

Lời này nói ra có chút mập mờ. Bất quá từ trong miệng người hàm hậu chất phác như Vương Đại Sơn, cũng không phải việc gì mờ ám lắm. Phải gọi là rất thuần khiết.

Buông xe, Lý Vân cũng theo thói quen đẩy cửa phòng Vương Trân Trân ra. Vừa vào cửa liền thấy Vương Trân Trân mặc áo lông cao cổ màu cà phê, quần đen bó sát... Trang điểm nhàn nhạt, dung mạo tuyệt mỹ... Khiến cho Lý Vân không khỏi ngây ngốc một chút. Vương Trân Trân kỳ thực rất đẹp, nhất là sau khi Viên Cổ huyết mạch của nàng thức tỉnh, càng tăng thêm vài phần mỹ lực. Có lẽ chỉ có ngày hôm nay gặp qua tiên nữ kia mới có thể sánh cùng nàng về sắc đẹp. Chẳng qua đẹp của Hải Quỳnh cùng đẹp của Vương Trân Trân có chút khác nhau. Người trước là đẹp thanh thuần, người còn lại là yêu dị kinh diễm.

- Tan học rồi... Đói chứ?

Một câu nói rất bình thản, rất ôn nhu, nhưng lại đem cho Lý Vân một cơn gió xuân ấm áp.

- Ân...

Hai người nhìn nhau mỉm cười, tất cả đều nhẹ nhàng như vậy. Lúc này, cảm giác rất giống cảnh vợ ngồi tại nhà đón chồng đi làm về vậy.

Bầu không khí kỳ thực có chút mập mờ.

- Trân tỷ, chị càng ngày càng gọi cảm...

Lý Vân cười khan một tiếng, đánh vỡ trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hồ Ly tinh dung túng

Thấy Lý Vân liếc mắt, Vương Trân Trân đỏ mặt, vội vàng đi vào nhà bếp. Xem ra, phải đi làm cơm. Lý Vân ngượng ngùng cười, thầm nghĩ, mình ở trước mặt Trân tỷ luôn luôn có vẻ rất nhẹ nhàng.

Bất quá nói đi thì cũng nói lại, điều này cũng không thể trách toàn bộ Lý Vân. Ai bảo cô ấy là nữ yêu, hơn nữa còn là một con hồ ly tinh. Vóc người tốt như vậy, phong tình vạn chủng, khuôn mặt lại xinh xắn, mỹ lực Vô Song. Lý Vân cảm giác mình phản ứng cũng là đúng thôi. Một loại bản năng mà thôi.

Sau khi ăn xong bữa cơm chiều, Vương Trân Trân vì Lý Vân pha một bình hồng trà, hai người ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, chuẩn bị thương nghị một chút về việc khai trương phòng khám bệnh Đông y.

Ai nói yêu quái luôn có thể làm lòng mình tĩnh tâm như nước chứ, lúc này Lý Vân thì không có cách nào làm được. Hai người ngồi rất gần nhau, mũi người thấy mùi nước hoa trên người của hồ ly tinh này, Lý Vân cảm giác nội tâm mình đang mãnh liệt dâng trào, nhiệt huyết xông xáo. Đặc biệt bọn họ lúc này là mặt đối mặt, người phụ nữ mặc áo lông cao cổ có chút bó sát người, hiện rõ hai tòa núi cao ngất trước ngực. Làm người khác muốn thổ huyết chính là nàng tựa hồ cũng không có mặc áo ngực, vị trí Lý Vân đang ngồi có thể nhìn thấy rõ ràng hai điểm nhỏ nhỏ lên sau lớp áo. Rất kiệt xuất, rất căng mềm... Mặc dù là cách một lớp y phục, hần vẫn có thể cảm nhận được ngực người phụ nữ này thật là rất lớn a..

Vương Trân Trân tựa hồ cũng không ý thức được chính mình sơ sẩy. Nàng cũng không có ý thức được rằng vì ngồi đối diện với Lý Vân nên đã gián tiếp cung cấp điều kiện tốt nhất cho hần nhìn trộm.

- Tiểu Lý...

Vương Trần Trần ngẩng đầu, đang muốn nói chút gì đó, lại phát hiện hướng mà Lý Vân đang nhìn. Nhất thời, khuôn mặt trắng nõn của nàng trở nên đỏ ửng, nhẹ nhàng oán trách nói:

- Tiểu sắc lang! Mắt của cậu đang nhìn cái gì vậy hả....

Vương Trần Trần hờn dỗi nhưng không có một điểm tức giận, mà giống như là liếc mắt đưa tình với tình lang vậy. Lời vừa ra khỏi miệng, Vương Trần Trần lập tức biết mình lỡ lời. Lời này có chút mập mờ nha.

Vương Trần Trần cũng không phải là loại phụ nữ bảo thủ, đương nhiên cũng không phải một người phụ nữ tùy tiện. Nếu như không phải cố kỵ đến suy nghĩ của người khác, nàng không ngại cùng Lý Vân trải qua tình một đêm.

Âm thầm cười trộm, Vương Trần Trần đột nhiên nghĩ nếu như có thể duy trì tình yêu say đắm như thế này kỳ thực cũng không tệ. Chưa từng nghe qua chuyện yêu tình cùng con người yêu nhau. Nghĩ đến đây, Vương Trần Trần thầm nghĩ, hẳn nếu thích để cho hắn xem cho đã đi. Chỉ là giữ gìn khoảng cách. Chỉ có thể để cho hắn nhìn thôi, nhưng không thể cho hắn làm chuyện vợ chồng được.

Đối với người mình thích, nữ nhân...luôn luôn dung túng như vậy... Nàng thậm chí sẽ vì nam nhân mà thay đổi bản thân mình...

- Trần tỷ, về phòng khám bệnh, chị có ý kiến gì không?

Lý Vân dời ánh mắt khỏi ngực nàng, lập tức nói lảng sang chuyện khác.

Vương Trần Trần sắc mặt nghiêm túc, lập tức đem dự định của mình thương lượng cùng Lý Vân một chút. Dựa theo ý kiến của Vương Trần Trần, sẽ mở phòng khám bệnh ở thôn. Sơ bộ tư tưởng chính là đem mấy gian phòng mặt tiền bên ngoài của cửa hàng cho thuê phòng thu hồi lại, sửa chữa rồi dùng để mở cửa tiệm.

Lý Vân nghĩ có chút đáng tiếc. Hắn nghĩ lấy kỳ hoàng thuật của cửu vĩ hồ hoàn toàn có thể tại phố xá sầm uất phồn hoa mở cửa tiệm, như vậy mà nói, tiền lời sẽ vô hạn.

Vương Trần Trần rất nhanh bỏ qua kiến nghị của Lý Vân:

- Tiểu Lý, không phải tỷ tỷ ta hót như khướu, ta mở phòng khám, cũng không phải là vì tiền, ta chỉ là không muốn để tài nghệ của mình bị mai một mà thôi.

- Cũng đúng...!

Lý Vân mỉm cười, nói ra:

- Trần tỷ, nói cho cùng, người... cũng không thể chỉ sống vì tiền được.....ta ủng hộ chị.

- Vậy chúng ta quyết định như vậy đi...!

Vương Trần Trần thật ra cũng là một người rất có chủ kiến, chẳng qua, nàng chỉ muốn cùng Lý Vân thảo luận mà thôi.

Kế tiếp, hai người tiến hành thương nghị một ít công việc cụ thể cần được tiến hành.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cùng người mà mình yêu ở cạnh nhau, thời gian trôi qua luôn luôn đặc biệt nhanh, màn đêm lại buông xuống, Vương Trần Trần thật hy vọng mặt trời không nên xuống núi nhanh như vậy.

- Trần tỷ, ta về trước đây, có chuyện gì chị cứ gọi ta nha...!

Trong khoảng thời gian này, Lý Vân mỗi đêm đều phải rút ra một ít thời gian để nghiên cứu Bồ Đề Tâm kinh. Mặc dù là kinh văn của hòa thượng, chẳng qua đối với hắn lại có trợ giúp rất lớn.

- Ân...!

Vương Trần Trần nhẹ giọng trả lời một tiếng, lập tức đứng dậy đưa tiễn. Khi đi thì dáng người nàngthurót tha, yếu đuối. Cái mộng ngạo nghễ ưỡn lên khiến Lý Vân âm thầm nuốt nước miếng một cái.

Lửa nóng trong đan điền đã lâu không xuất hiện bỗng nhiên xao động. Giờ khắc này, Lý Vân hận không thể đem hồ ly tinh này ôm vào trong lòng của mình, tùy ý đùa bỡn một phen. Bất quá hắn vẫn cố gắng nhịn xuống. Hắn nghĩ được cùng Vương Trần Trần ở chung như vậy đã là rất tốt rồi, một khi mạnh mẽ xâm phạm nàng, sẽ khiến nàng phản cảm. Hắn không muốn bọn họ mất đi cả tình bạn vì chuyện này.

Lúc ra khỏi cửa, Vương Trần Trần bỗng nhiên đi giành phía trước, ngăn trở thân thể Lý Vân, thanh âm trong trẻo mang chút không hài lòng:

- Tiểu Lý, gần đây cậu qua nhà ta ăn cơm càng ngày càng ít, có phải là ta làm cơm không hợp khẩu vị của cậu đúng không...

Hai ngọn núi, thân thể đầy đặn gọi cảm mềm mại hầu như dán tại trên người Lý Vân. Trời ạ, Lý Vân thú huyết xông xao...

- Hắc hắc!

Lý Vân cười khan một tiếng, dùng ngữ khí cực kỳ thành khẩn nói rằng:

- Trân tỷ, chị hiểu lầm rồi.... Cơm chị nấu, ngay cả Thực thần cũng làm không bằng. Máy ngày nay a, ta thật sự có chút chuyện, cho nên có đôi khi không quan tâm lắm. Như vậy đi, từ hôm nay trở đi, ta hứa với chị, chỉ cần ta có thời gian, nhất định mỗi ngày đều qua đây....

- Cậu đã hứa rồi đó, không cho nuốt lời...!

Vương Trần Trần dặn dò:

- Nhớ kỹ đó, phải đến nha.....

- Ân...!

Lý Vân chăm chú gạt đầu, lập tức đẩy cửa đi ra ngoài. Đụng phải Vương Đại Sơn đang nghe trộm ở góc tường, trong miệng hắn nói thầm:

- Thật ước ao người... Ta nếu có thể mỗi ngày ăn được cơm do bà chủ làm thật là tốt biết bao a.....

- Ha ha...!

Lý Vân khẽ cười một tiếng, trong lòng tự nhủ, tiểu tử cứ ở đó mà ước ao đi, cái này gọi là đồng yêu nhưng bất đồng mệnh đó.

Chậm rãi đi lên trên tầng bốn, trên hành lang ngọn đèn vàng yếu ớt rọi xuống, Lý Vân phát hiện, cửa nhà mình đang mở.

Đồng thời, hắn ngửi được mùi hương của tiên nữ.

Vội vàng vào nhà, Lý Vân quả thực thấy Hải Quỳnh đang lên mạng ở trong phòng. Lý Vân không khỏi thất kinh, máy vi tính của hắn đã cài đặt hai mươi bốn mật mã, người bình thường không có khả năng phá giải được.

Hải Quỳnh nàng tựa hồ đã chờ rất lâu rồi, thấy Lý Vân trở về, nàng vội vàng thả con chuột trong tay ra. Khóe miệng nổi lên vẻ tươi cười, phối hợp với dung nhan tuyệt mỹ của nàng, quả thực mê hoặc chết người ta mà không cần đèn mạng.

- Tiểu Vân, xin lỗi, rất mạo muội đã quấy rầy anh, bất quá em thật có chuyện rất trọng yếu muốn tìm anh...

Hải Quỳnh đứng dậy sau đó ngồi xuống mép giường.

Lý Vân mỉm cười, nói:

- Cái gì quấy rầy với không quấy rầy... Cô có thể tới đây tìm tôi, tôi rất là vui đó. Trên thực tế, tôi cũng một mực chờ cô. Đúng, làm sao cô biết tôi nghỉ ngơi ở đâu?

- Em là tiên nữ...!

Hải Quỳnh rất chân thành nói:

- Một ít chuyện này đối với em mà nói, cũng không phải việc khó gì? Đúng, anh nói anh vẫn đều đặn đang đợi em. Là thật sao? Nhưng em chỉ thấy anh cùng con hồ ly tinh ở tầng một ở chung với nhau rất vui vẻ nha?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đầu năm nay tiên nữ cũng không có phúc hậu

Lý Vân sững sờ một chút. Lập tức khóe miệng nổi lên một tia cười gượng, giống như khiêu khích nói:

- Thế nào? Vợ chưa cưới của tôi, cô ghen à?

- Hừ...!

Hải Quỳnh khẽ cười một tiếng, lập tức đem ánh mắt dừng tại trên người Lý Vân, nói ra:

- Ghen vẫn còn chưa nói tới... Chẳng qua em rất kỳ quái, anh vì sao lại cùng nàng khách khí như vậy. Nhìn ra được các người đều yêu nhau say đắm, dựa theo tính tình của anh trước đây, các người sẽ sớm trên giường làm nhiệt tình rồi...

Đồ mờ hồ, tiên nữ cũng mạnh mẽ nói tục. Lý Vân rất hứng thú đánh giá tiên nữ đang ngồi trên giường của mình, hỏi:

- Cô rất hiểu tôi sao? Tôi là nói, con người tôi trước đây.

- Ân!

Hải Quỳnh chăm chú gật đầu, nói rằng:

- Em nói rồi em là vợ chưa cưới của anh, anh là chồng chưa cưới của em, cho nên em rất hiểu anh. Em có thể khẳng định, khắp thiên hạ không có ai có thể hiểu anh hơn em.

Tựa hồ cảm thấy được ánh mắt hoài nghi của Lý Vân, Hải Quỳnh nói tiếp:

- Là thật, sau này anh sẽ biết... Em là nói, chờ ký ức của anh khôi phục.

- Có lẽ thế!

Lý Vân khẽ cười một tiếng.

Dừng một chút, Lý Vân vội vàng hỏi:

- Nói một chút xem, chúng ta trước đây phát triển đến mức nào? Trên giường sao?

Tuy rằng nghĩ vấn đề này có chút mập mờ, chẳng qua vừa nghĩ đến người ta là tiên nữ mà còn không câu nệ tiểu tiết, mạnh mẽ nói tục. Chính mình là một người đàn ông, vẫn còn giả bộ rụt rè cái gì.

- Không có...!

Hải Quỳnh rất mau trả lời vấn đề của Lý Vân, đồng thời cười giải thích:

- Bởi vì anh nói với em em là người vợ duy nhất, cái gì tốt đẹp nhất, anh muốn lưu lại ở thời khắc trọng yếu nhất rồi mới đi hưởng thụ...

- Đêm động phòng hoa chúc?

Lý Vân hỏi dò.

- Đúng...!

Hải Quỳnh lần thứ hai gật đầu:

- Trên thực tế, trước đây anh chính là hứa hẹn với em như vậy... Đáng tiếc, câu hứa hẹn này đã qua một vạn năm...

- Một vạn năm?

Lý Vân hơi kinh hãi. Ngồi trên giường thế nhưng là một lão xử nữ một vạn năm a. Trời mới biết cái màng kia có bị lão hóa đi rồi hay không.

- Anh gạt mình cái gì? Chúng ta đều giống như nhau. Chỉ có điều anh lựa chọn một con đường truyền thừa khác mà thôi.

Hải Quỳnh yếu ớt nói:

- Tiên tộc huyết mạch của em đã thức tỉnh hai mươi năm trước. Những năm gần đây em vẫn đều đi tìm anh... Tìm rất khổ cực.

Lý Vân nói đùa:

- Nếu như hai mươi năm trước cô tìm đến tôi. Cô có thể nhận nuôi tôi. Làm mẹ nuôi của tôi đấy...

Lý Vân làm Hải Quỳnh cũng phải bật cười.

Nàng hé miệng cười nói:

- Em chờ anh một vạn năm. Chỉ là để làm người vợ duy nhất của anh. Chứ không phải là để làm mẹ nuôi của anh.

Bà mẹ nó. Làm mẹ nuôi? Cô có muốn cũng phải xem tôi có nguyện ý không chứ.

- Tôi đi giúp cô đổi chén nước... Kế tiếp tôi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cô.

Lý Vân đứng dậy nhanh nhẹn giúp Hải Quỳnh lấy một chén nước lọc.

Hải Quỳnh tiếp nhận chén nước, dùng hai tay cầm cái chén, ngẩng đầu lên, mắt thẳng nhìn chăm chăm Lý Vân, giống như là hạ quyết tâm gì đó vậy, chậm rãi hé miệng:

- Xin lỗi, vấn đề của anh em có thể không trả lời được...

- Có ý gì?

Lý Vân buồn bực, trước trên đường không phải còn nói lời thề son sắt sao? Thế nào mới được một lúc, nàng đã thay đổi.

Tâm tư con gái rất khó đoán.

Tâm tư tiên nữ càng khó đoán hơn.

Này làm sao thay đổi bất thường a...

Tay phải Lý Vân bóp chặt cái trán, hít sâu một hơi, cố gắng làm cho tâm tình chính mình trở nên tỉnh táo:

- Hải Quỳnh, tiên nữ... Tiên nữ tỷ tỷ, cô không phải đang đùa tôi chứ? Cô đã đáp ứng tôi, cô sẽ đem những chuyện cô biết đều nói cho ta hết. Sao bây giờ lại lật lọng, thật là không tin được. Lẽ nào tính tình tiên tộc các người đều như vậy. Đúng, cô vẫn còn nói cái gì mà Tam Cường điều, cái gì mà vợ chưa cưới của tôi... Xin hỏi tiên nữ đồng học, cô chính là đối đãi với chồng chưa cưới của mình như vậy sao?

- Cô không cảm thấy, cô đối với tôi như vậy, tôi sẽ rất tức giận sao?

Lý Vân chất vấn.

- Em biết...!

Hải Quỳnh thản nhiên nói ra:

- Nếu như là em, anh đối với em lật lọng, em cũng sẽ rất tức giận. Em có thể hiểu được tâm tình anh lúc này.

Nghe Hải Quỳnh vừa nói như vậy, Lý Vân vội vàng giải thích:

- Hải Quỳnh, tôi thật mất trí nhớ, những sự tình trước đây tôi đều không nhớ rõ. Nếu như trước đây tôi có đắc tội với cô chỗ nào, hi vọng cô có thể bỏ qua cho. Tôi hi vọng cô có thể nói cho tôi biết, tất cả về tôi, còn tất cả về cô nữa...

- Xin lỗi, thứ cho em không thể trả lời...!

Về mặt Hải Quỳnh có chút khó xử.

- Cô rốt cuộc là có ý gì?

Lý Vân tính tình rất cục không chịu nổi phát cáu. Tiên nữ này thật không có phúc hậu. Đầu tiên là vội vàng chạy tới trước mặt mình rồi nói là vợ chưa cưới. Sau đó lại thề son sắt tỏ thái độ muốn đem tất cả những chuyện gì biết đều nói với mình. Thế nhưng lúc này lại đổi giọng.

Chỉ nghe qua nhân tâm không cổ, như thế nào tiên nữ cũng có loại "đức hạnh" này?

- Lý Vân, kỳ thực bản thân em cũng hết sức vui vẻ nói cho anh biết những chuyện trước đây. Vấn đề là tình huống bây giờ có chút biến hóa.

Hải Quỳnh kỳ thực rất hiểu Lý Vân. Nàng rất khéo hiểu lòng người. Thế nhưng nàng thật không thể nói. Bởi vì chuyện này liên quan đến tiền đồ cùng số phận Lý Vân sau này. Song song, nàng cũng nhận được những người khác báo cho. Tạm thời, xác thực không thích hợp đi công khai thân phận trước kia của Lý Vân.

Lý Vân sắc mặt phát lạnh, hỏi:

- Là người nào không cho cô nói...

Liên tưởng đến trước khi Hải Quỳnh mất tích, còn nhớ lại thái độ biến hóa của nàng trước khi mất tích. Lý Vân cảm thấy xảy ra kỳ quái chính là ở chỗ đó.

- Cũng không phải!

Hải Quỳnh nghĩ một chút, rồi giải thích, thấp giọng nói:

- Lý Vân, đã như vậy thì em nói cho anh hay, trước đó thật có người đi tìm em, hẳn nói một ít sự tình với em, đồng thời kiến nghị em tạm thời không nên nói những chuyện trước đây của anh. Đồng thời đưa ra một ít lý do. Mà em cũng đã đồng ý với kiến nghị của hắn. Bởi vì lý do hắn đưa ra rất chính đáng.

Nói đến đây, ánh mắt ôn nhu của Hải Quỳnh xẹt qua gương mặt Lý Vân, nàng ôn nhu nói:

- Em là vợ chưa cưới của anh, em phải suy nghĩ cho tiền đồ cùng lợi ích của anh, em chỉ có thể lựa chọn trầm mặc. Cho dù anh có tức giận cũng được, hiểu lầm em cũng tốt, mặc kệ có nhiều đau khổ, em đều sẽ chấp nhận. Em chỉ hi vọng anh có thể hào hào mà vượt qua một đời chuyển thế cuối cùng này thôi. Lý Vân, một vạn năm, mười kiếp luân hồi, thật không dễ dàng a... Trong thời gian một vạn năm này, linh hồn của anh mỗi ngày đều phải phiêu đảng trong Luyện Ngục chịu khổ... Tội nghiệt của anh trước đây, nhất định phải bị nghiêm phạt, chỉ có tích lũy thật nhiều công đức mới có thể bù đắp... Lúc này là thời khắc mấu chốt, em thật không hy vọng anh gặp chuyện không may. Hi vọng anh có thể tha thứ cho em...

Lý Vân vốn định dùng lời lẽ của mình để giáo huấn tiên nữ này một trận.

Kết quả lại bị người ta chế giễu rồi, nói ra một loạt đạo lý. Có vẻ như còn có một chút đạo lý tình người. Dưới tình huống như vậy, hẳn thật đúng là không biết nói cái gì. Bất quá, trong lòng Lý Vân vẫn còn có chút uể oải. Vốn cho rằng trên trời rơi xuống một vị hôn thê là tiên nữ, thì tất cả mọi chuyện đều sẽ được rõ ràng. Ai biết kết quả là, chân tướng vẫn không thể nào vạch trần.

- Là hòa thượng Trí Hoảng của chùa Bạch Mã sao?

Lý Vân ngẩng đầu, hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ân tiên nữ cũng rất thương tâm

- Không phải!

Khóe miệng Hải Quỳnh nổi lên một tia xem thường, nói:

- Em làm việc, còn không đến mức để cho mấy tên hòa thượng đầu trọc này đến khoa tay múa chân... Lý Vân, cái gì cũng đừng nghĩ nữa, tất cả nên thuận theo tự nhiên. Có một số việc, có nhiều thứ, chờ thời cơ chín muồi, anh liền sẽ biết.

Bà mẹ nó, nói nửa ngày vẫn là lời vô nghĩa. Tâm tình Lý Vân cực độ phiền muộn. Ánh mắt quét về phía Hải Quỳnh, không hề che giấu tỏ ra vẻ bất mãn.

- Tôi nói tiên nữ đồng chí, tôi có lý do hoài nghi cô, cô đang lừa dối tôi... Có lẽ nói, cô căn bản chính là nhân làm người. Dù sao sự tình đều đã trải qua một vạn năm, sao có thể nhớ rõ ràng như vậy.

Lý Vân nhướn mày, khẽ chạy lên não. Dự định lấy phép khích tướng bức cung.

Hắn thật sự rất muốn biết thân phận trước kia của mình.

- Lừa dối?

Đôi mi thanh tú của Hải Quỳnh cũng hơi nhíu lại, mắt trừng lớn nhìn Lý Vân, nói ra:

- Sẽ không, tuy rằng một vạn năm trôi qua, nhưng em tuyệt đối sẽ không quên anh. Trước đây anh cũng đã hứa hẹn sẽ không quên em...

- Vấn đề là hiện tại tôi đã quên cô...

Lý Vân trầm giọng nói tiếp:

- Cho nên nói, việc đời không có gì là tuyệt đối... Tiên nữ đồng chí, tuy rằng cô là tiên nữ, nhưng tôi xác thực với cô không có quan hệ, từ hôm nay trở đi, chúng ta có lẽ không nên gặp nhau thì tốt hơn.

- Ha ha...!

Hải Quỳnh nghe vậy đột nhiên cười:

- Lý Vân, về điểm tiêu tâm tư này của anh em rất rõ ràng. Anh muốn dùng phép khích tướng để đối phó em. Anh không cần như vậy... Nói thật, em không muốn nói thật là vì muốn tốt cho anh. Chỉ cần là sự tình tốt cho anh, mặc kệ có nhiều áp lực thế nào em cũng sẽ làm tất. Dù cho anh hiểu lầm cũng

tốt, tức giận cũng tốt, em cũng sẽ không thỏa hiệp. Sự tình cuối cùng sẽ có chân tướng rõ ràng, đến lúc đó anh sẽ hiểu được việc em làm

- Cô khẳng định?

Lý Vân hừ nói.

- Đương nhiên, bởi vì anh là một người biết phân rõ phải trái...

Hải Quỳnh tự tin cười cười:

- Đợi thời cơ chín mùi, chân tướng rõ ràng, anh sẽ cảm tạ em. Đương nhiên, em làm chuyện này cũng không phải muốn anh cảm tạ em, em chỉ làm vì nghĩa vụ. Thân là vợ chưa cưới của anh.

- Nghĩa vụ?

Lý Vân nghe vậy, đột nhiên bật thốt lên hỏi:

- Cô yêu tôi à... Tôi là nói, Cô yêu Yêu quái Lý Vân sao?

Hải Quỳnh nghe vậy. Thoáng giây ngốc một chút. Trên nét mặt nhiều hơn một tia thương cảm:

- Cái gì là yêu? Trước đây em không hiểu. Hiện tại em cũng không biết rõ ràng. Năm đó anh đã cứu em. Em cảm kích anh. Cho nên em hoàn toàn không để ý tới quy củ Tiên Yêu hai tộc không thể kết hôn mà vẫn như cũ quyết định gả cho anh... Nếu như không phải do trận Thần Ma đại chiến kia xảy ra. Em nghĩ chúng ta đã sớm thành vợ chồng rồi... Đáng tiếc hôm nay chúng ta đối mặt nhưng lại không quen biết... Tạo hóa trêu người a.

Lý Vân rót cuộc nghe rõ. Thì ra tiên nữ đồng chí là vì báo ân. Lúc này mới đưa ra biện pháp. Dùng chính thân thể tiên nữ của mình để cùng yêu quái訂 hôn... Thật vĩ đại nhưng cũng rất ngu xuẩn. Bất quá nói đi thì nói lại. Có một tiên nữ làm vợ chưa cưới tựa hồ cũng không tệ.

- Đúng. Cô nói cái gì quy củ Tiên Yêu không cho kết hôn. Là ai định ra quy củ đó?

Lý Vân nhún mi nói:

- Hiện tại ngay cả xã hội loài người đều khuyến khích các tộc kết hôn... Thậm chí chẳng phân biệt ranh giới các nước. Thế nào các người... Nha... Hẳn là những thứ như Tiên Yêu chúng ta như thế nào vẫn còn phong kiến như vậy... Điển hình của tư tưởng phong kiến...

Hải Quỳnh nghe vậy. Ngẩng đầu nhìn Lý Vân. Mím cười nói ra:

- Yên tâm đi. Hiện tại đã không tồn tại cái quy củ gì nữa rồi. Trải qua lần đại chiến kia. Bất kể là Tiên Yêu hay là Thần Ma. Cũng đã không còn huy hoàng như trước. Bây giờ là thế giới mà con người làm chủ... Nhập gia tùy tục. Em nghĩ chúng ta hẳn nên đi học cách thích ứng với xã hội loài người này thì hơn.

- Ân. Nói không sai!

Lý Vân khen ngợi nói:

- Cô thật ra có cùng tư tưởng với tôi... Tốt. Nếu mà cô không chịu nói. Như vậy mời trở về đi... Không nên quay trở lại nữa... Thời gian không còn sớm. Tôi phải nghỉ ngơi. Đương nhiên. Nếu như cô không ngại. Ta ngược lại muốn ngủ với cô một giấc. Nói thật ra. Tôi rất thích cùng tiên nữ ngủ. Cũng không biết có tư vị gì đây?

- Em sẽ đi...!

Hải Quỳnh nghe vậy. Mắt hạnh tròn tròn. Khẽ cúi một tiếng. Nói ra:

- Lời anh nói em sẽ không quên đâu. Anh đã nói. Những thứ gì đẹp phải đợi đến thời khắc cuối cùng mới đi hưởng thụ. Trừ phi là đêm động phòng hoa chúc. Bằng không em sẽ không cho anh chạm vào thân thể của em...

Bà mẹ nó, ta khi đó tám phần mười là ngu rồi? Như thế nào lại nói ra một câu "Trang Bức" như vậy. Báo ứng a. Thật sự ứng với câu nói kia, đừng giả vờ "Trang Bức" sẽ gặp báo ứng.

- Đã như vậy, cô đi đi. Tôi không tiễn...!

Lý Vân xua tay tiễn khách.

Mắt thấy Lý Vân dùng thái độ như thế đối đãi với mình. Hải Quỳnh gần như muốn khóc lên, nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh, hàm răng cắn chặt môi, nghẹn nửa ngày mới nói ra một câu:

- Anh cứ không muốn gặp em như vậy... Em xem anh đã bị con hồ ly tinh kia mê hoặc. Hồ ly tinh không có một điểm tốt, cho dù là Thần Nông, cũng giống như vậy.

Nhìn vẻ mặt đau thương kia của tiên nữ, Lý Vân cũng có vài phần không đành lòng, trong lòng cũng không tự chủ có chút chột dạ. Kỳ thực hắn không phải không chào đón tiên nữ, then chốt hẳn muốn bức bách tiên nữ phá giới, đem những điều hắn muốn biết đều nói ra.

- Kỳ thực cô rất tốt, bởi vì cô là tiên nữ... Tôi là yêu quái, Tiên Yêu khác đường, cô yêu tôi còn là hiếm thấy...

Lý Vân nói:

- Tôi không thích thứ thấy được mà sờ không được...

Đều không cho chạm, vậy nên ít đến thì tốt hơn, miễn cho mắt hưởng phúc, hạ thân chịu tội.

Hải Quỳnh đem chén trà vẫn cầm ở trong tay đặt vào trên bàn, chuẩn bị đứng dậy. Nhìn ra được, nàng rất thương tâm.

- Cái kia... Sau này nếu có trở lại nhớ kỹ trước chờ ở cửa, đừng tùy tiện phá cửa mà vào... Cho dù cô là tiên nữ, cũng phải hiểu thế nào là đạo đức công cộng chứ?

Lý Vân lại dặn một câu.

Hải Quỳnh không lên tiếng trả lời, chỉ là trong con mắt rơi xuống một giọt nước mắt, tí tách một chút, liền rơi xuống trên sàn nhà.

Lý Vân thì dường như không có việc gì ngồi vào trên ghế, tựa như trước mắt không có phát sinh bất cứ việc gì:

- Tiên nữ, đi không tiễn...

- Em sẽ còn đến...!

Hải Quỳnh xoay người uốn éo cái mông đi ra khỏi cửa phòng.

...

Sáng sớm, trời mới tờ mờ sáng, Lý Vân liền rời giường. Kỳ thực tối hôm qua hắn căn bản ngủ không ngon. Trong lòng luôn luôn nhớ thương đến người vợ chưa cưới là tiên nữ kia. Hắn đang suy nghĩ, nếu như lúc trên đường chính mình cấp bách hỏi một chút, có thể nàng đã nói ra thân phận của mình. Ai nói không nóng ruột ăn đậu hũ nóng? Mẹ, có đôi khi tâm không vội, sự tình đã phát sinh chuyển biến tốt. Giáo huấn a, Lý Vân cảm giác phiền muộn sâu sắc.

Sau khi dùng nước súc miệng xong xuôi, Lý Vân xuống tầng tại trong phòng hồ ly tinh ăn điểm tâm, hắn vẫn thích ăn bánh bao hấp nhất. Lúc ăn cơm, Lý Vân cảm giác bầu không khí có chút gì đó không thích hợp. Thần kinh Lý Vân rất mẫn cảm, hắn đang suy nghĩ, có đúng hay không sự tình của Hải Quỳnh nàng cũng biết. Yêu nữ cùng tiên nữ, hẳn là đối địch a?

- Tiểu Lý, ngày hôm qua tiên nữ là không đúng?

Quả nhiên, Vương Trần Trần hỏi đến sự tình của tiên nữ:

- Nàng thật là vợ chưa cưới của cậu sao? Thế nào từ trước cho tới bây giờ đều không nghe cậu nói qua a... Các người ngày hôm qua ở trong phòng lâu như vậy, không phải là tiểu biệt thăng tân hôn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đi chùa bạch mã chất vấn

Lý Vân một ngụm ăn vài cái bánh bao, chẳng thèm nhai cứ trực tiếp nuốt xuống. Xong việc, hắn ngẩng đầu nhìn Vương Trần Trần nói rằng:

- Trần tỷ, nói thật, ta cũng không biết cuối cùng là chuyện gì xảy ra. Tất cả đều mặc danh kỳ diệu như thế.

- Vậy là sao?

Wương Trần Trần nghe vậy, nổi lên hứng thú bèn ngồi bên cạnh nghe Lý Vân nói.

- Ta không nhận ra Hải Quỳnh, là nàng tự mình tìm đến, xong rồi nói là vợ chưa cưới của ta. Ta ban đầu còn tưởng nàng bị bệnh tâm thần, ra sức đuổi nàng đi.

Lý Văn nửa thật nửa giả chém gió

- Thật?

Vương Trần Trần nghe vậy, vẻ mặt hòa hoãn hơn nhiều.

- Đương nhiên là thật, tối hôm qua chị không thấy sao? Khi xuống lầu sắc mặt cô ấy rất khó coi, gần như bị ta mắng đến phát khóc.

Lý Văn nói mặt không biến sắc. Bất quá cô nàng chảy nước mắt là thật, nhưng không hẳn như hần nói mà thôi.

- Ừ...!

Vương Trần Trần nhẹ giọng trả lời một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lý Văn hỏi:

- Người không nói với nàng cái gì đó chứ?

- Nói cái gì?

Lý Văn lần thứ hai ực một phát xuống bụng thêm một cái bánh bao

- Trần tỷ, bánh bao hôm nay ngon thật, không tệ, ta thích a.

- Là cái đó, chính là chúng ta lúc ấy ấy...

Vương Trần Trần mặt hơi hồng lên, xấu hổ, thật sự không hề giống với một cô nàng thuộc họ hồ ly tinh.

- Chúng ta thế nào ấy nhỉ?

Lý Văn tựa hồ vẫn chưa hiểu vấn đề

- Chúng ta bình thường a, nói đi nói lại, ta cùng tiên nữ cũng không có nói đến chuyện ta và chị xảy ra chuyện gì. Thế rồi cuộc nàng muốn nói đến chuyện gì?

- Không có việc gì. Mà quên mất, cậu no chưa, ta mức giúp cậu chén canh nhá?

Vương Trần Trần vội vàng lảng sang chuyện khác, tựa hồ tìm cách trốn tránh trọng tâm câu chuyện

Lý Văn đang đà chén, cũng không có tâm tư hỏi tới cùng. Mà căn bản hần cũng chẳng quan tâm.

...

Tiên nữ từng nói sẽ còn qua đây, thế nhưng đã qua một thời gian khá lâu, Lý Văn vẫn không có gặp lại nàng lần nữa. Cũng chẳng biết tại sao, Lý Văn trong lòng cũng chờ mong nàng trở lại. Nói thật ra, tiên nữ có vài địa phương trên cơ thể khá là hợp nhãn.

Không có tiên nữ quấy rối, Lý Văn trải qua những ngày gió êm bể lặng. Bên phía Nhâm Cường cũng có những ngày yên bình, chỉ thương cảm mỗi Linh Yêu suốt ngày phải ở bên Nhâm Cường âm thầm bảo hộ nhưng lại không có địch nhân nào tập kích. Dùng một câu nói khá thích hợp trong lúc này là: "lão tử làm việc vô ích". Hỏa Yêu Vương Đại Sơn tựa hồ rất thỏa mãn cuộc sống hiện tại, có ăn, có ở, còn có công việc để làm. Rất an nhàn, rất mãn nguyện. Bất quá hần vẫn ao ước được như lão đại Lý Văn, bởi vì bà chủ suốt ngày gián tiếp giao công việc cho hần, chả bao giờ gặp mặt hần nói chuyện gì.

Nháy mắt lại một thời gian dài nữa trôi qua, Lý Văn đã sớm sắp xếp mọi công việc cuối tuần. Hần dự định đi chùa Bạch Mã tìm lão hòa thượng, hần phải hỏi xem có phải lão làm cho Hải Quỳnh đổi ý hay không?.

Tuy rằng trước đó Hải Quỳnh đã chối, nhưng Lý Văn không tin, hần phải đi hỏi một chút xác thực lại lần nữa. Nếu đúng sự thật, tên hòa thượng này quả thật chơi khăm hần quá.

Cuối tuần là lúc chùa Bạch Mã nhộn nhịp nhất, Lý Văn đã đợi khá lâu mà khách hành hương mãi vẫn không giảm bớt. Thời đại càng phát triển, tâm con người ta càng trống rỗng, một số đem việc kính Phật làm tín ngưỡng, không thì cũng là một số người ngoại đạo đến tìm sự an ủi trong tâm lý, thậm chí cả phú thương và quan chức cũng không ít.

Ở chỗ này dâng hương, phần nhiều là dân tứ xứ, sau đó là đến quan viên và kẻ làm ăn. Mỗi người đi trong lòng đều có tính toán của mình, một ít chẳng qua vì lương tâm cắn rứt, một số thì muốn phật pháp giảm bớt tội lỗi họ phạm phải.

Lý Văn cũng chẳng biết thế nào là quan, có điều hần biết nhìn người. Một quãng đường, mà hần gặp đến năm sáu thằng già, bụng phệ, tuổi phải trên tứ tuần, vẻ mặt thì hồng hắc, y như mấy thằng nhà giàu mới nổi, nhìn qua là biết mấy tên đó chả biết dân chúng xung quanh khổ cực ra sao. Lý Văn lúc này còn có chuyện trọng yếu, chả hoi đâu để ý lũ sâu một ấy.

Trực tiếp đi tới Đại Hùng bảo điện, Lý Văn phát hiện trong đó cũng thờ phụng phật Thích Ca Mâu Ni, được sư phật cũng A di đà Phật, thêm vào là

mười tám vị la hán, đều là đồ thủ công mỹ nghệ. Tất cả trông rất sống động, dù là hán chi đứng trước cửa cũng đã cảm nhận thấy một sự uy nghiêm vô hình bao trùm lấy.

- Lý thi chủ, sư tôn biết ngài tới nên cho ta tới tiếp người.

Đột nhiên phía sau Lý Vân vang lên một âm thanh của một tiểu hòa thượng

Lý Vân không nói lời nào, gật đầu ý bảo hán đi trước dẫn đường.

Đi tới sau hậu viên, phía sương phòng, Lý Vân nhìn thấy Trí Hoằng hòa thượng. Lão hòa thượng tại chùa Bạch Mã thân phận tôn quý, nhưng lại không thấy ông ấy mặc tăng bào, thân mình toàn hàng hiệu, vóc người thì như bị bệnh béo phì, người không biết còn tưởng đây là người đến dâng hương kính phật.

- Tuệ Viễn, người lui đi, nhớ kỹ, không được ta cho phép, cấm không được kẻ nào tới hậu hoa viên.

Trí Hoằng hòa thượng căn dặn một tiếng

- Sư tôn yên tâm, đích thân con sẽ canh giữ ở hậu viên.

Tuệ Viễn đáp lại, hành lễ rồi lui ra ngoài.

Mất gặp tình cảnh như thế, Lý Vân chân mày hơi nhíu, xem bộ dạng này, tựa hồ lão hòa thượng đã biết ý đồ đến đây của hán. Phải nói là có lẽ ông ta đã gặp tiên nữ Hải Quỳnh.

- Tiểu tử, ngồi đi.

Lão hòa thượng nói một tiếng, rồi trầm giọng nói tiếp.

- Ta biết mục đích ngươi đến tìm ta, bất quá...

Lý Vân lẳng lặng nhìn lão hòa thượng, biết chắc chắn ông ta còn nói nữa, cũng không chen vào, chờ xem ông ta nói gì

Dừng một lúc, Trí Hoằng đại sư lẳng lặng nhìn hán, nói:

- Tiên tộc nữ nhân đã đến tìm ta...

Sau một lúc lâu lại nói tiếp:

- Nàng thật sự là vợ chưa cưới của ngươi, điểm này ta không hề gạt ngươi đâu.

Nghe lão hòa thượng nói như vậy, nét mặt Lý Vân bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng không khỏi sóng trào cuộn dâng, hán cuối cùng từ người khác mà biết được sự thực trong lời nói của Hải Quỳnh. Nhưng từ đó hán lại hoang mang, sao mình là yêu quái, lại có thể có vợ chưa cưới là tiên nữ, tuy rằng Hải Quỳnh nói hán đã từng cứu nàng, thế nhưng Lý Vân không cảm thấy đây là lý do chuẩn xác. Hán không tin chuyện tình lấy thân báo đáp ân tình tồn tại, hơn nữa cũng do hán nghĩ Hải Quỳnh không phải loại tiên nữ hành xử theo cảm xúc.

Cùng Hải Quỳnh tiếp xúc vài lần, Lý Vân nghĩ rằng nàng phải là loại phụ nữ tương đối lý tính, thuộc loại nữ cường nhân, cho nên, lấy thân báo đáp không thể xuất hiện.

Lý Vân không khỏi cau mày hỏi:

- Chuyện này, ngươi biết được những gì, có thể nói toàn bộ cho ta biết được không. Hải Quỳnh luôn lẩn tránh các câu hỏi về quá khứ của ta, vậy hòa thượng ngài phải cho ta biết chứ? Hòa thượng ngươi quá xấu đi, đã không nói thì thôi, phải để người khác nói chứ? Rốt cuộc mấy người muốn làm cái gì hả?

- Không phải. Tiểu tử ngươi không hiểu, sự tình của Hải Quỳnh tiên tử ta không hề liên quan.

Trí Hoằng đại sư miệng nhấp miếng trà, cười khò một tiếng nói tiếp.

- Huyết mạch Viễn Cổ lần lượt thức tỉnh, cũng không phải cái nào chúng ta cũng không chế được, và cũng không phải cái nào cũng mất lực lượng thời toàn thịnh, vẫn còn có vài ngoại lệ a.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Thập đại thần binh

- Ý ngươi là, có những huyết mạch thời Viễn Cổ, khi thức tỉnh đã thập phần cường đại?

Lý Vân truy hỏi

- Mà Hải Quỳnh là một trong số đó?

- Ừ, đúng là thế, Hải Quỳnh tiên tử cũng không phải là người mà chùa Bạch Mã chúng ta có thể không chế được, cho nên, sự tình của nàng với chúng ta một chút cũng không quan hệ.

Lão hòa thượng lên tiếng mong chờ, lại vừa cười vừa nói.

- Nói thật, ta rất tán thành Hải Quỳnh tiên tử làm như thế, lúc này xác thực ngươi không nên biết quá khứ của mình, bởi vì ta cảm thấy, việc ngươi mất trí nhớ không hề ngẫu nhiên, mà...

- Là sao? Một âm mưu?

Lý Vân bắt đầu đi sâu vào câu chuyện, hỏi dồn:

- Hải Quỳnh biết, ngươi cũng biết đúng không? Ba năm nay bao nhiêu thời gian như thế, ngươi vẫn giả câm giả điếc, ngươi chơi đùa ta à.

- Ta không biết a.

Lão hòa thượng phát tay, lần thứ hai nâng chung trà, nhấp thêm một ngụm cho đỡ khô miệng.

- Đây chỉ là một trong những suy đoán của ta mà thôi.

Lão hòa thượng phân tích nói tiếp.

- Ngươi luân hồi chuyển thế, mỗi một lần đều từ vong, mỗi lần lại đại biểu cho một hành trình khác nhau. Một vạn năm thời gian này, ngươi chết lâu hơn là được sống, đến một trợ giúp cũng không có, là một phương thức tu luyện vô cùng gian nan. Thế nhưng ta xem qua Tam Thế Thư, những lần trước luân hồi, mọi việc đều rất thuận lợi, duy chỉ có lần này lại xuất hiện vấn đề, về tình về lý đều không hợp lý. Cho nên, ta mới cho rằng, lần này ngươi luân hồi có thể có kẻ xen ngang phá hỏng. Thế nhưng trong lục đạo luân hồi mà có thể khuấy phá, quyết không phải chỉ là kẻ hư danh, thiên hạ ít càng thêm ít. Ta tỉ mỉ nghĩ kỹ, mà không tìm ra được kẻ hiểm nghị...

Lý Vân nghe vậy, không khỏi nhú mày, theo như lời lão hòa thượng nói, chính mình tựa hồ bị người nào đó đâm cho nhát dao sau lưng.

- Có phải hay không là thù nhân của ta?

Lý Vân vô ý thức hỏi một câu.

- Chẳng lẽ trước đây ta đắc tội với kẻ nào có quyền năng thông thiên, hoặc con cháu hắn?

- Không biết.

Trí Hoàng đại sư nghiêm túc nói

- Trên thực tế, tư liệu về ngươi ta nắm giữ không nhiều, bất quá ta phải nhấn mạnh một câu, ngươi là một con đại yêu quái. Hi vọng ngươi có thể thuận lợi hoàn thành con đường mà mình định ra, ta rất xem trọng ngươi a.

- Hải Quỳnh liệu có biết cừu gia của ta hay không?

Lý Vân hỏi;

- Hải Quỳnh có lẽ biết tất cả.

- Có lẽ vậy...!

Lão hòa thượng nhàn nhạt nói

Dừng một lúc, Lý Vân tự dưng hứng thú, ngẩng mặt nhìn lão hòa thượng, cười nói:

- Ngươi nói ta là một con đại yêu quái, vậy ta hỏi ngươi, năm đó ta tại yêu tộc rất phong quang đúng không? Rốt cục có bao nhiêu lợi hại? Có phải hay không là chí tôn của yêu ma.

- Không biết...!

Lão hòa thượng bộ dáng vô trách nhiệm trả lời, mặc kệ hần hỏi, hần nói, chính là một từ không biết mà đáp. Đối với thể loại này, Lý Vân cũng không có biện pháp đối phó.

- Lão hòa thượng, ngươi cái gì cũng không biết, vậy ngươi biết cái khi gì? Ta xem ra, ngươi nên cải danh hiệu thành Tam Bất Tri đi.

Lý Vân thờ phì phì nói, lão hòa thượng im re.

- Hừ!!!

Lý Vân mạnh giọng

- Lão hòa thượng, ta với ngươi tuyệt giao. Ta hỏi gì ngươi cũng không nghe không biết, quả thực là vũ nhục ta a. Được, ta chốt hạ câu cuối. Trình độ tiếp cận boss như Hải Quỳnh tiên nữ, còn mấy tên. Những kẻ mạnh như vậy có hay không làm hỗn loạn xã hội loài người?

- Cái này...

Trí Hoàng đại sư ngẹn ngào nửa ngày:

- Ta cũng đâu có biết nhiều đến thế, chúng ta là chùa Bạch Mã, cũng không phải chùa Vạn Năng a.

- Vậy chắc chắn có nơi biết.

Lý Vân lè lưỡi

Trí Hoàng mặt già ửng đỏ:

- Cái này, thật ra cũng không biết...

Lý Vân tâm lạnh lòng nguội hơn nửa, xem ra hần cũng đánh giá hơi cao chùa Bạch Mã rồi

Lý Vân nguyên bản cũng không quan tâm mấy chuyện này, thế nhưng lão hòa thượng lại phân tích cho hần vài thứ, hần không thể không chấn kinh.

Hần đối với tu thành chính quả không nhiều hứng thú lắm, chỉ là nghĩ hiện tại cuộc sống cũng không tệ, bình thản mà chân thực, hần không hề hi vọng cuộc sống này bị người khác quấy rầy.

Trí Hoàng đại sư nhìn khuôn mặt hần một lúc, sau đó than thở:

- Ngươi cũng không cần lo lắng, kỳ thực ta cũng giống ngươi, vốn cho rằng Viễn Cổ huyết mạch khi thức tỉnh có thể bị khống chế, chí ít là chúng ta có thể giữ yên ổn xã hội loài người, ổn định cuộc sống, nhưng bây giờ xem ra, huyết mạch từ thời Viễn Cổ vẫn có vài thứ mà chúng ta không cách nào kiểm soát. Đương nhiên thể loại như vậy trong số Tiên, Yêu cũng hữu hạn.

Nói xong câu đó, Trí Hoàng đại sư lần thứ ba nâng chén uống.

Một lúc lâu sau, ông ta mới mở miệng:

- Tiểu tử, ta hỏi ngươi, cửu vĩ hồ kia có phải có Thần Nông Xích, ai....

Vương Trần Trần có Thần Nông xích không phải là chuyện tốt sao? Lão hòa thượng vì sao thờ dài? Lý Vân không tài nào giải thích được hàm ý trong câu nói của lão hòa thượng, mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn lão hòa thượng.

Trí Hoàng đại sư ngón tay khẽ nhúc nhích, thân thể run rẩy một chút, trên mặt mơ hồ lộ ra một chút hàn khí:

- Thời xa xưa, có thập đại thần binh lợi khí, trừ Thần Nông Xích ra, còn có Thiên Tinh, Hồ Phách, Thái Hư, Phệ Hồn, Thần Vũ, Phượng Hoàng, Kinh Tà, Thập Phương Cầu Diệt, Thiên Tru... Thập đại binh khí vô cùng lợi hại, đều xuất hiện cùng lúc. Nói cách khác, nếu Thần Nông Xích xuất hiện, nghĩa là những thần khí còn lại cũng sẽ lần lượt xuất hiện, đây còn không biết là chuyện tốt hay xấu đây.

Trong chớp mắt, Lý Vân cảm thấy dường như lão hòa thượng tỏ ra sợ hãi.

Lý Vân lẳng lặng nhìn khuôn mặt hơi phát hoảng, thân thể có chút mập mạp của Trí Hoàng đại sư, nghiêm túc hỏi:

- Lão rốt cục đang lo lắng điều gì, ta xem ra, huyết mạch Viễn Cổ thức giấc cũng chẳng bao nhiêu lợi hại, ta còn chưa thấy tên nào có thể chống đạn, kháng bom, sống trước bom nguyên tử? Ta thấy không có ai? Ngay đến ta cũng cảm thấy không được nữa là.

Trí Hoàng đại sư không có trả lời vào vấn đề ngay, mà chậm rãi đứng dậy, hơi nghiêng người về phía Lý Vân, thấp giọng nói:

- Thập đại binh khí không hề đơn giản, nếu như xuất thế, mọi chuyện không tốt như ngươi nghĩ đâu.

Trong mắt ông tràn ngập lo lắng:

- Thập đại binh khí xuất hiện, ý nghĩa là trần thế có kiếp nạn lớn. Năm đó Phương đông Tiên Yêu hai tộc bảo tồn huyết mạch thì phương tây Thần Ma cũng không cam chịu lạc hậu, ta cảm giác, Tiên Yêu và Thần Ma ân oán từ lúc đó dây dưa không dứt.

Trước đây Trí Hoàng đại sư nói với hần qua những lời này, lẽ ra, trải qua các kiếp nạn, Tiên Yêu Thần Ma sớm nên hiểu chuyện. Nếu bọn họ còn đánh nhau, thiên địa tiếp tục bị hủy hoại, cuối cùng sẽ hủy diệt. Lẽ nào thiên nhân suy tàn, thần lực suy giảm, còn chưa đủ để bọn họ sáng mắt? Lý Vân quả thực không hiểu.

- Chỉ là suy đoán của ta thôi.

Trí Hoàng đại sư ngồi thẳng lại, uống thêm chút trà, rồi tiếp tục:

- Chỉ mong đây là ta buồn lo vô cớ

Trí Hoàng đại sư âm thanh có chút thê lương, làm không khí trong phòng nhất thời trở nên trầm trọng. Hai người yên lặng nhìn nhau, không ai nói câu nào.

Thật lâu sau, Trí Hoàng đại sư ngẩng đầu nhìn Lý Vân, nói:

- Lý Vân, giúp ta một việc được không?.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Phế hồn la sát

Đến tận bây giờ, đây cũng là lần đầu tiên hần thấy lão hòa thượng bất cần đời thật tình như thế. Hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên lão gọi tên của hần. Hiển nhiên, là có chuyện quan trọng cần hần giúp.

Lý Vân sững sờ một chút. Hần đang nghĩ, mình có nên nhận lời hay không. Trí Hoàng đại sư muốn hần giúp đỡ, nhất định không phải là chuyện gì tốt lành. Nói một cách khác, hần là chuyện này rất phiền phức.

- Không nên trách hòa thượng ta quá dài dòng, Lý Vân, lúc này thế cục thực sự là không tốt, trong thập đại thần binh, ta lo lắng nhất chính là Phệ Hồn.

Lão hòa thượng nói:

- Cái thần binh Phệ Hồn kia, tương truyền rằng chính là thượng cổ đại thần Nữ Oa bị mười viên Thiên Ma Châu quấy nhiễu, sinh lòng tà niệm, sinh ra dị ma. Nữ Oa sợ dị ma làm hại nhân gian, vì vậy dùng thần binh Thiên Tinh tự sát, cùng dị ma đồng quy vu tận. Thi thể Dị ma rơi vào nơi cực tà của phương tây, quấy nhiễu phương tây Tà Thần... La Sát. Bị La Sát dẫn địa tâm Âm Hóa nung khô, tạo thành một cây trường côn hình thù kỳ lạ, La Sát có viết tên là: Phệ Hồn. Phệ Hồn tà năng vô biên, La Sát có được nó như hổ thêm cánh. Có nó trong tay có thể đánh thắng lên Thiên đình, muốn đem Ngọc Đế đuổi khỏi bảo tọa cũng là chuyện dễ dàng. Con gái của Ngọc Đế là Vi Âm hiền kế, giả bộ gả cho La Sát, thay Thiên đình tránh một hồi tai họa. La Sát ái mộ Vi Âm khuôn mặt xinh đẹp, vì vậy cam tâm hạ phàm cùng Vi Âm tương mạo tư thù. Ngọc đế trải qua một thời gian, thống lĩnh thiên binh đánh lên La Sát, thừa dịp bất ngờ đem Phệ Hồn chém làm ba đoạn! Ai biết La Sát dùng mảnh gan dạ dị thường, lấy thân cùng máu hóa thành khóa sắt, đem ba đoạn Phệ Hồn nối thành một cây tam tiết côn càng thêm quỷ dị, Ngọc đế quả thật không địch lại, đang lúc La Sát muốn một côn đánh chết Ngọc đế, thì Vi Âm xông lên ngăn trở một kích toàn lực của La Sát, tại lúc hương tiêu ngọc vẫn! Ngọc đế thừa dịp La Sát bị thương gần chết đem hần đánh xuống Cửu U địa ngục, trọn đời không thoát ra được. La Sát không phục, nguyện rửa Thiên đình: cho dù hần không thể ra khỏi địa ngục, nhưng vô luận ai cầm trong tay Phệ Hồn, cũng nhất định sẽ đánh lên Thiên đình, giành ngôi Ngọc đế...

Lão hòa thượng chăm chú nói ra:

- Nếu như Phệ Hồn xuất hiện, đây cũng có nghĩa là La Sát có khả năng đã thoát khỏi Cửu U địa ngục...

Lý Vân mở miệng hỏi:

- Không phải nói là trọn đời không thoát thân ra được sao?

- Đúng vậy a...!

Lão hòa thượng thở dài nói tiếp:

- Đại chiến một vạn năm trước, tuy rằng không khiến tam giới hủy diệt, nhưng cũng khiến cho sinh linh đồ thần... Rất nhiều địa phương, rất nhiều chuyện đều biến đổi. Ai cũng không thể khẳng định rằng Địa phủ sẽ không xảy ra chuyện.

- Người muốn nhờ ta tìm kiếm tung tích của Phệ Hồn hả?

Lý Vân hỏi.

- Ân!

Trí Hoàng đại sư đầy lòng chờ mong nhìn Lý Vân.

Lý Vân thoáng do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu:

- Được rồi, ta đáp ứng người...

Trí Hoàng đại sư cười cười gật đầu, nét mặt đầy nếp nhăn cũng giãn ra một chút.

- Hòa thượng, ta hỏi người một câu, thiên hạ cái gì có thể khắc chế thần binh Phệ Hồn này?

Lý Vân đột nhiên hỏi.

Trí Hoàng đại sư thoáng có chút tức giận lắc đầu nói:

- Có lẽ có. Có lẽ cũng không có... Có thể chỉ thần binh Thiên Tinh là có thể. Đáng tiếc thần binh Thiên Tinh đã cũng đại thần Nữ Oa tiêu thất. Ai cũng không biết nó ở nơi nào. Có thể chuyện này còn phải dựa vào chúng ta... Đương nhiên. Cho tới bây giờ. Việc này đều là suy đoán của ta. Sự tình không nhất định sẽ như vậy...

Trí Hoàng đại sư hơi nhăn mày. Giờ khắc này hẳn hoàn toàn không giống như là một cao tăng đắc đạo. Chỉ là một lão đầu gầy gò. Nhìn thấy như vậy trong lòng hẳn cũng có chút quan tâm.

- Hòa thượng. Ta còn có một chuyện...

Lý Vân nhìn lão hòa thượng. Trầm giọng hỏi:

- Phương tây Thần Ma có thể luân hồi chuyển thế tại phương đông chúng ta... Ý của ta là. Phương tây ác ma huyết mạch có thể ở phương đông chúng ta thức tỉnh không?

- Trên lý luận thì không...!

Trí Hoàng đại sư nói:

- Đông phương và Tây phương có đều phương thức quay về riêng... Bất quá lúc này ta cũng nói không chính xác. Hôm nay việc này. Thật đúng là không như vậy à...

- Đại sư. Tương lai sẽ chết rất nhiều người sao?

Chút bất tri bất giác. Lý Vân đối với Trí Hoàng đại sư cũng dùng tới kính ngữ.

Trí Hoàng đại sư mang theo một tia hồ hững nhìn Lý Vân. Nói ra:

- Người chết là chuyện tất nhiên. Cái thành phố này. Trong thế giới này. Mỗi ngày không phải có rất nhiều người chết sao? Mùa mưa thì lũ lụt. Mùa đông có bão tuyết. Còn có tai nạn xe. Giết người. Địa chất tai họa... Cái nào không chết người...

Lý Vân hơi khẽ cúi đầu, an tĩnh mà nghe.

- Sự tình chết người tóm lại là không thể tránh né...

Trí Hoàng đại sư nói đến đây, bỗng nhiên cười hắc hắc, xấu hổ nói:

- Có lẽ những lời này không nên từ trong miệng lão hòa thượng nói ra, bất quá chuyện này xác thực là vấn đề rất thực tế.

Lý Vân khẽ môi lộ ra một tia cười nghiền ngẫm. Thăm nghĩ lão hòa thượng xác thực hào hiệp, không "Trang Bức". Chỉ bằng vào điểm này, lão hòa thượng kỳ thực cũng đáng kết giao.

- Đại sư, ta còn có chuyện...

Lý Vân đột nhiên hỏi:

- Phệ Hồn La Sát cùng ta năm đó, người nào lợi hại hơn vậy...

- Ngươi là muốn biết chuyện của ngươi trước kia hả?

Hòa thượng vừa cười vừa nói:

- Hỏi gì cũng không biết, là nguyên tắc của ta...

Lý Vân nghe đến đó, liền cười:

- Xem ra ngươi thật đúng là tán thành kiến nghị của ta, dự định thay đổi pháp hiệu à?

Trí Hoàng đại sư mặt đầy nếp nhăn, hơi có chút giận dữ, quát:

- Hồ đồ, pháp hiệu của lão nạp là năm đó sư tôn trước khi viên tịch đặt cho ta, tức là tên thật, cũng là pháp hiệu. Há có thể tùy tiện thay đổi.

Lý Vân vuốt mũi, nhìn chén trà của lão hòa thượng, nói:

- Có lão hòa thượng nào như ngươi không? Khách đến thăm mà ngươi không mời ta một chén nước sao...

- Ai là khách? Ngươi là khách hả?

Trí Hoàng đại sư nhẹ vô cùng cân trọng nhìn thoáng trước sau nói:

- Ngươi là yêu quái, nơi này là thánh địa Phật môn, thế nhưng ta thấy ngươi là yêu quái mà lại qua chỗ này, thấy không tiện cho lắm. Thì cứ coi như khách nhân... Uống nước rồi trò chuyện thôi.

Trí Hoàng đại sư lúc này đã ngồi trở lại chỗ cũ, hán đem bàn tay có chút khô gầy đặt trên đầu gối của mình, nhẹ nhàng vuốt, như là đang suy tư cái gì.

- Tiểu tử, ta cho ngươi một cái đề xuất...!

Lão hòa thượng nói rằng:

- Lấy tình huống bây giờ của ngươi, nếu quả thật bất hạnh gặp phải La Sát, ngươi hay là nhượng bộ lui binh đi. Không phải nói ngươi không phải đối thủ của hán, mấu chốt là, ngươi một ngày bị hán quần lấy, sẽ nhiễm nghiệp lực, hồng công đức của bản thân... Việc ta xin ngươi, chỉ là lưu ý một chút là được. Về phần làm như thế nào, tự nhiên sẽ có người khác ra mặt.

- Người khác?

Lý Vân có chút kinh ngạc:

- Ngươi nói La Sát cầm trong tay Phệ Hồn, có thể đánh lên Thiên đình. Mà ngay cả Ngọc đế cũng không thể không hi sinh nữ nhi nhan sắc để bảo toàn Thiên đình. Hôm nay tiên tộc suy tàn, không thể so với trước, bọn họ thực sự có người có thể thu phục được La Sát sao? Ngươi nói khiến người ta nghĩ trước sau mâu thuẫn quá...

Trí Hoàng đại sư liếc trông mắt, trong khóe mắt lộ ra một tia tinh quang, nói:

- Không mâu thuẫn, tiên tộc suy tàn, La Sát cũng sẽ suy tàn... Phương tây Thần Ma, chiếu theo tình cảnh của ngày hôm nay cũng không tốt hơn phương đông Tiên Yêu. Như nhau, như nhau...

- Nhìn Hải Quỳnh tiên tử bọn họ mạnh như vậy, cũng không thể nào kém hơn so với sức mạnh đỉnh phong năm đó.

Lão hòa thượng lại thêm vào một câu.

Lý Vân sững sờ một lát, cười nói:

- Nghe ngươi nói như vậy, ta nghĩ việc này cũng không có bao nhiêu phiền toái. Không phải chỉ là một ít Thần Ma Tiên Yêu lâm nạn thôi sao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Cho ta xin ta là yêu mà

Trí Hoàng đại sư cười hắc hắc nói:

- Lạc đà gầy vẫn còn to hơn ngựa, người ta tuy rằng gặp rủi ro, nhưng dù sao vẫn là Thần Ma Tiên Yêu... Những người bình thường làm sao có thể ngăn cản họ được. Đương nhiên, xem tình huống bây giờ, thế cục còn có thể khống chế được. Hơn nữa loài người phát triển lâu như vậy, cũng không còn yếu đuối như xưa. Theo ta tính thì Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh trong một vùng rộng lớn là khó xảy ra. Người sớm giác ngộ những thứ huyết mạch này, tại xã hội loài người kỳ thực vẫn còn rất yếu. Muốn sống được, bọn họ còn phải học cách sống cùng loài người... Có câu nói rất đúng, dùng súng bắn chim đầu đàn. Hiện tại là yêu quái cũng tốt, thần tiên cũng tốt, tin rằng sẽ không ai tới quấy rầy người đâu.

- Hòa thượng, giữ gìn trật tự của loài người, đây nhiệm vụ của các ngươi, các ngươi phải lưu ý chứ...

Lý Vân vừa cười vừa nói:

- Ta thích cuộc sống bình thường như hiện tại...

Thần thái trên mặt Trí Hoàng đại sư toả sáng một cách kỳ dị, vừa cười vừa nói:

- Yên tâm đi, chúng ta ăn chén cơm này, nhất định sẽ làm tốt.

Lý Vân âm thầm thầm nghĩ:

- Hôm nay coi như là không may. Vốn là đến hưng sư vấn tội, kết quả vừa bị chế giễu, làm cho nhân gia vừa thông suốt. Cuối cùng vẫn còn vô cớ nhận lời làm chuyện phiền phức như vậy.

Trí Hoàng đại sư đương nhiên không biết hắn đang suy nghĩ gì, phối hợp nói ra:

- Ngươi cùng cửu vĩ hồ ở cùng một chỗ như thế nào đây? Mặc dù là hồ ly tinh, bất quá lại là đệ tử của Thần Nông, mặc dù thấp kém nhưng xuất thân coi như là chính phái, tay nghề cũng không tệ. Huống hồ Thần Nông đem thần binh Thần Nông Xích giao cho nàng... Ta cảm thấy rằng ngươi phải tranh thủ thời cơ nắm chắc cơ hội này. Sớm một chút thu cửu vĩ hồ vào tay. Nếu mà để lâu không khéo sẽ xuất hiện thêm tình địch...

Lão hòa thượng mập mờ cười cười:

- Có người nói, năm đó cửu vĩ hồ được Tiên Yêu ưu ái không ít...

Thanh âm bỗng nhiên trầm xuống, lão hòa thượng nói ra:

- Với điều kiện của ngươi không sai biệt lắm cũng có...

- Điều kiện gì? Đối phương là yêu quái gì? Cái gì tiên? Lợi hại lắm hả?

Lý Vân tận dụng mọi thứ.

- Không biết...!

Trí Hoàng đại sư mỗi chữ mỗi câu nói một cái rõ ràng.

Hỏi cái gì cũng không biết, Lý Vân lần này rốt cuộc xem như là chết tâm rồi.

Trí Hoàng đại sư cười cười. Lấy tay sờ sờ cái đầu trọc bóng loáng của mình. Nói rằng:

- Về chuyện lúc trước của ngươi. Ngươi đừng hỏi thêm nữa... Đại gia nói năng thận trọng. Đều là vì muốn tốt cho ngươi.

Lý Vân có chút tức giận nói:

- Nghe ngươi nói như vậy. Hắn là ngươi biết hết mọi chuyện hả...

Trí Hoàng đại sư há hốc mồm. Nói ra:

- Không biết...

- Hòa thượng. Sự nhẫn nại của ta có hạn đó...

Lý Vân nói:

- Chuyện khác ta không nói. Thế nhưng ngươi phải trả lời ta một vấn đề... Ta rốt cuộc là con yêu quái lợi hại đến mức nào hả?

Trí Hoàng chau mày. Tựa hồ đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào.

Một lúc sau. Trí Hoàng đại sư lắc lắc đầu nói:

- Ta thật không biết nữa...

Trí Hoàng đại sư nhìn hần, trên mặt hiện ra vẻ áy náy, nói:

- Đừng nóng vội, người muốn biết những chuyện kia, tương lai sẽ nói hết cho người biết. Phật gia chú ý duyên pháp. Thời cơ chưa tới, thì là người có miễn cưỡng, cũng không có kết quả gì đâu.

- Ai...!

Lý Vân ngẫm lại, cười:

- Tính toán cái gì, ta cũng không thật sự quan tâm... Quan khi gió gì kiếp trước hay kiếp này, quý trọng trước mắt, hiện tại không thẹn với lương tâm là được.

- Đại thiện...!

Trí Hoàng đại sư cũng cười:

- Người có thể hiểu được như vậy, thật sự là quá tốt.

Lý Vân cười khỏ nói:

- Cũng là do bị người bức thôi.

Trí Hoàng đại sư nói tiếp:

- Ta cũng là vì muốn tốt cho người thôi.

Lý Vân cười lắc đầu. Cũng không đồng ý với lý do thoái thác của lão hòa thượng.

- Nghe nói các người thu phục một con mèo yêu...

Trí Hoàng đại sư chân thành nói:

- Dựa theo quy củ, chỉ cần là yêu quái xuất hiện trong địa giới của thành phố, đều phải do chùa Bạch Mã ta tiếp thu để tra xét.

- Hừ!

Lý Vân nhú mi nói rằng:

- Con mèo yêu kia là một con tiểu yêu, một vạn năm trước nó còn chưa ra đời đâu... Nó được cửu vĩ hồ đem đi chăm sóc rồi...

Nói đến đây, Lý Vân vừa cười:

- Hòa thượng, bản lĩnh của tên kia xác thực không lớn. Bất quá bản lĩnh bẩm sinh của con mèo này thì rất lợi hại. Trong phương viên vài dặm của thành phố, ngay cả một con chuột cũng không có.

Hòa thượng nghe vậy, chợt cảm thấy không còn gì để nói. Người ta đâu gì cũng là yêu, lại bị các người dùng để hù dọa chuột. Thật sự là phải giậm chân giận dữ.

- Đúng... Hòa thượng, cái con mèo kia cả ngày hết sức ồn ào, hần nói là có một người mẹ hết sức lợi hại đó...

Lý Vân nhú mày hỏi:

- Người có biết Yêu tộc có Miêu yêu nào lợi hại không vậy?

- Không có...!

Trí Hoàng hòa thượng phủ quyết:

- Nhưng phạm là những yêu tinh có chút tên tuổi, đều là thượng cổ linh loại. Giống như con mèo nhỏ là sinh vật bình thường tu luyện thành tinh, cũng rất khó có thành tựu cao.

- Ah!

Lý Vân trả lời một tiếng, lập tức hỏi:

- Người xem có thể là mẹ hần không phải là Miêu tộc, một loài khác có thể sinh ra mèo không vậy?

- Cái này... Đúng vậy a...!

Trí Hoàng đại sư nói:

- Thời kỳ thượng cổ, Phụng Hoàng sinh Khổng Tước, Khổng Tước sinh Đại Bàng... Cho nên, hiện tại ta còn không thể khẳng định, không biết không phải Miêu yêu thì có thể sinh ra một con mèo con không. Người biết, sự tình thời kỳ thượng cổ, rất huyền huyền...

Lý Vân vốn tưởng rằng có thể từ lão hòa biết được đáp án. Ai biết lão hòa thượng cũng chỉ là hạng gà mờ, cũng chỉ biết một mà không biết hai.

- Không bằng ngày nào để cho ta xem thử xem...

Trí Hoàng đại sư cực kỳ nghiêm túc:

- Có nhiều thứ, tận mắt thấy qua, thì có thể sẽ có đáp án.

Lý Vân lẳng lặng nhìn hán, gật đầu.

Ở trong phòng cùng lão hòa thượng nói chuyện phiếm, bất tri bất giác trời đã tối. Bầu trời đầy sao làm cho sự cô đơn trong đêm tối thay đổi hoàn toàn. Trăng tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Toàn bộ đều trở nên một mảnh yên lặng. Xuyên thấu qua cửa sổ, một tia sáng màu bạc rơi lên người lão hòa thượng. Làm cho lão càng thêm vẻ trang nghiêm.

Lý Vân đi qua, rót cho mình một chén trà. Định hỏi đôi chút về chuyện của bản thân mình

Trí Hoàng đại sư mỉm cười, đưa lên một chén trà nhỏ trông vô cùng lịch sự:

- Châm cho ta chút trà đi...

- Kêu đồ đệ Tuệ Viễn của ngươi giúp ngươi châm đi, ta không phải đệ tử của ngươi.

Lý Vân thờ ơ nói.

Trí Hoàng đại sư đuôi lông mày khẽ nhích lên, nói:

- Người thanh niên, phải biết tôn kính người lớn...

- Đừng nói bừa, ta là yêu quái...

Lý Vân nói xen vào.

Trí Hoàng đại sư nghe vậy, vuốt vuốt chén trà trong tay, mắt cũng không có nhìn Lý Vân:

- Nhớ kỹ, ngươi là một con yêu quái tốt... Tuyệt thế hảo yêu...

Lý Vân hơi nghiêng đầu, nét mặt lộ ra một tia tươi cười sâu xa khó hiểu, nói ra:

- Hòa thượng, chùa Bạch Mã của các ngươi đối với ta tốt như vậy, không phải là có mưu đồ gì chứ?

- Không có...!

Trí Hoàng đại sư an tĩnh nhìn hán:

- mấy vấn đề này ngươi không nên hỏi ta, ta không biết... Bất quá chỉ có một chút thôi nhưng mà ta có thể khẳng định, ta đối với ngươi tuyệt đối không có ý xấu.

- Thế chùa Bạch Mã thì có hả?

Lý Vân sờ sờ mũi:

- Ý của ngươi muốn nói là vậy phải không?

Hán nhún nhún vai:

- Đừng nên tính toán trên người ta nha...

- Sẽ không...!

Trí Hoàng đại sư cười nói.

- Bang bang...!

Ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa. Lý Vân suy đoán, hẳn là Tuệ Viễn tiểu hòa thượng. Lão hòa thượng có dặn không ai được quấy rầy mà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Sắc dục đầy đầu

Trí Hoàng đại sư giống như không nghe được tiếng đập cửa, cũng không thấy hắn có bất kỳ phản ứng nào.

- Hòa thượng, người điếc à.....

Lý Vân khẽ cười nói, nhắc nhở một câu.

Trí Hoàng đại sư cười nói:

- Mặc kệ nó... Chúng ta nói tiếp đi, trước khi chúng ta không có nói chuyện xong, ta sẽ không mở cửa.....

Trí Hoàng đại sư cười cười, đối với tiểu hòa thượng Tuệ Viễn ngoài cửa sổ nói:

- Trở về đi...

Rất nhanh, Tuệ Viễn liền ly khai, tiếng đập cửa không còn nữa.

- Người không lo lắng bỏ qua chuyện trọng yếu?

Lý Vân khẽ cười một tiếng.

Trí Hoàng đại sư đứng dậy đi tới trước cửa sổ, đưa tay mở cửa sổ ra nhìn bầu trời đầy sao, bỗng nhiên trong ngực một trận phiền muộn, phun ra một ngụm trọc khí nói:

- Lời ta nói với người còn chưa hết... Việc khác ngay cả có đại sư cũng không bằng.

Trí Hoàng đại sư ngẫm lại, thở dài nói:

- Thực ra đêm nay ta tình nguyện bản thân không có gặp người...

- Vì sao?

Lý Vân không hiểu.

- Không biết!

Lão hòa thượng cười gian một tiếng, lần thứ hai cự tuyệt trả lời.

Khóe miệng Lý Vân mang theo nụ cười mỉm:

- Nói với người đúng là bằng thừa... Ngẫm lại cũng đúng, ta là yêu quái, người là người, đạo bất đồng a...

Câu nói của hắn sau cùng tận lực mà đè nặng thanh âm, tiếp tục than thở:

- Người đối với ta còn có cảnh giác, thủy chung cũng vẫn không hướng ta mở rộng cửa lòng..

- Ha ha...!

Lão hòa thượng khẽ cười một tiếng, sửa lại cho đúng nói:

- Ta vì sao phải mở rộng cửa lòng với người. Người cũng đâu phải ni cô?

Lý Vân nhất thời cười:

- Chẳng lẽ hòa thượng yêu mến ni cô...

- Không được giong chơi a...!

Lão hòa thượng trừng mắt nói.

Lý Vân không nói gì, Trí Hoàng thật đúng không có bộ dáng của một hòa thượng chút nào.

Trí Hoàng tự nhiên hiểu được tâm tư của Lý Vân, chẳng qua hán không dễ bụng, đáp:

- Tế công đại sư là thần tượng của ta, ta sẽ đưa tư tưởng của ông ấy phát dương quang đại.

- Ngươi cảm thấy mình có thể phát dương lên tới tận trời sao?

Lý Vân chậm chọc tự nói:

- Tế công người ta chỉ là rượu thịt hơi nhiều, mà ngươi thì sao, sắc dục đầy đủ... Không có việc gì thì trong lòng suy nghĩ đến ni cô người ta.

- Xem ra ta nên tiễn khách....

Trí Hoàng đại sư cũng không muốn giữ tiểu tổ tông này lại, tiểu tử này chuyên gia ăn nói lung tung. Nơi đây Phật môn thanh tịnh, thật sự không dám để cho hán ở lại, miễn cho hán khinh nhờn Phật tổ.

Mở cửa phòng, Trí Hoàng đại sư bỗng nhiên chỉ vào bầu trời đầy sao nói:

- Ta đã già... Ta sẽ phải trải qua sinh lão bệnh tử. Chỉ có điều thọ mệnh của ta so với con người dài hơn một ít. Thế nhưng ngươi bất đồng, sau khi tu thành chính quả, ngươi có thể giống như vũ trụ mãi mãi soi sáng ko bao giờ tắt...

Trí Hoàng đại sư nói rất chân thành.

Lý Vân lẳng lặng nói:

- Ta không quan tâm..

Trí Hoàng đại sư trầm ngâm một chút, cười nói:

- Ngươi không quan tâm, cũng không có nghĩa là ngươi có thể xem nhẹ sinh tử luân hồi, đó là bởi vì ngươi không cảm nhận được chỗ tốt trong đó.....

Lý Vân có phần cảm thấy hứng thú nhìn hán, hỏi:

- Ngươi là hòa thượng, ngươi cũng nhìn không thấu?

Trí Hoàng đại sư suy nghĩ một chút, cười nói:

- A di đà phật... Lão nạp tu vi còn chưa đủ, kém xa lắm..

Lý Vân đi hai bước, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, xoay người hỏi:

- Sự tình bên phía Nhâm Cường, các ngươi truy ra được hung thủ chưa? Lão cứ để cho linh yêu tại Nhâm gia ẩn núp cũng không phải chuyện tốt gì... Hiện tại mấu chốt nhất chính là tra rõ độc thủ phía sau màn.

- Yên tâm đi, chùa Bạch Mã đã cùng các ban ngành chính phủ có liên quan tiến hành điều tra, hán vài ngày nữa sẽ có kết quả.

Trí Hoàng đại sư kiến nghị nói:

- Ngươi có thể bảo hòa yêu, linh yêu luân phiên chấp hành nhiệm vụ. Đừng cứ mãi để cho linh yêu đi a..... loại chuyện tình ẩn núp này, thật sự là rất mệt đối với cả người và yêu.

- Hòa yêu thì không được rồi...!

Lý Vân nói:

- Vạn nhất tiểu tử kia không khống chế được yêu hóa trong cơ thể, một mối lửa thiêu sạch nhà Nhâm Cường, người nào chịu trách nhiệm a... vì an toàn thời thì ừy khuất một chút tiểu tử Tần Suất kia vậy.

Trí Hoàng đại sư đột nhiên hỏi:

- Con gái nhà Nhâm Cường có đúng hay không đối với ngươi có tình ý?

Lý Vân không thể làm gì hơn ngoài thờ dài nói:

- Ta làm sao biết được, người yêu khác đường mà, ta không có ý định tiếp xúc với cô ấy.
- Đúng là yêu tốt, có giác ngộ...!

Trí Hoàng đại sư vuốt cái đầu trọc của mình, cười nói:

- So với Bạch nương tử giác ngộ mạnh hơn nhiều...
- Chẳng qua, ta còn phải xác nhận lại một chút xem người có thật đối với con gái Nhâm Cường không có hứng thú hay không.

Lão hòa thượng mập mờ cười cười:

- Nha đầu kia không tệ nha...

Lý Vân học động tác trong kịch, nhún nhún vai nói:

- Trước mắt ta có một nữ hồ ly tinh. Còn có một vị hôn thê từ trên trời rơi xuống. Hai người thôi mà cũng đã rất phiền toái rồi, Nhâm Hiểu Nguyệt nói thật ta không có hứng thú...

Trí Hoàng đại sư hứng thú nói:

- Ta rất chờ mong, người có thể sinh một con rồng cùng một con... Phụng a!

Lý Vân cực kì nghiêm túc nói:

- Người sẽ không mắc bệnh hoang tưởng chứ?

Trí Hoàng đại sư hèn mọn cười cười, không hề nói gì nữa.

- Lão hòa thượng... Vẫn còn có sự tình thiếu chút nữa ta quên nói cho người, phòng khám bệnh của Trần tỷ cuối tuần này khai trương, người có thể có mặt một chút được không?

Lý Vân hỏi.

Trí Hoàng đại sư vội vã xua tay:

- Không cần đi... Vốn ta cho rằng nàng là một người phụ nữ mạnh mẽ có chí hướng mở một phòng khám lớn. Ai ngờ, nàng chỉ là dự định tại trong thôn mở ra một cái phòng khám bệnh nhỏ. Lấy thân phận thế tục của ta, đi tham dự một cái lễ khai trương phòng khám bệnh nhỏ như vậy, tựa hồ có chút chuyện bé xé ra to, rất dễ rước lấy chuyện không hay..... Chẳng qua người yên tâm, lễ vật chúc mừng ta nhất định sẽ đưa tới.

Lý Vân nghĩ cũng đúng. Người ta dù gì cũng là phó chủ tịch hội nghị hiệp thương chính trị tỉnh thành, thân phận như vậy xác thực không thích hợp đi tham dự lễ khai trương của Trần tỷ.

- Phía sau núi có người đánh nhau...

Ngay tại lúc này, Trí Hoàng đại sư biến sắc, tựa hồ cảm thấy mấy thứ gì đó.

Lý Vân thấy hấn sắc mặt nặng nề, lập tức mặt mày hung tợn nói:

- Ta đi nhìn với người, xem dưới gầm trời này còn có người nào, à, Yêu quái nào mà lại to gan như vậy, dám đến chùa Bạch Mã gây chuyện. Đối mặt với đại sư, làm gì có Tiên Ma thần yêu gì dám đến chùa Bạch Mã quấy rối chứ...

Ngày bình thường Trí Hoàng đại sư ngữ khí làm cho người ta tưởng rằng chùa Bạch Mã của lão từ là đệ nhất thiên hạ. Hòa thượng Chùa Bạch Mã nghiêm nhiên trở thành chúa cứu thế của thế giới.

Trí Hoàng đại sư lập tức xấu hổ cười khẽ vài tiếng, lập tức nói:

- Đi xem sao.

Trên đường, Lý Vân cười nói:

- Tiểu hòa thượng tìm người, phỏng chừng chính là vì chuyện này, ta đã nói rồi mà, người sẽ bỏ qua đại sự... Nhưng người vẫn còn không tin.

"Trang Bức" gấp sét đánh, đây là báo ứng a.

Trí Hoàng đại sư một đường đi cũng không nói gì, bước đi như bay, chỉ dùng một hồi công phu đã dọc theo con đường mòn phía sau chùa đi lên phía

sau núi. Đến đỉnh núi, Trí Hoàng đại sư cùng Lý Vân dõi mắt xuống phía dưới nhìn lại, xem qua tình huống bên dưới.

Chỉ thấy phía sau núi bên cạnh, có mấy đạo nhân ảnh đang đánh nhau, có hòa thượng, có nữ nhân. Bởi vì tốc độ đánh nhau rất nhanh, hơn nữa khoảng cách lại hơi xa, Lý Vân cùng Trí Hoàng hòa thượng không thể thấy rõ khuôn mặt của nữ nhân kia. Chẳng qua Lý Vân trong không khí ngửi thấy một cỗ mùi hương nhân nhát, đồng thời thông qua mùi hương này, cơ bản có thể xác định thân phận của nữ nhân kia.

Nàng kia mặc một thân y phục trắng, giữa không trung phiêu nhiên bay lượn, trong tay cầm một thanh trường kiếm không ngừng huy động, đẩy lùi hơn mười tên đệ tử chùa Bạch Mã, không thấy chút nào rơi xuống hạ phong.

- Là Hải Quỳnh tiên tử!

Trí Hoàng đại sư sắc mặt nhất thời âm trầm đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tiên nữ học xà tinh đi cứu chồng

- Được!

Lý Vân gật đầu tán thành. Hắn âm thầm cười, cái này đúng là việc tốt. Bất quá, hắn nghĩ, vạn nhất có xung đột lớn, hắn rút cuộc nên đứng về phía nào?

Chẳng phải tiên nữ nói cô ấy là vợ chưa cưới của hắn sao? Chính mình phải chăng nên thay mặt cô ấy đứng ra nói chuyện. Nhưng chùa Bạch Mã lâu nay vẫn luôn hành động chính nghĩa, hơn nữa mấy năm nay lão hòa thượng đối với hắn cũng không tệ. Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Vân cũng có chút khó xử.

- Sư tôn, vị nữ thí chủ kia không phải nói chùa Bạch Mã chúng ta giam lỏng vị hôn phu của nàng sao...

Lúc này, đệ tử của lão hòa thượng từ trên sườn núi chạy tới, vội vàng nói rõ tình huống cho sư phụ. Trong lời nói tràn ngập sự ủy khuất.

Trí Hoàng đại sư nghe vậy, ánh mắt vô ý thức chuyển hướng về Lý Vân. Lý Vân sắc mặt hơi ngượng ngập:

- Không liên quan đến ta, ta cái gì cũng không biết...

Sườn núi bên kia sư đệ của hòa thượng Trí Hoàng là Trí Không hòa thượng, cũng là một vị cao tăng đắc đạo. Là Giới Luật Đường trưởng lão của chùa Bạch Mã. Thái độ làm người chính phái, quang minh, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, rất có nguyên tắc. Các đệ tử của chùa Bạch Mã đối với ông đều thể hiện sự kính sợ và lễ phép. Có người nói hắn, một thân Phật hiệu cùng tu vi có thể so sánh với Trí Hoàng đại sư.

- Tiên tử, đừng tiếp tục quấy rầy, bằng không lão nạp thật sự không khách khí...!

Trí Không đại sư đã sớm nhìn ra cô gái này là tiên tộc huyết mạch thức tỉnh. Cho nên xuất thủ vẫn còn khách khí. Vậy mà người ta cũng càn đánh càn ngoan độc. Trong lòng không khỏi có chút tức giận. Đương nhiên, Trí Không cũng không biết thân phận chân thật của tiên tử

Nữ nhân khẽ nhủ đôi mi thanh tú, sắc mặt có chút âm lãnh, trầm giọng nói:

- Các người là loại hòa thượng gì, vừa nhìn là biết không phải thứ tốt đẹp. Đối trá, giả nhân, giả nghĩa...

Nghe nữ nhân mắng, cao thủ chùa Bạch Mã ở xung quanh sắc mặt tím lại, tất cả đều gầm lên, muốn đi tới giáo huấn nữ nhân này. Nhưng bị Trí Không phát tay ngăn lại.

Nếu cô gái này là Yêu tộc Trí Không hòa thượng tự nhiên không nói hai lời, hàng yêu trừ ma là bổn phận nhưng người ta lại là tiên tộc, tuy rằng thái độ của nàng không tốt, nhưng Phật môn là phân rõ phải trái đúng sai, cũng không thể giống như nàng quấy tung lên.

Trí Không đại sư ho nhẹ hai tiếng:

- Tiên tử, người luôn miệng nói chùa Bạch Mã chúng ta giam lỏng vị hôn phu của người, người có chứng cứ gì?

- Đương nhiên là có, người để cho ta ra phía sau viện lục soát một chút chẳng phải sẽ biết sao?

Nữ tử cao giọng nói.

Trên đỉnh núi, Lý Vân sờ sờ cằm, nhìn Trí Hoàng đại sư cười tủm tỉm:

- Xem ra đây là một tiên nữ si tình a...Bất quá, ta rất khó hiểu, rốt cuộc là ai nói với nàng, ta bị các người giam lỏng?

- Chẳng lẽ là có người có ý muốn chùa Bạch Mã cùng tiên nữ ác chiến?

Lý Vân bộ dạng giống như Sherlock Holmes, cười hắc hắc nói:

- Không phải là Yêu tộc chứ? Cũng có thể là Thần Ma ở phương tây không chừng.

Dừng một chút, hần tiêu sái xoay tròn thân thể, hướng với lão hòa thượng nói:

- Chúng ta cùng đi xuống.

- Được...!

Lão hòa thượng gạt đầu, cùng Lý Vân sóng vai mà đi, rất nhanh đã đi tới nơi đang tranh đấu. Lúc này, Hải Quỳnh cùng bên Trí Không đang ác chiến. Bất quá song phương rõ ràng đều có điều cố kỵ, ai cũng không ra sát chiêu.

Mất thấy sự tình vẫn còn trong vòng khống chế, Trí Hoằng đại sư trong mắt hàm chứa đạo tình mang bắn thẳng đến:

- Hải Quỳnh tiên tử, đã lâu không gặp. Gần đây vẫn tốt chứ?

Lập tức, Trí Hoằng đại sư hướng tới Trí Không hòa thượng nói ra:

- Sư đệ, nhanh chóng lui xuống, đây là Hải Quỳnh tiên tử, không được vô lễ...

Hải Quỳnh tiên tử sắc mặt hòa hoãn, đôi lông mi hình lá liễu nhếch lên, đối với Trí Hoằng hòa thượng cười nói:

- Lão hòa thượng, người cuối cùng cũng chịu mang vị hôn phu của ta đi ra. Người thức thời nhanh chóng thả. Bằng không, hừ. Đừng trách ta không khách khí.

- Làm càn!

Trí Không khẽ quát một tiếng, như rồng mây:

- Tiên tử, sư huynh ta đối với người khách khí, người không cảm ơn, trái lại ăn nói ác độc, chẳng lẽ người thật cho rằng chùa Bạch Mã chúng ta dễ bị ăn hiếp thế ư.

Nếu là tiên tộc một vạn năm trước, Trí Không hòa thượng tự nhiên không dám như vậy. Thế nhưng hôm nay Tiên Yêu tộc suy tàn, không có gì vực dậy nổi.

- A di đà phật...!

Trí Hoằng đại sư sắc mặt trầm xuống, đối với Trí Không nói:

- Không được vô lễ, mau lui xuống, sự tình ở đây để ta xử lý.

Trí Không nghe vậy, lập tức mang theo đệ tử Giới Luật đường lui về phía sau Trí Hoằng đại sư.

- Hòa thượng, thả vị hôn phu của ta ra...

Hải Quỳnh mắt hạnh tròn tròn:

- Các người nếu dám thương tổn chàng, ta không để yên cho các người...

Lý Vân cùng Trí Hoằng hòa thượng sóng vai đứng chung một chỗ. Nghe Hải Quỳnh nói như vậy, trong lòng có chút xấu hổ, trên trán có chút mồ hôi lạnh ứa ra. Cái vị tiên nữ này không phải trọn mắt nói lời bịa đặt chứ? Chính mình đâu bị giam lỏng.

- A di đà phật...!

Trí Hoằng hòa thượng cười nói:

- Hải Quỳnh tiên tử, lão nạp không phải là Pháp Hải... Lý Vân cũng chẳng phải là Hứa Tiên, người cũng không cần học cô nàng Bạch nương tử. Người xem Lý Vân giống như bị ta giam lỏng sao? Tiên tử, ta nghĩ giữa chúng ta tồn tại hiểu lầm.

- Hừ!

Hải Quỳnh tiên tử liếc mắt nhìn, nhàn nhạt nói:

- Ngươi không cần bộ làm tịch, ngươi nói ngươi không phải Pháp Hải? Ta xem ngươi cùng Pháp Hải không có gì khác nhau. Đem vị hôn phu của ta thả ra, việc hôm nay chúng ta bỏ qua. Bằng không, đừng trách ta trở mặt. Hòa thượng, đừng nghĩ chùa Bạch Mã các người tài giỏi, nếu ta thật nảy sinh ác ý, các ngươi có tính là cái gì. Trong xã hội loài người có một câu nói rất đúng. "Lạc đà gầy vẫn còn to hơn ngựa".

Đừng xem chúng ta tiên tộc đã xuống dốc, mà đối với chúng ta có thể coi thường.

Lý Vân cùng hòa thượng hai mặt nhìn nhau, đều xuất hiện nghi ngờ trong lòng. Tiên nữ Hải Quỳnh, xem ra đúng là bị người lừa tót. Bằng không làm sao lại một mực khẳng định Lý Vân chính là đang bị giam lỏng.

Bên kia Trí Không hòa thượng, cái đầu hơi nghiêng nghiêng, yên lặng nhìn mọi thứ.

- Tiểu tử, vẫn còn đứng ngu ngốc ở đây làm cái gì a... Mau tranh thủ thời gian giải thích, nếu không chúng ta thực sự mang oán.

Trí Hoàng đại sư nghiêng đầu nhìn về phía Lý Vân.

Nói thật, chùa Bạch Mã cũng không phải sợ Hải Quỳnh tiên tử. Chẳng qua lúc này đang là thời buổi rối ren, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện.

- Tiên nữ đồng chí, hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm.

Lý Vân cũng không muốn sự tình càng ngày càng rối rắm, miễn cho hán đến lúc đó bị kẹp ở giữa khó xử, đây không phải phong cách của hán.

- Ta là tự mình tới đây, cùng chùa Bạch Mã không có vấn đề gì. Ta hoàn toàn tự do, cũng không có bị bất luận hạn chế gì. Hơn nữa, ta cùng Trí Hoàng đại sư là bằng hữu. Cô xem việc này, có thể nhân nhượng hay không?

Lý Vân cọt nhả nói. Trong lòng thầm vui thích, âm thầm suy nghĩ, chính mình so với Hứa Tiên mặt mũi thật lớn a, đằng kia bắt quá chỉ là một cô nàng xà tinh, nhưng đây là tiên tử hàng thật giá thật a.

Trong lòng đang thầm cười, đột nhiên nghe được Hải Quỳnh tiên tử quát lạnh một tiếng:

- Hòa thượng già, ngươi đừng cho là ta không biết, vị hôn phu của ta nói xong mấy lời đó tất cả đều là ngươi ngầm ép buộc. Hán hiện tại hoàn toàn bị các ngươi khống chế. Nhấn nại của ta có hạn, hi vọng ngươi mau chóng làm ra lựa chọn sáng suốt.

Lời này vừa nói ra, Lý Vân thật không còn biết nói cái gì nữa.

Trí Hoàng đại sư cũng không biết nói cái gì.

Trí Không hòa thượng cùng những người xung quanh lông mày đều nhíu lại. Trong mắt chợt hiện lên một tia hung ác. Chùa Bạch Mã chưa từng đối với ai khách khí như vậy. Tiên tử thì như thế nào? Tiên tử thì có thể không nói đạo lý sao?

- A di đà phật...!

Trí Hoàng đại sư tuyên một tiếng Phật hiệu, lập tức nhìn Hải Quỳnh nói:

- Tiên tử, ta xem ngươi không phải đến vì cứu người, ngươi đến là cố ý gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tiên nữ đang diễn trò

Hải Quỳnh nghe đến đó, lông mày nhíu lại, hé miệng nói:

- Nói vậy, ta tới đây chính là để tìm vị hôn phu của ta, các người thả người, ta sẽ đi.

- Tiểu tử, sao còn không qua.

Trí Hoàng đại sư nhắc chân đá vào hông Lý Vân một cái, nói:

- Tranh thủ thời gian mang theo nữ nhân của ngươi rời khỏi đi, Phật môn là nơi thanh tịnh, đừng để xảy ra chuyện gì.

Vừa nói, Trí Hoàng đại sư còn đối với Lý Vân cười mập mờ, ý trong đó thì không nói cũng biết.

- Hòa thượng già...!

Lý Vân thấy thế, trong lòng không khỏi sinh ra một cái ý nghĩ như vậy.

Lý Vân quay qua Hải Quỳnh tiên tử nói đùa:

- Tiên nữ, lần này thì cô hiểu lầm rồi, tôi không sao. Mà cô làm thế nào biết tôi bị giam lỏng ở chùa Bạch Mã, ta mà tìm ra tên nói nhảm kia thì sẽ thu thập hần một trận. Tên này nhất định không có ý tốt.

Nghe Lý Vân nói như vậy, Hải Quỳnh tiên tử liền sững sờ trong giây lát. Nàng nghi ngờ hỏi lại:

- Anh thật không sao? Anh chắc chắn mình không có bị giam lỏng?

Lý Vân nghe vậy, không nhịn được cười lên. Tiên nữ này thật đáng buồn cười, chính mình đang tốt đẹp đứng trước mặt nàng đây mà còn bán tín bán nghi.

- Thật không sao cả. Cảm tạ tiên nữ đã quan tâm tới tôi. Hiện tại không có việc gì, tôi đang định về nhà, nếu cô rảnh rồi thì đi theo ta.

Lý Vân nói.

Hải Quỳnh sắc mặt vui vẻ, đôi tay trắng nhẹ nhàng xoa nắn, biểu tình vô cùng thân thiết. Hơi thở mang mùi đàn hương từ miệng Diệu Âm nói:

- Vân, anh đã không có việc gì, chúng ta liền đi thôi. Có một số việc, em muốn nói với anh.

Nghe Hải Quỳnh nói như vậy, Lý Vân liền vui vẻ, thầm nghĩ, nàng tiên nữ này có phải đã thông suốt, muốn nói với mình các chuyện trước đây.

Nghĩ đến đây, Lý Vân vội vàng nói:

- Cũng tốt, chúng ta bây giờ đi ngay thôi. Như vậy đi, tôi mời cô ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Hay là cô đem những chuyện trước kia nói cho tôi nghe hết, cô không biết mấy ngày nay, tôi nằm mơ cũng muốn biết thân phận của mình.

Hải Quỳnh tiên tử nghe vậy, chỉ cười mà không nói gì.

Trí Hoảng đại sư nghe vậy, ném cho Lý Vân một cái ánh mắt khinh bỉ. Trước cũng không nói ăn cơm, nghe tiên nữ người ta nói ra suy nghĩ của mình, lúc này lại phải mời khách. Bì ai a...

Càng tới gần tiên tử, Lý Vân chỉ cảm thấy một cỗ hương thơm thấm vào ruột gan, đi thẳng như hơi thở, lại ở trong nội tâm treu chọc không ngớt. Một trận cảm giác lâng lâng nhất thời truyền khắp người. Trong lòng cảm thán, tiên nữ Hải Quỳnh này quả là tuyệt sắc vu vật. Ai nói chỉ có hồ ly tinh mê người, tiên nữ người ta cũng mê người không kém.

Lý Vân trong lòng hơi rung động, thay nhau nổi lên, cũng không biết là hần lớn mật hay muốn khoe khoang, tay phải của hắn cứ như vậy tự nhiên đặt lên bờ eo tiên nữ.

- Vân, em nghe anh!

Hải Quỳnh nói nghe có chút buồn nôn, bắt quả từ trong miệng nàng nói ra lại rất tự nhiên, cảm giác không có chút nào làm ra vẻ hết.

Lý Vân lúc đó trông rất hạnh phúc. Lần trước cùng Hải Quỳnh gặp mặt, vì nàng lừa dối nên trong lòng hắn có chút không vui. Nhưng lần này, người ta vì chính mình đã noi theo Bạch nương từ đến đây đại náo chùa Bạch Mã, thực sự là rất cảm động. Thật là một tiên nữ tốt!

Hải Quỳnh đem bờ môi gợi cảm ghé vào bên tai Lý Vân, tư thế cực kỳ mập mờ lại làm nũng nói:

- Em muốn buổi tối tới phòng anh ở...

Lý Vân sững sờ một chút, cảm giác thấy tiên nữ ngày hôm nay có chút không thích hợp, so với lần đầu tiên gặp mặt hoàn toàn bất đồng. Lần trước gặp mặt, tuy rằng tiên nữ cũng nói là vị hôn thê của mình, nhưng không hề có cái cử chỉ gì thân thiết, mập mờ, ngược lại còn có chút lạnh nhạt. Nhưng hôm nay, nàng giống như là một yêu tinh vậy.

Lý Vân còn cảm thấy được hành vi của nàng có chút gì đó giả tạo.

Nghĩ đến đây, Lý Vân trong đầu xuất hiện một cái vấn đề, nàng vì sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ là có ý làm cho người khác xem?

Do dự một chút, Lý Vân quyết định thử một phen. Tay phải ôm sát eo tiên nữ, miệng thì khẽ hôn một chút lên vành tai nàng, mập mờ nói:

- Tiên nữ, đêm nay chúng ta làm chút sự tình vui vẻ đi. Cả hai đều đã là vợ chồng, đừng có khó chịu như vậy, nàng cảm thấy thế nào? Hay là nàng tìm đến tôi, chính là vì không chịu nổi phòng không có đơn? Haha, tôi biết là tiên nữ cũng không chịu được cô đơn dài mà.

- Anh nói bậy bạ gì đó?

Hải Quỳnh bất ngờ bị Lý Vân hôn một chút, khí tức nam nhân lại không ngừng tới gần, nhất thời tim đập nhanh hơn, gương mặt vốn bình tĩnh lúc này đã giống như hoa đào kiêu diễm. Hải Quỳnh tiên tử cũng không phải là loại không ăn mỹ vị nhân gian. Nói thật, nếu như Lý Vân không có mắt đi ký ức, nàng không ngại đem thân thể của mình nói ra. Thế nhưng bây giờ Lý Vân không biết mình là ai, nàng trong lòng còn chút vương mắc.

- Tiên tử đừng thẹn thùng a.

Lý Vân tiếp tục cười mập mờ:

- Tôi cũng chưa làm qua, nhưng mà nghe người ta nói rất là thoải mái.

Lời nói này của Lý Vân rõ ràng quá phận, bàn tay trắng nõn của Hải Quỳnh liền nheo bên hông của hắn một cái, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Anh nói lung tung gì thế? Nơi này là Phật môn thanh tịnh, đừng quá đáng.

Lý Vân buông Hải Quỳnh tiên tử ra, nhún nhún vai, khẽ cười nói một tiếng:

- Trở về rồi hãy nói vậy.

Một tiên một yêu cứ ở bên cạnh liếc mắt đưa tình, cử chỉ vô cùng thân thiết, Trí Hoàng đại sư thấy rất là thân mật, cũng chỉ biết mũi trợn mắt nhìn. Trong lòng âm thầm khinh bỉ Hải Quỳnh tiên tử, tiên giới quả thật xuống dốc, cư nhiên luân lạc tới mức cùng yêu quái liếc mắt đưa tình.

- Đại sư đối với cô có ý kiến kìa.

Lý Vân ánh mắt liếc qua thấy Trí Không đại sư, tâm tình có chút khó chịu. Đối với hắn thì toàn bộ chùa Bạch Mã đều đáng ghét. Mỗi lần gặp mặt đều là một bộ dạng bản mặt có ai đó thiếu hán năm trăm vạn vậy.

Hải Quỳnh nhìn theo ánh mắt Lý Vân, thấy Trí Không hòa thượng sắc mặt khẽ biến thành tái mét, nhất là ánh mắt lúc này nhìn về phía mình có chút khinh thường.

- Hừ!

Hải Quỳnh tiên tử nhất thời bất mãn:

- Trí Không đại sư, người thái độ giống như không phục a, người đồ kỵ à, thế nào, ta cùng vị hôn phu của ta anh anh em em, cho người tức chết.

Thời điểm tiên nữ tức giận, tư thế có chút giống người đàn bà chanh chua chửi đổng. Sống ở thế tục lâu cũng sẽ bị ảnh hưởng không ít.

Trí Không đại sư nắm lấy hai tay, một đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng về giữa không trung, dường như không để ý tới Hải Quỳnh chửi bậy.

Hải Quỳnh thấy hòa thượng kia khinh thường chính mình, nhịn không được nói:

- Trí Hoàng, xem ra hòa thượng chùa Bạch Mã của các người tổ chất cũng không được tốt.

Trí Không đại sư hai mắt nhìn thẳng Hải Quỳnh nói:

- Tiên tử, hi vọng người sớm mang theo Lý Vân rời khỏi, không cần phải mở miệng khiêu khích.

- Hừ!

Hải Quỳnh tiên tử hừ lạnh một tiếng, liền khoác cánh tay Lý Vân, nũng nịu nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Nàng đang diễn trò!

Đội hai người bỏ đi, Trí Hoàng liền nói

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nghe nói anh có tình địch

- Diễn trò?

Trí Không hòa thượng có chút không giải thích được, nói:

- Còn mời sư huynh chỉ điểm thêm

Trí Hoàng đại sư hít sâu một hơi, nhìn khoảng không nơi chân trời xa, ra vẻ cao thâm nói:

- Hải Quỳnh tiên tử đang diễn trò cho người khác xem.

Trí Không hòa thượng lần thứ hai sững sờ một chút, ở tại đây ngoài Lý Vân cùng Hải Quỳnh, chỉ còn có hai hòa thượng bọn họ, chẳng lẽ tiên tử này muốn gọi tình hòa thượng chúng ta? Thời buổi này tiên tử cũng thật xấu xa quá đi.

- A di đà phật, tội lỗi, tội lỗi...

Trí Không đại sư vì dự đoán của mình mà thấy xấu hổ, vội vàng dụng thanh tâm chú, liên tục hô tội lỗi.

- Trí Không, Hải Quỳnh tiên tử tổn hao tâm trí không phải vì chúng ta, mà vì người khác.

Trí Hoàng đại sư sắc mặt âm trầm, chậm rãi nói rằng:

- Nếu như ta cảm giác không nhầm, ở ngay phía trước, có vài kẻ đang nhìn trộm. Mà người kia có thể là người mà Hải Quỳnh tiên tử quen biết, bằng không nàng cũng sẽ không phải tổn hao tâm trí đến thế.

Trí Không hòa thượng nghe vậy, sắc mặt kinh hãi:

- Thần thánh phương nào, vì sao chúng ta một chút cảm ứng cũng không ra? Sư huynh, hay là tại ngươi nhạy cảm quá?

- Không đâu!

Trí Hoàng đại sư lần thứ hai nhìn bầu trời phía xa, trầm giọng nói:

- Ta đang suy nghĩ, người kia là vì Hải Quỳnh tiên tử mà đến, hay là vì chùa Bạch Mã của chúng ta mà tổn công. Khả năng đầu tiên tựa hồ cao hơn chút, Trí Không, khoảng thời gian này nhớ cảnh báo đệ tử, môn hạ gia tăng tần suất đề phòng, không thể có chút lơ là nào cả.

- Sư huynh yên tâm, Trí Không biết phải làm sao.

Dừng một chút, Trí Không lại hỏi:

- Sư huynh, vậy người thử nói xem, người kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Là Tiên Yêu, hay là thần ma ở Phương Tây. Ngay cả ta mà cũng không cảm ứng được khí tức của hắn, có thể thấy được hắn không hề đơn giản.

- Hiện tại còn không biết, bất quá đích xác hắn rất mạnh.

Trí Hoàng thờ dài nói

- Ta nghĩ Hải Quỳnh tiên tử hẳn là rõ ràng nhất, nếu cần thiết, có thể ta sẽ bảo Lý Vân hỏi thăm rõ ràng một chút.

- Thời buổi rối loạn a

Trí Hoàng đại sư yếu ớt thở dài.

- Sư huynh... có câu không biết có nên nói hay không.

Trí Không khoát khoát tay, ra hiệu cho đệ tử Giới Luật đường thôi lui.

- Sư huynh đệ chúng ta bao năm nay, còn có cái gì khó nói nữa.

Trí Hoàng đại sư hơi nghiêng đầu chuẩn bị nghe.

Trí Không hòa thượng cúi đầu sắp xếp một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói:

- Sư huynh, thế cục bây giờ, chính xác như lời ngươi nói, là thời buổi loạn lạc, rối ren. Ta cảm thấy tốt nhất sư huynh không nên cùng tên đại yêu Lý Vân kia quá thân thiết. Tuy rằng hắn còn giữ thái độ giống người, nhưng yêu vẫn mãi là yêu. Ta cảm giác, hắn vị tất có thể tẩy sạch nghiệp chướng, gọn gàng chướng ngại, đạt thành chính quả. Yêu vẫn hoàn yêu, ngay cả Đầu Chiến Thắng Phật trong truyền thuyết, mặc dù đã quy y cửa phật, tu thành chính quả, nhưng bản chất vẫn chỉ là yêu.

- Cũng không hẳn là như thế.

Trí Hoàng đại sư khoe miệng hơi mồm, nói:

- Sư đệ, người tính tình quá nóng nảy, luôn chỉ nhìn thấy bề ngoài, mà không cảm nhận bản chất bên trong. Cùng Lý Vân đây đưa cùng nhau, đây là chuyện tốt. Hiện tại, ta không thể nói rõ với người, ngày sau người sẽ minh bạch.

- Lý Vân có thể tu thành chính quả hay không, người không thể nhìn ra hay sao? Hẳn qua lại chùa Bạch Mã, cũng không hề bị Hạo Nhiên Chính Khí của Phật môn quấy nhiễu, điều này cho thấy hẳn công đức vô lượng.

Trí Hoàng đại sư nói tiếp:

- Ta cùng Lý Vân có tam thế ân oán, khoảng cách giữa chúng ta đúng là mơ hồ không rõ.

- A di đà phật

Trí Không hòa thượng thấp giọng đọc một câu phật hiệu, sau đó lập tức nghiêm mặt:

- Trí Không thụ giáo, tất cả đều do sư huynh làm chủ

...

Sau khi đưa Hải Quỳnh tiên tử ăn cơm ở một quán ăn nhanh trong thôn, Lý Vân đề nghị vào nhà nghỉ nói chuyện. Tiên tử cũng chẳng buồn phản đối chuyện này.

Chỉ riêng việc cho tiên nữ ăn đồ ăn nhanh là đã thấy Lý Vân keo kiệt đến mức nào.

Vừa vào cửa, Hỏa yêu Vương Đại Sơn quay lại cười với hắn một cách mập mờ:

- Người đi cùng một người đẹp, bà chủ sẽ rất phiền lòng đó nha.

Hải Quỳnh tiên tử nghe vậy, trừng mắt nhìn hỏa yêu. Hỏa yêu trực giác nhảy bén, trong khoảnh khắc trở nên lạnh cứng, chả khác gì đang ở trong hầm băng. Tình huống này đối với một hỏa yêu thật đúng là khổ sở.

- Hải Quỳnh, hẳn là bằng hữu của ta.

Lý Vân không vui mà nói một tiếng

- Sau này bảo hắn giữ mồm một chút.

Hải Quỳnh thu liễm, quay ngoắt lại, thấp giọng nói một câu

Wang Đại Sơn vội vàng gạt đầu, lập tức bỏ đi. Người đẹp đều không dễ trêu a.

Wang Trần Trần tựa hồ không ở nhà, Lý Vân liền dẫn Hải Quỳnh tiên tử trực tiếp lên tầng ba. Sau khi vào cửa, Lý Vân kéo ghế mời Hải Quỳnh tiên tử ngồi, đồng thời tha thiết mời nàng một chén hồng trà. Hồng trà này hẳn lấy ra từ chỗ cô nàng Cửu vĩ hồ.

- Tiên nữ..., nàng đã nghĩ thông chưa, nếu thông rồi có thể nói cho ta biết chăng?

Lý Vân mắt tỏa rực tia chờ mong.

Tiếp nhận chén trà, Hải Quỳnh tiên tử dời ánh mắt về hướng Lý Vân, trầm giọng nói:

- Vân, xin lỗi, em nhớ anh không phải là hiểu lầm, anh nếu muốn biết chuyện trước kia, em cũng đã nói rồi là do thời cơ chưa tới, thực sự chưa thể nói. Ngày hôm nay tìm anh, em là có chuyện trọng yếu muốn nói, anh sắp gặp chút phiền phức.

- Vậy là sao?

Lý Vân sắc mặt trầm xuống

- Sự tình là như thế này, có người coi anh là tình địch, cho nên khả năng cao hẳn sắp tới tìm anh gây phiền phức. Anh nhất định phải có chuẩn bị, tâm lý phải vững vàng để ứng phó.

Hải Quỳnh tiên tử cười nói tiếp:

- Vốn là anh không cần sợ hắn, nhưng sức chiến đấu của anh bây giờ vô pháp thắng hắn.

- Tình địch?

Lý Vân da đầu tê dại, cảm xúc hiện giờ như là đi mua hàng kiểu mua một tặng một. Tư chất như hấn lại tự nhiên có bà vợ trên trời rơi xuống, rồi tự nhiên được tặng thêm thẳng tình địch vợ vắn nào đó.

- À quên, hấn là người, yêu, hay là tiên?

Lý Vân ngẩng đầu hỏi:

- Không phải là Thần Ma phương tây đó chứ? Trước đây cô từng giao hảo với cả bên ấy à?

- Là tiên tộc...!

Hải Quỳnh vội vàng giải thích:

- Vân, anh nghe em nói,, em chỉ thích một người, đó chính là anh, lòng của em chỉ chứa được một người mà thôi. Trừ anh ra, bất luận là ai cũng không làm nội tâm em rung động, cho dù đó là loại nam nhân nào chẳng nữa. Hấn hoàn toàn là tự tác đa tình thôi.

- Đợi chút, cô từ từ hãy tỏ thái độ ấy.

Lý Vân cắt đứt lời nói của tiên nữ, tức giận hỏi:

- Đối phương rốt cục lợi hại ra sao? Muốn giết ta không?

- Cái này thì em không rõ, em chỉ biết là hấn rất hận anh.

Hải Quỳnh tiên tử nói tiếp:

- Hấn hận không thể gặp anh rồi rút gân, bẻ cốt, lột da... Hơn nữa, hấn lại lòng dạ thâm sâu, em sợ anh bị thiệt thòi, anh là người thành thật a.

Lý Vân nghe vậy, âm thầm kêu khổ.

Hôn thê gì như vậy, rõ ràng là phiền phức mà.

- Cái này, tiên nữ đồng chí, tôi nghĩ phải nói một chút cảm thụ của mình.

Lý Vân hắng giọng, nghiêm mặt nói:

- Cô xem, tôi hiện tại đã mất trí nhớ, trước đây dù cô nói chuyện gì, làm chuyện gì, tôi cũng không rõ ràng lắm. Hiện tại, chúng ta dù mới gặp mặt, nhưng cũng không phải rất thân thiết. Như vậy đi, cô nói với vị tình địch kia của tôi ấy, nói rằng tôi mất trí nhớ, sự tình trước đây không thể nói được, nhớ còn không nổi. Ân ân oán oán, tốt nhất giải quyết đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hồ Ly tinh mê hoặc

- Không được.

Lý Vân vừa nói ra, Hải Quỳnh tiên tử biến sắc mặt, nàng nhú mày, thở phì phì:

- Lý Vân, anh thật quá phận, ý anh muốn sao, em là vị hôn thê của anh, trước mặt em mà anh lại nói những lời này. Anh sợ? Anh muốn trốn tránh? Anh... anh làm em quá thất vọng. Anh biết không? Trong lòng em chỉ có một người yêu duy nhất, người này luôn có trách nhiệm, luôn can đảm, đảm nhận mọi việc, ôm hết mọi thứ. Người này làm việc, dù đúng hay sai, dù khó khăn khổ sở, đều chưa từng lùi bước, chưa từng buông tha. Thế nhưng hôm nay anh lại thành ra thế này.

- Dừng...!

Lý Vân không thể chịu được thêm nữa cái thói vô lý của bà cô này, cứ như oán phụ đang trách chồng, bác gái kể lể chuyện đời:

- Việc này cô không thể trách tôi, vấn đề mấu chốt là tôi mất trí nhớ. Nói thật, tôi và cô, hiện tại chẳng khác người dưng. Tôi không muốn mình là một thằng ngu tự nhiên đi gánh chịu một đồng nguy hiểm vào đầu. Đối phương là tiên tộc a, tiên tộc, rất mạnh đó.

- Anh nói lại lần nữa xem?

Hải Quỳnh tiên tử tức giận, phùng mang trợn má, bất quá như thế lại càng xinh đẹp, vu vật đúng là vu vật a, phong tình vạn chủng, tức giận cũng làm mê đắm người ta.

Lý Vân cũng cao giọng lên nói chuyện:

- Tiên nữ, cô muốn ngửa chạy cũng phải cho nó ăn cỏ chứ. Tôi nhận một đồng nguy hiểm như thế, thế nhưng nào có được chút hồi báo nào đâu, cô xem, không bằng chúng ta đêm nay, gạo nấu thành cơm, thì tôi nghĩ tình địch của cô khỏi si tâm vọng tưởng.

- Không được!

Hải Quỳnh tiên tử kiên quyết phản đối:

- Lý Vân, việc này không có thương lượng, trừ phi anh khôi phục ký ức, nếu không em sẽ không đem thân thể dâng cho anh. Nhưng em có thể khẳng định, lòng em, thân em đều chỉ thuộc về mình anh mà thôi. Hiện tại đến lượt anh phải gánh trách nhiệm, anh phải nhận lấy. Em nghĩ rồi, từ hôm nay trở đi, em sẽ tiến hành cường hóa huấn luyện cho anh. Để trong thời gian ngắn anh sẽ dễ thắng sức chiến đấu.

- Cô bá đạo thế, tiên nữ của tôi ời...

Lý Vân khó chịu nói:

- chuyện của tôi, tôi làm chủ.

Hải Quỳnh tiên tử đứng dậy, hai tay chống nạnh, mắt hạnh trừng lên nhìn Lý Vân, nói:

- Em cho tôi bây giờ vẫn không nghĩ sự tình sẽ tệ đến mức này, thế nhưng lúc này anh phải nghe em. Lời nói này là nói thật, em muốn anh nghe, anh không nhớ rõ em, đó không phải là chuyện tình gì to tát, dù sao năm đó anh làm gì em, cường giả Tiên Yêu hai tộc đều rõ, anh muốn trốn cũng không thoát.

Bà mẹ nó, Lý Vân cười khổ một tiếng, phiền phức này xem ra bỏ không được.

Ài, không có biện pháp, kiếp trước là nghiệp chướng, đời này dù sao vẫn còn.

- Tiên nữ đồng chí... tôi trình trọng nói lại cho cô rõ, tôi đang mất trí nhớ, sự kiện bình thường, tôi luôn có nguyên tắc của tôi, “người không phạm ta, ta không phạm người”. Nếu đối phương không chủ động qua đây gây sự, tôi coi như không có gì xảy ra. Nhưng nếu như đối phương thật sự đến, tôi cũng chả sợ phiền phức. Tôi chẳng lo hấn ra chiêu khi gió gì, ra chiêu gì tôi đỡ chiêu ấy.

Lý Vân cuối cùng phải tỏ rõ thái độ

Nghe được lời ấy, Hải Quỳnh tiên tử tâm tình mới tĩnh lại:

- Ân, anh nghĩ vậy là đúng, từ giờ trở đi, em sẽ cường hóa huấn luyện cho anh. Anh trải qua chín lần luân hồi, lực lượng trong cơ thể thực ra rất mạnh, chỉ là không có cách nào phát huy hết tiềm năng. Tuy rằng hòa thượng chùa Bạch Mã có truyền thụ cho anh pháp quyết tu luyện, nhưng tiến trình quả thật quá chậm. Thời kì phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường mới ổn.

- Hôm nay không được.

Lý Vân khoát tay nói:

- Hôm nay tâm trạng tôi không tốt, tôi còn có việc phải làm, cô về trước đi, mai tới tìm tôi.

- Được rồi.

Hải Quỳnh tiên tử cũng không miễn cưỡng nữa, gật đầu đáp.

- Thời gian không còn sớm, em cũng nên trở về rồi, ngày mai sau khi trời tối em sẽ tới tìm anh.

Hải Quỳnh tiên tử đứng dậy dặn dò:

- Anh nên chuẩn bị tâm lý một chút, bởi vì em cường hóa huấn luyện sẽ không dễ chịu đâu.

- Rồi, tôi biết, cô đi đi...!

Lý Vân không nhịn được phát phát tay.

...

Sau khi Hải Quỳnh tiên tử xuống tầng dưới, muốn tìm cừu vĩ hồ nói chuyện. Chẳng qua nàng lại không có nhà. Hỏa Yêu Vương Đại Sơn nhiệt tình nói với Hải Quỳnh tiên tử, bà chủ khả năng hôm nay sẽ trở về muộn một chút. Hải Quỳnh tiên tử không thể làm gì khác hơn là vội vã rời khỏi.

Nhìn bóng lưng Hải Quỳnh tiên tử, Vương Đại Sơn hắc hắc cười gian:

- Ba người phụ nữ tranh giành, lão đại phiền toái rồi...

Ba người phụ nữ trong miệng Vương Đại Sơn dĩ nhiên là Nhâm Hiểu Nguyệt, Hải Quỳnh tiên tử còn có bà chủ Vương Trân Trân.

Ở vào góc độ của Vương Đại Sơn, hắn vẫn cảm thấy bà chủ là tốt nhất. Bà chủ tay nghề tốt, thái độ làm người hiền lành. Còn người kia tướng mạo tuy không tệ, đáng tiếc chính là quá hung ác. Về phần Nhâm Hiểu Nguyệt, nàng chỉ là người thường mà thôi. Hỏa yêu nghĩ nàng không xứng với lão đại của mình.

Hải Quỳnh tiên tử đi rồi, Lý Vân cầm gậy bắt bình nói:

- Lần sau tôi không tha cho cô đâu... Muốn ngựa chạy, phải cho nó ăn cỏ chứ....

Nói thật, Lý Vân cũng đã đến thời điểm giải quyết vấn đề sinh lý. Những nam sinh tuổi bằng hắn, mà còn giữ được thân xử nam tại cái đại học tỉnh thành này đã không còn nhiều. Hơn nữa mấy ngày nay, nửa đêm mộng tinh cũng bắt đầu tăng lên, mỗi lần đều khiến cho đũng quần ẩm ướt. Tuy rằng cảnh trong mơ rất hưởng thụ tiêu sái, thế nhưng sáng sớm dậy lại phải giặt quần lót. Thật đáng ghét...

Mười rưỡi tối, hồ ly tinh mới trở về. Lý Vân vừa ngủ được khí tức của nàng liền chạy xuống. Vì không để cho Vương Trân Trân lo lắng, trên mặt hắn không có nửa điểm không vui.

Nữ nhân đối với người mình thích luôn luôn đặc biệt lưu tâm, một chút dị thường cũng không thể giấu được. Rất hiển nhiên, Vương Trân Trân vừa nhìn thấy Lý Vân đã nhận ra dị dạng của hắn.

- Tiểu Lý, có tâm sự gì sao?

Vương Trân Trân thân thiết hỏi.

Hồ ly tinh ngữ khí rất chân thành, Lý Vân có thể cảm nhận được nàng đối với chính mình quan tâm, điều này làm cho Lý Vân trong lòng cảm thấy một tia ấm áp, tâm tình thất lạc chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

- Cậu trước ngồi đi, ta giúp cậu rót một chén trà.... Đúng, muốn uống rượu không?

Vương Trân Trân ôn nhu đối với Lý Vân nói.

- Hay là uống trà đi, tôi thích hồng trà chị pha nhất đấy....

Lý Vân lập tức đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon. Hai tay dang ra đặt trên thành ghế, thân thể ngã ra sau, tâm tình mười phần thả lỏng.

Rất nhanh, Vương Trân Trân đem nước trà đặt ở trên bàn trước mặt Lý Vân. Sau đó, nàng cũng thuận thế ngồi ở bên cạnh Lý Vân.

Phụ nữ thông minh vĩnh viễn hiểu được cách để an ủi tâm linh người đàn ông mình thích, Vương Trân Trân chính là một người rất thông minh. Nàng cứ như vậy ngồi yên lặng ở bên người Lý Vân, không có nói về vấn đề khi này.

Người người mùi thơm ngát trên người hồ ly tinh, Lý Vân chậm rãi nghiêng đầu, người phụ nữ lúc này mặc một chiếc áo lông cừu cổ thấp màu trắng, đem hai khối no đủ trước ngực bày biện ra hoàn toàn, quần áo bên dưới vòng eo tinh tế do quá ngắn nên đã để lộ làn da trắng mịn không một vết sẹo. Có lẽ là do vô ý ngồi xuống, mông của nàng có vẻ rất lớn, quần bị buộc rất chặt, thậm chí còn mơ hồ thấy rõ được cảnh tượng của chiếc quần lót. Hắn là tam giác...

Ánh mắt Lý Vân không khống chế nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Vương Trân Trân, tựa hồ nơi đó tràn ngập mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tiểu sử cường hóa huấn luyện

Nữ nhân luôn luôn rất miễn cưỡng, Vương Trân Trân không quay đầu nhưng cũng cảm nhận được cái nhìn nóng rực từ ánh mắt Lý Vân ở trên người nàng. Không hiểu vì sao, nàng có một loại cảm xúc hưng phấn khó nói được thành lời, cả người mềm mại, vô lực. Nàng cũng rất ưa thích Lý Vân, nếu như không phải cô kỳ đến thân phận yêu tinh, nàng đã sớm cùng với hắn làm chuyện bại rồi.

Kỳ thực mấy ngày nay nàng đã nghĩ, nếu không thì tới chùa Bạch Mã một chuyến. Hi vọng có thể từ chỗ đại sư biết được tình huống chân thực của Lý Vân. Nếu như hắn là người, thì muốn hỏi Trí Hoằng đại sư xem bọn nàng có thể hay không kết hợp? Thành quả người với yêu kết hợp có thể xuất hiện

Văn Khúc tỉnh không?

Nàng không muốn xảy ra bị kịch gì đó.

Bản thân bị kịch nàng không lo. Quan trọng là, không thể để bởi vì ham muốn của nàng mà khiến một người con trai đơn thuần như Lý Văn cùng chịu bất hạnh.

Dưới ánh nhìn trần trụi của Lý Văn, khiến trong lòng nàng hồ ly có một cảm xúc run rẩy vui vẻ khó tả.

Trên mặt Vương Trân Trân có chút không được tự nhiên, như để che đi vẻ mặt dị thường của mình. Nói

- Nhân lúc trà còn nóng mau uống đi...!

Thân thể nàng tiến lên phía trước, đem ly trà bung tói. Y phục Vương Trân Trân, cổ áo vốn đã thấp, lại thêm mỗi bước đi uyển chuyển, khiến Lý Văn trực tiếp nhìn thấy khe núi trước ngực của nàng, còn có áo lót màu trắng có viền tơ ôm sát lấy những đường cong nữ tính.

Mê hoặc gần trong gang tấc, làm dục hỏa của Lý Văn từ từ bùng lên. Bắt đầu có một dòng nước ấm từ vùng đan điền chạy lên như thiêu đốt. Trong nháy mắt vật dưới hạ thân dựng lên, bành trướng.

Lý Văn tiếp nhận chén trà, ánh mắt hai người trong không trung gặp nhau. Trong lúc vội vã, nhất thời cùng rơi vào trạng thái cực độ mập mờ cùng xấu hổ.

Không khí xung quanh giống như chết lặng, yên tĩnh đến mức Lý Văn có thể nghe thấy tiếng thở gấp đầy mê hoặc cùng tiếng tim đập rộn rã của cô nàng tiểu hồ ly. Trong đêm khuya như vậy, cô nam quả nữ. Sao có thể không củi khô bốc lửa.

Nếu như Lý Văn không phải yêu quái, nếu như hắn không phải tịnh tu phạt pháp. Lúc này, chỉ sợ hắn đã sớm không chịu đựng nổi. Còn có một nguyên nhân, hắn cho rằng Vương Trân Trân thùy chung đều không quên được mối tình đầu. Hắn không phải cái loại nam nhân mà hạ thân đóng vai trò chủ đạo trong lối suy nghĩ, hắn không muốn chiếm đoạt một người phụ nữ không hoàn chỉnh về tâm lý, điều đó thực không có ý nghĩa.

Lần đầu tiên của hắn, tuyệt đối sẽ không qua loa.

Lý Văn yên lặng niệm Bồ Đề Tâm kinh, đáng tiếc vẫn không thể áp chế được ngọn lửa đang không ngừng dâng lên phía hạ thể. Tựa như càng lúc càng không thể khống chế.

Tình huống của Vương Trân Trân cũng không tốt hơn. Nàng vốn đối với Lý Văn có ý tứ, lúc này không khí mập mờ bao trùm khắp phòng, nàng cũng có chút động tâm. Tuy rằng trong lòng lần lượt tự cảnh cáo mình chính là yêu tình, hai người không nên cùng nhau, thế nhưng lúc này, nàng lại không có biện pháp giữ bản thân mình được bình tĩnh.

Cứ như vậy hai người lẳng lặng ngồi. Bầu không khí mập mờ cứ thế kéo dài, tiếng thở gấp của cả hai tựa hồ như đang tố cáo nội tâm rối loạn.

Có điều hai người đều có tâm tư, ai cũng không có tiến thêm hành động nào khác.

- Tôi phải đi...!

Lý Văn cuối cùng cũng đứng lên nói, một khắc này, trong lòng Vương Trân Trân thực sự có chút thất lạc.

Ra tới cửa, Vương Trân Trân đột nhiên hỏi:

- Tiên nữ tới chỗ của cậu à?

- Đúng!

Lý Văn thoáng do dự một chút, rồi nói ra tình hình thực tế:

- Cô ấy gọi là tiên nữ Hải Quỳnh, nàng chủ động đến tìm tôi, nói là vợ chưa cưới của tôi.

- À..

Vương Trân Trân đáp một tiếng, trong lòng tự dung xuất hiện một cảm giác gấp gáp. Vợ chưa cưới? Hải Quỳnh tiên nữ? Nàng có chút nghi hoặc, vì sao một tiên nữ lại nói những lời như vậy? Lý Văn rốt cuộc là ai? Nàng bắt đầu có chút mê man, nghi hoặc. Thử nghĩ xem, có một tiên nữ nói thích hắn. Vậy hắn còn là một người đàn ông bình thường được sao?

Đáng tiếc trước đây cửu vĩ hồ theo Thần Nông tu luyện quá mức chuyên chú, không để ý tới thế giới bên ngoài, không biết nhiều sự tình của tiên ma yêu giới. Bằng không theo lời nói của Hải Quỳnh tiên nữ, nàng đã có thể dự đoán ra thân phận của Lý Văn.

- Trân tỷ... Mấy ngày nay Hải Quỳnh tiên nữ có khả năng còn muốn tới đây, chị ngàn vạn lần đừng cùng nàng phát sinh xung đột? Còn có...

Lý Văn đang định nói mấy ngày gần đây mình cũng sẽ có chút phiền phức. Thế nhưng lời đến trên miệng, hắn lại vội vàng nuốt xuống. Việc này tốt nhất

nên để hấn tự mình giải quyết.

- Được rồi!

Về mặt Vương Trân Trân có chút cô đơn, nhất là khi Lý Vân dặn không nên cùng Hải Quỳnh tiên nữ phát sinh xung đột. Trong nội tâm nàng có chút khó chịu.

Tuy rằng việc giữa bọn họ vẫn còn chưa rõ ràng. Nhưng Lý Vân đã hướng về phía tiên nữ bên kia.

- Tiên nữ? Yêu nữ?

Vương Trân Trân cười khổ một tiếng, vốn liếng cạnh tranh của chính mình tựa hồ không bằng người ta a. Ít nhất chính mình xuất thân tại Thần Nông không coi là quá kém, coi như là xuất thân tại danh môn. Bằng không, Vương Trân Trân thật không dám có bất kỳ chút hy vọng xa vời nào.

...

Sáng sớm, sương mù còn bao phủ khắp cả thành phố. Trên đỉnh núi truyền đến thanh âm quát nhẹ, tựa hồ như có người đang đánh lộn. Gió nhẹ thổi qua, sương sớm chậm rãi tản đi một ít, trên đỉnh núi có một nam nhân đang cời trần, hai tay nắm lại, các cơ trên cơ thể đều gắt gao kéo căng. Mà ở bên cạnh hấn, một tiên nữ xinh đẹp tay cầm kim sắc trường tiên lại không ngừng quát lên trên người hấn. Trên cây trường tiên trên tựa hồ có một lớp bạch sắc nhàn nhạt bao phủ, mỗi nhát đánh xuống, đều vang lên âm thanh diệt bạo. Nhìn ra được, nam hài rất đau, hấn cắn chặt hàm răng, trên trán mồ hôi lạnh giàn giụa...

Nam nhân nửa người trên trần trụi, mỹ nữ cầm trên tay roi da.

Thấy một màn như vậy, có lẽ sẽ có người suy đoán xấu xa, đây là đang chơi trò nữ vương sao? Đáp án dĩ nhiên là không phải. Hiển nhiên đây không phải là một trò chơi.

- Phanh...!

Một tiếng, trường tiên trong tay cô gái đang đánh tới bị hụt đi, làm viên đá hoa cương bên cạnh nam hài ngay lập tức vỡ ra thành từng mảnh nhỏ. Có thể thấy được uy lực không nhỏ của cây trường tiên kia.

Thử nghĩ, có ai ngại mệnh dài, muốn chơi trò chơi nữ vương bá đạo như vậy?

- Vâng, còn có thể kiên trì chứ?

Nữ tử dường như có chút đau lòng nói, nàng dừng tay lại, quay về phía chàng trai hỏi, trong con ngươi lộ vẻ ôn nhu cùng quan tâm.

- Không có việc gì...!

Đại nam hài chính là Lý Vân, mà nữ tử còn lại là tiên nữ Hải Quỳnh. Đây chính là cường hóa huấn luyện theo như lời tiên nữ. Trong tay nàng đang cầm chính là lục tiên tiên. Vật này ở thời kỳ viễn cổ là binh khí nổi danh của tiên tộc. Lấy thân cây mây trộn với Phong Lôi khí cô đọng mà thành. Trong lúc sử dụng, đều có tiếng sấm nổ mạnh. Lục tiên tiên vốn là một hung khí. Uy lực thập phần cường đại. Bất quá lúc này lại bị Hải Quỳnh tiên nữ dùng để quật vị hôn phu của chính mình, do muốn kích phát lực lượng có trong cơ thể hấn. Nàng hạ thủ thập phần có chừng mực.

Lục tiên suy cho cùng vẫn là hung khí, dù có chừng mực thế nào, một khi đánh xuống cũng là đau nhức tới tận tâm can.

Trong con gian khổ. Lý Vân cắn răng nói:

- Tiếp tục. Nàng không cần chờ, chỉ có biện pháp này mới có thể nhanh chóng kích phát lực lượng trong cơ thể tôi, chút thống khổ ấy không tính là gì.

- BA~...!

Một tiếng, Hải Quỳnh tiên nữ lần thứ hai dùng lục tiên quát lên mình Lý Vân, khoe miệng Lý Vân kịch liệt run rẩy một trận, giữa hàm răng nuốt vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy từng đợt đau nhức thấu tận tâm can. Trong cơn đau nhức này, Lý Vân lên nhìn, cắn chặt hai khớp răng không hé ra tiếng nào. Quyết không thể xấu mặt trước mặt Hải Quỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đau nhức cũng là sung sướng

Lý Văn toàn thân đau nhức làm cho trong lòng tiền tử đau sót không kém.

Hai tay Hải Quỳnh tiên nữ run rẩy, bất quá nghĩ tới Lý Văn sắp đối mặt với tình địch, sắc mặt nàng liền trầm xuống, lực tiên tiên lần thứ hai hạ xuống. Nàng rất rõ ràng, nếu như mình lúc này tâm không cứng rắn, không nhẫn tâm thấy Lý Văn chịu khổ. Chính mình hạ thủ lúc này, thì chỉ đau chút ít ở da thịt. Nhưng khi cùng người khác hạ thủ, lúc đó mạng sống cũng chẳng thể bảo toàn.

Đang trong cơn đau kịch liệt, lực lượng trong cơ thể Lý Văn tựa hồ tăng lên một chút, tuy rằng rất yếu ớt, nhưng Lý Văn vẫn có thể cảm giác được. Quả không uổng phí sáng sớm ngày nào cũng phải chịu đòn. Một tia lực lượng ảm áp từ đan điền như bị kích phát, trong nháy mắt chảy khắp toàn thân, chậm rãi ngấm vào xương cốt trong cơ thể, dần dần tiêu trừ hết những thống khổ hằn đang phải chịu đựng.

- Hải Quỳnh, có hiệu quả, tiếp tục đi.

Lý Văn quay đầu lại cười nói với Hải Quỳnh, vẻ mặt tràn đầy cố chấp cùng quật cường, còn có vài tia mong chờ.

Nhìn thấy sự kiên trì của Lý Văn, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Hải Quỳnh tiên nữ hiện lên một hồi vui mừng cùng tiểu ý, khẽ gật đầu, cổ tay rung động, lực tiên tiên lần thứ hai đánh xuống. Lúc này, Hải Quỳnh tiên nữ đều chọn đánh vào các đại huyệt đạo trên người Lý Văn. Những nơi này, càng có thể kích thích những lực lượng trong cơ thể hằn một cách nhanh nhất.

- BA~ BA~.....

Trên đỉnh núi, thanh âm lực tiên tiên đánh lên thân thể không ngừng vang lên, Lý Văn như cũ vẫn không hề rên lên một tiếng. Mà bên kia, trong cặp mắt nữ lệ của Hải Quỳnh tiên tử đã ần ần hiện lên một lớp sương mờ.

Rất nhanh, hai giờ đồng hồ trôi qua, bởi toàn thân đau đớn, gương mặt thống khổ của Lý Văn gần như đã có chút vằn vẹo. Bất quá hằn thù chung không có kêu đau.

Toàn bộ quá trình, hằn ngoại trừ căn răng kiên trì ở bên ngoài, còn cần dùng rất nhiều tinh lực để cảm ngộ lực lượng. Theo thời gian trôi đi, mỗi lần đánh xuống, lực lượng trong cơ thể đều phải bắn ngược trở lại cơ thể hằn.

Ngoài biện pháp này cũng không có cách nào khác nữa.

Khi bình minh vừa lên, những đám sương mờ bao phủ khắp trên đỉnh núi cũng dần tan biến. Thấy kết quả cường hóa huấn luyện ngày hôm nay cũng không tệ lắm, Hải Quỳnh tiên nữ lập tức dừng tay lại.

Lý Văn cảm thấy trên người chột nhẹ đi, đứng im tại chỗ, kịch liệt thở dốc một hồi, cảm giác đau nhức tới tận tâm cũng theo lực lượng trong cơ thể vận chuyển chậm rãi biến mất.

Hải Quỳnh tiên nữ đi tới, ôn nhu giúp hằn lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Lý Văn ngẩng đầu lên, khó khăn nhắc miệng lên cười nói:

- Tiên tử, bây giờ làm gì đây? Tôi còn cần phải huấn luyện như vậy bao nhiêu ngày? Kỳ thực cái này cũng không tính là cái gì. Lúc trước cô nói với tôi muốn tôi chuẩn bị tâm lý thật tốt. Bây giờ xem ra, cũng coi như không tính là gì.

- Ít nhất một tháng..

Hải Quỳnh tiên nữ cắn môi nói:

- Đây thời gian em và hằn ước định.

- Cái gì?

Lý Văn nhất thời cảm thấy tức giận:

- Cô và hằn ước định thời gian, cô dựa vào cái gì... Tiên nữ đồng chí, cô quá bá đạo rồi, nếu đây là chuyện của tôi, vì sao cần cô tới quyết định.

- Chuyện của tôi tôi tự quyết định.

Lý Văn nghiêm mặt nói:

- Đây là nguyên tắc của tôi.

- Văn, chuyện này không phải là chuyện đơn giản như anh tưởng tượng.

Hải Quỳnh tiên nữ vội nói:

- Em cũng không muốn can thiệp vào việc của anh, em cũng không muốn thay anh quyết định cái gì. Thế nhưng em không có lựa chọn nào khác. Em làm việc này đều là vì muốn tốt cho anh. Hi vọng anh có thể hiểu được...

- Dừng, tôi không tính toán với cô, mặc kệ cô có lòng tốt hay không cũng được, hay còn có nguyên nhân lo lắng nào khác cũng được. Nói chung, cô

nhớ kỹ cho tôi. Từ hôm nay trở đi, không cho phép cô đối với chuyện của tôi khoa tay múa chân tự quyết định. Đây là vấn đề về nguyên tắc.

Lý Vân nghiêm mặt nói:

- Tôi đường đường là một nam nhân, khụ! Nam Yêu, tôi ghét nhất chính là người khác tự quyết định những việc của tôi.

- Ah!

Hải Quỳnh tiên nữ thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lý Vân, tựa vô thức gật đầu:

- Vân, anh yên tâm, từ hôm nay trở đi, em sẽ không tiếp tục can thiệp vào việc của anh. Sau này mặc kệ là chuyện gì, em sẽ thương lượng trước cùng với anh.

- Nhớ đó...!

Lý Vân thấp giọng thì thầm

...

Sau đó cuộc sống của Lý Vân mỗi ngày đều là trước ánh bình minh cùng Hải Quỳnh tiên nữ tại đỉnh núi gấp gờ. Mà nội dung cuộc gấp gờ là tiếp tục chịu đựng tra tấn bởi Lục Tiên của Hải Quỳnh.

Kỳ hạn một tháng rất nhanh đã tới gần. Lý Vân so với trước khi cùng Hải Quỳnh tiên nữ huấn luyện, lực lượng có thể sử dụng cũng tăng trưởng gấp đôi. Hiệu quả hết sức rõ ràng.

Đau nhức cùng vui sướng, đều có bắt nguồn duy nhất từ đàn bà. Bây giờ Lý Vân cũng đã tự nghiệm ra điều này.

- Vân, còn có một ít thời gian nữa, hấn sẽ tìm đến anh. Cường hóa huấn luyện từ hôm nay coi như kết thúc. Bởi vì, dùng biện pháp này để kích thích lực lượng trong cơ thể anh đã đạt tới hiệu quả tối đa. Lại nói việc huấn luyện sau này, cũng sẽ khiến cho anh phải chịu thêm càng nhiều gian khổ a.

Khuôn mặt Hải Quỳnh tiên nữ tươi cười nói:

- Thực ra, anh đạt được những thành tựu này cũng đã là không tệ, vượt qua dự đoán của em

Trong con người xinh đẹp tuyệt trần của Hải Quỳnh xuất hiện một tia khâm phục khó phát hiện. Thời gian trôi đi, biểu hiện của Lý Vân cùng sự cố chấp và kiên cường của hấn là hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng. Nhất là khi hấn chấp nhận một quãng thời gian dài như vậy thống khổ, cư nhiên lại không rên lên một tiếng. Điển hình là một người kiên cường.

Nghe Hải Quỳnh tiên nữ nói, Lý Vân từ từ buông nhẹ một hơi, bất kể nói như thế nào, việc thống khổ chịu đựng rốt cục cũng đã kết thúc. Về phần cái tên tình địch kia phải đến chung quy cũng sẽ đến. Kiếp trước gây ra nghiệp chướng, ở kiếp này hấn muốn cũng không thể tránh né.

Chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, Lý Vân lấy quần áo ở tầng đá bên cạnh mặc lên.

- Vân, anh tự mình trở về đi..... Em vẫn còn có chút việc phải làm, muộn một chút, em sẽ tới phòng trọ tìm anh.

Hải Quỳnh tiên nữ dặn dò:

- Anh nhớ kỹ, mấy ngày nay tâm tình nhất định phải bình tĩnh, bằng không sẽ ảnh hưởng tới sức chiến đấu của anh đó.

Lý Vân gật đầu, rồi lập tức tạm biệt. Từ từ đi xuống núi.

Sau khi trở lại phòng trọ, Lý Vân cấp tốc đóng kỹ cửa phòng, ngã người xuống giường nằm ngủ. Hôm nay là cuối tuần, không cần phải đi học, hấn thật sự đã quá mệt mỏi.

Lực lượng tăng lên, cũng không thể tiêu trừ hết mệt mỏi trong cơ thể hấn. Cùng Hải Quỳnh tiên nữ cường hóa huấn luyện trong một tháng, thần kinh của Lý Vân mỗi ngày đều căng lên. Hôm nay rốt cục có thể thả lỏng, một tháng uể oải, mệt mỏi tích góp, từng tí từng tí một cho tới hôm nay. Cuối cùng hấn cũng có thể ngủ ngon một giấc.

Mới đầu, xem Lý Vân trong lúc ngủ cũng không tốt lắm, hô hấp của hấn có chút gấp, xem ra cũng không có ngủ được một giấc thật ngon. Sau một thoáng, hơi thở gấp gấp của hấn cũng từ từ bình ổn, cuối cùng tiếng ngáy trầm thấp mơ hồ truyền ra.

Trong khi Lý Vân ngủ say, quanh cơ thể hấn phóng xuất ra những tia sáng màu vàng chói lọi. Một khắc này, khuôn mặt hấn xuất hiện vẻ thánh khiết, thần thánh.

Không biết đã ngủ được bao lâu, Lý Vân chỉ nhớ rõ khi hấn khi tỉnh dậy, ánh sáng mặt trời rực rỡ đã chiếu xuyên qua cửa sổ, hướng thẳng vào trên mặt hấn.

Chậm rãi mở mắt, Lý Vân miễn cưỡng đuổi cái lưng mệt mỏi, trong miệng thở ra một ngụm trọc khí, toàn thân đều cảm thấy tràn ngập năng lượng.

Lý Văn thăm kêu lên một tiếng:

- Thoải mái a!

Hắn cũng không biết rằng chính mình đã ngủ một ngày một đêm, lúc này đã là buổi trưa chủ nhật. Trước đây, hồ ly tinh cũng ghé qua vài lần, xác định hắn không có việc gì sau đó liền trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tương ngộ nhân giới

Nửa tháng trước, phòng khám bệnh Đông y của cửu vĩ hồ cũng đã chính thức bước vào hoạt động. Thời gian đầu, sinh ý thu được không tồi, đủ để duy trì chi tiêu hằng ngày. Sau lại được lão hòa thượng giới thiệu người quen đến đây xem bệnh, sinh ý dần đi lên, thu nhập tự nhiên cũng không ít. Hồ ly tinh cũng kết thúc những tháng ngày thanh nhàn, công việc ngày càng bận rộn. Thậm chí Vương Đại Sơn cũng bị điều vào phòng khám bệnh làm việc lật vật.

Hồ ly tinh vẫn tương đối phúc hậu, vì thế vẫn có thêm tiền công cho hòa yêu. Trước mắt tiền công cho mỗi nhân viên làm theo tháng cố định như Vương Đại Sơn là hai nghìn, nhưng lại không hề ít tiền làm thêm giờ. Tính ra cũng chừng hai nghìn năm sáu trăm đồng.

Vì thế, người đảm nhiệm nhiệm vụ ẩn nấp như linh yêu Tàn Suất không ngừng hăm mộ. Phải biết rằng, hắn mỗi ngày ẩn núp khổ cực như vậy, đến bây giờ một phen tiền thù lao vẫn chưa tới tay.

Đồng yêu bắt đồng mệnh.

Buổi trưa mười một giờ, Vương Trân Trân dự định nghỉ chẩn đoán bệnh, nàng định đi tầng ba kiểm Lý Văn coi sao. Tiểu tử này có thể đang ngủ, đã một ngày một đêm, cũng nên đi ra hoạt động một chút.

Đang muốn đi ra ngoài cửa đã thấy hỏa yêu cuồng lên như cháy nhà đẩy cửa đi tới, hắn vừa vào cửa đã làm huyên náo hết cả lên:

- Bà chủ... Tiên nữ..... Tiên nữ.....Tiên nữ đến...Trông cô nàng rất hung dữ, bộ dạng giương như muốn tới gây chuyện.

Vương Trân Trân nghe vậy, khẽ cau mày, âm thầm suy nghĩ, đích thị là cô gái tiên tộc tự cho là vị hôn thê của Lý Văn đến. Nói thật từ khi huyết mạch thức tỉnh, nàng vẫn còn chưa thấy qua người của tiên tộc. Nếu hôm nay đã có duyên vậy thì gặp mặt một lần vậy.

Trong lòng Vương Trân Trân đang nghĩ ngợi, Hải Quỳnh đã đẩy cửa tiến vào. Vương Đại Sơn hướng phía Hải Quỳnh tiên tử cười cười, sau đó cúi đầu lùi ra ngoài. Những việc trải qua lần trước nghĩ lại vẫn thấy rung mình, hắn không muốn lại nếm thử cảm giác rơi vào hầm băng lần nữa.

- Cửu vĩ hồ?

Hải Quỳnh tiên tử lấy tay đóng chặt cửa phòng sau đó đưa mắt nhìn sang Vương Trân Trân. Bộ dáng tươi cười, khoe miệng nổi lên một tia nghiền ngẫm, tí mỉ đánh giá nàng. Bởi vì lúc này vẫn đang xem bệnh, trên người nàng chiếc áo khoác trắng vẫn chưa cởi xuống, nhìn qua cả người mang theo một vẻ đẹp xen lẫn vài phần thánh khiết. Đó thật sự là một vẻ đẹp hoàn mỹ

Đồng thời, Vương Trân Trân cũng dừng ánh mắt trên người Hải Quỳnh tiên tử. Nàng muốn nhìn kỹ xem, cô gái tiên tộc tự xưng là vợ chưa cưới của tiểu Lý rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Cho dù tại một vạn năm trước, Vương Trân Trân cũng không nhận ra Hải Quỳnh tiên tử. Bất quá trên người Hải Quỳnh tiên tử tỏa ra từng tia thánh khiết khiến cho nàng tràn ngập cảm giác nguy hiểm.

Tiên nữ? Yêu nữ? Chính mình cũng đã nảy sinh sự chênh lệch.

Cứ như vậy, hai người đều dừng trên người đối phương, không nói chuyện. Trong phòng khám có hệ thống sưởi hơi nhưng lại cho người ta một cảm giác lạnh như băng, giường như không khí trong phòng đang bị ngưng đọng.

- Meo....!

Sự trầm mặc của căn phòng tự nhiên bị phá vỡ bởi một tiếng mèo kêu.

Hải Quỳnh tiên tử ánh mắt mỹ lệ hơi chuyển, trong ánh mắt hiện lên một đạo hàn ý:

- Một con mèo yêu chưa trưởng thành....

Không đúng, mèo yêu trên người thế nào lại có cổ khí tức rất đặc biệt như vậy ...

Hải Quỳnh tiên tử cảm giác kinh hãi, cảm thấy cổ khí tức trên người mèo yêu có phần quen thuộc, bất quá trong khoảng thời gian ngắn nhất thời không nghĩ ra.

Sau cùng ánh mắt nàng dừng ở chiếc vòng trên cổ của mèo yêu. Không hề nghi ngờ, cổ khí tức quen thuộc này hẳn là phát ra từ chiếc vòng cổ đó.

- Cái vòng này có gì không đúng?

Hải Quỳnh tiên tử lớn tiếng quát hỏi. Đôi mắt hiện lên một đạo sát khí. Mèo yêu nhất thời cả kinh, nhảy vào trong lòng Vương Trân Trân, đem cả cơ thể cuộn tròn lại, đáng vẻ tựa hồ rất sợ hãi

- Nó chỉ là một đứa nhỏ, cô hà tất phải hù dọa nó...

Vương Trân Trân đưa tay khẽ xoa trán tiểu mao đầu một chút, lập tức ngẩng đầu nói với Hải Quỳnh tiên tử:

- Đây là sủng vật tiểu Lý tặng tôi... Nó rất khả ái. Về phần cái vòng trên cổ nó cũng không rõ lai lịch. Theo nó có thể ghi việc lên cũng ở trên cổ nó. Tôi hi vọng cô đối với nó khách khí một chút.

- Cừu vĩ hồ... Cái vòng cổ kia ẩn chứa cổ lực lượng tà ác rất lớn, tin rằng cô cũng biết. Cô hãy đưa mèo yêu để cho tôi xử lý.

Hải Quỳnh tiên tử nói

- Nó kêu là tiểu mao đầu... Đừng cứ gọi mãi mèo yêu như thế, nơi này là xã hội loài người, như thế sẽ tạo ra phiền phức không cần thiết.

Vương Trân Trân hào tâm nhắc nhở.

- Được rồi, coi như là tiểu mao đầu đi... Giao nó cho tôi, để tôi xử lý. Bằng không, các người sẽ có phiền phức.

Hải Quỳnh tiên tử đổi giọng.

- Không được!

Vương Trân Trân một mực cự tuyệt.

- Dựa vào đâu mà tôi phải đem tiểu mao đầu cho cô, đây là lễ vật tiểu Lý tặng tôi, tôi sẽ không cho cô. Dù có cho, cũng phải hỏi trước xem tiểu Lý có đồng ý không đã.

- Đúng, cô là đến xem bệnh sao? Nếu như cô không phải đến xem bệnh, thì xin mời rời khỏi. Tôi ở đây công việc đang rất bộn bề...

Vương Trân Trân lúc nói chuyện, hoàn toàn một bộ giọng nói đối chọi gay gắt.

Hải Quỳnh tiên tử nghe vậy, ánh mắt quét qua nhìn trên người tiểu mao đầu, cuối cùng thờ dãi nói:

- Tôi đã nhắc nhở cô rồi, tương lai gặp chuyện không may thì tự cô phụ trách lấy vậy.

- Có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Vương Trân Trân tức giận nói:

- Tiên tử, hà tất như vậy, nhớ năm đó chúng ta Tiên Yêu hai tộc cũng là đồng minh. Một vạn năm qua đi, bởi vì chúng ta đại chiến nên mới rơi xuống tình trạng như thế. Hôm nay may mắn thức tỉnh, sinh hoạt tại xã hội loài người, hi vọng chúng ta có thể sống chung hòa bình. Đừng để trở thành địch nhân như trước nữa.

Đôi mắt Hải Quỳnh tiên tử nhìn mèo yêu, vùng xung quanh lông mày nhíu lại, tưởng chừng nửa ngày rồi lắc đầu nói:

- Tôi nhận thức được chủ nhân của chiếc vòng cổ kia nhưng nhất thời không nhớ ra được. Xem ra kí ức của tôi vẫn chưa trở lại đầy đủ.

Nàng chỉ vào tiểu mao đầu nói ra:

- Nó có thể đem đến phiền phức cho cô. Đương nhiên, cô bây giờ có thể không tin tôi, tương lai cô sẽ thấy.

Vương Trân Trân nghe vậy cũng cau mày, bàn tay trắng nõn vỗ về cái đầu nhỏ xù lông của tiểu mao đầu và nói:

- Cô không cần lên tiếng đe dọa tôi đâu.

Hải Quỳnh tiên tử lắc đầu nói:

- Thế nên tôi mới bảo, cô không tin tôi, tôi cũng không muốn ép cô. Nói chung cô nhớ kỹ, mọi chuyện đều phải cẩn thận...

Dừng một chút, Hải Quỳnh tiên tử đột nhiên nói:

- Không nói về mèo yêu nữa, chúng ta có thể nói chuyện chứ...đi đến gian phòng của cô không ngại chứ, cứ để cho hỏa yêu trông coi một chút là được.

Vương Trần Trần thoáng do dự một chút rồi gật đầu đáp ứng, lập tức từ cửa sau phòng khám bệnh mang Hải Quỳnh tiên tử đi tới gian phòng khách. Người tới đều là khách, tuy rằng Vương Trần Trần đối với Hải Quỳnh tiên tử có chút mâu thuẫn nhưng nàng vẫn nhiệt tình bắt chuyện, châm trà.

Ngồi ở trên ghế sa lon, nâng chung trà lên khẽ nhấp một cái. Hải Quỳnh tiên tử liếc mắt nhìn Vương Trần Trần, mang theo chút ngừ khí chất vấn, nói:

- Cô cùng chồng chưa cưới Lý Vân của tôi có quan hệ như thế nào?

Vương Trần Trần cười liếc mắt nhìn qua nàng, chế nhạo nói:

- Thế nào? Cô đến là để hưng sư vấn tội, lẽ nào cô nghĩ giữa chúng ta tồn tại một ít quan hệ đặc biệt?.

Hải Quỳnh tiên tử khuôn mặt đỏ lên, gất giọng:

- Không nên nói vậy...Vân sẽ chỉ thích tôi. Cô sẽ không có bất cứ cơ hội nào. Tôi chỉ muốn biết, cô vì sao tiếp cận anh ấy, cô có mục đích gì?.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tình địch kiếm tiền

Vương Trần Trần mỉm cười, nói tiếp:

- Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, tôi cùng tiểu Lý hoàn toàn là duyên phận, tôi cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới việc tiếp cận hắn. Hơn nữa tôi cũng không có bất kỳ mục đích nào khác. Tôi cùng hắn gặp gỡ đều là thuận theo tự nhiên. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng lâu ngày này sinh tình cảm.

Hải Quỳnh tiên tử nhăn tình sáng lên, lạnh giọng nói:

- Cô vậy là hướng ta tuyên chiến sao?

Vương Trần Trần buồn bã cười, lập tức đáp lại:

- Cô là tiên nữ, tôi là yêu nữ, nào dám a.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên người Hải Quỳnh tiên tử, chậm rãi nói:

- Tôi rất ngạc nhiên, cô cùng tiểu Lý rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi đã từng hỏi qua hắn, hắn căn bản chẳng nhớ nổi giữa cô và hắn đã từng có giai đoạn tình cảm nào đó. Chẳng lẽ là chuyện hôn thê, hôn phu là cô tự mình tự tác, hay cô đối với tiểu Lý có mưu đồ gì đó?

- Im miệng!

Hải Quỳnh tiên tử lạnh giọng quát lên:

- Lý Vân hiện đang mất trí nhớ, khi hắn hồi phục ắt nhớ đến tôi, về phần sự tình hồi đó của tôi và hắn, cô không có quyền hỏi, cũng không có quyền tham gia, tôi tới tìm cô, chỉ là để cảnh cáo cô, Lý Vân là nam nhân của tôi, đừng có nỗ lực quyến rũ hắn, cũng đừng có mưu đồ gì, nếu không tôi sẽ không khách khí đâu.

Vương Trần Trần bùi ngùi thờ dài một tiếng, bỗng nổi hứng tò mò:

- Hải Quỳnh tiên tử, các người thực sự có đoạn thời gian làm phu thê sao?

Hải Quỳnh tiên tử khoe miệng nhếch lên, khẽ cười nói:

- Tạm thời không có, bất quá tương lai sẽ có. Hắn từng nói qua, tôi chính là thê tử duy nhất của hắn.

- Nói như thế, tiểu Lý cũng là đại nhân vật vạn năm trước, hắn là ai, là yêu hay là tiên?

Vương Trần Trần đột nhiên hỏi tiếp

Hải Quỳnh tiên tử sững sờ một chút, giờ mới hiểu được, cô nàng hồ ly này cơ bản chẳng biết nội tình của Lý Vân. Tầm nghĩ đến đây, Hải Quỳnh tiên tử nói:

- Cô đã không biết, tôi cũng không có nghĩa vụ cho cô biết.

Vương Trân Trân giống như cười mà không phải cười nói:

- Bất kể thế nào, tôi vẫn muốn cảm tạ cô, bởi như những gì cô vừa nói, tôi đã giải đáp được vài nghi vấn trong lòng mình.

Đây là lời nói thật lòng. Vương Trân Trân vốn vẫn rất buồn bực, nàng không hề biết chút gì về nội tình trong truyện của Lý Vân, nàng vẫn nghĩ khả năng cao hẳn là nhân loại. Vì thế, tình ý của nàng đối với hắn đều chôn sâu trong lòng, cho tới bây giờ không dám vượt quá giới hạn, sợ hại người hại mình. Phải biết rằng, từ xưa đến nay, người yêu khác biệt, mối tình của yêu tinh với con người tự cô chỉ kim luôn kết thúc bằng bi kịch. Mặc dù bạch xà cùng Hứa tiên sinh ra được một đoạn tình sử sáng chói, nhưng cũng là trải qua ngàn nan vạn khổ mới đến được với nhau. Huống hồ, đó chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Hôm nay thì tốt rồi, Hải Quỳnh tiên tử mặc dù không nói rõ, nhưng từ những gì nàng ta nói, cũng không có gì khó đoán, Lý Vân cũng là một trong những huyết thống vạn năm về trước thức tỉnh, là yêu chứ không phải tiên.

Lý Vân hiện nay là tiên hay yêu thực ra cũng chẳng trọng yếu, miễn không phải là người là được rồi. Vương Trân Trân nghĩ vậy, tâm tình đột nhiên trở nên thoải mái. Nàng thậm chí cảm giác mình có nên cảm tạ tiên nữ này không, người đã giải đáp nghi hoặc cho nàng.

Hải Quỳnh tiên tử rất miễn cưỡng, nàng từ những thần sắc và trạng thái mà Vương Trân Trân biểu lộ ra đã đoán ra được một chút gì đó. Răng ngà cắn cắn, nàng cuối cùng vẫn phải nói nốt:

- Cô tốt nhất là cách xa chồng ta ra một chút...

Vương Trân Trân trầm tư một lát, sau đó trịnh trọng gật đầu:

- Tôi sẽ tiếp thu ý kiến của cô, tôi cũng sẽ làm trong khả năng có thể, nhưng đồng thời tôi cũng phải nói, tôi không thể cam đoan, khi hắn ở với tôi, hắn không nảy sinh tình cảm. Cô cũng nên rõ ràng, tình ái là thứ tự nhiên mà tới, tự tác mà đi, không thể cưỡng cầu. Nếu quả thật chúng ta có duyên, thì dù tôi có trốn tránh cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

- Tốt, rất tốt, xem ra cô thật sự dự định làm tình địch của tôi, không thành vấn đề, chúng ta hãy cùng thử xem.

Hải Quỳnh tiên tử cười lạnh:

- Tôi sẽ làm cho cô thua thật thảm...

- Bà chủ, ta ủng hộ ngoại.

Từ nãy đến giờ im hơi lặng tiếng nép một góc, một tiểu yêu gần đấy hô to trợ uy cho bà chủ của mình

- Hừ

Hải Quỳnh tiên tử hừ nhẹ một tiếng, tiểu mao đầu vừa nãy sợ đến mức vội vàng rút cổ vào đám đông.

...

Rời khỏi chỗ Vương Trân Trân, Hải Quỳnh tiên tử quyết định đi tìm Lý Vân. Có lẽ do trong lòng tức giận, cũng có lẽ do tình địch là ai không vào, cuối cùng lại là một hồ ly tinh, nên tâm trạng thật sự không yên.

Vương Trân Trân cũng đi tìm Lý Vân, bởi trong lòng bây giờ chẳng còn điểm nào cổ ký, lúc này nàng đối với Lý Vân rất cởi mở, rất nhiệt tình. Cùng không biết tại sao, đối với việc Hải Quỳnh tiên tử “thăm hỏi”, nàng chẳng thêm đề cập tới.

Đương nhiên, Vương Trân Trân cũng không có bởi vì không còn cổ ký mà chủ động ôm hôn thăm thiết, động cho cùi khô bốc lửa a, dù sao người ta cũng đã có bà vợ hồ đang bốc hỏa ngoài kia.

Hơn nữa Vương Trân Trân cũng chẳng phải loại hồ ly tùy tiện, dù có trên giường cũng phải giữ tình tảo, không thể qua mau, thuận theo dòng chảy từ từ mà tiến mới là vương đạo.

Đối phương là tiên nữ, mình là yêu nữ, Vương Trân Trân không phải xem nhẹ mình, chỉ là nghĩ đến việc bắt đầu đã kém người ta một bậc, cảm giác nên là tiến tới trước một bước giành lại thế cân bằng. Tốt nhất nên hiểu rõ thân phận, thân thế của hắn. Nàng phi thường rõ ràng, hắn và nàng đều là yêu, mà đều là yêu là nàng gần hơn một bước rồi.

Ba ngày thời gian quả thật qua rất nhanh, dựa theo cách nói của tiên nữ Hải Quỳnh, chính là hôm nay tình địch sẽ đến đây tìm Lý Vân hắn. Từ sáng sớm, đến tận trưa, rồi tới xế chiều, Lý Vân một mực ngồi chờ, đến làm việc cũng không yên lòng. Rốt cục chẳng có ma nào đến làm phiền.

Hắn đang suy nghĩ, có phải cô nàng tiên nữ lại chơi mình một vỏ?

...

Năm mươi tuổi mà nhìn tuyệt không già, đó là nhận xét của mọi người hắn quen nói với hắn, nói hắn nhìn chỉ hơn bốn mươi là cùng. Đối với cái này, hắn không phản đối, hắn biết không hề sai, bởi vì hắn càng rõ ràng hơn, khuôn mặt hắn đã dừng lại tại thời điểm hắn 45 tuổi rồi. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, hắn có lẽ không bao giờ có thể già được nữa, khuôn mặt này sẽ vĩnh viễn đi theo hắn. So với tướng mạo, thân thể hắn còn tốt hơn, năm mươi tuổi mà không mắc bệnh mãn tính, tai nghe thính, mắt không mờ, ăn uống như lang như hổ.

Nhớ lại cách đây vài năm, hắn còn là một ông nông dân theo ông lớn trong thôn lên tỉnh thành. Hắn nhớ kỹ, lần đầu tiên hắn đi, là để mua quần áo đưa cho Lý quả phụ đầu thôn. Còn lần này, hắn tới để tìm một cô gái, không, phải nói là tìm một tiên nữ, là một người trong số hắn ở vạn năm trước.

Năm nay hắn năm mươi tuổi, cũng là một trong số những người có viễn cổ huyết mạch được thức tỉnh. Hơn nữa, xưa kia hắn chính là một trong số những kiếm tiên có sức chiến đấu khủng khiếp, và tất nhiên, hắn chính là tình địch của Lý Vân mà Hải Quỳnh tiên tử đã nhắc tới.

Năm năm trước, hắn thức tỉnh. Sau khi thức tỉnh, việc đầu tiên hắn nhớ tới chính là ngừng việc theo đuổi Lý quả phụ đầu thôn ngay lập tức, bởi hắn nhớ, hắn chính là có một đoạn thời gian đẹp với Hải Quỳnh tiên tử. Cùng Hải Quỳnh tiên tử so sánh, sự căng tràn sức sống, sự tươi trẻ gọi cảm của Hải Quỳnh tiên tử ăn đứt cái đống cặn bã của Lý quả phụ. Từ đó về sau, hắn bắt đầu tìm kiếm tiên nữ. Trừ những nơi ở nước ngoài, hắn đã đi hầu hết các tỉnh thành lớn trên đất nước, thẳng đến gần đây hắn mới phát hiện ra tung tích của nàng, đi ngàn dặm quả không uổng phí. Tiên nữ hắn tìm kiếm ở ngay đây, hắn biết chắc vì cách xa mấy trăm dặm hắn đã cảm nhận được khí tức của nàng.

Thế nhưng ngay trước khi hắn kịp tới tìm tiên nữ, tiên nữ đã tìm thấy hắn trước. Đồng thời vô tình cho hắn biết, danh hoa đã có chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Nông dân bá bá cùng tiên nữ

Trương Đại Quốc nghĩ rất thông khổ, rất bi thương. Kỳ thực, Hải Quỳnh tiên tử có hôn phu là điều hắn đã biết, chỉ là hắn luôn không muốn thừa nhận. Hắn cho tới bây giờ vẫn không tính đến chuyện buông tha. Trước đây không có, hiện tại sẽ không, sau này càng không.

Trương Đại Quốc quyết định dùng nắm đấm thể hiện ái tình của mình.

Trước đây, Tiên Yêu hai tộc đã từng có một quy định, tình địch hai bên đều có thể dùng nắm đấm quyết định người yêu. Lúc đó là vừa mới trải qua thời kỳ Tiên – Ma đại chiến, nếu không hắn hẳn phải tìm Lý Vân ngay lúc đó để quyết đấu.

Hôm nay thiên hạ thái bình, tứ hải yên lặng, hắn liền nghĩ tới chuyện quyết đấu. Vì thế hắn cùng Hải Quỳnh tiên tử khác khẩu một phen, cuối cùng hắn đành nghe lời Hải Quỳnh, chờ thêm vài hôm.

Mấy ngày nay, Trương Đại Quốc đều ở lý trong phòng. Hắn nỗ lực hồi tưởng lại năm đó hắn đánh đông dẹp bắc ra sao, đối phương Lý Vân cũng là một trong số những đại yêu, rất mạnh, hắn phải đảm bảo thành công nếu không muốn vĩnh viễn mất cơ hội theo đuổi Hải Quỳnh tiên tử.

Trương Đại Quốc đi lòng vòng cả ngày, cuối cùng vẫn không thấy Hải Quỳnh tiên tử đến nói chỗ ở của tình địch, trời thì sắp tối, hắn đã rất đói bụng. Thôi thì, có thực mới vực được đạo, hắn không thể làm gì khác hơn là buông tha tìm kiếm, ăn đã rồi tính.

Đi tới một quán cơm, Trương Đại Quốc nhìn qua thực đơn trên bàn, cuối cùng đành gọi hai đĩa rau dưa cho đỡ đói, một đĩa ba đồng năm, hai chén bảy đồng. Ôi trời ơi, hắn đau lòng quá, nếu là ở chỗ hắn, bảy đồng này sống được cả tháng đấy.

- Trên phố toàn là đồ tốt, toàn là thứ quý a.

Trương Đại Quốc âm thầm tự an ủi. Thương cảm thay cho một kiếm tiên, vạn năm trước một tay hoành không xuất thế, một kiếm chuyển thiên địa, khí khái anh hùng, mà nay vì hai đĩa rau bảy đồng mà phải cảm thán. Năm tháng quả thật không buông tha ai, đi đâu cũng cần tiền a.

Sau một vạn năm, có là cường giả cũng thành bình dân. Bất quá Trương Đại Quốc đối với Hải Quỳnh tiên tử không hề giảm sự ngưỡng mộ, có thể thấy ái tình vĩ đại cỡ nào, thời gian, không gian cũng không là vấn đề, bởi vì yêu là vĩnh hằng.

Trương Đại Quốc rất khỏe, ăn rất nhiều, mắt nhìn hai đĩa rau tí ti trên bàn, hai mắt xanh lại. Hít một hơi thật dài hương vị, sau đó hắn bắt đầu động đũa. Bất quá, hai nhấc là cả đĩa hết veo, cũng may là hắn còn một đĩa. Cơ mà cũng chỉ vài giây sau thì cái đĩa kia cũng đi theo tiếng gọi đường ruột. Lão chủ béo của tiệm hơn hờ chạy ra hỏi:

- Ngài ăn đã no chưa, có cần tôi gọi thêm một đĩa không?

Trương Đại Quốc vô ý thức miết túi một cái, vội vàng lắc đầu.

- Không, không, ăn no, no lắm rồi

Lần này đi, hần chỉ mang hai nghìn đồng, bỏ qua lộ phí, thì hần chỉ còn một nghìn để tiêu.

Một nghìn đồng này là hần đợi khi đánh bại tình địch, mua quần áo lụa là, trang sức sáng chói tặng cho Hải Quỳnh tiên tử.

Tuy rằng lúc này cuộc sống có chút đau khổ, nhưng cũng không để nữ nhân của mình sau này khổ a.

Ngẫm lại cũng có chút bi ai, Trương Đại Quốc trùng sinh tại nhà làm nông ba đời, một năm có được vài ngàn thu nhập, chi tiêu tích cóp từng tí cũng rất khó khăn.

Mấy năm nay tuy rằng thức tỉnh, nhưng sức mạnh cùng năng lực đã biến mất, còn chức nghiệp kiếm tiền tại xã hội hiện nay không tìm được nơi thích hợp. Dù gì hần cũng chỉ am hiểu tiềm hành, sát nhân, tranh đấu, còn xã hội hiện nay quá thái bình, không thể kiếm được việc. Lại nói, hần có nói thân phận kiếm tiền cũng không ai tin, nếu nói ra, hần sẽ bị nhận định là bệnh nhân tâm thần, đem tổng vào viện. Trương Đại Quốc vì thế mà cuộc sống mấy năm nay vẫn rất khổ sở.

Trương Đại Quốc kỳ thực rất có lòng cầu tiến, hần muốn mọi thứ phải tốt đẹp. Chỉ vì muốn cưới Hải Quỳnh tiên tử, hần đã phải đi núi khai hoang trồng trọt, ngược lại hần lại thấy được sức khỏe của mình, trong mười năm tới, vẫn còn rất mạnh khỏe. Nam nhân mà, có mục tiêu mới có sự nghiệp.

- Đại ca, ngươi là đi vào thành tìm việc làm à?

Lão béo thấy hần ăn ít cơm, ra về buồn chán nên bắt chuyện.

Trước khi đi, thôn trưởng từng nói lên phố không cần cùng người lạ nói chuyện. Nhân tâm khó đoán, thói đời muôn đời là thế, người trong thành lừa đảo rất nhiều, ít người tốt lắm.

Trương Đại Quốc lấy từ trong quần ra mười đồng tiền, đưa cho tên béo chủ quán. Lão béo âm thầm liếc qua túi quần hần, âm thầm cười nhạt, chỉ là một tên ăn mày, vẫn còn làm giả, lão tử nói chuyện với ngươi, là coi trọng ngươi, ngươi còn coi khinh, ta nguyện rửa ngươi bị người lừa hết tiền.

...

Ra khỏi tiệm cơm, trời đã xầm tối, còn kèm theo cả gió lạnh, Trương Đại Quốc vô ý thức đem áo bông kéo chặt lại.

Kỳ thực hần không lạnh, chỉ là một thói quen mà ai trong thôn cũng làm.

Đi trên đường cái, hần thấy cái gì cũng mới mẻ, nhìn đông nhìn tây, hần hoàn toàn quên luôn mục đích của mình. Đến tận nửa đêm, cuối cùng hần cũng cảm nhận được khí tức của Hải Quỳnh tiên tử.

Không để ý gió lớn mưa to, hần phăm phăm tiến tới. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, tại một căn xưởng bỏ đi phía ngoại ô, hần thấy ý trung nhân của mình, chỉ cần liếc ngang là cả người hần rạo rục hết cả lên.

- Hải Quỳnh, ta đã đến.

Nhìn hình dáng yêu kiều trong cơn gió tuyết, Trương Đại Quốc có vẻ kích động, bộ dạng hưng phấn. Một cô nương dung mạo như thế, nếu lấy về không biết người trong thôn sẽ nghĩ sao.

- Ủ..!

Khác xa với tâm trạng của Trương Đại Quốc, Hải Quỳnh tiên tử rất lạnh nhạt, trong giọng nói tràn ngập hàn ý:

- Ngươi sao còn không đi tìm Lý Vân? Đường đường là một kiếm tiên, lâm vào tình cảnh thế này, ta đề nghị, ngươi trở về trồng rau nuôi lợn đi thôi. Kỳ thực, Lý quả phụ đầu thôn với ngươi rất xứng đôi.

Nhìn ông nông dân gầy gầy kiếm tiền, Hải Quỳnh tiên tử từ tâm can có chút kháng cự.

Nghe Hải Quỳnh tiên tử nói vậy, Trương Đại Quốc cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh, trong lòng lạnh lẽo, quả thật, quá lạnh. Đồng thời, hần cảm giác như bị một vật gì đó xuyên qua ngực, đau, đau, rất đau.

- Nói cho ta biết phải như thế nào để đến gặp Lý Vân.

Trương Đại Quốc không thể tha thứ được thái độ khinh thị của Hải Quỳnh đối với mình, trong cơ thể máu nóng sôi trào. Hần muốn dẫm đạp con yêu quái kia, theo hần nghĩ, nếu không phải vì con yêu quái nghiệt súc ấy, hần và Hải Quỳnh tiên tử đã ở bên nhau. Là con yêu quái kia hoành hành, mới tạo ra bi kịch ngày hôm nay của hần.

Lý quả phụ? Đùa chắc, Trương Đại Quốc dù gì cũng là kiếm tiên, mặc dù vinh quang năm đó đã mất, nhưng không có nghĩa là hần buông tha cho tình yêu của mình.

- Ngươi như bây giờ, không phải đối thủ của hần đâu. Ta khuyên ngươi, trở về đi

Hải Quỳnh tiên tử vẫn lạnh lùng như lúc đầu.

- Ta sẽ không trở về, trừ phi người đáp ứng làm tân nương của ta.

Trương Đại Quốc cố chấp nói

- Đây là địa chỉ, không biết cứ hỏi người đi đường.

Hải Quỳnh tiên tử không khuyên can nữa, ném cho hần một tờ giấy. Tuy bay trong gió tuyết nhưng tờ giấy đã chuẩn xác rơi vào bàn tay thô to của Trương Đại Quốc.

Vô ý thức nhìn tờ giấy một lúc, Trương Đại Quốc thu lại.

Một lúc lâu sau, hần nói:

- Hải Quỳnh tiên tử, nếu ta thắng, cô theo ta chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Xem cuộc vui

- Đợi ngươi thắng lợi rồi nói tiếp!

Hải Quỳnh tiên tử khẽ cười một tiếng:

- Chúc ngươi thật xa, tạm biệt...!

Đang nói dở thì Hải Quỳnh tiên tử liền biến mất không thấy gì nữa.

Trương Đại Quốc đứng sững sờ nửa giờ trong gió tuyết. Trời rất lạnh nhưng không lạnh bằng lòng hần.

Trở về thị khu hần đến một cái nhà cấp bốn nhưng đã được cải tạo trở thành một lữ quán. Một đêm không ngủ, lúc hùng đông hần đi trên đường phố ăn hai cái bánh bao rồi lấy tờ giấy nhỏ đến ngã tư tìm một gã cảnh sát giao thông đang phiên trực, rất lễ phép hỏi địa chỉ.

Cảnh sát giao thông cũng rất khách khí nhiệt tình đem địa chỉ kia giải thích cho hần. Đồng thời biểu hiện nếu không phải trong ca trực sẽ đích thân lấy xe cảnh sát trở hần đến.

- Trong thành phố này không ngờ vẫn có người tốt....

Trên đường đi Trương Đại Quốc liên tục nói thầm.

...

Sau khi tan học, Lý Vân một mình bước chậm rãi trên đường cái, gần đến chỗ nhà thuê ở trong thôn thì hần bị một bác nông dân ngăn cản lối đi.

Bác nông dân khoảng chừng hơn 40 tuổi người mặc một cái áo bông màu ghi nhạt, chân đi một đôi giày vải màu đen, tướng mạo thật thà hàm hậu nhưng trong con ngươi lại mang chút sát khí nhẹ nhẹ.

- Ăn cướp?

Lý Vân vô ý thức lui về phía sau một bước. Âm thầm đoán rằng đầu năm nay bác nông dân cũng đi ăn cướp? không phải nói hiện tại cuộc sống nhân dân đã được đề cao sao? Trên TV kiến thiết nông thôn mới so với trong thành phố cũng rất hoàn hảo....cuộc sống tốt, chính sách tốt, không ở nhà hưởng thụ lại chạy đến đây làm kẻ trộm là sao.

- Ngươi là Lý Vân đúng không?

Bác nông dân mở miệng hỏi.

Bà mẹ nó, ngay cả tên cũng biết. Lý Vân gật đầu, nói:

- Đúng, tôi là Lý Văn...

- Đây chính là địa chỉ nhà ngươi?

Xác định đối phương thực sự là Lý Văn, bác nông dân cầm tờ giấy trong tay ném qua.

Lý Văn càng nghĩ càng không ổn, cứ rời khỏi đã rồi tính tiếp, nhưng lại nghe bác nông dân truy vấn:

- Ngươi chắc chắn là địa chỉ nhà ngươi?

- Đúng!

Lý Văn lần thứ hai gật đầu

Bác nông dân tự nhiên thì thầm tự nói:

- Đúng là không sai, quả nhiên là ngươi...yêu quái chịu chết đi...

Cùng lúc thanh âm hắn nói ra thì trong tay hắn bỗng xuất hiện một cây lợi kiếm đen sì.

- Ngươi chính là tình địch của ta sao.....

Lý Văn lúc này đã nghĩ thấy khí tức tiên tộc. Nghĩ đến thái độ của hắn lúc này đối với mình, cơ bản xác định thân phận của hắn. Song hắn phát hiện ra lực chiến đấu của tiên tộc này không thấp. Chỉ ít hắn còn ẩn dấu được khí tức.

Lý Văn có chút buồn bực. Hóa ra tình địch của mình lại có bộ dạng như này, mình năm nay mới hai mươi tuổi đang lúc trẻ khỏe sao tự nhiên lại là một tình địch có bộ dạng hơn năm mươi thế này. Có chút buồn bực, nếu mà bị người khác biết được tám phần mười sẽ bị cười đến rụng răng.

Lý Văn cuối cùng đã hiểu tại sao Hải Quỳnh tiên tử không sống cùng với tên tình địch kia. Nguyên lai đây là một ông chú già.

- Bác à...ngươi không sao chứ? Tay ngươi cầm lợi kiếm, trên đường hành hung người mà không sợ bị cảnh sát bắt à?

Lý Văn trêu tức nói:

- Bác ơi, ngươi không phải là lần đầu tiên đi vào trong thành phố chứ. Trong đây có rất nhiều quy định đó, cảnh sát rất nhiều. Ngươi chưa kịp gây phiền toái cho ta thì đã bị cảnh sát làm phiền rồi.

Dừng một chút Lý Văn nói tiếp:

- Ta là người tốt mà.

- Ngươi tên yêu quái này, ngày hôm nay ta sẽ liễu mạng này vì dân trừ hại thay trời hành đạo.

Trương Đại Quốc ngữ khí tức giận nghiêm túc nói.

Bà mẹ nó, đầu năm nay mấy bác nông dân chẳng thành thật gì cả. Cái gì mà vì dân trừ hại. Ngươi là tình địch của ta mà bày đặt. Lý Văn nhìn tình huống xung quanh, trời lạnh lại có tuyết rơi nên rất ít người qua lại. Bốn phía ánh sáng mờ ảo. Tạm thời còn không thấy có người chú ý hắn trong tay đang cầm hung khí chuẩn bị hành hung người khác.

Trương Đại Quốc hai mắt trừng trừng mở to. Gắt gao nhìn chăm chăm Lý Văn, không biết vì kích động hay còn nguyên nhân gì khác nữa. Người hắn bắt đầu trở nên run rẩy.

Lý Văn thoáng do dự một chút, rồi xoay người bỏ chạy.

Hắn không phải sợ. Hắn chỉ lo nghĩ trong hoàn cảnh này mà giải quyết ân oán cá nhân có chút không hợp lý.

- Ngươi không được chạy... Ta muốn quyết đấu với ngươi.

Trương Đại Quốc giận dữ rống lên từ phía sau:

- Hải Quỳnh là, là... ta...

Trong lòng quỳnh lên, Trương Đại Quốc suýt thì đã nói ra nỗi lòng của hắn.

Lý Văn cũng không để ý tới lời gọi của Trương Đại Quốc, dựa vào hoàn cảnh quen thuộc xung quanh rất nhanh lên vào một cái ngõ nhỏ. Cuối cùng hắn thấy một công trường đã bị phá bỏ và dời đi. Nơi ấy buổi tối hầu như không có người, thập phần yên tĩnh. Bây giờ xuống chỗ đó để giải quyết ân oán cá nhân là tốt nhất.

Mười phút sau Lý Vân dừng bước. Đứng vững ổn định thân hình. Hắn xoay người nhìn sang. Trương Đại Quốc đã theo sau đến đây. Hắn dừng cách Lý Vân 5,6 mét nắm thật chặt trong tay lợi kiếm đen sì, hai mắt nháy nháy nhưng không phải với Lý Vân. Khuôn mặt hắn gân xanh gân tím nổi hết lên. Trong con ngươi sát khí không hề che giấu, xem ra hắn đối với Lý Vân thật sự là hận thấu xương.

- Ta nói ông bác này, người đã đến tuổi này rồi, thế nào mà vẫn như vậy a...!

Lý Vân quyết định lấy đức thu phục người, nếu không được thì mới ra tay. Tại xã hội này động một tý là đánh đánh giết giết thực sự không tốt.

- Đúng rồi, người xưng hô như thế nào?

Lý Vân đột nhiên thêm vào một câu:

- Nếu thật sự muốn đánh thì báo danh đi. Miễn cho khi ta đánh chết người rồi người quay lại báo thù mà ta không biết tên người.

- Hừ!

Trương Đại Quốc hừ nhẹ một tiếng, lợi kiếm trong tay chỉ thẳng về phía Lý Vân:

- Kẻ hèn này là kiếm tiên, người có thể gọi ta là Trương Đại Quốc...

Lý Vân hít sâu một hơi, thực sự là người không thể nhìn từ bề ngoài, hóa ra ông bác này lại là kiếm tiên

Lý Vân không biết kiếm tiên đã xảy ra chuyện gì? Bất quá hắn biết đã tự xưng là kiếm tiên cái tên rất ngu thì sức chiến đấu hẳn rất mạnh

- Ah, thì ra là bác Trương a...!

Lý Vân có ý định lôi kéo làm quen:

- Vừa nhìn cũng biết bác thực sự rất ngu a. Ông bác xem việc này nên giải quyết thế nào? Không bằng chúng ta đàm phán trong hòa bình đi?

- Không có đàm phán.... Chúng ta quyết đấu ai thắng thì sẽ có được Hải Quỳnh tiên tử.

Trương Đại Quốc nắm chặt lợi kiếm trong tay lại, tựa hồ sẽ lập tức xông lên

- Đợi một chút...!

Trên mặt Lý Vân bắt đầu trở nên nghiêm nghị lại, ánh mắt xem thường nhìn Trương Đại Quốc:

- Ta nói rồi, người muốn đánh ta sẽ hầu người, Lý Vân ta cho tới bây giờ chưa từng ngại phiền phức....nhưng mà ta nói trước, kết quả thắng thua mặc kệ như thế nào sau này người đều không được trở lại tìm ta nữa...

- Không thành vấn đề...!

Trương Đại Quốc hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị đấu võ.

Đúng lúc này, ngay gần bọn họ xuất hiện ba nhóm người. Trong đó gần nhất là Trí Hoàng đại sư của chùa Bạch Mã cùng đệ tử của hắn Tuệ Viễn. Còn có người của Hải Quỳnh tiên tử. Bọn họ đều ẩn dấu khí tức. Hết sức chăm chú với trận chiến sắp diễn ra. Lý Vân cùng Trương Đại Quốc đều không cảm nhận được bọn họ. Mặt khác còn một tên kì bí ẩn dấu trong bóng đêm yên lặng không một tiếng động.

- Sư tôn... vì sao chúng ta không đi ngăn cản?

Tuệ Viễn không giải thích được vì cái gì sư tôn gọi hắn qua đây, hoàn toàn chỉ để xem trò vui hay sao?

Trí Hoàng đại sư chậm rãi nhắm mắt lại, thở dài một hơi nói:

- Người ta là yêu quái quyết đấu, vì sao chúng ta phải đi ngăn cản bọn họ. Và lại hôm nay đến góp vui đâu phải chỉ có mình chúng ta, vẫn còn những người khác...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Ta không chết thì người chết

- Hình như Hải Quỳnh tiên tử biết người đang ẩn núp trong bóng tối là ai?

Tuệ Viễn hỏi.

- Có lẽ biết, mà cũng có thể không biết...!

Giờ phút này Trí Hoàng đại sư không chắc cho lắm.

- Vân, cẩn thận một chút...!

Hai người đang trong trạng thái chuẩn bị đấu võ thì nháy mắt Hải Quỳnh tiên tử đã đi tới. Đồng thời đứng trước mặt bảo vệ hân.

Trương Đại Quốc nhất thời bị kích thích. Hai mắt hiện lên một đạo sát khí, hàm răng nghiến lạihắn hận không thể ăn tươi nuốt sống Lý Vân ngay lập tức.

Lý Vân cảm thụ rất rõ ràng được sát khí của bác nông dân. Hắn nhất thời thu lại vẻ mặt không để ý, khuôn mặt bắt đầu trở nên ngưng trọng.

- Cô tránh ra đi...!

Nét mặt Lý Vân lộ ra một tia cười nhạt, nhẹ nhàng đẩy thân hình mềm mại của Hải Quỳnh đang đứng chắn phía trước. Cảm thụ được sát khí đang lao tới, nhẹ xoay xoay cổ tay một chút, Bò đề nhận đã nằm trong tay, đầu dao hướng xuống đất. Đối với Trương Đại Quốc điềm đạm nở nụ cười:

- Bác à, người đã muốn chơi với ta, vậy ta cũng chẳng khách khí nữa.

- Vân cố gắng lên...!

Hải Quỳnh tiên tử chỉ sợ không kích thích được Trương Đại Quốc, nhẹ nhàng đi lên thơm nhẹ vào môi Lý Vân.

- Ta giết người...!

Quả nhiên kiếm tiên Trương Đại Quốc khuôn mặt bắt đầu biến dạng. Trong mắt sát khí lóe lên. Tức giận nói:

- Người phá hỏng hạnh phúc của ta, đoạt người yêu của ta, ngày hôm nay người không chết thì chính là ta chết.

- Bác à, phải là ta sống thì người cũng được sống.

Lý Vân khoe miệng nở nụ cười nhạt:

- Nhiều lắm chỉ đem người đánh cho tàn phế thôi. Chúng ta là người văn minh sống trong xã hội hiện đại không thịnh hành việc phóng hỏa giết người. Người lạc hậu quá rồi.

Đối mặt với sự chế nhạo cùng khiêu khích của Lý Vân, tâm tình Trương Đại Quốc nổi sóng dữ, lập tức hét một tiếng giận dữ, hất sắc lợi kiếm trong tay hóa thành một đạo quang mang, thẳng hướng Lý Vân công kích.

Trí Hoàng đại sư lại lắc đầu:

- Hắn bị mắc lừa rồi... .

Tuệ Viễn có chút không hiểu hỏi:

- Mắc lừa cái gì?

Trí Hoàng đại sư nói:

- Kiếm tiên quá táo bạo, người xem Lý Vân, hắn thủy chung duy trì sự bình tĩnh. Sức chiến đấu của bọn họ vốn không kém nhiều nhau, dưới những tình huống như vậy, tâm tình có thể bình tĩnh được hay không, chính là nhân tố quyết định thắng bại.

Mất thấy đối phương dùng lợi kiếm chém qua, mắt Lý Vân khẽ nhắm lại, không sợ hãi không lùi bước, trái lại cầm Bò Đề nhận trong tay nghênh đón. Hơn nữa tốc độ của hắn lại cực nhanh, thân thể hóa thành vô số đạo tàn ảnh.

- Hừ, chút tài mọn...!

Trương Đại Quốc khinh thường hừ lạnh, trong đôi mắt chỉ gắt gao nhìn thẳng ngực Lý Vân, quyết tâm một kiếm xuyên tim, để cho hắn không có cơ hội xoay chuyển tình thế. Đừng xem thường Trương Đại Quốc đời này là một nông dân, một khi đã bị kích thích tâm tình hắn sẽ trở nên rất lợi hại.

Bản về lợi hại, Lý Vân tự nhiên bình tĩnh hơn, nhìn thì có vẻ như hắn đang đi liều mạng, trên thực tế tại thời điểm hai người gần đánh giáp lá cà, hắn lại cố gắng lợi dụng thân pháp linh hoạt để tách ra. Tránh khỏi mũi kiếm của đối phương, đây mới là vương đạo.

Mắt thấy Lý Vân né tránh công kích của mình, nét mặt Trương Đại Quốc bắt đầu có chút tức giận. Lập tức hấn vận khởi kiếm quyết, thay đổi thân hình, một đạo huyền kiếm sắc bén gào thét hướng Lý Vân đánh tới. Một kiếm này tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều.

Tốc độ nhanh hơn, Lý Vân càng lúc càng nguy hiểm. Trải qua nhiều lần công kích trí mạng, Hải Quỳnh tiên tử thỉnh thoảng nhấc nhỏ, ý tứ quan tâm không cần nói cũng biết.

Hải Quỳnh tiên tử càng quan tâm đối với Lý Vân lại càng khiến lửa giận trong lòng Trương Đại Quốc tăng nhanh. Hấn ra sức thôi động tiên lực trong cơ thể, tốc độ phát ra càng lúc càng nhanh, chỉ hi vọng một kiếm xuyên tim.

Tuệ Viễn thấy tình huống càng lúc càng nguy hiểm, có chút bận tâm, vội vàng thúc dục Trí Hoàng đại sư nói:

- Sư tôn, xem ra kiếm tiên kia đã chuẩn bị liều mạng, hai hồ đánh nhau, không bằng chúng ta đứng ra khuyên can đi?
- Đừng nóng vội...!

Trí Hoàng đại sư tuyệt không bận tâm, hắc ha ha khề cười nói:

- Trò hay giờ mới bắt đầu, ta và ngươi không cần kinh hoàng, cứ yên lặng theo dõi kỳ biến.

Nói xong, ánh mắt lão hòa thượng liếc nhìn chăm chú vào một chỗ tối om cách đây không xa.

Hải Quỳnh tiên tử thì như cũ là vẻ mặt quan tâm.

- Xoát...!

Một tiếng, lợi kiếm của Trương Đại Quốc rốt cục đâm trúng cánh tay trái của Lý Vân. Mặc dù chỉ là một vết thương trên da thịt, bất quá cũng làm hấn hưng phấn không thôi. Dù sao đối phương đã bị thương. Mà bản thân hấn lại chưa bị tổn hao một chút gì.

Khóe miệng Lý Vân lộ ra một tia cười xấu xa. Một chút vết thương nhỏ này với hấn mà nói, căn bản không tính là cái gì. Cho dù trong nháy mắt có bị đâm cho chảy máu ra ngoài, cũng không có gì trở ngại. Hấn đổi tay cầm đao, thân hình nhảy mạnh lên giữa không trung, sau đó song chưởng trong giây lát huy động. Bỏ Đê nhận bỗng hóa thành một đạo quang mang màu vàng, từ trên ập xuống dưới, khí thế bá đạo mãnh liệt vô cùng, hướng Trương Đại Quốc chém tới.

- Phanh...!

Theo một tiếng nổ mạnh vang lên, lợi kiếm của Trương Đại Quốc đã chống lại với đoản đao của Lý Vân. Đao kiếm giao nhau sinh ra phản lực thật lớn khiến cho Trương Đại Quốc cảm giác ngực mình giống như bị búa tạ giã vào vậy, khí huyết một hồi nhộn nhạo. Sau đó trong cổ họng có gì ngòn ngọt, một ngụm máu tươi màu đỏ điển cuồng phun ra.

Trí Hoàng đại sư nhìn kiếm tiên thổ huyết, không khỏi cảm khái nghìn vạn lần:

- Thế sự vô thường a, nhớ năm đó, kiếm tiên tại tam giới là tồn tại cường đại cỡ nào...

Trương Đại Quốc thổ huyết, Lý Vân cũng không tránh khỏi. Đón đỡ một kích cứng rắn kia khiến khí huyết hấn cũng cuộn cuộn, không ngoài dự tính phun ra một ngụm máu tươi màu vàng. Lý Vân lo lắng thân phận cửu thể thiện nhân của mình bị bại lộ, vội vàng lau đi vết máu tươi nơi khóe miệng.

Khóe miệng Trương Đại Quốc lưu lại một tia máu tươi, sắc mặt tái nhợt, Trong con mắt tràn ngập kinh hãi cùng không tin. Chính mình là kiếm tiên, tiên tộc thiên về chiến đấu số một số hai của tiên tộc, tuy rằng một vạn năm truyền thừa lưu lại cho hấn rất ít tiên lực. Nhưng không đến mức vô dụng như vậy chứ.

Hải Quỳnh thấy Lý Vân cùng Trương Đại Quốc bất phân thắng bại, trong đôi mắt đẹp trong suốt hiện ra thần sắc hưng phấn. Một tháng cường hóa huấn luyện cuối cùng đã làm ra hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Bỏ Đê nhận trên ngón tay hấn chuyển một vòng, chỉ vào Trương Đại Quốc cách đây không xa, khóe miệng Lý Vân lộ ra bộ dáng tươi cười bất cần đời:

- Bác à, xem ra ngươi thực sự đã già rồi... Về nhà trồng trọt đi thôi.
- Chớ có càn rỡ...!

Lý Vân buông lời châm chọc đùa cợt làm cho sát khí trong mắt Trương Đại Quốc càng đậm, tay phải nắm chặt hắc sắc lợi kiếm, tức giận nói:

- Đừng có đắc ý quá sớm, ta và ngươi chiến đấu mới chỉ bắt đầu mà thôi. Ta là kiếm tiên, ta cần máu tươi của ngươi để chứng minh sự vẻ vang của ta...

Lý Vân từ trước tới nay luôn vênh váo với thân phận của mình, trừ Tất Phong gặp lần trước ra, Trương Đại Quốc chính là đối thủ mạnh nhất. Trước đó lực lượng ngang nhau để cho hấn tràn ngập lòng tin. Lúc này, hấn chẳng những không có chút nào sợ hãi. Ngược lại, trong lòng hấn lúc này lại tràn ngập cảm giác sảng khoái do chiến đấu chém giết mang lại. Hấn quơ quơ Bỏ Đê nhận, cười dài nói:

- Bác à, ngươi đã không chịu dừng tay, vậy chúng ta đánh tiếp đi.... Là chính ngươi muốn ăn đòn, đừng trách ta bắt nạt người già.

Chương 61: Đại chiến kiếm tiên

- Cảm niệm!

Trương Đại Quốc quát lớn:

- Ta không già.

Đang nói chuyện, thân hình Trương Đại Quốc nhanh chóng di chuyển, giống như một tia chớp, trong khoảnh khắc xuất hiện ngay trước mặt Lý Vân. Lý Vân đem Bò Đề nhận phát ra thành một vòng sáng bảo vệ bên ngoài, ngăn cản công kích của Trương Đại Quốc, “keng” một tiếng, đao kiếm giao nhau, chẳng phân biệt được cao thấp. Sau đó hai người lại cấp tốc lui lại, đều tự chuẩn bị một lượt công kích mới. Trương Đại Quốc không hổ danh là một kiếm tiên, kiếm pháp thập phần tinh diệu, thanh hắc sắc lợi kiếm vung lên, xung quanh kiếm ảnh bao vây, không có lấy một kẽ hở. Kiếm khí cường đại bao vây Lý Vân ở bên trong, kiếm khí tung hoành ngang dọc, tình huống của Lý Vân rất không ổn. Mỗi một lần đao kiếm chém đến, đều đẩy lên một trận đau nhức khó chịu ở trong ngực hắn.

Chỉ là ý chí chiến đấu của Lý Vân cũng không bị tan vỡ. Ngược lại, trong lòng của hắn chiến ý cũng càng phát ra mãnh liệt hơn. Gặp mạnh thì phải mạnh mẽ hơn, đây là tác phong trước sau như một của hắn.

Lý Vân đột nhiên chợt quát lên một tiếng, lực lượng toàn thân tăng lên nhanh chóng. Trương Đại Quốc đã là cao thủ tới mức này, cũng bị khí thế của Lý Vân mới phát ra bức tới mức khó thở, động tác không khỏi bị chậm lại.

Tay phải nắm chặt Bò Đề nhận, tuôn ra đao khí, đao khí phát ra một đạo khí tức quang minh, thánh khiết, xen lẫn với sát khí cường đại. Trương Đại Quốc nhắc kiếm lên chặn. Liễu mạng giữ chặt, hai binh khí áp sát. Khoảnh khắc đã giao thủ hơn mười chiêu. Trong lúc đánh nhau, Lý Vân không dám chậm trễ chút nào, bất kể là đao pháp hay sức mạnh đều đánh ra vô cùng nhuần nhuyễn. Mỗi một đao, đều tràn đầy toàn bộ sức mạnh.

Trương Đại Quốc càng đánh càng thấy khiếp sợ, hắn cho là mình rất đơn giản cũng sẽ giải quyết được Lý Vân, thế nhưng lúc này hắn cảm thấy mình như đang cười lên lưng một con cạp. Vài lần thậm chí còn rơi vào hạ phong.

Trong lòng thâm than sức chiến đấu khinh khủng của Lý Vân quá biến thái, càng khiến hắn lồi lên sát khí. Mỗi kiếm chống đỡ, đều dốc hết toàn bộ sức mạnh. Hắn cho rằng lúc nào chưa tiêu diệt được Lý Vân, hắn sẽ không thể có được hạnh phúc.

Vì hạnh phúc mà chiến đấu.

- Kiếm tiên xem ra đã bắt đầu liều mạng, sư tôn, người xem ánh mắt hắn đều đã đỏ rực.

Trong góc tối từ phía xa đang theo dõi, tiểu hòa thượng lần thứ hai có chút lo lắng.

Con mắt Trí Hoàng đại sư nhìn chăm chú vào hai người đang giao chiến, một lúc sau mới lên tiếng:

- Tuệ Viễn, không được nông nổi. Đây là việc riêng của người khác, chúng ta không thể tùy ý tham gia. Và lại, Hải Quỳnh tiên nữ người ta còn chưa cấp bách, người gấp cái gì mà gấp.... Bình tĩnh, xem cuộc vui đi.

- Ah!

Tuệ Viễn bĩu môi, lẩm bẩm một tiếng rồi lập tức im lặng, chuyên tâm nhìn kỹ hai người.

Không tiến tất lùi, Lý Vân trong lúc đánh nhau cũng không hề lùi bước. Dùng phương pháp này áp chế Trương Đại Quốc. Hiệu quả rất tốt. Bất quá bởi vậy cũng khiến Lý Vân phải nhận một áp lực thật lớn. Trên mặt hắn thậm chí nổi lên cả gân xanh, có thể thấy được tình huống của hắn cũng không được khá lắm.

Hải Quỳnh nhìn thấy bộ dạng Lý Vân như vậy, một trận yêu thương vô hạn lan tràn khắp toàn thân nhưng trong lòng cũng không khỏi lo lắng.

- Ta liều mạng với người!

Trương Đại Quốc hét lên một tiếng, hai tay nắm chặt hắc sắc lợi kiếm, khắp người khí thế trong nháy mắt tăng lên mấy lần.

Hải Quỳnh thấy thế sắc mặt không khỏi tái nhợt. Trực giác Lý Vân sẽ gặp nguy hiểm. Nàng quyết định xuất thủ tương trợ. Thế nhưng Trí Hoàng đại sư xuất hiện kéo nàng trở lại. Hải Quỳnh tiên nữ gấp đến chửi bậy ra.

- Trí Hoàng người là cái lão già hỗn đản, mau tránh ra cho ta, Lý Vân nếu là xảy ra chuyện gì, ta sẽ không tha cho người.
- Tiên tử, xin nghe ta một lời, đánh một trận hôm nay, là một khảo nghiệm cho tiểu tử kia.

Trí Hoàng đại sư vội nói:

- Yên tâm đi, không có việc gì, chỉ cần không phải thân thể đều bị phá hủy, cứu vĩ hồ đều có thể chữa trị cho hần.

Nhắc đến cứu vĩ hồ, Hải Quỳnh tiên nữ lập tức nổi giận. Nàng hai mắt oán hận nhìn Trí Hoàng đại sư, hỏi:

- Không phải là người có ý định tác hợp hai người bọn họ với nhau chứ?
- Hà hà!

Sắc mặt Trí Hoàng đại sư có chút xấu hổ, khẽ cười một tiếng:

- Không có chuyện đó, tuyệt đối không có chuyện đó. Bọn họ chỉ là tự do luyện ái. Tiên nữ, người sống ở xã hội loài người cũng đã lâu, người chắc cũng rõ ràng, bây giờ đều là tự do yêu đương, người khác không thể can thiệp được...

- Hừ!

Hải Quỳnh tiên tử hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới hòa thượng, cũng không đi cứu viện nữa. Hiển nhiên, nàng đã nghe lời của lão hòa thượng. Đúng vậy a, có hồ ly tinh ở đây, Lý Vân cho dù có bị thương thể nào cũng có thể trị hết. Chỉ là, như vậy chẳng phải là khiến con hồ ly tinh càng có cơ hội thân mật với Lý Vân sao?

Nhưng bây giờ nàng ra tay, chẳng phải là sẽ khiến Lý Vân mất mặt.

Quan tâm quá sẽ thành rối loạn, tâm tư Hải Quỳnh tiên tử cũng bắt đầu trở nên mâu thuẫn.

- Tiên tử, người rốt cuộc đang diễn trò cho ai xem vậy?

Trí Hoàng đại sư đột nhiên hỏi.

Hải Quỳnh tiên nữ vội vàng thu lại những suy nghĩ của mình, có thâm ý liếc nhìn hòa thượng:

- Đây là chuyện của ta không cần người quan tâm. Hiện nay Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh càng ngày càng nhiều, chùa Bạch Mã các người cứ làm tốt việc của mình là được.

Trí Hoàng đại sư nghe vậy, cũng không nói gì, ánh mắt một lần nữa dừng lại trên thân hình hai người đang chiến đấu phía trước.

Sức chiến đấu của hai người hoàn toàn phát huy đến mức tận cùng, lúc này Lý Vân tâm tình một mảnh trống vắng, không lo không nghĩ, vô khiên vô quái (không có gánh nặng trên người), cả người nhìn giống như một pho tượng Chiến Thần.

- Thật sáng khoái!

Khóe miệng Trương Đại Quốc lộ ra một tia tà ác cười nhạt. Sau khi huyết mạch được thức tỉnh, đây là lần đầu tiên hần có cảm giác thư sướng như vậy.

- Sẽ còn sáng khoái hơn nữa!

Lý Vân cười khẽ một tiếng, hai tay nắm chặt Bồ Đề nhận, trong miệng phát ra từng tiếng gào rít, cả cơ thể đều hiện ra một cổ kim sắc nhàn nhạt, một vòng chữ vạn sáng chói tại đỉnh đầu hần mọc lên.

Trương Đại Quốc ngây ngốc nhìn, Lý Vân rốt cuộc là Yêu hay là Phật?

- Đại thúc, nên kết thúc đi!

Khóe môi Lý Vân chứa đầy vẻ tươi cười, Bồ Đề nhận hung hăng mà chém tới.

Trí Hoàng đại sư đến lúc này, cũng có chút ngoài dự đoán. Trên thực tế, lực lượng công đức của Lý Vân còn cao hơn so với tưởng tượng của hần một ít.

- Là Phật hay là yêu?

Trong lòng Trí Hoàng đại sư cũng xuất hiện một tia nghi hoặc.

Nhất thời sững sờ một lúc, trong lòng Trương Đại Quốc biết đối phương dự định xuất toàn lực, hần cũng tuyệt đối không chậm trễ chút nào. Bằng không đừng nói thắng lợi, sống sót cũng là một vấn đề.

Tâm thần bán loạn, Trương Đại Quốc hai tay cầm kiếm, đem toàn bộ kiếm khí trong cơ thể phát ra. Sinh tử tồn vong, không thể có nửa điểm phân tâm.

- Giết...!

Hết lên một tiếng giận dữ, Trương Đại Quốc không còn có đường rút lui, xông về phía Lý Vân. Lý Vân cũng chém ra một kích trí mạng. Nhất thời, hai luồng năng lượng không lồ đánh vào nhau, một chốc đã sinh ra một luồng sóng xung kích thật lớn, năng lượng bộc kích, khiến thân thể hai người cấp tốc lui về phía sau, quanh thân thể hai người hiện lên một vòng bảo vệ. Đáng tiếc cái vòng bảo vệ kia, trong khoảng khắc tan rã. Hai nguồn lực lượng “bá đạo” đánh trúng lên hai người.

Sau khi luồng sóng xung kích kết thúc, hai người thờ hồng học, xem ra đã không còn lực tái chiến. Suy nghĩ của Trương Đại Quốc vừa xấu hổ vừa giận dữ không chịu nổi, chính mình không thất bại, nhưng cũng không thể thắng lợi.

Nhưng vào lúc này, Lý Vân lại chậm rãi đi tới.

Trương Đại Quốc hầu như kinh ngạc đến ngây người, hần khó có thể tưởng tượng được sau công kích khi nãy, ở phía bên kia, Lý Vân giờ rõ ràng vẫn còn có sức lực đánh một trận. Lòng hần tựa như vỡ òa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tranh giành tình nhân

- Chính mình thất bại. Hơn nữa thất bại trong khuất nhục!

Trương Đại Quốc nghĩ có chút bi ai. Chính mình lại một lần nữa thất bại.

- Đại thúc, người thân thể đều không thể nhúc nhích, nhưng ta còn có thể đứng lên đi. Ta sẽ giống như giết lợn, đâm chết người a.

Đánh một trận hôm nay, cũng làm hung tính của Lý Vân bộc lộ. Nhỏ cô phải nhỏ tận gốc, muốn chặt đứt phiền phức phải lòng dạ ác độc.

- A di đà phật...!

Ngay tại lúc này, Trí Hoàng đại sư thấp giọng một tiếng Phật hiệu, đi lên phía trước mặt Trương Đại Quốc, nói với Lý Vân:

- Tiểu tử, hãy khoan dung độ lượng, mọi việc không cần làm quá. Người đã thắng hần, cũng đừng tạo lên sát nghiệt. Giết hần, đối với người cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào.

- Vân, anh đã thắng lợi.

Hải Quỳnh tiên nữ cũng tiến lên khuyên bảo:

- Hần là tiên tộc, giết hần sẽ hại đến công đức của anh.

- Đại thúc, coi như vận khí hôm nay của người tốt, có người đứng ra cầu tình giúp người, nên ta sẽ tha cho người một mạng. Bất quá ta kiến nghị người nên đi về nhà trồng trọt đi. Ở đây rất nguy hiểm.

Lý Vân hảo tâm nhắc nhở:

- Nếu người không giết ta, ta sẽ vẫn còn tìm đến.

Trương Đại Quốc oán hận trừng mắt với Lý Vân, hần nói:

- Ta tuyệt đối sẽ không cảm kích người...

Lý Vân âm thầm hừ lạnh, nếu không có Trí Hoàng đại sư ở chỗ này. Ngày hôm nay hần nhất định sẽ cho ông chú đó hồn phi phách tán.

Dừng một chút, ngữ khí của Lý Vân bình tĩnh lại, tràn ngập ngạo khí:

- Nếu như người không biết lượng sức, ta cũng không còn ý kiến, nói thật, ta cũng muốn tìm người cùng ta luyện tập, hoan nghênh người lần sau lại đến.

Miệng Trương Đại Quốc khẽ động động, nhưng lại không nói lên lời.

Thất bại đã rõ ràng, việc gì cần tự làm khổ mình.

- A di đà Phật...!

Trí Hoàng đại sư đối với Lý Vân cười nói:

- Tiểu tử, có thể khoan dung độ lượng, ngày hôm nay ngươi có thể tha kiếm tiên, công đức sau này đúng là không thể đo lường. Tuệ Viễn, đỡ kiếm tiên về chùa, chúng ta giúp hấn chữa thương.

Lúc sắp đi, lần thứ hai Trí Hoàng đại sư lại hướng về chỗ bóng tối không xa trước mặt, nhưng hiển nhiên, người nọ đã đi mất.

...

Ánh chiều tà chiếu lên trên người Lý Vân. Đây đã là ngày thứ hai sau khi cùng với kiếm tiên chiến đấu. Để tiện cho việc chữa trị, hấn lại lần nữa chuyển đến sống cùng hồ ly tinh Vương Trân Trân.

Chẳng qua khác biệt là lần này Hải Quỳnh tiên tử cũng chuyển đến.

Thử nghĩ xem, để người đàn ông của mình sống chung một nhà với hồ ly tinh, sẽ có người đàn bà nào thoải mái như vậy? Hải Quỳnh tiên nữ muốn giám sát toàn bộ hành động của hồ ly tinh, vạn nhất cô ta ăn vụng thì phải biết làm sao bây giờ?

Vương Trân Trân mỗi lần kiểm tra thân thể Lý Vân, lại phàn nàn nói:

- Tôi nói này tiên nữ, cô cũng thật lớn gan, cô nói xem vạn nhất tên kiếm tiên kia giết tiểu Lý, cô sẽ xử lý ra sao đây?

- Hấn dám?

Hải Quỳnh dùng hai bàn tay trắng nõn chống nạnh, thái độ rất giống một người đàn bà đanh đá. Bất quá rốt cuộc cũng là một tiên nữ, giờ tay nhắc chân cũng tràn ngập quyền rũ cùng gợi cảm. Nàng oán hận nói:

- Hấn nếu dám giết Vân của tôi, tôi khiến hấn phải đền mạng, tôi sẽ khiến hấn sống không bằng chết.

Nói xong, tiên nữ cầm chén thuốc trên bàn, ngồi xuống mép giường, bắt đầu giúp Lý Vân uống thuốc. Lúc này, nàng lại trở nên nhu tình như nước.

- Tôi là bác sĩ, đây là công việc của tôi!

Vương Trân Trân thấy Hải Quỳnh tiên nữ cùng Lý Vân thân mật, trong lòng không khỏi xuất hiện một tia ghen tuông. Đồng thời biểu đạt ra bất mãn của bản thân.

Xấu hổ, mặt Hải Quỳnh tiên tử hồng lên, tức giận nói:

- Tôi là hôn thê của anh ấy, anh ấy bị thương, tôi tới chăm sóc, có gì sai không? Sai ở chỗ nào chứ?

- Hừ!

Hồ ly tinh hừ nhẹ một tiếng, lập tức xoay người đi ra ngoài, mắt không thấy, tâm không phiền.

Sau khi uống xong chén thuốc, Vương Trân Trân muốn có muốn tiến hành thêm một bước kiểm tra, đem tiên nữ từ trên giường đuổi xuống, chiếm lấy vị trí của nàng. Bàn tay trắng nõn bắt đầu ở trên thân Lý Vân sờ soạng không ngừng, bất quá hồ ly tinh hạ thủ vẫn còn có chút đúng mực. Cũng không có quá mức mập mờ.

Hải Quỳnh tiên nữ đứng ở một bên, hi mũi tròng mắt, trong lòng có chút bất mãn. Càng làm cho nàng cảm thấy tức giận là vị hôn phu của nàng dĩ nhiên đối với hồ ly tinh kia mập mờ tiếp xúc lại có chút hường thụ, vẻ mặt say sưa.

- Không có tiền đồ...!

Hải Quỳnh con người ngập nước tròng mắt liếc Lý Vân. Lập tức, nàng liếc mắt qua Vương Trân Trân, hừ nhẹ nói:

- Đây là cô đang xem bệnh sao? Không phải là nhân cơ hội chiếm tiện nghi chứ? Lẽ nào hồ ly tinh thật không biết thế nào là cảm giác hổ thẹn? Tôi xin, cô dù sao cũng là người của Thần Nông, có thể hay không có một điểm rụt rè.

Vương Trân Trân bị lời nói của Hải Quỳnh làm tức giận không ít. Cố ý đem bàn tay trắng nõn đặt lên trán Lý Vân vuốt nhẹ. Nhẹ nhàng nâng cằm, nhìn về hướng Hải Quỳnh, làm như khoe khoang nói:

- Thế nào không phục hả? Nếu không cô tới đi? Cô là tiên nữ, cô rất rụt rè, có bản lĩnh cô tới chữa bệnh cho tiểu Vân đi a? Cô có thể sao? Cô có phải hay không nhìn thấy mà thèm, không bằng cô cũng tới, chúng ta ba người cùng nhau...

Giữa hai người phụ nữ tranh giành tình nhân, được lợi thường thường là nam nhân. Lời nói này quả nhiên rất có đạo lý. Hải Quỳnh tiên tử nghe nói vậy, cũng đi vòng qua mép giường bên kia ngồi xuống, kéo cánh tay phải Lý Vân, hằm hừ nhìn Vương Trân Trân.

Tâm trạng Lý Vân lúc này vui như nở hoa. Loại trái ôm phải ấp này, đại hưởng tề nhân chi phúc, không phải lúc nào cũng có thể hưởng thụ. Huống hồ, hai người đều là mỹ nữ xinh đẹp, một nàng là tiên nữ, một nàng là hồ ly tinh. Khiến cho lòng hán không ngừng lâng lâng.

- Tiên nữ, ôm cũng đã ôm... Hiện tại tôi hi vọng cô có thể an tĩnh lại, tôi muốn khám bệnh.

Vương Trân Trân nói.

Hải Quỳnh cũng không phải loại người chấp nhận chịu thiệt, lúc này lại cất lời lạnh nhạt, bắt đầu châm chọc:

- Tôi đã nói với cô rồi, đây là người đàn ông của tôi, cô có thể xem bệnh, nhưng không được lấy việc công làm việc tư, cẩn thận tôi không khách khí với cô nữa.

Nghe Hải Quỳnh tiên nữ vừa nói như vậy, Vương Trân Trân cũng không tỏ ra yếu thế, trả lời lại một cách mỉa mai:

- Cô hiểu cách chữa bệnh sao? Không hiểu cũng đừng có xem miệng loạn vào.

Cứ như vậy, qua lại mỗi người một câu. Hai nàng ở trước giường của Lý Vân đầu nhau.

Trong lòng Lý Vân âm thầm suy nghĩ, tiên nữ thêm yêu nữ, nếu có cơ hội cùng hai nàng chơi trò 3P một chút, thì thật là tốt a.

Nhìn thấy sắc mặt cô quái của Lý Vân, khoe miệng cười mờ ám. Vương Trân Trân cùng Hải Quỳnh tiên nữ liếc mắt nhìn nhau, sau đó như được nối liền suy nghĩ cùng nhau thốt lên:

- Anh lại nghĩ ra chuyện gì tốt gì vậy?

- 3P.....!!

Lý Vân trong lúc nhất thời không suy nghĩ thốt ra.

- Đi thôi, anh là đại sắc lang, đại biến thái... Đầu sỏ gây nên chuyện.

Lời này của Lý Vân cùng lúc chọc giận hai cô gái. 3P? Như vậy hán cũng nghĩ ra được.

- A! Đầu thật đau a...!

Lý Vân đột nhiên kêu lên một tiếng.

- Tiểu Lý, chuyện gì xảy ra vậy?

Tâm trạng Vương Trân Trân hoảng hốt, khàn giọng kêu lên. Vội vàng chăm chú bắt mạch cho Lý Vân. Song song Hải Quỳnh tiên nữ oán giận bên kia nói:

- Đầu tại cô, vội cái gì chứ.

- Tranh thủ thời gian xem bệnh đi...

Đôi mi thanh tú của Hải Quỳnh nhú chặt, vội vàng buông tay Lý Vân ra. Ngoan ngoãn ngồi ở mép giường, cũng không nói chuyện nữa.

Một lúc lâu sau, xung quanh lông mày Vương Trân Trân rốt cục cũng giãn ra. Chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, nàng nói:

- Không có việc gì, mạch cậu ấy giống như bình thường, trừ cơ thể có chút suy yếu bên ngoài ra, cũng không có bất kỳ cái gì không thích hợp. Tình đường vài ngày, tâm bồ vài ngày, sẽ không có việc gì nữa.

- Vậy anh ấy đau là có chuyện gì vậy?

Hải Quỳnh tiên nữ lo lắng vội hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tâm tư nữ yêu rất khó đoán

- Cái này... Kỳ thực cũng không có gì trở ngại, tôi hiện tại có thể giúp hẳn trị liệu.

Vương Trân Trân trong đôi mắt hiện lên một tia giáo hoạt. Bàn tay trắng nõn đặt trên ngực Lý Vân nhẹ nhàng xoa nắn. Lý Vân nhất thời như rơi vào thiên đường, phiêu diêu như tiên. Đôi mắt lim dim, thật sự là sáng khoái.

Hải Quỳnh tiên tử thấy thế, thoáng do dự một chút, mắt thấy hồ ly tinh chỉ là xoa nắn bình thường mà thôi. Cũng không phải cái gì làm cho người ta thẹn mặt, lập tức cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, bàn tay trắng nõn hướng bụng Lý Vân vờn tới, bắt đầu xoa nắn nhẹ nhàng

Có thêm Hải Quỳnh tiên tử gia nhập, Lý Vân càng thư thái cực kì. Nhất là cái bàn tay nhỏ tại bụng xoa xoa nắn nắn, khiến cho hẳn thật tâm viên ý mã. Trong lúc lơ đãng, bàn tay nhỏ của Hải Quỳnh tiên tử cong hướng cái kia của Lý Vân đụng chạm một chút. Vừa đụng một cái, trong khoảnh khắc cũng đủ khiến Lý Vân giả bộ bệnh bị vạch trần. Bên trong đũng quần, vật kia mạnh dạng bành trướng, đứng thẳng lên khiến Hải Quỳnh tiên tử phải giật mình. Chợt nàng ngượng ngùng nẩy tay ra, thắm giận người này thật đúng là đỏ sắc lang

- Vẫn còn giả bộ...

Hải Quỳnh có chút dở khóc dở cười, nàng chỉ vào hồ ly tinh hỏi:

- Cô vẫn là bác sĩ đấy chứ..... Ngay cả hẳn giả bộ, mà cô cũng nhìn không ra?

- Cô nhìn ra?

Vương Trân Trân cũng thấy giữa háng Lý Vân có phản ứng, khuôn mặt bắt chợt đỏ lên.

- Anh ấy nếu là trọng thương chưa lành, lại có phản ứng sinh lý như vậy?

Hải Quỳnh tiên tử nói

Lý Vân cảm thấy toàn thân một trận tê dại khó nhịn, nội tâm từng đợt từng đợt gào thét, Chỉ là hi vọng bàn tay nhỏ của Hải Quỳnh tiên tử có thể tại hạ thân tiểu đệ của hẳn xoa nắn một hồi, khiến hẳn hảo hảo phát tiết một lần.

Trong lúc Lý Vân chìm đắm trong ý nghĩ vô si, Vương Trân Trân trên mặt đỏ ửng càng sâu, đôi mi thanh tú nhấn lại một hồi rồi hướng tới Hải Quỳnh tiên tử nói:

- Cậu ấy có phản ứng sinh lý cũng do cô trêu chọc...

Hải Quỳnh tiên tử hừ nhẹ một tiếng, đứng dậy rời khỏi giường đến ngồi trên ghế trước cửa sổ.

Vương Trân Trân lúc này cũng hừ nhẹ một tiếng nói:

- Tiểu Lý, đừng giả bộ nữa... Vị hôn thê của cậu đang tức giận kìa....

Lý Vân thấy giả chết bị nhìn thấu, khi mở mắt ra, nhìn đến đã thấy Hải Quỳnh tiên tử giống như cười mà không phải cười nhìn mình... Mà Vương Trân Trân cũng là một vẻ mặt đỏ ửng.

Ngừa đầu xem xét, bản thân mình đang ở trạng thái nhất trụ kinh thiên

- Khả khả..., đây là bệnh buổi sáng sớm ấy mà..!

Lý Vân biện giải một câu, vội vàng đứng dậy. Để tránh phải tiếp tục xấu hổ.

Lúc này Hải Quỳnh đi tới, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, đôi mắt đầy vẻ quyến rũ hướng tới Lý Vân trước mặt nói:

- Có đúng hay không rất muốn? Có đúng hay không nghĩ tới việc chúng ta ba người cùng nhau qua đêm?

- Không muốn...

Lý Vân mặt già đỏ lên, xấu hổ cười hắc hắc nói:

- Tôi không phải là người tùy tiện... Tôi mà là cái loại tùy tiện yêu đương sao.. Hắc.. Hắc..

- Hừ!

Hải Quỳnh tiên tử chỉnh lại thần sắc, mắt hạnh phát phới, tại cái trán hẳn gõ nhẹ chút nói:

- Vân, em cũng không hy vọng xa vời anh có thể yêu mình em, nhưng anh cũng không thể tìm cho em một hồ ly tinh chứ?

- Nhưng tôi thích cô ấy..!

Lý Vân nghĩ lời của Hải Quỳnh tiên tử có chút kì thị Yêu tộc. Trong lòng có chút khó chịu liền nói ra một câu.

Vương Trần Trần cũng không khỏi nhũn mày nói:

- Tiên tử cô nói người nào? Tôi là hồ ly tinh không sai, nhưng tôi không có làm gì sai cả..Hi vọng cô sau này nói chuyện nên khiêm nhường, chú ý một chút.

- Cô nếu không có làm gì thì khăn trương cái gì chứ..

Hải Quỳnh tiên tử nhẹ giọng trêu đùa, rồi ngược lại hướng Lý Vân nói:

- Em hi vọng anh có thể nhớ kĩ lúc anh đối với em hứa hẹn, em là thê tử duy nhất của anh.

Lý Vân nhìn nàng ngập nước mắt, đôi môi đỏ mọng gọi cảm mê người. Con ngươi đảo một vòng, vừa cười vừa nói:

- Việc này, hay là chờ tôi khôi phục ký ức cô hãy lại nói với tôi đi... Đúng, cô dự định lúc nào thực hiện chức trách của thê tử?

- Anh.....

Hải Quỳnh không có nghĩ tới tên này kí ức không có khôi phục nhưng vẫn là cái nét đánh chết không chừa. Thật muốn đá cho hắn một cước cho hắn biết thành thái giám luôn.

Đúng lúc này, Lý Vân khoe miệng tươi cười lộ ra một tia giảo hoạt, lập tức bắt lấy cổ tay Hải Quỳnh, trở tay kéo một phát. Hải Quỳnh kêu một tiếng, đã nhào vào trong lòng Lý Vân. Sau đó Lý Vân lấy tốc độ cực nhanh hôn lên trán rồi hôn môi nàng một chút. Ngay lúc Hải Quỳnh tiên tử đang muốn nổi giận, hắn đã buông tay cô ra, làm bộ dạng như không có việc gì xảy ra vậy.

- Kim lòng không được..!

Lý Vân cười ha hả nói. Hôn môi của một tiên nữ, cảm giác không có gì đặc biệt lắm. Trước tiên nhớ kĩ cảm giác này, hôm nào tìm một người phụ nữ bình thường hôn môi một chút để so sánh mới được. Hắn thầm nhủ

- Vô lại, sắc lang...!!

Hải Quỳnh thờ khề, nghiêng răng nghiêng lợi nói, thế nhưng sâu trong tâm hồn thiếu nữ. Nàng kì thực rất thích.

Lý Vân biết vui đùa cần vừa phải. Mặc dù nói Hải Quỳnh tiên tử luôn miệng gọi mình là vị hôn thê. Thế nhưng nàng thủy chung vẫn chưa nói ra hết nội tâm của nàng với mình. Lý Vân không biết nguyên nhân là bởi vì hắn mất trí nhớ hay là có nguyên nhân gì. Nói chung, hắn biết một vừa hai phải.

Chỉnh lại thần sắc, Hải Quỳnh tiên tử nhện không được thờ dài yếu ớt, nhìn Lý Vân nói rằng:

- Vân, em xem thương thế của anh cũng không còn trở ngại, em sẽ không ở lại...Em vẫn còn một số việc phải làm.

Nói đến đây, Hải Quỳnh tiên tử đưa mắt nhìn sang cửu vĩ hồ, cắn môi nói rằng:

- Tôi không ở đây, giao anh ấy cho cô, hi vọng cô có thể chiều cổ cho anh ấy, tôi sẽ cảm tạ cô. Chẳng qua, tôi hi vọng cô có thể tuân thủ nghiêm ngặt chức trách bác sĩ, không nên động tay động chân đối với người đàn ông của tôi.

Hải Quỳnh lần thứ hai liếc mắt nhìn Lý Vân, hàm răng cắn chặt xuống môi dưới. Làm như hạ quyết tâm. Quay đầu nói:

- Em đi đây...!

- Chú ý giữ gìn sức khỏe..

Lý Vân đối với tầm lưng Hải Quỳnh tiên tử hô một tiếng.

Hải Quỳnh chậm rãi hướng phía ngoài bước đi, biến hiện ra ngoài một bộ dạng không quan tâm, thế nhưng trong lòng thì dâng lên một trận khổ ý, Nàng suy nghĩ muốn giữ người yêu ở bên người. Đáng tiếc có một số việc, nàng không thể không đi làm.

Vương Trần Trần thoáng do dự một chút, đứng dậy đưa tiễn. Tới cửa nàng thấp giọng hỏi:

- Cô lúc nào trở về?

- Thế nào? Cô lo lắng tôi đến cướp người?

Hải Quỳnh tiên tử vừa cười vừa nói.

- Đúng vậy a..!

Hồ ly tinh khoe miệng nở lên một tia khiêu khích, nói:

- Cô nếu lo lắng thì lưu lại chăm sóc đi, ngược lại chính là tôi không phải bận tâm gì cả.

- Không. Tôi thật có chuyện.

Hải Quỳnh tiên tử có thâm ý khác nói:

- Cứu vĩ hồ, tôi không có nói giỡn với cô, anh ấy đã từng hứa với tôi, mặc kệ có bao nhiêu nữ nhân, tôi vĩnh viễn là thê tử duy nhất của anh ấy. Tôi nói đến thế thôi... Hi vọng cô tự giải quyết cho tốt.

...

Gần nhất trong khoảng thời gian này, tình thành luôn là một mảng yên ắng. Phía bên nhà Nhâm Cường cũng không có gặp phiền phức, kiếm tiền Trương Đại Quốc cũng không còn trở lại tìm Lý Vân gây phiền toái.

Có thể nói Lý Vân hàng ngày hưởng cuộc sống thanh nhàn êm ả.

Duy nhất khiến hấn phiền muộn chính là từ sau khi Hải Quỳnh tiên tử rời đi, hồ ly tinh đối với hấn biến đổi thái độ. Không còn mập mờ thân mật như trước nữa, ngược lại là một bộ dáng chăm chỉ làm việc.

Hấn thậm chí không ít lần hoài nghi, Hải Quỳnh tiên tử đã từng uy hiếp đối với nàng.

Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Trần tỷ sức chiến đấu mặc dù thua Hải Quỳnh tiên tử, nhưng cũng không phải cái loại nhát gan sợ dính vào phiền phức.

Lòng dạ đàn bà đã khó đoán. Tâm tư nữ yêu còn khó đoán hơn.

Lễ Giáng Sinh sắp diễn ra, bầu không khí tình thành trên đường cái đã tràn ngập vui mừng. Bước chậm trên đường cái, Lý Vân đột nhiên ngửi được một cỗ khí tức rất kì lạ, không giống yêu, cũng chẳng phải tiên. Càng không giống như người. Bởi vì đó là một cỗ khí tức rất cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bằng hữu của kiếm tiên

Cỗ khí tức này lúc mạnh lúc yếu. Lý Vân cảm thấy đối phương là cố ý. Hấn là nhắm vào chính hấn. Thoáng do dự một chút, Lý Vân quyết định đi xem. Chính mình không muốn có phiền phức, nhưng phiền phức tìm đến tận cửa rồi, cũng không ngại phiền hà.

Rất nhanh, tìm thấy nơi có cỗ khí tức nhàn nhạt này, Lý Vân đi tới trước quảng trường Thời Đại rồi tiến vào một quán bar gần đấy. Lầu một trong quán rượu không ngày nào hết náo nhiệt, tại quầy ba nam nữ muốn hình muốn vẻ đang ngồi chật kín trên ghế sofa. Phía trước trên đài hình chữ T, một đám nam nữ điên cuồng vây quanh DJ, nhiều người trẻ tuổi đang ra sức lắc thân thể của mình theo giai điệu âm nhạc. Tại chỗ ngồi, nhiều đôi nam nữ đang ôm nhau. Hoặc quan sát vũ đạo phía trước, hoặc đồ ngon đồ ngọt, món trón cho nhau. Tạo ra trạng thái mập mờ, kích thích bầu không khí.

Lý Vân đứng yên tại chỗ, tỉ mỉ cảm ứng cỗ khí tức kia. Cuối cùng đưa mắt nhìn sang quầy bar. Ở đó có một nam nhân hơn ba mươi tuổi. ánh mắt hấn tựa hồ cũng chú ý tới Lý Vân ở xa xa, nâng chén muốn mời rượu.

Sững sờ một chút, Lý Vân đi qua ngồi bên cạnh người đó, gọi một chai bia.

- Người cố ý dẫn ta đến đây là có chuyện gì?

Lý Vân nghiêng đầu hỏi:

- Là yêu hay là tiên? Không phải cũng là người hâm mộ Hải Quỳnh tiên tử chứ? Nếu như người dự định cùng ta quyết đấu. Xin thứ lỗi cho ta không thể phụng bồi, ta bề bộn nhiều việc lắm..

Người nọ mỉm cười đối với Lý Vân nói:

- Xem ra người đối với Hải Quỳnh tiên tử cũng có chút oán giận a....Thế nào? Các người có tình cảm bất hòa? Không phải do hồ ly tinh gây ra mâu thuẫn gì chứ?

- Cái đầu người mới tình cảm bất hòa!

Lý Vân mắt tròn trắng nói:

- Ta mất trí nhớ, những chuyện trước đây ta không biết, ta cùng tiền nữ kia căn bản không có chút cảm tình.... Nói đi, ngươi rốt cuộc muốn gì?

Trong lúc nói chuyện, Lý Vân tỉ mỉ quan sát một chút người nọ. Màu da ngăm vàng khỏe mạnh, rất cường tráng, chỗ cổ áo để hở ra hai nút chưa cài, lồng ngực rất nhiều, biểu hiện ra là một người đàn ông rất mạnh mẽ. Âu phục màu đen hàng hiệu, khiến hắn càng tràn ngập phong độ.

- Ha ha...!

Nam tử khẽ cười một tiếng, nói rằng:

- Đúng vậy, ta thiếu chút nữa quên, ngươi đang bị mất trí nhớ.

Nam nhân gương mặt gầy gò, bất quá cũng rất dễ nhìn, nhất là cái mũi kia, mũi ưng, cùng Lưu Đức Hoa có điểm tương tự. Lúc này, hắn nhìn Lý Vân, khóe miệng chứa đựng vẻ mỉm cười, nói:

- Ta và ngươi trong lúc đó chưa hẳn đã là địch nhân, sau này nói chuyện không nên nói như thế, ta dẫn ngươi qua đây, đương nhiên là có việc.

Lời nói nhảm. Lý Vân âm thầm cười nhạt, xem cái bộ dạng “Trang Bức” này, tám phần mười là tiên tộc rồi.

Nam nhân cười nhạt nói:

- Ta là bằng hữu của kiếm tiên.

Lý Vân hơi kinh hãi, trong lòng thầm rủa một tiếng, còn nói không phải là địch nhân. Bằng hữu kiếm tiên Trương Đại Quốc không phải là kẻ địch của hắn sao? Như vậy, đoán chừng là tới trả thù rồi.

Tâm nghĩ đến đây, Lý Vân nhất thời đứng dậy, đi lùi về sau, con ngươi trở lên ngưng trọng, trong đôi mắt toát ra thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị. Một bộ dáng chuẩn bị đánh nhau.

Người nọ khoát tay đối với Lý Vân, nhỏ giọng nói rằng:

- Đừng khẩn trương như vậy, ta nói rồi, chúng ta không phải là địch nhân... Ngươi yên tâm, ta không có ác ý, chỉ là muốn cùng ngươi trò chuyện hai câu. Lại đây ngồi đi...

Lý Vân thoáng do dự một chút, thầm nghĩ chính mình hơi bị khẩn trương. Chậm rãi đi qua, một lần nữa ngồi xuống cái ghế bên cạnh nam nhân. Cầm cốc bia lên mạnh mẽ uống một ngụm.

Qua một lúc lâu, người nọ mới mở miệng nói:

- Ta là bằng hữu kiếm tiên không sai, nhưng ta không phải tới trả thù. Chuyện của các ngươi, chính các ngươi đi giải quyết, ta tuyệt đối sẽ không xuất thủ. Huống hồ, ta xuất thủ, chưa chắc đã là đối thủ của ngươi. Ngươi rất mạnh, hơn nữa ta vẫn nghĩ ngươi là một con yêu quái thật vĩ đại, Ngươi đi một đường thì người khác không dám đi, thậm chí là không dám nghĩ đến con đường ấy. Tiền đồ vô lượng a...

- Ngươi biết quá khứ của ta?

Lý Vân cảm thấy hứng thú

Người nọ trong mắt xuất hiện tiểu ý nói:

- Ta biết tâm tư của ngươi, ngươi rất muốn biết quá khứ của mình. Thẳng thắn nói cho ngươi biết, đúng là ta biết quá khứ của ngươi. Thế nhưng thật xin lỗi, ta không thể nói cho ngươi biết. Tin rằng Hải Quỳnh tiên tử nói đến truyện đó cũng phải cân trọng? Phải chờ khi đến thời gian thích hợp, ngươi sẽ rõ.

Lý Vân ngẫm cười khổ. Kỳ thực hắn nên sớm đã nghĩ đến điều này.

- Vậy ngươi rốt cuộc tới tìm ta làm cái gì?

Lý Vân không kiên nhẫn nói.

- Còn có, ngươi không cảm thấy ở chỗ này thảo luận vấn đề như này rất nguy hiểm sao?

- Không biết a....!

Người nọ cười nói:

- Người ở đây đều đang thả mình phóng thích những tình cảm mãnh liệt, còn có người nào hứng thú đến nghe ngóng ta và ngươi nói chuyện. Mà thực sự có người nghe được chăng nữa, liệu ngươi nghĩ bọn họ có tin hay không?.

Lý Vân nhún nhún vai, cười nói:

- Có thể bọn họ sẽ cảm thấy chúng ta là hai kẻ tâm thần. Mà quên, người xưng hô như thế nào?

Người nọ không có trả lời câu hỏi của Lý Vân, lại ngó qua chỗ khác nhìn lên trên đài hình chữ T, nơi những nam nữ điên cuồng đang nhảy múa, Một lúc, hân mới mở miệng phản ứng:

- Có thể hỏi người một chuyện được không? Người nghĩ huyết mạch Viễn Cổ thật có thể dung nhập vào giữa xã hội loài người sao? Vì xã hội bây giờ con người đã chiếm thể chủ đạo, huyết mạch Viễn Cổ thức tỉnh liệu có người có chịu trung thành với nó không?

Lý Vân lắc đầu:

- Ta không biết, ta chỉ biết là ta rất thích hưởng thụ cuộc sống như lúc này. Nếu như không phải do lão hòa thượng, ta nghĩ cho tới bây giờ, ta cũng không biết mình là yêu quái.

- Vậy sao?

Người nọ thờ dài, đầu cúi thấp, dường như lăm bằm cái gì rồi nói tiếp:

- Trương Đại Quốc vào một vạn năm trước rất yêu Hải Quỳnh tiên tử. Thuộc vào cái dạng nhất kiếm chung tình, một bên cam chịu mọi chuyện.

- Bất quá hân rất kiên trì, mặc cho Hải Quỳnh tiên tử cự tuyệt đến giờ vẫn không nản lòng, không buông bỏ. Năm mươi năm sau đó, Hải Quỳnh tiên tử rốt cục cũng bị hân làm cho cảm động.

- Đáp ứng thử cùng hân gặp gỡ, thế nhưng vừa lúc đó, người trình diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân. Hải Quỳnh tiên tử trong lòng liền âm thầm thích người. Đồng thời không để ý lệnh cấm Tiên Yêu không được phép kết hôn mà mạnh mẽ cùng với người ở chung một chỗ, đã bị tiên tộc phi nhổ.

- Vì thế, người và vài tên trưởng lão tiên tộc đã từng phát sinh xung đột. Lúc đó, người tại Tiên Yêu lưỡng giới coi như không có tiếng tăm gì, chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt.

- Thế nhưng thật không ai ngờ, người một người một ngựa đối chọi với bốn gã trưởng lão tiên tộc, mặc dù là lưỡng bại câu thương, nhưng một trận dương danh.

- Từ đó về sau, Hải Quỳnh tiên tử đối với người càng thêm say đắm. Lúc đó người đối với Hải Quỳnh tiên tử cũng sản sinh tình cảm... Kiếm tiên biết thế cảm thấy người là kẻ thứ ba vô si. Là người cướp đi nữ nhân của hân.

- Khi đó, hân liền coi người là cừu nhân. Sau thời gian mấy trăm năm, hân hầu như đều sống trong cừu hận. Hân luyện kiếm, tu đạo tất cả cũng để báo thù. Rốt cục, hân càng ngày càng trở lên lớn mạnh. Ngay lúc dự định ước hẹn thời gian so tài cao thấp với người thì cuộc chiến Tiên Ma nổ ra....

- Đúng, tên gọi hiện tại của ta là Lữ Tuấn.

Nói đến đây, người nọ lại thờ dài, lắc đầu, mới nói tiếp:

- Vì để đối phó với liên quân Thần Ma phương tây, Tiên Yêu hai tộc vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng nhau kháng địch. Kiếm tiên vì đại nghĩa cũng tạm thời buông cừu hận cùng người lao vào vòng chiến. Đó là một cuộc chiến đấu gian nan vất vả, kết quả là lưỡng bại câu thương... Về sau ngay cả thần lực cũng giảm xuống, tiên nhân suy yếu, linh khí khô kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Nổi máu anh hùng cứu mỹ nhân

Vì sao lại nói với ta những thứ này?

Lý vân thấy khó hiểu nên hỏi hân.

- Ta cho rằng huyết mạch sau khi thức tỉnh, hân sẽ buông tha cho những thứ tình cảm lưu luyến không thuộc về hân. Nhưng là ta không nghĩ tới hân vẫn cố chấp như vậy...

Lữ Tuấn nói tiếp:

- Hân là loại người toàn cơ bắp, vẫn không hiểu rằng sự tình cho tới bây giờ cần phải quay đầu lại.

- Ta là muốn nói cho người biết, hân sẽ không buông tha như vậy, hân trước sau như một muốn tìm người quyết đấu. Trừ khi hân chết đi.

Lữ Tuấn ngồi thẳng dậy và nói:

- Tiếp theo hẳn có thể sẽ thi triển Huyết Kiếm quyết. Đó là một môn kiếm quyết rất tà môn, lấy máu huyết của chính mình thành động lực thôi phát kiếm ý với mức độ lớn nhất. Ngươi phải cẩn thận.

Lý Vân sững sờ một chút:

- Tại sao phải giúp ta?

Lữ Tuấn khẽ cười một tiếng, nói rằng:

- Ta giúp không phải ngươi, mà là kiếm tiên. Ngươi có thể không biết rõ, ta cùng kiếm tiên là huynh đệ. Ta thật hy vọng hẳn có thể quên thù hận, có cuộc sống của một người bình thường. Bởi vì yêu, trong lòng của hẳn sản sinh thù hận. Hôm nay thù hận này đã khiến hẳn có thể làm tất cả.. Nếu như hẳn dùng Huyết Kiếm quyết giết ngươi. Ta tin tưởng sau khi giết được ngươi, đến lúc đó hẳn sẽ tự sát. Bởi vì động lực sinh tồn của hẳn đã không còn.

Lý Vân sững sờ một chút, thấp giọng nói:

- Không thể nào? Động lực của hẳn hẳn là Hải Quỳnh tiên tử... Ta chết, Hải Quỳnh tiên tử chính là của hẳn. Chẳng phải đúng như ý nguyện của hẳn sao.

- Ngươi sai rồi, ngươi căn bản không hiểu được thái độ làm người của kiếm tiên.

Lữ Tuấn chậm rãi nói:

- Vì yêu hẳn đã trở nên điên cuồng, càng nhiều hơn là thù hận. Có thể ngay cả chính hẳn cũng không ý thức được điểm này.

- Ngươi vì sao lại hiểu hẳn như vậy?

Lý Vân tò mò hỏi:

- Các ngươi không phải là huynh đệ ruột thịt chứ?

- Nguyên nhân vì cùng chung chí hướng!

Lữ Tuấn nhấn mạnh 1 câu.

“Cảm giác ruột thịt cũng không sai biệt lắm...!”

Trong thâm tâm Lý Vân nói thầm.

Lữ Tuấn chỉ cười mà không giải thích thêm gì cả.

- Những việc cần nói ta đều nói hết rồi, ta còn có việc đi trước. Đúng, ngươi không chỉ có một tình địch. Kiếm tiên cũng không phải phiền toái lớn nhất đâu.

Lữ Tuấn đứng dậy, khoe miệng tươi cười nhưng không thiếu một tia ý vị thâm trường:

- Muốn chính thức có được Hải Quỳnh tiên tử, ngươi phải có bản lĩnh mạnh mẽ mới được, cố gắng đi... Ta rất chờ mong khi ngươi tu thành chính quả sẽ có hình dạng gì.

Trong thâm tâm Lý Vân cũng âm thầm cảm thấy phiền muộn, tiên nữ quả nhiên là một đại phiền phức.

Thực sự không hiểu cái quái gì đang diễn ra nữa...

Nhưng nghĩ lại, tình địch nhiều chứng tỏ Hải Quỳnh tiên tử xác thực rất ưu tú.

- Tuấn ca... Vẫn có chuyện ta muốn hỏi.... Ngươi rốt cuộc có thân phận gì?

Lý Vân thu liễm tâm thần, ngẩng đầu nói, vốn định hỏi lại vài câu, lại phát hiện thân ảnh Lữ Tuấn sớm đã biến mất không còn thấy đâu.

Vung ống tay áo, trong không khí không còn lại một điểm khí tức.

- Cho thêm một ly bia đi...!

Lý Vân lại kêu bồi bàn thêm một ly bia, một hơi uống cạn. Thực sự rất thống khoái. Bình đến tương ngăn, nước lên đất chặn. Lý Vân lắc đầu dự định rời khỏi.

...

Mới vừa quay người lại, một thân ảnh quen thuộc liền đập vào trong mắt hắn. Nhâm Hiểu Nguyệt một thân quần áo màu hồng đang đứng cùng một đám trẻ tuổi gần bậc chữ T, cùng một đám người khác giảng co. Xem ra đang gặp một chút phiền toái.

Lý Vân dừng bước nhìn lại.

Đúng lúc này, bên phía Nhâm Hiểu Nguyệt có hai người thanh niên bị một người bên đối phương đánh cho nằm trên mặt đất ôm bụng co quắp, xem ra người kia hạ thủ có phần ngoan độc. Vừa nhìn cũng biết là loại người tàn nhẫn. Lý Vân suy đoán, bên phía Nhâm Hiểu Nguyệt chắc hẳn đều là bạn học của nàng, đang cùng bọn họ giảng co rất có khả năng là một đám lưu manh.

Nhâm Hiểu Nguyệt mắt thấy hai bạn học bị đánh, nhất thời tiến lên muốn vì bạn học mà đấu lý. Xem khuôn mặt như muốn phát hỏa. Lý Vân ngậm cười khô, lớp trưởng cũng thực sự quá không hiểu chuyện đi, người làm như nơi này là trường học vậy. Người ta là lưu manh chẳng lẽ lại muốn cùng người giảng đạo lý, nếu nghe thì đã không phải là lưu manh rồi.

Lý Vân vốn chẳng muốn đi chọc thêm phiền phức. Chỉ là không muốn nhìn thấy Nhâm Hiểu Nguyệt bị sỉ nhục khi dễ. Đám lưu manh này vừa nhìn cũng biết hung ác mười phần. Thoáng do dự một chút, hắn đi về phía trước.

Lúc này Nhâm Hiểu Nguyệt hai tay chống nạnh muốn cùng đám lưu manh phân rõ phải trái, mấy người bạn học bên cạnh nàng thấy tình thế không ổn đã len lén trốn đi.

Đối phương dẫn đầu là một thanh niên đầu tóc tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, hắn mặc một chiếc áo lông đen phanh khóa kéo lộ ra bộ ngực, mặt trên là một hình xăm đầu rắn dữ tợn. Đối mặt với Nhâm Hiểu Nguyệt đang tranh cãi, hắn tựa hồ không tức giận một chút nào. Bày ra vẻ mặt đầy tiểu ý nhìn Nhâm Hiểu Nguyệt, lè lưỡi ra liếm môi vài cái, bộ dáng tươi cười trong đôi mắt dần dần biến mất, lộ ra dục vọng trần trụi không có chút nào che giấu.

- Tiểu muội muội, em theo anh đi, nếu như em theo anh, từ hôm nay trở đi, ca ca sẽ bảo kê cho em, đám bằng hữu của em sau này cũng sẽ không còn có người nào dám bắt nạt.

Tên đầu tóc mở miệng cười nói:

- Cùng anh rời đi, ca ca cho em thoải mái. Đúng rồi, các em cũng là sinh viên hả? A Thanh anh thích nhất là kết giao bằng hữu với những nữ học viên thanh thuần như các em đó.

Nhâm Hiểu Nguyệt nghe vậy nhất thời liền hiểu ý đồ của đối phương, tức giận nói:

- Lưu manh...

- Ha ha, em nói đúng lắm, anh chính là lưu manh...!

Đầu tóc A Thanh mặt mày cười cười:

- Không phải nói đàn ông không lưu manh thì phụ nữ không yêu sao? Ca ca chính là nổi danh bại hoại và lưu manh, em nhất định là yêu chết anh đúng không. Các huynh đệ, mang cô ta lên trên, nguyên tắc của ta là có tiền cùng nhau kiếm, có gái cùng nhau chơi. Ngày hôm nay chúng ta tập thể làm tân lang...

Nghe tên đầu tóc A Thanh nói như vậy, những người bạn học bên cạnh Nhâm Hiểu Nguyệt tựa hồ sợ vỡ mật. Chẳng qua đại bộ phận bạn học coi như có nghĩa khí, cũng không trốn chạy.

Chỉ là bọn hắn lúc này cũng là lực bất tòng tâm.

Đứng trước mặt là một đám lưu manh, mấy tên học sinh này có thể làm cái gì?

- Lớp trưởng, có rắc rối gì sao?

Trong lúc Nhâm Hiểu Nguyệt đang bất lực, Lý Vân đột nhiên xuất hiện. Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Nhâm Hiểu Nguyệt, cùng nàng sóng vai đứng chung một chỗ, chẳng qua biểu tình có điểm lạnh nhạt.

- Cậu định bảo vệ cho tớ sao?

Nhâm Hiểu Nguyệt nghiêng đầu, hỏi.

- Ha ha, nghe cậu nói kìa, tất cả mọi người đều là bạn học, thấy bạn bè gặp nạn, tớ có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Lý Vân khẽ cười một tiếng, đối với gã đầu tóc A Thanh nói:

- Chúng mày cút mau, tao không muốn gây chuyện.

Câu nói đầu tiên của Lý Vân đã chọc giận gã đầu tóc A Thanh:

- Tao chửi mẹ mày, ca ca tao nói chuyện với gái mà mày cũng dám xen mồm vào. Lập tức cút ngay, bằng không đừng trách tao không khách khí.

Gã đầu trọc gầm lên giận dữ, nhất thời hấp dẫn ánh mắt mọi người chung quanh. Rất nhiều người đều đứng xem cuộc vui. Cũng có một ít nhất gan sợ phiền phức đã tính tiền dòi đi.

- Đám lưu manh các ngươi, lẽ nào các ngươi không sợ phạm pháp?

Có Lý Vân bên người, Nhâm Hiểu Nguyệt có dũng khí hơn rất nhiều. Nàng lớn tiếng quát:

- Ác giả ác báo, các ngươi sớm muộn sẽ gặp báo ứng, sớm muộn sẽ phải chịu pháp luật trừng phạt nghiêm khắc.

- Cô bé à, nói chuyện nên chú ý một chút, bọn anh mặc dù là lưu manh, nhưng bọn anh không làm gì phạm pháp a.

A Thanh càn rỡ cười nói:

- Là người của các em trêu chọc huynh đệ của bọn anh trước, bọn anh chỉ qua đây để đòi công đạo. Nếu như em...

- Đệt, mày muốn chết...!

Lý Vân không định cho tên đầu trọc A Thanh nói hết câu, lập tức nói:

- Đừng nói nhảm, bọn mày đều là một lũ đại phôi đản ti tiện, không đem bọn mày đánh cho tàn phế, bọn mày còn không biết thế nào là tốt xấu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Vị khán giả thần bí

- Hóa ra là một kẻ mềm yếu...

Đầu trọc A Thanh khẽ cười một tiếng, nói:

- Bạn thân, muốn anh hùng cứu mỹ nhân, mày cũng phải thấy rõ tình thế chứ. Trong tay anh mày có hơn năm mươi người, mày nếu không sợ chết, tao cũng không phản đối. Nói đi, đầu solo hay quần ầu?.

Lý Vân khinh thường nói:

- Ý mày solo chính là một mình tao chọi năm mươi người chúng mày, còn quần ầu là năm mươi người chúng mày đánh một mình tao... là như thế hả?

A Thanh nghe vậy, sững sờ một chút, lập tức cười nói:

- Thằng nhãi, xem ra mày cũng rất hiểu chuyện a?

Lý Vân bước ra một bước, đôi mắt lạnh lẽo liếc nhìn đầu trọc A Thanh, khinh miệt nói:

- Hãy bớt sàm ngôn đi, ngon nhào đô... Cho bọn mày xuất thủ trước, nếu để tao xuất thủ, bọn mày căn bản không có bất cứ cơ hội hoàn thủ nào.

Mắt thấy Lý Vân bày ra một bộ dạng uy hiếp hò hét khủng bố, đầu trọc A Thanh cũng sững sờ một chút. Trước mắt chỉ là một người thanh niên diện mạo xấu xí, không biết hán thuộc loại gà mờ giả bộ hảo hán hay là giả heo ăn thịt hổ đã định liệu trước?

Nếu như là loại người phía trước, vậy hẳn nhất định sẽ chết rất khó coi. Còn nếu là người sau, như vậy thì sẽ rất phiền phức.

Nhâm Hiểu Nguyệt cắn chặt môi, nhìn bọn đàn ông đối diện kia, trong mắt tràn ngập tức giận. Trong nội tâm nàng âm thầm chửi rủa, những vật cản của xã hội tiến bộ này vì sao không chết hết đi cho rộng chỗ.

- Thế nào? Mày sợ?

Lý Vân khinh thường nói, con ngươi màu đen nheo lại, khóe miệng cong lên dị thường quỷ quái. Cùng lũ lưu manh này đánh nhau, có lẽ mất hết mất mũi, bất quá nếu đã dự định ra mặt, phải trước sau vẹn toàn. Huống chi mình cùng Nhâm Hiểu Nguyệt lại còn là bạn học. Bạn học trong lúc gặp khó khăn tương trợ cũng là hợp lẽ.

- Bà mẹ nó.... Lão tử chưa phải chưa từng giết người, tao có cái gì phải sợ. Mày có tin hay không hiện tại tao lập tức giết chết mày.

A Thanh kêu gào nói:

- Giết chết mày, nhiều lắm mất hai vạn đồng hậu sự. Mày cho là mày tính toán ngon ăn như vậy sao. Tường anh hùng cứu mỹ nhân, mày cũng không nhìn một chút xem đây là địa phương nào.

Lão tử đã từng giết người, đây là lời A Thanh phun ra khỏi miệng.

Nội tình bên trong ai cũng biết, điều hắn nói chẳng qua chỉ là cái đáng cười. Có người nói trước đây đầu trục A Thanh mới vào nghề một thời gian, lão đại giao nhiệm vụ, bắt hắn phải đi thu phí bảo kê. Kết quả đối phương là lão đầu sáu mươi tuổi bán quẩy hàng, hắn vừa mới nói, lão đầu liền bộc phát bị xuất huyết não, chết ngay tại chỗ.

Đây chính là cái mà hắn gọi là đã từng giết qua người.

...

Cách đó không xa, có một người ngồi trên ghế sa lon, lão nhân dáng dấp ngoài năm mươi, khí định thần nhàn, tựa ở trên ghế sa lon, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào tình huống ở bên này. Bên cạnh hắn, chỉ thấy có một nữ tử không dưới hai mươi. Nữ tử cả người trang điểm son phấn, nhìn qua phục trang đẹp đẽ. Khuôn mặt cũng cực kì thanh tú, vóc dáng cũng mê hoặc dụ người. Lúc này, một tay lão nhân đặt trên cái mông của nàng vuốt ve xoa nắn, nữ tử thỉnh thoảng rên nhẹ vài tiếng.

Mất thấy tình thế ngày một căng thẳng, một số ít khách nhân nhát gan sợ phiền phức liền rời khỏi, còn lại đa số lưu lại xem náo nhiệt. Đến nhà hàng chơi đêm, người nào không phải vì giải sầu do cô đơn, tìm kiếm kích thích. Trước mắt một màn vui nhộn kích thích sắp diễn ra. Bọn họ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua.

- Hồng gia, ngài xem chúng ta có phải hay không đứng gia can thiệp một chút.

Lúc này một gã thanh niên đi giày tây, hào hoa phong nhã, đeo kiếng cận, ước chừng ba mươi tuổi đi tới trước mặt lão nhân kia, thấp giọng hỏi:

- Bên kia đều là học sinh đại học trong tỉnh, nếu như xảy ra tai nạn chết người gây náo loạn, sợ là sẽ hỏng việc lớn.

Thanh niên đeo kính tên gọi Hàn Quân, là tổng giám đốc của khu giải trí Tiền Quý. Đừng xem hắn một bộ dạng hào hoa phong nhã, kì thực cũng là một kẻ cứng hung cực ác. Ai trên đường cũng biết, năm đó hắn một người một đao giết hai mươi mạng bang đầu rắn. Đến nay nói đến hắc đạo ở tỉnh thành này đó đã là một giai thoại.

- Không sao, nhìn kĩ rồi hãy nói....!

Lão nhân âm trầm mỉm cười, ôm sát nữ nhân vào người, lần thứ hai đem tầm mắt nhìn sang phía xung đột bên kia, tựa hồ như lắm bảm:

- Nếu như ta không nhìn lắm mà nói, ngày hôm nay thật là có nhiều trò hay. Đúng, nha đầu kia hẳn là con gái của Nhâm Cường..

- Nhâm Cường?

Hàn Quân chau mày hơi lạnh dè dặt nói:

- Hồng gia, ngài nói là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Nhâm Cường? Nếu là như vậy mà nói, chúng ta càng nên ra mặt.

- Không có việc gì, cứ im lặng mà xem biến cố....!

Bàn tay to của Hồng gia đã an ủi tại bộ ngực của nữ nhân, dùng sức bóp mạnh một cái, hắn mới vừa cười vừa nói:

- Có người trẻ tuổi kia ở đây, con gái Nhâm Cường sẽ không xảy ra việc gì. Người trước hết cứ đi đi, đúng, sớm liên hệ với bệnh viện, phòng chừng nhóm người đầu trục A Thanh đều được lên cáng đi cấp cứu đó.

- Ah, tôi biết....!

Hàn Quân biết ánh mắt Hồng gia không sai bao giờ, nếu hắn xem trọng người trẻ tuổi kia. Như vậy nói lên hẳn tuyệt đối sẽ không gặp nguy hại gì.

...

- Khi người khinh thường mạng sống của con người, thì sau đó sinh mạng của người cũng sẽ bị người khác xem nhẹ...!

Lý Văn nói một câu triết lý đầy giáo huấn, tay phải không biết cầm lên một bình rượu từ lúc nào, không hề báo trước hung hăng ở trên đầu A Thanh nện một cái thật mạnh. Vết máu đỏ tươi từ trên đầu chảy ra, hắn kêu lên thảm thiết, còn chưa kịp gọi người khác đã bị hôn mê.

Lý Văn giọng điệu bình tĩnh nói:

- Đây là báo ứng..

- Chúng ta đi thôi...!

Lý Vân đối với Nhâm Hiểu Nguyệt đang nghiêng đầu nhìn nói.

Nhâm Hiểu Nguyệt có chút ngạc nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy đánh nhau, lại là tàn nhẫn như vậy, mắt không nháy lấy một chút. Lại thấy ánh mắt cùng vẻ mặt của Lý Vân vẫn thản nhiên. Làm cho người ta cảm giác như là chưa từng có chuyện gì phát sinh vậy.

Một khắc này, Nhâm Hiểu Nguyệt chợt thấy Lý Vân trước mắt rất xa lạ.

Trên thực tế, tại hiện trường rất nhiều người đều có chút ngoài ý muốn, bọn họ hình như cũng không ngờ tới Lý Vân đáng đáp học sinh như vậy mà ra tay thật tàn nhẫn. Chỉ có lão nhân gọi Hồng gia đang yên bình thường thức trong tay bộ ngực của nữ nhân là không có gì ngạc nhiên, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, tựa hồ tương đối tán thưởng với hành vi của Lý Vân.

- Tên tiểu tử phế vật này...!

Sau một lúc ngậy người, thủ hạ A Thanh đem Lý Vân vây quanh. Lúc này, Nhâm Hiểu Nguyệt đã không còn là trọng yếu. Lý Vân mới là mục tiêu của chúng.

Nhâm Hiểu Nguyệt mắt thấy bọn họ muốn quần ẩu, tâm tình nhất thời khẩn trương hẳn lên, nàng thỉnh thoảng lại hướng phía cửa nhìn tới, hi vọng cha mình có thể nhận được tin nhắn, lập tức tới đây ngay.

Trước đó, trong lúc xảy ra chuyện, Nhâm Hiểu Nguyệt ngay lập tức nhắn tin cho cha mình Nhâm Cường cầu viện. Tính toán thời gian, hẳn cũng sắp đến. Nhâm Hiểu Nguyệt lo nhất chính là cha mình không thấy được tin nhắn.

Nàng biết Lý Vân lợi hại, nhưng đã có câu nói: song quyền nan địch tứ thủ. Hẳn chỉ có một người, đối phương cũng hơn mười người. Một khi quần ẩu, Lý Vân ắt sẽ gặp nguy hiểm.

- Kè nào dám khi dễ con gái của ta....

Rốt cục, Nhâm Hiểu Nguyệt nghe được một âm thanh quen thuộc. Sau đó, Nhâm Cường mang theo mười mấy người hiện ra trong tầm mắt cô. Nhâm Cường chỉ là một người buôn bán, bất quá thuộc hạ được chọn bằng thông báo tuyển dụng chính là bộ đội xuất ngũ đặc chủng. Mặc dù đối với yêu ma quỷ quái giao chiến không được, nhưng thu thập những tên lưu manh này thì không là cái gì cả. Sau khi nhận được tin nhắn cầu cứu của con gái, hắn liền vội vàng triệu tập nhân thủ, một khắc không dám lơ lửng thời chạy đến.

Nhâm Cường sau khi vào cửa, tại khu dành cho khách quý nhìn thấy Hồng gia đang hưởng thụ nữ nhân, nhưng lại không có ý chào hỏi, tùy ý lờ mờ mắt liền đi nhanh về phía trước. An nguy của con gái mới là điều trọng yếu.

Nhâm Cường xuất hiện, tất cả lầu một phòng khách khu giải trí Tiền Quỹ đều an tĩnh lại. Đám lưu manh kia tựa hồ cũng biết Nhâm Cường, nhìn thấy hắn, dường như cũng có chút kiêng kỵ, đều lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Một hồi tranh đấu không cân sức

Nhìn vẻ mặt Nhâm Cường lo lắng xen lẫn tức giận ngó Nhâm Hiểu Nguyệt, thấy nàng không có việc gì, trong lòng nhất thời buông lỏng một hơi. Lập tức, hắn quát khẽ một tiếng:

- Các ngươi thật hỗn xược, con gái của ta mà cũng dám khi dễ? Ai, ai dám động đến con gái của ta? Mẹ nó, đứng ra đây cho ta.... Có tin hay không ta làm cho cả nhà các ngươi chết không toàn thây...

Nhâm Cường không phải hắc đạo, nhưng hắn thật sự có thể nói ra những thứ cuồng ngạo như vậy. Bởi vì thực lực của hắn tại nơi này vô cùng bá đạo, hơn nữa phía sau hắn còn có một nhóm trên mười hai người đội bảo an.

Hiện trường rất nhiều người có vẻ há hê đưa mắt lờ mờ bọn lưu manh, thầm nghĩ đáng đời.

Xem nào nhiệt đại bộ phận đều là những kẻ thờ ơ, vô cảm và máu lạnh, người nào rơi vào hoàn cảnh xấu bị khi phụ xỉ nhục, bọn họ sẽ nói, đáng đời các ngươi, ai bảo có mắt không trông động vào bọn lưu manh. Lần này người bị khi phụ chiếm thượng phong thì, bọn họ đi ngược lại khinh bỉ lũ lưu manh, nói chúng đáng đời.

Không sớm thì muộn vẫn xuất hiện những thứ hỗn tạp. Lý Vân thờ ơ lạnh nhạt, xung quanh những người xem nào nhiệt, cùng Lỗ Tấn dưới ngòi bút xem đồng bào của chính mình bị chém đầu, thất cổ, không lộ vẻ gì, mắt cảm giác, là đồ bỏ đi, có cái gì khác biệt đâu? Xã hội loài người, xem ra cũng không

thiếu kẻ bại hoại.

Nhâm Cường khí thế hung hãn kêu gào vài tiếng, hiện trường phát ra trở nên an tĩnh lại. Ánh mắt của hắn hướng bốn phía quét ra, tầm mắt tới chỗ nào ai lấy đều cúi đầu, rất sợ đưa đến tai bay vạ gió. Duy chỉ có Lý Vân có can đảm nhìn thẳng.

Về sau chú ý tới Lý Vân ở đây, Nhâm Cường nhất thời phì cười, trách không được con gái không xảy ra việc gì, hóa ra có hắn ở đây. Có hắn ở đây, đừng nói chỉ là một chút lưu manh nhỏ bé này, cho dù đó là yêu ma quỷ quái thì như thế nào chứ?

Đi qua chỗ Lý Vân đánh tiếng bắt chuyện, vừa cười vừa nói:

- Sớm biết rằng cậu ở đây, tôi sẽ không vội vàng đến vậy... Tiểu Lý a, nhờ có cậu chiếu cố tiểu nha đầu Hiểu Nguyệt của tôi. Để Cảm tạ tôi mời cậu đi ăn khuya a.

Nói xong, Nhâm Cường lại đưa mắt nhìn sang Nhâm Hiểu Nguyệt, trong giọng nói mang theo một tia oán giận:

- Hiểu Nguyệt, con cũng thật là, có tiểu Lý bên cạnh che chở thì con sợ gì chứ. Phải vậy không, tiểu Lý?

Lý Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, người đàn ông này tựa hồ đối với mình rất xem trọng. Không phải là muốn nhận mình làm con rể chứ?

Ngón tay khô quắt của Hồng gia luôn vào quần mỏng nữ nhân, tiếp tục nhúc nhích dần tới, nữ nhân vẻ mặt có chút kiều mị, trong hơi thở rên rỉ phát ra ngày một dồn dập.

Bất quá sự chú ý của Hồng gia cũng không tập trung tại sự rên rỉ của nữ nhân, từ đầu đến cuối, hắn đều tập trung nhìn không chớp mắt chỗ Lý Vân và Nhâm Cường.

Lúc này, lại có người từ cửa tiến vào, đi theo phía sau hơn mười người. Người nọ hình dạng tầm trên bốn mươi, khuôn mặt hèn mọn, trên mặt có một vết sẹo dài. Xem ra, có điểm giống người lái xe bus. Hồng gia ngẩng đầu nhìn đám người kia, ngoắc tay gọi Hàn Quân qua đây, phân phó:

- Dọn dẹp, đóng cửa quán, ta muốn xem trò hay.

Cái người mặt sẹo mới tới kia cũng là kẻ có tiếng, chính là lão đại của tên đầu trọc A Thanh. Người này biệt hiệu gọi là Ba Tam mặt sẹo, mười phần là người xấu, cò bạc, đồ xúc xắc như nhau tất cả đều do hắn kinh doanh. Có người nói, mặt sẹo Ba Tam lâu nay đã chuyển biến phương thức kinh doanh, muốn làm ăn trong sạch. Đoạn thời gian trước bởi vì một mảnh đất, cùng Nhâm Cường gây ra chút ít mâu thuẫn. Ngày hôm nay việc này xem ra có thể hiểu được.

Hàn Quân nghe vậy, vội vàng chạy đi làm công tác.

Tên lái xe bus mang người tới trước mặt Nhâm Cường, khoe miệng miễn cưỡng tươi cười lộ ra một bộ dáng đối trá, lớn tiếng nói:

- Nhâm tổng.. Thế nào? Ông cũng có thời gian rảnh rồi tới chỗ lịch sự tao nhã này, không phải là coi trọng cô nàng bên cạnh ngài đấy chứ? Ài, quả thực không tệ, bất quá thuộc hạ tôi cũng có mấy người sinh viên mới tới, không bằng chúng ta mượn phòng đối chơi đi....

Nhâm Cường là người thông minh, thấy chuyện này mặt sẹo Ba Tam đích thân ra mặt, cũng biết đêm nay việc này khó có thể ổn thỏa.

Nhâm Cường không che dấu chút căm hận nào, cười lạnh nói:

- Ba Tam mặt sẹo, ngươi có mặt chó à hay bị mù không, đây là con gái của tao... Hừ, sự tình ngày hôm nay là ngươi cố ý an bài hả? Ta biết, cái hạng mục xây dựng bán với cho thuê lần trước không tới tay ngươi, trong lòng ghen ghét ta đúng không? Ta nói Ba Tam ngươi có còn là nam nhân sao? Có bản lĩnh ngươi hướng về ta này, vì sao lại quấy rầy con gái của ta.

Ba Tam mặt sẹo trên mặt vẫn tươi cười như cũ khiến người khác phản cảm, nói:

- Nhâm tổng, đừng có nói vậy, tôi đâu bắt nạt con gái của ông, ngược lại bằng hữu con gái ông đánh ngất xỉu thủ hạ tôi, ông không thấy A Thanh chảy máu nằm trên đất hay sao, nếu không đưa đi cấp cứu coi chừng chết người đó.

- Tiểu Lý, là cậu đánh hắn?

Nhâm Cường lúc này mới để ý A Thanh đang nằm như chó chết trên mặt đất.

Lý Vân không nói gì, chỉ gật đầu.

Ba Tam mặt sẹo con ngươi âm nhu nheo lại, lạnh giọng nói:

- Thăng nhóc, mày thật là điên rồ, dám hỗn láo với tao?

- Tôi là một người học sinh tốt....

Lý Vân nhún nhún vai:

- Bình thường tôi chẳng phí thời gian nói chuyện với lũ căn bã của xã hội như các người, bắt quá tôi đột nhiên nhớ tới câu nói, thay trời hành đạo, vì dân trừ hại.

Lời nói còn chưa dứt, trong tay Lý Vân không biết từ lúc nào đã cầm thêm một cái bình rượu, thân hình nhoáng một cái, trong nháy mắt tức thì xuất hiện trước mặt Ba Tam, hung hăng nện một phát trên đầu hắn. Bình rượu nát nghiền, đầu đầy máu tươi. Có điều Ba Tam mặt sọ năng lực kháng đòn hiển nhiên so với A Thanh cao hơn một chút. Tuy rằng trên đầu máu tươi chảy ròng ròng, nhưng không có té xỉu.

Tràng diện máu tanh như vậy, Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn thấy mà giật mình, trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, tâm như trống động, gắng sức nhìn Lý Vân làm những thứ kinh thế hãi tục.

Nhâm Cường cũng không khỏi động tâm, ngoan độc. Con gái nếu là theo chân nam nhân như vậy, xác định an toàn không lo bị bắt nạt.

Ba Tam mặt sọ ánh mắt âm u khiến người ta cảm thấy trước được con giồng tổ sắp đến.

Cách đó không xa Hồng gia vẫn như cũ thái độ khó dò, nhìn về mặt tàn nhẫn của Lý Vân kia, trong lòng hắn không khỏi thở dài, Trường Giang sóng sau đề sóng trước, giang sơn bội hữu xuất nhân tài.

Đi tới sát rìa sân khấu, Lý Vân khẽ cười một tiếng:

- Các vị xem nào nhiệt, các huynh đệ không có liên quan, tôi muốn vì dân trừ hại, mời các người đi về, không nên đứng ngoài hại thân.

Lời này vừa nói ra, người xung quanh còn chưa kịp để Hân Quân sơ tán, dọn dẹp, mọi người giống như chim di cư, ngay lập tức giải tán.

- Tiểu tử mày giỏi đó...

Ba Tam mặt sọ đã đem đầu bị vỡ băng bó, hân oán hận nhìn Lý Vân, đột nhiên đem tay cho vào trong lòng

- Mày rất cuồng vọng, nhưng rất nhanh vì cái cuồng vọng đó mà phải trả giá thật nhiều.

Mặt sọ Ba Tam lạnh giọng nói:

- Mười năm trước, tại cái tỉnh này cũng chưa có ai dám dùng bình rượu đập vào đầu tao.

Lý Vân lắc đầu:

- Tôi cũng không cảm thấy vinh hạnh vì điều đó.

Ba Tam mặt sọ khẽ cười một tiếng nói rằng:

- Tuổi trẻ khinh cuồng.....

Chân mày Lý Vân nhướn lên:

- Ông cũng rất cuồng vọng a, đầu năm này, xã hội đen đã không thịnh hành nữa. Tôi khuyên ông rửa tay chậu vàng, quay đầu lại là bờ.

Mặt sọ Ba Tam lần thứ hai cười lạnh một tiếng, nói:

- Các huynh đệ, lên, đánh chết, đánh tàn phế hắn cho ta.

Lời này vừa nói ra, xung quanh hơn mười người nhất thời hướng Lý Vân xông đến. Nhâm Cường khoát tay chặn lại, phía sau hắn hơn chục người cũng lao vào, hai nhóm người ngựa lẫn nửa giằng co.

- Nhâm tổng, tôi có thể ứng phó...!

Lý Vân khước từ hỗ trợ của Nhâm Cường, một mình đi tới, chủ động công kích. Tiện tay lao đến một người. Chỉ là nhẹ nhàng đụng chạm, người nọ kêu thảm một tiếng, gãy xương cánh tay. Cứ như vậy, Lý Vân không phải vận gãy tay thì đá gãy chân. Mà những người đó thủy chung chưa chạm tới y phục của hắn. Mấy phút đồng hồ sau, toàn bộ hơn mười người đã nằm trên mặt đất kêu rên âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đạn gây tổn thương tới yêu quái

Lý Vân đã chứng minh điều mình vừa nói, một mình đấu với bọn họ. Chỉ tiếc, từ lúc mới bắt đầu cái này đã là cuộc tranh đấu không cân xứng. Yêu quái cùng nhân loại bình thường, hoàn toàn là một lực lượng cấp cao hơn rất nhiều. Huống hồ Lý Vân lại là một con yêu khủng bố.

Thân thủ rất nhanh, sức mạnh quả là bá đạo. Ngón tay đang nhúc nhích dưới hạ thân nữ nhân được Hồng gia rút về, về mặt lão trở lên ngưng trọng, giống như không tự chủ nói:

- Không phải người a...

Lý Vân không chút biểu tình mà quét mắt một vòng nhìn lũ lưu manh nằm la liệt trên đất, cuối cùng đem ánh mắt dừng tại trên người Ba Tam mặt sẹo. Lúc này Ba Tam giống như một con gà trống đánh thua, ủ rũ. Bất quá sát ý trong đôi mắt hắn không hề che dấu chút nào.

- Thế nào? Không phục?

Lý Vân khẽ cười một tiếng.

Mặt sẹo chậm rãi ngẩng đầu, lập tức cười lạnh một tiếng, trong tay cầm một khẩu súng lục nhắm ngay Lý Vân nói:

- Nhìn thấy thân thủ mày không tệ... Đáng tiếc mày quên mất một điều, công phu lợi hại đến mấy cũng không đỡ được súng lục.

- Mày dám nổ súng sao?

Lý Vân rất có hứng thú nhìn hắn nói:

- Nổ súng tại đây chính là tội lớn đó..

- Phanh...!

Trả lời Lý Vân là một tiếng súng thanh thúy vang lên.

Trong khoảnh khắc, Lý Vân cảm thấy trong ngực một trận đau nhức, mới phát hiện mình trúng đạn. Dấu vết máu ở vết thương cũng không có thẩm thấu ra ngoài. Bất quá hắn có thể cảm giác được đau đớn nóng rực và ướt át. Nói thật, nổ súng ở khoảng cách gần thực vui vẻ. Lúc đó, trong đầu Lý Vân chỉ hiện lên một cái ý niệm, chính mình cũng bị thương sao? Cũng bị trúng đạn.

Ba Tam mặt sẹo nhất thời sửng sốt, hắn cảm giác như là gặp quỷ. Rõ ràng nhắm súng giữa ngực đối phương, bắn trúng, thế nhưng hắn không hề ngã xuống.

Lý Vân ngẩng đầu tựa cười mà không cười nhìn Ba Tam mặt sẹo nói:

- Đúng vậy, lá gan của mày khá lớn... Ban ngày ban mặt, mày tự nhiên dám nổ súng bắn người. Thế nhưng mày lại không giết được tao...

Ba Tam mặt sẹo như bị điên. Đây là người sao? Hít sâu một hơi. Hắn lần thứ hai đi lên phía trước vài bước. Dùng nòng súng tối om nhắm chuẩn, lấy Lý Vân làm hồng tâm.

- Tao không tin không giết được mày. Trừ phi mày không phải người.

Lý Vân ngẩng đầu lên. Trong ánh mắt xẹt qua một tia yêu dị ánh quang sắc lạnh:

- Tao hiện tại nên phản kích... Tao sẽ không ngu đứng im cho mày tiếp tục nổ súng.

Ba Tam mặt sẹo trong lòng bỗng dưng cảm thấy bất an. Biến sắc. Bộ dáng chuẩn bị bóp cò súng. Vào lúc này, thân ảnh Lý Vân đã biến mất. Cùng lúc đó Ba Tam mặt sẹo cảm thấy tay phải cầm súng của mình có người nắm lấy. Ngay sau đó hắn nghe được thanh âm yêu dị của Lý Vân:

- Còn muốn nổ súng hành hung sao? Buông tay đi....!

Tiếng nói vừa dứt, Lý Vân dùng một chút sức. Ba Tam mặt sẹo kêu lên một tiếng đau đớn. Chỉ nghe thấy tiếng rơi loảng xoảng trên mặt đất. Lúc này cánh tay phải của Ba Tam mặt sẹo đã bị Lý Vân phế. Bây giờ ngay cả Địa Y viện tốt nhất cũng không thể chữa lành vết thương cho hắn. Toàn bộ quá trình nói ra có vẻ dài. Kì thực chỉ xảy ra trong vòng vài giây đồng hồ. Nhâm Hiểu Nguyệt, Nhâm Cường hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người. Chỉ có Hồng gia là âm thầm gật đầu, tựa hồ có vẻ tán thưởng.

- Nhâm tổng. Gọi điện thoại cho hòa thượng. Báo ông ấy đến giải quyết hậu quả cho tốt...!

Lý Vân nhàn nhạt nói.

Nhâm tổng sững sờ một chút. Tức thì móc điện thoại ra bấm tới số điện thoại của Trí Hoàng đại sư. Vấn đề đem sự tình xảy ra tại khu giải trí Tiền Quỳ nói một lần cho lão hòa thượng biết.

Nhâm Cường bên này lời nói vẫn chưa dứt, bên kia lão hòa thượng đã cúp máy. Phòng chừng rất nhanh sẽ có mặt tại đây trong vài phút nữa.

- Nhâm tổng, sự việc đã được giải quyết, tôi nghĩ tôi nên đi. Mọi chuyện tiếp theo, lão hòa thượng sẽ xử lý.

Lý Văn nói xong câu đó liền xoay người rời đi.

Nhâm Hiểu Nguyệt vốn định đuổi theo xem tình trạng vết thương của hắn, lại bị cha mình gắt gao kéo lại.

- Hắn liệu có chết không?

Nhâm Hiểu Nguyệt hết sức lo lắng thấp giọng hỏi một câu. Thông thường trên TV đều là diễn ra như thế này, nhân vật người anh hùng sau khi chế ngự được kẻ độc ác, sẽ im lặng mà dời đi. Mà chờ đợi hắn đó là thương thế phát tác liên tục mà dẫn đến tử vong. Bây giờ hiện tại không phải đang diễn trò, mà là chuyện chân thật xảy ra. Lý Văn trúng đạn là thật, năng thấy được chắc chắn 100%.

- Yên tâm đi, không có việc gì đâu..!

Nhâm Cường nắm tay con gái, không ngừng an ủi. Trên thực tế, lúc này hắn trong lòng cũng không hề bình tĩnh như vẻ mặt bên ngoài.

Mất thấy Lý Văn đi ra ngoài, nữ nhân bên cạnh Hồng gia muốn đứng dậy đuổi theo, lại bị Hồng gia ngăn cản:

- Không nên gấp... cứ xem xét kĩ đã... mấy ngày nữa sẽ tìm cơ hội tiếp xúc hắn.

Lúc này tổng giám đốc khu giải trí Tiền Quỹ nom nớp lo sợ đi tới, tự xin chỉ thị, nói:

- Hồng gia, bây giờ nên làm gì? Báo cảnh sát? Hay là trước tiên đem tiểu tử kia ngăn lại, việc này là do hắn gây ra.

- Đồ ngu ngốc...!

Hồng gia hướng về Hàn Quân quát mạnh một tiếng, nói:

- Cậu là đồ óc heo à, cậu không thấy được bản lĩnh hắn sao, người như vậy chỉ có thể là bạn, tuyệt đối không thể làm địch nhân. Hiện tại việc cậu nên làm là gọi xe cứu thương, đồng thời phối hợp với bọn họ vận chuyển người bệnh. Mọi chuyện còn lại không cần cậu quản...Đứng, nói cho bọn thủ hạ cậu biết, chuyện xảy ra ngày hôm nay, không ai được phép nói ra ngoài, bằng không cả nhà hắn sẽ không yên ổn.

- Tôi biết.

Hàn Quân ưng thuận một tiếng liền bận rộn chạy đi xử lý mọi chuyện.

Tay Hồng gia tiếp tục luồn vào dưới váy nữ nhân kịch liệt nhúc nhích một trận, nữ nhân ngồi ở trên ghế sa lon, kiều đồn gãy dựa, đôi má ửng hồng, mồm thở dốc có vẻ cực kì vui thích, sung sướng.

- Yên tử.... Điều tra thân phận Lý Văn cho ta.

Hồng gia đột nhiên ngừng tay đứng dậy nói. Nữ tử tựa hồ vẫn chưa đạt đến khoái cảm vui thích lớn nhất, trong ánh mắt rõ ràng có vài phần mất mát cùng oán giận. Bất quá nàng vẫn nhu thuận đáp ứng.

...

Ánh trăng nhẹ chiếu lên trên đường cái, xa xa truyền đến từng trận âm thanh vui đùa ầm ĩ. Quán ăn đêm phía trước có một mảnh rừng cây nhỏ, thoáng mát. Ở đây là nơi có điều kiện dã chiến tốt nhất. Lý Văn lại không nghĩ nhiều như vậy. Hắn hướng rừng cây nhỏ đi đến, đi tới một chỗ không người trong này, đem cái áo đang mặc cởi ra, bàn tay sờ vùng vết thương bị đạn bắn trúng, sau đó khẽ cười một tiếng, tại đan điền vận khí tức, tích tụ lực lượng tại miệng vết thương. Ngay lập tức xì một tiếng, đầu đạn liền lao tới tương tự như phóng ra khám vào thân cây đằng trước.

Một khắc này, miệng vết thương lại chảy máu lần nữa. Đưa tay sờ soạng một chút, trên ngón tay vết máu màu vàng dính vào dưới ánh trăng chiếu xuống có vẻ rất quý dị. Thật lâu sau, Lý Văn thờ dãi nói:

- Xem ra vũ khí nóng đối với chính mình vẫn có lực sát thương nhất định... Nhất là dưới tình huống không phòng bị.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, Lý Văn xếp bằng ngay tại chỗ, hơi nhắm mắt, hai tay kết khởi Bồ Đề Ấn, đem lực lượng trong cơ thể chậm rãi di chuyển, giúp hắn chữa thương. Cũng không biết qua bao lâu, ánh trăng vượt qua bên trên tầm mắt hắn, hắn mở hai mắt ra, khóe miệng nổi lên vẻ tươi cười. Lực lượng cường đại, hơn nữa bản thân lại có năng lực biến thái làm liền vết thương, thương tổn do cây súng lục của Ba Tam mặt sẹo đem lại đã hoàn toàn không còn dấu vết.

Cùng lúc đó, tại bệnh viện nhân dân tỉnh đang rất náo nhiệt, chưa tới nửa giờ, viện khám của họ nhận được hơn bốn mươi bệnh nhân tới khám. Không phải gãy chân thì cũng là đứt dờn cánh tay. Tại đây bác sĩ trưởng tỉ mỉ quan sát sau đó cho ra một kết luận, muốn bình phục hoàn toàn là rất khó. Qua giám định chụp ảnh, người bệnh nơi thụ thương xương toàn bộ bị nghiền nát. Thật là ngoài sức tưởng tượng của bác sĩ, cánh tay và chân bọn họ, rốt cuộc là bị lực lượng gì tác động mà thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chúng ta hẹn hò nhé

Có người nói, vào buổi tối đó, tiếng kêu rên thảm thiết bao trùm toàn bộ phòng cấp cứu của bệnh viện. Sự kiện lớn như vậy, nhưng cũng không bị lưu truyền ra ngoài. Bởi vì Trí Hoảng đại sư cùng các ban ngành liên quan đã đem chuyện này làm chìm xuống. Mọi vấn đề đều không được nhắc tới nữa.

Người gây ra chuyện này là Lý Vân, nhưng lại hoàn toàn không để ý đến. Nửa đêm về nhà ngã đầu ra giường nằm ngủ. Sáng sớm rời giường như thường lệ đi đến chỗ hồ ly tinh ăn điểm tâm. Sau đó lại đi chiếc xe đạp cũ nát đến trường.

Tại lớp học, hắn nhìn thấy Nhâm Hiểu Nguyệt. Bất quá Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không chủ động tới chỗ hắn chào hỏi. Hơn nữa Lý Vân phát hiện Nhâm Hiểu Nguyệt đối với hắn tựa hồ tràn đầy sự kính nể.

Lý Vân âm thầm cười khở, chứng kiến sự kiện trúng đạn tối hôm qua đối với nàng có ảnh hưởng không nhỏ. Cũng tốt, dù sao Lý Vân cũng không có ý định tiếp xúc thân mật gì với Nhâm Hiểu Nguyệt cả..

Ngày hôm nay Lý Vân đi học nhưng không có ngủ gật. Chỉ là hắn vẫn như trước không có nghe giảng. Phần lớn thời gian hắn đều ngồi để nghỉ. Nghĩ đến kiếm tiên, đến Hải Quỳnh tiên tử, đến người thân bí tên gọi Lữ Tuấn kia.... Tâm tư có chút rối loạn, khổ sở suy nghĩ hết một ngày, cũng không có kết quả gì.

Hắn cũng không biết rằng, trong giờ học Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không có nghe giảng, cả buổi học con mắt nàng đều nhìn chằm chằm phía sau lưng của Lý Vân.

Vào buổi chiều, Lý Vân nhận được điện thoại của lão hòa thượng, nói là tỉnh thành sẽ có cảnh sát hình sự của trung đoàn cảnh sát trung ương như thường lệ qua đây hỏi một số vấn đề, bảo hắn phối hợp một chút cho tốt.

Hòa thượng rất sợ Lý Vân mất hứng, một lần nữa nhấn mạnh, sự tình đã bình ổn, hiện tại chỉ là làm bộ làm tịch như vậy mà thôi.

Cảnh sát phá án phải có chứng cứ, mà bây giờ chứng cứ bị xóa bỏ nên cũng không có. Bọn họ tìm đến chẳng qua là hỏi một ít chuyện không có quan hệ gì đến chuyện kia cả. Trước đó, khả năng hòa thượng đã có chuẩn bị, hai gã cảnh quan đối với Lý Vân thập phần khách khí, thậm chí còn có vài điểm nhiệt tình.

Khi trời gần tối, Lý Vân trở lại phòng cho thuê. Điều làm hắn phiền muộn là, vừa mở gian phòng ra. Hồ ly tinh đáng vẻ phong tình vạn chủng đi tới, nàng mang theo từng trận gió thơm đến gần Lý Vân, thấp giọng nói:

- Bạn học cậu đến kia.... Ta thấy phía ngoài trời rất lạnh nên đã tự ý làm chủ đem cửa phòng mở ra.. Nàng tựa hồ có việc tìm cậu, tâm tình có vẻ không được tốt, cậu vào xem một chút đi. Đúng, com tối không ăn sao? Không nói nữa, ta hiện tại đi nấu gì đó cho cậu. Sau khi xong việc hãy trở lại ăn....

- Ừm..!

Lý Vân nhận lời một tiếng, lập tức nói:

- Vậy thì làm phiền chị. . .

- Nhanh lên một chút a...!

Vương Trân Trân hạ giọng căn dặn một tiếng liền uốn éo cái mông đi xuống lầu. Trong khi xoay người, trên mặt của nàng rõ ràng mang theo một tia không hài lòng.

Vừa thấy được Lý Vân, Nhâm Hiểu Nguyệt tức thì đứng lên:

- Xin lỗi. Mình không biết đi đâu tìm cậu. Tớ tới đây... Vốn là định đứng tại cửa chờ cậu. Thế nhưng tỷ tỷ cho thuê nhà không muốn tớ đứng trước cửa. Tớ đành vào đây. Cậu sẽ không tức giận chứ? Nếu không tớ hiện tại ra ngoài một lần nữa rồi mới trở vào, có được không?

Nhìn ra được, Nhâm Hiểu Nguyệt có vẻ rất xấu hổ.

Lý Vân ngậm cười khở. Ta không có nhà cậu đã ngồi đợi lâu như vậy. Lúc này tớ về. Cậu lại đi ra ngoài. Chuyện này rốt cuộc là sao?

- Cậu ngồi đi...!

Lý Vân vốn định lấy cho Nhâm Hiểu Nguyệt chén nước. Nhưng lại phát hiện người ta đã sớm tự mình uống. Hơn nữa còn tự mình lấy ra hồng trà của Trân tỷ để thưởng thức. Xem ra Nhâm Hiểu Nguyệt không có đem mình làm ngoại nhân.

Nhâm Hiểu Nguyệt tựa hồ cũng cảm thấy được tâm tư của Lý Vân. Có chút ngượng ngập xấu hổ tự giải thích:

- Có chút lạnh...

Lý Vân sờ sờ mũi. Thản nhiên nói:

- Đều là bạn học. Hà tất khách khí như vậy. Đúng. Cậu đến tìm tớ là có chuyện gì sao?

- Tớ nghĩ... Tớ muốn mời cậu đi ăn cơm..!

Hai tay Nhâm Hiểu Nguyệt nắm chặt chén trà, như là lấy hết dũng khí mới nói ra được những lời này.

- Máy ngày nay cậu giúp tớ rất nhiều, đến cuối tớ nên cảm tạ cậu một chút chứ?

Nhâm Hiểu Nguyệt nói:

- Hi vọng cậu có thể nhận lời.

Lại là ăn cơm? Lý Vân âm thầm cười, tám phần mười là do hồ ly tinh cố tình rồi? Chính mình nếu như đáp ứng Nhâm Hiểu Nguyệt, như vậy đối với nàng bên kia sẽ khó ăn nói.

Chẳng qua Nhâm Hiểu Nguyệt người ta tới sớm hơn.

Mọi việc dù sao cũng nên coi trọng thứ tự trước sau.

Thật là phiền phức. Lý Vân vừa cười vừa nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ, việc gì phải đền đáp?

- Ân!

Nhâm Hiểu Nguyệt nói rằng:

- Tớ không thích nợ nhân tình người khác.... Cậu giúp tớ nhiều như vậy, nếu như không thể mời cậu ăn cơm mà nói, như vậy tớ sẽ không yên lòng.

- Đền ơn không hẳn cứ phải mời ăn... Kỳ thực cậu có thể lấy thân báo đáp.

Lý Vân dường như đùa giỡn nói.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Nhâm Hiểu Nguyệt nghe thế nhất thời tim đập nhanh hơn, nàng còn tưởng rằng đây là Lý Vân có ý với nàng chứ?

Nói thật, Nhâm Hiểu Nguyệt chưa bao giờ hoài nghi mị lực của chính mình. Từ hồi còn học phổ thông, nàng có thành tích ưu tú về học tập, vẻ bề ngoài mỹ lệ cũng đã khiến cho bao nhiêu nam sinh quan tâm. Lúc này tại đại học, tuy rằng không thể nói là đệ nhất mỹ nữ, nhưng cũng là nữ sinh cấp hoa hậu giảng đường. Nàng nghĩ rằng Lý Vân thích nàng, đó là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

Lý Vân đúng là một nam nhân tốt. Chỉ là Nhâm Hiểu Nguyệt nghĩ hẳn có chút khiến người ta nhìn không thấu. Luôn luôn cho người ta một cảm giác rất huyền ảo, không phải chân thực. Nhất là trong khoảng thời gian này, Nhâm Hiểu Nguyệt chung quy có một cảm giác. Nàng cảm giác mình cùng Lý Vân không phải cùng một dạng người trên trái đất. Cho nên, đối với Lý Vân khi đưa ra một mối quan hệ, nàng có chút do dự.

Lý Vân tự nhiên không biết tâm tư Nhâm Hiểu Nguyệt, khoe miệng hân hỉ cười, ôn nhu nói:

- Lớp trưởng, cậu xem như vậy được không? Vào cuối tuần, tớ rủ thêm mấy người bằng hữu, chúng ta đi ăn một trận thật ngon. Hôm nay hơi trễ...Cậu yên tâm, cuối tuần nhất định đi ăn. Việc này cứ quyết định như vậy đi...

Lý Vân nhớ tới Vương Đại Sơn cùng Tần Suất. Gọi thêm hai tên yêu quái tham ăn này, cho bọn họ ăn một trận no nê, coi như là cho bọn họ hưởng phúc lợi.

- Cũng được!

Nhâm Hiểu Nguyệt gật đầu đáp ứng.

Dừng một chút, Nhâm Hiểu Nguyệt đột nhiên hỏi:

- Cậu là Lý Vân thật sao?

- Là Lý Vân không thể nào sai được.

Lý Vân nhún nhún vai:

- Lễ nào cậu nghĩ tớ không phải là tớ sao?

- Không có...!

Nhâm Hiểu Nguyệt tựa hồ cũng không có ý định lập tức rời đi, nàng thử hỏi:

- Cậu không có bạn gái sao? Thế nào trong trường học không gặp cậu cùng cô ấy gặp nhau?

Hỏi xong những lời này, Nhâm Hiểu Nguyệt vẻ mặt thấp thỏm, ngọn đèn rực sáng đằng kia làm vẻ mặt nàng khẩn trương hẳn lên.

- Không có!

Lý Vân lời nói là thật, bạn gái quả không có, nhưng thật ra lại có một vị hôn thê. Hơn nữa còn là một tiên nữ. Đương nhiên, đó chỉ là nàng tự nhận. Chỉ ít cho đến bây giờ, Lý Vân vẫn chưa thừa nhận thân phận của Hải Quỳnh tiên tử. Tại theo hấn nghĩ, vị hôn thê kia căn bản chính là một đại phiền phức.

Một thứ khó giải quyết.

- Cậu không phải tưởng rằng tớ muốn theo đuổi cậu chứ?

Trong mắt Lý Vân đột nhiên xuất hiện một tia tươi cười có chút bồn chột.

- Tớ...

Cái miệng nhỏ kiều mị của Nhâm Hiểu Nguyệt hơi mở, không biết phải làm sao, căn bản vốn không nghĩ tới Lý Vân lại nói trực tiếp như thế. Hai bên tai nàng đỏ ửng, do dự nửa ngày, rốt cục mở miệng nói:

- Chúng ta hẹn hò đi?

Nhâm Hiểu Nguyệt rụt rè đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bầy yêu muốn ăn thịt người

Lý Vân đang muốn nói, lại không nghĩ Vương Trân Trân đẩy cửa tiến vào, nói:

- Tiểu Lý, cơm tối đã làm xong rồi, nếu không bận việc gì thì xuống dưới ăn đi. .

Vừa nói khỏi miệng, vẻ mặt nàng liền cứng đờ. Ánh mắt liền cứng đờ. Ánh mắt rơi vào người Nhâm Hiểu Nguyệt, hồ ly tinh áy náy nói:

- Tôi xin lỗi, tôi còn tưởng rằng cô đã đi rồi ... Thực sự thật là xấu hổ. Đã quấy rầy rồi, xin lỗi. Đúng rồi, Hiểu Nguyệt cô cũng chưa ăn cơm, không bằng đi xuống dưới chúng ta cùng nhau ăn. Tôi làm đều là rau xào mà tiểu Lý thích ăn.

Nhâm Hiểu Nguyệt cảm giác lòng mình đang giữ lấy đau đớn. Đáp án đã được công bố, hóa ra Lý Vân cự tuyệt lời mời của mình, là vì người ta đã sớm có hẹn ước. Xem ra quan hệ của bọn họ căn bản không tầm thường. Buồn cười chính mình vẫn cho rằng Lý Vân thích mình. Buồn cười là nàng đã dùng hết dũng khí nói ra đề nghị hẹn hò của mình.

Rất ngu, rất ngây thơ. Đây là Nhâm Hiểu Nguyệt tự đánh giá chính mình.

Nàng cố gắng để cho tâm tình mình bình tĩnh trở lại, thế nhưng nước mắt không ngờ không chịu nghe lời mà chảy xuống. Dưới ánh đèn, nàng cảm giác tầm mắt của chính mình đều nhìn không rõ.

Vương Trân Trân âm thầm thở dài một tiếng, lập tức xoay người rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Lý Vân và Nhâm Hiểu Nguyệt. Hấn kinh ngạc nhìn Nhâm Hiểu Nguyệt, một câu cũng không nói. Mà Nhâm Hiểu Nguyệt cũng khóc không thành tiếng, nước mắt cứ như vậy rơi trên mặt đất.

- Cậu không sao chứ?

Lý Vân hỏi.

- Tớ không sao, mắt bị cát rơi vào thôi --!

Nhâm Hiểu Nguyệt cố trấn định lại vẻ mặt, dùng tay lau đi nước mắt rơi khỏi mắt. Đứng dậy nói:

- Cậu có việc thì đi mau lên, tớ đi trước a.

- Tớ tiễn cậu!

Lý Vân lên tiếng.

- Không cần, tự mình tớ về được rồi.

Nói xong Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không quay đầu lại, đi giày cao gót xuống lầu. Thời điểm đi qua cổng lớn, Vương Đại Sơn nhiệt tình cản dận:

- Cô gái, đi đường cẩn thận a...

Sau khi xuống lầu, Lý Vân hỏi hồ ly tinh:

- Chị là cố ý hả?

- Không phải!

Vương Trân Trân gỡ tạp dề xuống, vừa cười vừa nói:

- Trùng hợp... Nhưng mà tiểu Lý, người yêu không cùng đường a, cậu tốt nhất là không nên quên thân phận của mình.

- Trân tỷ, ta chả nhớ lại không hiểu như vậy? Hay chị đang ghen?

Lý Vân đột nhiên cười nói.

- Không có --!

Vương Trân Trân quay đầu đi, nói:

- Cậu ngồi xuống trước, ta đi mang thức ăn qua đây.

- Trước tiên không vội, ta phải đi xem Nhâm Hiểu Nguyệt, sắc trời đã muộn như vậy, ta lo lắng nàng ta sẽ gặp chuyện không may.

Nói xong Lý Vân liền đi ra ngoài. Vương Trân Trân há hốc mồm muốn nói chút gì đó nhưng lại không phát được.

...

Trên đường có yêu quái. Theo Viễn Cổ huyết mạch không ngừng mà thức tỉnh, trong thành thị, yêu quái dần dần nhiều lên. Trừ một số nhỏ bị chùa Bạch Mã cùng với quốc gia có quan hệ giám thị. Đại bộ phận Tiểu Yêu vẫn còn trong tình trạng không bị chính phủ quản lý. Trong đó còn có một ít yêu quái ở rừng sâu phát triển thành nhóm thuộc hạ cho Yêu tộc Đại Tân sinh.

Kỳ quái chính là, so với Yêu tộc phần lớn thức tỉnh, tiên tộc huyết mạch thức tỉnh quả thật có chút kém hơn. Từ trước cho đến nay, ai cũng không hiểu được là chuyện gì đã xảy ra. Về phần Thần Ma hai tộc, trước mắt ở địa giới tỉnh thành này còn chưa có phát hiện ra. Rốt cuộc có hay không, không thể kết luận.

Những Tiểu yêu không hiểu chuyện đã bắt đầu đứng ngồi không yên, trong nội tâm đã tính khiến cho bọn hắn muốn ăn thịt người, muốn ăn yêu vật cấp thấp hơn. Giống như Nhâm Hiểu Nguyệt là xử nữ vậy, là điều kiện con mồi tốt nhất của bọn hắn.

Bầu trời một mảnh hoa tuyết, gió lạnh thổi mạnh vào trong cổ áo người đi đường. Nhâm Hiểu Nguyệt cảm giác nội tâm mình đều đã đóng thành băng. Lần đầu tiên yêu một người còn chưa bắt đầu mà đã kết thúc. Tuy Lý Vân cũng không trực tiếp cự tuyệt chính mình, nhưng trước tình cảnh kia đã nói lên rất rõ ràng.

Nàng cảm giác mình chính là một cảnh ngộ bất hạnh. Nàng cảm thấy cuộc đời của mình rất tăm tối.

Nhâm Hiểu Nguyệt đi trên đường cái mà không biết đi đâu, hai chân máy móc mà bước đi, càng không ngừng di chuyển. Chút bất tri bất giác, nàng đã đi tới công viên thành phố.

Công viên trước mắt có vài nhóm thanh niên nam nữ bắt đầu đùa giỡn nhau. Khi Nhâm Hiểu Nguyệt xuất hiện trong nháy mắt, ánh mắt bọn họ hầu như cùng lúc nhìn sang.

Một cô gái tóc vàng lỗ mũi bấm khuyên hít sâu một hơi, lẻ lười tại bên môi đỏ sẫm khẽ liếm một chút. Trong con ngươi tỏa ra một cỗ thần sắc chờ mong.

- Bộ dạng nhìn thật ngon!

Ngồi bên cạnh nàng là một đứa con trai mặc chiếc áo lông to màu trắng, khoe miệng nhếch lên, nhe răng cười nói:

- Con mồi này là của ta.

- Người cút đi, là của chúng ta!

Cách đó không xa trên mặt một chiếc ghế, một đôi nam nữ khác đối với bọn hăn nhe răng nhếch miệng, nói:

- Là ta phát hiện ra nàng trước.

- Được rồi, mọi người đừng lộn xộn, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta đi ra ngoài săn thú, mọi người đều có phần, chia đều hết?

Cô gái đeo khuyên mũi nói ra đề nghị.

Mọi người đều yên lặng, rốt cuộc cũng đã đáp ứng.

- Các người đứng đó không được nhúc nhích, ta đi ra xem... Vị “tỷ tỷ” kia tựa hồ đang có bộ dáng thương tâm...

Cô gái đeo khuyên mũi đứng dậy, trong mắt hiện lên một chút gian xảo.

- Tỷ tỷ người tốt, người có phải đang có tâm sự a, không bằng để ta tới tiếp người, người có ủy khuất gì cũng có thể nói hết với ta.

Cô gái đeo khuyên mũi tiếng nói rất êm tai, trong lúc lơ đãng làm cho người ta có cảm giác tin cậy

- Có một số việc người giấu trong lòng sẽ càng ngày càng phiền phức đó. Nếu như người có thể nói ra cùng người khác chia sẻ, trong lòng sẽ cảm thấy dễ chịu một chút.

- Không cần, tôi nghĩ mình cần một chút yên tĩnh!

Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Trên người Nhâm Hiểu Nguyệt có một cỗ khí tức cực kì tươi mát, hương vị ngọt ngào. Cô gái đeo khuyên mũi đứng bên cạnh nàng tham lam hít lấy, từng ngậm từng ngậm thưởng thức hương vị này. Trong lòng ngứa hân không thể đem nàng đẩy đổ lên mặt đất, từng miếng từng miếng cắn ăn. Ăn cho sáng khoái.

Lo lắng đến cảnh vật xung quanh, cô gái đeo khuyên mũi vẫn là nhin xuống. Tốt nhất có thể mang nàng rời khỏi nơi này, trở lại ngôi nhà mình thuê, lúc đó đun hay luộc thì đều do bọn chúng chọn.

Mất thấy cô gái đeo khuyên mũi đang không ngừng ngửi ngửi khí tức trên người Nhâm Hiểu Nguyệt, những đồng bạn của nàng bắt đầu loạn hết cả lên, tất cả đều quay qua trừng mắt hừ mũi với nàng. Mà Nhâm Hiểu Nguyệt vì bị thương, vẫn như trước không phát hiện ra mình đang ở trong hiểm cảnh.

Trong bóng tối cách đó không xa, Lý Vân dừng bước, xa xa mà nhìn đám gia hỏa trẻ tuổi kia.

Rốt cục lại gặp được đồng tộc, đáng tiếc đều là một ít yêu vật cấp thấp Đại Tồn sinh. Lý Vân cảm thấy không có ý nghĩa để kết giao.

Trong gió tuyết, Nhâm Hiểu Nguyệt lặng lẽ rơi lệ, tâm hồn lương thiện cảm thấy đau đớn.

Khi cô gái đeo khuyên mũi khuyên bảo, nàng ngồi xuống cuối ghế. Hai tay che mắt, khuỷu tay chống tại trên đầu gối, yên lặng mà khóc, đối với xung quanh đều không quan tâm.

Lúc này, cách nàng không xa, những tiểu yêu kia đang thấp giọng cãi nhau kịch liệt.

- Tiểu Mỹ, cô bé kia là của chung mọi người, người một mình hưởng dụng mùi hương trên người nàng, lát trở về thì người sẽ bị thiếu một miếng thịt.

Nguyên một đám nam tử to lớn hùng hùng hổ hổ nói:

- Đâu có chia đều, người không có phúc hậu mà.

- Chỉ là người mà thôi!

Nữ hài đeo khuyên mũi cố gắng nói lý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ta không ăn thịt ta muốn ngủ

Nhất thời, lũ yêu quái này bắt đầu tranh nhau chiếm dụng Nhâm Hiểu Nguyệt, ai cũng muốn ăn nhiều hơn 1 miếng, người thì lại muốn biết nhiều hơn mấy lần. Làm cho cả bọn xoắn xýt lấy nhau. Đáng tiếc, Nhâm Hiểu Nguyệt thật sự là đang quá đau khổ, nếu như là lúc khác thì có thể nàng đã nghe được lời nói của bọn chúng trong lúc cãi nhau.

Tranh chấp đến cuối cùng, nữ hài đeo khuyên mũi phát tay nói rằng:

- Dừng, người còn chưa tới tay? Chúng ta chưa gì đã gây nội chiến. Nghe ta, mọi người trước hãy yên lặng một chút, chờ chúng ta bắt được, chúng ta sẽ bàn bạc cách chia sau.

Lũ yêu ngay lập tức tỉnh hồn lại, ngó người cả nửa ngày mới lúng túng nói:

- Đúng thế, bây giờ thảo luận vấn đề này hãy còn quá sớm.

- Khục khục...!

Đột nhiên, một Tiểu Yêu có chút đẹp trai khỏe miệng nổi lên mặt mũi, vừa cười vừa nói:

- Ta không ăn thịt...

Lời này vừa nói ra, lũ yêu nhất thời bật cười. Có kẻ ăn ít đi một miếng thì chính mình lại được nhiều hơn một miếng. Đây là một đạo lý rất đơn giản. Mọi người đều giờ ngón tay cái lên tán thưởng đạo đức tốt của yêu quái vừa nói.

Nữ hài đeo khuyên mũi nói rằng:

- Lực ca, ta sớm cũng biết tính người... một con yêu quái Trọng nghĩa, ngày hôm nay đã thấy tận mắt, quả thật...Bội phục, bội phục.

Lũ yêu nghe thế cũng đều mở lời khen hay.

Kẻ được gọi là yêu quái Lực ca cười hắc hắc, nói rằng:

- Mọi người đừng vội, hãy nghe ta nói một câu. Ta không ăn thịt, nhưng ta có một điều kiện, ta muốn ngủ với nàng ta.

- Cô bé đó vừa nhìn cũng đã biết là hoàn bích chi thân, dựa vào cái gì mà người muốn một mình hưởng thụ a, tính thêm ta nữa.

Nữ hài đeo khuyên mũi nhất thời hiểu được tính toán nhỏ nhặt của Lực ca.

Lực ca nhất thời cũng không nghe, trừng to mắt lên nói rằng:

- Tiểu Mỹ, người không có làm a? Người là nữ yêu a.

- Ai quy định nữ yêu không thể ngủ chung với nữ nhân?

Nữ hài Tiểu Mỹ thờ phỉ phò nói:

- Nói cho người biết, yêu quái cũng có đồng tính đó...

- Thôi đi...người là một kẻ lẳng lơ, nam nhân còn chưa đủ cho người làm hay sao mà còn muốn theo ta tranh giành nữ nhân.

Lực ca hừ mũi trừng mắt nói rằng:

- Việc này không thể thương lượng, đừng quên, ta là đại ca của người.

...

Lý Vân cách bọn họ cũng không xa, hơn nữa thánh lực của hắn rất nhạy cảm, dĩ nhiên có thể nghe rõ ràng mấy tên Tiểu Yêu này tính toán những gì. Hắn ngậm cười khổ, đầu năm nay yêu quái cũng ngu ngốc. Có mình ở đây. Bọn họ sao có thể làm hại được Nhâm Hiểu Nguyệt.

- Một đám phế vật không biết sống chết...!

Lý Vân thấp giọng cảm khái một câu. Chưa dứt lời, đã không thấy bóng dáng hắn tại vị trí cũ. Trong khoảnh khắc thời gian, hắn đã cách bóng lưng Nhâm Hiểu Nguyệt không xa dưới bóng đèn đường công viên.

- Ai đang nói đó?

Lực ca gãi đầu.

- Không có ai a...!

Thuận miệng trả lời với hấn một câu, liền bắt đầu cuộc thảo luận tiếp về vấn đề sở hữu Nhâm Hiệu Nguyệt. Thảo luận một lúc lâu sau, vẫn không có kết quả. Lực ca oán hận nói:

- Các ngươi sao lại có thể như vậy, ta cũng không ăn thịt, chỉ hảo hảo mà làm một lần, làm xong cũng không mất đi miếng thịt nào, vì sao không đồng ý?

- Ngưng...!

Tiểu Mỹ tức giận nói:

- Người nào mà không biết a, máu tươi của xử nữ so với thịt trên người càng thơm ngon hơn, càng có thể tăng yêu lực, ngươi cho là tất cả mọi người đều là kẻ ngu sao.

- Đúng thế...!

Lữ yêu cùng kêu hét ầm lên, chỉ ngón tay vào mũi Lực ca mắng:

- Ngươi thật âm hiểm a, cho chúng ta đều là đầu đất...

Lực ca lúng túng nói:

- Ta cũng không phải muốn nuốt một mình, kỳ thực chỉ là nói vui với mọi người thôi, chúng ta cùng tiến lên, ngược lại chính là chết cũng phải ăn thịt, không bằng mọi người cùng nhau xông lên, thay nhau hiệp năng.

- Ân, đề nghị hay...!

Hấn vừa nói ra như vậy, những yêu quái đồng môn khác cũng bắt đầu gật đầu phụ họa. Một tên nam Tiểu yêu thậm chí có chút gấp gáp.

- Mọi người, cẩn thận một chút...!

Tiểu Mỹ đột nhiên hạ giọng nói rằng:

- Các ngươi lại vênh vào đắc ý, đừng quên, chùa Bạch Mã cũng không phải là dễ bắt nạt. Có người nói trong ngành chính phủ cũng có cơ cấu chuyên phụ trách giám sát Yêu tộc... Nhớ kỹ, chúng ta làm yêu quái phải hạ thấp mình.

- Đúng vậy, phải hạ thấp mình...!

Lực ca nói:

- Một ngày hôm trước ta trong lúc ăn dê chết đã đụng phải một đồng loại đang hấp hối, nghe nói là hấn trốn từ trong chùa Bạch Mã ra. Hấn kì thực chỉ ăn một con chó được nuôi dưỡng, kết quả bị hòa thượng bắt giữ. Mang tới chùa Bạch Mã bị nghiêm hình tra tấn, mỗi ngày đều bị lợi kiếm xuyên tâm. Thảm nhất là mấy chục tên hòa thượng vây xung quanh hấn niệm kinh, hấn chính là do không thể chịu được tiếng niệm phật kia nên mới liều mạng trốn thoát, kết quả vừa mới chạy ra có vài ngày liền chết...

- Chết như thế nào?

Tiểu Mỹ tò mò hỏi.

- Đương nhiên là bị tiếng tụng kinh của hòa thượng bức chết rồi...!

Lực ca nói tiếp:

- Hấn phải miễn cưỡng lắm mới trốn ra được, thế nhưng trước khi ra được, cũng đã chỉ còn lại có nửa cái mạng. Hấn vẫn còn hung ác lắm...

Một tên Tiểu Yêu hàm răng run lên:

- Chúng ta hay là đừng ăn thịt người... Người ta chỉ mất một con chó mà đã bị hành hạ như vậy, chúng ta nếu là thật sự ăn thịt người...

- Ngưng...!

Tiểu Mỹ hèn mọn nói:

- Không có tiền đồ, chẳng qua chỉ là ăn thịt người mà thôi, mà ngươi đã bị hù dọa. Chỉ cần chúng ta làm thần không biết quỷ không hay thì lo sợ cái gì.

Lữ yêu cùng nhau gật đầu, nghĩ rằng lời nói của Tiểu Mỹ rất có đạo lý.

...

Tuyết, càng rơi xuống càng lớn. Lạnh thấu xương, gió lạnh khiến thân thể Nhâm Hiểu Nguyệt run rẩy. Lúc này, xung quanh hầu như không có ai. Dưới đèn đường u ám, chỉ có bóng tuyết trắng.

Tiểu Mỹ cùng Lục ca tựa hồ có chút không nhận được, bọn họ quyết định đem Nhâm Hiểu Nguyệt đánh ngất xỉu trước, sau đó làm bộ dường như không biết việc đó rồi dắt nàng về nhà.

- Đã đói bụng rồi, thật muốn ăn a...!

Một cái Tiểu Yêu không kiên nhẫn hé miệng, lộ ra hàm răng sắc bén, đầu lưỡi màu đỏ tươi liếm nhẹ trên môi.

- Bạch...!

Một tiếng, Lục ca tại ót của Tiểu Yêu kia đập một cái, thấp giọng cả giận nói:

- Ngươi gấp cái gì mà gấp a, nóng ruột sẽ ăn nữ nhân không ngon.

- Ta đã đói bụng!

Tiểu Yêu ủy khuất mà nói.

Nhâm Hiểu Nguyệt lông mi đen run nhẹ, bởi vì ba phút trước nàng đã nghe được nhóm người kia nói những gì... Lúc này, nàng đã ý thức tình cảnh hiện tại của chính mình.

Thế nhưng nhìn xung quanh đây, chỉ có mình nàng là con gái yếu ớt cũng không làm ra được cái gì. Nguyên nhân vì sợ hãi, toàn thân nàng hoàn toàn vô lực. Nàng đã nghĩ sẽ đứng lên và chạy trốn. Thế nhưng hai chân không biết là do bị lạnh cóng hay là do bị hù dọa, đứng là không có cách nào để đứng dậy.

Tiểu Mỹ trong mắt hiện lên một tia sát khí lạnh lẽo, chậm rãi hướng về phía Nhâm Hiểu Nguyệt bước tới. Đêm yên tĩnh, chính là thời cơ ra tay tốt nhất, nàng đã không còn kiên nhẫn chờ tiếp.

- Này...!

Đúng lúc này, Lý Vân rốt cục không nhận được mà đi tới. Hắn hướng nhóm tiểu yêu cười chào hỏi:

- Một đám tiểu hài tử xấu xa, hơn nửa đêm còn không về nhà đi, còn ở nơi này làm cái gì?

Nhâm Hiểu Nguyệt trong lòng đối với Lý Vân tuy rằng vẫn có chút tức giận. Thế nhưng lúc này hắn xuất hiện, không thể nghi ngờ là cây cỏ cứu mạng. Mãnh liệt một chút, trong nội tâm nàng sinh ra một chút dũng khí, hai chân vẫn cứng đờ nhưng người thì đứng thẳng lên. Bước nhanh tới bên cạnh chỗ Lý Vân, xuất phát từ một loại bản năng, nàng ôm lấy một bên cánh tay của Lý Vân, thân thể như trước có chút lạnh run. Đoán chừng là do lạnh và nỗi sợ hãi.

- Tiểu tử, ở đây không có chuyện của ngươi đâu, mau rời khỏi đây đi...!

Tiểu Mỹ có chút chán ghét liếc mắt nhìn Lý Vân, trong lòng tức giận, mắt thấy chuyện tốt sắp thành công thì lại gặp thêm một tên Trình Giáo Kim, thật sự là đáng giận mà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Lão tử cũng là yêu quái

- Lý Vân, bọn họ là yêu quái...!

Nhâm Hiểu Nguyệt thanh âm có chút run lên. Trong lòng Nhâm Hiểu Nguyệt kỳ thực rất sợ nói ra thân phận của bọn Tiểu Mỹ. Bất quá vì để Lý Vân biết người biết ta, nàng không thể làm gì khác hơn là cắn môi nói ra.

- Ngươi cũng biết?

Tiểu Mỹ có chút ngoài ý muốn

- Ngươi ngốc, các ngươi vẫn cãi nhau không ngừng, chỉ cần không phải kẻ ngu si đều có thể biết.

Lý Vân tức giận nói:

- Làm yêu quái mà như các nguoi, thực sự quá thất bại.

Nhâm Hiểu Nguyệt nghe xong, mới biết Lý Vân cũng đã sớm biết.

- Tiểu tử, thức thời thì rút ngay cho ta, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí...!

Một Tiểu Yêu tựa hồ nghĩ sẽ đe dọa được Lý Vân, cố ý lộ ra răng nanh sắc nhọn.

Thân thể Nhâm Hiểu Nguyệt tự động hướng vào trong ngực Lý Vân dựa dựa. Tự hồ chỉ có như vậy, mới có thể trấn an nội tâm đang kinh hoàng của nàng. Trước ngực hần thật ấm áp.

- Cậu đi về phía trước chờ tớ, tớ đi dạy mấy đứa nhỏ vô giáo dục này một bài học đã.

Lý Vân ném cho Nhâm Hiểu Nguyệt một ánh mắt tự tin, khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Tin tớ đi, không có việc gì đâu, tớ rất nhanh sẽ quay lại gặp cậu. Rồi sẽ đích thân đưa cậu về nhà.

- Ân!

Trong lòng Nhâm Hiểu Nguyệt cũng biết Lý Vân khả năng muốn giáo huấn những yêu quái này, bản thân ở tại chỗ này thật có chút vướng bận, nàng cũng không miễn cưỡng nữa, vội vàng rời đi.

Mắt thấy con mồi đến miệng muốn đi, con vịt đang nhúng nước sôi lại bay mất. Bọn yêu quái nhất thời không vui. Lực ca là đứa lợi hại nhất trong bọn. Hần đến gần vài bước nhìn Lý Vân, tức giận nói rằng:

- Nguoi muốn chết à... Biết ta là ai không? Lão tử là yêu quái...

Lý Vân âm thầm cười nhạt, yêu quái thì hần không đánh được sao?

Phải biết rằng, hiện nay yêu quái tại xã hội loài người kỳ thực chính là quần thể yếu thế.

- Lão tử cũng là yêu quái...!

Lý Vân tùy tiện mà đáp lễ một câu.

Lực ca cùng Tiểu Mỹ hít sâu mấy hơi thở, nghĩ Lý Vân đang nói láo. Bởi vì bọn họ tại trên người Lý Vân cũng không ngửi thấy yêu khí gì.

- Tất cả mọi người đều là yêu quái, ta không muốn làm khó dễ các nguoi. Các nguoi đi đi.

Lý Vân dặn dò:

- Nhớ kỹ, hiện tại yêu quái không thịnh hành ăn thịt nguoi? Nếu như đói bụng, đi ăn mì xào đi.

- Mì xào so với thịt nguoi ăn ngon hơn thật...!

Ngay tại lúc này, hỏa yêu Vương Đại Sơn xuất hiện phía sau lưng Lý Vân. Hần hướng về phía Lý Vân cười cười cộc lốc:

- Bà chủ để cho ta qua đây, nàng để cho ta sang đây xem xem, có hay không có thể giúp nguoi được cái gì. Lão đại này, nguoi cùng mấy đứa yêu quái đàn em vô dụng này nói nhiều làm gì a, không bằng để ta cho một cây yêu hỏa đốt bọn hần thành tro bụi đi. Mặc dù có chút không vệ sinh nhưng ít ra cũng là vì dân trừ hại ha.

Hần đối với Lý Vân cúi nghiêng người chào. Bổng toàn thân Vương Đại Sơn toát ra yêu khí. Lạc đà gầy vẫn còn to hơn ngựa, lực lượng của hỏa yêu mặc dù hiện tại so với thời kì vàng son chỉ bằng một phần mười ngàn. Nhưng dù sao một vạn năm trước hần cũng là yêu quái đẳng cấp cao, những thứ tiểu yêu mới sinh này làm sao có khả năng bằng được. Khi hỏa yêu tỏa ra khí thế cường đại, Lực ca, Tiểu Mỹ chậm rãi lui về phía sau. Mặt lộ vẻ sợ hãi. Cường giả vì tôn, đây là chân lý của Yêu tộc từ xa xưa chưa từng thay đổi.

- Mẹ, hù dọa ai a...!

Một con yêu quái có thể là do quá đói nên hét lên một tiếng vô cùng tức giận, nó bước lên phía trước nói:

- Lực ca, Tiểu Mỹ các nguoi tránh ra, ta tới thu thập cái bọn quèn này cho. Nhìn cái bộ dạng uất ức của hần kia kia, quả thật yêu quái này làm sao mà mạnh được cơ chứ.

- Kẻ đàn độn...!

Vương Đại Sơn đối với yêu quái kia nói:

- Kích động là ma quỷ, ngươi sẽ hối hận.
- Má ngươi mới hối hận đó.

Nói xong, Tiểu Yêu liền vung lên nắm tay đối với Vương Đại Sơn đánh qua. Đừng xem Tiểu Yêu chỉ đơn giản một quyền. Nếu như là người thường, một quyền kia đánh xuống, đủ có thể đánh thành thịt vụn. Hắn là nén giận toàn lực xuất thủ. Uy lực không thể coi thường. Thế nhưng lúc này hắn đối mặt chính là hòa yêu a.

Nếu bàn về bối phận, hòa yêu đủ tư cách là tổ tông bọn hắn.

- Muốn chết...!

Đối mặt với nắm đấm của Tiểu Yêu, Vương Đại Sơn cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt hiện lên một đạo sát khí, gương mặt biểu hiện sự hiền lành bỗng nhiên biến mất.

- PHỐC...!

Một tiếng, một âm thanh thô nhuyển từ trong miệng yêu hòa Vương Đại Sơn phun ra, bởi vì khoảng cách quá gần, Tiểu Yêu trong nháy mắt liền bị yêu hòa cắn nuốt. Còn chưa kịp kêu thảm một tiếng, toàn bộ thân yêu quái cũng đã hóa thành tro tàn. Một điểm vết tích cũng không có.

Thấy tình cảnh như thế. Hiện trường an tĩnh đến kì lạ. Trong không khí vắng vẻ tràn ngập quỷ dị này, Lực ca, Tiểu Mỹ rốt cục ý thức được hiện thực tàn khốc trước mặt này là do đồng loại mình gặp phải ngày hôm nay. Hơn nữa còn là cái loại rất lợi hại..

- Tiểu muội ta có mắt không nhìn thấy thái sơn, không biết tiền bối ngươi đại giá quang lâm, người không biết không có tội, xin tha thứ cho ta đi mà?

Nữ yêu Tiểu Mỹ thật là thông minh lanh lợi. Nàng vội vàng quỳ rạp xuống đất giả một bộ dạng điềm đạ đáng yêu, đồng thời thỉnh thoảng hướng Vương Đại Sơn liếc mắt đưa tình, hi vọng dùng cái này giành được đồng tình của hắn, thả cho nàng một con đường sống.

Tại lúc Tiểu Mỹ quỳ xuống, bọn yêu quái đều học theo quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Lực ca cũng bắt đầu nhanh trí, thanh âm thâm trầm:

- Ta trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, đại ca tha mạng a... Ta không dám, ta thật không dám, sau này ta nhất định ăn mì xào không ăn thịt người nữa...

Mấy đứa nhất gan, mắt thấy đồng bạn tại trong nháy mắt đốt thành tro bụi, đã sợ đến run cả người, thấp giọng khóc ồ lên. Thậm chí còn có đứa không khống chế được tè cả ra quần.

- Đại tiên tha mạng a...!

Yêu quái do quá sợ nên không lựa được lời nói.

Vương Đại Sơn tức giận chửi thề:

- Bà mẹ nó, lão tử là yêu quái.

Chúng Tiểu Yêu nghe vậy, mới biết nói sai lời rồi, đều trừng trừng mắt nhìn đứa đã nói xấu hổ vô cùng, nom nớp lo sợ cho đồng bạn.

Lý Vân nghĩ quỷ quái cũng không tốt. Hắn quát tháo một tiếng, nói:

- Đều đứng lên cho ta. Quỷ rạp xuống đất còn giống cái thứ gì nữa.

Đám yêu nghe vậy, cũng không biết có nên đứng dậy hay không. Vương Đại Sơn tức giận nói:

- Mẹ nó, lão đại nhà tao nói tui bây có nghe hay không? Lẽ nào để cho ta cũng quỳ xuống mời các ngươi đứng lên?

Lời này vừa nói ra, chúng Tiểu Yêu run rẩy mà đứng lên. Nhớ đến đồng bạn trong nháy mắt chết cháy do Vương Đại Sơn gây ra, bọn Tiểu Yêu lúc này trong lòng còn sợ hãi, nghe hắn rống 1 tiếng, làm sao có thể dám không động đậy. Có điều dù cho đứng nguyên tại chỗ, nhưng hai chân bọn Tiểu Yêu vẫn run lên cầm cập.

Lý Vân lẳng lặng nhìn bọn Tiểu Yêu, hỏi:

- Các ngươi muốn ăn thịt người sao?

Lũ yêu tranh thủ thời gian cúi đầu, len lén mà nhìn nhau vài lần, trong nháy mắt đã trao đổi với nhau rồi thống nhất một ý kiến:

- Chúng ta muốn ăn mì xào?

Lý Vân cau mày:

- Các người thích ăn mì xào? Sở thích rất kỳ quái a. Mẹ nó, loại yêu quái này là đồ bỏ đi, đang nói các người đó.

Bọn yêu quái âm thầm kêu khổ, trong lòng oán giận nổi lên. Đó không phải là bản thân mình yêu thích, chính là bị ép mới nói như vậy. Yêu quái á, ăn mì xào. Nói ra còn không bị người khác chê cười đến chết sao.

- Đưa nào đầu đàn?

Ánh mắt Lý Vân tại trên người lũ yêu quái quét một vòng, rồi hỏi.

Lũ yêu lần thứ hai cúi đầu, ai cũng không nói chuyện. Súng bắn chim đầu đàn, trong lúc mấu chốt này làm gì có ai dám thừa nhận chứ. Tiểu Mỹ có chút thiếu kiên nhẫn, nghĩ thầm có người gánh trách nhiệm là được. Nàng âm thầm dùng cùi chỏ chạm một chút Lực ca, thấp giọng nói:

- Lực ca, đến lượt người thể hiện đó, trước đó người vẫn còn nói mình là lãnh đạo của chúng ta đấy.

- Ta mới không phải!

Lực ca bĩu môi lắm bầm một câu.

- Được lắm, đừng có oán giận lẫn nhau nữa. Các người ai cũng đừng mong chạy thoát.

Lý Vân nói xong liền bấm số điện thoại của lão hòa thượng, để cho bọn họ chạy tới bắt mấy đứa này đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Mỹ nữ thất tình

- Đại Sơn, bọn Tiểu Yêu này giao cho người quản lý, chốc nữa người giao bọn họ cho hoà thượng chùa Bạch Mã, xong rồi người hãy trở về.

Lý Vân dặn dò.

Lũ yêu nghe vậy, nhất thời kêu trời trách đất, hy vọng có thể thủ hạ lưu tình. Bị đưa vào chùa Bạch Mã còn không bằng giết chết bọn họ đi cho xong. Vương Đại Sơn trừng mắt, nói:

- Cũng tốt, toàn bộ chết cháy, bớt phiền phức cho ta.

Lời này vừa nói ra, lũ yêu nhất thời ngậm miệng lại, chết từ tế không bằng lại sống. Có thể được sống, ai mà không muốn a.

...

Trong lúc Lý Vân đi qua gặp Nhâm Hiểu Nguyệt thì một chiếc Bentley vừa dừng lại trước mặt nàng, hai người đàn ông cường tráng cùng lúc bước xuống xe, Lý Vân rõ ràng cảm giác được sắc mặt Nhâm Hiểu Nguyệt biến đổi.

Nam tử dẫn đầu nhìn qua hơn ba mươi tuổi, Lý Vân nhớ kỹ tại quán bar đã từng gặp qua người này. Hắn hẳn là bảo vệ tư nhân của Nhâm Cường, là một người bộ đội đặc chủng xuất ngũ. Trên mặt tràn ngập vẻ cương nghị cùng nghiêm túc. Thân thể đứng thẳng, trên người vẫn còn toát ra khí chất quân nhân.

Nam tử kia trực tiếp đi tới trước mặt Nhâm Hiểu Nguyệt, nghiêm túc nói:

- Tiểu thư, ông chủ để cho chúng tôi tới đón cô trở về.

Nhâm Hiểu Nguyệt ngoảnh mặt làm ngơ, đang chuẩn bị bỏ đi, đã thấy người nọ tiến lên đem nàng ngăn cản:

- Tiểu thư, xin lỗi, chúng tôi nhận được mệnh lệnh rõ ràng, nhất định phải mang cô trở về, bằng không chúng tôi ko có cách nào báo cáo kết quả công tác. Muộn như vậy, ông chủ rất lo lắng, chúng tôi có vài nhóm huynh đệ đều ở trong thành tìm cô... cô hãy hiểu cho tấm lòng của bậc làm cha mẹ, tiểu thư, tôi hi vọng cô có thể thông cảm cho tâm trạng của Nhâm tổng.

Nghe người đàn ông vừa nói như vậy, vẻ lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt của Nhâm Hiểu Nguyệt biến mất, sắc mặt dịu đi rất nhiều. Nàng nhàn nhạt nói:

- Bây giờ tâm trạng tôi không tốt, hiện tại không muốn trở về, đến lúc nên trở về tôi dĩ nhiên là sẽ trở về. Tôi cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, tự mình có

thể chăm sóc cho mình.

Ngay tại lúc này, Lý Vân cũng đi tới. Nam tử kia thấy Lý Vân qua đây, vội vàng hướng Lý Vân cười cười, đồng thời đưa tay ra, nói rằng:

- Xin chào, tôi là vệ sĩ của Nhâm tổng- Ngự Phong, ngày đó tại quán bar tôi đã thấy cậu, cậu rất lợi hại.

Ngự Phong là thủ hạ trung thành nhất cũng như lợi hại nhất của ba Nhâm Hiểu Nguyệt Nhâm Cường. Đã từng nhiều lần tại tình huống nguy hiểm cứu sống tính mạng Nhâm Cường, vì thế Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn rất kính trọng đối với hắn.

Lý Vân thấy thế, cũng là mỉm cười, cùng hắn bắt tay.

- Ngự phong đại ca, anh đi về trước đi, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà.

Lý Vân thân nhiên nói

Ngự Phong mặt lộ vẻ khó xử mà mở miệng nói:

- Nhưng chúng tôi đã nhận được mệnh lệnh.

Nhâm Hiểu Nguyệt hơi hơi sững sờ một chút, lập tức nói:

- Ngự phong đại ca, anh trở về đi, sau khi trở về anh nói ba tôi là tôi đang ở cùng với Lý Vân. Tin tưởng ông ấy sẽ không làm khó các anh.

Ngự Phong nghe vậy, có phần có thâm ý mà liếc mắt nhìn Lý Vân cùng Nhâm Hiểu Nguyệt, hắn là người từng trải, tiểu thư đối với tiểu tử kia có tình ý. Điểm ấy hắn vừa nhìn đã biết.

Một thoáng do dự, Ngự Phong nói rằng:

- Nếu như vậy, tôi trở về báo cáo lại. Lý Vân, tiểu thư nhà tôi an nguy xin nhờ cậu.

Lý Vân gật đầu đáp ứng.

Ngự Phong hướng đồng bạn giơ tay ra hiệu, nam tử kia ngồi vào vị trí lái, thấp giọng hướng Nhâm Hiểu Nguyệt cùng Lý Vân nói lời từ biệt, sau đó cũng ngồi lên xe.

Nhìn chiếc Bentley đẹp tuyệt trần rời đi, Nhâm Hiểu Nguyệt ngơ ngác mà đứng nguyên tại chỗ, cảm giác cả người lạnh như băng. Trên cái thế giới này quan tâm đến nàng vĩnh viễn đều là ba. Mẹ? Không biết người mẹ đẹp một cách hoa mỹ kia ở nước ngoài có khỏe không? Còn có người đàn ông trước mắt này, luôn luôn cự tuyệt mình... tình đầu còn chưa bắt đầu đã phải kết thúc.

Trong đôi mắt đẹp của Nhâm Hiểu Nguyệt nước mắt càng không ngừng đảo quanh, đến lúc cuối cùng cũng không có chảy ra. Lý Vân nhìn ra được tâm tình Nhâm Hiểu Nguyệt cực độ không tốt, hắn muốn an ủi vài câu, nhưng lại không biết phải an ủi như thế nào, bởi vì hắn biết, tâm tình Nhâm Hiểu Nguyệt không tốt, ở một mức độ nào đó là do hắn tạo thành.

- Tớ đưa cậu trở về nhé...!

Lý Vân vẫn là mở miệng nói.

Nhâm Hiểu Nguyệt cảm giác mình rất cô đơn, rất bất lực.

- Lý Vân, theo tớ uống rượu đi...!

Con người Nhâm Hiểu Nguyệt lạnh lùng nhìn Lý Vân, trong âm thanh mang theo mấy phần cay đắng.

Lý Vân dừng ở trên mặt Nhâm Hiểu Nguyệt, cuối cùng vẫn gật đầu, chậm rãi nói:

- Được rồi...!

- Đi quán bar Tiền Quý đi...!

Lý Vân nghĩ đó là một nơi tốt để thả lỏng tâm tình.

- Ân!

Nhâm Hiểu Nguyệt gật đầu, nói:

- Tớ nghe cậu.

Nửa giờ sau, hai người xuất hiện tại lầu một quầy rượu khu giải trí Tiền Quý. Tuy rằng lần trước hai người ở chỗ này có chút nổi danh. Có điều đã qua

nhiều ngày, tựa hồ cũng không còn người nào nhận ra bọn họ. Trên sân khấu hình chữ T, như trước tràn ngập nam nữ điên cuồng nhảy múa, tại chỗ ngồi thì một vài đôi nam nữ đang mập mờ hôn nhau quên trời đất. Trên quầy bar uống rượu phần lớn là một ít người chờ đợi để đi săn người đẹp, hoặc là người đang buồn. Lý Vân kêu hai cốc bia, mỗi người một cốc.

Nhâm Hiểu Nguyệt lặng yên uống bia, không nói câu nào. Lý Vân thỉnh thoảng lại đánh giá bốn phía, thỉnh thoảng nâng chén cùng Nhâm Hiểu Nguyệt chạm cốc. Trong lúc đó cũng có một ít nam tử tự cho là anh tuấn phong lưu đến mời Nhâm Hiểu Nguyệt cùng uống một chén, đều bị Nhâm Hiểu Nguyệt lạnh lùng mà đuổi đi.

Trong phút chốc, Nhâm Hiểu Nguyệt đã uống 3 cốc bia lớn. Chẳng qua từ lượng của nàng tựa hồ không tệ, uống xong 3 cốc bia lớn, nàng cũng không có bất kỳ biểu hiện gì không thích hợp. Lý Vân lại chỉ uống có một chút.

Mất thấy thời gian không còn sớm, Lý Vân nghiêng đầu nói:

- Tớ đưa cậu trở về nhé, nếu trễ thêm, Nhâm tổng sẽ lo lắng. Ngự Phong nói một câu rất hay, hãy thông cảm cho tấm lòng người làm cha làm mẹ. Làm con gái cũng nên thông cảm cho cha mẹ. Nói thật, tớ rất hâm mộ cậu, còn có cha mẹ mà thương yêu.

Nhâm Hiểu Nguyệt biết Lý Vân là cô nhi, không đành lòng đã kích hấn. Liền gật đầu đáp ứng:

- Ân, chúng ta đi thôi.

Khi hai người ra khỏi cửa quán trong nháy mắt, trên lầu hai trong một gian phòng lắp đặt kính 2 mặt. Hồng gia cùng nữ nhân của hắn lạnh lùng nhìn Nhâm Hiểu Nguyệt cùng Lý Vân.

Trên đường, Lý Vân lơ đãng mà hỏi thăm:

- Thế nào mà không bao giờ gặp mẹ cậu vậy?

- Năm năm trước bà ấy ra nước ngoài, đến nay hoàn toàn không có tin tức.

Nhâm Hiểu Nguyệt yếu ớt thở dài một tiếng, thê thảm cười cười:

- Kỳ thực mấy năm nay, tớ đã sớm không nghĩ đến bà ấy rồi, tớ cũng quen hằng ngày không có mẹ. Tớ cũng không thêm cái gọi là tình thương của mẹ...

Nói thì như vậy, thế nhưng trong con người của nàng lại mọc lên một đạo sương mù. Nào có người con gái không muốn mẹ, nước mắt Nhâm Hiểu Nguyệt đã bắn đứng nàng.

Gia đình mâu thuẫn, Lý Vân cũng không tiện đi sâu nghiên cứu. Lập tức nói sang chuyện khác.

Kế tiếp, hai người tựa hồ cũng có ý thức tránh đi một ít những câu chuyện có đề tài mẫn cảm, cố gắng nói đến chuyện trường học.

Nói về chuyện trường học, giọng nói hai người bắt đầu có chút thân thiết lên. Đối với Lý Vân, mặt Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không rét lạnh như vậy nữa, thỉnh thoảng cũng sẽ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tuy rằng vẫn còn có chút cứng nhắc, nhưng đối với Nhâm Hiểu Nguyệt mới vừa ‘thất tình’ không lâu đã là chuyện cực kỳ tốt rồi.

Đưa Nhâm Hiểu Nguyệt về tới tận cửa nhà, lúc Lý Vân nói lời từ biệt, Nhâm Hiểu Nguyệt đột nhiên hỏi:

- Cậu có tình cảm với Trần tỷ, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Gặp lại Lữ Tuấn thần bí

Lý Vân sững sờ một chút, đang muốn mở miệng nói, đã thấy Nhâm Hiểu Nguyệt chạy đi.

Đứng yên một chỗ sờ sờ mũi, Lý Vân nhìn không được cười lên.

Một lát sau, hắn trở về theo đường cũ. Lúc đi ngang qua công viên thành phố, hắn bị kiếm tiên Trương Đại Quốc ngăn cản lối đi. Lý Vân dừng bước, ánh mắt hướng hắn nhìn. Kiếm tiên Trương Đại Quốc lúc này đang đứng ở dưới bóng cây ngô đồng, oán hận mà nhìn Lý Vân. Vài ngày không gặp, bộ dạng của hắn tiêu tụy đi rất nhiều. Có chút lời thôi léch thếch, quần áo trên người có vẻ rất mất trật tự, tóc cũng lộn xộn. Râu ria cũng giống như rất nhiều ngày không có cạo qua.

Làm thần tiên, lời thôi đến nước này. Trương Đại Quốc đúng là nhân tài trăm người khó gặp.

Cặp mắt Trương Đại Quốc oán hận nhìn chằm chằm Lý Vân, cái vẻ mặt kia hận không thể một phát ăn tươi nuốt sống Lý Vân. Tay phải như trước nắm chặt thanh kiếm đen vô cùng sắc bén.

Xem ra lại muốn đánh nhau ở trên đường. Lý Vân đi lên phía trước một bước, nhàn nhạt nói:

- Ngươi đánh không lại ta...

Kiểm tiên Trương Đại Quốc không thèm nhắc lại, cặp mắt giống như là muốn phun ra lửa, trong tay thanh kiếm đen sắc bén kia nắm càng chặt. Nếu như chỗ hấn đứng có ánh sáng mà nói, Lý Vân hẳn có thể thấy, trên mặt hắn gần xanh đều nổi lên.

- Hải Quỳnh tiên tử bị ngươi giấu đến chỗ nào rồi?

Trương Đại Quốc cũng không có vẻ thấy mặt đã liều mạng, mà là hỏi tin tức về Hải Quỳnh tiên tử.

Lý Vân nhún nhún vai, nói:

- Xin lỗi, ta cũng không biết. Ta chỉ biết là nàng đi, về phần trở về lúc nào, ta cũng không biết.

- Ngươi sao có thể không biết. Ngươi là vị hôn phu của nàng, ngươi làm sao có thể không biết hành tung của nàng. Nhất định là ngươi đem nàng giấu đi, ngươi lo lắng ta thấy được nàng, đúng không?

Con ngươi Trương Đại Quốc dần dần trở nên đỏ bừng, giống như muốn chảy ra máu, vẻ mặt cũng càng ngày càng dữ tợn.

Lý Vân cười cười nói:

- Đại thúc, ngươi cũng đã nói, nàng là vị hôn thê của ta, vậy ngươi còn nhắc đến làm gì?

- Bây giờ của ngươi, chờ ngươi chết chính là của ta.

Trương Đại Quốc nảy sinh ác độc tự nói.

Lý Vân đau đầu. Đại thúc này ăn nói thật mạnh mẽ a. Điều biết yêu quái không nói đạo lý, xem ra tiên nhân tựa hồ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

- Đại thúc, ta không có rảnh với nói chuyện phiếm với ngươi. Sắc trời không còn sớm, ta phải quay về đi ngủ.

Lý Vân nói:

- Ngươi nếu là một người đàn ông, phải quang minh chính đại theo đuổi Hải Quỳnh tiên tử. Ngươi luôn quán quít lấy ta cũng vô dụng... Nói thật, ta cũng không ngại đem Hải Quỳnh tiên tử tặng cho ngươi, nhưng vấn đề là người ta không thích ngươi. Dưa xanh hái sớm không ngọt, ngươi đã sống được mấy niên kỷ như thế, vậy mà sao vẫn chưa nghĩ thông... Nói thật, ta xem thường nhất chính là loại đàn ông như ngươi đó.

- Ngươi...

Bị Lý Vân chế ngạo một trận, Trương Đại Quốc tức giận đến mặt đều đỏ lên. Há hốc mồm nhưng nói không ra lời.

Qua nửa buổi, Trương Đại Quốc mới chua chát nói ra một câu:

- Ngươi cũng không phải đàn ông, là đàn ông cũng đừng đoạt người yêu của người khác..

- Ta không có đoạt, là người ngươi yêu tự động bám theo ta.

Lý Vân tận tình khuyên bảo:

- Khổ như thế chứ? Người ta không yêu ngươi. Yêu đơn phương chắc chắn không có kết quả rồi. Vả lại, ngươi xem bộ dạng của ngươi bây giờ, rõ ràng chính là một lão già năm mươi tuổi, người ta Hải Quỳnh tiên tử trước đây cũng không có thích ngươi, hiện tại ngươi thành bộ dạng xơ xác như thế này, ngươi nghĩ có khả năng sao? Ta muốn nói, hay là ngươi buông tha đi, về nhà làm ruộng đi thôi. Có người nói đời sống hiện tại nông dân đang cao dần lên. Đi đúng con đường, biết đâu ngươi còn có thể xây được nhà hai tầng thì sao.

- Ta sẽ còn tìm đến ngươi, nhớ kỹ, chuyện giữa chúng ta chưa kết thúc đâu...!

Nghe Lý Vân giảng giải một phen, Trương Đại Quốc để lại một câu ngoan độc rồi quay đầu bước đi.

Lý Vân đứng sững sờ tại chỗ một lúc, âm thầm cười khổ, nói nửa ngày, thanh niên ngoan cố này vẫn chưa chịu thay đổi ý định.

Ngày hôm nay hắn chủ động bỏ chạy, rõ ràng cũng là bởi vì mặc cảm tự ti. Lý Vân suy đoán, ngày nào đó hắn tìm được sự tự tin của bản thân, việc đầu tiên chắc chắn tìm mình gây chuyện.

Cười khỏ một tiếng, Lý Vân dự định về nhà. Nhưng đúng lúc này, hần đột nhiên ngửi được khí tức đặc biệt của Lữ Tuấn.

Lý Vân lập tức hiểu, tên kia lại muốn cùng hần gặp mặt.

...

Lần thứ hai quay trở lại quán bar Tiền Quỷ. Lý Vân tại trên quầy bar thấy một thân gầy tây Lữ Tuấn

- Thế nào? Lại muốn nói chuyện về bằng hữu kiếm tiền của ngươi sao?

Lý Vân đi qua tiếp nhận một cốc bia trong tay Lữ Tuấn, khoe miệng nổi lên một nụ cười nghiêng ngả

- Ta là tới để cảm ơn ngươi.

Lữ Tuấn vừa cười vừa nói:

- Những lời ngày hôm nay ngươi nói rất hay. Kỳ thực ngươi sớm nên nói như vậy. Ngươi nói bộ dạng hần hiện tại, còn muốn theo đuổi Hải Quỳnh tiên tử, ta xem bà già bốn mươi tuổi đều còn không muốn nữa kia. Trong thôn kia quả phụ phòng chừng cũng không muốn đụng đến hần.

Lý Vân phun ra một ngụm bia, thiếu chút nữa đến cả chén bia đều cảm không vững, vội vã hít một hơi thật sâu, ổn định một chút tâm tình mình, mới quay đầu lại nhìn Lữ Tuấn bên cạnh. Một lúc lâu, Lý Vân hỏi:

- Trương Đại Quốc thật sự là bằng hữu của ngươi sao? Ta thế nào lại cảm giác các ngươi càng giống kẻ thù hơn?

- Chính bởi vì là bạn bè, ta mới nói như vậy. Sớm muộn gì thì hần cũng phải đối mặt với hiện thực.

Lữ Tuấn lườm hần một cái, nói tiếp:

- Ngươi nói được những lời mà ta rất muốn nói, chẳng qua do ta xấu hổ mà thôi.

Hần cầm cốc bia, cười hi hi nhìn Lý Vân nói:

- Nếu như lần sau hần vẫn còn tìm tới ngươi gây phiền phức, ta hi vọng ngươi có thể sử dụng lời nói càng thêm ác độc, càng thêm hiện thực đi công kích hần. Nhờ ngươi cả đó.

- Lỡ như hần luẩn quẩn trong lòng rồi tự sát thì làm sao?

Lý Vân mạnh mẽ uống một ngụm bia, lập tức ngẩng đầu hỏi.

- Sẽ không!

Lữ Tuấn nói:

- Tổ chất tâm lý của Kiếm tiên còn không kém đến mức như vậy.

- Ừc..... Đã như vậy, lần sau gặp mặt ta không khách khí nữa.

Lý Vân cười hắc hắc, nói:

- Nói thật, ta rất đau đầu với Trương Đại Quốc. Đàn ông giống như hần thì thật sự không có mặt mũi.

Nụ cười trên khuôn mặt của Lữ Tuấn biến mất, tâm sự nặng nề uống một ngụm bia lớn:

- Ái tình giống như cây kiếm 2 lưỡi. Có người bởi vì ái tình mà hạnh phúc, có người bởi vì ái tình mà bi thương. Trương Đại Quốc rất không may, Hần là kiểu người sau. Trước đây lúc chưa gặp phải Hải Quỳnh tiên tử, hần không phải người như vậy. Hần rất anh hùng...

Lý Vân tiếp nhận trọng tâm câu chuyện nói tiếp:

- Anh hùng không vượt qua ái mỹ nhân.

- Đúng vậy a. Cho nên ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới đi yêu ai. Trước đây không có, hiện tại lại càng không.

Lữ Tuấn không có nhìn Lý Vân, mà là quay đầu nhìn sân khấu hình chữ T phía trước:

- Mấy người đẹp này, ta toàn bộ đều đã ngủ qua rồi. Ta tình nguyện làm ngựa giống, cũng sẽ không cố gắng đi tìm một chút tình yêu đích thực.

- PHỐC...!

Lý Vân lần thứ hai phun ra một ngụm rượu. Theo ánh mắt Lữ Tuấn hẳn cũng hướng phía sân khấu chữ T nhìn sang, nói rằng:

- Không thể nào, người sao lại khát khao như vậy? Phụ nữ ở quán ăn đêm người cũng có hứng thú. Ai lại không biết những người kia có ngàn người cười, vạn người đẩy. Người tốt xấu gì cũng là tiên nhân? Vì sao không chơi điểm cao nhả, thanh thuần.

- Ta không thích tình yêu kiểu trinh nữ.!

Lữ Tuấn có chút xấu hổ lắc đầu:

- Ta chỉ ưa thích loại cảm giác dục tiên dục tử này thôi. Về phần cái khác, bản thân cũng không coi trọng.

- Ta hỏi người, người nghĩ Hải Quỳnh tiên tử đối với người yêu thật lòng sao?

Lữ Tuấn nâng cốc đặt vào trên mặt quầy bar, vẻ mặt nhìn qua có chút nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chú ý thân phận chớ cùng tiên tộc làm loạn

Nói đến đây hẳn nhìn Lý Vân:

- Có phải người vô cùng khát vọng biết quá khứ của mình, biết chuyện tình cảm của người cùng Hải Quỳnh tiên tử như thế nào phải ko?

- Tất nhiên rồi!

Lý Vân uống bia trả lời

- Ta biết rất rõ chuyện các người, ta biết rõ quá khứ của người. . .

Lữ Tuấn rơi vào hồi ức, thật lâu mới nghiêng đầu nhìn Lý Vân nói:

- Đáng tiếc ta không thể nói.

- Ta căn bản không ôm một hy vọng nào hết.

Lý Vân vô lực cắt đứt lời hắn nói.

- Xin lỗi, ta rất muốn giúp người nhưng ta ko có cách nào khác.

Lữ Tuấn lấy lại tinh thần, cầm lên ly bia bồi bạn vừa đưa qua, liên tiếp uống 2 ly:

- Uống ngụm bia lớn, thật đã.

Đặt ly bia xuống, Lữ Tuấn lại lâm vào trong trầm tư, thanh âm cũng trở nên xa xôi:

- Trước đây ta vẫn kỳ vọng có thể thức tỉnh sớm một chút, đáng tiếc không nghĩ tới chớp mắt đã một vạn năm. Cảnh còn người mất mọi chuyện hư vô, nếu có lựa chọn, ta nguyện tiếp tục ngủ say.

- Người không thích xã hội bây giờ?

Lý Vân cũng thả ly bia không trong tay ra.

- Người thích không? Có lẽ người hẳn là thích rồi? Dù sao người khác với chúng ta. Người đi con đường mà người khác chẳng bao giờ đi.

Lữ Tuấn rầu rĩ không vui đem chai bia đưa đến bên mép, mãnh mẽ uống một ngụm, nghiêng đầu nhìn Lý Vân nói:

- Người đã bị nhân tính hoá, cho nên người sẽ không bài xích thế giới này. Mà chúng ta mang Viêm Cổ huyết mạch, tuy rằng bảo lưu ký ức hai đời, nhưng chính vì kí ức Viêm Cổ đã làm cho chúng ta căn bản không thể thích ứng cái xã hội mới này trong nháy mắt.

Nói đến đây, Lữ Tuấn một lần nữa uống một ly bia.

Lý Vân cũng vừa mới uống xong, đồng dạng lại gọi một ly bia.

- Người biết không? Chúng ta bây giờ giống như bị bệnh tâm thần vậy.

Lữ Tuấn cười chua xót nói:

- Trong đầu chúng đang có hai thanh âm.

- Tâm thần phân liệt? Hai mặt?

Lý Vân hỏi.

- Đúng vậy...!

Trong mắt Lữ Tuấn có ý cười:

- Chẳng qua duy trì cũng không được lâu.

- Hồ ly tinh đến...!

Lữ Tuấn khẽ cười một tiếng, đưa mắt nhìn ra cửa. Lý Vân thầm giật mình, xem ra Lữ Tuấn xác thực không đơn giản. Chính mình còn không có người được khí tức của Trần tử, vậy mà hắn đã cảm nhận được. Cường nhân a... Không, phải là cường tiên.

Quay đầu lại, Lý Vân quả nhiên thấy Vương Trần Trần. Nàng mặc một thân áo khoác lông màu hồng, thân thể do quá đầy đặn nên làm áo lông kéo căng quá mức, tăng thêm tính gợi cảm mười phần. Trong lúc đi giờ tay nhắc chân đều tràn ngập phong tình. Nàng xuất hiện, khiến cho rất nhiều thân sĩ chú ý.

Vương Trần Trần đi tới trước mặt Lý Vân, trong giọng nói mang theo một tia u oán:

- Uống rượu cũng không gọi.

Lý Vân cười hắc hắc, nói:

- Là hắn mời khách, cho nên ta cũng không thể không biết xấu hổ gọi người được.

Lúc này, Vương Trần Trần mới đưa ánh mắt chuyển hướng Lữ Tuấn, chẳng qua xem phản ứng của nàng tựa hồ cũng không nhận ra Lữ Tuấn. Nàng chỉ biết hắn là tiên tộc.

- Như thế nào cậu lại ở chung với người của tiên tộc vậy.

Vương Trần Trần nói:

- Tiểu Lý à, cậu cũng không chú ý thân phận của mình à nha.

Nghe giọng nói của nàng hình như yêu quái cùng tiên nhân ở chung một chỗ với nhau là rất mất mặt

- Cô không nhận ra ta?

Nhìn Vương Trần Trần vẻ mặt mờ mịt. Lữ Tuấn đột nhiên có một loại cảm giác thất bại. Dựa vào danh tiếng của mình tại thời điểm trước kia cũng không nhỏ. Hồ ly tinh mặc dù là Yêu tộc, thế nhưng nàng không có lý do không biết mình a.

- Quý danh của ngài là?

Vương Trần Trần lễ phép mà hỏi thăm.

Lữ Tuấn sửng sốt một chút, đột nhiên vỗ ót, lẩm bầm nói:

- Ai, thiếu chút nữa ta quên, năm đó tiểu hồ ly cô một lòng cầu y thuật, đối với chuyện tình bên ngoài đều không quan tâm. Cô không nhận ra ta, cũng đúng. Như vậy đi, cô cứ gọi ta là Lữ Tuấn, Lý Vân cũng gọi như thế.

- Ah...!

Hồ ly tinh phản ứng tương đối hồ hững. Hơn nữa, nàng đối với Lữ Tuấn cũng không có nhiều hứng thú. Lực chú ý của nàng chủ yếu đặt trên người Lý Vân.

Vương Trần Trần tới gần Lý Vân, một lần hương không ngừng tiến vào trong mũi hắn. Khiến cho lòng hắn xao động. “Thật là một người phụ nữ gọi cảm” Lý Vân ở trong lòng rên rỉ. Thế nhưng hắn cũng biết, Vương Trần Trần bề ngoài nhìn như phóng đảng, kì thật bên trong rất thuần khiết. Rốt cuộc vẫn là hồ ly tinh bên cạnh Thần Nông. Người ta vẫn là con nhà nòi. Coi như là ở kiếp này cũng thủ thân như ngọc, hoàn bích chi thân. Ai kêu chồng đã chết của nàng vô phúc tiêu thụ chứ?

Trong khoảng thời gian này, sinh ý của phòng khám bệnh thuốc đông y càng ngày càng tốt. Nàng tiếp xúc với đàn ông của xã hội thượng lưu càng ngày càng nhiều. Rất nhiều người đều đang muốn theo đuổi nàng. Dù loại đàn ông từ gia đình tài phiệt, đến gia đình quan chức, nhưng nàng vẫn chẳng chú ý đến ai. Hằng ngày trong lúc gặp gỡ, nàng luôn luôn có thể thành thạo mà đối phó với các nam nhân, một vừa hai phải.

- Tiểu Lý, uống rượu xong chưa? Nếu không có chuyện gì, chúng ta về nhà đi?

Vương Trân Trân liếc mắt đưa tình với Lý Vân, bàn tay dịu dàng phớt qua mũi Lý Vân, trên mặt dạt dào ý cười. Tình cảnh giống như là vợ nhỏ trong đêm tân hôn làm nũng với chồng vậy.

Bên cạnh Lữ Tuấn âm thầm cười, một hồ ly tinh, một tiên tử. Có trò hay để xem rồi.

Lý Vân phát hiện Trân tỷ đêm nay hơi có chút không bình thường. Hắn đoán, nàng hẳn là có ý diễn cho Lữ Tuấn xem. Nghĩ tới đây, Lý Vân ngẩng đầu nói:

- Trân tỷ, lập tức đi ngay đây...

Vương Trân Trân lườm hắn một cái, eo nhỏ uốn éo, nói:

- Cậu không đi, ta đây đi trước...

Ánh mắt Lý Vân chú ý đến cái mộng khiến cho nam nhân điên cuồng của Vương Trân Trân, lúc này hắn có dục vọng muốn đi sờ thử. Hắn cười nói:

- Đợi ta...

Vẫn không nói gì Lữ Tuấn đột nhiên nói ra:

- Tiểu hồ ly đừng phí tâm, Hải Quỳnh tiên tử người ta mới là vợ lớn.

Lời này vừa nói ra, Vương Trân Trân lập tức dừng bước. Nàng thậm chí quay trở lại, đặt mộng ngồi ở trên ghế bên người Lý Vân, thờ phỉ phỉ mà nhìn Lữ Tuấn, nói:

- Thế nào? Người cùng Hải Quỳnh là một đám, người ta đều không nói gì? Người gấp cái gì? Hoàng đế không vội, thái giám chết bằm lại gấp.

Lý Vân lúc này cũng xác định, Vương Trân Trân có ý định cùng chính mình mập mờ, nhất định đang muốn thị uy. Không ngờ lại hướng người của tiên tộc thị uy.

- Ha ha...!

Lữ Tuấn bị hồ ly tinh châm chọc một câu, thật đúng không có cách nào chống đỡ. Xua tay nói:

- Ngược lại ta cũng chỉ muốn xem cuộc vui, tùy cho các người thích loạn thế nào cũng mặc kệ.

Lý Vân trừng mắt với Lữ Tuấn, nói:

- Người nhìn có chút hã hê phải không?

- Tiểu Lý, chúng ta đi. Phải chú ý thân phận của chúng ta, chớ cùng những người kia ngồi cùng nhau, miễn cho hạ giá.

Nói xong, nàng đi tới hôn một phát lên mặt Lý Vân.

Tựa hồ có chút quá đột ngột, Lý Vân loạng chạng đứng dậy, trọng tâm không vững, lập tức đổ về phía Vương Trân Trân. Trong lúc bối rối Lý Vân vội vàng điều chỉnh trọng tâm, dưới ý thức dùng hai tay ôm lấy Vương Trân Trân, để tránh cho ngã sấp xuống đất. Có lẽ là xung quanh ngọn đèn quá mập mờ, bàn tay to của Lý Vân chậm rãi trượt đến cái mộng của người phụ nữ, nhẹ nhàng niết hai cái, mặc dù là cách một lớp áo lông, nhưng Lý Vân như cũ cảm thấy có chút kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Lê Noel

Cái mộng là nơi nấn cảm nhất của Vương Trân Trân, Lý Vân vuốt ve chỗ đó làm cho nàng xấu hổ đến độ có thể chảy ra nước, trong miệng càng phát ra âm thanh rên rỉ mê người.

- Trần tỷ, chị không có sao chứ.

Lý Vân cố nén dục hòa công tâm, một bộ dạng lo lắng hỏi. Phía xa Lữ Tuấn cũng mang vẻ mặt mập mờ, bộ dáng như xem được một cuộc vui hoàn hảo. Cùng lúc ở lầu hai, Hồng gia cũng ở đây xem cuộc vui. Chỉ là hấn đối với hồ ly tinh cũng nảy sinh hứng thú, so sánh với nữ nhân bây giờ mình đang đùa giỡn, hồ ly tinh này tựa hồ có sức hấp dẫn hơn.

- Ta không sao, chúng ta trở về đi...!

Vương Trần Trần đẩy Lý Vân ra, liếc mắt với Lữ Tuấn tựa như là muốn thị uy, liền ôm cánh tay Lý Vân chậm rãi rời đi.

...

Sau khi về nhà, Lý Vân theo Vương Trần Trần đi vào phòng khách, nhin không được mở miệng:

- Trần tỷ, cũng muộn như vậy rồi, sao chị lại còn đi tìm chứ?

Vương Trần Trần liền giải thích:

- Người bá bá nông dân kia đã đến đây tìm ta, hấn thấy cậu không có ở đây nên đã đi rồi, ta nghĩ hấn nhất định lại đi tìm cậu liều mạng. Ta lo lắng cho cậu nên mới mang Thần Nông xích đuổi theo, phí nhiều tinh lực mới tìm được cậu, ai ngờ cậu lại đang nhàn nhã đi uống rượu.

- Đúng, ta trên đường có gặp qua Trương Đại Quốc, bộ dáng của hấn giống như rất mất mát.

Vương Trần Trần nói:

- Không phải cậu chỉ dùng một chiêu, làm cho hấn tâm phục khẩu phục đấy chứ?

Lý Vân nói:

- Ta chưa có bản sự lớn như vậy... Bất quá chúng ta hôm nay là thi đấu văn, không phải đấu võ, hấn như thế là bị ta mắng đấy.

Nói xong, Lý Vân liền đem tình huống cụ thể nói một lượt cho Vương Trần Trần nghe.

Nghe xong Lý Vân giải thích, Vương Trần Trần nhất thời bật cười:

- Tiểu Lý, cậu quá đáng rồi, cậu làm như vậy, Trương Đại Quốc nhất định uất ức đến chết.

- Đúng, cậu có vẻ rất quan tâm tới Hải Quỳnh tiên nữ?

Vương Trần Trần đột nhiên hỏi.

Lý Vân vội vàng nói:

- Không có chuyện đó đâu... Ta cũng không biết nàng ta là người như thế nào mà.

Lý Vân trong lòng lại nói thêm, nữ nhân kia sở soạn không cho, ngủ cũng không cho ngủ, thật là phiền toái, có quỷ mới thích nàng.

- Ừm...!

Vương Trần Trần nghe vậy mừng thầm trong người.

- Vậy cậu không có ý định tìm bạn gái nữa sao?

Vương Trần Trần hỏi một câu đầy ẩn ý.

- Bây giờ còn không có thời gian rồi, hơn nữa ta cũng không có tiền.

Lý Vân tùy ý nói.

Vương Trần Trần cười nói:

- Ta cho cậu tiền... Gần đây sinh ý cửa hàng không tệ, ta nghĩ ta rất nhanh trở thành một phú bà trăm vạn.

- Không bằng chị bao nuôi ta đi?

Lý Vân nói đùa.

- Được a...!

Vương Trần Trần nhận lời ngay.

- Haha, nói đùa thôi...!

Lý Vân nói:

- Một đại nam nhân như ta sẽ không đi làm trai bao đâu. Thời gian không còn sớm, ta đi ngủ trước đây. Trần tỷ, chị cũng đi ngủ đi.

- Ừm...!

Vương Trần Trần ngử khí tựa hồ có chút mất mát.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã qua một tháng, ngày mai là lễ Giáng Sinh. Mặc dù thời tiết ngày càng lạnh, nhưng không ngăn được không khí vui mừng. Gần tới, trên trời có tuyết rơi, nhưng trên đường cái người qua lại vẫn như cũ đông lờm lượp, nguyên một đám trên mặt biểu tình vui sướng. Các cửa hàng bên đường cũng đã trang trí lại hoàn toàn mới, hầu như mỗi cửa nhà đều có một cây thông Noel, một ít giới kinh doanh có tiền thậm chí còn tìm người giả trang ông già Noel đứng bên đường phát tặng những món quà nhỏ, mượn cơ hội này để thu hút sinh ý.

Lý Vân thật không rõ, chỉ là ngày lễ của bên Tây mà thôi, hà có gì phải long trọng như vậy.

Trở lại trong thôn, mới đi vào cửa chính, hỏa yêu Vương Đại Sơn liền ôm tiểu mao đầu đi đến, cười hi hi nói:

- Thật là tốt a, bà chủ phát thưởng, 800 tiền lì xì, đủ cho ta ăn mấy ngày mì xào... Hề hề, lão đại, bà chủ đang đợi ngươi, ngươi tranh thủ thời gian vào đi thôi.

- Ngươi thật nghĩ mì xào ngon hơn so với thịt người?

Lý Vân đột nhiên thấp giọng hỏi một câu.

- Ừ...!

Vương Đại Sơn thần sắc nghiêm túc nói.

Ai, yêu quái đáng thương. Yêu quái không ăn thịt người, lại ăn đồ người làm. Không biết là thời đại đại tiến bộ hay là yêu quái có lòng thương người đây.

- Meo...!

Tiểu mao đầu kêu một tiếng, liền từ trong lòng Vương Đại Sơn nhảy vào trong lòng Lý Vân, sợ hãi nói:

- Ngươi có thể ôm ta một cái không?

- Vậy đây không phải đang ôm sao?

Lý Vân khẽ cười một tiếng, đưa tay vuốt đám lông xù trên trán mèo yêu một cái, vừa cười vừa nói:

- Mấy ngày này sống tốt a, cơ thể lớn thấy rõ. Đúng, ngươi tại sao không thể hóa thành hình người, mẹ của ngươi rốt cuộc có thân phận gì?

- Ta cũng không biết...!

Mèo yêu mượn lúc này nói thêm:

- Cho nên tiểu mao đầu rất đáng thương nha, ta đáng thương chết đi mà. Lão đại, ngươi cùng bà chủ hiện tại chính là thân nhân của ta. Mẹ ta, ài, ta cũng không biết, chúng ta bị tách ra từ khi ta rất nhỏ, ta cái gì cũng đều nhớ không rõ... Meo meo, tiểu mao đầu thật đáng thương nha...

- Ha ha!

Nhìn mèo yêu trong lòng cô ý đùa giỡn, Lý Vân khẽ cười một tiếng, đánh một cái vào đầu nó, nói:

- Được rồi, đừng giả bộ... Trước khi mẹ ngươi chưa đến, trước hết cứ giữ ngươi ở chỗ này. Bất quá tiểu tử ngươi đừng có cứ chạy tới phòng trọ của người ta, nhất là mấy cái làm thiệp tỷ, ngươi không có việc gì đi trộm quần lót người ta làm gì? Ngươi không sợ bị nhiễm bệnh hả... Nhớ kỹ, sau này cho dù có muốn đi nhìn trộm cũng phải đi cái gia đình đảng hoàng a.

- Tuân mệnh...!

Tiểu mao đầu hoan hô một tiếng, nói:

- Lão đại vạn tuế, lão đại anh minh.

- Lão đại, như vậy có tốt không?

Vương Đại Sơn vuốt đầu suy nghĩ nói:

- Các nàng không có quần lót sẽ bị cảm lạnh... Mua lại còn phải tốn tiền.

- Haha, meo meo...!

Một người một mèo, cùng lúc phát ra hai tiếng cười quái dị. Vương Đại Sơn trung thực vẽ mặt mù mờ không biết gì.

Ôm tiểu mao đầu, đẩy cửa lớn phòng khách của hồ ly tinh ra, Lý Vân thấy nàng cũng mua một ít đồ vật cho lễ Giáng sinh. Ngay cả phòng khách cũng được trang trí hoàn toàn mới.

- Đợi lát nữa theo ta ra ngoài mua một cây thông Noel...!

Ngay khi Lý Vân lên lút quan sát bài trí trong phòng, Vương Trần Trần từ phòng ngủ đi đến, thần nhiên nói một câu.

Lý Vân ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn 8 giờ, đã đến lúc đi ăn cơm. Vương Trần Trần thấy Lý Vân có chút chần chờ, nhất thời lông mi dựng lên:

- Bảo cậu đi thì cậu cứ đi, chần chờ cái gì, trở về ta mời cậu ăn đại tiệc.

- Ta cũng muốn...!

Mèo yêu hô lên.

Vương Trần Trần trừng mắt, nói:

- Không cho ngươi đi, con mèo biết nói sẽ hù chết người.

- Ta cam đoan sẽ không nói lời nào...!

Mèo yêu nghiêm túc nói.

- Vẫn không được!

Vương Trần Trần tức giận quở trách mèo yêu:

- Mỗi lần đi ra ngoài ngươi đều đòi đi ăn tam văn ngư, ngươi không biết tam văn ngư rất đắt sao? Ta nào có nhiều tiền như vậy để nuôi ngươi.

Lý Vân chìa tay khẽ vuốt trên trán mèo yêu một cái, vừa cười vừa nói:

- Mèo thì phải ăn chuột, không bằng ngươi đi trên phố bắt chuột ăn đi. Lễ Giáng sinh cũng gần đến, có lẽ còn có chuột ngoại quốc đấy.

- Meo meo, ta thật đáng thương à...!

Mèo yêu gục đầu bộ dáng ủ rũ.

- Tiểu Lý, cậu ngồi chờ, ta đi thay quần áo, rồi liền đi ra phố.

Vương Trần Trần mỉm cười, xoay người lắc lắc kiêu đồn bỏ đi. Lý Vân vô ý thức hưng hăng liếc nhìn theo, đáng sợ a...

Khoảng chừng nửa giờ, cửa phòng ngủ mới lần thứ hai mở ra, Vương Trần Trần mặc một bộ áo da màu đen từ bên trong đi tới trước mặt Lý Vân cười khanh khách xoay một vòng, ôn nhu hỏi:

- Như thế nào, bộ quần áo này vừa người không? Ngày hôm qua vừa mua tại cửa hàng Quốc Phụng, hơn một vạn đó...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Có ma tộc

- Mẹ ơi, chỗ tiền đó đủ mua được nhiều tam văn ngư...!

Mèo yêu cảm khái nói.

- Ủm, không tệ, quả là có chút xinh đẹp...

Lý Vân nói ra một cái đánh giá, kỳ thực Vương Trân Trân mặc áo da màu đen, không chỉ xinh đẹp, mà còn toát ra thập phần gợi cảm.

- Xinh đẹp?

Khóe miệng Vương Trân Trân nổi lên vẻ tươi cười, nói:

- Xinh đẹp nha, người ta vốn là hồ ly tinh, xinh đẹp là đúng rồi.

- Chị bây giờ nhìn qua giống như một vị quý phu nhân, rất hợp với thân phận của chị.

Lý Vân cười nói.

Mắt Vương Trân Trân cũng cười tới mức nheo lại:

- Xem ra ánh mắt của ta không tệ.

Lý Vân ngơ ngác nhìn ngực của nàng, hít sâu một hơi. Mặc dù là quần áo mùa đông, thế nhưng nhà thiết kế cao siêu vẫn làm nổi bật ra vóc dáng là lướt, đường cong hơn người của nàng. Nhất là cái bộ ngực nhô cao, phập phồng theo mỗi nhịp thở kia, giống như là mời gọi Lý Vân vậy.

- Nhìn cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ sao...!

Vương Trân Trân rất nhạy cảm, liền phát hiện được ánh mắt của Lý Vân, nàng giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm Lý Vân, đi đến trước người hắn vài bước, một cổ hương thơm nước hoa nồng đậm xông vào mũi, thế nhưng trong thanh âm không có vẻ gì tức giận.

Mỹ nữ thì đã thấy qua, thế nhưng ngực hồ ly tinh lại chưa được thấy. Lý Vân thật muốn đem hồ ly tinh hảo hảo đùa giỡn một phen. Chỉ là trong lòng luôn xuất hiện một tia nhắc nhở, nóng vội sẽ ăn không được đậu hũ nóng.

- Chúng ta đi thôi!

Cố gắng đem tâm tình của mình bình tĩnh trở lại, Lý Vân thần nhiên nói.

- Ủm!

Vương Trân Trân đáp lại một tiếng, hai người liền đi ra ngoài.

Lý Vân dường như đánh giá thấp khả năng đi dạo phố của hồ ly tinh, đi dạo đủ 3 giờ, nàng mới quyết định mua một cây thông Noel tuyệt đẹp.

Càng làm Lý Vân buồn bực chính là mãi cho đến nửa đêm Vương Trân Trân mới chịu thực hiện lời mời ăn cơm khi trước. Đùng xem Lý Vân là yêu quái, bình thường đối bụng cũng đến mức bụng lép xẹp.

Ăn cơm chiều xong, trở lại phòng cho thuê đã là hơn 2 giờ sáng. Lý Vân nghĩ là có thể đi ngủ, ai ngờ lại có người đã phá cửa đi vào.

- A di đà phật...!

Trong phòng, vị khách không mời mà đến hình như biết Lý Vân, thấp giọng niệm một tiếng Phật hiệu, chậm rãi đi ra phía cửa phòng, nói:

- Lý thí chủ, người đã trở về, ta chờ người đã lâu rồi.

- Tuệ Viễn, là người à?

Lý Vân có chút không ngờ đến, mỗi lần chùa Bạch Mã có việc đều là Trí Hoàng đại sư kia tự mình đến đây, hôm nay lại là tiểu hòa thượng Tuệ Viễn.

- Lý thí chủ, sư tôn có nói, sau này có việc xảy ra thì để cho ta liên lạc với người, sư tôn gần đây có thể có chút bận rộn, không đến được.

Tuệ Viễn dường như biết được tâm tư Lý Vân, vội vàng lên tiếng giải thích.

- Tiểu hòa thượng, người không có chìa khóa cửa, làm sao vào đây được?

Lý Vân có chút buồn bực, dường như cánh cửa của nhà mình chỉ là để trang trí, nào là tiên nữ, hòa thượng, tất cả đều là phá cửa mà vào.

- Haha, là hòa yêu tự qua đây mở cửa.

Tuệ Viễn nói:

- Toàn bộ chìa khóa trong viện đều là do hấn quản.
- Ách, Đại Sơn thăng chức.

Lý Vân cười nói.

- Ừm, hòa yêu biểu hiện không tệ, là một yêu quái tốt.

Tuệ Viễn nói:

- Lý thí chủ, có một việc ta định nói cho ngươi biết.
- Ngươi sẽ không định ngủ lại đây chứ?

Lý Vân chau mày nói với Tuệ Viễn.

Tuệ Viễn ha ha cười nói:

- Đừng lo, ta ngủ hay không cũng không quan trọng.

Lý Vân lông mày nhíu lại nói:

- Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì mà đáng giá cho ngươi đã hơn nửa đêm lại qua đây chờ ta?

Tuệ Viễn mỉm cười, nét mặt làm lòng người dịu đi, hấn chỉ cái ghế trước mặt nói:

- Ngươi trước hết ngồi xuống đây, ta sẽ nói cho ngươi biết là đã xảy ra chuyện gì.

Lý Vân tức giận nói:

- Ngươi xem đây là nhà của ngươi hả, còn bảo ta ngồi xuống đi. Mà về sau gọi ta là tiểu Lý đi, đừng có gọi mãi thí chủ, thí chủ, nghe có vẻ xa lạ quá.

Tuệ Viễn sắc mặt không đổi, khẽ nhíu mày, ngồi ngay ngắn bên mép giường, nói:

- Tiểu Lý... gần đây có tin tức của Phệ Hồn thần binh không?

Lý Vân than thở:

- Không có, nói thật ta hi vọng vĩnh viễn cũng sẽ không có.
- Thiện tai...!

Tuệ Viễn mỉm cười nói:

- Hy vọng có thể được như ngươi mong muốn.

Lý Vân cười:

- Tiểu hòa thượng đừng nói nhảm, nói chính sự đi.

Hấn nhìn Tuệ Viễn:

- Không có ý định hoàn tục à? Ngươi suốt ngày tụng đờn thờ Phật không cảm thấy buồn chán sao?

Tuệ Viễn lắc đầu:

- Ta vui cười không hết nữa là.

Lý Vân lại thở dài một hơi:

- Ngươi có thể tự mình vui cười, ta rất bội phục, đáng tiếc lòng ta mỗi ngày lại không thể yên bình như vậy.

Tuệ Viễn nhìn Lý Vân, không khỏi khẽ nhíu mày:

- Tiểu Lý, ngươi nên cố gắng giữ cho tâm mình được ổn định.

- Viễn Cổ huyết mạch đã lần lượt thức tỉnh, ngươi nghĩ làm một yêu quái như ta còn có thể tỉnh tâm sao?

Lý Vân sờ sờ chớp mũi nói:

- Khó thật a.

Tuệ Viễn không có nói tiếp chuyện của Lý Vân, mà lại nói:

- Chuyện Nhâm Cường có manh mối, độc thủ phía sau màn chính là kẻ đứng sau của khu giải trí Tiền Quỳ- Hồng gia.

- Hẳn là người hay là yêu quái?

Lý Vân hỏi.

- Bây giờ còn chưa xác định rõ.

Tuệ Viễn lắc đầu.

- Không thể nào, chùa Bạch Mã các ngươi không phải nói là muốn cứu vớt thế giới hòa bình sao? Tại sao ngay cả một việc quan trọng như vậy đều không làm rõ được.

Trong giọng nói của Lý Vân rõ ràng mang theo vài tia chế nhạo.

Tuệ Viễn lúng túng nói:

- Chùa Bạch Mã cũng không có khả năng làm được mọi việc.

Lại nói:

- Hồng gia rất giao hoạt, việc lần này cũng là chùa Bạch Mã cùng các ngành quốc gia có liên quan cùng nhau hợp tác mới điều tra được. Thế nên chúng cứ cũng không thể để lộ ra ngoài sáng được. Ý của sư tôn chính là muốn ngươi đi tìm hiểu chuyện này.

Lý Vân gãi gãi đầu nói:

- Nếu trực tiếp giết chết thì các ngươi cũng không có ý kiến gì chứ?

- Cái này...

Tuệ Viễn sờ soạng cái đầu trọc một chút, lông mày co lại vừa cười vừa nói:

- Phật cũng nổi giận, đối với những người phải xuống địa ngục thì Phật cũng sẽ không khoan dung đâu. Tuy nhiên ta vẫn hi vọng cố gắng không nên giết người, trời cao có đức hiếu sinh.

Lý Vân cười thờ dài:

- Ngươi với sư tôn ngươi phong cách hành sự hoàn toàn bất đồng.

- Việc đã xong, ngươi nên trở về rồi chứ?

Lý Vân nhìn giường đệm của mình, nói:

- Ta không thích cùng người khác ngủ chung giường, nhất là hòa thượng.

- Vẫn còn có một việc.

Tuệ Viễn nghiêm sắc mặt, nghiêm túc nhìn Lý Vân nói:

- Lễ Giáng Sinh sắp đến...

- Đó là ngày lễ của người nước ngoài, với chúng ta không có quan hệ.

Lý Vân buồn cười nhìn Tuệ Viễn nói:

- Ngươi không phải định bắt ta tặng quà giáng sinh cho ngươi chứ? Xin lỗi, ta không có cái nghĩa vụ kia, cũng không có cái kia sở thích đó.

- Lễ vật cũng không phải trọng điểm.

Tuệ Viễn nói:

- Việc trọng điểm là trong tình đã xuất hiện hai Thần Ma huyết mạch thức tỉnh. Theo chúng ta phân tích, lễ Giáng Sinh lần này, bọn chúng nhất định sẽ xuất hiện.

- Có chuyện này? Ý các ngươi cũng là để cho ta đi xem?

Lý Vân quệt miệng nói.

- Tiểu Lý, ngươi quả nhiên có tuệ căn.

Tuệ Viễn hòa thượng cười nói:

- Sư tôn hi vọng lễ Giáng Sinh hôm đó, ngươi có thể chú ý quan tâm tình huống xảy ra ở tỉnh thành một chút. Tuy nhiên cố gắng đừng đi trên chóc hai người tộc Thần ma đó.

- Người không phạm ta, ta không phạm người.

Lý Vân nói:

- Ta cũng được vui vẻ thanh nhàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hoàng thượng xấu xa

Vừa ra đến trước cửa, Tuệ Viễn nghĩ đến một việc, nhẹ giọng đối với Lý Vân nói rằng:

- Sư tôn vẫn còn bảo ta nói lại với ngươi, đối với hồ ly tinh phải nắm chặt, tranh thủ thời gian đem tới tay. Thực sự không được thì...

- Nếu không thì sao?

Lý Vân mắt tròn to.

- Khái khái...!

Tuệ Viễn xấu hổ cười cười, thấp giọng nói:

- Sư tôn nói, thực sự không được thì gạo nấu thành cơm đi.

- Hoà thượng xấu xa!

Lý Vân tức giận nói.

Tuệ Viễn khẽ cười nói:

- Sư tôn nói, trên tay hồ ly tinh có Thần Nông xích, là một vật vô cùng quan trọng. Nhất định phải nằm trong vòng bảo vệ của chúng ta.

- Ta và các ngươi không phải đồng bọn.!

Lý Vân tức giận nói.

Tuệ Viễn mỉm cười, không có nói gì nữa, xoay người rời đi.

Tại cửa sân, Tuệ Xa nhìn thấy hoả yêu Vương Đại Sơn đang cặm cụi làm việc. Mỉm cười, nói:

- Có tiền đồ, cố gắng làm việc.

- Thủ trưởng cứ yên tâm, ta nhất định sẽ nỗ lực.

Khóe miệng Vương Đại Sơn lộ ra một tia cười cộc lốc.

- Meo meo...!

Mèo yêu cũng không biết từ đâu xuất hiện, ném cho Vương Đại Sơn một cái nhìn hèn mọn:

- Người thật mất mặt... Nè, đối với hòa thượng cúi đầu khom lưng, xin hỏi người còn có tự trọng của yêu quái không?

- Tiểu Mao đầu, người không biết ăn nói à? Không phải chúng ta đã thỏa thuận rằng người không xuất hiện trước cửa lớn sao?

Vương Đại Sơn thờ phỉ phỉ nói:

- Người không giữ lời rồi.

- Hừ!

Mèo yêu cũng tức giận nói:

- Không cần phải làm vậy với đứa không có khí cốt yêu quái như người....

- Âm ỉ chết đi được, có để cho người khác ngủ hay không hả...!

Trong phòng khách truyền đến âm thanh của Vương Trân Trân, hai yêu quái nghe vậy, vội vàng ngậm miệng lại.

...

Khu giải trí Tiền Quỳ là một câu lạc bộ ăn chơi tổng hợp, tại thành phố mà nói, quy mô của nó khá là lớn, Nghe nói bảo vệ được bố trí tại cửa đều là bộ đội đặc chủng xuất ngũ. Thêm nữa, trong vòng 50m cửa có thiết bị theo dõi.

Lý Vân cũng không phải là lần đầu tiên tới nơi này. Chẳng qua mục đích lại khác nhau, trước đây, đi tới nơi này là vì gặp người thần bí Lữ Tuấn kia. Ngày hôm nay là tới tìm ông chủ của nơi này. Hắn hi vọng ngày hôm nay có thể đem sự tình của Nhâm Cường kết thúc.

Đi vào cửa lớn, Lý Vân đi tới bàn tiếp tân nói rõ ý đồ đến, chỉ rõ muốn gặp Hồng gia. Mấy phút đồng hồ sau, quản lý Hàn quân của khu giải trí Tiền Quỳ chạy tới. Sau khi xác nhận thân phận Lý Vân xong, hắn gọi điện thoại xin chỉ thị. Sau khi được phép, Hàn Quân tự mình đi cùng Lý Vân trực tiếp ngồi thang máy đi tới lầu bốn.

Nhẹ nhàng gõ cửa, trong cửa truyền đến một thanh âm nữ nhân:

- Mời vào...!

Hàn Quân đẩy cửa vào, đối với Lý Vân cung kính nói:

- Lý tiên sinh, ngài có thể đi vào.

- Ừm!

Lý Vân ứng một tiếng, lập tức đi vào.

Đối diện cửa phòng trên bàn công tác, một lão già có lẽ hơn 50 tuổi tay phải đang nắm con chuột, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính tình thế lỏng. Giống như đang nhìn cái gì đó

Nhìn thấy Lý Vân tiến đến, lão già buông con chuột, ngẩng đầu lên, nhìn Lý Vân hỏi:

- Xin hỏi ta có thể trả lời cho cậu cái gì sao?

Lý Vân sững sờ một chút, trầm nghĩ, lão tử không phải đến để thẩm vấn.

Thoáng do dự một chút, Lý Vân đi thẳng vào vấn đề nói:

- Ngài chính là Hồng gia?

Lão già dùng ánh mắt rất kỳ dị nhìn Lý Vân, một lát sau đó, mới lên tiếng:

- Cậu tốt chứ...

Ba chữ này nói có chút cứng nhắc.

Lý Vân nuốt một miếng nước bọt, cau mày hỏi:

- Ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đâu?

Lão già cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng toát, hần phát hiện người thanh niên này giống như có chút không được bình tĩnh. Hần hỏi ngược lại:

- Cậu tìm Hồng gia có chuyện gì?

Lý Vân lòng tràn đầy khó hiểu, hỏi:

- Có ý gì? Lẽ nào ông không phải Hồng gia sao?

Lão già vô cùng tốt bụng giải thích:

- Không sai, ta là Hồng gia, chỉ là ta không hiểu được, cậu tìm đến ta, thế nhưng lại không nhận ra ta...

Lý Vân liếc mắt nhìn, đột nhiên nói:

- Khí tức của ông có chút quen thuộc, có thể trước đây chúng ta đã từng gặp nhau phải không?

Lão già cười rộ lên, nụ cười có chút khùng bố, mỡ hai bên má như dồn đến một chỗ. Hần tự nhiên nói ra:

- Không sai, chúng ta gặp qua, hơn nữa không chỉ một lần.

Lý Vân khẽ cười một tiếng, hỏi:

- Có một số việc muốn tìm ông xác nhận một chút.

Lão già cười nói:

- Trước mời ngồi...

Lý Vân nghe vậy, cũng không khách khí, đi qua, ngồi xuống chiếc ghế da trước bàn. Thân thể dựa vào lưng ghế, vẻ mặt thoải mái.

- Cậu biết Hồng gia sao?

Lão già đột nhiên hỏi

Lý Vân đáp:

- Biết đại khái. Đương nhiên, tôi cũng chỉ nghe từ miệng người khác.

- Vậy mà cậu dám xông đến. Cậu không sợ bị người khác lợi dụng sao.

Lão già nhún nhún vai:

- Nói thật, đây là lần đầu tiên có người cứ như vậy tới gặp ta.

Ánh mắt Lý Vân chuyển hướng lão nhân, khoe miệng nhếch lên tươi cười, nói rằng:

- Đừng nhiều lời nữa, chúng ta không phải nên nói vào chuyện chính hay sao?

Lão nhân cười rộ lên, ánh mắt dừng tại trên người Lý Vân, nói:

- Đương nhiên có thể...!

Dừng một chút, Lý Vân bỗng nhiên cười tủm tỉm hỏi:

- Còn chưa có chứng thực được thân phận của ông đấy?

- Đúng vậy, ta chính là Hồng gia của khu giải trí Tiền Quý.

Trên mặt lão nhân hơi xấu hổ, nhìn Lý Vân nói:

- Ta muốn biết, là ai nói cho cậu đến, chùa Bạch Mã hoà thượng hay sao. Ai, ta cho là mình đã cố gắng che giấu bản thân rồi, kết quả vẫn là bị bọn họ chú ý tới.

- Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm...!

Thân thể Lý Vân hơi thẳng lên một chút, có thâm ý nhìn Hồng gia, nói rằng:

- Muốn lẫn lộn, lúc nào cũng phải chú ý trước sau...

Trên mặt Hồng gia hiện lên vẻ mỉm cười, nhìn Lý Vân nói:

- Người thanh niên, cậu là đang dạy ta sao?
- Nói là dạy thì hơi quá, chỉ là nói đúng thực tế thôi.

Lý Vân mỉm cười nhìn Hồng gia trước mặt, trong nội tâm dâng lên cảm giác hết sức phức tạp, không biết tại sao, hắn vẫn không thể nào tập trung xác định được khí tức của ông ta một cách chính xác. Mặc dù là mặt đối mặt, hắn cũng không rõ ràng ông ta là tộc gì? Có lẽ ông ta đơn giản chỉ là một con người.

- Lý Vân!

Hồng gia nhắm mắt lại, cau mày, tựa hồ rơi vào trong hồi ức nào đó, bỗng nhiên nói:

- Chúng ta đã từng quen biết nhau.

Lý Vân nhẹ nói:

- Có lẽ điều nên nhớ sẽ nhớ kỹ, không muốn nhớ thì điều sẽ quên. Nói thật, tôi không cảm thấy rất quen thuộc với ông.

Hồng gia cười, hai tay qua lại chà xát vài cái, xem ra nắm con chuột thời gian có chút lâu. Sau đó, hắn nói tiếp:

- Ta thiếu chút nữa quên, cậu bị mất trí nhớ.

Lý Vân lắc đầu, nhàn nhạt nói:

- Tôi không muốn thảo luận với ông về vấn đề này, tôi hỏi ông, sự tình của Nhâm Cường ông định làm gì? Ông rốt cuộc có thân phận gì?

Không biết vì sao, Lý Vân tựa hồ nghe được trong góc tối căn phòng có người nào đó đang ầm núp

- Ra đi!

Hồng gia tựa hồ thấy phản ứng của hắn, nhẹ giọng nói:

- Người làm ăn chung thôi, Yến Tử, là một nữ yêu rất quyến rũ, nếu như cậu thích, ta có thể cho nàng đi hầu hạ cậu.

Sau lời này, một đạo thân ảnh từ chỗ tối gian phòng bay ra. Đạo thân ảnh này phiêu bồng tới phía sau Hồng gia, mới dần dần hiện ra thân hình, là một nữ nhân mặc váy ngắn màu đen. Rất đẹp rất gợi cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Hồng gia đưa điều kiện

Lý Vân cảm giác được đối phương đang cố quyến rũ mình, con người hơi co lại, trong lòng rung mình, tóm lại hắn cảm giác mình ngửi được trên người nàng phát ra hơi thở tức giận.

- Yến Tử, hôm nay cô đã gặp được tận mặt Lý Vân rồi?

Hồng gia vừa cười vừa nói.

Yến Tử không nói gì, trầm mặc đứng ở phía sau Hồng gia, tựa hồ đối với Lý Vân không có gì hứng thú. Hồng gia thanh âm có chút khàn giọng, nói tiếp:

- Hiện tại chúng ta nói chuyện chính đi, trước đó cậu hỏi ta hai vấn đề.

Hồng gia nhìn hai mắt Lý Vân, mỉm cười nói:

- Chuyện Nhâm Cường thật là một tay ta bày ra. Trong chuyện làm ăn mà, tất nhiên phải cạnh tranh rất khốc liệt. Về phần thân phận ta, ta có thể nói rõ cho cậu biết, ta không phải người. Thân phận trước đây cũng đã là quá khứ, ta cũng không muốn nhiều lời. Tương lai cậu nếu có hứng thú, sớm muộn sẽ biết.

- Cậu dự định giết ta sao?

Hồng gia rất tùy ý, đột nhiên nói một câu, cảm giác giống như không thêm đề ý sống chết của bản thân một chút nào

Trong lòng Lý Vân cũng hồi hộp một trận, xem ra người ta cũng đã chuẩn bị trước rồi.

Hồng gia quay đầu lại nhướn mắt liếc hần một cái, lắc đầu, thờ dài. Lý Vân không biết hần vì sao thờ dài, khẽ cười nói:

- Ông cũng biết. Vậy ông định làm như thế nào?

Hồng gia hai mắt nhìn Lý Vân, nhưng không có lên tiếng.

- Ta hi vọng sự tình của Nhâm Cường có thể mau chóng kết thúc.

Lý Vân nhìn Hồng gia, lẳng lặng nói rằng:

- Một lần giải quyết triệt để, ta cũng không có ý định muốn biết ông cùng Nhâm Cường đã xảy ra chuyện gì. Ta chỉ là muốn giải quyết chuyện phiền toái này.

Hồng gia trầm mặc một lát sau đó, nói rằng:

- Cậu thật cho rằng, cậu có thể giết ta sao? Không nên quá mức tự tin như thế.

- Làm thử rồi mới biết.

Lý Vân thản nhiên trả lời.

Hồng gia cười rộ lên:

- Tốt. Mặc kệ là chuyện gì, cậu không thử thì vĩnh viễn sẽ không thành công.

Lý Vân mỉm cười nói:

- Đúng vậy nha, cho nên tôi dự định thử một chút.

Hồng gia mỉm cười nói:

- Ta và cậu ở một mặt nào đó thì chưa chắc đã là kẻ thù. Chùa Bạch Mã cũng chưa chắc đã là đồng minh tốt của cậu. Trên thế giới này, cho tới bây giờ cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn. Chỉ có lợi ích là vĩnh viễn.

Lý Vân không nói gì, Hồng gia hai tay nhẹ nhàng mà giao nhau tại trên đùi, nhẹ giọng nói:

- Kỳ thực, chúng ta có thể hợp tác. Trên đời này cho tới bây giờ cũng không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn!

Lý Vân có chút hiểu ra, nhẹ nói:

- Ông muốn gây xích mích ly gián.

Hồng gia giơ lên một tay, dùng ngón tay già nua lắc lắc, nói rằng:

- Cậu sai rồi... Hồng gia ta suốt đời quang minh lỗi lạc, còn không đến mức bi ối như vậy. Ta chỉ có ý tốt nhắc nhở cậu, không nên đơn giản đi tin tưởng bất luận kẻ nào, bất kể là bằng hữu, vẫn còn là địch nhân.

Lý Vân cúi đầu, nhẹ nói nói:

- Vậy mà tôi nghe sao giống như là ông đang gây xích mích ly gián.

Hồng gia mỉm cười nói:

- Tùy cậu hiểu như thế nào cũng được, nói chung, ta đối với cậu cũng không có ác ý.

Lý Vân cười khẩy nói:

- Ông cảm thấy ông là người đáng tin hay sao?

Hồng gia chà xát hai tay, chậm rãi nói:

- Làm một cuộc giao dịch nhé...

Lý Văn về mặt bình tĩnh mà nhìn lão già không rõ thân phận này, nói:

- Nói đi.

Hồng gia bỗng nhiên thở dài một tiếng nói:

- Trên người của ta có một căn bệnh khó chữa, ta cần một danh y kỹ thuật siêu phàm chữa trị, ta hi vọng cậu giúp ta.

Lý Văn ngần ra, nghĩ thầm, hẳn không phải là muốn đánh chủ ý gì lên hồ ly tinh đấy chứ?

Quả nhiên, Hồng gia mỉm cười nói:

- Đem hồ ly tinh cho ta, ta có thể buông tha cho việc phá phách Nhâm Cường.

Lý Văn mỉm cười đáp:

- Ý nghĩ này không phải ngày hôm nay ông bỗng nhiên nghĩ ra chứ?

Hồng gia không trả lời thẳng, chỉ là yếu ớt nói:

- Thần Nông xích có thể chữa bệnh trên người của ta, có điều hơi mất thời gian.

Lý Văn nhú mày nói:

- Chuyện này tôi không quyết định được.

- Không phải chỉ là một nữ yêu sao?

Hồng gia giống như cười mà không phải cười nói:

- Nếu như cậu nguyện ý, ta có thể đem Yến Tử cho cậu, trao đổi không?

Yến Tử nghe vậy, sắc mặt càng phát ra âm trầm. Xem ra, nàng tựa hồ không tình nguyện. Đáng tiếc, số phận nàng cũng không do chính nàng nắm giữ.

Mệnh lệnh của Hồng gia, nàng sẽ vô điều kiện chấp hành.

Trong lòng Lý Văn càng lạnh lùng, lão già chết tiệt này, thật sự là bỉ ổi. Muốn trao đổi lại bày đặt diễn xuất như thế. Ự moé, Trước đây có xem qua trên mạng, hẳn cũng thấy có loại trao đổi giống như thế. Lại không nghĩ rằng, chuyện kì lạ bỉ ổi như thế lại có thể rơi xuống đầu hắn.

- Không có hứng thú...!

Lý Văn nói.

Hồng gia nhú mày hơi giận nói:

- Chỉ một con hồ ly tinh mà thôi, cậu cũng đã biết Yến Tử của ta, so với hồ ly tinh một chút cũng không kém, cậu chơi thử một lần là biết.

Lý Văn cười khò, con mẹ nó, lão tử cùng hồ ly tinh là quan hệ trong sáng. Ông thì cái mẹ gì cũng làm rồi, còn định để cho ta đổ vỏ sao.

Hồng gia mỉm cười, nói:

- Cậu không cần trực tiếp cự tuyệt ta như vậy, cậu có thể suy ngẫm lại, nghĩ kỹ, một lần nữa cho ta một câu trả lời thuyết phục.

Lý Văn lông mi hơi rủ xuống, tựa hồ đang tự hỏi cái gì. Dừng một chút, hắn nói:

- Hồng gia, không cùng ý nghĩ sẽ không thể hợp tác. Tôi nghĩ chuyện này chắc phải giải quyết bằng cách khác.

- Vẫn muốn giết ta? Không sai, biện pháp này rất trực tiếp. Thế nhưng cậu có nghĩ, cậu có thể giết chết được ta sao?

Hồng gia nhẹ giọng trả lời, tựa hồ muốn thuyết phục Lý Văn đồng ý đề nghị của hắn.

Lý Văn yên lặng nhìn hai mắt Hồng gia, bỗng nhiên mở miệng nói rằng:

- Mục đích của ông là Thần Nông xích phải không?

Hồng gia biểu tình vẫn không thay đổi, mỉm cười nói:

- Hồ ly tinh cùng Thần Nông xích là một. Có mỗi Thần Nông xích thì cũng không thể sử dụng.

Lý Vân mặt nhăn nhu:

- Ông biết rõ sau lưng tôi có chùa Bạch Mã, ông vẫn còn dám uy hiếp tôi như thế, tôi không biết ông thần kinh không ổn định, hay là có âm mưu gì khác.

- Cái này cần chính cậu đi phán đoán...!

Hồng gia nhẹ giọng nói:

- Để biểu thị thành ý, kể từ hôm nay trở đi, ta liền buông tha mệnh lệnh săn giết Nhâm Cường.

- Tôi sẽ không mang ơn ông.

Hồng gia phát phát tay, nhu mày nói:

- Trước hết đừng nói như thế, cậu phải học cách nhìn xa một chút, đừng bao giờ luôn nhìn chăm chăm một việc như vậy. Theo ta hợp tác, cậu sẽ được lợi ích mà cậu không thể tưởng tượng được đâu.

Lý Vân cười đáp:

- Vậy ông nói cho tôi biết, tôi rốt cuộc là ai đi?

Hồng gia mỉm cười nói:

- Cái này không được.

Lý Vân cau mày nói:

- Xem ra ông cũng không giỏi gì hơn.

Dừng một chút, Lý Vân nghiêm túc nói:

- Tôi hi vọng ông có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, nếu như từ hôm nay trở đi, còn có sát thủ nào đi quấy nhiễu Nhâm Cường, tôi sẽ làm cho ông chết rất khó coi. Về chuyện trao đổi, tôi không có hứng thú. Nếu có bản lĩnh, ông có thể tự mình theo đuổi Trần tỷ. Đương nhiên, tôi nghĩ Trần tỷ đối với người già như ông sẽ không cảm thấy hứng thú đâu.

Hắn nhìn Yến Tử nói:

- Giống như nữ yêu ngu vậy, trên thế giới không còn nhiều đâu, quý trọng người trước mắt đi?

Yến Tử nghe vậy, trừng to mắt nhìn Lý Vân, há miệng muốn nói, thế nhưng cuối cùng cũng không nói ra lời gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Vũ hội đêm Noel

Sau khi từ biệt Hồng gia, Lý Vân trở lại phòng trọ, cùng Vương Trần Trần chạm mặt, dặn nằng gần nhất cẩn thận một chút. Cùng lúc, dặn Hỏa yêu gọi điện thoại để cho Tần Suất tạm thời rút về. Không biết tại sao, hắn cảm giác rằng Hồng gia là người nói chuyện giữ lời. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngày hôm nay hắn không có ra tay.

Đương nhiên, sở dĩ không có ra tay, nguyên nhân phần nhiều vì hắn không nắm chắc phần thắng

Huống hồ, lúc này hắn cũng chưa biết rõ ý đồ thật sự cùng thân phận của Hồng gia.

Cứ theo lời nói của Hồng gia, hắn vẫn nên cẩn thận một chút, đừng để cho người khác biến hắn trở thành súng để sử dụng

Buổi chiều ngày thứ hai là ngày trước của lễ Giáng Sinh. Nhâm Cường cùng Nhâm Hiểu Nguyệt hầu như cách nhau nửa giờ, trước sau đều gọi điện thoại cảm ơn hắn. Trong điện thoại, cả hai cha con đều biểu hiện muốn mời Lý Vân đi ăn cơm. Bởi vì bọn họ đã từ chỗ chùa Bạch Mã biết được, sự việc của hắn đã được giải quyết hoàn toàn. Từ đó về sau, hắn sẽ không bị yêu ma quỷ quái tiếp tục quấy nhiễu nữa.

Lý Vân tại trong điện thoại uyển chuyển từ chối lời mời ăn cơm. Đồng thời, cũng uyển chuyển nhắc nhở Nhâm Cường một chút, hy vọng có chút thù lao.

Đối với chuyện này, Nhâm Cường vui vẻ đáp ứng

Lý Vân cũng rất hài lòng.

Cho dù nói như thế nào thì chuyện này cuối cùng cũng kết thúc.

...

25 tháng 12 là lễ Giáng Sinh. Lễ Giáng Sinh (Christmas Day), nghe nói ngày này là ngày lễ tin đồ cơ đốc chúc mừng chúa Giê-xu Christ sinh ra.

Những năm gần đây, theo văn hoá phương tây không ngừng xâm nhập, trong nước lễ Giáng Sinh cũng dần trở thành một tập tục. Nhất là những người trẻ tuổi, thanh niên. Đối với lễ Giáng Sinh càng là dịp vui chơi không thể thiếu.

Song song, mấy năm này, lễ Giáng Sinh cũng thành cái cớ để một ít nhân vật xã hội thượng lưu, nhân vật nổi tiếng tổ chức tiệc xã giao. Một ít công ty lớn, xã đoàn, cũng sẽ ở tối hôm đó tổ chức một vũ hội long trọng.

Buổi chiều 6 giờ, Lý Vân đạp xe đạp đi vào cửa sân. Hòa yêu tiếp cận hân, dùng một loại ngữ khí hơi mập mờ nói với Lý Vân:

- Bà chủ chờ ngươi suốt cả buổi trưa, nghe nói nàng muốn dẫn ngươi đi tham gia vũ hội đêm Noel.

- Meo meo ô!

Tiểu Mao đầu từ lầu hai nhảy xuống, nhìn chung quanh một chút không ngời, vội vàng nói:

- Ta cũng muốn đi

- Im miệng!

Vương Đại Sơn một bước chạy tới, một tay cầm lên Tiểu Mao đầu, nghiêm khắc nói:

- Tiểu chút chút, ta đã cảnh cáo ngươi, không cho phép nói.

- Meo meo ô!

Mèo yêu không cam lòng kêu một tiếng, đáng thương nhìn Lý Vân.

Lý Vân hừ nói:

- Đại Sơn, nếu như nó còn nói ở nơi nhiều người, lần sau ngươi dùng băng keo dán miệng hân lại.

- Ô, ý kiến hay, không hổ là lão đại, vì sao ta nghĩ không ra a.

Đại Sơn mở miệng liên tục tán dương:

- Bội phục, bội phục nha.

- Meo meo!

Mèo yêu như kháng nghị mà gọi vài câu, giãy khỏi tay Vương Đại Sơn, chạy nhanh như chớp vào phòng khách. Đúng vào lúc này, Vương Trân Trân đẩy cửa phòng ra, đối với Lý Vân mỉm cười, ngọt ngào nói:

- Tiểu Lý, mau đi thay quần áo, một lát nữa cậu theo ta tham gia vũ hội.

- Ta có thể không đi được không?

Lý Vân hỏi.

- Không được!

Vương Trân Trân làm nũng nói:

- Cậu nếu không đi theo người ta, sau này người ta không để ý tới cậu nữa, ngay cả bạn bè cũng đừng làm nữa.

...

Vũ hội tám giờ tối cử hành, địa điểm tại một câu lạc bộ tư nhân gần vùng ngoại ô, cách chỗ Vương Trân Trân bọn họ nửa giờ đi xe. Vì không làm lỡ thời gian, sau khi thay đổi quần áo, hai người liền lái xe xuất phát.

Trên đường, nghe Vương Trân Trân nói, lần tụ hội này mặc dù mặc dù có tính chất tư nhân, chẳng qua được mời đều là người có uy tín cùng danh tiếng trong tỉnh. Hôn nữa còn có một ít nhân viên chính phủ quan trọng. Nàng vốn là không muốn đi. Thế nhưng nghĩ lại, mang theo tiểu Lý đi dạo chơi cũng không tệ. Nhân cơ hội để cho những con ruồi biết một chút, chính mình đã là danh hoa có chủ, đừng có cả ngày vây quanh mình nữa.

Đương nhiên, kết giao một ít với các nhân vật quyền quý, đối với sự nghiệp Đông y của Vương Trân Trân, cũng có trợ giúp rất lớn.

Xe dừng lại ngay trước cửa câu lạc bộ, Lý Vân cùng Vương Trân Trân trước sau xuống xe. Nhìn câu lạc bộ trước mắt, trong lòng Lý Vân thực sự có vài phần thán phục. Đây rõ ràng chính là một tòa biệt thự lớn mang phong cách châu Âu. Càng khoa trương hơn là bốn phía biệt thự đều kéo hàng rào điện, xem ra việc bảo vệ an toàn vô cùng nghiêm ngặt.

Đối diện lối đi cửa lớn là một hoa viên nhỏ, đi qua hoa viên là một cái sân rộng lớn. Trong sân có một hòn nam bộ trông rất đẹp. Đi vào sau cửa lớn, không khí tươi mát mà thanh nhã, thả mắt nhìn đi khắp nơi đều là cây xanh, màu xanh hoa cỏ. Lý Vân phóng chừng sơ bộ, trang viên xanh hoá chỉ ít hơn 60%.

Bên trái sân rộng là bãi đỗ xe, từng chiếc Limousine sang trọng chen chúc nhau đỗ ở nơi đó.

- Toàn là bọn có tiền!

Lý Vân cảm thán một câu.

- Tiểu Lý, hôm nay ta ăn mặc không quá hở hang chứ?

Thừa dịp không có người, tại dưới bóng cây, Vương Trân Trân xoay vài cái hỏi.

Trang phục của Vương Trân Trân hôm nay vô cùng lộng lẫy, một thân lễ phục dạ hội màu tím, làm cho cả người nàng có vẻ cao quý trang nhã, hào quang tứ phía, người đầy quyến rũ. Trừ phía sau lưng, kỳ thực không có lộ ra cái gì.

- Rất tốt, mỹ lệ gọi cảm và không mất phóng khoáng!

Lý Vân vừa cười vừa nói.

- HiHi.

Vương Trân Trân trong lòng ngọt ngào, đi tới bên người Lý Vân, nhẹ nhàng mà kéo khuỷu tay hắn, chậm rãi hướng về phía đại sảnh huy hoàng đi đến.

Lý Vân cũng là một thân lễ phục màu đen.

Lần đầu tiên ăn mặc chỉnh tề như thế. Làm cho hắn cảm giác có chút không quen, chẳng qua trong trường hợp này, nếu như không mặc chỉnh tề một chút, xác thực không còn gì để nói nữa.

Yêu quái cũng rất cần sĩ diện nha.

...

Đại sảnh tổ chức tiệc đã được trang trí đổi mới hoàn toàn từ rất sớm, trước cửa là hai cây thông Noel rất lớn, mặt trên treo đầy đủ lễ vật nhiều màu sắc, cùng đủ loại quà tặng. Khách tham dự vũ hội có thể tự lựa chọn sử dụng. Còn có cả ông già Noel với dáng điệu đáng yêu ngây thơ làm cho người ta buồn cười kia. Từ cửa nhìn vào, trong đại sảnh đã đứng đầy khách quý. Yên hội chưa chính thức bắt đầu, tân khách đều tốp năm tốp ba tụ tập cùng nhau nói chuyện phiếm. Các cô gái đeo tai thỏ trang điểm xinh đẹp đi đi lại lại giữa đại sảnh để phục vụ cung cấp rượu, đồ uống. Nhìn ra được, những cô nàng bồi bàn đeo tai thỏ này đều là những người có vóc dáng đã được tuyển chọn chặt chẽ, khuôn mặt cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cùng hồ Ly tinh khiêu vũ

- Hoan nghênh quý khách.

Trong nháy mắt đi vào phòng khách, hai vị tiếp tân vóc người cao gầy khom lưng cúi chào, lập tức đưa tay yêu cầu thiệp mời. Vương Trân Trân mỉm cười đem thiệp mời đưa ra. Cô gái bên phải liếc mắt nhìn kỹ, vừa cười vừa nói:

- Vương tiểu thư, mời vào.

Vũ hội lập tức sẽ bắt đầu...

Vương Trân Trân vẫn như cũ kéo cánh tay Lý Vân, chậm rãi đi vào. Thần thái nàng vô cùng quyến rũ cơ hồ làm cho từng nam sĩ bên cạnh nàng đều phải ghé mắt.

- Trân tỷ, sức hấp dẫn của chị quá mạnh a.

Lý Vân quay đầu nhỏ giọng cùng nàng nói chuyện:

- Ngày hôm nay, người theo đuổi chị hẳn là không ít rồi?

Vương Trân Trân ôm chặt cánh tay Lý Vân, đồng dạng hạ giọng nói:

- Cậu chớ nói nhảm... Ta đối với bọn họ không có hứng thú. Ngày hôm nay, cậu chính là bạn trai ta.

Lý Vân không thêm nhắc lại, hơi gật đầu. Cho dù Vương Trân Trân nói mập mờ, kỳ thực hẳn cũng biết mục đích Vương Trân Trân ngày hôm nay mời hẳn đi tiệc tối này.

Công bằng mà nói, hẳn hết sức vui vẻ đóng vai bạn trai hồ ly tinh, vì nàng xử lý mấy con ruồi bên người này.

- Tiểu Lý, bên kia có mấy người khách hàng trọng yếu, ta đi qua chào hỏi một chút, cậu tự mình đi xung quanh chơi đi, tí nữa chúng ta cùng nhau khiêu vũ.

- Ừm

Lý Vân trả lời một tiếng, đưa mắt nhìn Vương Trân Trân rời khỏi.

Không lâu, chủ nhân rót cục lên sân khấu. Lý Vân có chút ngoài ý muốn, bởi vì chủ nhân vũ hội lại là Hồng gia của khu giải trí Tiền Quỳ. Hồng gia đứng ở chính giữa sân khấu làm một cuộc chào hỏi ngắn gọn. Sau đó, hẳn đi xuống sân khấu trực tiếp đi tới trước mặt Vương Trân Trân.

- Vị này chính là Vương Trân Trân tiểu thư? Thực sự là nghe danh không bằng gặp mặt, đã sớm nghe nói tay nghề điều trị của cô rất tốt, không nghĩ tới người cũng xinh đẹp. Không biết tôi có vinh hạnh hay không, mời nhảy một bài cùng cô?

Hồng gia đứng dậy khom người chào, làm một lễ nghi tiêu chuẩn của quý ông, ân cần đối với Vương Trân Trân nói.

Vương Trân Trân liếc nhìn Lý Vân phía xa, trong mắt lóe lên một tia thần sắc kì dị, nhẹ nhàng cười, trên mặt lộ ra một tia biểu tình tiếc nuối nói:

- Xin lỗi, thân thể của tôi có chút khó chịu, sợ rằng không thể khiêu vũ.

Hồng gia sững sờ một chút, trong lòng hoàn toàn thất vọng, nhưng nét mặt lại giả trang ra một biểu tình rộng lượng, rất khiêm tốn lịch sự nói:

- Vậy thì thật là không khéo a... Không bằng như vậy đi, tôi mang cô đi nghỉ một hồi. Chờ khi nào thân thể cô thoải mái, rồi trở ra khiêu vũ.

Vương Trân Trân lắc đầu cười nói:

- Không cần, ngài là chủ nhà, ở đây có nhiều tân khách vẫn chờ ngài đi chiêu đãi. Huống hồ tôi cũng thích náo nhiệt, tôi ngồi một chút ở chỗ này là tốt rồi.

- Vậy được rồi!

Hồng gia mỉm cười xoay người bỏ đi. Lập tức có mấy cô gái xinh đẹp vây qua, hi vọng có thể cùng Hồng gia khiêu vũ.

Hồng gia từ đó tuyển ra một người. Cô bé kia một bộ dạng vừa mừng vừa lo. Hai người lập tức ngay trong sân nhảy nhẹ nhàng chuyển động. Đừng xem Hồng gia tuổi đã già, nhưng phong độ, tinh thần hẳn rất tốt. Kỹ thuật nhảy cũng điêu luyện, bước chân phóng khoáng, trên mặt luôn luôn mang một nụ cười.

Cô gái cùng hẳn khiêu vũ là gái hạng sang, từng được huấn luyện kỹ thuật nhảy một cách chuyên nghiệp, đối với các loại tiết tấu đều rất rành, một điệu nhảy này nhẹ nhàng giống như ngựa chạy đường quen, hai người tại giữa sân nhảy phối hợp có vẻ thành thạo. Trong lúc nhất thời bỗng thành điểm sáng trong sân nhảy.

Hồng gia ánh mắt thỉnh thoảng từ trong đám người nhìn kỹ Vương Trân Trân, hi vọng kỹ thuật nhảy tiêu sái của mình có thể khiến cho nàng chú ý, đáng tiếc Vương Trân Trân căn bản không có nhìn hẳn. Khiến cho trong lòng Hồng gia từng đợt thất vọng.

Vương Trân Trân khẽ cười đi đến bên người Lý Vân, thấp giọng nói:

- Cậu có thể hay không mời ta nhảy khiêu vũ?

Lý Vân ngượng ngùng cười:

- Ta nhảy không giỏi...

- Yên tâm, có ta đây!

Vương Trân Trân thấp giọng vừa cười vừa nói:

- Cậu thông minh như vậy, ta chỉ cần dạy cậu một chút là được...

- Được rồi.

Lý Vân cũng không hy vọng Vương Trân Trân cùng nam nhân khác quần quýt khiêu vũ.

Lý Vân kéo nhẹ cánh tay nàng một cái, đem nàng ôm vào trong lòng ngực của mình, lập tức tay trái nắm chặt tay phải nàng. Đối với việc này, Vương Trân Trân có vẻ rất tự nhiên. Tay trái nàng nhẹ nhàng nhấc lên, liền tự nhiên rơi vào trên vai phải Lý Vân. Lúc này, tay phải Lý Vân lại nhẹ nhàng ôm vòng eo nàng. Trong lòng Vương Trân Trân một trận nhảy loạn, xấu hổ như lúc mặt trời vừa sáng.

Sau khi hai người đi vào sân nhảy, Vương Trân Trân chỉ cảm thấy một niềm hạnh phúc xông lên đầu. Lý Vân tuy nói không biết nhảy, nhưng từ lúc hấn vào sân nhảy, hấn đi theo tiết tấu âm nhạc rất tốt. Một chút cũng nhìn không ra đây là người mới nhảy.

Vương Trân Trân cùng Lý Vân gần như dán vào nhau, hai người động tác cực kỳ mập mờ. Cách đó không xa, Hồng gia có chút tức giận. Đáng tiếc lại không thể làm gì được.

Lúc đầu, Vương Trân Trân còn chủ động mang Lý Vân chuyển động từng bước nhảy. Thế nhưng theo một khúc kết thúc, khúc tiếp theo bắt đầu, Lý Vân bước nhảy đã có vẻ thành thục. Vương Trân Trân cảm thụ được thân thể của mình theo hấn cùng nhau chuyển động, cái gì đều không cần làm, thoả thích hưởng thụ sự ầm áp hấn mang lại.

Nàng đột nhiên hỏi:

- Lý Vân, chuyện cậu cùng Hải Quỳnh tiên tử giải quyết như thế nào đây?

Lý Vân mỉm cười nói:

- Vẫn như vậy, ngược lại là ta mất trí nhớ, sự tình trước đây đều nghĩ không ra.

- Còn câu thề hén thì sao?

Vương Trân Trân cắn đôi môi mềm mại, nhẹ nhàng hỏi

Vấn đề này khiến Lý Vân sửng sốt. Hấn không thể nào nhớ nổi cái câu thề chỉ một người vợ duy nhất kia. Nói thật, có đúng có câu nói kia hay không, hiện tại hấn cũng không thể khẳng định

Dù sao hấn cũng đã mất trí nhớ.

Người ta nói cái gì cũng không chứng thực được.

Vương Trân Trân thấy hấn thật lâu không trả lời, cho rằng câu hứa hén kia là thật. Ánh mắt một trận lơ mờ, hàm răng tuyết trắng hầu như đem môi cắn nát:

- Hải Quỳnh tiên tử là một cô gái tốt.

Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói:

- Trân tỷ, thế nào đột nhiên hỏi cái này? Nói thật, ta không biết. Đúng rồi, chị không phải là đối với ta sản sinh suy nghĩ gì đó chứ?

- Làm gì có.

Vương Trân Trân đỏ mặt lên, nhàn nhạt mà nói một câu. Một câu này đã nói lên rất nhiều tâm tình của nàng. Nàng tùy ý để Lý Vân chăm chú ôm vòng eo mềm mại của mình, dịu dàng bước đi, trên mặt nổi lên một tia hưng phấn mà ửng hồng.

- Tiểu Lý, cậu cảm thấy Trân tỷ là người như thế nào?

Gương mặt Vương Trân Trân nổi lên một mảnh ửng hồng, tựa hồ có chút xấu hổ.

Hồ ly tinh xấu hổ, coi như là một chuyện lạ ha.

Đương nhiên, người ta dù sao cũng đã phục vụ qua Thần Nông, coi như cũng rất đàng hoàng. Xấu hổ cũng là chuyện quá khứ.

- Rất tốt a.

Lý Vân nói.

- Tiểu Lý, cậu cảm thấy Trân tỷ có nên đi tìm một người yêu hay không.

Vành mắt Vương Trân Trân ửng đỏ, thâm tình nhìn hắn.

- Như bây giờ không tốt sao?

Lý Vân vội vàng nói:

- Chị có người để chọn lựa rồi sao?

- Ân, có, cũng không biết nên nói như thế nào?

Mùi Vương Trân Trân đau xót, cảm thụ được cánh tay rắn chắc của hắn, không thể kiềm chế được, ôn nhu ghé vào đầu vai hắn, nhẹ nhàng khóc ồ lên. Lý Vân trong lòng cả kinh, nhưng lại không biết an ủi thế nào, chỉ biết vỗ nhẹ bờ vai nàng, tùy ý để cho nước mắt nàng thấm ướt đầm cánh tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thất thủ bị bắt

Nước mắt Vương Trân Trân tuôn ra như mưa, trong lòng chua xót vô hạn, khổ sở cùng yêu mến muốn nói ra cùng hắn, nhưng lại không biết nên nói ra với hắn như thế nào.

Cô gắt gao ôm chặt lấy Lý Vân, hận không thể làm cho giờ khắc này tồn tại mãi mãi.

- Vì sao? Ông trời tại sao phải đối đãi với ta như vậy? Cậu đã có vị hôn thê là tiên nữ, vì sao vẫn còn muốn chúng ta gặp gỡ nữa?

Thân thể Vương Trân Trân run rẩy kịch liệt, nghẹn ngào nói bên tai Lý Vân những tiếng vô cùng thất vọng, chỉ nói mấy câu đơn giản nhưng từng lời từng tiếng phảng phất như từng nhát búa hung hăng đánh vào trong lòng Lý Vân. Giờ khắc này, tình cảm của cô cuối cùng cũng đã bộc lộ hoàn toàn.

- Trân tỷ...!

Lý Vân thở khè một tiếng, nhưng không nói ra được lời nào, chỉ chăm chú đem nàng ôm vào trong ngực, cảm thụ được thân thể nàng run lên khe khẽ mang đến những rung động sâu tận trong tâm linh hắn. Cho tới bây giờ, hắn đều nghĩ rằng trong lòng hồ ly tinh còn nhớ đến mối tình đầu. Cho nên, Lý Vân vẫn luôn cố ý duy trì khoảng cách giữa hai người. Nhưng hôm nay hắn mới biết được, chính mình đã sai. Một sai lầm rất nghiêm trọng. Trong lòng hồ ly tinh sớm đã có hắn. Bằng không, cô cũng sẽ không thương tâm như vậy.

Lý Vân mạnh mẽ ôm thật chặt Vương Trân Trân, bước chân chậm rãi di chuyển.

- Sau khi ký ức của cậu khôi phục, cậu có quên mất ta không?

Giọng nói mềm yếu của Vương Trân Trân làm cho nội tâm hắn không khỏi có chút đau xót.

Lý Vân ôm chặt nàng. Tự đưa tay lên thề:

- Sẽ không, chỉ tin tưởng ta, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, ta đều sẽ không quên chị.

Vương Trân Trân chậm rãi nhắm mắt lại, những giọt nước mắt xinh đẹp như trân châu lần thứ hai không ngừng rơi xuống.

Nhưng đây là những giọt nước mắt tràn ngập hạnh phúc.

Vương Trân Trân ở trong lòng ngực của hắn, lắng lắng ngả sát vào đó, nàng cảm thấy được rằng mặc kệ những chuyện đang xảy ra ở xung quanh, giờ khắc này đối với nàng chính là vĩnh hằng.

Cách đó không xa, hai mắt Hồng gia như muốn phóng hỏa. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Vương Trân Trân, hắn đã động tâm, mà ngay cả tiểu đệ trước đây chưa từng có phản ứng của hắn giờ đây đều có chút rục rịch. Vốn hắn cho rằng hồ ly tinh tất nhiên sẽ trở thành thứ độc chiếm của hắn. Thế nhưng bây giờ, người ta cũng đã là hoa có chủ.

Đồng dạng giống như hắn đang nhìn chăm chú vào Vương Trân Trân với Lý Vân còn có Nhâm Hiểu Nguyệt. Là thiên kim tiểu thư của một tập đoàn lớn,

những bữa tiệc cao cấp như thế này nàng đương nhiên có tư cách tới tham dự.

Thấy động tác mập mờ của Vương Trân Trân với Lý Vân, trong lòng Nhâm Hiểu Nguyệt không tự chủ được thờ dài.

Vì sao lại thờ dài, ngay cả nàng cũng không hiểu được.

Tiếng nhạc dừng lại, Lý Vân và Vương Trân Trân dắt tay nhau rời khỏi sàn nhảy. Vương Trân Trân ghé mắt nhìn thấy Nhâm Hiểu Nguyệt. Nàng hướng Lý Vân lại nhai, nói:

- Tiểu tình nhân của cậu hình như đã thấy rồi kia... Qua chào một tiếng. Cậu còn không biết gì sao? Nàng vẫn luôn chăm chú nhìn chúng ta.

Cảm giác của nữ nhân luôn rất miễn cảm.

Lý Vân nghe vậy, đành đi tới chỗ Nhâm Hiểu Nguyệt. Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn luôn đợi Lý Vân qua chỗ mình chào hỏi. Nhưng khi Lý Vân đi tới, nàng lại có vẻ rất thờ ơ, lạnh nhạt.

- Cậu cũng tới, là đi cùng với cô ấy sao?

Nhâm Hiểu Nguyệt có thâm ý khác nói.

Lý Vân nhận nhặt gậy đầu, đang muốn nói chút gì đó, đột nhiên một cỗ khí tức rất kỳ quái từ bên ngoài cửa bay vào. Sắc mặt hần hơi đổi, quay lại nói với Nhâm Hiểu Nguyệt:

- Xin lỗi, tớ ra ngoài một lúc.

Nhâm Hiểu Nguyệt vốn đang định nói cái gì đó, đã thấy Lý Vân quay đi bỏ nàng một mình ở đó.

Hai hàm răng trắng nõn cắn chặt môi, trong lòng Nhâm Hiểu Nguyệt đối với Lý Vân xuất hiện một tia hận ý.

Đi khỏi phòng khách, đi về phía bên phải có một rừng cây, trong mắt lý Vân lóe lên một tia sáng lợi hại. Đột nhiên, bốn phía toát ra âm khí vô cùng nặng nề. Bốn người đàn ông mặc áo đen vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt hần. Không hề nghi ngờ, khí tức kỳ quái làm hần chú ý chính là phát ra từ trên người bọn họ.

Trang phục của bốn gã áo đen mặc đều giống nhau, toàn bộ quần áo trên người đều màu đen, trong tay cũng không cầm bất kỳ vũ khí nào, cứ như vậy đi về hướng Lý Vân.

Bốn gã áo đen đi tới cách hần mười mét thì dừng lại, trong con ngươi lộ ra những tia nhìn sắc bén, một người áo đen thoạt nhìn tuổi tác hơi lớn một chút, dùng giọng lạnh lẽo nói:

- Ngươi chính là Lý Vân phải không, chủ nhân của chúng ta muốn gặp ngươi.

Mặc dù có chút hiếu kỳ, nhưng Lý Vân cũng không lộ ra bất kỳ vẻ mặt gì:

- Các ngươi là người gì vậy? Chủ nhân của các ngươi là ai? Là yêu hay là ma?

Khí tức trên người bọn họ rất kỳ quái, hơn nữa âm u không gì sánh được, Lý Vân đoán chừng không phải đông phương Yêu tộc, thì chính là tây phương Ma tộc.

Đương nhiên, theo tình huống bây giờ, khả năng phía sau hình như lớn hơn một chút.

- Bớt nói linh tinh đi, đi theo chúng ta!

Người đàn ông kia quát khẽ một tiếng.

- Khẩu khí thật là lớn...!

Lý Vân khẽ quát một tiếng, khinh thường nói:

- Nếu ta không đi, các ngươi có thể làm khó dễ được ta sao?

- Lên!

Từ trong miệng hần thốt ra thanh âm lạnh như băng. Gã thủ lĩnh nhẹ nhàng vung tay lên, thân hình khẽ động, ba gã áo đen khác lập tức nhào về phía hần.

Hiển nhiên đối phương có ý tới gây sự, Lý Vân cũng không sợ. Tâm khẽ rung, tay phải cầm Bò Đề nhận, phóng thẳng vào đối phương.

Người áo đen nhẹ kêu một tiếng, hiển nhiên đối với Bò Đề nhận trong tay Lý Vân ném tới mà giật mình. Ngay khi hần vừa mới kêu lên, hai người khác cũng đánh thẳng đến. Một khắc này, không gian xung quanh đột nhiên trở nên một mảnh đen kịt, cùng với vô số tiếng cười dữ tợn. Lý Vân cảm giác

được như đang có vô số bộ xương khô, ác quỷ hướng chính mình kéo tới.

- Chút tài mọn...!

Lý Vân cười khinh thường. Bỏ Đê nhận tiện tay vung một cái. Kim quang chọt lóe, những bộ xương khô, ác quỷ xung quanh nhất thời đã bị đánh thành phần vụn. Nương theo tiếng hét phẫn nộ, Lý Vân dần thân mà lên.

Trong lúc đánh nhau, trong đầu Lý Vân đột nhiên xuất hiện linh quang.

- Phanh...!

Một tiếng, đang trong trạng thái chiến đấu, Lý Vân bị đầu lĩnh áo đen bên kia đá trúng bụng dưới, thân thể giống như điều đứt dây bay ra ngoài, ngã lên một cây đại thụ ở phía sau.

- Các ngươi... Rốt cuộc là ai?

Nói xong câu đó, Lý Vân lập tức hôn mê.

- Ha ha, tưởng thế nào...!

Đầu lĩnh vừa thấy Lý Vân ngất đi, khẽ cười một tiếng, chỉ huy một gã thuộc hạ vác Lý Vân lên vai.

Mấy phút sau, Lý Vân cảm giác như mình bị mang vào một gian tầng hầm ngầm. Bất quá, hắn biết rõ, căn hầm ngầm này giống như căn hầm ở biệt thự Hồng gia trước đây.

- Bạch...!

Một tiếng, đúng lúc này Lý Vân cảm thấy thân thể chấn động, cả người hắn bị gã áo đen ném xuống đất. Không gian xung quanh âm u, chỉ nghe thấy tiếng nói của tên thủ lĩnh kia:

- Yến tử tiểu thư, chúng ta đã mang hắn đến rồi.

Một thanh âm lạnh như băng vang lên:

- Các ngươi đánh cho hắn ngất xỉu? Sao có thể xảy ra việc này chứ? Làm sao mà các ngươi làm được?

Nghe thấy âm thanh này, Lý Vân cũng đoán biết được thân phận của đối phương. Cô ta chính là Yến tử, cô nàng ở bên cạnh Hồng gia. Nói một cách khác, những chuyện hôm nay, cũng là do Hồng gia sắp đặt.

Hắc y nhân cười nói:

- Yến Tử tiểu thư, ta thấy cô đánh giá hắn quá cao rồi, trên thực tế, hắn cũng không lợi hại giống như cô miêu tả.

- Hừ. Thật đúng như vậy chứ?

Yến Tử khinh thường cười nhẹ:

- Một đám ngu xuẩn, hắn ta rõ ràng chính là cố ý giả vờ để cho các ngươi bắt, rút xuống đi.

Nói xong, ánh mắt Yến Tử ngay lập tức nhìn về phía Lý Vân, nói:

- Lý tiên sinh, không cần tiếp tục diễn trò, cậu có thể lừa được lũ ngu xuẩn đó, nhưng không thể lừa gạt được tôi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tôi là người của cậu

Lý Vân lập tức mở hai mắt ra, từ trên mặt đất đứng lên. Phủi một ít bụi trên người, hắn tỉ mỉ quan sát cảnh vật chung quanh. Hắn phát hiện, bản thân đang ở dưới một tầng hầm ngầm được bịt kín. Xung quanh là tường được các tảng đá lớn tạo thành. Bên trong này âm u lờ mờ cũng do chỉ có một cây đèn chiếu sáng.

- Lẽ nào cậu nghĩ tôi ko đẹp bằng những tảng đá này?

Thanh âm Yến Từ lạnh như băng quanh quẩn tại không gian trong hầm. Tuy rằng rất lạnh, nhưng cũng không thiếu phần quyến rũ.

Lý Vân nghe vậy, hơi quay đầu. Vóc người Yến Từ vô cùng thon dài. Trên khuôn mặt giống như Thiên sứ có một đôi mắt to chớp động, một đôi mắt rất quyến rũ, mái tóc dài màu đen thả trước người, chỏ cổ áo lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết. Đùi đẹp thon dài hơi nhô lên, giày cao gót màu hồng tựa hồ càng tăng thêm vẻ gợi cảm cho người phụ nữ.

Không biết tại sao, mỗi khi Lý Vân nhìn Yến Từ, trong lòng hần lại tràn ngập dục vọng vô tận. Hần cảm giác mình một trận miệng đắng lưỡi khô.

Lý Vân nghĩ trên người Yến Từ có gì đó cổ quái, vội vàng nghiêng đầu đi, ánh mắt không nhìn thân thể nàng nữa.

- Cậu thế nào không nhìn tôi nữa? Chẳng lẽ tôi không đẹp sao?

Yến Từ mỉm cười từ trên chỗ ngồi đứng lên. Nàng phát phát tay, bốn gã Hắc y nhân kia toàn bộ lui ra ngoài. Trước khi lui ra ngoài, người cầm đầu không khỏi nhìn về phía Lý Vân với ánh mắt thương hại.

Tại thời điểm Yến Từ ra lệnh lui xuống, Lý Vân tuy rằng đã cực lực khắc chế, nhưng vẫn không nhịn được ngẩng đầu, người phụ nữ với dáng người mà quý đang ở ngay trước mặt hắn. Mặc dù toàn thân đều mặc quần áo, nhưng vẫn không giảm được mị lực của nàng.

- Lý tiên sinh, từ hôm nay trở đi, tôi là người của cậu. Hồng gia hi vọng cậu có thể đem hồ ly tinh cho ông ấy.

Nói đến đây, Yến Từ che miệng cười khẽ, ý khiêu khích càng thêm mãnh liệt:

- Yên tâm, tôi tuy rằng không phải hồ ly tinh, nhưng nói về công phu trên giường tôi vị tất đã thua cô ta. Cậu thử xem là biết à.

- Tiện nhân, im miệng...!

Lý Vân hét lớn một tiếng, cổ tay khẽ động. Bò Đê nhận không có báo trước xuất hiện tại lòng bàn tay hắn. Nhưng Yến Từ lại không sợ hãi cùng kinh ngạc. Như trước cười nói tự nhiên nhìn hắn.

- Lẽ nào tại trong lòng cậu, tôi thật kém hơn so với hồ ly tinh?

Yến Từ biến sắc:

- Hừ, nếu như không phải vì căn bệnh trên người Hồng gia, cậu nghĩ rằng tôi sẽ hạ mình hoan ái với cậu? Thực sự là buồn cười.

Mặt Lý Vân hiện lên vẻ khinh miệt.

Thanh âm Yến Từ bỗng trở nên băng lãnh:

- Lý Vân, đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nói cho cậu hay, mặc kệ cậu có tiếp nhận tôi hay không, hồ ly tinh đều sẽ thuộc về Hồng gia.

Đang lúc nói chuyện, toàn thân nàng tản ra khí tức lạnh lẽo, trong mắt lộ ra dục vọng Phệ Huyết.

Lý Vân nhìn chăm chú vào hai tròng mắt Yến Từ, nói:

- Cô gái, chẳng lẽ cô định cưỡng ép trao đổi?

Yến Từ nhú mày:

- Không ai có thể cự tuyệt đề nghị của Hồng gia.

- Kỳ thực cô rất đẹp...!

Lý Vân nói:

- Nếu nói về dung mạo, cô không thua kém gì Trần tỷ.

Về băng lãnh trên mặt Yến Từ biến mất sạch sẽ, nói:

- Cậu cuối cùng cũng nói ra được một câu thật lòng.

- Đáng tiếc cô lại đẹp về vẻ đẹp của một con dâm phụ...!

Lý Vân sắc mặt tức giận, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang. Giống như sát khí hóa thành thực thể lập tức công kích về phía Yến Từ.

Toàn thân Yến Từ kịch liệt run lên, vô ý thức, nàng lao đảo lui về phía sau vài bước, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi. Rốt cục, nàng vô pháp thừa

nhận sát khí cường đại kia, phịch một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

Lý Vân lãnh đạm nói:

- Nói cho tôi biết, các người rút cuộc có thân phận gì?

Thân thể Yến Từ đang run rẩy bỗng đứng lên, nàng quát cường nói:

- Cậu giết tôi đi?

Về mặt Yến Từ có vẻ rất kích động, hai tay nàng chấp trước bầu ngực đầy đặn kia, thì thào lầm bầm:

- Hắc Ám thần vĩ đại, tha thứ cho ta vô năng, ta dùng máu tươi của mình để cọ rửa tội ác thất bại..

Trong mắt Yến Từ toát ra sự thành kính từ nội tâm, nghe lời nàng nói, Lý Vân vội vàng âm thầm đề phòng.

Ánh mắt Yến Từ chuyển hướng Lý Vân, nói:

- Tôi thất bại rồi..

Lý Vân nhú mày, nói:

- Cô muốn thế nào?

Tâm tình kích động của Yến Từ dần dần bình phục, hướng Lý Vân nói:

- Nhiệm vụ của tôi là câu dẫn cậu trên giường, hoàn thành nhiệm vụ đem hồ ly tinh tặng cho Hồng gia.

Lý Vân ho khan một tiếng, nói:

- Các người thật là vô sỉ..

Yến Từ đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó cười khúc khích, đem thân thể trần ngập co dãn cùng mềm mại tiến lên, chất vấn mà hỏi:

- Người trẻ tuổi, cậu lạc hậu rồi. Lẽ nào cậu không biết, bây giờ đang thịnh hành việc trao đổi sao. Ngay cả những người bình thường cũng vui vẻ với chuyện này. Những người có huyết mạch cổ như chúng ta, phóng túng một ít thì có làm sao?

Lý Vân trầm giọng nói:

- Luận điệu vô sỉ, yêu thích việc trao đổi này chỉ là một số ít cặn bã trong xã hội.

Trong mắt Yến Từ toát ra một tia kinh ngạc, cũng ẩn chứa nhàn nhạt thất vọng, nàng yếu ớt nói:

- Cậu giết tôi đi...!

Trước đó nàng đã cầu khẩn với Thần Hắc Ám, cũng đồng nghĩa với việc bắt buộc phải chết. Lúc này, nàng không sợ chết.

- Mở cửa tầng hầm, sự tình ngày hôm nay coi như chưa có phát sinh qua.

Lý Vân khinh miệt nói:

- Cô không phải cố tỏ ra bất hạnh đâu? Tôi sẽ không làm khó cô.

Yến Từ có chút bất mãn nói:

- Lẽ nào tôi làm cho cậu một chút hứng thú cũng không có sao?

Lý Vân trong lòng rung mình, nói:

- Tôi không thích Con Rối của người khác.

- Kỳ thực ta...

Yến Từ vốn định nói gì đó, lại bị Lý Vân cắt đứt:

- Nói một lần cuối cùng, mở cửa, bằng không tôi sẽ thay đổi chủ ý.

Yến Từ thoáng do dự một chút, cuối cùng vẫn tiến lên mở cơ quan, thả cho Lý Vân rời đi.

...

Vội vã trở lại đại sảnh yến hội, Lý Vân thấy Vương Trân Trân an toàn vô sự, trong lòng liền buông lỏng một hơi. Mà ánh mắt Hồng gia thì như trước nhìn chăm chăm vào Vương Trân Trân.

Lý Vân cười lạnh một tiếng, xoay người đi qua. Đi tới trước mặt Hồng gia, hần tức giận nói:

- Ông nghĩ tôi là động vật chỉ biết dựa vào nửa người dưới sao? Mỹ nhân kế đối với tôi vô dụng. Huống hồ tôi cũng không thích đồ chơi của người khác. Hồng gia, tôi mặc kệ ông rút cuộc là ai, tôi hiện tại chính thức cảnh cáo ông, không nên đối với Trân tỷ có bất kỳ hy vọng xa vời nào, bằng không tôi sẽ làm cho ông phải hối hận.

- Cậu rất bá đạo...!

Khóe miệng Hồng gia nổi lên một tia cười nhạt:

- Người thanh niên, ta đã nói qua với cậu, ta cần Thần Nông xích để chữa bệnh. Vì sao cậu không thể nhường ta một bước?.

- Những điều nên nói ta đều đã nói rồi, ta không rảnh nói lời vô ích với ông.

Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói rằng:

- Ông là người của phương tây Ma tộc, muốn tại chỗ chúng ta sinh tồn được, phải biết điều mà tuân thủ những quy tắc ở đây.

Lưu lại những lời này, Lý Vân trực tiếp đi về phía Vương Trân Trân.

Hồ ly tinh cũng không biết chuyện phát sinh trên người Lý Vân, nàng ôn nhu nói:

- Tiểu tình nhân của cậu có vẻ tức giận, nàng sớm rời khỏi yến hội rồi. Cậu còn không mau đi xem nàng thế nào?

- Chị nói Nhâm Hiểu Nguyệt?

Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói:

- Mặc kệ cô ấy... Trân tỷ, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút đi.

- Được...!

Lý Vân đích thân hẹn hò, hồ ly tinh tự nhiên nhấc tay tán thành:

- Ta nghĩ cứ ở yến hội này lâu cũng sẽ cảm thấy buồn bức mất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Hồ Ly tình mạnh mẽ nhục mạ

Sau đó, dưới sự đề nghị của Vương Trân Trân, hai người đánh xe đi ngang qua bờ sông Phù Dung. Sông Phù Dung nước xanh như ngọc, trong thấy đáy, tĩnh lặng không một gợn nước, tức giận có thể nhắc lên đá tảng, đầu nguồn vô số đàn cá bơi lội, trên sông không một bóng thuyền, gió thổi rất nhẹ.

Lúc này dưới ánh đèn lớn chiếu xuống, sông Phù Dung bên bờ như mộng cảnh mỹ lệ. Ở đây hầu như trở thành nơi có điều kiện tốt nhất cho các đôi nam nữ nói chuyện yêu đương.

Lý Vân cùng Vương Trân Trân đi tới vì muốn xem cảnh đêm cùng ngắm cảnh trên đài, hai người ghé vào trên lan can lặng lẽ thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Bầu trời dường như có chút sương mù, tầng mây dày đặc che khuất ánh trăng, xa xa trong trời đêm thưa thớt điểm xuyết thêm mấy ngôi sao nhỏ, ở đây không có tiếng động lớn của phố xá sầm uất giữa thành phố, tất cả đều chỉ có sự yên lặng mà an tường, làm cho tâm tình của một người trở nên bình tĩnh đến kì lạ.

Gió nhẹ quạt vào mặt, Lý Vân nhìn thấy Vương Trân Trân lại chỉ mặc lễ phục dạ hội hơi mỏng liên cời áo khoác của mình, choàng lên người nàng. Vương Trân Trân thoáng nhìn Lý Vân, cũng không có cự tuyệt. Trên thực tế nàng không lạnh, bởi vì nàng là hồ ly tinh. Chẳng qua nàng rất thích hưởng thụ cảm giác được Lý Vân quan tâm như vậy.

- Tiểu Lý, ở đây đẹp quá a...!

Trầm mặc nửa ngày, Vương Trân Trân nghiêng đầu nhìn Lý Vân trước tiên mở miệng nói. Hắn dễ dàng nhìn ra được, nàng có chút hưng phấn.

- Đúng vậy...!

Lý Vân cười nói:

- Tại tỉnh thành nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta đến bờ sông Phù Dung xem cảnh đêm. Thật rất đẹp.

- Về sau chúng ta thường đến, được không?

Giọng Vương Trân Trân rất nhẹ nhàng, mắt vẫn nhìn nước sông. Không biết tại sao, lúc này, tim nàng lại đập nhanh hơn.

Hồi quay đầu, nhìn gương mặt hồ ly tinh xinh đẹp, Lý Vân có chút cử động, cước bộ không tự giác di động vài bước, cùng nàng đến rất gần. Thân thể Vương Trân Trân tựa hồ rung động nhẹ một chút, bất quá nàng cũng không có biểu thị bất mãn gì. Tương phản, nàng cũng hướng Lý Vân bên này dựa vào. Thân thể hai người gần kề một chỗ, tuy rằng cách một lớp y phục, nhưng vẫn như cũ có thể cảm giác được nhiệt độ trên người đối phương.

- Được...!

Lý Vân nghiêm túc gật đầu.

- Tốt quá...!

Wương Trân Trân nhẹ nhàng cười rộ lên, thân thủ bỗng chốc bị gió thổi loạn tóc:

- Hồng gia không phải người thường.

- Ủ, hẳn chính là người của ma tộc huyết mạch thức tỉnh, hơn nữa hẳn rất vừa ý với chị.

Lý Vân nhỏ giọng nói thầm một câu, kết quả bị nàng trừng mắt, lập tức hắn đổi giọng:

- Đương nhiên, hẳn là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga.

- Hẳn có phải đã nói với cậu cái gì đó đúng không?

Lúc này một trận gió nhẹ thổi qua, tóc trên trán Vương Trân Trân thoáng tung bay một chút.

- Hồng gia để ý đến Thần Nông xích...!

Lý Vân nhàn nhạt nói:

- Trân tỷ, sau này chị phải cẩn thận một chút.

- Không, ta không cần cẩn thận.

Wương Trân Trân khẽ lắc đầu, nắm lấy bàn tay hắn, khoe miệng lộ ra thần sắc ôn nhu:

- Có cậu ở bên cạnh bảo vệ ta, ta không sợ.

- Sao nào? Muốn ta làm vệ sĩ à?

Lý Vân vui đùa tự nhiên nói.

Wương Trân Trân thờ dãi ra một hơi, thả tay hắn ra, hai tay nắm chặt lan can, nói:

- Ta có một loại dự cảm, theo huyết mạch Viễn Cổ không ngừng thức tỉnh, ngày thái bình như thế này hẳn sẽ kéo dài không lâu nữa đâu.

Nói đến đây, nàng đột nhiên nắm chặt tay Lý Vân, quay đầu nhìn thẳng mắt hắn:

- Tiểu Lý, cậu vẫn sẽ là người bảo vệ ta, đúng không?

Thân thể nàng áp qua đây, mặt càng ngày càng gần, môi hầu như muốn đụng tới mũi hắn:

- Nói cho ta biết, cậu vẫn sẽ bảo vệ ta chứ?

- Hẳn bây giờ là Nê Bồ Tát sang sông, bản thân khó bảo toàn. Chính sự tình của hắn đều khó giữ nổi, nào có thời gian đi quản chuyện của cô.

Đúng lúc này, một giọng nam tử tràn ngập tức giận đang cố gắng đè ép phía sau bọn họ vang lên.

Lý Vân vội vàng xoay người, đi lên phía trước một bước, nhìn kỹ theo hướng âm thanh cách hắn mười mét, mới nhận ra là trong miệng kiếm tiên phát ra. Hắn oán hận mà nhìn Lý Vân, một bộ dạng khổ đại thù sâu.

- Lý Vân, người tên hỗn đản này, người cư nhiên lại dám sau lưng Hải Quỳnh tiên tử cùng với hồ ly tinh thông đồng. Người căn bản không xứng làm hôn phu của Hải Quỳnh tiên tử.

Trương Đại Quốc căm tức nhìn đôi câu nam nữ này, mắt trừng lớn như mắt trâu:

- Chỉ có ta mới có thể toàn tâm toàn ý đối đãi Hải Quỳnh tiên tử..

Hai nam nhân vì một nữ nhân đánh nhau tàn nhẫn. Những loại chuyện này Vương Trần Trần căn bản không có ý định xem vào. Thế nhưng người này nhìn thật thà, vậy mà lại thói phồng câu chuyện. Một câu nói, lại mang cả nàng vào trong chuyện này.

Vương Trần Trần nhất thời không phục, hai tay chống nạnh, khôi phục bản tính đanh đá, nổi giận đùng đùng tiến lên, chỉ vào mặt hắn liền mắng:

- Ta nhò vào, người bộ dạng đức hạnh như thế này mà còn muốn theo đuổi Hải Quỳnh tiên tử, một thùng chứa đầy nước tiểu, người nhìn lại bộ dáng người xem có còn có chút quang vinh nào không? Ta khuyên đại thúc người vẫn nên quay về thôn tìm Lý quả phụ đi... Phỏng chừng người mà về trễ một chút Lý quả phụ nhìn người cũng sẽ cảm thấy chướng mắt đó.

Hắn vô ý thức sờ sờ gương mặt mình, làm như tự hỏi chính mình nói:

- Ta rất khó coi sao?

- Người không khó coi?

Vương Trần Trần thở phì phì nói:

- Chẳng qua người vừa ra khỏi cửa thì Thiên Sơn Điều Phi Tuyết, Vạn Kính Nhân Tung Diệt.

- Cô... cô.....

Hắn lớn tiếng phản nộ nói:

- Cô nói vậy, ta tuy có chút già, nhưng cô cũng không nên nói khoa trương như vậy chứ?

- Một chút cũng không khoa trương...!

Vương Trần Trần khề cười một tiếng, nói rằng

- Nếu như mẹ người mang người đi dạo phố, người khác nhất định sẽ hỏi: đại tỷ, người mua con khỉ già này bao nhiêu tiền?

Hắn sững sờ giật mình lui về sau hai bước, nói đều có chút lắp bắp:

- Cô.. cô nữ nhân này, nói vậy mấy thứ gì đó? Căn thận ta xé nát miệng cô.

- Xé nát miệng ta?

Vương Trần Trần khinh thường nói:

- Người sinh mạng thể tiến hóa không hoàn toàn, đột biến gen người ngoài hành tinh, trình độ học sinh vườn trẻ cấp 3, Tiên Thiên Mông Cổ mắc chứng đầu ech, người tuyệt đối là đứa trẻ bị mẫu thân vứt bỏ, hổ phân tặc ghen, con cháu của lợn rừng, âm dương mất cân đối hắc tinh tinh, bị Noah dùng hai chiếc thuyền cùng lúc ép qua sông mã, bị người Eskimo si nhục, cùng con gián cùng tồn tại sống siêu cá thể, sinh mệnh lực hư thối bán thực vật, cái loại người bỏ đi sẽ phát sinh mùi thối... Người chính là người như thế, người biết không?

Lý Vân nghe vậy, hoàn toàn câm lún.

Hắn là lần đầu tiên nghe được hồ ly tinh nhục mạ người khác như vậy.

Nói nàng là người đàn bà chanh chua chửi đồng, vẫn còn có chút nhẹ.

- Nếu như ta là người, ta đã sớm dùng dây giày thắt cổ tự sát!

Vương Trần Trần nghiêm túc đề nghị.

- Lý Vân, người có bản lĩnh thì chúng ta một chọi một, người để nữ nhân xuất đầu rớt cuộc có phải là đàn ông hay không?

Hắn tựa hồ có chút không chống đỡ nổi khi bị hồ ly tinh nhục mạ.

Lý Vân cười khan một tiếng, đi lên phía trước một bước, hướng về phía hắn và nói:

- Đại thúc, nói thật, ta rất đồng tình với ngươi. Bất quá ta hi vọng ngươi nên về nhà trồng trọt đi thôi. Lý quả phụ mới là một nửa của ngươi, đừng có lại theo ta dây dưa quấy rầy. Ngươi không phải đối thủ của ta, cho dù là hiện tại, ngươi cũng không phải đối thủ của ta.
- Đại trượng phu vì nữ nhân mà mình yêu mến, cho dù chết trận cũng không sao...!

Hắn cũng đi lên phía trước một bước, trên mặt tựa hồ có một cỗ lệ khí. Lúc này, trong ánh mắt hắn nhìn Lý Vân mang theo oán độc cùng sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Mà nữ bàn lại việc trao đổi

Lý Vân phiền muộn đủ điều. Nhìn tư thế của hắn, biết ngay là sắp xảy ra một hồi đại chiến rồi.

- Đại thúc, về nhà đi, tình thành mặc dù tốt, đáng tiếc lại không thuộc về ngươi...!

Lý Vân hảo tâm khuyên bảo.

- Ngươi câm miệng...!

Trên trán hắn gân xanh nổi lên, thân thể đều giật đến run rẩy:

- Các ngươi vũ nhục ta đủ chưa? Ta lớn lên xấu xí, càng trở nên già đi, là ta sai sao? Nếu như ta có thể thức tỉnh sớm một chút, ta nhất định rất tuấn tú.
- Đẹp trai không phải trọng điểm. Trọng điểm là Hải Quỳnh tiên tử căn bản không yêu ngươi.

Vương Trần Trần lúc này cũng đi tới bên người Lý Vân, yếu ớt nói:

- Ngươi căn bản không hiểu được cái gì là yêu. Yêu, không phải giữ lấy. Mà là nỗ lực. Nếu như ngươi chân thành yêu Hải Quỳnh tiên tử, ngươi nên chúc phúc cho nàng, cầu khẩn nàng tìm được tấm chân tình. Mà không phải giống như bây giờ, gắt gao quấy rầy.
- Đúng vậy, Hải Quỳnh tiên tử căn bản không thương ngươi...!

Lý Vân cũng phụ họa nói rằng,

- Đều là ngươi...!

Hắn trừng mắt oán hận nhìn chằm chằm Lý Vân, giống như là muốn phun ra lửa:

- Nếu như không phải ngươi xuất hiện, Hải Quỳnh tiên tử căn bản sẽ không thay lòng đổi dạ yêu ta, xem chút nữa ta đã cảm động được nàng.
- Thôi đi..., chi là xem mà thôi?

Nhìn người kia nổi trận lôi đình kia, Lý Vân cắn giận bất bình nói:

- Đại thúc, ngươi cũng biết, ta mất trí nhớ, ân ân oán oán trước đây ta đều không nhớ rõ. Ta đề nghị ngươi, hay là đi tìm Hải Quỳnh tiên tử đi? Là nàng mặt dày mày dạn muốn ta làm vị hôn thê, nói thật, ta cũng là người bị hại.
- Câm miệng, ngươi không được nói bậy...!

Hắn tức giận trừng mắt dường như muốn lớn hơn:

- Lý Vân, ngươi tên hỗn đản này, không cho phép ngươi nói Hải Quỳnh tiên tử như vậy. Ngươi cứ nhiên lại dám nói xấu Hải Quỳnh tiên tử như thế, ta thật sự sẽ liều mạng với ngươi.

Lý Vân cười nói:

- Ngươi đi ngay lập tức đi, ta đảm bảo sẽ không nói bậy về Hải Quỳnh tiên tử nữa.

- Có thật không?

Mắt hắn trở nên dịu đi rất nhiều, nhưng vẫn thẳng hướng Lý Vân nghiêng mắt nhìn đến, ở giữa ẩn chứa ý tứ nhưng lại có chút kỳ quái:

- Ngươi không được cùng con hồ ly tinh này làm chuyện bậy.

- Dựa vào cái gì?

Lý Vân cùng Vương Trân Trân cùng nhau kêu lên.

- Nếu Hải Quỳnh tiên tử thật lòng muốn cùng với ngươi, ta cũng không muốn cưỡng ép. Thế nhưng ngươi phải cam đoan đem toàn bộ tình yêu đều dành cho Hải Quỳnh tiên tử. Bằng không, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Hắn lớn tiếng nói nhưng trong thanh âm mang theo một tia thê lương.

Bà mẹ nó, Lý Vân nhất thời phần nộ, sự tình của lão tử còn chưa tới phiên ngoại nhân như ngươi phải lải nhải. Chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, khoe miệng Lý Vân hiện ra một tia tươi cười mà có chút xem thường:

- Đại thúc, ngươi tính toán gì vậy, chuyện của ta ngươi dựa vào cái gì để ý tới?

- Đúng vậy, ngươi dựa vào cái gì làm cho nhân gia chỉ có thể yêu một nữ nhân...!

Đúng lúc này, trong bóng tối truyền đến thanh âm nữ nhân, nghe có chút quen thuộc, nhưng Lý Vân nhất thời nhớ không ra nàng là ai, càng không rõ ràng nàng là địch hay là bạn.

Vương Trân Trân nhũn mày, nói:

- Ai? Đi ra...!

Kiểm tiên cũng quát nhẹ vài tiếng:

- Người nào? Không nên xen vào việc của người khác...

Nữ nhân kia cười nhẹ "Xuy" một tiếng, thân hình nhoáng lên, đã hiện thân.

Lý Vân nhìn kỹ, đúng là nữ nhân của Hồng gia - Yến Tử.

- Cô tới đây làm cái gì?

Vương Trân Trân liếc nhìn nữ nhân kia vài lần, nhàn nhạt hỏi thăm.

- Ta đến gặp tình lang a...!

Yến Tử trong thanh âm tràn ngập quyến rũ cùng phong tình vạn chủng. Con ngươi nàng nhìn chằm chằm vào Lý Vân, tình ý mập mờ không che dấu chút nào.

Kiểm tiên không nhịn được phát phát tay, nói:

- Cút...!

- Ha ha...!

Yến Tử ha ha cười ra tiếng, một bộ dạng nhàn nhã đi chơi phong thái tự đắc:

- Ngươi nghĩ mình là ai, ngươi dựa vào cái gì để cho ta cút.

- Muốn chết!

Kiểm tiên trong lòng vốn đã tức giận, hôm nay lại bị Yến Tử trêu chọc thành ra làm sao còn có thể nhịn được. Thanh âm rít gào trong cổ họng, hắn té lên trong tay hắc sắc lợi kiếm nhất thời hướng phía Yến Tử đâm đi. Tuy rằng còn không rõ ràng lắm thân phận Yến Tử, bất quá hắn hầu như có thể khẳng định, nữ nhân này một thân khí tức tà ác. Xem ra, là hắn dự định thay trời hành đạo.

- Ai muốn chết? Vẫn còn không biết đâu?

Yến Tử cười lạnh một tiếng, cũng không e ngại hắn, cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một cái quyền trượng liền cùng hắn đánh nhau.

Nhìn một màn trước mắt này, Lý Vân cười. Vương Trân Trân cùng cười.

- Chó cắn chó...!

Lý Vân đưa ra một cái lời bình.

Nhìn tình huống hiện tại cũng biết lực lượng giữa hai người không kém nhau là bao, một thời ba khắc nữa sợ rằng cũng không phân được thắng bại.

Thừa dịp bọn hắc đánh nhau tóe lửa, Vương Trân Trân thấp giọng hỏi:

- Không bằng chúng ta đi thôi?

Lý Vân nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Không vội, xem cuộc vui, xem cuộc vui...!

- Trong lời nói chẳng lẽ còn có ý khác...

Âm thanh Vương Trân Trân dừng một chút, lập tức lại vang lên:

- Ma nữ kia đến đây tìm cậu, sẽ không thực sự để ý cậu chứ?

- Chị ghen?

Lý Vân nhăn tình sáng lên,.

- Hừ...!

Wương Trân Trân trắng mắt nhìn Lý Vân, không thèm nhắc lại.

- Phanh...!

Một tiếng. Yến Tử cùng Kiếm Tiên đánh giáp lá cà. Dây dưa một phen rồi hai người không hẹn mà cùng thối lui. Thanh âm quuyền rũ của Yến Tử lại vang lên:

- Vị này hẳn là đại thúc tiên tộc, ta và người lần đầu gặp mặt, hà tất phải đấu đến mức người chết ta sống. Ta xem không bằng ta và người dừng tay đi?

- Hừ...!

Kiếm Tiên hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới Yến Tử. Mà là đưa mắt nhìn sang Lý Vân, cả giận nói:

- Ta nhất định sẽ nói cho Hải Quỳnh tiên tử, người thông đồng với hồ ly tinh không nói, lại còn cùng ma nữ phương tây ở cùng nhau.

- Hải Quỳnh tiên tử?

Yến Tử khẽ cười một tiếng, thanh âm mỉa mai hoặc lại một lần nữa vang lên:

- Lý Vân, xem ra cậu thật đúng là phong lưu a.

Dừng một chút, nàng đưa ánh mắt chuyển hướng về phía Kiếm Tiên ôn nhu nói:

- Xem ra người là tình địch của cậu ấy? Chi là bộ dạng người hoá trang thật sự rất khó đạt được thành công.

Yến Tử phong tình vạn chủng đủ để khiến cho bất kỳ một nam nhân bình thường nào nhiệt huyết sôi trào, mà ngay cả Kiếm Tiên trong khoảnh khắc đó đều có chút thất thần.

Ngẩn ngừ ngây ngốc một chút, Kiếm Tiên cả giận nói:

- Im miệng, ma nữ, người nhớ kỹ cho ta, nơi này là phương đông, mà không phải phương tây của các người. Muốn ở chỗ này sinh tồn, người tốt nhất nên cụp đuôi lại.

- Lý Vân, nước có thể chuyển nhưng núi không thể dời, để ta chờ coi... Chờ sau khi Hải Quỳnh tiên tử trở về, người sẽ bị nàng phạt như thế nào...

Thanh âm Kiếm Tiên càng ngày càng xa, hẳn là biết mình ở lại cũng không tốt, chi bằng rời khỏi.

- Trân tỷ, chị tốt, tôi là Yến Tử...!

Yến Tử cười hì hì nhìn hồ ly tinh nói rằng:

- Tôi tới là để trao đổi với chị, Hồng gia cần chị.

- Trao đổi?

Thanh âm Vương Trân Trân có vẻ phần nộ mang theo vô cùng kinh ngạc:

- Có ý gì?

Yến Tử cười giải thích:

- Chị là bạn gái Lý Vân, mà tôi lại là người của Hồng Diệp. Hồng gia hi vọng chúng ta có thể làm một cuộc trao đổi. Hiện giờ đang rất thịnh hành loại chuyện này đấy?

- Vô si!

Sau khi nghe rõ ý đồ đối phương, Vương Trân Trân nhất thời phần nộ:

- Ma nữ cô rất không biết xấu hổ, lời nói chán ghét như vậy, cô cũng có thể nói ra được.

Yến Tử nghe vậy, trong con ngươi hiện lên một đạo hàn ý. Bất quá một lát sau, nàng cũng đã khôi phục thần sắc như bình thường. Nàng nghiêm túc nói:

- Vì chị là đối thủ cạnh tranh với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Nghĩ thông suốt

- Nếu như Lý Vân bỏ rơi chị, thì Hồng gia sẽ là lựa chọn tốt nhất cho chị.

Yến Tử nói với giọng điệu cực kỳ triết lý:

- Tôi tin là dưới gầm trời này sẽ không còn người đàn ông nào thích hợp với chị hơn Hồng gia đâu.

Vương Trân Trân không nói năng gì, đánh mắt sang nhìn Lý Vân. Lý Vân vội vàng nói:

- Trân tỷ, đừng nghe con ma nữ kia nói bậy, ta làm sao có thể vì cô ta mà bỏ rơi chị được chứ, so với chị đến đầu ngón chân cô ta cũng chẳng sánh bằng.

- Tiểu Lý, ta sẽ không từ bỏ cậu đâu. Không cần biết cậu đối xử với ta như thế nào.

Ngữ khí trong từng câu nói của Vương Trân Trân làm cho Lý Vân cũng phải rùng mình.

- Có chết ta cũng không từ bỏ.

Lý Vân không hề biến sắc:

- Ta cũng vậy....!

Cứ thế, hai người bọn họ bộc lộ tâm ý với nhau ngay trước mặt ma nữ.

- Ha ha ha....!

Yến Tử lại gần vài bước, cười mà như không cười, nhìn chăm chăm vào Lý Vân, nói:

- Các người rất tự tin đấy!

- Đương nhiên!

- Vương Trân Trân đứng bên cạnh hét lên, không tự tin chỉ đối với tiên nữ thôi, nhưng với ma nữ thì cô ấy lại không gặp bất kỳ trở ngại tâm lý nào dù chỉ là 1 chút.

Yến Tử liếc mắt nhìn Vương Trân Trân 1 cái, 1 nụ cười cổ quái hiện lên khuôn mặt cô:

- Tôi là hoàn bích chi thân.....

Nói xong, cô ta liền bỏ đi

Vương Trân Trân nhìn Lý Vân, nói với một hàm ý khác:

- Cô ta cố ý nói với cậu đó...

- Không phải là đang cố chấp vá đây chứ?

Lý Vân mỉm cười ác ý:

- Thôi nào, Trân tỷ, đừng suy nghĩ nhiều, ta đối với con ma nữ đó chẳng có chút hứng thú gì cả, chúng ta về nhà thôi...

- Uhm...

Vương Trân Trân gật gật đầu

...

Giáng Sinh qua Tết lại đến, so với những ngày lễ của phương Tây, Lý Vân thích Tết nguyên đán hơn. Lúc trưa, hần đẩy xe vào phòng trọ, Vương Trân Trân vẫn còn đang bận rộn ở phòng khám, chưa cả nấu cơm trưa. Hóa yêu Vương Đại Sơn cũng chạy tới chạy lui bốc thuốc giúp khách hàng. Nghi giải lao chưa được bao lâu thì Tần Suất lại đến phòng khám thu tiền. Vì là việc hệ trọng, nên hần cố ý đeo 1 cặp kính gọng vàng.

Cả bệnh viện, chỉ có con mèo kia là nhàn nhã, nó cuộn mình trong sân, ở những chỗ có ánh nắng mặt trời chiếu đến, măn nguyện hưởng thụ những tia nắng ấm áp của mùa đông. Con người khép hờ, không biết là ngủ hay là đang nhắm mắt dưỡng thần nữa.

Lý Vân cất xe cẩn thận, sau đó đi qua chỗ con mèo nằm, 1 tay nhắc bổng nó lên rồi đi luôn vào phòng khách của Vương Trân Trân

- Meo meo, lão đại, người lại bắt nạt ta.... ngao!

Con mèo nhảy lên bàn uống nước, tròng mắt đảo qua đảo lại, tựa hồ có chút sợ hãi.

- Đừng sợ, ta hỏi người, mẹ người chắc là có tin tức gì rồi chứ?

Lý Vân hứng thú hỏi.

- Chẳng có gì cả!

Tiểu mao đầu nhân cơ hội nói thêm:

- Không có mẹ, con giống như nhánh cỏ yếu ớt... ài, tiểu mao đầu thật đáng thương. Lão đại, người là người thân của ta, người phải đối xử tốt với ta đây.

- Được, tiểu tử người chó có đùa giỡn với ta...!

Lý Vân tức giận nói:

- Nhìn người kìa, đáng nhẽ phải gọi người là tiểu khôn ngoan mới đúng. Cái thói tính toán của người, ta còn rõ hơn người đó. Nhớ đấy, đừng có mang rắc rối đến cho ta.

- Vâng, tiểu mao đầu sẽ ghi nhớ lời lão đại giáo huấn.

Con mèo dè dặt nói:

- Lão đại, nếu không còn chuyện gì nữa, ta muốn đi giúp bà chủ.

- Đi đi...

Lý Vân phát phát tay.

Ngay lúc đó, Tần Suất bung một bát mì thịt bò nóng hôi hổi tới, hần vừa cười vừa nói:

- Lão đại, Trân tỷ thấy anh về nhà liền bảo ta sang quán đối diện mua 1 bát mì thịt bò để anh ăn lót dạ trước. Đợi chị ấy làm xong việc thì sẽ về nhà nấu cơm cho anh ăn.

Dù là tay nghề của các đầu bếp trong thành không tốt lắm, nhưng bát mì trước mặt thì cũng được coi là giống khuôn mẫu, cũng một đỏ, hai xanh, ba

trắng. Người thấy mùi thơm mê người đó, nước miếng của Lý Vân cũng sắp rỏ ra ngoài.

- Mấy người ăn chưa?

Lý Vân rút lấy 1 chiếc đũa từ tay Tần Suất hỏi.

- Chưa ạ!

Tần Suất nhìn vẻ mặt u oán:

- Chúng tôi làm theo sự sai bảo thì đâu thể so sánh với anh được...

- Thôi được rồi, mau đi làm việc tiếp đi. Không thì Trần tử sẽ chết vì mệt mỏi...

Lý Vân cười cười.

Tần Suất không nói thêm câu nào nữa, xoay người rời đi. Chờ Tần Suất đi khỏi, Lý Vân liền ghé sát vào bàn, bắt đầu húp sạch, chẳng mấy chốc đã vét sạch bát mì. Chắc là do đói quá, đến cả nước canh hần cũng húp sạch bách.

Ăn xong, Lý Vân rút giấy ra lau mồm, sau đó lấy điện thoại cố định ra, gọi cho đại sư Trí Hoàng ở chùa Bạch Mã.

- Hòa thượng, gần đây sao không thấy ngài tới... bận rộn chuyện gì chăng?

Sau khi kết nối được điện thoại, Lý Vân nói cứ như là một người chuyên bận rộn việc nhà vậy.

Đại sư Trí Hoàng, trầm ngâm một lúc, mãi sau mới nói:

- Thì vẫn là chuyện Viên Cổ huyết mạch thức tỉnh đây, tiểu tử, ngươi cũng phải cẩn thận đấy. Người có huyết mạch phương tây Thần Ma thức tỉnh càng lúc càng nhiều rồi đấy.

Lý Vân cười nói:

- Ta cũng đang định nói với ngài về chuyện này đây.

Đại sư Trí Hoàng không biết ý của hần ta là gì liền hỏi:

- Sao cơ? Bên chỗ cậu có phát hiện gì mới à?

Lý Vân đáp lời:

- Hồng gia có vấn đề, ta đoán ông ta chính là người có huyết mạch thức tỉnh trong giới Thần Ma phương tây. Tuy nhiên, tạm thời vẫn chưa có chứng cứ xác thực, đối với thân phận của ông ta cũng chưa có xác định chính thức.

Đại sư Trí Hoàng thờ dài ở đầu dây bên kia, nói:

- Haizzz, chuyện này chúng ta cũng biết, người tiếp xúc với lão ta nhớ phải cẩn thận một chút, hần là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm đó.

Lý Vân nói:

- Đại sư yên tâm, ta sẽ có chừng mực.

Nghĩ nghĩ 1 chút hần nói thêm:

- Mà trong người hần hình như mắc bệnh gì đó, cần Thần Nông xích chữa trị.

Đại sư Trí Hoàng cười phá lên, nói:

- Cái này ta cũng biết rồi, lão ta bị yếu sinh lý, mấy năm nay, hần thay đàn bà như thay áo, chỉ tiếc là chỉ có thể “nhìn” mà thôi.

Lý Vân cười phì, hóa ra là như thế.

- Có phải hần đang có chủ ý gì lên hồ ly tinh không?

Đại sư Trí Hoàng hỏi:

- Ngươi định làm thế nào? Đối đầu trực diện với hần sao?

Lý Vân cầm ống nghe điện thoại, nghiêng đầu nghĩ 1 lát, sau đó nghiêm túc trả lời:

- Bây giờ thì vẫn chưa nghĩ thông, tiến 1 bước lại nhìn 1 bước. Nếu như hành động của lão ta vượt quá mức chịu đựng của ta, thì ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn đâu. Ta sợ phiền phức thôi, chứ ta chẳng sợ việc gì. Người nào chủ động gây sự, ta cũng sẽ không để yên.

- Trần tỷ là nữ nhân nằm trong dự tính của ta.

Một lát sau, Lý Vân nói thêm

- Ha ha, cuối cùng ngươi đã nghĩ thông suốt rồi đấy, định lúc nào tiến tiếp đây?

Lão hòa thượng cười có vẻ rất xấu xa.

Trong tiếng cười, hai người phiếm thêm vài câu nữa, cuối cùng đại sư Trí Hoàng nói:

- Hải Quỳnh tiên tử đi rồi, nàng đi làm một việc rất quan trọng, ngươi biết không?

Lý Vân trầm ngâm mấy phút rồi nói:

- Không biết, hôm nàng đi là Trần tỷ đi tiễn, nàng đối với ta cũng không cởi mở cho lắm.

Đại sư Trí Hoàng vừa thờ dài vừa nói:

- Tiểu tử à, có chuyện ta nghĩ, hay là cứ nên nói với ngươi, tình địch của ngươi không dừng lại ở một kiếm tiên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Trần ngập tên cậu

Lý Vân cười đáp:

- Việc này, tôi cũng chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Với điều kiện của Hải Quỳnh tiên tử thì người theo đuổi cô ấy chắc chắn không ít.

Đại sư Trí Hoàng liền cười phá lên, trầm ngâm 1 lúc rồi đáp:

- Ngươi quả là hào hiệp, nhưng ta vẫn phải nhắc ngươi, lần trước trong lúc ngươi quyết chiến với Trương Đại Quốc thì đã có sự xuất hiện của một tình địch rồi đó. Bản lĩnh của hắn ta mạnh hơn Trương Đại Quốc rất nhiều.

Đỏ mặt hời, Lý Vân tức giận nói:

- Sao ông không nói sớm với ta?

Đại sư Trí Hoàng cười mỉm một cái rồi đáp:

- Ta cứ tưởng Hải Quỳnh tiên nữ sẽ nói cho ngươi biết.

Lý Vân tiếp:

- Biết thân phận của đối phương không? Có lợi hại lắm không?

Đại sư Trí Hoàng tỏ ra khá nghiêm trọng nói trong điện thoại:

- Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, vấn đề bây giờ là chúng ta không biết rõ thân phận của hắn ta, cho nên ngươi càng phải cẩn thận hơn.

Lý Vân tay cầm ống nghe đáp:

- Đúng là tức chết được, thịt dê không ăn lại cứ thích đi chuốc vạ vào thân. Đại sư, ông nói thật với tôi đi, tôi còn bao nhiêu tình địch nữa?

- Chắc là còn nhiều đấy.

Không khí ở đầu dây bên kia rơi vào trầm lặng, mãi sau mới lên tiếng:

- Hải Quỳnh tiên nữ trong giới Tiên cũng được coi là mỹ nữ vạn người mê. Nếu muốn có được nàng thì đương nhiên phải vất vả rồi. Ngươi tự giải quyết

cho ổn thỏa đi...

...

Buổi tối, vốn là định đi ăn tối cùng với hồ ly tinh. Kết quả là Nhâm Cường lại đích thân đến phòng trọ trước, sống chết cũng phải lôi kéo bằng được Lý Vân đi ăn cơm với hắn, nói là để cảm ơn gì đó. Lý Vân tính cả nể, không nỡ từ chối lời mời của Nhâm Cường nên đành nhận lời.

Khi bước vào đại sảnh ở tầng 3 của nhà hàng Hoàng Hậu nguy nga tráng lệ, Nhâm Hiểu Nguyệt đã chờ sẵn ở đó liền đứng dậy, chào hỏi Lý Vân. Lý Vân gật gù đầu, cũng chào hỏi lại Nhâm Hiểu Nguyệt, sau đó theo lời mời nhiệt tình của Nhâm Cường đến ngồi ghế bên cạnh hắn ta. Trong bàn ăn, ngoài ba người bọn họ ra chẳng còn người nào nữa. Điều này làm cho Lý Vân cảm thấy rất vui vẻ, thứ mà hắn ghét nhất chính là sự náo nhiệt, ồn ã.

- Tiểu Lý, cậu xem cậu thích ăn món gì thì cứ gọi nhé!

Nhâm Cường cầm tờ thực đơn đưa qua cho Lý Vân. Lý Vân đã ăn quen ở các quán cơm nhỏ trong thành phố, còn những quán cơm xếp hạng sao như nhà hàng Hoàng Hậu này thì đây là lần đầu hắn được đón tiếp. Nhìn bảng thực đơn la liệt các món ăn, đầu hắn cũng có chút choáng váng.

- Ưu tiên phụ nữ...!

Lý Vân cười cười, đưa thực đơn cho Nhâm Hiểu Nguyệt nói:

- Bạn chọn đi.

Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không chú ý đến sự bối rối của hắn, cầm lấy thực đơn, đáp một câu cảm ơn, nhìn một lượt từ đầu đến cuối rồi chọn ra vài món. Xong việc, cô đưa lại cho Nhâm Cường. Nhâm Cường tiện tay lại đưa qua cho Lý Vân, cười nói:

- Hôm nay mục đích chủ yếu là để cảm ơn ân tình mà cậu đã dành cho gia đình họ Nhâm chúng tôi, cậu là nhân vật chính, dù thế nào cũng phải chọn ra vài món mà cậu thích chứ!

Lý Vân thấy thoái thác không được thì cũng đành chọn lung tung vài món.

Nhân viên phục vụ sau khi ghi xong tất cả các món, khom người hỏi Nhâm Cường:

- Nhâm tổng, xin hỏi ông muốn ăn món chính là món gì?

- Có mì sốt tương không?

Lý Vân đột nhiên hỏi.

Lý Vân cũng từng cùng lão hòa thượng đi ăn tiệc, 1 bàn đầy thịt cá, ăn vẫn không chướng bụng bằng một bát mì sốt tương. Chịu thôi, trước đây khổ quen rồi, bây giờ nhất thời không thể thay đổi được. Hơn nữa, hắn luôn cảm thấy những món ăn ở bên ngoài quá nhạt và quá gấy.

Người bán hàng sững sờ một chút.

Nhâm Hiểu Nguyệt cũng phải trừng to mắt.

Nhâm Cường phản ứng rất nhanh, cười nói:

- Có phẩm vị (sành ăn) ... không hổ là cao nhân. Phục vụ, theo yêu cầu của cậu Lý đây, cho tôi 1 bát mì sốt tương nhé.

Nhà hàng Hoàng Hậu là hiệu ăn cấp năm sao, kinh doanh toàn là các món ăn cao cấp, kể cả các món mì thì cũng là các loại như mì vây cá, một bát mì sốt tương chỉ có bốn tệ. Chỗ bọn họ gần như là không có.

Nhâm Cường là khách quen, cũng là khách quý. Nhân viên phục vụ cũng rất khéo léo. Sau khi nghe yêu cầu của Nhâm Cường thì không hề phản đối mà ngược lại gật đầu đồng ý.

Khách hàng là thượng đế.

Thượng đế muốn ăn mì sốt tương, bọn họ đương nhiên phải nghĩ cách. Tốt hơn hết là phải

...

Nhà hàng Hoàng Hậu thời gian gần đây làm ăn rất phát đạt. Đặc biệt là mấy năm gần đây, khách hàng đến đây ăn cơm chẳng lúc nào ngớt. Thông thường mà nói, do tình trạng này nên việc phục vụ cũng chậm hơn một chút. Nhưng Nhâm Cường là khách quý ở đây nên việc phục vụ vẫn rất nhanh và chu đáo. Chỉ một lát sau, thức ăn đã được mang lên đầy đủ. Nhâm Cường nhắc một chén rượu lên mời Lý Vân, đồng thời nói vài lời cảm tạ.

Bên này, Nhâm Hiểu Nguyệt cũng kính Lý Vân vài chén. Tuy nhiên, giữa nàng và Lý Vân vẫn còn chút gượng gạo. Từ sau cái lần mà Nhâm Hiểu Nguyệt chủ động đến xin được qua lại tìm hiểu nhưng bị từ chối, thì giữa nàng và Lý Vân dường như có một vật cản nào đó, không thể nói ra được, cũng không hiểu tại sao. Sau khi gặp mặt, ngoài cảm giác gượng gằng thì chẳng còn cảm giác nào khác.

Xong việc, Lý Văn bắt đầu gấp thức ăn ăn một cách ngon lành. Sau khi ăn hết một nửa, nhân viên phục vụ liền bung mì sốt tương nóng hôi hổi lên. Lý Văn đón lấy bát mì, hít nhẹ 1 hơi, cầm đũa lên khuấy vài cái rồi bắt đầu ăn thịt kho tàu trước.

Mặc dù Lý Văn ăn rất nhanh nhưng không hề phát ra tiếng động.

Dù là vậy, Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn cứ trừng mắt to ra nhìn Lý Văn, bởi trông bộ dạng khi ăn của Lý Văn cứ như là một con quỷ chết đói được đầu thai vậy.

Bát mì sốt tương đã trôi tuột vào bụng, Lý Văn ngẩng đầu lên thì chợt bắt gặp ánh mắt của Nhâm Hiểu Nguyệt cũng đang nhìn mình. Lấy giấy ăn lau qua miệng, Lý Văn cười nói:

- Ăn mà, mọi người đều là người nhà cả, hà tất phải khách khí, phải câu nệ như vậy.

- Ha ha...!

Nhâm Cường cười lớn.

- Nói đúng lắm... Hiểu Nguyệt, còn thần người ra đấy làm gì, mau ăn đi, món mì này ngon lắm đấy.

Nói đoạn, Nhâm Cường cũng húp thêm một miếng mì.

Sau khi com rượu no nê, Nhâm Hiểu Nguyệt nghe điện thoại, sau khi cúp máy, nàng nói với Nhâm Cường và Lý Văn một tiếng rồi rời đi.

Nhâm Cường thấy vậy cười nói:

- Con bé này, đã nói là hôm nay muốn mở tiệc chiêu đãi cậu, bảo nó là gác hết mọi chuyện khác sang một bên, kết quả là đến lúc cuối vẫn có việc phải ra ngoài. Tiểu Lý, cậu đừng trách nhé, lúc về tôi sẽ bảo nó đến chịu phạt với cậu.

Lý Văn cười nói:

- Thanh niên mà, ai mà không có việc chứ, có thể thông cảm được. Bác Nhâm, bác cũng đừng làm khó cô ấy.

- Thôi thì thông cảm vậy.

Nhâm Cường mỉm cười nói.

- Mà hôm nay hẹn tôi đến đây, không phải chỉ vì bữa com thôi đấy chứ?

Lý Văn cũng mỉm cười đáp.

Nhâm Cường ngẫm nghĩ, nhú mày nói:

- Hôm nay hẹn cậu đến đây, chủ yếu là để cảm ơn cậu vì những ân tình cậu dành cho gia đình tôi.

Ậm ờ một chút rồi nói tiếp:

- Cậu là người thông minh, ngoài việc cảm ơn ra, tôi còn có vài chuyện muốn nói.

- Hiểu Nguyệt dạo này cứ rầu rĩ không vui.

Nhâm Cường nhìn Lý Văn nghiêm túc nói:

- Mấy ngày trước, tôi vô tình nhìn thấy trong quyển nhật ký của nó, có mấy trang viết kín tên của một người đàn ông.

- Tôi nghĩ Hiểu Nguyệt không vui, chắc là có liên quan đến người đàn ông này.

Nhâm Cường liếc mắt nhìn Lý Văn với một thâm ý khác

- Không phải tôi đấy chứ?

Lý Văn cười gượng một cái.

Nhâm Cường cười:

- Không sai. Cậu đoán đúng rồi đấy, Hiểu Nguyệt viết đầy tên cậu trong nhật ký của nó. Tiểu Lý, tôi hy vọng cậu có thể giúp được tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Triết lý tình yêu của Tiểu mao đầu

Lý Vân lắc đầu trêu đùa:

- Giúp như thế nào ạ?
- Cậu là người thông minh, chắc cậu cũng biết mình phải làm thế nào chứ?

Nhâm Cường nói

Lý Vân lấy tay xoa xoa mũi, thở dài trong lòng, mình phải làm như thế nào đây? Nếu như mình giúp thật thì cũng chỉ là gây tai vạ cho khuê nữ nhà người ta thôi.

Lý Vân lắc đầu nói:

- Rất xin lỗi, bác Nhâm, chuyện này tôi không giúp được bác rồi.
- Cậu không thích Hiểu Nguyệt?

Nhâm Cường nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Lý Vân nói:

- Hiểu Nguyệt là con gái tôi, tôi rất hiểu nó. Tuy là cũng có đôi lúc hơi ương ngạnh, nhưng tôi thấy nó là người nổi bật nhất trong số các bạn đồng trang lứa với nó, tướng mạo, nhân cách, học vấn, gia thế...có điểm nào kém cỏi đâu.
- Bác Nhâm...

Lý Vân khẽ cười một cái rồi đáp:

- Thôi bác đừng nói nữa, nói thêm là có mùi vị của tiếp thị chào hàng ở đây đấy...
- Ủh...

Nhâm Cường thấy không thể thuyết phục được Lý Vân, cũng không cố. Dù sao thì dựa ép thường không ngọt. Thật ra là ông ta nhắm Lý Vân làm con rể mình, con gái ông ta và Lý Vân đều là sinh viên năm 4. Tuổi cũng không còn trẻ, cũng đã đến lúc tìm đối tượng để kết hôn rồi. Đối với cô con gái, Nhâm Cường luôn chiều chuộng như bảo bối, thế nên đối với một nửa của con gái mình, ông cũng hết sức quan tâm. Ông hi vọng con rể của mình đủ sức kế thừa gia nghiệp. Và lại Lý Vân thì vừa đủ để trở thành người kế tục. Nhất là sau chuyện ở khu giải trí Tiền Quỳ, ông càng cảm thấy hứng thú với con người này hơn.

Lý Vân đột nhiên hỏi:

- Bác không phải là đang định nhắm tôi làm con rể đấy chứ?
- Àh... cũng có ý như thế...

Nhâm Cường nhấc chén rượu lên và nhấp một ngụm. Hứng thú nói:

- Nói thật, trước giờ tôi vẫn luôn có ấn tượng tốt với cậu. Mặc dù là câu hỏi nập một chút, nhưng không sao, Hiểu Nguyệt nhà chúng tôi cũng không xem trọng vấn đề ngoại hình.

Lý Vân ngạc nhiên trả lời:

- Có chút miễn cưỡng ạ.
- Vấn đề là cậu nghĩ như thế nào thôi.

Nhâm Cường mỉm cười nói:

- Nếu cậu gia nhập vào gia đình họ Nhâm này, ít nhất cậu sẽ bớt được hai mươi năm phấn đấu.
- Tôi thì chỉ muốn có muốn cuộc sống thanh thản, bình yên.

Lý Vân cười nhạt:

- Hơn nữa, trước giờ tôi cũng chưa từng có ý nghĩ là sẽ thăng quan tiến chức bằng cách này.

Nhâm Cường nghiêm mặt nói:

- Cậu hiểu nhầm ý tôi rồi, tôi sẽ không vô duyên vô cớ mà cho cậu cái gì đâu. Chẳng qua là tôi muốn tạo nền tảng cho cậu thôi.

- Nền tảng gì?

Lý Vân tò mò hỏi.

- Nền tảng cực kỳ vững chắc...!

Nhâm Cường nói xong, ánh mắt liền dừng lại trên người Lý Vân, khẽ cười rồi nói tiếp:

- Làm trợ thủ cho tôi đi...!

Lý Vân buột miệng cười, vội vàng xua tay:

- Lão hòa thượng đã sắp xếp được công việc cho tôi rồi, lúc về, có lẽ tôi sẽ làm trợ lý cho trưởng thôn.

Nhâm Cường nghe vậy, cũng cười nói:

- Ủh, vậy cũng tốt. Xem ra đại sư định hướng cho cậu đi theo con đường làm quan. Đã vậy, tôi đây cũng không can dự vào nữa.

- Nào, uống thôi!

Việc không thành, trong lòng Nhâm Cường cũng có chút bứt rứt, bèn hô lớn rồi uống hết cả chén rượu đầy.

Lý Vân tự dưng hùa theo, một tiếng sau, mặt Nhâm Cường đã đỏ lựng, còn Lý Vân thì lấm la lấm lét, vẫn chưa có vấn đề gì. Với thể chất yếu đuối của hán thì đừng nói là một chai, kể cả là mười chai thì cũng không hề hấn gì.

Hơn 11 giờ đêm, Lý Vân mới đưa được Nhâm Cường lên xe, đồng thời dặn dò tài xế kiêm vệ sĩ Ngự Phong phải đảm bảo đưa hán về nhà cẩn thận.

Xong xuôi, Lý Vân chậm chậm rảo bước dọc đường cái để về nhà. Gió đêm thổi hơi lạnh, hán như đang suy tư một điều gì đó, một lúc sau thì lấm bầm.

- Nhâm Hiểu Nguyệt đúng thật là phiền phức.

...

Vương Trân Trân cô đơn một mình ngồi trên ghế sofa ở phòng khách. Âm nhạc giống như một dòng sông vô hình, lặng lẽ và chậm rãi trôi trong căn phòng. Không hiểu tại sao Vương Trân Trân luôn có thói quen nhìn ra cửa.

- Meo meo...!

Đột nhiên, mèo yêu chui từ ngoài cửa vào. Thoát một cái, nó đã nằm trên ghế sofa. Mèo yêu Tiểu Mao Đầu nói với Vương Trân Trân:

- Chủ nhân, hán vẫn chưa về.

Vương Trân Trân chẳng thèm tiếp lời nó, cầm lon bia ở trên bàn lên và hỏi:

- Uống không?

Tiểu Mao Đầu sau mấy giây ngược đôi mắt xanh lè của nó nhìn chăm chăm Vương Trân Trân thì cũng gật đầu. Vương Trân Trân cười cười, lấy bia đưa cho nó. Tiểu Mao Đầu dùng 2 móng vuốt ôm lấy chai bia, dùng răng để cạy nắp, sau đó dốc lon bia lên tu ừng ực.

Vương Trân Trân hỏi:

- Ngươi có thấy cô đơn không?

- Cũng bình thường...

Con mèo bỏ lon bia xuống và nói.

- Tiểu Mao Đầu trước đây toàn sống ở nơi tối tăm, lạnh lẽo. Bây giờ, có chủ nhân là cô, tôi sống tốt hơn nhiều rồi.

- Ủh... xem ra ngươi vẫn còn hạnh phúc hơn ta.

Vương Trân Trân nói

Mèo yêu nói một câu hết sức triết lý:

- Là do tiêu chuẩn về hạnh phúc của cô quá cao đấy thôi.
- Là sao?

Vương Trân Trân hỏi

Mèo yêu chớp mắt một cái rồi đáp:

- Lần trước trong một tiết mục về tình cảm, tôi có nghe thấy người dẫn chương trình nói là có đôi lúc bạn tự hạ tiêu chuẩn về hạnh phúc của mình xuống, thì bạn đã trở nên hạnh phúc rồi.
- Yêu cầu của ta quá cao sao?

Vương Trân Trân hỏi

- Tôi cũng không biết.

Mèo yêu tiếp tục rót rượu vào mồm

Vương Trân Trân khẽ thở dài, nhìn ra màn đêm ở phía ngoài nói:

- Đêm nay, vốn dĩ anh ấy phải thuộc về ta.

Mèo yêu hí tịt mắt nói:

- Sao cô lại để cậu ấy đi? Thật ra, cô hoàn toàn có thể viện cớ là ân nhân cứu mạng mà giữ cậu ấy lại.
- Không được.

Vương Trân Trân nói.

- Lần trước ta giúp anh ấy là do chữa trị vết thương, đó là việc nên làm, là ta cam tâm tình nguyện. Ta không hi vọng vì chuyện này mà ràng buộc anh ấy.
- Thế thì cô nên ngủ với cậu ấy...

Tiểu Mao Đầu nói với vẻ rất sành sỏi, già dặn.

- Nữ nhân lời kéo, nam nhân thủ đoạn, một là nắm lấy dạ dày hắn, cho hắn ăn ngon. Hoặc là nắm lấy phía dưới của hắn, làm cho hắn cảm thấy sung sướng. Cô chủ à, không phải là tôi bảo cô phải chủ động một chút sao, đối với phụ nữ mà nói, đó cũng chỉ là một cái màng thôi, có gì mà phải giữ gìn.
- Ngươi thì hiểu cái quái gì?

Vương Trân Trân kinh động hét lên.

- Tôi sao lại không hiểu?

Mèo yêu cười nhạt một tiếng rồi chậm rãi nói:

- Tôi đã sớm tung hoành ngang dọc trong tình trường, thế nên đối với cái thứ gọi là ái tình này, tôi đã sớm nhìn thấu bản chất rồi. Tình yêu chính là nắm mỏ của hôn nhân, tình yêu chính là cả đêm đi cày ruộng...

Vương Trân Trân tu một hơi hết sạch lon bia, lập tức phản bác:

- Ngươi không hiểu, bởi vì ngươi vẫn chưa hóa thành hình người. Ngươi nói chuyện cũng không thể thể hiện được cách nghĩ và tình cảm của con người được.

Mèo yêu nhìn chằm chằm Vương Trân Trân và tức giận nói:

- Thôi bỏ đi... nếu thế thì cô tự đi mà tìm hiểu...

Dừng một lúc, Vương Trân Trân châm một điếu thuốc, mùi thuốc lá phảng phất trong phòng. Mèo yêu hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Có thể cho tôi một điếu không?

- Người muốn hút?

Vương Trân Trân khẽ cười, rút một điếu thuốc More, ném qua. Mèo yêu giờ tay phải đón lấy, ngậm trong miệng rồi búng tay một cái điếu thuốc đã bén lửa. Châm chậm phả ra làn khói trắng xóa, mèo yêu nói:

- Cô chủ, lời thật thì khó nghe, nhưng tôi nhắc lại lần nữa, hiến thân đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Người đi giết hắc

Ở trong cửa thôn, Lý Vân gặp phải linh yêu Tần Suất cùng với hỏa yêu Vương Đại Sơn đang đi dạo lung tung. Thấy Lý Vân trở về, vẻ mặt cả hai trở nên mập mờ.

Vương Đại Sơn chợt nói:

- Bà chủ có vẻ không vui.

Tần Suất nói tiếp:

- Đúng vậy, Trân tỷ suốt buổi tối vẫn rầu rĩ không vui. Một tiếng trước, khi chúng tôi đi ra ngoài thì thấy cô ấy đang uống rượu một mình.

Lý Vân hỏi:

- Sao chú không đi vào khuyên nhủ nàng ta?

Tần Suất nói:

- Ta không làm được, khuyên nhủ nàng cũng chỉ có anh mới làm được thôi.

- Các chú cũng đừng đi chơi quá muộn, về sớm một chút.

Lý Vân nhú mày, nói:

- Ta đi xem nàng ta cái đã.

Nói xong liền mở cửa đi vào.

Sau một lúc, Tần Suất hướng về phía bóng lưng Lý Vân kêu lên:

- Lão đại có lên, gắng lên nha...

Ngay lập tức linh yêu cùng hỏa yêu cùng phát ra tiếng cười sảng sã.

...

Trở lại sân phòng trọ, Lý Vân thấy phòng khách nhà Vương Trân Trân còn sáng đèn. Hắn đẩy cửa tiến vào, thấy Vương Trân Trân cùng mèo yêu Tiểu Mao Đầu đang ngồi uống rượu. Hơn nữa phòng khách còn tràn đầy khói mù bay lượn.

Thấy bộ dáng của hai người, Lý Vân ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu mao đầu, giờ là lúc nào mà người còn quấy rầy nàng như vậy?

Vương Trân Trân liền cãi lại:

- Hắc không có quấy rầy, ngày lễ xong, ta thấy rất cô đơn, nó là ở đây giúp ta tiêu khiển.

Lý Vân sờ sờ mũi, giọng nói của Vương Trân Trân rõ ràng mang theo một tia u oán. Hắn đang suy nghĩ, mình phải làm gì thì mới giúp được nàng hết khúc mắc phiền muộn đây.

Trong khi Lý Vân đang suy nghĩ, Vương Trân Trân đi qua bên cạnh hắn, nói ra một câu lạnh nhạt:

- Ta muốn đi ngủ...

Nói xong nàng đi vào phòng ngủ, còn cố sức đóng cửa một cái thật mạnh.

Lý Vân sững sờ một chút, sau đó quyết định đi tới gõ cửa.

Ngay lúc này, Tiểu mao đầu chợt có ý ngăn hãm lại, không cho qua.

Một cước đem tiểu mao đầu đá bay, Lý Vân tức giận nói:

- Tiểu tử kia, lá gan của ngươi ngày càng lớn nhỉ, chuyện của ta mà cũng dám xen vào. Ngươi có tin ta đem ngươi đến chùa Bạch Mã không.

Mèo yêu chỉ nói lại một tiếng:

- Có sát khí...!

- Sát khí?

Lý Vân nghe vậy, hơi bình tĩnh lại một chút, nhắm mắt lại cẩn thận cảm ứng. Mèo yêu hóa ra lại nói đúng, quả thật có sát khí.

- Xem ra ta sắp được xem kịch hay rồi, cảm ơn ngươi tiểu mao đầu.

Lý Vân cười nói:

- Ngươi đi giết chết hãm cho ta.

- Ta không làm được.

Mèo yêu không chút do dự từ chối:

- Bốn con lang yêu có sức chiến đấu mạnh mẽ của ta đã bị ngươi giết chết, bây giờ ta lấy cái gì cùng ngươi ta đối chiến đây?

Lý Vân liền nheo mắt lại nhìn vào tiểu mao đầu.

Tiểu mao đầu linh cảm thấy có nguy hiểm gần tới, liền ngay lập tức nhảy đến trên ghế salon.

Lúc này Lý Vân đã có thể cảm ứng được sát khí rõ ràng hơn.

- Chú ý Trân tỷ cho ta...!

Lý Vân nói:

- Ta trước hết đi thu thập cái tên dám đến đây gây sự đã, rồi sẽ quay lại xử lý ngươi sau.

Đẩy cửa ra, Lý Vân đứng lại trong sân. Lúc này trong viện, đèn hành lang lầu hai đều đã tắt, tối đen một mảnh. Mấy tia sáng trăng dọi xuống giữa không trung giúp cho trong bóng tối có thêm một ngọn đèn yếu ớt.

- Khắc khắc...!

Vài tiếng cười quái dị vang lên, giống như là đến từ bốn phương tám hướng. Nhưng sau đó tất cả lại quay trở về yên lặng.

Khóe miệng Lý Vân nổi lên một nụ cười khó có thể diễn tả được, như là sợ hãi, lại giống như đang trào phúng lại. Một trận gió lạnh thổi qua, Lý Vân vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Một lát sau, hần bước đi theo lối ra khỏi viện, chạy chậm dọc theo đường đi trong thành, đến cổng thôn thì hơi dừng một chút, rồi hần chọn hướng đông mà chạy đi.

Một khắc sau, hần đi tới gần một cái nhà xưởng mới bỏ hoang. Lúc này có tiếng bước chân vang lên, mỗi một bước đi đều truyền đến sát khí mãnh liệt.

Lý Vân vẫn lặng lẽ đứng yên như cũ.

Theo tiếng bước chân truyền đến, một bóng người xuất hiện ngay trước mặt Lý Vân. Một khắc này, Lý Vân cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, một cỗ sát khí làm rung động lòng người đập vào mặt hần.

Đó là một nam nhân đeo mặt nạ, nhìn vóc dáng của hần, Lý Vân cảm thấy có chút quen thuộc. Nhưng nhất thời không nghĩ ra là đã gặp qua ở đâu.

Con mắt dưới mặt nạ bùng cháy sáng lên như lửa, trông rất quỷ dị. Hần đi từng bước một về phía Lý Vân, sát khí tỏa ra ngày càng mạnh.

- Các hạ là ai?

Lý Văn quát khẽ một tiếng:

- Ngươi có phải muốn giết ta?

Nam nhân mang mặt nạ không nói gì, hần đột nhiên gia tăng tốc độ, mỗi bước đi cũng dài tới 5-6m. Sau đó trong tay hần đột nhiên xuất hiện một cây đoản kiếm, trực tiếp đâm về phía tim Lý Văn.

Lý Văn lộn ngược người lên, hai chân liên tiếp đá ra. Thân thể nam nhân giống như quả bóng cao su bị ném trên mặt đất, xương cốt phát ra tiếng gãy vỡ rã rời.

Nếu như là người thường, bị Lý Văn đá như vậy, cũng đã trở thành người tàn phế. Thế nhưng nam nhân kia vẫn đứng lên giống như không có việc gì.

Lý Văn liếc mắt quan sát tất cả, nhìn thấy đoản kiếm trong tay nam nhân, đột nhiên thốt ra:

- Ngươi là Tất Phong...

Lý Văn rốt cục minh bạch tại sao mình có cảm giác quen thuộc, trừ kiếm tiên Trương Đại Quốc ra, Tất Phong chính là đối thủ mạnh nhất của hần từ lúc chào đời cho đến nay, kỷ ức về trận đánh lần trước vẫn còn rất rõ ràng trong đầu hần.

Chỉ là lần đại chiến trước đó, Tất Phong cường chế kích phát yêu lực trong cơ thể ra, lẽ ra không chết cũng bị tàn phế, thế nhưng hần hôm nay không có bị sao cả, hơn nữa sức chiến đấu so với lần trước còn mạnh hơn. Nếu Lý Văn trong khoảng thời gian này không có tiến bộ thì e là hôm nay không phải là đối thủ của Tất Phong.

Mang theo nghi vấn trong lòng, Lý Văn liền xuất ra Bồ Đề Nhận, đối phó với yêu quái như Tất Phong không thể lơ là được.

- Tất Phong, ta và ngươi coi như là có quen biết qua, cần gì phải làm việc giấu đầu lòi đuôi.

Lý Văn nâng đao chỉ vào Tất Phong, lưỡi đao lộ ra một luồng sát khí, ngưng mà không tan, mục tiêu rõ ràng là nhằm vào chỗ đứng của Tất Phong.

Thế đao sắc bén khiến người ta hít thở đều không thông, rất chuẩn xác mà đánh vào trước mặt Tất Phong. Tất Phong mặc dù phản ứng có chút chậm chạp, nhưng vẫn phát hiện được nguy hiểm gần tới. Hần gặp nguy không loạn, mũi kiếm phát ra một đạo phòng ngự, cố gắng ngăn cản một kích sắc bén kia của Lý Văn.

Đột nhiên hần cảm giác được có một cỗ bất an mạnh mẽ, ngay lúc này, phòng ngự của hần bị sát khí cường đại của Lý Văn phá vỡ, cái kia giống như sóng công kích, không vì thế mà giảm uy thế.

Nguy cơ trước mắt, Tất Phong cố gắng toàn lực phòng ngự, không xuất ra kiếm nào, dưới chân thối lui lại bên trên một bước, bàn chân giẫm nát nền xi măng cứng đờ trên đất, tạo ra vết chân thật sâu.

Nhưng mà hần đã đánh giá thấp bản lĩnh của Lý Văn, một đao kia, cũng không phải là toàn lực của hần mà chỉ là có ý thăm dò mà thôi.

Lòng Lý Văn lúc này giống như chỉ thủy, bản lĩnh của Tất Phong hần đã được biết, hít sâu một hơi, Lý Văn định tốc chiến tốc thắng, bằng sức mạnh đối phó với Tất Phong.

Thân pháp của hần giống như quỷ mị, trong nháy mắt nhằm phía Tất Phong hướng tới, cùng lúc đó Bồ Đề Nhận trong tay cũng phát ra kim sắc quang mang, cuốn bay mọi thứ nhằm hướng Tất Phong mà đi.

Tất Phong vội vàng lui về sau, hai tay nắm chặt đoản kiếm, sẵn sàng nghênh tiếp công kích của Lý Văn. Nhưng lúc này, thân ảnh Lý Văn đã biến mất giữa không trung trước ánh mắt của Tất Phong.

Tất Phong trong lòng nổi lên một trận tuyệt vọng, hần biết sự lợi hại của địch nhân vượt xa trình độ mà hần tưởng tượng. Từ trận đánh lần trước, hần đã có tiến bộ hơn, nhưng đối thủ hình như lại càng tiến bộ hơn xa hần. Ý niệm trong đầu hần đột nhiên dừng lại, một cỗ sát khí từ phía sau truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Xử nữ chi thần

Tất Phong về mặt cứng đờ, bởi vì Bồ Đề Nhận của Lý Văn đã cắm vào phía sau lưng hần. Tất Phong chậm rãi quay đầu lại nhìn Lý Văn, trong mắt tràn ngập biểu tình không cam lòng cùng tuyệt vọng.

- Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi phải chết...

Một đao kia của Lý Vân không có đâm trúng chỗ yếu hại của Tất Phong, vì hắn còn muốn hỏi Tất Phong vài chuyện.

Tất Phong há to miệng, lạnh lùng nói:

- Ta đã đánh giá thấp ngươi rồi.

- Hiện thực thường rất tàn khốc...!

Khóe miệng Lý Vân nổi lên một tia cười nhạt:

- Cho dù là sơ sẩy một chút thôi, cũng sẽ mang họa vào thân. Mà lẽ ra ngươi cũng nên tìm tới ta.

Vừa nói, Lý Vân vừa bóc lớp mặt nạ trên mặt Tất Phong ra, quả nhiên chính là hắn.

- Vì mưu sinh cả thôi.

Cuối cùng hắn sâu kín thờ dài một hơi.

Lý Vân rút Bồ Đề Nhận ra, Tất Phong bị đau liên rên rĩ một tiếng, một dòng máu tươi từ miệng vết thương phun ra. Lý Vân liền vội vàng phong bế yếu huyệt của hắn lại, rồi đưa cho hắn một viên dược hoàn có mùi nồng nặc:

- Thần dược chữa thương của chùa Bạch Mã, đảm bảo hàng thật giá thật, bây giờ là vô giá. Ta xem như cũng có duyên với ngươi, cho ngươi chút lợi ích vậy.

Tất Phong vô ý thức nhận lấy viên thuốc, cũng không có nghĩ gì liền nuốt luôn.

Nếu Lý Vân thật sự muốn hại hắn, trước đó đã dùng một đao kia đâm vào tim hắn rồi, cần gì phải hao phí tâm tư như vậy.

Nuốt xong viên thuốc kia được một lúc, vẻ mặt đang tái nhợt của Tất Phong liền xuất hiện vài tia hồng nhuận. Vật phẩm của chùa Bạch Mã quả thật là thứ tốt.

- Vì sao lại cứu ta?

Tất Phong lạnh giọng hỏi.

Lý Vân ra hiệu cho Tất Phong ngồi xếp bằng, sau đó chính mình cũng ngồi xuống, vừa cười vừa nói:

- Không biết tại sao, ta lại cảm thấy bản chất của ngươi vốn không có xấu, giống như ngươi nói, chỉ là vì muốn mưu sinh thôi.

- Thì sao?

Tất Phong bữu môi nói:

- Ta làm như vậy là vì muốn giết ngươi.

- Vấn đề là, ngươi không giết được ta.

Lý Vân thuận miệng hỏi:

- Có phải Hồng gia phái ngươi đến đây?

- Không phải

Tất Phong trả lời rất dứt khoát:

- Không phải, chuyện lần trước quả thật là Hồng gia làm, ta cũng mới biết được thân phận của hắn không lâu, nhưng lúc này đây... không phải là hắn. Ngươi cũng biết ta làm sát thủ, chỉ cần người ta trả tiền, ta liền tiếp nhận nhiệm vụ.

- Có thể nói cho ta biết đó là ai không?

Lý Vân hỏi.

- Đây là điều kiện ngươi cứu ta sao?

Tất Phong khẽ cười một tiếng:

- Ta biết ngay mà, thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí hết, nhưng thế nào đi nữa, ta đã chịu ân huệ của ngươi, nên sẽ cho ngươi một cái công đạo.

- Nói như thế nào?

Lý Vân có chút chờ mong.

Tất Phong hít sâu một hơi, do dự một lúc rồi nói:

- Đáng ra ta không thể nói ra tên của cô chủ, nhưng mà... U!!!

Ngay khi Tất Phong định nói ra tên của người cô chủ thì một đạo kinh phong từ trong bóng tối kéo tới trúng ngay giữa lưng của hắn.

Lý Vân phát hiện sự việc có chút không thích hợp, vội vàng kiểm tra, liền phát hiện một con dao găm đã đâm vào phía sau lưng của Tất Phong, đâm thủng trái tim hắn.

Ra tay thật độc ác, đúng là hiếm thấy.

- Chết tiệt...!

Lý Vân tức giận mắng một tiếng, một mặt âm thầm cảnh giới, mặt khác giúp Tất Phong chữa thương, hy vọng có thể biết được cô chủ là ai.

- Ma...ma...ma...

Tất Phong hô lên ba tiếng Ma, liền đứt khí mà chết. Lúc trước đã bị Lý Vân đánh thương nặng, giờ lại bị người khác đâm xuyên tim, Lý Vân cũng không còn cách nào cứu vãn.

- Chết tiệt, rốt cục là ai?

Lý Vân quay về phía bóng đêm giận giữ nói:

- Có bản lĩnh thì trực tiếp nhắm vào ta đi... Mẹ kiếp, cứ giấu đầu giấu đuôi thì là cái thái gì chứ?

Đêm tối mang theo một vài tia gió nhẹ thổi qua, cũng không có lời nào đáp trả lại.

Lý Vân mắng chửi vài câu, thấy không có được gì, liền im lại. Bấy giờ Tất Phong đã chết, tuy hắn có đáng chết, nhưng Lý Vân cảm thấy hắn chết thảm quá.

Đưa tay vuốt mắt hắn vài cái, Lý Vân gọi điện thoại nói cho tiểu hòa thượng Tuệ Viễn. Tất Phong là yêu quái, thi thể của hắn nên giao cho chùa Bạch Mã xử lý là hợp lý nhất.

Nửa giờ sau, Tuệ Viễn mang theo vài tăng nhân đến, mang thi thể Tất Phong đi. Lý Vân một mình đi về nhà, trên đường đi hắn suy nghĩ lại sự tình ngày hôm nay, đặc biệt là ba tiếng « ma » kia của Tất Phong, nếu không sai mà nói, độc thủ đứng phía sau màn chắc hẳn là bọn Ma tộc.

Thế nhưng Tất Phong cũng đã nói rõ ràng là không phải người của Hồng gia làm.

Như vậy có thể đoán là trong tinh thành còn có người thuộc huyết mạch Ma tộc khác thức tỉnh.

Hơn nữa, Ma tộc này là nhắm vào hắn mà đến.

Sau một lúc, Trí Hoàng đại sư gọi điện thoại tới, tỉ mỉ hỏi lại một chút tình huống khi đó, Lý Vân cũng không giấu diếm, đem chuyện lúc này tỉ mỉ nói ra.

Đầu dây bên kia, Trí Hoàng đại sư khuyên bảo Lý Vân:

- Tiểu tử, xem ra đã có Ma tộc nhắm vào ngươi, tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng ngươi nên cẩn thận một chút. Nhớ kỹ, nếu có xảy ra chuyện gì bất thường thì gọi điện thoại ngay cho ta.

Lý Vân nghĩ một lúc, hỏi:

- Ngoại trừ Hồng gia ra, các ngươi còn biết ma tộc nào nữa không?

Đầu dây bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, đáp:

- Có, nhưng có thể thuê Tất Phong, lại có thể ở trước mặt ngươi ám sát giết người thì không có. Đúng, chúng ta còn phát hiện được người của Thần tộc cũng thức tỉnh.

- Có lợi hại không? Có thân phận gì?

Lý Vân chợt có hứng thú hỏi.

Đầu dây bên kia Trí Hoàng đại sư đột nhiên cười nói:

- Chúng ta vừa mới biết được thân phận nàng, nàng chính là Artemis.

- Artemis?

Lý Vân vẽ mặt mù mịt:

- Là ai vậy, rất nổi tiếng sao?

Đầu dây bên kia lão hòa thượng nghe Lý Vân nói như vậy, liền không nói gì. Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi nói:

- Artemis là nữ thần săn bắn của Thần tộc phương Tây, được xem là thần hộ mệnh của dã thú, cũng là một trong các chủ thần của đỉnh Olympus. Nàng cùng với Thái Dương thần giống nhau, đều thích rừng rậm và thảo nguyên, nên cũng là nữ thần săn bắn. Vóc người nàng thon dài, cân đối, dung mạo mỹ lệ, lại còn là Xử nữ chi thần. Đúng, nàng cùng với Thái Dương thần Apollo là muội muội sinh đôi, là con của Zeus với Âm Dạ nữ thần Leto, sống ở đảo Aster.

Nghe xong lão hòa thượng giới thiệu, Lý Vân hai mắt tỏa sáng, cười hỏi:

- Nàng đang ở đâu, có thể giới thiệu cho ta làm quen không?

- Biết ngay tiểu tử ngươi sẽ nói như vậy mà.

Lão hòa thượng cười nói:

- Tạm thời còn chưa được, sau khi huyết mạch của nàng thức tỉnh vẫn chưa có ổn định. Có lẽ đợi một thời gian ngắn nữa thì ngươi sẽ được gặp nàng thôi.

- Ủh...!

Lý Vân đáp lại một tiếng, rồi lại nghiêm túc nói:

- Việc Tất Phong bị giết, ta hi vọng các ngươi có thể cẩn thận điều tra một chút, tốt nhất có thể tra ra ai ở phía sau hạ độc thủ.

- Cái này không cần ngươi nói chúng ta cũng sẽ tự chú ý tới.

Lão hòa thượng suy nghĩ một chút, nói:

- Như vậy đi, ngươi nghĩ cách tiếp xúc với Hồng gia, xem có thể từ chỗ hắn có tra được tin tức gì không. Mà ta nghe nói Yến Từ bên Hồng gia đối với ngươi có tình ý, không phiền thì lợi dụng một chút...

- Ngươi bảo ta dùng mỹ nam kế?

Lý Vân hỏi.

Đầu dây bên kia lão hòa thượng lại cười:

- Tiểu tử, ngươi không biết trang điểm, lại cùng với mỹ nam không có quan hệ gì nhiều lắm. Bất quá Yến Từ kia cũng xem là được, ăn được thì ăn đi, cứ im lặng không làm gì, ta cũng có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Yêu nữ ma nữ giao phong

- Ông nói sao?

Lý Vân cười mờ ám:

- Nếu như có hậu quả gì, ông hãy xử lý giúp tôi đi.

- Đừng có mơ!

Hòa thượng nói:

- Hưởng thụ là cậu, sao tôi phải giải quyết hậu quả. Nói cho cậu biết, đây là việc riêng, chùa Bạch Mã chúng ta cũng mặc kệ.

- Được, việc của tôi tôi sẽ làm, việc Tắt Phong bị giết các người phải cẩn thận một chút, có tin gì mới phải báo cho tôi.

Lý Vân nói.

Dùng một lát, hần đột nhiên hỏi:

- Có tin gì về Hải Quỳnh tiên tử không?

- Làm sao?

Trí Hoàng cười:

- Có phải nhớ nàng rồi hay không?

- Nhớ cái đầu ông ấy. Tôi đột nhiên nhớ ra, có phải là tình địch của tôi không?

Lý Vân hỏi:

- Không biết một vạn năm trước, Hải Quỳnh tiên tử có người nào của Ma tộc thích không?

Đầu dây bên kia Hòa thượng trầm ngâm một lát mới nói:

- Điều này cũng là một cái ý nghĩ. Nhưng ta biết, một vạn năm trước, đông tây không thể cùng tồn tại. Đương nhiên việc này cũng không chắc chắn. Cậu biết đấy, sức mạnh ái tình vô cùng vĩ đại, tình yêu là không có giới hạn...

- Đúng, tung tích của Hải Quỳnh tiên tử chúng ta cũng không biết.

Trí Hoàng nói:

- Không chừng nàng biến mất là do muốn tốt cho cậu đấy, chắc là đi làm việc gì cho cậu thôi. Tình hình cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm. Đợi đến khi nào hai người gặp nhau, cậu hỏi xem sao.

Nói xong hòa thượng liền cúp máy ngay.

Sau khi trở về, Lý Vân đi thẳng lên lầu ngủ.

...

Sau ngày hôm đó, cuộc sống của Lý Vân bình yên trở lại. Tính hần lười biếng nhưng rộng rãi. Một khi có nguy cơ loại bỏ hần vẫn bình tĩnh như thường, tiếp tục cuộc sống của người bình thường.

Mấy ngày nay Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không đi tìm hần, Lý Vân càng thoải mái, nếu không trở lại phòng nhìn thấy hồ ly tinh, mèo yêu thì hần thực sự hoài nghi cuộc sống của mình chỉ là một sinh viên bình thường.

Lý Vân thường bắt đầu một ngày lên lớp bằng việc ngủ, bắt đầu thúc chiếc xe đạp cũ nát khắp hang cùng ngõ hẻm. Đương nhiên hần cũng không quên đến chỗ hồ ly tinh ăn cơm mỗi ngày.

Chớp mắt, lại nửa tháng trôi qua, cuộc sống hạnh phúc của Lý Vân bị ngắt quãng lần thứ hai. Buổi chiều thứ sáu, khi hần đang lê chiếc xe cũ kỹ về nhà. Vừa bước vào cửa, Vương Đại Sơn liền đi đến nói thầm:

- Lão đại, phụ nữ tìm đến tận cửa rồi.

- Phụ nữ gì?

Mắt Lý Vân sáng lên:

- Hải Quỳnh tiên tử.

- Không phải!

Mèo yêu không biết từ đâu chui ra, ngẩng lên nhìn Lý Vân nói:

- Là Yến Từ.

- Cô ấy đến gây chuyện.

Mèo yêu lại nói thêm.

- Tần Suất đâu?

Lý Vân quay đầu hỏi Vương Đại Sơn.

- Trông phòng khám rồi!

Vương Đại Sơn trả lời.

- Gọi hán đến đây, để hán bắt Yến Từ đi!

Lý Vân cười ha hả:

- Tôi nhìn người con gái đó đã thấy phiền phức rồi.

- Hán không đi!

Vương Đại Sơn cười nói:

- Trước đây bà chủ cũng có ý đó nhưng Tần Suất sống chết không đi. Còn nói cái gì vợ bạn, không thể được...

Mèo yêu xen mồm vào:

- Hán bảo Yến Từ là của người.

- Ta?

Lý Vân phiền não:

- Sao cô ấy lại là của ta.

- Nàng cũng nói vậy mà.

Vương Đại Sơn cười cộc lốc:

- Nam truy nữ, cách tăng núi, nữ truy nam, cách tăng sa. Không chừng ngày nào đó sẽ không chịu được.

Nghe Hóa yêu nói, Lý Vân mất chữ a miệng chữ o, lòng người sâu thăm thẳm, không thể nhìn bề ngoài để đánh giá được. Thật không thể tưởng tượng nổi. Một người trung thực như Vương Đại Sơn mà cũng nói ra những lời như vậy.

Vương Đại Sơn bị Lý Vân nhìn rõ tâm can, mắt tự nhiên nên vội vàng quanh co:

- Là Tần Suất nói...

- Đừng có học cái xấu!

Lý Vân dặn dò một câu rồi lập tức đẩy cửa đi vào. Mèo yêu cũng vội theo vào.

Hán muốn xem trò vui.

Trực giác của Mèo nói cho hán biết, phần kịch hôm nay nhất định sẽ rất đặc sắc.

Nếu buổi tối có 3P thì càng hay.

...

Người đến đều là khách, gờ tay không đánh người đang cười. Yến Từ đến thăm hồ ly tinh trước, lại miệng lưỡi ngọt xớt, luôn mồm gọi Trần tỷ. Hồ ly tinh cũng không thể giờ giọng, lịch sự mời cô bước vào, pha một ấm hồng trà.

- Người khôn không nói nhiều lời? Cô đừng nói đến là để trao đổi nhá?

Vương Trần Trần nhấc cặp đùi nõn nà lên, đôi mắt kinh ngạc nhìn Yến Từ.

Yến Từ khẽ nhấp một hộp trà, khẽ điều chỉnh tâm tình, giọng bình thản gật đầu nói:

- Tôi thích Lý Vân.

- Cô thích Lý Vân?

Vương Trân Trân khẽ cười một tiếng nói:

- Cô đi lừa gạt ma quỷ, cô nghĩ ma quỷ có tin không? Hừ, một con ma nữ mà cũng dám nhắc đến chữ thích sao?

- Ma nữ cũng được, yêu nữ cũng được, cuối cùng cũng là con gái. Là một người con gái, thấy một người đàn ông xuất sắc như Lý Vân, thích anh ta cũng là điều bình thường.

Yến Từ rủ rì, dường như không chút giận dữ nào.

Vương Trân Trân hơi nhíu chân mày, trong lòng hơi ngẫm nghĩ một chút. Không thể phủ nhận, Lý Vân có một mặt nào đó rất hấp dẫn. Ngay cả mình, cũng dần có tình cảm tốt với hắn, lớn dần thành thích. Mặc dù hắn có hơi trẻ con xong hắn lại là một chàng trai, đối với người ngoài rất chân thành. Hơn nữa sau khi biết Lý Vân có thân phận yêu quái, tình cảm trong lòng cô càng không có cách nào kiềm chế được.

Trước đây là cô tranh giành với Hải Quỳnh tiên tử.

Hiện giờ lại xuất hiện thêm một Trình Giao Kim ngáng đường. Ma nữ phương tây này cũng coi trọng Lý Vân. Vương Trân Trân lại có chút ngưỡng mộ với Hải Quỳnh tiên tử.

Ma nữ? Yêu nữ? Nói thẳng ra, mọi người đều cùng một loại người. Huống hồ, trước đây cô lại là đệ tử của Thần Nông. Chỉ dựa vào điểm này, xuất thân của cô cũng mạnh hơn ma nữ trước mắt một ít.

Cô gái đối với những vấn đề liên quan đến người mình yêu, luôn luôn nhạy cảm.

Trước lời lẽ khiêu khích của Yến Từ, Vương Trân Trân quyết định bảo vệ tình yêu của chính mình.

Hít một hơi thật sâu, Vương Trân Trân ngồi đối diện với cô gái, ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng Yến Từ nói:

- Tiểu Lý còn có một người yêu nữa, tiên tộc Hải Quỳnh tiên tử. Cô cảm thấy còn muốn cạnh tranh nữa không?

- Vậy thì sao? Với tình yêu, người người bình đẳng. Tiên tử thì làm sao?

Yến Từ vừa nói vừa ung dung uống trà:

- Với tình yêu, ta sẽ không chùn bước.

Im lặng tự hỏi lòng, Yến Từ thật sự có chút e ngại với Hải Quỳnh tiên tử. Thế nhưng việc này nàng phải làm được. Huống hồ việc cô đang làm không có liên quan gì đến Hải Quỳnh tiên tử. Cô thích Lý Vân, đơn giản là nhắm vào hồ ly tinh. Mục đích cuối cùng của cô là để hồ ly tinh bước vào sự bao bọc của Hồng gia.

Hồng gia cần hồ ly tinh, càng cần kỹ thuật kỳ hoàng của nàng cùng với Thần Nông xích.

Nghe Yến Từ nói, hồ ly tinh không nói gì thêm nữa.

Cứ như vậy, hai người mở to mắt nhìn nhau, âm thầm đánh giá đối phương.

Vương Trân Trân có chút tức giận, giọng giận dữ nói:

- Hừ, Yến Từ, tôi thật ra không tin cô thích Tiểu Lý, nhất định cô có bí mật không thể nói với người khác.

Yến Từ hơi kinh ngạc trước cảm giác của Vương Trân Trân.

Thần sắc có chút biến đổi, Yến Từ giải thích:

- Đây là chuyện của tôi, cô không cần quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Xoa bóp

- Cứu vĩ hồ, cô thực sự có sự lựa chọn tốt hơn.

Yến Từ ngẩng đầu, thần sắc có vẻ hưng phấn:

- Lý Vân chưa chắc đã là kết thúc tốt nhất của cô. Cô cũng nói, giữa hai người còn có Hải Quỳnh tiền từ đây thôi.

Vương Trân Trân suy tư, hơi do dự một chút, mới nhẹ giọng hỏi:

- Cô có ý gì?

Đôi mắt long lanh của Yến Từ dần dịu dàng hơn:

- Hồng Gia thích cô, cô không biết sao?

Vương Trân Trân nghe vậy, nhớ lại chuyện xảy ra buổi vũ hội đêm Noel liền tin ngay lời Yến Từ nói. Hồng Gia thực sự có chút tình ý với cô nhưng cô thì không.

Vương Trân Trân trầm ngâm:

- Yến Từ, tôi nghĩ tôi hiểu ý cô. Thật sự cô không thích Tiểu Lý, cô chỉ muốn Tiểu Lý rời bỏ tôi, sau đó đẩy ra về phía Hồng gia. Ha ha, tặng cô một câu, cô quá ngây thơ và ngu ngốc

- Trân tỷ, cô thật quá đáng!

Yến Từ khinh bỉ nói:

- Dù thế nào cô cũng không thể để tôi đối đầu với Bảo Ngư Kiều sao?

- Được, cô không cần gọi tôi là Trân tỷ đâu, tôi không dám nhận.

Vương Trân Trân hừ một tiếng lạnh lùng:

- Tôi biết suy nghĩ của cô, bây giờ cô có thể đi rồi. Sau khi trở về, hay giúp ta chuyển đến Hồng gia một câu, bảo hắn đừng có mơ mộng hão huyền nữa. Với lại, là một người phụ nữ, tôi cảm thấy xót xa thay cho cô.

- Cô thật sự là một kẻ bất hạnh!

Vương Trân Trân nói:

- Tôi có bất hạnh hay không cũng không cần cô chỉ dạy.

Yến Từ rất tức giận, mặc dù cô không có ý định sẽ đấu khẩu với Vương Trân Trân, nhưng lời của con hồ ly tinh rất xót lòng khiến cô không thể kìm nén được phần nộ

Không chờ cô mở miệng thêm nữa, cửa phòng khách bỗng nhiên mở toang ra, hai cô gái nhìn Lý Vân bước vào.

Lý Vân đóng sầm cửa lại, ánh mắt quét một lượt nhìn Vương Trân Trân và Yến Từ.

- Lý Vân, anh đến thật là tốt.

Yến Từ đứng phắt dậy, cười nói, tự nhiên khoác tay Lý Vân:

- Hôm đó Hồng Gia nói anh lo lắng thế nào? Nếu anh quyết định trao đổi thì hôm nay em đã có thông tin chính xác rồi.

Thấy hai người thân mật như vậy, sắc mặt Vương Trân Trân biến đổi. Câu nói kia càng khiến cô giật mình. Trao đổi? Trao đổi cái gì? Chẳng lẽ những trao đổi trong truyền thuyết...

Vương Trân Trân cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Lý Vân cũng không hiểu ra sao.

Về việc trao đổi, chẳng phải hắn đã từ chối từ đầu sao?

Trong khi hắn vẫn ngây người ra, Yến Từ khẽ gọi:

- Lý Vân!

- Ù!

Lý Vân trả lời trong vô thức.

Lập tức một màn hài kịch diễn ra, Yến Tử nghiêng người sang một bên. Chụt một tiếng, đặt một chiếc hôn lên má Lý Vân, rồi cười khanh khách:

- Lý Vân, em rất muốn trở thành bạn gái của anh. Em hy vọng anh có thể sớm quyết định việc trao đổi.

Nói rồi, cô gái xinh đẹp nói ra những lời quyến rũ, ánh mắt đong đưa về phía Lý Vân. Cô buông tay anh ra rồi nghiêng người bỏ đi.

Bước khỏi cửa trong nháy mắt, cô quay đầu lại lần nữa:

- Tối nay, em chờ điện thoại của anh.

Lý Vân sững sờ đứng tại chỗ cả nửa ngày, sau mới phun ra một câu đầy ác khí:

- Ma nữ rốt cuộc vẫn là ma nữ!

Vương Trần Trần cũng ngồi thẳng lên, sắc mặt hồng hào chuyển sang trắng bệch, đôi mắt đẹp dịu dàng không giấu nổi giận dữ:

- Tiểu Lý, cậu có vẻ rất hưởng thụ đấy? Cậu hãy nói cho ta biết, chuyện trao đổi cô ta nói là việc gì?

- Đừng nghe cô ấy nói bậy.

Lý Vân bước đến ngồi bên cạnh Vương Trần Trần.

Sắc mặt Vương Trần Trần lạnh lùng, hừ một tiếng rồi phui tay nói:

- Ta muốn nghỉ ngơi, cậu đi đi...

Lý Vân biết hồ ly tinh đang tức giận liền tỏ ra buồn khổ nói:

- Trần tỷ, ta cũng là người bị hại mà. Cô ấy rõ ràng đang chia rẽ chúng ta. Chị là cô gái thông minh, chị không được rút lui. Nếu như chị tức giận thì khác nào cô ấy đã thành công.

- Vậy ta hỏi cậu, rốt cuộc Hồng Gia đã nói gì với cậu?

Vương Trần Trần hỏi.

Lý Vân thoáng một chút do dự rồi kể cho cô nghe chuyện trao đổi với Hồng Gia, những lời lẽ từ chối nghiêm khắc đều rành rọt tỉ mỉ.

Kể xong mọi việc, Lý Vân nghiêm túc nói:

- Trần tỷ, ta là người thế nào, chị là người hiểu nhất, sao ta có thể chấp nhận những yêu cầu biến thái như vậy của Hồng Gia được. Với lại tính tình cô Yến Tử kia, xách dép cho chị cũng không được. Có thể đánh đồng chị với cô ta được sao? Đúng, cô ấy hôn ta, đó là sự thật, nếu như chị cảm thấy không công bằng, bằng không chị hãy hôn ta một cái đi. Không, hôn hai cái, như vậy mới hơn được.

Nói rồi Lý Vân ghé mặt đến bên miệng cô.

Từ khi Vương Trần Trần gặp Lý Vân, vẻ lạnh lùng trên mặt cô đã giảm đi không ít. Vừa thẹn vừa giận đẩy hấn ra:

- Đừng có hồ đồ, việc chính còn chưa nói xong đâu. Chuyện này cậu định thế nào? Không thể hiền lành để cô ta quấy rầy được!

Lý Vân rụt đầu lại, nghĩ một lát nói:

- Con ma nữ này thật sự rất là loi, lại không biết xấu hổ... Nhưng chị yên tâm, ta tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ gì với cô ta.

Sắc mặt Vương Trần Trần vừa nhẹ nhàng một chút bỗng nhiên lại hắng giọng lên:

- Ta nghĩ là phải dứt khoát, chuyện này không thể dùng biện pháp bãi binh được. Chị vì muốn tốt cho cậu, tương lai nếu Hải Quỳnh tiên tử trở về, biết cậu cầu kết với ma nữ, chắc chắn cô ấy sẽ không bỏ qua cho em đâu.

- Hi hi!

Lý Vân đột nhiên cười ranh mãnh:

- Trần tỷ, lẽ nào chị không tức giận sao?

Về mặt non nớt của Vương Trần Trần lúc trắng lúc đỏ, khuôn mặt lạnh lùng, giọng run run:

- Ta là gì mà phải tức giận. Ta lại càng không là gì của cậu. . .

Lý Vân nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng kéo Vương Trần Trần vào ngực mình, hai cánh tay nhẹ nhàng quàng lên vai nàng:

- Được rồi Trần tỷ, đừng có giận dữ. . . Chị yên tâm, ngày mai ta sẽ đi tìm Hồng Gia. Ta đảm bảo sẽ giải quyết ổn thỏa việc này.

Vì việc của Ma tộc, Lý Vân cũng muốn đi tìm Hồng Gia, để giải quyết cho xong chuyện này chứ cứ bị quấy rầy thật là khó chịu.

- Người ta tức giận đều như vậy, cậu bảo không giận thì không giận nữa sao.

Hồ ly tinh lau miệng nói.

- Hay là ta giúp chị xoa bóp, để chị nguôi cơn giận.

Lý Vân đề nghị.

Vương Trần Trần khẽ cười, tỏ ra nhẹ nhàng đáng yêu:

- Cũng được, ta cũng đau đầu mấy ngày nay rồi.

Câu nói này hiển nhiên có chút giả tạo. Hồ ly tinh là ai chứ? Đệ tử Thần Nông? Thần y đương đại. Chính mình cũng đau đầu nhức óc, không cần thuốc để giảm bệnh. Cô ấy nói như vậy chính là cho Lý Vân một lối thoát.

Cô gái thông minh.

Không, là hồ ly tinh thông minh.

Lý Vân cúi xuống nói:

- Cũng được, ta giúp chị cường gân hoạt huyết.

Mắt hồ ly tinh sáng lên, nhẹ nhàng nói:

- Được rồi. . .

Lý Vân cũng cười nói:

- Cô nam quả nữ, không sợ bất tiện sao?

Hồ ly tinh che miệng buột miệng cười:

- Đúng, đừng có đùa nữa, bắt đầu đi.

Lý Vân đứng dậy, đi rửa sạch hai tay rồi chậm rãi đến sau lưng cô, hít một hơi thật sâu, lấy lại suy nghĩ bình tĩnh, đặt hai ngón tay lên đầu hồ ly tinh. Ngón tay lướt qua làn tóc đen, xoa bóp nhẹ nhàng trên da đầu. Sau khi tìm đúng vị trí, hần nhẹ nhàng dồn một ít yêu lực vào cổ tay, chụm mười ngón tay lại rồi nhẹ nhàng xoa bóp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Hưng sư vấn tội

- Ừm. . .!

Vương Trần Trần rên rỉ thoải mái, cô không ngờ kỹ thuật của người kia lại tốt như vậy, nhất là ngoài lực chuyên nghiệp, mười ngón tay kia còn chứa yêu lực nghiệp chướng khiến cô vô cùng thoải mái. Cô tinh thông hoàng thuật, nhưng cô phải khẳng định tự tay mình xoa bóp chưa chắc đã hiệu quả như Lý Vân. Việc xoa bóp của Lý Vân giúp tinh thần cô dần dần thả lỏng, dường như một cơn buồn ngủ đang xâm chiếm.

- Tiểu Lý, thủ pháp của cậu tốt thật.

Hai mắt nửa nhắm nửa mở, miệng khê há, tiện hỏi:

- Trước đây học rồi à?
- Chưa, nhưng trong thời gian tu luyện kinh Phật có hiểu một chút về kinh mạch trên cơ thể người.

Mười ngón tay Lý Vân vẫn di chuyển từ từ trên da đầu:

- Nếu chị nghĩ có hiệu quả thật thì sau này ngày nào ta cũng giúp chị xoa bóp.
- Ý này hay đấy!

Vương Trần Trần nói một câu lại nhắm chặt mắt lại, hưởng thụ sự ấm áp từ mười ngón tay của chàng trai này.

Một lúc lâu toàn thân hồ ly tinh khê run lên, miệng nói:

- Tiểu Lý, có thật cậu chỉ lấy một người vợ duy nhất là Hải Quỳnh tiên tử thôi sao?

Mười ngón tay Lý Vân dừng lại một lát, giọng nói tỏ ra vô cùng ngạc nhiên:

- Ta không biết... Thật ra ta chưa từng suy nghĩ kỹ lưỡng việc này.

Hồ ly tinh cười cười, khoe môi cong lên, liên chuyển chủ đề câu chuyện:

- Tiểu Lý, sang năm cậu tốt nghiệp, sẽ đến giúp ta chứ.

Lý Vân nói:

- Ta không có hứng thú với việc trị bệnh cứu người, hòa thượng đã thu xếp giúp ta một chức vị trong thôn. Đến lúc đó, ta sẽ một tờ báo, một chén nước chè... Như vậy chẳng khoái hơn sao?

Ngón tay Lý Vân nhẹ nhàng.

Lúc này, mười ngón tay hần dần dần di chuyển đến hai vai Vương Trần Trần. Mặc dù cách lớp áo nhưng hần có thể cảm nhận được làn da trắng mịn, mát rượi của cô.

Hồ ly tinh nhẹ nhàng nói:

- Vậy cũng được. Xã hội bây giờ, công nhân viên chức được ưa chuộng nhất. Hơn nữa tiền lương cũng không tệ. Đó là lựa chọn tốt.

Lý Vân mỉm cười thâm nghĩ:

- Ngược lại ta không để ý đến lương lậu, ta có tay nghề, không sợ đói. Quan trọng là thanh tịnh.
- Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh ngày càng nhiều, ta nghĩ chưa chắc đã thanh tịnh đâu.

Vương Trần Trần đứng bật dậy, ngữ khí thay đổi:

- Tiểu Lý, cậu yên tâm, mặc dù sau này có chuyện gì, ta vẫn sẽ kiên trì ở bên cậu, giúp đỡ cậu bằng hết khả năng của mình.
- Thật là hồ ly tinh tốt bụng!

Ai nói, hồ ly tinh là xấu xa? Người trước mắt này, không xấu.

Lý Vân mỉm cười nói:

- Cảm ơn Trần tỷ!
- Còn khách khí với ta sao?

Hồ ly tinh vẫn nhắm chặt hai mắt, trong đầu mong Lý Vân tiếp tục xoa bóp, tiếp tục kéo xuống dưới.

Lý Vân khê cúi đầu, dồn lực vào mười đầu ngón tay, hần đã nghĩ có nên tiếp tục kéo xuống dưới hay không. Nhưng cuối cùng hần đã gạt phăng ý nghĩ xấu xa đó ra khỏi đầu.

Có một số việc cần nước chảy thành sông.

Hà tất phải miễn cưỡng.

- Được!

Lý Vân dừng việc xoa bóp, xoay người ngồi ra sa lon, cười hỏi:

- Cảm giác thế nào?

Hồ ly tinh không cười nhìn hấn, nháy mắt nhìn Lý Vân vui vẻ nói:

- Được...Xem ra có hiệu quả, làm bác sĩ thì tốt hơn.

Chậm rãi ngồi thẳng người lên, nghiêng đầu cho mái tóc gọn gàng lại, ánh mắt long lanh nhìn Lý Vân, nói:

- Tiểu Lý, cảm ơn cậu.

Lý Vân nhẹ nhàng nói:

- Lại còn khách sáo với ta nữa. Chị xem chị lại khách khí với ta rồi.

- Cậu ngồi xem tv, ta đi nấu cơm!

Khuôn mặt Vương Trân Trân đầy hạnh phúc, như vừa kết hôn không lâu, hạnh phúc tràn đầy như vợ chồng vậy.

Nhìn hồ ly tinh bước đi, Lý Vân khẽ nở nụ cười mà quái, trong lòng nghĩ: có được hồng nhan tri kỷ như vậy thật là tốt.

...

Năm mới bắt đầu, việc buôn bán giải trí của khu giải trí Tiền Quỷ có vẻ sôi động hơn, với lại mấy hôm gần đây, quán bar Tiền Quỷ đưa về một loạt các công chúa vô cùng nóng bỏng. Rất nhiều kẻ có tiền đến đây tiêu tiền để có được Yến Từ công chúa. Nhưng Yến Từ công chúa chỉ phục vụ rượu trong giới hạn, không có kiểu phục vụ gì đặc biệt. Điều này khiến cho không ít bọn sắc lang thất vọng. Ví như lúc này, cũng có không ít những người tiếp theo kéo đến quán bar Tiền Quỷ vui chơi.

Có người nói công chúa Yến Từ có dáng dấp thiên thần, vóc người ma quỷ, tính tình hiền lành. Hơn nữa cảm kỳ thi họa, kèn sáo đàn hát đều giỏi giang.

Cuối cùng cũng đứng đầu trong hàng những mỹ nữ tài ba.

Yến Từ ngồi trong Mẫu Đan các, bảng giá rất quý rất đắt nhưng đến muộn vẫn rất náo nhiệt. Để có được sự hầu hạ của Yến Từ công chúa phải tốn không biết bao nhiêu tiền. Theo thống kê, quán lớn đương chức ở đây cũng không ít, trong đó không thiếu từ tấn địa cho đến các lão bản. Theo thống kê, các quán lớn cầm quyền cũng không ít.

Ngày hôm nay, Mẫu Đan các đóng cửa từ chối tiếp khách, kể cả ra giá cao đến đâu cũng không tiếp. Vì việc này mà không ít vị khách đích thân khiếu nại lên tổng giám đốc quán bar Tiền Quỷ— Hàn Quân. Hàn Quân giải thích rất rành rọt, ngày hôm nay Mẫu Đan các có khách quý ghé thăm.

Không ai nghĩ rằng, vị khách đặc biệt đó chỉ là một cậu sinh viên ngoại tỉnh năm tư đại học.

Đương nhiên, nói về thân phận khác của hấn, người khác cũng không dám có ý kiến gì.

Bởi vì hấn là yêu quái.

Một tên yêu quái vĩ đại.

Lý Vân nhìn món điểm tâm khéo léo trên bàn, uống hớp rượu vang nhỏ và dài, khẽ cười thầm, xem ra mong muốn trao đổi của Hồng Gia chưa vui đi.

Hấn khẽ cười, nếu để hồ ly tinh biết, thì chính hấn là Hưng sư hồi tội, nhất định cô sẽ không thoái mái.

Yến Từ nhìn quanh, gờ tay nhắc chân tỏ ra quyến rũ. Cô tỏ ra thân mật với Lý Vân, chỉ tiếc không thể ngả trọn người mình vào tấm thân mạnh mẽ của người đàn ông này.

Khi họ gặp nhau, trên đùi Hồng Gia là một cô gái, Yến Từ ngồi dưới. Cô khẽ nháp một hớp rượu vang, đưa đôi môi đỏ mọng vào sát miệng Hồng Gia.

Cô nàng này gọi là Như Hoa. Quả nhiên người như hoa, mềm mại, thơm tho. Đừng tưởng thân hình cô gái mới hai mươi tuổi mà lại phong tình vạn chủng.

Cả bầu không khí tràn đầy ám muội.

Yến Từ ngồi đối diện, quyến rũ cười nói:

- Tiểu Lý, chúng ta cũng thử xem sao?

Lý Vân xoa tay:

- Không thích.

- Tiểu Lý, cậu đến Hưng sư hỏi tội hay là đến đàm phán?

Hồng Gia mỉm cười:

- Nếu là đàm phán, ta thích đàm phán với cậu.

Hắn đột nhiên nói:

- Cậu không thấy Yến Tử có bất kỳ sự hấp dẫn nào sao?

Lý Vân nghĩ ngợi đáp:

- Hôm nay tôi đến vì có hai chuyện cần nói với ông.

- Hai chuyện?

Hồng Gia nhún mày.

Hồng Gia có chút kỳ lạ, hắn luôn tay vào cổ áo Như Hoa, nắm chặt khối thịt mềm mại mà xoa nắn, Như Hoa khẽ rên lên, toàn thân uốn éo vặn vẹo.

Cô khẽ dựa vào Hồng Gia để hắn yên tâm, hắn cười cười nói:

- Cậu nói xem, là chuyện gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Thử đánh nhau

- Thứ nhất, từ hôm nay trở đi, tôi không hy vọng ông cùng Yến Tử, lại đi quấy rối Trần tỷ nữa.

Lý Vân trầm giọng nói tiếp:

- Thứ hai, tôi muốn biết, trong địa phận tỉnh này, trừ các người ra, còn có người nào của Ma tộc thứ tỉnh nữa không?

Lời này vừa nói ra, Hồng gia nhất thời buồn bực:

- Lý Vân, hiện tại cậu đang ra lệnh cho ta sao? Cuồng vọng...!

Yến tử nghe vậy, thân thể hơi rung động một chút. Vô ý thức, nàng đem thân thể hoạt động một ít, cùng Lý Vân trong lúc đó duy trì một khoảng cách nhất định.

Dừng một chút, Hồng gia đột nhiên cười to:

- Lý Vân, ta nói thật cho cậu biết, hồ ly tinh cùng Thần Nông xích ta đều có thể nhin. Ta không muốn đối với cậu xảy ra xung đột, nhưng chuyện này, mạng tôi cho ta nhiều thứ, ta tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Lý Vân trên mặt không chút biểu tình.

Hắn đang suy nghĩ, nên giết hay là không giết?

Lời nói của Hồng gia là điểm mấu chốt khiến hắn động tâm.

Trong đầu hắn tính toán cực nhanh, ngay tức khắc tính ra là lúc này giết chết đối phương, chính mình cũng sẽ phải trả giá, mấu chốt nhất là, hắn cũng không biết, bản thân mình sẽ trả giá những gì vì chuyện này.

Thoáng do dự một chút, Lý Vân đột nhiên từ trên ghế salon lồm lên, trong tay Bồ Đề nhận phản ứng từ khuỷu tay hạ xuống, đâm thẳng vào trái tim Hồng gia. Sự việc xảy ra bất thành lình, chẳng qua Hồng gia cũng không phải là người thường, âm hiểm cười:

- Rất cực, cậu đối với ta cũng đã động sát khí, rất tốt, ta ngược lại muốn nhìn xem cậu có bao nhiêu bản lĩnh.

Đối với công kích của Lý Vân, Hồng gia có chút kinh ngạc trong giọng nói, thủ pháp cũng không chậm chạp chút nào, tay trái như thương long tạt xuất, đánh về phía ngực Lý Vân, một chương này như xé gió tới, mang theo lực lượng hùng hồn. Tuy chỉ là tay không, nhưng cũng không thể khinh thường.

Lý Vân theo trực giác đánh úp lại một cổ kinh phong, thân thể thiếu chút nữa thì đứng không vững. Lúc này, Bò Đề đã bị lực mạnh đẩy lệch khỏi quỹ đạo đã được thiết lập.

Một chiêu này rốt cuộc thất bại.

Hồng gia có được lợi thế không nhượng bộ, song chương lần thứ hai đẩy mạnh, hướng ngực Lý Vân đánh tới. Lý Vân đem Bò Đề chắn trước người, đúng lúc ngăn chặn được song chương của Hồng gia.

- Ha ha, hay lắm!

Hồng gia phát ra thanh âm chấn động căn phòng, thu chương quay về. Bàn tay hiện lên một đạo huyết quang, một cổ sát khí lấy thân thể của hắn làm trung tâm, lũ lượt kéo đến.

Lý Vân lạnh lùng rút lui lại hai bước chân, hai bước này nhìn như đơn giản, nhưng qua tỉ mỉ suy xét mới thấy được, cũng vừa kịp né tránh công kích của Hồng gia.

Nếp nhăn trên trán Hồng gia lại sâu thêm một lớp, hắn nhìn Lý Vân lạnh lùng nói:

- Hào tiểu tử, cũng có vài phần sức lực, tiếp tục....

Lý Vân khẽ ngẩng đầu, khoảnh khắc tiếp theo, cả thân mình tốc độ cực nhanh, y hết tia chớp tiến đến.

Trong hai mắt u ám của Hồng gia đột nhiên xuất hiện quang mang, hai tay rung lên, song chương tiến đến. Hai cổ lực lượng tương giao, nhưng không có phát sinh bạo liệt như trong dự đoán.

Trong khi giao chiến, hai người đồng thời lui về phía sau. Hồng gia sắc mặt một bên xanh, một bên trắng. Lui vài bước thân hình mới đứng vững được, mà Lý Vân khí huyết một trận sôi sục, suýt nữa cũng đứng không vững cước bộ.

- Ta và cậu giao thủ, chỉ ít trăm chiêu sau đó mới có thể phân thắng bại.

Hồng gia nhất thời ngồi lại trên ghế salon, ánh mắt có vẻ lo lắng nhìn Lý Vân, nói:

- Đánh nữa cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta ngồi xuống hảo hảo mới chuyện một chút được không?

Lý Vân không hẳn muốn cùng Hồng gia liều mạng. Hắn chẳng qua chỉ muốn thử xem trình độ của Hồng gia thế nào. Đối phương khí tức hắc ám rất mạnh, cũng như lời Hồng gia vừa nói, trong vòng trăm chiêu, thực lực ngang nhau bọn họ hầu như khó phân thắng bại.

...

Một lần nữa trở về chỗ ngồi cũ, ngồi xuống, Yến Tử hướng Lý Vân rót một ly rượu đỏ. Lý Vân cũng không cự tuyệt, nhận lấy ly rượu trong tay Yến Tử uống một hơi hết sạch.

Sau khi vận động, bao giờ cũng cảm thấy khát nước.

Tranh đấu thì cũng không ngoại lệ.

- Như Hoa, trước tiên em đi ra ngoài...!

Hồng gia tại ngực Như Hoa miết vài cái nói:

- Nói cho Hàn Quân, bất luận là kẻ nào cũng không được đến gần Mẫu Đan các.

- Em trở về chỗ của mình...!

Nhớ tới tràng diện lúc trước, Như Hoa trong lòng còn sợ hãi.

- Đi đi..!

Hồng gia dùng sức phát vài cái lên cặp lông mày của Như Hoa, ý bảo nàng có thể đi ra ngoài. Như Hoa không dám chậm trễ chút nào, vội vàng rời khỏi.

- Lý Vân, lực lượng của cậu đã vượt quá dự liệu của ta. Nếu như cậu lại tăng lên một ít sức mạnh, ta sợ sẽ khó thủ thắng.

Hồng gia hơi trào phúng nói:

- Trước đã nói, tôi không muốn tiếp tục lặp lại.

Tâm tình Lý Vân dần bình ổn, nói:

- Ông nên cho tôi một câu trả lời thuyết phục.

Hồng gia bình tĩnh khẳng khái lắc đầu:

- Chuyện của cửu vĩ hồ không có gì để nói, tất cả đều ở bản lĩnh. Về phần sự tình Ma tộc, ngược lại có thể nói chuyện?

Lý Vân cười cười nói:

- Cái gọi là bản lĩnh mà ông nói nghĩa là có ý gì? Không phải là ông dự định theo tôi cạnh tranh chứ? Thấy bộ dạng ông đức hạnh thế này, tôi xem hay là thôi đi?

Nói thật, Lý Vân có chút buồn bực.

Trước tiên, Hải Quỳnh tiên tử bên kia thì có Trương Đại Quốc, một ông lớn bình thường cũng với mình đánh nhau đập đầu chảy máu. Hôm nay hồ ly tinh bên này, cũng lại là một ông lớn khác chằm chằm.

Nói thật, hần cảm thấy tôn trọng hai ông lớn này, nhìn chính bản thân mình so sánh đúng là không có mặt mũi nào.

Hồng gia biết trước mặt mình không phải là một kẻ bình thường, mà là một kẻ vạn năm trước danh chấn đông tây đại yêu quái. Hiện tại hần mất trí nhớ, tuy rằng lực lượng của hần so với một vạn năm trước có chênh lệch rất lớn. Nhưng trong lúc đối mặt Lý Vân, hần vẫn nên có chút cẩn thận.

- Đứng trước Ái tình, người người đều bình đẳng.

Hồng gia nhìn Lý Vân, nói rằng:

- Ta nghĩ cậu sẽ không nhận lời khiêu chiến của ta đúng không? Nếu như cậu có đủ lòng tin, thì nên rộng lượng một chút, chúng ta cạnh tranh công bằng.

- Không thành vấn đề... Ông dám khiêu chiến, tôi sẵn sàng đón nhận..

Ngữ khí của Lý Vân tại thời điểm này vô cùng nghiêm túc:

- Thế nhưng tôi hy vọng ông sẽ không ra ám chiêu.

Hồng gia hé miệng uống một ngụm rượu đỏ, không biết sao trên gương mặt dần dần phát ra một tia biểu tình quái dị. Một lúc lâu, hần mới lên tiếng:

- Ta có thể đáp ứng cậu. Công bằng, công chính..

- Chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Hồng gia thở thật sâu. Đề xuống kích động mơ hồ trong lòng, bình tĩnh nói tiếp:

- Về sự tình Ma tộc, ta biết một ít. Bất quá bây giờ ta cũng không có phương pháp xác định, thân phận của đối phương.

Lời này nói ra rất hay, nhưng trên thực tế chả khác gì chưa nói.

- Ông không cảm thấy đây là một lời nói vô ích sao?

Lý Vân khoe miệng cười khẽ một cái, đáp:

- Tôi muốn biết đáp án chính xác.

- Cậu chắc chắn cho rằng ta hiểu rõ sự tình?

Hồng gia bình tĩnh nói:

- Nói thật, từ lúc thức tỉnh đến bây giờ, trừ Yên Tử ra. Ta chưa qua lại với bất kì kẻ nào của Ma tộc.

- Ông không cùng bọn họ qua lại, cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ không chủ động tới tìm ông.

Lý Vân khẽ cười nói:

- Tuy rằng tôi không biết xác thực thân phận của ông, nhưng tôi có thể khẳng định, trong Ma tộc, địa vị của ông không thấp.

- Lời này quả thật có chút đúng, năm đó tại Ma tộc ta coi như cũng có chút danh tiếng.

Hồng gia đáp:

- Thế sự vô thường, hôm nay Tiên Yêu Thần Ma đã không còn những ngày tháng huy hoàng đó nữa. Ta ngược lại tiếp tục làm Hồng gia. Nếu không có chuyện gì liên lụy bản thân, ta căn bản sẽ không cũng cậu dây dưa.

- Thế còn chuyện của Nhâm Cường?

Lý Vân bình tĩnh nói:

- Hắn chính là một người bình thường. Ông vì sao nhiều lần phái người đi ám sát hắn vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Mộng đẹp của hồ Ly tinh

- Vì lợi ích!

Hồng gia mắt nheo lại, vừa cười vừa nói:

- Thương trường như chiến trường... Chỗ nào có lợi ích, chỗ đấy sẽ có đổ máu. Từ cổ chí kim đều là như vậy. Nếu như không phải có cậu, ta nghĩ Nhâm Cường sớm đã đi đời...

Lý Vân khẽ cười nói:

- Ông càng ngày càng giống người phạm tục.

Hồng gia cười nói:

- Nước chảy bèo trôi mà thôi....!

- Đều đọa lạc đến mức này....

Hai đầu lông mày của Lý Vân hiện lên một vẻ tang thương:

- Các người cam tâm như vậy sao?

Hồng gia cũng không bởi vì lời nói của đối phương mà tức giận, hần lạnh lùng nói:

- Thời gian có thể làm thay đổi tất cả. Hùng tâm tráng trí năm đó đã không còn, ta chỉ muốn ở chỗ này sống được là tốt rồi.

Lý Vân nhìn Hồng gia khẽ cười nói:

- Trở lại việc chính, về chuyện người Ma tộc thức tỉnh, ông biết được những gì?

Hồng gia bụng chén rượu lên, nhưng không có uống, trầm tư hồi lâu.

Lý Vân cũng không bởi vì Hồng gia trầm mặc mà ngừng miệng, tiếp tục hỏi:

- Tôi hi vọng ông không nên giấu diếm cái gì.

- Lê nào ông muốn lợi dụng đối phương để đối phó tôi?

Lý Vân không trì hoãn tiếp tục:

- Nếu thật là như vậy, tôi khuyên ông hay là thôi đi? Hắn chưa chắc có thể giết được tôi.

- Kỳ thực chuyện này cậu có thể đi hỏi Hải Quỳnh tiên tử?

Hồng gia bình tĩnh nói:

- Cui người là kẻ địch, có hai nguyên nhân. Thứ nhất, bởi vì Hải Quỳnh tiên tử. Thứ hai, cừu nhân của cậu...

Lý Vân vừa cười vừa nói:

- Tình địch, tôi còn có thể hiểu được. Còn cừu gia của tôi là ai? Tôi mất trí nhớ. Hi vọng ông có thể nói cho tôi biết?

Hồng gia trầm mặc. Không phải không thể nói, cũng không phải là không muốn nói, chỉ là hắn cũng không rõ ràng cho lắm.

Lý Vân lặng yên mà nhìn Hồng gia, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Yến Tử thì ngây ngốc ngồi tại chỗ.

- Cậu đi một con đường mà người khác không dám đi.

Hồng gia phá vỡ trầm mặc, nói:

- Bất kể là Tiên Yêu, hay là Thần Ma, đều có lòng ghen ghét. Một ít người vì đố kỵ cậu, cho nên bọn họ sẽ gây thương tổn cho cậu. Ta nghĩ chuyện đó đã bắt đầu, bởi vì cậu bị mất trí nhớ, tuyệt đối không phải là một sự tình đơn giản.

- Có thể nói rõ ràng một chút không?

Lý Vân bình tĩnh nói:

- Lời của ông xác thực là muốn nhắc nhở tôi, có thể cho tôi thêm một ít manh mối nữa không?

- Xin lỗi, ta không có cách nào cung cấp cho cậu hay kể lại những thứ đã xảy ra.

Hồng gia trầm mặc một lát sau nói:

- Bởi vì những gì ta biết, cũng đã nói cho cậu biết cả. Dù sao năm đó ta và cậu cũng không phải rất quen thuộc hay có bất kỳ giao tình gì.

Hồng gia đem chén rượu đổ sang một bên, khẽ cười nói:

- Những việc nên nói ta đều đã nói cả rồi, những điều cậu đang hung sư hỏi tội, đúng hay không nên ngừng lại.

Lý Vân khoe môi hơi nhếch lên, vừa cười vừa nói:

- Tôi có thể tin tưởng ông không nhỉ?

Hồng gia lẳng lặng theo dõi mắt hắn, tựa hồ muốn biện bạch đối phương xuất ra những lời này đến cùng là có chứa thâm ý gì? Vẫn chỉ là thói quen nói trái ý mình. Sau một lát, hắn nhìn đối phương nghiêm túc nói:

- Ta nói rất thật lòng...!

- Những gì ta biết đã nói cả.

Hồng gia bình tĩnh nói rằng:

- Điều không biết, ta cũng không có biện pháp nào để nói cho cậu cả.

Nghe nói như vậy, Lý Vân khẽ cười đứng lên, cùng Hồng gia tiếp xúc một lúc, hắn nghĩ người này cũng coi như là một người đàn ông. Lời hắn nói, hẳn là có thể tin vài phần.

Sự tình hiện giờ đến mức này, Lý Vân vừa thất vọng lại vừa không. Không có thất vọng là vì hắn xác nhận được một sự tình. Mà thất vọng cũng vừa vãn là vì điểm này, bởi vì hắn không có thêm những tin tức chính xác nào.

Tựa hồ đoán được Lý Vân đang nghĩ gì, Hồng gia chậm rãi nói:

- Cái gì đến không sớm thì muộn vẫn phải đến. Cậu hà tất phải cưỡng cầu. Nếu quả thật có Ma tộc cường đại đối đầu với cậu, hẳn chắc chắn phải hiện thân.

Lý Vân suy ngẫm một lát. Sau đó nói:

- Đúng là như vậy.

- Lý Vân, đêm nay ta có thể đem Yến Tử cho cậu...!

Hồng gia cười nói:

- Chắc cậu cũng đã nghe, Yến Tử của chúng ta rất là hot. Giống như minh tinh vậy. Thân thể nàng rất là hoàn hảo. Lẽ nào cậu không muốn ném thử một phen sao?

- Đạo bất đồng. Vẫn có khả năng chung thuyền, nhưng không hài lòng thì không cần nói nhiều lời.

Lý Vân đứng dậy cười:

- Tôi không ngại tình một đêm, nhưng tôi không muốn đem lần đầu tiên của mình lãng phí lên người của một ma nữ. Tôi nghĩ tôi ưa thích hồ ly tinh hoặc là tiên nữ hơn...

Hồng gia cũng đứng dậy cười. Không để ý đến lời chế nhạo của Lý Vân. Hắn vừa cười vừa nói:

- Cậu đã bỏ qua một cô nương tốt.

Lý Vân khinh thường nói:

- Hay là giữ lại cho ông đi.

Hồng gia sau một hồi trầm mặc, nói:

- Nếu như không phải vì thân thể của ta có bệnh tật gì, ta tuyệt đối sẽ không buông tha Yến Tử.

- Không hài lòng, hẹn gặp lại sau...!

Con mắt Lý Vân lóe sáng, nói:

- Hi vọng ông có thể giữ lời, nếu như ông dám giờ trò, tôi sẽ không bỏ qua cho ông.

Hồng gia giờ cổ tay lên trước sau một lúc, đối với Lý Vân nói:

- Thời gian cũng không còn sớm, chi bằng ta mời cậu đi ăn khuya.

- Không có hứng thú

Lý Vân lưu lại những lời này xong xoay người đi. Ngay lúc bước nửa chân ra khỏi cửa, hắn đột nhiên quay đầu:

- Ở địa giới tinh có người của Thần tộc thức tỉnh xuất hiện, các người hãy tự giải quyết cho tốt...

...

Hồ ly tinh cảm thấy mình có một giấc mộng rất đẹp, ở trong mộng nàng cùng nam nhân mình yêu mến kết hôn. Trong đêm động phòng hoa chúc được Chu công tới chúc lễ..

Sau khi trải qua đoạn đó, nàng mới khoan thai tỉnh lại, lọt vào trong tầm mắt, thấy nam nhân trong mộng ở ngay trước mặt mình. Tâm tình kích động, hạ thân nhất thời ướt át một mảng.

Nàng lúc đó mới biết, đó là mộng.

Nghĩ tới tràng diện cùng cảnh trong mộng, hai chân hồ ly tinh không khỏi kẹp lại, cả người bủn rủn. Vì ngăn ngừa xấu hổ, nàng vội vàng giả bộ ngủ.

- Trân tỷ, nếu còn ngủ tiếp thêm nữa, sợ mặt trời sẽ đi ngủ theo mắt...

Lý Vân cười nói:

- Ta bảo Tần Suất đi mua bánh bao hấp, chị rửa mặt chải đầu sau đó xuống ăn điểm tâm rồi còn phải đi xuống phòng khám bệnh nữa chứ? Đã có bệnh nhân đến nhà hỏi thăm rồi.

- Hiện tại là mấy giờ?

Vương Trần Trần không giả bộ được nữa.

- Tám giờ sáng.

Lý Vân vừa cười vừa nói:

- Ta phải đến trường nên đi trước, lát nữa về rồi trò chuyện.

Vương Trân Trân như thế mới biết, bởi vì cái cảnh trong mơ kia, khiến nàng ngủ quên.

...

Khí trời vô cùng lạnh lẽo, đã là vào tháng chín mùa đông. Bất quá thời gian gần đến giữa trưa, trên các con đường người đi cũng càng ngày càng nhiều, phía trên bầu trời xanh, mặt trời tỏa ra những tia nắng rực rỡ. Hôm nay là chủ nhật, sau khi Vương Trân Trân đề nghị một chút, Lý Vân đành cùng nàng đi dạo phố. Đi dạo được một lúc, hồ ly tinh cảm thấy không thú vị. Liền kéo Lý Vân đi vào một quán trà, gọi một chút điểm tâm cùng đồ uống nóng.

Bọn họ ngồi vào chỗ ngồi có cửa sổ bên cạnh, nhìn đoàn người lui tới trên đường cái. Hồ ly tinh trong túi móc ra một gói giấy vệ sinh, đưa cho Lý Vân, nói:

- Lau đồ uống dính trên khóe miệng cậu đi kia.

Lý Vân yên lặng đưa tay tiếp nhận giấy vệ sinh lau qua một chút, ngay sau đó cúi đầu, trong miệng cắn ống hút, gờ khắc này, trong lòng hắn là một mảng tĩnh mịch.

Lý Vân cảm nhận được một thứ cảm giác hạnh phúc.

Ngay tại lúc này, hồ ly tinh chỉ vào ngoài cửa sổ quát lên:

- Đại thúc kia kia lại tới...

- Đại thúc là người nào?

Lý Vân không thèm đếm xỉa mà hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Nói toàn điều kỳ quái

- Kiếm tiên.

Thanh âm của Vương Trân Trân có chút khản trương.

Lý Vân lúc này mới quay đầu lại nhìn theo hướng đối diện cửa ra vào của nhà hàng đối diện. Nhưng khi nhìn kỹ lại hình như không có ai. Càng không thấy kiếm tiên Trương Đại Quốc.

- Không có ai mà?

Lý Vân cảm thấy kỳ quái.

- Mới vừa rồi còn ở đây?

Vương Trân Trân về mặt mơ hồ, trong lòng thầm đoán hay là ban ngày gặp quỷ? Nàng cố gắng nhớ lại những gì mình thấy, nàng tin mình không hề bị hoa mắt. Nàng thật sự đã thấy Trương Đại Quốc.

Lý Vân cũng không có để ý, tiếp tục cúi đầu uống đồ uống nóng. Hồ ly tinh mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ, cũng không nhúc nhích. Trực giác nói cho nàng biết, vẫn sẽ còn nhìn thấy hắn nữa.

Không biết tại sao, tâm tình của nàng có chút khản trương, trên chóp mũi xinh xắn thậm chí xuất hiện mấy giọt mồ hôi. Lý Vân uống xong đồ uống nóng, ngẩng đầu nhìn hồ ly tinh nói:

- Trân tỷ, nhìn cái gì đấy? Không phải đang nằm mơ giữa ban ngày chứ?

- Ban ngày thấy ma?

Vương Trân Trân dùng chân dẫm nhẹ lên mặt đất, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Lý Vân, nói:

- Tiểu Lý, ta thật nhìn thấy kiếm tiên, thế nhưng chỉ trong nháy mắt hắn lại biến mất không còn tung tích. Thật sự kỳ quái....

- Chẳng lẽ mình gặp quỷ?

Hồ ly tinh bữu môi lẩm bẩm một câu, đưa tay nắm lấy cốc nước, miệng bắt đầu cắn ống hút. Con người lần thứ hai nhìn về phía ngoài cửa sổ.

- Lại xuất hiện, mau nhìn...!

Công phu không phụ lòng người, hồ ly tinh rốt cục lần thứ hai nhìn thấy Trương Đại Quốc. Lúc này, ngay cả mắt nàng cũng không dám nháy.

Nhưng khi Lý Vân quay đầu lại, Trương Đại Quốc lại lần nữa biến mất trong tầm mắt của hồ ly tinh.

Hắn biến mất mà không để lại chút dấu vết. Làm cho yêu quái như hồ ly tinh cũng phải thảm giạt mình.

Liên tục hai lần như vậy, Lý Vân rốt cục cũng coi trọng. Xuất hiện tình huống như vậy, hiển nhiên không phải thuộc về vấn đề hoa mắt nữa rồi.

Vấn đề ở chỗ Trương Đại Quốc.

- Chúng ta về nhà đi...!

Vương Trần Trần cảm thấy trong lòng không yên tâm liền đưa ra đề nghị.

- Được rồi!

Lý Vân cũng không muốn tiếp tục đi dạo. Nghe Vương Trần Trần chủ động muốn về nhà, đúng là cầu còn chẳng được.

Trên đường về, Vương Trần Trần theo bản năng nắm lấy tay Lý Vân. Nàng cảm giác có một tia nguy hiểm. Lý Vân ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, hi vọng có thể phát hiện ra điều gì đó, nhưng lại không thấy điều gì khác thường.

Cuối cùng cũng đến cổng thôn. Lý Vân không kiên trì nữa buông lỏng toàn thân. Đến đây cũng xem như là an toàn. Có lẽ Trương Đại Quốc không muốn ra tay vào hôm nay. Khả năng lớn nhất là hắn chỉ muốn tạo áp lực cho chúng ta.

Mọi người đã hiểu, xem ra hắn chỉ giả thần giả quỷ.

Đi vào sân một lúc, Lý Vân cũng không quá yên tâm, đứng lại rồi nhìn kỹ xung quanh. Vẫn không thấy có gì khác thường.

Lý Vân lau mồ hôi, mang theo Vương Trần Trần đi vào cửa. Nhưng đúng lúc này, hắn thấy Trương Đại Quốc. Mà Tần Suất và Vương Đại Sơn thì quỳ rạp dưới đất. Chẳng qua còn chưa chết, vẫn còn thở.

- Bọn họ là do người đánh?

Lý Vân nhìn nửa ngày rồi mới hỏi.

Trương Đại Quốc hai mắt tràn ngập căm hận, ánh mắt hình viên đạn hướng về trên người Lý Vân cũng Vương Trần Trần quan sát, dường như nội tâm hắn đang không ngừng giãy dụa, hai tay dơ lên rồi lại buông xuống. Có thể thấy được nội tâm của hắn rất bối rối.

- Người làm bị thương người của ta, ta muốn báo cảnh sát...!

Ánh mắt của Trương Đại Quốc làm cho Vương Trần Trần cảm thấy khó chịu, nàng quyết định không đứng im cho hắn ngấm nữa. Ngay khi nàng chuẩn bị lấy điện thoại gọi cảnh sát, Trương Đại Quốc rút cuộc đã quyết định, oán hận giậm chân:

- Vương Trần Trần, không được gọi, thù oán của chúng ta thì hãy giải quyết theo cách của chúng ta. Người báo cảnh sát chỉ làm liên lụy đến người thường mà thôi...

- Kiếm tiên, ông bạn già, ông không còn giống với trước đây nữa...!

Đột nhiên, trong sân xuất hiện thêm một người. Lý Vân biết người đó, đây là người đã gặp mấy lần trước tại khu giải trí Tiền Quý - Lữ Tuấn. Hắn không ngờ giả trang làm phó lão, nhìn như không thèm quan tâm đến ai.

Thấy Lý Vân nhìn hắn, hắn liền cười, vẫy vẫy tay với Lý Vân:

- Haha, chúng ta lại gặp mặt...Hình như lần này có một chút phiền phức?

- Phiền phức gì?

Lý Vân nhớ đến Lữ Tuấn đã từng cảnh báo:

- Huyết kiếm quyết...!

- Không phải..!

Lữ Tuấn lắc đầu nói:

- So với cái đó còn phiền phức hơn.
- Là ý gì?

Lý Vân cảm thấy mê man:

- Người có thể nói rõ một chút được không?
- Đại Quốc, người đã gặp qua hắn?

Lữ Tuấn hướng ánh mắt đến Trương Đại Quốc, không giận mà uy, trong giọng nói có chút đang tiếc:

- Một bước sai, nhiều bước sai, ta sợ người nhầm đường. Đáng tiếc người thực sự đã đi nhầm.

Vương Trân Trân cùng Lý Vân người nhìn ta, ta nhìn người. ...hắn. ...Hắn là ai?

- Người đi đi, ta rất cảm ơn người đã quan tâm đến ta, ta cũng rất vui vì có một bằng hữu như người. Thế nhưng ta không thể nào quên được Hải Quỳnh tiên tử, ta cũng không thể quên những người đã si nhục ta. Ta muốn báo thù nên chỉ có thể làm như vậy.

Trương Đại Quốc nhìn Lữ Tuấn nói:

- Chuyện này người không nên nhúng tay vào thì chúng ta vẫn là bằng hữu...
- Đáng tiếc không được nữa rồi!

Lữ Tuấn nói:

- Người cùng hắn đánh nhau thì chúng ta không còn là bằng hữu nữa. Ta đã từng hứa tuyệt đối không vứt bỏ người. Tuyệt đối không vứt bỏ tình cảm anh em. Thế nhưng, người đã buông ra trước.
- Ài...!

Lữ Tuấn than thở:

- Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ, lẽ nào người còn không chịu tính ngộ?
- Người không phải là ta, nên người không thể nào hiểu được ta thống khổ như thế nào.

Giọng nói Trương Đại Quốc mang theo tia phẫn nộ:

- Nếu ta không thể giết hắn để trả mối nhục này, cả đời này ta không thể ngẩng đầu lên được.
- Xin lỗi, ta không còn cách nào khác...!

Trương Đại Quốc vẻ mặt rất thống khổ.

- Người tự thu xếp cho tốt đi!

Lữ Tuấn lắc đầu:

- Người và ta là tình huynh đệ, duyên phân huynh đệ xem như đến đây là kết thúc...Ngày sau gặp lại có thể là địch nhân.
- Ta không hy vọng như vậy..!

Trương Đại Quốc nói:

- Ta cũng không hy vọng...Nhưng người đã đi nhầm đường.

Đến đây, Lữ Tuấn nhìn sang Lý Vân trầm giọng nói:

- Người không thể cứ lo cho bản thân mình...Lý Vân, ra tay đi, nếu không kiếp này người khó mà vượt qua.

Để lại những lời này, thân ảnh Lữ Tuấn liền biến mất.

Đến không thấy người, đi không dấu vết. Vung ống tay áo liền biến mất không để lại dấu vết.

- Tên khốn kiếp, nói vài câu không ra sao liền biến mất? Thế này là thế nào?

Lý Vân tức giận liền chửi vài câu.

Ngừng một chút, Lý Vân nghiêng đầu hỏi:

- Trần tử, tên Lữ Tuấn khốn kiếp kia nói gì chị có nghe rõ không?

- Không!

Vương Trần Trần không hiểu lại hỏi:

- Cậu cũng nghe rõ sao?

- Ai biết hắn đang nói cái quái gì chứ?

Lý Vân oán giận nhìn Trương Đại Quốc:

- Người đã tiến bộ nhiều so với lần trước. Ta cảm thấy rất lạ, người đến cùng sao mà làm được như vậy? Hai người nói chuyện, cuối cùng nhắc đến hắn, hắn là ai?

Trong mắt Trương Đại Quốc vẻ điên cuồng càng ngày càng đậm, hắn mãnh liệt quay đầu về Lý Vân rống to, cùng hắc sắc kiếm tiến lên:

- Người nhất định phải chết...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Đại chiến

- Điên rồi?

Lý Vân ngạc nhiên, nói:

- Ban ngày ban mặt, người cũng dám đánh người? Người làm hỏng quy tắc của xã hội loài người. Bây giờ người chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

- Người không có cơ hội đâu!

Trương Đại Quốc lạnh giọng nói:

- Hôm nay, tất cả các người đều phải chết, ta cũng phải chết. Chỉ có chết mới là cách giải thoát tốt nhất.

- Trần tử, trước hết hãy cứu tính Vương Đại Sơn cùng Tần Suất, ta cùng người này ra ngoại ô quyết đấu.

Lý Vân để lại một câu rồi nhanh chân bỏ chạy.

Trương Đại Quốc dường như cũng nhận ra ý đồ, liền đem hắc sắc kiếm thu lại, lần sau dấu vết của Lý Vân mà truy đuổi. Vương Trần Trần vốn định theo Lý Vân để hỗ trợ. Nhưng cuối cùng đành tìm cách nhanh nhất để cứu tính Vương Đại Sơn cùng Tần Suất. Xong xuôi thì ba người cùng đến để hỗ trợ.

Nhiều người thì tác dụng đem lại mới lớn.

Để giảm nguy hiểm đến người vô tội, Lý Vân chạy một mạch đến vùng núi ở ngoại ô. Đứng trên gò núi, Lý Vân lạnh lùng nhìn Trương Đại Quốc:

- Vì sao người không chịu bỏ qua. Lẽ nào người không hiểu Hải Quỳnh tiên tử căn bản không yêu người. Nếu ta không xuất hiện thì người cũng không có cơ hội.

- Cảm ơn!

Trương Đại Quốc quát khê, nói:

- Miệng lưỡi sắc sảo. Ta mặc kệ người nói như thế nào, ta chỉ biết đó là nữ nhân của ta. Chỉ thế thôi...

- Ta và người không chết không ngừng..!

Trương Đại Quốc oán hận nói:

- Lần trước ta bị ngươi sỉ nhục, thiếu chút nữa là tự sát. Sau này nghĩ lại, nếu ta chết, chẳng phải khiến ngươi sung sướng còn ta lại chịu đau đớn sao. Cho dù chết ta cũng phải kéo theo ngươi. Trên đường xuống hoàng tuyền cũng có người để trò chuyện.

- Huyết kiếm quyết?

Lý Vân đột nhiên hỏi.

- Hừ!

Trương Đại Quốc hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Huyết kiếm quyết thì tính là gì, ta sẽ cho ngươi biết ta lợi hại thế nào. Ta đã nỗ lực rất lớn. Thậm chí bỏ cả tình huynh đệ. Cho nên, dù thế nào thì ngươi cũng phải chết.

Lý Vân suy đoán:

- Ta biết rồi, nhất định là ngươi đã nhờ vả lực lượng tà ác. Nên Lữ Tuấn mới một đao chặt đứt tình huynh đệ với ngươi. Đối phương là ai? Phương tây Ma tộc hay là phương đông Yêu tộc?

- Cảm ơn!

Trương Đại Quốc giật dử nói:

- Ta trở thành như ngày hôm nay, tất cả là do ngươi ban tặng. Chịu chết đi.

Đang nói, hai tay Trương Đại Quốc đã xuất hiện hắc sắc lợi kiếm, hai tay nắm chặt hướng Lý Vân chém tới. Lý Vân vội vàng dùng Bỏ Đều nhận nghênh đón.

- Phanh...

Hai người đã đánh giáp lá cà. Lý Vân cảm thấy một cỗ khí tức âm hàn từ chỗ kiếm tiên hướng về phía mình cuốn tới. Hắn hít sâu một hơi, liên tục lùi lại mấy bước mới thoát khỏi cỗ khí tức âm hàn đó.

Trương Đại Quốc chăm chú nhìn Lý Vân, cười lạnh nói:

- Đây chỉ là mới bắt đầu.

Trong lúc nói chuyện, thân hình Trương Đại Quốc như tia chớp hướng Lý Vân nhào tới. Lúc này cỗ khí tức âm hàn xung quanh hắn càng dày đặc. Lý Vân cảm giác như chính mình đang ở trong hầm băng. Hơi rừng mình, Lý Vân tập trung, hai tay nắm chặt Bỏ Đều nhận, trong lòng niệm Bỏ Đều Tâm kinh, không chùn bước rồi nghênh đón. Hải Quỳnh tiên từ có nói đỉnh cao của phòng ngự là tấn công. Đối mặt với cường địch, không tiến chắc chắn thua.

- Phanh Phanh...!

Âm thanh va chạm không ngừng vang lên. Hai người đã giao thủ chục chiêu. Cánh tay phải Lý Vân đã bị rách bởi kiếm khí, khoe miệng cũng đã chảy máu. Một cỗ khí tức âm hàn trong nháy mắt chui vào trong cơ thể. Cũng trong nháy mắt này, Lý Vân cảm nhận như có hàng ngàn con rắn chạy loạn trong cơ thể khiến hắn vô cùng đau đớn. Hơn nữa, cỗ âm hàn ấy còn nhanh chóng tiếp cận tâm mạch mình. Lý Vân cảm thấy yêu lực trong cơ thể không ngừng giảm xuống.

Lý Vân suýt chút nữa không chịu được.

- Ha ha...!

Trương Đại Quốc cười như điên, nói:

- Đây là Băng Phách hàn khí, yêu lực của ngươi bây giờ không thể nào ngăn cản được. Kinh mạch của ngươi trong phút chốc sẽ bị đóng băng. Ngươi chết là cái chắc.

- Oanh...!

Kinh mạch Lý Vân không chịu được, ý thức dần mất đi, thân thể mất khống chế, lúc này liền ngã xuống.

Trương Đại Quốc cười nhạt mấy tiếng, trong đôi mắt hiện lên sự sắc bén và khát máu. Hắn đi chậm về phía Lý Vân, kiểm tra xem hắn đã thật sự chết hay chưa.

Không ngờ chiến thắng lại nhanh như vậy. Nội tâm vui sướng không thể kìm lại được. Trương Đại Quốc vui vẻ nhẹ giọng hát một khúc hát. Áp lực lâu

nay rất cuộc có thể giải toả.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn cảm thấy vắng vẻ, như là thiếu mất một cái gì đó.

Lý Vân vẫn chưa chết.

Trên thực tế, kinh mạch cũng không có bị phá huỷ hoàn toàn, lúc này đang có một vòng kim quang bảo vệ lấy kinh mạch, cùng cổ khí tức âm hàn giăng co quyết liệt.

Đau đớn dữ dội đã kích thích thần kinh, ý thức và thị lực qua một lúc cũng bắt đầu hồi phục.

Ngay khi Lý Vân sắp chau ông bà vãi. Bồ Đề Tâm kinh trong đầu hắn bắt đầu hiện lên. Lý Vân theo bản năng bắt đầu hé miệng và tụng niệm.

- Như thị ngã văn. Nhất thị phật trụ vương xá thành kỳ đồ quật sơn trung. Dữ đại bi khâu chúng thiên nhị bách nhân câu. Bồ tát vạn nhân. Kỳ danh viết trí quang bồ tát. Pháp quang bồ tát. Nguyệt quang bồ tát. Nhật quang bồ tát. Vô biên quang bồ tát. Bạt đà bà la đẳng. Thập lục chính sĩ. Như văn thù sư lợi bản sở tu hành. Phục hữu lục thập bồ tát. Như di lạc bồ tát bản sở tu hành. Thử hiền kiếp trung bồ tát ma ha tát đẳng. Nhĩ thi thể tôn dữ vô ương sở đại chúng vi nhiều. Nhĩ vi thuyết pháp...

Theo từng dòng kinh được niệm, Lý Vân cảm giác đan điền xuất hiện một dòng nước ấm.

Dòng nước ấm từ từ tiến đến cổ khí âm hàn bắt đầu chiến đấu. Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, dòng nước ấm càng ngày càng lớn lên. Ban đầu ngang nhau, nhưng về sau dòng nước ấm bắt đầu chiếm ưu thế. Cổ khí tức âm hàn bắt đầu tan đi. Lý Vân cảm thấy tâm thần bắt đầu dung hợp lại với thể xác.

Mà lúc này, Trương Đại Quốc cũng đã đến gần hắn.

- Đi chết đi...!

Trương Đại Quốc giờ thanh hắc sắc kiếm nhắm trái tim Lý Vân mà đâm tới, quyết định cho Lý Vân chau ông bà vãi. Ngay lúc này, quanh thân Lý Vân bùng lên một đạo kim quang. Bồ Đề nhận hung hăng hướng Trương Đại Quốc chém tới. Một tiếng kim thiết vang lên, Trương Đại Quốc bị chấn lui về sau.

- Ngươi không bị sao?

Trương Đại Quốc về mặt khiếp sợ:

- Điều này sao có thể?

- Không có cái gì là không thể...!

Khoé miệng Lý Vân cười khế, nói:

- Từ xưa đến nay, tà không thể thắng chính. Ngươi vốn là kiếm tiên đại diện cho chính nghĩa, đáng tiếc ngươi bây giờ đã thành kiếm tà. Ngươi vĩnh viễn không thể thắng được ta...

- Nói bậy!

Trương Đại Quốc nói:

- Ngươi cũng chỉ là một con yêu quái... yêu quái thì vẫn là yêu quái, ngươi mãi mãi không thể thành con người.

Lý Vân nhún vai nói:

- Ngươi nghĩ thế nào thì tùy. Thực tế ta đã có sẵn nhân tính. Nhân loại chính là vạn vật chi linh, chỉ có đầy đủ nhân tính và tài năng thì mới có thể tu luyện tốt được.

- Ta nhất định phải giết ngươi thẳng cò hó!

Trương Đại Quốc quát lớn, con ngươi lần thứ hai hiện lên vẻ khát máu, điên cuồng nhào tới Lý Vân.

Lý Vân thần sắc ngưng trọng, trực giác cho hắn biết, một kích này của Trương Đại Quốc lần này cực kì mạnh mẽ, hắn cảm thấy Bồ Đề nhận, mặc kệ thương thế, tập trung toàn bộ yêu lực, hai mắt sắc bén chuẩn bị nghênh tiếp một kích mạnh mẽ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Thần côn

Trương Đại Quốc nhảy thẳng lên, lấy khí thể kinh thiên từ trên cao chém tới Lý Vân, nhát chém này như mảnh long quá giang, sát khí mãnh liệt tỏa ra bốn phía.

Lý Vân thấy khí thể mạnh mẽ không thể địch nổi liền lác mình né tránh, nhưng lại nhận thấy đường lui của mình đã bị phong kín, căn bản không thể lùi lại được. Trong tình huống đó, hắn rít lên một tiếng, vung Bô Đề Nhận lên, đem hết toàn lực ngăn cản. Kiếm phong của Trương Đại Quốc sượt qua vô cùng nguy hiểm, lấy khí thể kinh thiên ép tới. Chưa bao giờ Bô Đề Nhận lại tỏa ra kim quang như vậy, phát ra khí thể ngập trời, như muốn dõn non lấp biển.

- Oanh...!

Một tiếng, kinh lực hai người đụng vào nhau, phát ra tiếng nổ long trời lở đất, đình tai nhức óc. Trong lúc đó, Lý Vân cố gắng tìm đường rút lui, nhưng Trương Đại Quốc đã sớm đoán được hắn sẽ có hành động như vậy, hắc sắc lợi kiếm như bóng với hình lập tức hướng tới Lý Vân, lập tức che mất đường lui của hắn.

Lý Vân kinh hãi, chỉ còn cách giơ lên Bô Đề Nhận hướng tới kiếm tiên toàn lực chém tới, kinh khí giao nhau phát ra tiếng nổ âm mạnh.

Bô Đề Nhận thế như chẻ tre phá vỡ thế kiếm của Trương Đại Quốc, kim quang sắc bén không giảm đi uy thế, trực tiếp đánh vào kiếm của Trương Đại Quốc.. Tiếng loảng xoảng vang lên, hắc sắc lợi kiếm của Trương Đại Quốc đã bị chấn vỡ.

Đồng thời, một cổ lực mạnh cũng đánh vào ngực Lý Vân, Lý Vân nhất thời dừng chân tại chỗ, ngực đau xót, cổ họng ngẹn ngọt, rồi phun ra một ngụm máu tươi, thân thể chật vật lui về sau mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững được.

Một kích kia của Lý Vân là hấn dốc toàn bộ sức mạnh đánh ra, lúc này đây hắn không còn chút khí lực nào trong người nữa, đành phải ngã ngồi xuống trên mặt đất.

Lợi kiếm của Trương Đại Quốc bị hủy, tình hình còn kém hơn cả Lý Vân nhiều, hắn trên mặt xuất hiện sự kinh hãi cùng hàng vạn biểu tình khác nhau, sợ hãi, cừu hận, bị thương, các loại cảm xúc không đồng đều không ngừng biến hóa trong mắt hắn.

Cuối cùng, hắn thờ dài một tiếng, nhắm hai mắt lại, nói:

- Ta thua, ta thật sự thua, ngay cả dùng uy nghiêm đối lấy sức mạnh, cũng không giết được ngươi... ngươi giết ta đi...

- Ngươi cũng là một người đáng thương, ta không giết ngươi!

Lý Vân chậm rãi thở ra một hơi, lạnh lùng nhìn Trương Đại Quốc, nói:

- Người đáng trách tất có chỗ đáng thương, ngươi đáng trách nhưng cũng đáng thương, ta không đành lòng giết ngươi. Ngươi đi đi, về nhà trông trẻ là tốt nhất, Lý quả phụ mới là người thuộc về ngươi.

Trương Đại Quốc không nói gì, thần sắc trên mặt thay đổi liên tục, cuối cùng thờ dài:

- Đã muộn rồi, ta đã không còn đường lui nữa...

- Phốc!

Trương Đại Quốc lấy tay che ngực, một tay nắm lấy đoản kiếm, ho khan vài tiếng, nhất thời phun ra mấy ngụm máu tươi. Tính mệnh của hắn lúc này không khác gì lợi kiếm đã bị đánh gãy, lúc này hắn dùng chút khí lực đứng lên, cho dù là đứa trẻ ba tuổi cũng có thể giết chết hắn.

- Ta không hiểu? Ngươi cuối cùng là muốn làm cái gì?

Lý Vân hiểu kỳ truy hỏi.

Trương Đại Quốc nắm lấy ngực, lại ho khan vài tiếng, khuôn mặt bắt đầu không ngừng vặn vẹo, hai hàm răng cắn vào nhau vang lên kèn kẹt, sau một lúc hắn mới yếu ớt nói:

- Ta đã bán đứng linh hồn của mình.

- Bán đứng linh hồn?

Lý Vân sửng sốt một chút, lập tức hỏi:

- Ta biết rồi, ngươi bán đứng linh hồn của mình là để đổi lấy sức mạnh...

- Còn có bất tử nữa...!

Trương Đại Quốc mặt không đổi sắc nói.

- Đối phương là ai?

Lý Vân truy vấn, trực giác nói cho hắn biết, người kia chắc là chủ tử của Tất Phong, ở phía sau màn độc thủ gây bất lợi cho mình.

- Leng keng...!

Một tiếng, lợi kiếm của Trương Đại Quốc rơi trên mặt đất. Toàn thân hắn run liên tục, dùng hai tay che mặt lại, đột nhiên khóc lớn lên.

Tiếng khóc của hắn có chút khàn khàn.

Lý Vân thậm chí cảm nhận được trong tiếng khóc của hắn có cả hối hận trong đó. Chỉ là sự việc đã đến mức này, Lý Vân cũng không biết nói gì cho phải nữa.

Sau một lúc, Trương Đại Quốc vẫn còn tiếp tục khóc.

- Đại thúc, ngươi khóc rất khó coi đó...!

Lý Vân trêu đùa nói:

- Nam nhân có thể đầu rơi máu chảy nhưng không thể rơi lệ, đây đâu phải tính cách của ngươi.

- Cứ để cho hắn khóc đi...!

Lữ Tuấn giống như u linh hiện ra trước người Lý Vân. Hắn nhìn Trương Đại Quốc rồi nói:

- Khóc lên đi, như thế có thể dễ chịu hơn một ít.

- Sao ngươi tới đây?

Lý Vân đảo tròn mắt, nói:

- Hắn là huynh đệ của ngươi, ngươi không có ý định giúp hắn một chút à, một đại thúc già khóc thương tâm như vậy, thật là đáng thương mà.

- Ngươi không hận hắn ư?

Lữ Tuấn hỏi:

- Hận?

Lý Vân sờ sờ mũi, hỏi ngược lại:

- Sao ta lại phải hận hắn? Ta chỉ thấy hắn có chút đáng thương mà thôi.

- Ngươi thật rộng lượng, ngoài dự kiến của ta đó.

Lữ Tuấn cười nói:

- Không phải ta rộng lượng, chỉ là ta nghĩ hắn đối với ta cũng không có bao nhiêu uy hiếp.

Lý Vân nói:

- Nếu như hắn có bản lĩnh giết ta, ta tất nhiên sẽ hận hắn, nhưng quan trọng là bây giờ hắn không giết được ta. Đúng, hắn nói hắn đã bán đứng linh hồn, ngươi biết kẻ kia là ai không?

- Biết!

Lữ Tuấn gật đầu:

- Ta biết, từ khi mới bắt đầu ta đã biết. Nhưng ta không thể nói cho ngươi biết kẻ kia là ai. Các ngươi sớm muộn cũng sẽ gặp mặt, số mệnh xoay vòng lại bắt đầu vận chuyển, chúng ta dù là ai cũng không thể ngăn cản.

- Ta biết ngay ngươi sẽ không nói.

Lý Vân hỏi:

- Trương Đại Quốc phải làm sao bây giờ? Cho dù thế nào ta cũng không muốn giết hắn, một nam nhân thích khóc, tiên nhân thích khóc, giết hắn ta cảm thấy có chút mất mặt.

- Trương Đại Quốc bị cừu hận che đậy, cho nên làm ra việc sai lầm, ta và ngươi đều không làm gì được nữa.

Lữ Tuấn thở dài một tiếng:

- Ta chỉ có thể mang ngươi rời khỏi đây thôi.

- Vậy hắn thì sao?

Lý Vân chỉ vào Trương Đại Quốc hỏi.

- Hắn tự có chỗ cho hắn đi...!

Lữ Tuấn nói.

- Đại thúc, về nhà trông trọt đi...!

Lý Vân lần thứ hai hô lên.

- Im miệng, ta đã nói ta không còn đường rút lui...

Trương Đại Quốc chột mạnh mẽ đứng lên:

- Chúng ta vẫn sẽ còn gặp lại...

Không đợi Lý Vân mở miệng nói lại, hắn đã biến mất không thấy bóng dáng.

- Nhớ đi tìm Lý quả phụ...!

Lý Vân quay về hướng hắn biến mất hét lên.

- Sau này hắn chính là kiếm tà...!

Thanh âm của Lữ Tuấn từ phía sau truyền đến, Lý Vân quay lại, nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn đều là tiếc hận cùng áy náy.

- Hắn thật sự không thể cứu vãn?

Lý Vân thờ dờ hỏi.

Lữ Tuấn có chút xúc động gật đầu:

- Đường là do hắn chọn, người khác không có quyền can thiệp, cho dù là ta cũng không thể.

Nói đến đây, Lữ Tuấn hí mắt, ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm nói:

- Thời gian một vạn năm lâu lắm, cảnh còn mà người mất, thương hải tang điền, tất cả so với trước đây đều khác biệt.

Hắn quay đầu lại nhìn Lý Vân, nói:

- Cố gắng phát triển yêu lực, ngươi cần phải trở nên càng mạnh hơn nữa...

Lý Vân miễn cưỡng đứng dậy, phui bụi bặm trên thân, nói:

- Cảm ơn ngươi đã nhắc nhở, ta sẽ cố gắng. Đúng, ngươi có biết ở vùng tỉnh thành ngoài Hồng gia cùng Yến Tử ra còn có Ma tộc lợi hại nào không?

- Ta không biết...!

Lữ Tuấn lắc đầu, đối với Lý Vân cười ả ý một cái:

- Nên đối mặt thôi, ngươi sớm muộn gì cũng phải đối mặt với nó.

- Ta cảm giác ngươi nói chuyện sao giống một tên thần côn lừa đảo vậy...!

Lý Vân tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 99: Cảm nhận bộ đề tâm kinh

- Ha hả, hay là đi thôi!

Lữ Tuấn đột nhiên cười nói:

- Hồ ly tinh mang theo hóa yêu, linh yêu tới, xem ra người không cần ta mang người đi trở về, ta phải đi.

- Có thời gian chúng ta tâm sự?

Lý Vân hỏi.

Lữ Tuấn thân ảnh đã không rõ, nhưng thanh âm vẫn còn tiếp tục truyền đến:

- Tiền Quỹ tiêu khiển, tùy thời đại giá!

- Chết tiết đồ ngựa đực!

Lý Vân nhìn phương hướng thanh âm mắng một câu.

Thời gian không dài, bọn Vương Trân Trân quả nhiên tới. Mắt thấy Lý Vân vô sự, lại không thấy bóng dáng kiếm tiên, Tam Yêu đều cảm thấy kỳ quái.

Tần suất bêu môi đi tới:

- Thế nào đều đã đánh xong?

Vương Đại Sơn còn cảnh giác nhìn chung quanh một chút, lên tiếng hỏi:

- Hẳn là trọng thương, mùi máu tươi đậm đặc.

Hồ ly tinh thì trực tiếp đi hướng Lý Vân, ngọc thủ khoác lên cổ tay Lý Vân, giúp hắn xem mạch, kiểm tra thương thế. Một lát sau, nàng thở ra một hơi thật dài, xem ra Lý Vân đích xác không có gì đáng ngại.

- Lão bản, lão đại không có sao chứ?

Hóa yêu đi lên cột lốc mà hỏi thăm. Trong con người không che dấu sự quan tâm. Vương Đại Sơn đối đãi làm yêu quái đều là như thế, chỉ cần người tốt với ta, ta liền đối tốt với người. Người cho ta ba phần quan tâm, ta cho người thập phần chân tình.

- Không có gì đáng ngại, chỉ là hao tổn lực nhiều lắm, trở lại tu bổ một chút, tĩnh dưỡng vài ngày liền không sao.

Vương Trân Trân cười nói:

- Chúng ta trở về đi.

Đoàn người đi tới chân núi, lại phát hiện nơi này căn bản không gọi được xe taxi. Tần suất nói thầm:

- Kiếm tiên tên khốn kiếp kia cũng thật là, thế nào liền chọn cái địa phương này, này phải mất bao lâu mới về được.

- Là ta dẫn hắn tới được.

Lý Vân ngượng ngùng nói.

Tần suất nghe vậy, cấp bách ngẩng đầu nhìn trời, nhìn ra được, hắn cũng có chút xấu hổ.

Hồ ly tinh thì hung hăng trừng Tần suất.

Hóa yêu nhếch miệng cười nói:

- Chờ trừ tiền lương đi....

- Đi ra lẫn lộn, sớm muộn muốn còn...

Tần suất bị ai cảm khái một tiếng.

- Chúng ta làm yêu quái, thi triển thân pháp đi, dù sao nơi này cũng không ai.

Ngừng một chút, Hồ ly tinh đề nghị.

- Tốt, tốt... nên như vậy, chúng ta nguyên bản chính là yêu quái.

Tần suất vội vàng phụ họa.

...

Sau khi trở về, Lý Vân gọi cho lão hòa thượng. Dem sự tình nói một chút, để bọn họ truy tra độc thủ sau màn đó này.

Đồng thời, hắn đem sự tình kiểm tiền thành tà kiểm cũng nói cho lão hòa thượng. Trí Hoằng đại sư nghe vậy, giọng nói liền trở nên nghiêm túc. Sự tình dường như đã nằm ngoài phạm vi dự đoán của hắn.

Hai người vừa cẩn thận hàn huyên vài câu, Trí Hoằng đại sư nói cho Lý Vân, làm cho hắn trong khoảng thời gian này gia tăng tu luyện, để ứng phó thế cục càng thêm nguy hiểm.

Vài ngày sau đó, Hồ ly tinh đối với Lý Vân dốc lòng chiếu cố, hai ngày đầu đều cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, hai mươi tư tiếng đồng hồ cho hắn trong bốn tám ngâm rượu thuốc. Dem độc thương trong cơ thể bức ra hết, hắn bị Hồ ly tinh an bài ở mình khuê phòng dốc lòng điều dưỡng.

Vì thế, Vương Trần Trần giúp Lý Vân xin một ngày nghỉ. Theo phòng khám thuốc Đông y khai trương, nàng kết bạn quan to quyền quý cũng là ngày càng nhiều. Sự tình xin nghỉ, cô ta có thể làm thỏa đáng, không cần hòa thượng ra tay nữa.

Thời điểm ngày thứ tư, tiểu hòa thượng đại biểu chùa Bạch mã cùng Trí Hoằng đại sư tới thăm Lý Vân, đồng thời đem theo chút đan dược. Sau khi được Hồ ly tinh tỉ mỉ giám định, tự mình hầu hạ Lý Vân ăn vào.

Tiểu hòa thượng nhận được mệnh lệnh đến đây hầu hạ Lý Vân vài ngày. Thế nhưng mắt thấy Hồ ly tinh đảm nhiệm nhiều việc, hắn phát hiện mình thật vô dụng, liền cáo từ.

Trước khi đi, hắn lần thứ hai căn dặn, muốn Lý Vân gia tăng tu luyện. Đồng thời, hắn cho Lý Vân để lại một bản viết tay Bồ Đề Tâm Kinh cảm ngộ thiên.

Mặc dù bây giờ tình huống độc thủ còn không hiểu nhiều lắm, bất quá có thể khẳng định là, đối thủ rất mạnh rất lợi hại.

Thời điểm cuối tuần, thân thể Lý Vân, yêu lực đã khôi phục tới đỉnh phong. Dựa theo bản ý hắn, là dự định rời khỏi khuê phòng Hồ ly tinh. Nhưng người ta chết sống không đồng ý. Cần phải làm cho Lý Vân ở vài ngày. Đương nhiên, Hồ ly tinh gần nhất đều là ở phòng ngủ nghỉ ngơi.

Dù sao hai người quan hệ còn không có chính thức xác định, ở chung hơi sớm.

Buổi tối, Lý Vân ngồi xếp bằng, tỉ mỉ tìm hiểu Bồ Đề Tâm Kinh. Đủ hao tổn hai giờ mấy, hắn mới xem xong này bản viết tay cảm ngộ thiên.

Nói thật, nội dung không sai, đối với Bồ Đề Tâm Kinh tu luyện có trợ giúp rất lớn. Lý Vân âm thầm cảm kích lão hòa thượng, lần này phỏng chừng bọn họ phải xuất huyết. Trước đây hắn đã từng nhắc qua việc này, có người nói cái này ngưng tụ lịch đại cao tăng tâm huyết cảm ngộ thiên, chỉ có chủ trì phương trượng mới có thể xem. Không nghĩ tới, hắn cư nhiên không tiếc cho mình.

Đương nhiên, cái này cũng đồng thời nói rõ một vấn đề.

Thế cục trước mắt rất nghiêm trọng.

Dem cảm ngộ thiên chăm chú nhớ kỹ, Lý Vân lập tức đem này bản viết tay bản cảm ngộ thiên chán vờ. Hắn biết rõ, lão hòa thượng cho hắn viết tay bản chính là cái này ý tứ.

Pháp bắt truyền ra ngoài.

Trước kia, thời điểm tu luyện Bồ Đề Tâm Kinh, Lý Vân chỉ có thể kích phát yêu lực trong cơ thể. Mà hôm nay, lại có thể hấp thu trong thiên địa tinh hoa linh khí. Tuy rằng địa cầu sinh thái cân đối sớm đã bị phá hư không còn hình dáng, nhưng ít nhiều vẫn là có chút linh khí. Thời điểm Lý Vân vận khởi Bồ Đề Tâm Kinh, liền có thể cảm giác được một tia hơi yếu linh khí từ bốn phương tám hướng vọt tới, xuyên thấu da, ngấm vào cơ thể, tiến vào kinh mạch, cuối cùng chảy vào đan điền của hắn, chuyển hóa thành yêu lực.

Đương nhiên, Lý Vân trong cơ thể yêu lực cùng yêu quái khác cũng bất đồng, trong đó cũng không có yêu khí. Ngược lại thì nghiêng về phật gia hơn, từ bi hơn.

Lý Vân vừa mừng vừa sợ, nguyên bản hắn còn lo lắng làm yêu quái hắn tu luyện Bồ Đề Tâm Kinh sẽ lực bất tòng tâm, không phải kể lâu dài. Thế nhưng từ tình huống hiện tại xem, loại lo lắng chỉ dư thừa.

Chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, Lý Vân dẫn dắt yêu lực trong cơ thể theo kinh mạch chậm rãi vận hành. Yêu lực từ đan điền xuất phát, theo kinh mạch đến mi tâm, lại theo kinh mạch chảy về phía đầu, cuối cùng trở lại đan điền, hoàn thành một cái tuần hoàn. Mỗi một cái tuần hoàn xưng là một cái

Chu Thiên, yêu lực mỗi lần vận hành một Chu Thiên, thoáng lớn mạnh chia ra.

Theo yêu lực không ngừng vận hành, Lý Vân cảm thấy cả người ấm áp, cả người thoải mái.

Tu luyện vẫn còn tiếp tục, chút bất tri bất giác, Lý Vân tiến vào cảnh giới vong ngã, trong đầu ngoại trừ Bồ Đề Tâm Kinh, không có tạp niệm. Trong cơ thể yêu lực lúc này cũng không cần tận lực khu động, mà là tự động theo kinh mạch ở tứ chi bách hải tuần hoàn.

Thời gian chậm rãi đi qua, linh khí ủa ra hướng Lý Vân cũng càng ngày càng nhiều, cuộn cuộn không ngừng. Ngay cả hòa yêu thủ hộ ở cửa cũng có thể cảm giác được linh khí tràn đầy. Tham lam được hít một hơi, Vương Đại Sơn vội vàng ở cửa ngồi xếp bằng hít tí canh cạn.

Nếu mà lúc này bên trong gian phòng có người liền sẽ phát hiện Lý Vân quanh thân bị một đạo kim quang thánh khiết bao vây, thật là thần kỳ không gì sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Tu luyện đột phá

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lý Vân tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong Bồ Đề Tâm Kinh. Hắn cũng không biết, từ lúc hắn tu luyện bắt đầu cho tới hôm nay, đã qua bốn ngày. Tần suất, Vương Đại Sơn, Hồ ly tinh, tiểu hoà thượng ở cửa đã lo lắng chờ hai ngày, bởi vì hai ngày đầu, bọn họ cũng không có quá mức lưu ý. Chẳng đến ngày hôm qua, Hồ ly tinh mới bối rối. Vốn định phá cửa mà vào, ai có thể nghĩ, chỉ cần đụng tới cửa thì nhất thời có một cỗ kim quang phát gia đưa bọn họ văng ra.

Tình huống bất đắc dĩ, Hồ ly tinh thông tri chùa Bạch mã. Tuệ Viễn chạy tới, đồng dạng không có cách nào mở cửa phòng. Thông qua điện thoại hội báo cáo, Trí Hoằng đại sư báo mọi người, chờ...

Mãi cho đến thời điểm ngày thứ năm, Lý Vân tu luyện như trước không có dừng lại. Người ngoài cửa ở cấp bách, trong phòng Lý Vân đã sốt ruột. Bởi vì theo linh khí cuộn cuộn không ngừng tiến vào, hắn phát hiện kinh mạch của mình đã không cách nào thừa nhận rồi. Lúc này, hắn có thể cảm giác được trong kinh mạch bành trướng đau khổ.

Lý Vân lúc này cũng ý thức được, cơ thể mình vẫn chưa xong thiện, muốn tiến một bước đột phá, thật sự quá khó khăn.

Hắn muốn dừng tu luyện, thế nhưng tâm thần vẫn đắm chìm trong Bồ Đề Tâm Kinh, căn bản là không cách nào dừng lại.

Lý Vân trước kỳ thực cũng là bỏ quên. Hắn cần làm hắn là kinh dịch tẩy tủy, mở rộng kinh mạch. Thì có thể tu luyện tiếp rồi, năng lực tu luyện làm ít công to.

Phải biết rằng, Bồ Đề Tâm Kinh thế nhưng là một môn pháp quyết tu luyện cực kỳ bá đạo. Pháp quyết này mặc dù tại thời kỳ viễn cổ, cũng là pháp quyết tu luyện số một số hai.

Hôm nay Lý Vân càng nhìn lại lịch đại cao tăng thể ngộ, đối với lĩnh ngộ pháp quyết đã lên đến cảnh giới toàn mới. Tuy rằng lúc này Lý Vân tu luyện pháp quyết có thể dùng tốc độ kinh người để thăng thực lực, thế nhưng hắn không cách nào tiếp nhận được lúc tu luyện, yêu lực tăng vọt làm cho kinh mạch cùng thân thể mang tới áp lực thật lớn.

Dĩ nhiên, đây cũng chính là Lý Vân. Bản thân hắn thể chất siêu cường. Nếu đổi thành người bình thường, giống yêu khác, sợ là sớm bạo thể.

Lúc này, Lý Vân trong cơ thể kinh mạch đều đã bị yêu lực bế tắc. Mặc dù như thế, linh khí bốn phía vẫn ở chỗ cũ cuộn cuộn không ngừng tiến vào thân thể hắn. Việc này, cảm giác thoải mái đã không còn, thay vào đó là thống khổ.

Lý Vân cắn chặt răng, nắm chặt nắm tay, thừa nhận khó chịu cùng đau nhức, mồ hôi lạnh không ngừng từ thái dương toát ra. Trong lòng hắn phi thường rõ ràng, kinh mạch của hắn đã đến biên giới bạo liệt, thật sự nếu không thể phát tiết trong cơ thể, hắn rất có thể sẽ bạo thể mà chết.

- Phanh!"

Một tiếng, Lý Vân đau khổ giãy dụa, tâm thần cuối cùng từ Bồ Đề Tâm Kinh trốn ra. Hầu như ở cùng thời khắc đó, hắn đình chỉ tu luyện. Về sau. Hắn một cước đá mở cửa phòng, bắt chập mọi người lên tiếng kêu gọi, thân hình hóa thành một đạo thiểm điện hướng phía ngoài cửa chạy đi. May là lúc này chính là buổi tối. Hắn cấp tốc chạy trốn mới không khiến người khác chú ý.

Thời gian không lớn, hắn đã chạy trốn tới vùng ngoại ô.

- Âm âm!

Hai tay nắm lại, Lý Vân hướng phía gò núi kia đánh tới, một luồng đạn pháo phát ra tiếng âm hưởng trong nháy mắt. Hắn hi vọng dùng cách này để phát

tiết yêu lực trong cơ thể mình.

Gần như cử động điên cuồng, rất nhanh thì hiệu quả xuất hiện, trong cơ thể áp lực kinh mạch nhất thời liền buông lỏng rất nhiều.

Ngay thời điểm hần vừa mới phát tiết, đoàn người Hồ ly tinh cũng đuổi đến. Lý Vân thấy tiểu hòa thượng ở đó, vội vàng nói:

- Gọi điện thoại cho lão hòa thượng, nói cho hần việc này.

Mọi người thấy trước mắt như là bị đạn pháo oanh tạc qua gò núi, cũng hít một hơi, cái này là bao nhiêu lực lượng a.

Tiểu hòa thượng ngây người ngẩn ngui sau đó, vội vàng liền bấm số chùa Bạch Mã, đem tình huống nơi này nói một lần. Lão hòa thượng biểu thị mười phút dẫn người chạy tới.

- Các người đi trước, ta lưu lại giải quyết tốt hậu quả! Gây ra động tĩnh lớn như vậy, phỏng chừng ngành chính phủ hần là rất nhanh thì sẽ chạy tới. Tuệ Viễn giục mọi người rời đi.

...

Sự kiện vùng ngoại ô gò núi nổ tung, đích xác rất nghiêm trọng, ngay cả tỉnh thành quân khu đặc chủng phân đội, bộ tư lệnh đặc chiến phân đội đều kinh động. Cũng may lão hòa thượng đúng lúc tới, đem mọi chuyện đề xuống, lúc này mới không có gây ra chuyện gì.

Thông qua chuyện này, Trí Hoàng đại sư cũng phát hiện một vấn đề. Lý Vân ngoại trừ trong cơ thể yêu lực cần phải kích phát, đồng dạng, thân thể hần cũng phải tiến một bước rèn luyện, khai phá. Muốn đạt được cảnh giới đại yêu năm đó, còn có một đoạn đường rất dài cần phải đi. Cho dù thế nào đi nữa.

Bởi vì bận rộn sự tình, lão hòa thượng cũng không có đi theo Lý Vân nói chuyện, chỉ thông qua điện thoại nói vài câu. Cho chính hần hiểu rõ, cẩn thận một chút.

Lý Vân cũng là nhận thức được mình không đủ. Liên tiếp vài ngày, ngoại trừ đi học ra, phần lớn thời giờ đều tổn hao ở tẩy mao phạt tủy. Hiện nay xem lại, hiệu quả còn không được rõ ràng. Nhưng hần phát hiện, tu luyện dễ dàng hơn trước, kinh mạch của hần được nói rộng ra rất nhiều. Tính dai cũng cường hần một chút.

Hần đang suy nghĩ, mình là hay không tiếp tục tiến hành tu luyện, dùng cách này để đạt kích thích kinh mạch.

Sau đó theo cuộc sống, hần dựa theo ý nghĩ của chính mình tiến hành rồi ném thử. Tuy rằng mỗi lần đều là thống khổ, nhưng đạt được hiệu quả lại rõ ràng nhất.

Trong nháy mắt, đã đến tết âm lịch. Lý Vân cũng ở trường học tham gia xong cuộc thi cuối kỳ, tiến hành nghỉ đông bốn mươi ngày.

Ngày đó tan học, Nhâm Hiểu Nguyệt yên lặng sau lưng Lý Vân, dường như muốn nói với hần chút gì đó, nhưng thủy chung không có mở miệng. Cuối cùng vẫn Lý Vân chủ động quay đầu lại cùng Nhâm Hiểu Nguyệt lên tiếng chào hỏi, hàn huyên vài câu liền rời đi.

Ngày nghỉ đối với Lý Vân mà nói, bản thân ý nghĩa cũng không phải rất lớn.

Bạn học khác nghỉ có thể trở về cùng người nhà đoàn tụ.

Thế nhưng Lý Vân không có người nhà.

Hần vẫn ở phòng trọ.

Bất quá cùng Hồ ly tinh chung sống một đoạn thời gian, tuy rằng tầng vách ngăn chưa phá, nhưng quan hệ của hai người đã không thể so với dĩ vãng.

Muốn nói người thân nhất, Hồ ly tinh đích thật là như một người.

Ngoài ra, hỏa yêu, linh yêu cùng hần chung đụng cũng không sai. Thậm chí có thể xem như huynh đệ vậy.

So với năm đó cô độc một mình, tình huống hiện tại coi như là không tệ.

Hôm nay là tháng chạp hai mươi ba, lại xưng "Năm cũ", là ngày dân gian cúng ông táo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Mỹ nữ đều là oan gia

Lý Vân là đại yêu, cho nên hắn không tin cái gì tảo Vương gia, đối với cúng ông táo phong tục càng cảm thấy không thú vị. Vương Trân Trân là yêu, tự nhiên cũng không kính nể tảo vương thần. Bất quá nàng lại thích cúng ông táo. Cho nên, lúc xế chiều, nàng cũng để cho Vương Đại Sơn đi mua toàn bộ đồ cúng ông táo, dự định người cả nhà cùng nhau cúng ông táo.

Đưa táo, hoàng hôn vào đêm là lúc cử hành. Người một nhà tới trước phòng bếp, mang lên bàn, hướng thiết lập tại táo bích điện thờ tảo Vương gia kính hương, bày các loại bánh trái cùng kẹo đường mạch nha. Dùng đường mạch nha cung phụng tảo Vương gia, là làm cho lão nhân gia ông ta ngọt ngào miệng.

Thời điểm kính hương, Lý Vân xem thường, Vương Đại Sơn cũng không có hứng thú. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là Hồ ly tinh cùng Tàn suất cùng nhau kính hương. Đợi được nghi thức cử hành hoàn tất thời điểm phân đường, mèo yêu lại là người thứ nhất vọt đến la hét muốn ăn đường.

Hồ ly tinh đối với tiểu mao đầu vẫn là tốt vô cùng, không nói hai lời, chọn một khối lớn nhất đường mạch nha cho nó. Tiểu mao đầu tiếp nhận đường mạch nha liền hướng trong miệng ăn, kết quả hai cái móng vuốt toàn bộ dính vào đường mạch nha, chọc cho mọi người một trận cười to.

Đưa táo sau khi xong, Vương Trân Trân đề nghị đi ăn bữa cơm đoàn viên toàn gia. Nhân viên bao gồm hóa yêu, linh yêu, còn có nàng cùng Lý Vân. Tiểu mao đầu bảo đảm không nói lời nào, cũng được phép đi.

Mọi người ở đây thương lượng thời điểm đi nhà hàng nào, Hồng gia điện thoại tới. Hắn mời Vương Trân Trân, Lý Vân đi dự tiệc. Nói là đi ôn chuyện. Thuận tiện có thể cùng Lý Vân nói chuyện tình Ma tộc.

Lý Vân thoáng do dự một chút liền đáp ứng.

Có hai lý do, thứ nhất, có người mời ăn, không thể không đi. Thứ hai, Hồng gia trong điện thoại đã ám chỉ qua, Lý Vân nếu đi, mới có thể biết tin tức Ma tộc khác.

Chỉ bằng vào điểm thứ hai, Lý Vân đã cảm thấy đi có giá trị.

Đương nhiên, Lý Vân cũng biết, Hồng gia đây là ý không ở trong lời. Hắn đối với trần ty căn bản không có hết hy vọng. Xét thấy loại tình huống này, Lý Vân liền chuẩn bị chiêu sách.

Trong điện thoại, Lý Vân nói cho Hồng gia, trừ hắn ra cùng Hồ ly tinh ra, còn có hai người muốn đi, hy vọng có thể nâng cốc đồ ăn chuẩn bị sung túc. Hồng gia vui vẻ đồng ý.

Chờ Lý Vân cúp điện thoại sau đó, tiểu mao đầu cử móng kháng nghị:

- Lão đại, ngươi dường như không có tính ta a...

- Thiệt a!

Tàn suất nhân cơ hội chèn ép:

- Vẫn mèo mà thôi, cũng muốn dự tiệc? Ngươi thành thật kiếm góc nào đó bắt chuột đi...

- Hừ!

Tiểu mao đầu bây giờ đã học thông minh, dưới tình hình chung, cũng không cùng Tàn suất đấu võ mồm. Một mình hắn, một người nói lên vài câu không thú vị liền câm miệng.

...

Tám giờ tối, mọi người đứng giờ từ trong nhà xuất phát. Vương Trân Trân đổi lại một thân dương nhung áo ba-đờ-xuy màu đỏ bó sát người, hạ thân đồng dạng quần màu đỏ bó sát người, phối hợp cặp giày màu đỏ, cả người phong tình vạn chủng. Mới ra đại môn sân, liền hấp dẫn vô số đôi mắt. Nàng đi bên cạnh Lý Vân, trên mặt có một tầng nhàn nhạt đỏ ửng, môi anh đào kêu gọi tràn đầy quyến rũ.

Địa điểm Phó ước là quán bar Tiền Quý.

Bởi vì là năm cũ, nơi này sinh ý càng nóng nẩy. Bãi đỗ xe đều là các loại xe đẹp. Khách vắng lại đủ loại thành phần.

Khi thời điểm bọn hắn xuất hiện ở cửa, Hồng gia cùng Yến Tử đã ra đón. Hồng gia thân người mặc đường trang, có vẻ lão luyện, phúc hậu. Mà Yến Tử còn là một bộ đồ chức nghiệp vàng nhạt, hiện ra hết sự lão luyện cùng quyền rũ.

- Hoan nghênh, hoan nghênh!

Hồng gia ánh mắt chuyển hướng Vương Trân Trân kinh diễm không gì sánh được, vội vàng liền hướng nàng đưa tay, ý đồ nắm tay. Nhưng khi hắn chú ý tới Lý Vân dường như trên mặt biểu tình không phải tốt, đột nhiên đem phương hướng vừa chuyển, trực tiếp nắm lấy cánh tay Lý Vân.

Lý Vân đối với Ma tộc mơ ước Hồ ly tinh cũng không có ác cảm gì, sau khi bắt tay tùy tiện nói vài câu không có ý nghĩa. Liền trực tiếp đi vào trong.

Yến Tử vốn định nói vài câu, lại không có cơ hội.

- Miêu!

Tiểu mao đầu sắc sắc nhìn Yến Tử, dùng ánh mắt sắc lang như nhân loại nhìn chòng chọc nàng vài lần. Đồng thời âm thầm cùng lão bản làm một cái so sánh, mỗi người mỗi về a.

- Đi Mẩu Đan các!

Hồng gia cười ha hả vì mọi người dẫn đường.

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt Hồng gia ở trên người Tần suất, Vương Đại Sơn tỉ mỉ quan sát vài lần. Nhìn ra được, hần đối với Vương Đại Sơn dường như càng cảm thấy hứng thú một chút.

Vương Đại Sơn bị hần nhìn cả người không được tự nhiên, mở to hai mắt hỏi:

- Vị Hồng gia này..... Ta cũng không phải đại cô nương, đáng giá ngươi nhìn như vậy sao?

Tần suất còn lại là gương mặt cười xấu xa.

Vương Đại Sơn dường như ý thức được cái gì, vội vàng xua tay:

- Ta giới tính thập phần bình thường a.

Lời này vừa ra, bên trong gian phòng nhất thời truyền ra một trận cười. Ngay cả Hồ ly tinh đều hé miệng cười khê. Lý Vân cũng cảm thấy sự chất phác Vương Đại Sơn có đôi khi thật hài hước.

- Ta thế nào cảm giác ngươi giống một người.

Hồng gia như là tự nói giống nhau.

Vương Đại Sơn nghe vậy, trong con ngươi nhanh chóng hiện lên một đạo giáo hoạt. Không phải người đặc biệt chú ý, cũng sẽ không nhìn ra. Thoáng qua trong lúc đó, ánh mắt của hần như trước khôi phục bình thường. Cộc lốc cười:

- Có thể là ta có một cái khuôn mặt đại chúng đi... Bất quá ta lại là lần đầu tiên thấy ngươi.

- Xin lỗi, xin lỗi, có thể là ta nhận lầm người.

Hồng gia ngượng ngừng cười cười.

- Tiểu Lý, ngồi cạnh ta này, chúng ta hảo hảo tâm sự.

Yến Tử quẹo rũ cười cười, hướng Lý Vân vẫy tay.

Vương Trần Trần nhìn chằm chằm Yến Tử nói:

- Thế nào? Một chút thời gian thì không được, Ma Nữ rốt cuộc là Ma Nữ, dâm tính như vậy....

Vương Trần Trần một câu nói ngược lại làm cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

- Ngươi mới dâm tính? Hồ ly tinh a.....

Yến Tử trong lòng ác ác nghĩ đến.

- Dù cho ta là Hồ ly tinh, cũng mạnh hơn ngươi nhiều.

Vương Trần Trần nhìn chằm chằm Yến Tử nói:

- To lớn lãnh thiên, ngươi xem ngươi mặc thật phong tao a..."

- Hồ ly tinh, ngươi nói chuyện khách khí một chút.....

Yến Tử hơi có chút động khí.

- Với loại đàn bà không biết xấu hổ, có cái gì khách khí.

Hồ ly tinh lật lên bạch nhãn nói.

- Ngươi hơi quá đáng!

Yến Tử đột nhiên liền nhặt lên trước người một cái băng ngồi liền hướng Hồ ly tinh đập tới.

- Không được chọi trứng nàg!

- Tinh táo!

Lý Vân cùng Hồng gia đồng thời đem Yến Tử cản lại.

- Không có ý nghĩa...

Mèo yêu thâm thì trong miệng, nữ nhân chính là phiền phức. Không phải chỉ là một nam nhân thôi sao, cũng chả có thâm cừu đại hận đi.

- Yến Tử, ngươi không được hồ đồ.

Hồng gia khiến trách thuộc hạ, lập tức quay đầu hướng Vương Trân Trân nói:

- Thật sự là xin lỗi a... Là ta không có điều giáo tốt thuộc hạ để ngươi chê cười.

Hồ ly tinh hừ một tiếng, không để ý đến Hồng gia.

Hồng gia tự giác cũng không thấy thù vị liền đưa ánh mắt chuyển hướng Lý Vân, nói:

- Ta đã an bài rượu và thức ăn, đợi lát nữa chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Tin tưởng, chúng ta sẽ nói trọng tâm câu chuyện.

- Chỉ hy vọng như thế!

Lý Vân khá có thâm ý mà nói.

Vương Đại Sơn đại đại liệt liệt nói:

- Nếu đều là bằng hữu, ta liền không khách khí, Hồng gia, năm nay là năm cũ, mọi người tận hứng mới tốt. Hi vọng các ngươi rượu và thức ăn có thể bảo chất bảo lượng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Có thể là la sát

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời liền nở nụ cười. Trước không khí có chút khẩn trương lúc này cũng biến thành dễ dàng hơn.

"Ta vẫn cảm thấy ngươi nhìn quen mắt!"

Hồng gia ánh mắt lần thứ hai dừng trên người Vương Đại Sơn, cảm giác có chút quen thuộc. Bất kể là giọng nói hay là thần thái kia, thậm chí ngay cả này tướng mạo đều có vài phần quen thuộc. Chỉ là nhất bán hội, Hồng gia cũng vô pháp xác định, mình đã từng thấy hắn ở đâu đó.

"Dù sao ta cũng không biết ngươi!"

Vương Đại Sơn lẩm bẩm nói.

Đúng vào lúc này, phục vụ viên mang thức ăn gõ cửa tiến đến, Hồng gia liền không nói gì thêm.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Lý Vân cũng âm thầm lưu tâm đứng lên. Hắn luôn cảm thấy Hồng gia không thể nào ăn nói lung tung. Hắn có thể nói như vậy, tự nhiên có đạo lý của hắn. Hơn nữa, hắn cảm thấy Vương Đại Sơn có chút cố ý lảng tránh.

Hồng gia xuất thủ coi như dứt khoát, một bàn đồ ăn, hoàn toàn là dựa theo quy cách khách sạn năm sao bài biện. Com rượu trên bàn đồ ăn, sắc hương vị câu toàn. Chỉ cần nhìn, ngửi một cái, cũng đã làm người chảy nước miếng. Vương Đại Sơn mắt đều sáng lên. Nếu không phải Tần suất âm thầm ngăn cản hắn, phỏng chừng hòa yêu sớm khai đao a.

"Meo meo ô!"

Tiểu mao đầu kháng nghị:

"Vì sao không chuẩn bị một phần cho ta..."

Tuy rằng trước khi đi, Lý Vân không cho hắn nói. Bất quá không có ai là bình thường trong phòng này, không phải yêu quái liền ma quỷ, một con mèo nói chuyện cũng không tính là gì. Mở miệng nói chuyện cũng không có gì không được.

"Đến bên ta này, tỷ tỷ giúp người đĩa rau!"

Yến Tử hướng mèo yêu ngoác.

Tiểu mao đầu rất muốn đi qua, bất quá lo lắng đến mình sau này còn muốn theo Hồ ly tinh, liền cự tuyệt:

"Meo meo ô, mao đầu lão bản sẽ vì ta đĩa rau."

Vương Trân Trân cười cười:

"Coi như người thức thời."

Mắt thấy trên bàn thuốc súng nổi lên bốn phía, Hồng gia vội vàng kêu mọi người dùng bữa. Vương Đại Sơn nghe được Hồng gia nói, như là quân nhân nghe được mệnh lệnh, trước tiên gấp đĩa rau ăn trước.

Sau cơm no rượu say. Hồng gia ngẩng đầu nhìn Lý Vân, đột nhiên nói:

"Ta nghĩ tới một người... Hắn khả năng chính là người người muốn tìm."

"Phải không?"

Lý Vân trong lòng căng thẳng, vội vàng truy vấn:

"Rốt cuộc là ai? Nói cho ta biết."

"La Sát!"

Hồng gia chậm rãi nói ra hai chữ.

Nháy mắt, trong phòng một mảnh âm hàn, giống như rơi vào hầm băng.

Đây là Lý Vân lần thứ hai nghe được tước danh La Sát.

Lần trước lão hòa thượng còn kêu hắn chú ý La Sát, đồng thời tìm kiếm hạ lạc thần binh Phệ Hồn. Mấy ngày nay, hắn luôn chú ý, nhưng vẫn không có tin tức. Không nghĩ tới hôm nay từ trong miệng Hồng gia lần thứ hai nghe được La Sát.

"La Sát?"

Đang dùng cơm Vương Đại Sơn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Hồng gia:

"Người là nói cái tên cầm trong tay thần binh Phệ Hồn, đánh lên thiên đình, muốn đem Ngọc đế đập xuống. Sau đó Ngọc đế chỉ nữ hiền kế, giả ý hiến thân La Sát, để La Sát bị đánh vào Địa Ngục..."

Vương Đại Sơn nói thầm:

"Không phải vĩnh viễn không xoay người sao?"

Hồng gia tiếp lời đề nói:

"Chỉ có hắn, bằng vào thần binh Phệ Hồn, mới có thể cho người khác Vĩnh Sinh... tình huống Tà kiếm tiên ta cũng biết. Xuất hiện tình huống như vậy, chỉ có thể là La Sát."

"Vì sao không phải Minh Vương?"

Tần suất phát sinh nghi vấn.

"Minh Vương chỉ có thể đoạt mạng sống con người, nhưng không cách nào ban thưởng người Vĩnh Sinh. Mà Tà Thần La Sát nhưng có thể làm được."

Hồng gia thờ dài một tiếng, nói:

"Ta hoài nghi La Sát ở Địa Ngục đã chiếm được Thượng Cổ từ thần truyền thừa. Nói như vậy, hắc hiện tại hẳn là như hổ thêm cánh..."

"Thật lợi hại như vậy?"

Hồ ly tinh cũng không khỏi nhún mày.

"Ừ!"

Hồng gia nghiêm túc gật đầu, nói:

"Nếu quả thật La Sát hiện thế, cuộc sống yên tĩnh của chúng ta liền chấm dứt."

Nói đến đây, Hồng gia đưa mắt nhìn sang Vương Trân Trân, nói:

"Thập đại thần binh không đơn giản hiện thế, một khi xuất thế liền thiên hạ đại loạn. Tựa như Thần Nông xích trong tay người... Mặc dù là thần binh cứu người, nhưng sự xuất hiện của nó, như trước đại biểu cho bất tường."

Vương Trân Trân liếc mắt trừng Hồng gia, không nói gì thêm.

"Người có thể chứng thực sao?"

Lý Vân hỏi.

Hồng gia tự nhiên hiểu được Lý Vân hỏi cái gì, cười khổ nói:

"Chỉ là một suy đoán, tạm thời còn không có bất kỳ chứng cứ. Bất quá ta nhắc người phải cẩn thận. Dù sao La Sát cũng không phải Thần Ma. Rất khó đối phó. Được rồi, ta mấy ngày hôm trước vừa mới phát hiện Artemis, thân muội muội Apollo... Một nữ nhân rất đẹp. Nếu mà người cảm thấy hứng thú nói, đi xem thử..."

"Đi đâu có thể nhìn thấy hắn?"

Lý Vân theo bản năng hỏi thăm một câu.

"Có thể gặp không thể cầu!"

Hồng gia khẽ cười một tiếng:

"Liên xem giữa các người có duyên phận hay không... nữ lang tóc vàng, vóc người thập phần nóng nảy a."

"Chúng ta đi!"

Vương Trân Trân đột nhiên đứng dậy.

Tiệc rượu trong không khí quái dị liền kết thúc.

Muốn nói thu hoạch lớn nhất là Vương Đại Sơn cùng Tần suất, bữa ăn hôm nay đích xác rất ngon.

Lý Vân bên này cũng là thu hoạch không nhỏ, mặc kệ nói như thế nào, cuối cùng đã biết một cái phương hướng cơ bản. Đương nhiên cũng rất buồn cười. Dù sao La Sát cũng không thể đối phó đơn giản.

Lúc trước khi ra cửa, Yên Tử đi đến. Hướng về phía Lý Vân quyến rũ cười:

"Ta sẽ không bỏ qua cho người..."

Lý Vân nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến. Hồ ly tinh gương mặt cười nhạt. Vương Đại Sơn, Tần suất thần tình xem trò vui. Tiểu mao đầu còn lại là gương mặt hoang mang.

Trên đường về nhà, hắn không chậm trễ chút nào bấm điện thoại của lão hòa thượng, đem chuyện tình La Sát nói với hắn. Để cho chùa Bạch Mã bọn họ gần nhất cũng đề phòng, cẩn thận một chút.

Bên đầu điện thoại kia lão hòa thượng yếu ớt thở dài:

"Tôi cùng hãy để cho hắn đi ra... Tiểu tử, gia tăng tu luyện đi... Nếu mà Hồng gia cảm giác không sai, ta nghĩ chúng ta cũng sẽ rơi vào giữa đại phiền toái."

...

Đi vào sân, Vương Trân Trân chủ động mời Lý Vân đi phòng khách nàng. Ngồi vào chỗ của mình sau đó, Vương Trân Trân vì Lý Vân rót một chén hồng trà. Sau đó liền ngồi ở bên cạnh hắn, nghiêng đầu hỏi:

"Nhìn ra được, người đối với xử nữ chi thần Artemis cảm thấy hứng thú a....."

"Cũng không phải, chỉ muốn xem nữ thần rốt cuộc là cái bộ dáng gì?"

Lý Vân nhẹ cười nói.

"A!"

Vương Trân Trân lên tiếng, lập tức hỏi:

"Người tin tưởng Hồng gia nói sao?"

"Người là nói La Sát?"

Lý Vân hỏi.

"Ừ!"

Vương Trân Trân phân tích nói:

"Có lẽ là hắn có ý biên đạo nên, mục đích chỉ là vì mượn cơ mời ta ăn....."

"Sẽ không!"

Lý Vân nói:

"Ta có cái dự cảm này, lần này hắn nói rất nghiêm túc, không phải là cố ý tạo nên. Trân tỷ, chúng ta lần này phiền phức thực sự lớn."

Vương Trân Trân nói:

"Nên đối mặt thì sẽ đối mặt, nếu đã định trước không cách nào tránh né, chúng ta đây liền đối mặt đi. Tiểu Lý, mặc kệ như thế nào, ta cũng sẽ đứng ở bên cạnh người, ta sẽ tận ta năng lực lớn nhất đi hộ vệ người. Chuyện khác ta không có giúp được người. Nhưng nếu mà người bị thương, ta trăm phần trăm có thể đem người trị liệu."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Nói cho ta biết người muốn sao

"Ta biết!"

Lý Vân gạt đầu, không khách khí nữa.

Ngừng một chút, Vương Trân Trân đột nhiên hỏi:

"Ta cảm thấy Đại Sơn có chút vấn đề... Hồng gia nói biết hắn, mà chưa nói hắn là hỏa yêu, người không cảm thấy có vấn đề sao?"

"Ừ, ta cũng chú ý tới, có thời gian, ta đi hỏi hắn."

Lý Vân nói.

"Tiểu Lý, người cảm thấy ta cùng Artemis, ai đối với người hấp dẫn lớn hơn một chút?"

Thoại phong nhất chuyển, Vương Trân Trân đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên là người!"

Coi như là kẻ ngu si, cũng sẽ khen người trước mặt a.

"Đáp ứng ta, đừng đi tìm nàng!"

Hồ ly tinh đột nhiên đem thân thể nhích lại gần. Miệng cắn rái tai của hắn, ôn nhu nói:

"Người là của ta....."

Từ bên tai truyền đến tiếng nói của Vương Trân Trân đồng thời sinh ra nhiệt khí ấm áp, phảng phất hóa thành một cỗ nhiệt lưu, làm cho thân thể Lý Vân nhanh chóng nóng lên.

Lý Vân hô hấp bắt đầu trở nên trầm trọng.

Vương Trân Trân chậm rãi đem người quay lại, nhảy qua ngồi trên đùi Lý Vân, song chường mở ra, ôm lấy Lý Vân. Lý Vân cảm giác được ngực no đủ nữ yêu chăm chú chèn ép lồng ngực của mình. Một cỗ cảm giác điện lưu làm tâm thần Lý Vân dâng cao.

"Nói cho ta biết, ngươi muốn sao?"

Vương Trân Trân trên mặt xuất hiện một tia mỉa mai, trong con ngươi phong tình trực tiếp phóng đến Lý Vân.

"Muốn!"

Lý Vân theo bản năng trả lời. Làm một nam nhân bình thường, gặp được Hồ ly tinh mê hoặc, đều gặp phải phản ứng sinh lý bình thường.

Lý Vân cánh tay quý thân xui khiến quay qua bóp tới bộ ngực đang đè ép mình, lập tức không ngừng nắn bóp. Vào tay trắng mịn mà có co dãn.

Vương Trân Trân trên mặt cũng có chút nhiệt.

"Ừ!"

Vương Trân Trân nhẹ nhàng rên rỉ, Lý Vân như được cổ vũ, bàn tay to xoa nắn độ mạnh yếu càng thêm mãnh liệt hơn.

"Không được, bây giờ còn chưa được... Ta muốn chủ động!"

Vương Trân Trân trong lòng tự nói với mình. Thế cục bây giờ bất lợi cho nàng, trước có Hải Quỳnh tiên tử, sau đó có Ma Nữ làm rối. Hiện tại ngay cả Thần Tộc Artemis cũng đều xuất hiện. Mình phải hạ thủ. Ít nhất phải làm cho người đàn ông này nếm được một chút ngon ngọt.

Tâm niệm tới, Vương Trân Trân hoành hạ tâm lai, cái miệng nhỏ nhắn nhắm ngay miệng rộng Lý Vân hôn tới, cái lưỡi Đinh Hương ở trong miệng Lý Vân trúc trúc mút vào.

Vương Trân Trân quyến rũ trong nháy mắt, Lý Vân bàn tay to theo bản năng chậm rãi sờ hướng bắp đùi nữ nhân.

Vương Trân Trân có chút khản trương, nhưng không có cự tuyệt Lý Vân. Trong lòng như trước báo cho mình, muốn cho hắn nếm được ngon ngọt.

Lý Vân liếm đang liếm cánh môi mềm mại, đầu lưỡi nhẹ khê chạm vào nhau, tay chuyển qua đũng quần nàng mà nhào nặn, tâm thần không ngừng nhộn nhạo. Vương Trân Trân cảm giác thân thể của mình đang không ngừng run rẩy. Rốt cục, Lý Vân không cam lòng cách quần khê vuốt, bàn tay to từ lưng quần duỗi đi vào, hướng về phía địa phương âm ước, vừa định xoa nắn, đầu lưỡi lại một trận đau đớn.

Không đợi hắn kêu thảm thiết, Vương Trân Trân "Nha" một tiếng từ Lý Vân trên người nhảy ra ngoài, tay che ngực, đỏ mặt chỉ vào Lý Vân nói:

"Người... Ai bảo người mấy chuyện xấu....."

"Ta thế nào..... Ta..."

Lý Vân đầu lưỡi đau đớn còn không có hơi, nói chuyện không rõ chữ, một lúc sau mới bớt đau đớn, cảm giác trong cổ họng có mùi, hiển nhiên là máu rồi.

Vương Trân Trân thấy Lý Vân đầu lưỡi chảy máu, tâm đau như muốn chết, nằm úp sấp đến, thở phì phò nói:

"Ai bảo người sờ trong đó ta..."

Lý Vân một trận phiền muộn:

"Không phải người chủ động câu dẫn ta sao?"

"Là có làm sao?"

Vương Trân Trân đưa tay trên trán Lý Vân nhẹ điểm một cái, nói:

"Người ta chỉ định cho người một điểm ngon ngọt, ai bảo người lòng tham không đủ..."

Lý Vân ngạc nhiên.

Vương Trân Trân sắc mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng đối với Lý Vân nháy mắt một cái, nói:

"Người ta gần đây tu luyện Xá Nữ đại pháp, cho nên tạm thời vẫn không thể phá thân, ngươi liền nhẫn nại thêm ít ngày..."

"Xá Nữ đại pháp?"

Lý Vân đích lăm bằm một câu.

"Ừ!"

Hồ ly tinh giải thích:

"Là sư tôn Thần Nông thị cho ta công pháp tu luyện lượng thân tinh tọa, vốn năm đó ta thiếu chút nữa liền tu luyện viên mãn. Kết quả chuyện Thần Ma – Tiên Yêu đại chiến làm cho tri hoãn. Thân hoàn bích tu luyện hiệu quả tốt. Cho nên ta tạm thời không thể phá thân. Bất quá ngươi yên tâm, sẽ không tu luyện lâu lắm đâu, rất nhanh a..."

"Tiểu Lý, ngủ ngon!"

Vương Trân Trân dường như có chút ngượng ngùng đối mặt Lý Vân, vội vã cáo biệt đi vào phòng ngủ, cửa phòng phịch một tiếng bị đóng lại.

...

Sáng sớm, Lý Vân như trước đi tới nhà ăn của Hồ ly tinh. Lý Vân mới tiến vào phòng bếp, chỉ thấy hỏa yêu, linh yêu ở bên trong nhà ăn ăn ngậm lớn bánh bao. Mà Vương Trân Trân còn đang bận việc trong phòng bếp.

"Sớm a, lão đại!"

Hai yêu quái đồng thời cùng chào hỏi Lý Vân. Gần như bọn họ đã ngộ tăng lên, có thể ăn cơm Vương Trân Trân tự tay nấu. Cuộc sống hạnh phúc bắt đầu rồi.

"Chỉ có biết ăn thôi, cũng không biết hỗ trợ."

Lý Vân trừng hai người liếc mắt.

"Ta một người vậy là đủ rồi, bọn họ tiến đến đó là càng giúp càng loạn."

Lúc này, Vương Trân Trân cũng từ phòng bếp đi ra, cười cùng Lý Vân chào hỏi.

Điều chỉnh cả đêm, Vương Trân Trân cùng Lý Vân tối hôm qua cục diện lúng túng đã không tồn tại nữa.

Điểm tâm sau khi kết thúc, hỏa yêu, linh yêu đều ra cửa. Lý Vân chỉ lẳng lặng ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, Vương Trân Trân ở phòng ngủ thay đổi y phục, lúc đi ra phát hiện Lý Vân còn ngồi ở trên ghế sa lon, không khỏi lấy hết dũng khí.

"Thế nào? Có tâm sự a?"

Vương Trân Trân hỏi.

"Không, không có việc gì."

Ngẩng đầu nhìn Vương Trân Trân, Lý Vân nhân nhạ nói một câu, nhưng là trên mặt của hắn thần sắc cũng đã bán đứng hắn.

"A!"

Vương Trân Trân suy nghĩ một chút, lôi kéo cánh tay Lý Vân, đem Lý Vân từ sofa kéo lên:

"Chúng ta đi ra ngoài đi một chút đi..."

Lôi kéo cánh tay Lý Vân, Vương Trân Trân trên mặt thoáng có chút ửng đỏ, chút bất tri bất giác, bọn họ đi tới thời đại quảng trường.

"Trần tỷ, ngươi sư tôn Thần Nông thị có hay không cũng chuyển thể thức tinh rồi?"

Lý Vân đột nhiên hỏi.

"Không biết...."

Vương Trân Trân suy nghĩ một chút, nói:

"Cũng sẽ không đi... Sư tôn hành y cứu người, tế thể thiên hạ, từ bi vi hoải, kiên quyết không vì mình đi thương tổn sinh mệnh chúng sinh."

"Chưa hẳn!"

Lý Vân hừ nói:

"Ồ thời điểm tính mệnh nguy kịch, hẳn chưa hẳn còn cao thượng như vậy. Huống hồ, ở trong mắt tiên tộc, loài người sinh mệnh có coi là cái gì."

Vương Trân Trân thấy Lý Vân như vậy hủy đi hình tượng sư phó của mình, hừ nhẹ một tiếng nói:

"Sư tôn ta mới không phải người như vậy."

"Phải không?"

Lý Vân đột nhiên cười nói:

"Người thế nào không giúp ta nói chuyện, trân tỷ, người không phải không biết cái gì gọi là lấy chồng theo chồng gả cho chó thì theo chó đi? Người dĩ nhiên hướng về nhà mẹ đẻ nói chuyện."

Vương Trân Trân hai gò má ửng hồng thấp giọng nắn:

"Ta còn không có gả cho người..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Thần bí phu nhân

"Phải không?"

Lý Vân bắt mắt rồi ha hả cười nói:

"Người đã không dự định gả, ta sẽ chờ vị hôn thê của ta, thực sự không được, không phải còn có Yến Từ Ma Nữ sao?"

"Người đi tìm chết a....."

Vương Trân Trân còn chưa lên tiếng, sắc mặt đột nhiên liền ngây dại. Lý Vân sừng sốt một chút, lập tức theo ánh mắt Vương Trân Trân nhìn sang, cũng liền nở nụ cười. Thấy phía trước hơn mười thước trong đám người, một nam tử đang không coi ai ra gì đưa tay quấy rầy cái mông một nữ nhân.

Lý Vân nhìn bóng lưng nam tử kia, luôn cảm thấy mơ hồ có chút quen thuộc. Lại cảm nhận được Vương Trân Trân không hồn giận, tâm hạ quyết tâm dự định chỗ mồm vào.

"Thế nào như là Đại Sơn?"

Vương Trân Trân từ bóng lưng người kia nhìn ra một chút manh mối.

Trải qua Vương Trân Trân như vậy Lý Vân cũng cảm thấy người kia bóng lưng cùng Vương Đại Sơn cực kỳ tương tự.

"Ta đi xem!"

Lý Vân nghe vậy, bước nhanh. Đi qua, một tay khoác lên trên vai người nọ. Khóe miệng cười tủm tỉm nói:

"Huynh đệ, thứ tốt hẳn là mọi người cùng nhau chia sẻ a....."

Bị Lý Vân nói như vậy, nữ nhân kia nhân cơ hội trốn.

Người nọ phản ứng cũng là cực nhanh, chột quay đầu lại một cổ sát khí từ quanh thân tỏa ra. Lý Vân âm thầm cảnh giới, chẳng qua là khi ánh mắt hai người nhìn nhau, chân tướng liền rõ ràng. Đích thật là Hỏa Yêu Vương Đại Sơn.

Vốn xung quanh lòng mảy Vương Đại Sơn nhú lại nhìn thấy Lý Vân, liền thư giãn lên, sắc mặt hơi đen:

"Lão đại, tại sao là người a?"

Ngừng một chút, Vương Đại Sơn thấp giọng hỏi:

"Thì ra vốn người cũng có như vậy a. Tốt."

Ta lão tử làm sao sẽ xấu xa như thế. Lý Vân nghĩa chính ngôn từ nói:

"Người hồ nháo nói cái gì? Ta cũng không như người. Không có hàm lượng nguyên tố trong người.... Mất mặt a...."

Hòa yêu lên tiếng ba cười cười:

"Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là sờ tí mà. Đã...."

"Được rồi lão đại, kỳ thực. Ở chỗ này sờ. Không bằng trên xe buýt kích thích."

Vương Đại Sơn một trận mặt mày hớn hở:

"Ngày hôm trước ở vòng khuyên thành tuyến, một người phụ nữ chủ động cho ta sờ, thật kích thích... Lão đại, không bằng chúng ta bây giờ đi ngay xe bus, ta mang theo người hưởng thụ một chút đi..."

Lý Vân dùng dư quang thấy Hồ ly tinh tới rồi, vội vàng nói:

"Im miệng, ta cũng không ham mê như người vậy. Vương Đại Sơn a Vương Đại Sơn, người thật sự là cho ta mất mặt a."

"Tri nhân tri diện bất tri tâm!"

Lúc này, Vương Trần Trần cũng đi tới. Thở phì phò nói một câu.

Mất thấy lão bản hiện thân, Vương Đại Sơn Đốn liền ngây dại. Không hề nghi ngờ, mình nói lời này, những chuyện kia khẳng định cũng bị lão bản thấy được.

"Cái kia..... Lão bản, lão đại các người trò chuyện a, ta trước đi về nhà."

Vương Đại Sơn cảm giác mình hay là trốn cho nhanh.

"Chờ một chút!"

Vương Trần Trần gọi Vương Đại Sơn lại, cả giận nói:

"Vương Đại Sơn, người ban ngày chạy ra ngoài, thì ra là làm những chuyện xấu xa này a. Người quá làm cho ta thất vọng rồi. Ta muốn khai trừ người... nhân viên của ta không có loại đức hạnh này."

"Chớ a..."

Vương Đại Sơn gương mặt uể oải:

"Lão bản, người cũng không thể đối với ta như vậy, ta làm việc rất chuyên nghiệp, chỉ là thỉnh thoảng phạm vào sai lầm một lần a."

Đến nơi đây, Vương Đại Sơn ánh mắt chuyển hướng Lý Vân cầu cứu:

"Lão đại, người mau giúp ta nói vài lời hữu ích a?"

Lý Vân trong lòng nói thầm, người việc này làm lớn chuyện. Hồ ly tinh tại chỗ thấy được người đề tiện, hành vi vô sỉ, đang nổi nóng a. Thật sự là khuyên không tốt a.

Vì không dẫn lửa thiêu thân, Lý Vân nói năng thận trọng.

"Lão bản, kỳ thực cái này cũng không phải lỗi của ta..."

Vương Đại Sơn về mặt cầu xin nói:

"Ta... Quên đi, không nói. Lão bản, dù sao cũng sự tình chính là như vậy, người đều nhìn thấy. Người xem rồi xử lý đi. Nếu mà người tha thứ ta, ta nhất định sẽ cố gắng nghiệp nghiệp công tác báo đáp người, nếu mà người không tha thứ ta, ta cũng chỉ có thể ở nhà chờ ăn Tàn đẹp trai..." Nói xong vành mắt hồng hồng.

"Tĩnh tĩnh!"

Lý Vân nói:

"Được rồi, ngươi về nhà trước."

Xong, Lý Vân rồi hướng Vương Trân Trân nói:

"Trân tỷ, việc này coi như xong đi.... Đại Sơn cũng là tính tình trong người. Ngươi cũng biết, hấn chất phác như thế, không bị trầm mặt chết, thì cũng là có chút biến thái. Đại Sơn đây là biệt khuất biến thái... Ta xem việc này, ngươi cũng có trách nhiệm."

"Ta có trách nhiệm?"

Vương Trân Trân sắc mặt tái xanh, phân bua:

"Ta có cái gì trách nhiệm? Hấn như vậy có quan hệ gì với ta?"

"Đại Sơn là một người thành thật..... Ngươi làm lão bản, lý nên đối với thuộc hạ sinh hoạt quan tâm một chút."

Lý Vân hướng dẫn từng bước:

"Nếu mà ngươi đúng lúc phát hiện hấn trống rỗng tịch tịch, cho hấn tiền, làm cho hấn đi tiệm uốn tóc, việc này liền sẽ không phát sinh."

"Lý Vân!"

Vương Trân Trân thanh âm nhất thời đề cao vài phần:

"Ngươi nói bậy bạ gì đó? Ngươi coi ta là người như thế nào? Hấn đi tìm tiểu thư, ta còn phải cho hấn tiền... thiệt ngươi còn nói ra miệng. Về nhà, không đi dạo... Vương Đại Sơn, ngươi tháng này tiền thưởng bị trừ. Nếu mà còn có lần sau, nhất định cho ngươi cắt."

"Cảm ơn lão bản!"

Vương Đại Sơn biết lão bản là nói năng chua ngoa, tâm đầu hũ. Đừng xem nàng hung dữ, nhưng trong lòng lại khác.

"Nhớ kỹ, sau này không được như vậy."

Hồ ly tinh lời lẽ nghiêm khắc nói.

"Ừ!"

Vương Đại Sơn cấp bách vội vàng gật đầu.

"Trân tỷ? Ngươi thật tức giận?"

Hai người sóng vai đi ở trên đường cái, Lý Vân ghé mắt hỏi.

"Tức giận cái gì...."

Vương Trân Trân khẽ cười một tiếng:

"Ta là cố ý cho hòa yêu nhìn, ta nếu không hung hăng một chút, hấn sau này khả năng lại tái phạm"

...

Gió lạnh nổi lên bốn phía, lá khô khắp bầu trời tung bay. Ở trường học vũ đạo học nhảy xong Rumba, Nhâm Hiểu Nguyệt đi ở trong sân trường, cả người tản ra mùi vị tươi mát. Áo dương nhung ba-dờ-xuy màu trắng đem nàng sắc duyên đáng yêu kiều, dường như hoa sen mới nở giống nhau. Hợp với thân thể mỹ lệ, khuôn mặt quyến rũ, thật rất bắt mắt a.

Ngay vào lúc này, một phu nhân mặc màu xanh lá đi tới. Nàng ngăn cản Nhâm Hiểu Nguyệt, nhẹ giọng kêu:

"Hiểu Nguyệt..."

Nhâm Hiểu Nguyệt con ngươi đen kịt hiện lên một tia nghi hoặc:

"Ngươi là ai? Ta biết ngươi sao?"

"Là ta a Hiểu Nguyệt!"

Phu nhân đầu tiên là một tiếng sợ hãi than, tiếp theo lộ ra thần tình bất khả tư nghị than thở: "Ta mới rời đi ngươi vài năm, ngươi liền không biết ta."

Nhâm Hiểu Nguyệt ngu tại chỗ, không biết trả lời thế nào.

Phu nhân lấy xuống hắc sắc kính râm trên mặt, lần thứ hai đến gần một chút, hỏi: "Hiếu Nguyệt, hiện tại vẫn nên nhận ra ta là ai đi?"

Nhâm Hiếu Nguyệt nhìn một chút liền háng giọng nói:

"Không biết."

Phu nhân thở dài nói:

"Xem ra mấy năm nay Nhâm Cường ở trước mặt người nói bậy ta không ít."

Nhâm Hiếu Nguyệt cúi đầu run rẩy thanh âm nói:

"Ta thực sự không biết người, mời đi đi, ta còn muốn về nhà."

"Hiếu Nguyệt, người là có ý không nhận ra ta?"

Phu nhân trong con người lộ ra vẻ đau thương:

"Người tại sao có thể đối với ta như vậy, người nhất định là nhận ra ta....."

Nhâm Hiếu Nguyệt cong khóe môi, lạnh lùng nói:

"Xin lỗi, mời đi đi, bằng không ta báo cảnh sát, nói người quấy rầy ta..."

Phu nhân nghe vậy, thống khổ lắc đầu liền tránh ra.

Sau khi gặp mặt, Nhâm Hiếu Nguyệt tâm tình rất xấu. Không biết tại sao, nàng không muốn về nhà. Một lát sau, nàng quyết định đi tìm Lý Vân.

Phu nhân một mực yên lặng theo sau lưng Nhâm Hiếu Nguyệt, tuy rằng Nhâm Hiếu Nguyệt cười xe đạp, nàng là bộ hành. Hơn nữa bộ pháp mềm mại rất chậm. Nhưng nàng cùng Nhâm Hiếu Nguyệt trong lúc đó khoảng cách thủy chung đều là năm thước.

"Hoan nghênh, hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!"

Thức xe đi tới cửa viện, vương Đại Sơn Đón thì nói đến lễ mừng năm mới nói. Mấy ngày nay, hấn thể nhưng đang hoàng hơn. Cẩn trọng, không có chút nào lười biếng. Ngoại trừ ở phòng khám bệnh hỗ trợ, phần lớn thời giờ đều ở trong sân quét dọn vệ sinh, tuần tra. Có người vào cửa, cũng là nhiệt tình chào mời.

"Lý Vân ở đây không?"

Nhâm Hiếu Nguyệt hỏi.

"Ở đây....."

Đối với Nhâm Hiếu Nguyệt, Vương Đại Sơn cũng không xa lạ gì. Hấn vội vàng đem xe đạp nhận lấy, nói:

"Ngay phòng khách lão bản uống trà đầu, người vào đi thôi..."

"Lão bản đang xem bệnh, hiện tại liền lão đại một người."

Cất xong xe đạp, Vương Đại Sơn hướng về phía Nhâm Hiếu Nguyệt bóng lưng thần thần thao thao nói một câu.

Nhâm Hiếu Nguyệt không quay đầu lại, bước đi hướng phòng khách.

Một lát sau, phu nhân cũng đi vào sân. Vương Đại Sơn muốn nghênh đón nói vài câu lễ mừng năm mới, đột nhiên phu nhân mở miệng trước:

"Là người cái này đầu heo a, người tại sao lại ở chỗ này?"

"Người là ai? Người nói bậy bạ gì đó?"

Vương Đại Sơn trong lòng căng thẳng, lăm bắm vài câu, lập tức liền đi ra ngoài. Phu nhân cũng nhìn chăm chăm vào Vương Đại Sơn nhìn.

"Ta không biết người, bỏ đi!"

Vương Đại Sơn có vẻ rất không được tự nhiên. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cầm lấy chổi đi lau hai quét dọn vệ sinh.

Phu nhân khẽ cười một tiếng, đi tới cửa, gõ vài cái, liền tự mình đẩy cửa tiến vào. Vào cửa, phu nhân liếc mắt quan sát Lý Vân, khóe miệng mỉm cười như là khen ngợi. Ngừng một chút. Nàng mới ra hỏi:

"Nữ nhi của ta đâu?"

Lý Vân lúc này mới ngẩng đầu, tỉ mỉ quan sát người điên nói.

Không sai, trước đây Nhâm Hiểu Nguyệt sốt ruột đi đến, nói với Lý Vân như vậy. Nàng nói có người điên vẫn theo đuôi nàng.

Lý Vân cho rằng Nhâm Hiểu Nguyệt bị theo đuôi được rồi. Kết quả bây giờ mới biết, đối phương là nữ. Hơn nữa còn là một cái phụ nhân phong vận dư âm. Tuy rằng nhìn qua có vẻ ba mươi, bất quá như trước hào quang bắn ra bốn phía. Muốn đánh đập có đánh đập, muốn vốc người có thân hình. Thật không biết là bảo dưỡng cái gì.

"Ai là nữ nhi của ngươi?"

Lý Vân nhàn nhạt hỏi.

"Nhâm Hiểu Nguyệt a!"

Phu nhân uốn éo cái miệng đi tới, đặt miệng ngồi ở bên người Lý Vân. Lý Vân nhất thời liền ngửi được một cỗ nồng nặc mùi thơm nữ nhân.

Có người đã làm nghiên cứu, trên người nữ nhân hương vị đại biểu cho nội tâm dục vọng các nàng. Mùi vị càng nồng nặc, liền đại biểu dục vọng càng là cường liệt.

Như vị này phu nhân này mùi vị trên người, phỏng chừng tám phần mười là một oán phụ khuê phòng.

"Ngươi không phải người?"

Phu nhân ánh mắt dừng trên người Lý Vân, dường như nhìn ra cái gì. Lập tức, nàng lại ghé mắt cười khê:

"Ngẫm lại cũng là, có thể để cho đầu heo làm tạp dịch, người nhất định có bản lĩnh, nghĩ đến cũng không phải người bình thường. Giao ra nữ nhi của ta, bằng không đừng trách ta giờ mặt."

Lý Vân sùng sốt một chút, buông ra tâm thần tỉ mỉ đi cảm ứng. Trước mắt cái phu nhân này dường như cũng không phải người bình thường. Khí tức ẩn dấu rất sâu, rất khó biết rõ ràng thân phận nàng.

Lý Vân có chút kỳ quái, Nhâm Hiểu Nguyệt thế nhưng là nhân loại a, tại sao lại có mụ mụ như vậy?

Đương nhiên, có đúng hay không là mụ mụ, còn phải nói.

Lý Vân nhớ kỹ lần trước cùng Nhâm Cường trao đổi qua, mẫu thân của Nhâm Hiểu Nguyệt rất sớm liền bỏ lại hai cha con bọn họ đi nước Mỹ. Hơn nữa còn là một đi không trở lại, không có tin tức.

Hôm nay đột nhiên nhảy ra một cái mụ mụ, lý nên kêu Nhâm Cường đến xác định một chút.

"Nhâm Cường biết sao?"

Lý Vân hỏi.

"Đương nhiên!"

Phu nhân cười nói:

"Hắn đã từng là nam nhân ta, chính là hắn, làm cho ta có Hiểu Nguyệt."

"Xung hô như thế nào?"

Lý Vân tiếp tục hỏi.

"Hàn Di Hương!"

Phu nhân khê cười một tiếng, lên tiếng nói:

"Hiểu Nguyệt có thể tới nơi này, tin tưởng nàng nhất định rất tín nhiệm ngươi. Bởi vậy có thể thấy được, các ngươi quan hệ không bình thường. Nếu mà ngươi nguyện ý, có thể gọi một tiếng hương đi."

"A!"

Lý Vân nhàn nhạt lên tiếng.

"Nàng đâu?"

Phu nhân Hàn Di Hương cau mày hỏi:

"Ngươi sẽ không đem nữ nhi của ta ẩn nấp rồi đi..."

Lý Vân đi phòng ngủ nói:

"Nàng đang ở bên trong... Bất quá, ta cảm thấy nàng dường như không biết ngươi. Có phải hay không là ngươi nhận lầm?"

Hàn Di Hương không cùng Lý Vân lời vô ích. Đứng dậy đi tới, đưa tay gõ cửa phòng, hướng bên trong hô một tiếng: "Hiếu Nguyệt, đi ra a, ta là mẹ mẹ."

Lý Vân ánh mắt ở trên bóng lưng Hàn Di Hương liếc mấy cái, vóc người thật là không tệ, nhất là cái mông cùng kích thước lưng áo này mảnh liệt thị giác tương phản, có chút làm cho thủ huyết sôi trào.

Nhâm Hiếu Nguyệt ở phòng ngủ, hai tay bưng lỗ tai, không chút nào để ý.

Hàn Di Hương bị tình tựa nói:

"Hiếu Nguyệt, ta biết ngươi hận ta, năm đó ta âm thầm bỏ lại các ngươi rồi đi tỉnh thành, đích thật là lỗi của ta. Thế nhưng mẹ mẹ là có khổ, khi đó, mẹ mẹ có một chuyện gấp gáp cần đi làm, ta phải rời đi. Hi vọng ngươi có thể tha thứ ta..."

"Này!" Đúng lúc này, Vương Trân Trân xử lý xong bệnh nhân đã trở về. Nàng thấy này phu nhân vượt cánh cửa phòng ngủ của mình, nhất thời lại nổi giận:

"Ngươi là ai a..."

Hàn Di Hương nghe vậy, xoay đầu lại, nhìn kỹ Vương Trân Trân, sững sốt một chút, đột nhiên liền nở nụ cười:

"Hồ ly tinh... Có chút ý tứ a, đầu tiên là heo yêu, sau đó Hồ ly tinh. Nữ nhi của ta với các ngươi khuấy chap vào nhau, đây chính là thiên ý a... Chỉ là ngươi tiểu gia hỏa này, giấu giếm rất sâu, ta cư nhiên ngươi không ra khí tức của ngươi."

Lý Vân thâm trầm mình, xem ra Hàn này di hương cũng là cao nhân a, nếu không nàng thế nào ngay cả thân phận trân tỷ đều có thể xem thấu. Phải biết rằng, Tiên Yêu Thần Ma đều thì không cách nào xem thấu thân phận nàng.

"Hừ!"

Vương Trân Trân trên dưới quan sát Hàn Di Hương vài lần, nói:

"Hồ ly tinh thì làm sao? Dù sao vẫn so với vài người thanh thuần đi, nhìn ngươi này phong tao dạng này..."

"Ha ha!"

Hàn Di Hương không gõ cửa nữa, mà là một lần nữa ngồi ở bên cạnh Lý Vân, khiêu khích nhìn Vương Trân Trân:

"Tiểu hồ ly, ngươi không phải là ghen chứ? Ngươi nghĩ rằng ta sẽ coi trọng tiểu tử này? Buồn cười... Đi, gọi nữ nhi của ta Hiếu Nguyệt đi ra, ta có lời nói với nàng."

Vương Trân Trân đầu óc mơ hồ.

Lý Vân vội vàng giải thích một phen.

Xong việc sau đó, Vương Trân Trân lạnh giọng nói:

"Người ta cũng không nhận thức ngươi, ngươi còn ở nơi này làm cái gì, ta xem ngươi a, hay là trước trở về. Việc này, đợi Nhâm Cường đứng ra giải quyết."

"Ta không muốn gặp hán."

Hàn Di Hương nói:

"Như vậy đi, ngươi đã là bằng hữu của nữ nhi ta, mấy ngày nay, ta trước hết ở cùng các ngươi. Chờ ta mua phòng lại dọn đi."

Vương Trân Trân một hồi kinh ngạc thật lâu mới tỉnh táo lại. Nàng lạnh lùng nói:

"Ta van ngươi, đại tỷ, ta với ngươi rất quen sao? Ngươi đừng tự nhận bà con có được hay không. Đừng nói là ngươi, coi như là con gái ngươi, ta cùng nàng cũng không phải rất quen thuộc. Nếu như không có chuyện gì nói, mời rời đi. Nơi này của ta không phải nơi cứu trợ. Không để lưu lại người nào a."

Chương 105: Mẫu thân của nhâm hiệu nguyệt là thần tộc

Hàn Di Hương trên mặt không nhìn ra bất kỳ biến hóa nào, dùng khẩu khí bình thường nói:

"Tiểu hồ ly, không nên từ chối người ngoài ngàn dặm. Đầu năm nay, thêm một người bạn, so với thêm địch nhân không phải tốt hơn sao. Không chừng, người lúc nào đó sẽ cầu tới ta. Không phải ở vài ngày sau? Chuyện lớn gì a. Nhà ngươi không phải có hai căn phòng ngủ sao? Người cùng tiểu tử kia một gian, tự ta ở một gian... Không được sao?"

Lý Vân vội vàng nói:

"Chúng ta không có quan hệ ở chung à..."

"Như vậy a!"

Hàn Di Hương khẽ cười một tiếng, trông mắt khẽ chuyển, nói:

"Như vậy đi, nếu mà các ngươi khuôn mặt non mềm, không có ý tứ ngủ một gian, chúng ta đây ngủ một gian... Dù sao cũng ta cũng sẽ không đối với người như vậy."

Hàn Di Hương chỉ vào Lý Vân nói.

"Không biết xấu hổ!"

Hồ ly tinh trả lời lại một cách mỉa mai:

"Người không biết là cô ý đi, ta xem người nhận thức nữ nhi là giả... Là có ý đồ. Ý không ở trong lời."

Hàn Di Hương nhếch miệng cười nói:

"Quả nhiên là như vậy... Người thích tiểu tử này."

"Chờ một chút!"

Lý Vân có chút hậu tri hậu giác, hắn trong lúc bất chợt nhớ lại Hàn Di Hương trước một câu nói:

"Hương di, chúng ta cái này nào có heo yêu a?"

"Tại sao không có?"

Hàn Di Hương nói:

"Đầu heo không phải là tạp dịch nhà ngươi nuôi sao? Chính là bảo vệ cửa, quét dọn vệ sinh kia..."

"Đó là hỏa yêu!"

Vương Trần Trần khinh thường nói:

"Xem ra người ánh mắt cũng không tốt a."

"Ha hã!"

Hàn Di Hương khẽ cười một tiếng, nói:

"Tiểu hồ ly, xem ra người thật sự rất non a... Các ngươi khả năng còn không biết đi, hỏa yêu tiểu tử kia còn có một cái thân phận chính là heo yêu. Hỏa yêu ở thời điểm đã làm thiên đình Bình Mã đại nguyên soái, sau lại bởi vì điều tức hằng nga tiên tử bị đánh xuống nhân gian, đầu thai thành heo... Cho nên, ta nói hắn là heo yêu."

"Trư Bát Giới?"

Lý Vân đột nhiên nói.

"Không sai, chính là hắn."

Hàn Di Hương nói:

Trách không được tiểu tử kia ở trên đường cái quấy rầy nữ tính, thì ra có tiền sử này... Lý Vân rớt cuộc hiểu.

Hắn âm thầm tim đập nhanh, Bát Giới ở đây, mình. Hồ ly tinh tỷ tỷ ở chỗ này, an toàn không an toàn? Đây chính là một vấn đề a...

Ngừng một chút, Lý Vân tiếp tục hỏi:

"Hương đi, linh yêu người biết sao?"

"Đương nhiên!"

Hàn Di Hương nói:

"Năm đó khắp bầu trời thần Phật, ta không gì không biết.."

"Vậy tại sao linh yêu không biết Vương Đại Sơn có một thân phận khác."

Lý Vân nghi ngờ hỏi.

Hàn Di Hương giải thích:

"Viễn Cổ huyết mạch đang thức tỉnh, hoặc nhiều hoặc ít. Đều gặp phải một chút mất ký ức. Có nghiêm trọng, có không nghiêm trọng mà thôi... Chiếu người nói như vậy. Linh yêu hắn là mất đi một phần nhỏ ký ức. Có thể ngay cả chính hắn cũng không có cảm giác được đâu."

"A!"

Lý Vân âm thầm gật đầu.

"Được rồi, không nói những thứ này. Nhiều lời... Người đi kêu Hiểu Nguyệt ra. Chúng ta muốn mẹ con quen biết nhau."

Hàn Di Hương nói.

Lý Vân suy nghĩ một chút, cảm thấy trốn tránh cũng không phải biện pháp. Liền đi qua gọi cửa, làm cho Nhâm Hiểu Nguyệt đi ra. Nhâm Hiểu Nguyệt luôn mãi do dự, cuối cùng vẫn mở rộng cửa đi ra.

Hàn Di Hương nhất thời liền đi tới, tâm tình cũng tốt nói:

"Hiểu Nguyệt, ta là mẹ mẹ a, người thế nào không biết ta... Ta biết trong lòng người ghen ghét ta, thế nhưng người cũng không thể không tiếp thu ta. Người biết không? Mấy năm nay ở nước ngoài, mẹ mẹ trong lòng lúc nào cũng nhớ đến người."

Nhâm Hiểu Nguyệt không nói thêm gì nữa, môi hơi run.

Hàn Di Hương bởi vì kích động mà mái tóc trở nên xốc xếch, gợn tay nhấc chân trong lúc đó đều tràn đầy phong tình. Nàng lần thứ hai nói Nhâm Hiểu Nguyệt:

"Hiểu Nguyệt, cùng mẹ mẹ đi thôi..."

Nhâm Hiểu Nguyệt nghe vậy, theo bản năng lui về phía sau mấy bước, giấu sau lưng Lý Vân.

Vương Trần Trần cười nói:

"Ta nói vị đại tỷ này, Hiểu Nguyệt căn bản cũng không biết, theo ta thấy, hay là thôi đi...."

Nhâm Hiểu Nguyệt đôi mắt phụ nhân tự xưng là mẫu thân nàng một câu nói:

"Người đi đi, ta căn bản cũng không biết người, nếu mà người lại quấy rầy ta, ta thực sự liền báo cảnh sát."

Hàn Di Hương nói:

"Xem ra người trong lòng vẫn là ở ghen ghét ta."

Nhâm Hiểu Nguyệt cười lạnh nói:

"Ta căn bản cũng không biết người, ta dựa vào cái gì ghen ghét người, người xứng sao?"

Hàn Di Hương nghe vậy, cười khỏ một tiếng, nói:

"Người nói đúng, ta không xứng, năm đó ta đích xác là phụ người, nhưng ta hiện tại hy vọng có thể bồi thường người. Vì sao không cho ta cơ hội."

Nhâm Hiểu Nguyệt lần thứ hai cười nhạt:

"Ta không biết người đang nói cái gì, mời đi... Ta không muốn gặp lại người."

"Ái!"

Hàn Di Hương than nhẹ một tiếng, lập tức đưa mắt nhìn sang Lý Vân, nói:

"Nhìn ra được, Hiểu Nguyệt rất tín nhiệm người. Ta hi vọng người có thể thay ta chiếu cố nàng. Mấy ngày nữa ta lại xuất hiện."

"Không tiễn!" Vương Trân Trân nhân cơ hội nói:

"Sau khi rời khỏi đây, giúp ta đem cửa phòng đóng lại."

Chuyện cho tới bây giờ, Hàn Di Hương cũng không miễn cưỡng, nàng thần sắc có chút ảm đạm, sau khi đứng dậy, nàng nhìn Lý Vân nói:

"Thế nào? Không dự định đưa ta đi một chút?"

Lý Vân sững sốt một chút, biết nữ nhân có chuyện cùng mình nói riêng.

Hơi chút do dự một chút, Lý Vân liền đứng dậy đưa tiễn. Ở cửa, Hàn Di Hương thấy được Vương Đại Sơn cầm chổi đi xuống lầu hai, hừ nói:

"Đầu heo..."

Vương Đại Sơn sắc mặt căng thẳng, lần thứ hai ỉu xiu đi ra ngoài.

"Tiểu tử, giúp ta khuyên nhủ nàng, để cho nàng làm lành lại với ta. Ta đích xác là mẫu thân của nàng, điểm này, người có thể gọi điện thoại cùng Nhâm Cường tìm chứng cứ."

Hàn Di Hương nói:

"Nhớ kỹ, không để cho ta nữ nhi chịu bất kỳ ủy khuất, bằng không, ta là sẽ không bỏ qua cho người."

"Ta dựa vào cái gì giúp người?"

Lý Vân cười nói.

"Ta có thể giới thiệu Artemis cho người biết..."

Hàn Di Hương đột nhiên đen tối mà cười cười:

"Nàng thế nhưng là nữ thần đẹp nhất đỉnh Olympus giữa chúng thần, chỗ Nữ thần tình ái... Tin tưởng chỉ cần là nam nhân đều sẽ đối với nàng cảm giác hứng thú."

"Phải không?"

Lý Vân nhân cơ hội hỏi:

"Người đến tốt cùng là ai?"

"Thời điểm tới, người tự nhiên sẽ biết!"

Hàn Di Hương đem thân thể gần kề Lý Vân, hai người thân thể hầu như đụng chạm. Nàng đem miệng kề sát lỗ tai Lý Vân, thổ khí như lan:

"Theo ta hợp tác, chỗ tốt của người sẽ rất lớn..."

Lưu lại những lời này, thân ảnh Hàn Di Hương nhất thời liền hư không tiêu thất.

Người dư hương trên người nữ nhân lưu lại, Lý Vân ngẫm cười khỏ, người mẹ Nhâm Hiểu Nguyệt này, thật giống hồ ly tinh hơn a, đem hồn phách mình câu đi mất!

Bất quá Lý Vân cũng không có ý nghĩa gì khác. Dù sao người ta là mẹ Nhâm Hiểu Nguyệt. Minh nếu có ý nghĩa không an phận, chẳng phải thật khôn nạn sao.

...

Nhâm Hiểu Nguyệt tâm tình rất thấp. Lý Vân nhờ Hồ ly tinh chiều cổ nàng. Hắn vội vàng gọi điện thoại cho Nhâm Cường, đồng thời thông qua điện thoại xác định thân phận Hàn Di Hương. Nàng không có nói sai, đích thật là mẫu thân của Nhâm Hiểu Nguyệt. Lý Vân hỏi Nhâm Cường, giữa bọn họ tới cùng xảy ra chuyện gì, Nhâm Cường nói năng thận trọng, chỉ là nói Hàn Di Hương có lỗi với bọn họ liền cúp điện thoại.

Lý Vân luôn cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy.

Bất quá cái này là chuyện nhà của người khác, hắn cũng không muốn quá phận dính vào.

Sau đó, hắn cùng Trí Hoàng lão hòa thượng nói chuyện điện thoại, đem tình huống Hàn Di Hương nói một lần. Hòa thượng nhất thời nhớ không nổi nàng là ai. Bất quá có thể khẳng định, hắn là Thần Tộc thức tỉnh. Trí Hoàng đại sư nói cho Lý Vân, trong khoảng thời gian này, thức tỉnh huyết mạch càng ngày càng nhiều, kêu cho chính hắn cẩn thận một chút.

Trở lại phòng khách, Nhâm Hiểu Nguyệt cùng Hồ ly tinh đang xem phim Hàn, bị nội dung vở kịch cảm động đến rồi tỉnh rồi mù. Trước uể oải, phiền muộn sớm quét sạch.

Lý Vân cảm khái, nữ nhân thật là một loại động vật rất kỳ quái.

Nửa canh giờ sau, kịch truyền hình rốt cục xong. Nhâm Hiểu Nguyệt đứng dậy nói với Lý Vân:

"Ta phải về nhà..."

"Tiểu Lý, người đưa Hiểu Nguyệt về..."

Vương Trần Trần dặn dò:

"Nàng tâm tình không tốt, ta lo lắng nàng một mình về nhà."

"Ừ!"

Lý Vân âm thầm khen Hồ ly tinh, thật là nữ yêu tốt a.

Đi trên đường, Nhâm Hiểu Nguyệt đi bên người của hắn. Hai người yên lặng không nói gì, ai cũng không nói chuyện trước. Bầu không khí có vẻ có chút xấu hổ.

"Trưởng lớp, ta gọi điện thoại xác định qua, Hàn Di Hương đích thật là mẹ người."

Lý Vân dẫn đầu phá vỡ trầm mặc, nghiêng đầu hỏi:

"Người là biết nàng, đúng không? Người là cố ý."

Nhâm Hiểu Nguyệt thân thể hơi run một chút, nhưng không có lên tiếng.

"Hiểu Nguyệt, ta nghĩ giữa các người nhất định có hiểu lầm?"

Lý Vân một bên thúc xe đạp, một bên lạnh nhạt nói:

"Nhìn ra được, trong lòng người đối với nàng có hận. Người cũng biết, yêu cùng hận chỉ là một đường ranh trong đó. Có hận thì có yêu. Không có yêu, tự nhiên cũng sẽ không có hận. Kỳ thực trong lòng người rất yêu mẹ mẹ người, đúng không?"

"Ta không biết!"

Nhâm Hiểu Nguyệt cuối cùng mở miệng, nàng lạnh nhạt nói:

"Lý Vân, ta không muốn bàn lại việc này, trong lòng ta rất phiền, người biết không? Ta không muốn về nhà, người dẫn ta đi địa phương giải sầu đi."

"A!"

Lý Vân lên tiếng, đột nhiên dừng bước, nói:

"Lên xe, ta dẫn người đi bờ sông... gió thổi lạnh, rất thích tâm tình hợp người bây giờ."

Nhâm Hiểu Nguyệt chậm rãi quay đầu, đôi mắt đẹp dừng ở Lý Vân, gật đầu.

Sau khi lên xe, Nhâm Hiểu Nguyệt có ý thức cùng Lý Vân cách một khoảng cách. Bất quá nàng rất muốn ôm nam nhân này. Đem thân thể áp qua. Không phải nói Nhâm Hiểu Nguyệt mê trai, chỉ là nàng lúc này trong lòng khó chịu, rất cần người khác an ủi.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không có đi ôm Lý Vân.

Dù sao, nàng đã từng bị Lý Vân cự tuyệt.

Trong lòng của nàng rất quẩn quýt.

Nửa canh giờ sau, Lý Vân mang theo Nhâm Hiểu Nguyệt đi tới bờ sông. Hắn đem xe cút xong, mang theo Nhâm Hiểu Nguyệt đi tới trước vòng bảo hộ, trên mặt sông đã đông lạnh một tầng băng mỏng. Gió lạnh gào thét mà đến, Nhâm Hiểu Nguyệt theo bản năng đem cổ áo che lại, không cho gió lạnh rót vào.

"Hiểu Nguyệt, muốn khóc sao?"

Lý Vân nghiêng đầu nói:

"Muốn khóc cứ khóc ra đi, như vậy trong lòng của người sẽ dễ chịu hơn."

Nhâm Hiểu Nguyệt lại không trả lời.

Trong lúc bất chợt, nàng thật là nhớ vai Lý Vân, nghỉ ngơi thật tốt một chút. Nàng cảm giác tâm mình mệt chết. Thân thể cũng mệt theo. Vốn cho là đời này sẽ không gặp được nữ nhân kia. Thế nhưng nàng lại vô thanh vô tức xuất hiện. Giống như năm đó vô thanh vô tức rời đi như nhau.

"Lý Vân!"

Nhâm Hiểu Nguyệt nhẹ nhàng mà tựa đầu vào vai Lý Vân, buồn bã nói:

"Cho ta dựa vai người được không?"

Một luồng mùi thơm vào mũi, vài lọn tóc Nhâm Hiểu Nguyệt ở trên cổ Lý Vân nhẹ nhàng phát động. Lý Vân không nói gì, lại cũng không có cự tuyệt.

Lý Vân vai rất rắn chắc, Nhâm Hiểu Nguyệt dường như rất hưởng thụ cảm giác như vậy. Một khắc kia, nàng cảm giác lòng của mình tình thư thả rất nhiều.

Lý Vân vốn là muốn nói chút gì, nhưng hắn rất sợ phá hủy bầu không khí này.

"Ô ô ——!"

Đột nhiên, Lý Vân nghe được tiếng khóc nhỏ nhẹ, hắn vội vàng hơi quay đầu, thấy nữ nhân trong con người tràn đầy nước mắt, chảy xuống ở trên bả vai của hắn. Chỉ trong chốc lát, bờ vai của hắn đã bị nước mắt nữ nhân làm ướt.

"Khóc đi!"

Lý Vân yếu ớt thở dài một tiếng nói:

"Khóc đi, khóc đi, khóc không phải tội..."

"Lời này không phải nam nhân nói!"

Nhâm Hiểu Nguyệt đột nhiên nói.

"Ha ha!"

Lý Vân cười nói:

"Nữ nhân liền như vậy, khóc đi... Khóc lên liền tốt rồi, ta có thể hiểu được tâm tình của người."

Nghe Lý Vân nói vậy Nhâm Hiểu Nguyệt nhất thời khóc lớn. Cả người ghé vào trên người Lý Vân, nước mắt không ngừng mà rơi xuống. Một giọt, hai giọt... Hoàn toàn thấm ướt đầu vai hắn. Hắn thậm chí có thể cảm giác được đầu vai băng lãnh.

Chần chờ một chút, Lý Vân to gan đem nữ nhân kéo vào trong lòng ngực mình, đưa tay nhẹ vuốt ve mái tóc của nàng, ôn nhu nói:

"Nói cho ta biết, người muốn cùng nàng thân nhau sao?"

Nhâm Hiểu Nguyệt khóc rất đau đớn, trên mặt xinh xắn như mang trần châu lệ tích vậy, nàng không có cự tuyệt Lý Vân ôm, ngẩng đầu lên nhìn Lý Vân so với nàng hơi cao một chút nói: "Ta không biết, tâm lý của ta rất mâu thuẫn..."

Lý Vân thở dài, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt nữ nhân. Làm cho đầu của nàng nằm trên lồng ngực của mình, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, trong mắt bắn ra ánh mắt kiên định:

"Yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi."

Nhâm Hiểu Nguyệt nhu nhược cùng thương tâm, rốt cục khơi dậy Lý Vân thương hương tiếc ngọc, bảo hộ người yếu là thiên tính nam nhân.

Đột nhiên, Nhâm Hiểu Nguyệt chợt đẩy Lý Vân ra.

Tuy rằng trời đã tối rồi, nhưng Lý Vân vẫn có thể thấy rõ Nhâm Hiểu Nguyệt xinh đẹp đỏ bừng, ngay cả cái cổ đều đỏ, thần tình có chút không biết làm sao, có chút khấn trương.

Lý Vân thấy Nhâm Hiểu Nguyệt đáng vẻ khấn trương, cảm thấy rất khả ái, rất thú vị.

Nhâm Hiểu Nguyệt trong lòng cũng ngũ vị tạp phần, trước là thương tâm, bị nam nhân ôm nàng cũng không có nhận thấy được. Nguyên bản, cái này cũng không có gì. Thế nhưng nghĩ tới mình đã từng bị cự tuyệt qua. Nghĩ tới hắn cùng Vương Trần Trần đang tốt, trong lòng cảm thấy là lạ...

"Ta đưa ngươi trở về!"

Lý Vân thoại phong nhất chuyển. Cũng không có nói ra chuyện lúc trước.

"Ừ!"

Nhâm Hiểu Nguyệt phương tâm thẳng thẩn, khuôn mặt lại hồng đến cái cổ. Vội vàng liền đáp ứng. Đứng ở nơi đó, ánh mắt của nàng len lén liếc về phía Lý Vân.

Lý Vân thấy Nhâm Hiểu Nguyệt xấu hổ, càng cảm thấy buồn cười.

Trên đường, hai người ai cũng không nói, Nhâm Hiểu Nguyệt tâm tình đã bắt đầu khôi phục bình tĩnh, nhìn Lý Vân ánh cũng không còn ngượng ngùng. Nàng đột nhiên nghiêng đầu nói: "Lý Vân, sự tình hôm nay cảm ơn ngươi."

Lý Vân ánh mắt rất chân thành mà chăm chú nhìn vào Nhâm Hiểu Nguyệt, nói:

"Mọi người đều là bạn học, giúp đỡ cho nhau cũng là nên, hà tất nói này lời khách khí."

Nhâm Hiểu Nguyệt nghe vậy, thân thể khẽ run lên. Chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đẹp cũng nhìn Lý Vân:

"Nàng sẽ không bỏ qua, nàng nhất định còn tìm ta."

Lý Vân giọng nói rất kiên định:

"Ngươi yên tâm, chuyện này ta sẽ quản tới cùng."

"Bao nhiêu tiền?"

Nhâm Hiểu Nguyệt đột nhiên hỏi. Nói mới nói ra miệng, Nhâm Hiểu Nguyệt đã cảm thấy hối hận. Chẳng qua là lúc đó trong lòng liền nghĩ nói như vậy. Rốt cuộc đối đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Thì ra là đầu heo

"Ha há!"

Lý Vân khẽ cười một tiếng, cũng không có quan tâm Nhâm Hiểu Nguyệt đối, hắn nói rất chân thành:

"Cái này không thu tiền..."

"Cảm ơn!"

Nhâm Hiểu Nguyệt vẻ mặt tự giấu nói:

"Cảm ơn ngươi không ràng buộc trợ giúp ta bạn học này. "

Lý Vân ngằm cười khỏ. Hắn cũng thấy ra một chút, Nhâm Hiểu Nguyệt trong lòng đối với hắn tức giận. Đối với lần này, hắn cười cho qua. Nói thật, nếu mà không phải yêu cùng người không chung đường, Nhâm Hiểu Nguyệt như vậy hoa hậu giảng đường cấp mỹ nữ, hắn sớm đồ lên. Ai bảo hắn là tốt yêu... Hơn nữa, Nhâm Hiểu Nguyệt một nhà cùng hòa thượng vẫn là quen thuộc như vậy. Không có khả năng làm vậy a. Đáng tiếc hảo tâm của mình, tựa hồ bị Nhâm Hiểu Nguyệt hiểu lầm.

"Trưởng lớp, người xem như vậy đi, sau này Hàn Di Hương nữa đây dựa người, người gọi điện thoại cho ta, ta đứng ra giúp người giải quyết."

Lý Vân chủ động nói.

Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn Lý Vân, nũng nịu. Nói:

"Cảm ơn.... Như vậy được không? Gần nhất ta ở trường học khiêu vũ Rumba, người đi cùng ta được không? Nếu mà người sợ trần ty mất hứng, coi như xong đi...."

Hết câu này, Nhâm Hiểu Nguyệt nói xong lập tức trầm mặc lại, thần tình cô đơn.

Lý Vân hỏi: "Có đúng hay không vẫn đang giận ta?"

Nhâm Hiểu Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn Lý Vân. Nàng biết Lý Vân có ý gì. Nàng tựa hồ là nghiêm túc trầm tư một chút, sau đó thê lương mà gật đầu.

Lý Vân đột nhiên rất thương cảm Nhâm Hiểu Nguyệt.

Nhìn thân hình mảnh mai Nhâm Hiểu Nguyệt, Lý Vân. Trong lòng không khỏi sẽ dâng lên một cổ triu mến. Hắn thậm chí lần thứ hai muốn ôm nữ nhân.

Nhâm Hiểu Nguyệt thê mỹ cười, nói: "Ta biết, ta so ra kém trần ty..."

Lý Vân nở nụ cười.

"Người còn cười..." Nhâm Hiểu Nguyệt thấy Lý Vân lúc này còn cười, cảm giác đặc biệt. Khổ sở chua xót, nước mắt trong hốc mắt một mực đảo quanh.

"Vì sao không cười, người vì sao lại so sánh mình cùng trần ty..."

Lý Vân nói: "Người có ưu thế của người, người tuổi còn trẻ xinh đẹp, hơn nữa tiền đồ vô lượng. Tại sao muốn xem nhẹ mình, trên thực tế, người một điểm cũng không kém so với trần ty."

Nhâm Hiểu Nguyệt trên mặt lộ ra dáng tươi cười, nước mắt cũng theo đó tuột xuống.

Lý Vân do dự một chút, đi tới, đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng. Hai mắt nhìn chăm chăm Nhâm Hiểu Nguyệt, rất trịnh trọng nói:

"Trưởng lớp, ta là vì tốt cho người."

"Gọi Hiểu Nguyệt a!" Nhâm Hiểu Nguyệt nói.

"Ừ!" Lý Vân gật một cái nói lần nữa:

"Hi vọng người có thể hiểu được, ta đích xác là vì tốt cho người."

Là yêu quái, Lý Vân thực sự là không muốn hại nàng.

Nhâm Hiểu Nguyệt nước mắt lần thứ hai bùng lên.

Nếu như nói lần trước cự tuyệt gián tiếp, như vậy ngày hôm nay chính là trực tiếp cự tuyệt.

Lý Vân có vẻ có chút luống cuống, không biết nên như thế nào đi khuyên giải an ủi.

Thật vất vả Nhâm Hiểu Nguyệt mới định chỉ roi lệ, nàng ngẩng đầu si ngốc nhìn Lý Vân, không nói gì thêm.

Nhìn nữ nhân mảnh mai này, thần sắc đau khổ. Lý Vân rốt cục thay đổi ngày xưa, cả người tan mát ra một cỗ khí thế bén nhọn. Một tay lấy nữ nhân kéo vào trong lòng.

Nhâm Hiểu Nguyệt từ chối vài cái, lại không cách nào tránh, không thể làm gì khác hơn là tùy ý nam nhân ôm mình. Phương tâm kịch liệt nhúc nhích, nguyên bản hơi lộ ra gò má tái nhợt lúc này cũng biến thành một mảnh ửng đỏ.

Hai người lẳng lặng song song đi trên đường, ngọn đèn mờ nhạt đem thân ảnh của hai người kéo dài. Bóng dáng bọn họ đã chặt chẽ kết hợp với nhau.

Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn Lý Vân, cắn môi, dường như tâm đang rất kịch liệt đấu tranh. Lý Vân cố nhiên rất hợp tâm ý của nàng. Thế nhưng hắn rõ ràng đã cùng trần ty như thế. Mình làm như vậy, chẳng phải liền biến thành Tiểu Tam.

Nghĩ lại nghĩ một chút, không đúng a, Lý Vân cùng trần tỳ lại không kết hôn. Minh dựa vào cái gì chính là bên thứ ba. Hạnh phúc là muốn mình tranh thủ được...

Nghĩ như vậy, Nhâm Hiểu Nguyệt tâm tình rộng mở trong sáng.

Hồi lâu, nàng có chút do dự đưa tay đưa về phía cánh tay Lý Vân, sau đó nhẹ nhàng mà khoác lên.

Nhâm Hiểu Nguyệt cúi đầu, lòng của nàng nhảy một cái, nàng lần đầu tiên thân mật như vậy mà kéo cánh tay nam sinh. Một hồi thật lâu, Nhâm Hiểu Nguyệt ngẩng đầu, lấy dũng khí nhìn Lý Vân hỏi:

"Lý Vân, chúng ta rốt cuộc xong chưa?"

Dưới ánh đèn, Nhâm Hiểu Nguyệt đặc biệt mỹ diệu để cho người ta say sưa nhìn. Lý Vân nghiêng đầu nhìn Nhâm Hiểu Nguyệt, nói:

"Ta chỉ là muốn bảo hộ ngươi, không cho ngươi đã bị bất kỳ thương tổn."

"Chúng ta gặp gỡ đi?"

Nhâm Hiểu Nguyệt lớn mật nhìn chăm chú vào Lý Vân, ôn nhu nói.

"Ừ!" Lý Vân gật đầu. Hắn không có cái ý nghĩ khác, chỉ là không muốn nữ hài tử mảnh mai này tổn thương. Tuy rằng là yêu quái, nhưng chưa từng nghe qua chuyện yêu say đắm cũng sẽ xảy ra chuyện.

Nhâm Hiểu Nguyệt mỉm cười vui vẻ, cánh tay ngọc đem cánh tay Lý Vân ép chặt hơn, thân thể mềm mại cũng hơi thiếp chặt chút.

Lý Vân cảm thụ được thân thể mềm mại Nhâm Hiểu Nguyệt, trong lòng có chút cảm giác khác thường. Hắn có chút khẩn trương, hắn bắt đầu hoài nghi, mình có thể hay không bảo đảm đối với nàng không có ý tưởng khác?

Hơn nữa mình cùng trần tỳ mặc dù không có chính thức làm rõ, nhưng hai người đều có tàng ý tứ kia. Hiện tại hơn một cái Nhâm Hiểu Nguyệt, phỏng chừng Hồ ly tinh nhất định sẽ ghen.

"Nghĩ gì thế?" Nhâm Hiểu Nguyệt thấy Lý Vân có chút thất thần, mắt hứng hỏi:

"Muốn trần tỳ?" Ánh mắt của nàng có chút buồn bã. Nữ nhân đều có trời sinh giác quan thứ sáu. Lòng của nàng có chút đau nhức.

Lý Vân cũng âm thầm tự trách, mình cùng với Nhâm Hiểu Nguyệt, vì sao còn muốn nữ nhân khác.

"Ta muốn ngươi đáp ứng ta, làm bạn gái của ngươi!"

Nhâm Hiểu Nguyệt cắn môi, to gan hỏi.

Lý Vân tâm mạnh căng thẳng. Hắn tình tường biết mình đối với Nhâm Hiểu Nguyệt còn không có sinh ra ái tình, hắn chỉ là muốn bảo hộ cô bé này. Thế nhưng Nhâm Hiểu Nguyệt bên này dường như không nghĩ như vậy. Lý Vân cũng không phải cái người nhu nhược, nếu mà hắn vững tin mình thích một nữ hài tử, hắn sẽ nghĩa vô phản cố theo đuổi nàng. Thế nhưng lúc này, nói thật, coi như là Hồ ly tinh bên kia, hắn cũng không có thập phần đặc biệt thích cùng yêu.

Lý Vân cũng không muốn thương tổn Nhâm Hiểu Nguyệt. Cũng không muốn cự tuyệt nàng, ngừng một chút, hắn cười cười, nói: "Chúng ta bây giờ đã là bạn bè trai gái."

Nhâm Hiểu Nguyệt trong con ngươi xinh đẹp hiện lên vẻ thất vọng, nàng biết ý tứ của Lý Vân những lời này. Bất quá so với lần trước, nàng cảm thấy tốt hơn nhiều. Chỉ ít, nàng không có bị cự tuyệt. Nàng có lòng tin, tương lai, Lý Vân sẽ thích nàng.

...

Đưa xong Nhâm Hiểu Nguyệt. Lý Vân đón xe trở về, đạp xe đạp về tới sân. Cất xong xe, đẩy cửa tiến vào. Lý Vân phát hiện Tần suất, Vương Đại Sơn, tiểu mao đầu đều ở đây. Trong phòng khách bầu không khí dường như có chút trầm trọng. Vương Đại Sơn thấy Lý Vân trở về, cầu cứu nói:

"Lão đại, ta oan uổng a, ta thật không là có ý giấu diếm mọi người, chỉ là ta cảm thấy heo yêu cái kia thân phận có chút thẹn thùng, sẽ không nói với mọi người."

"Sắc heo!" Hồ ly tinh khí hanh hanh nói:

"Ngươi là có tiền án, trách không được, ngày đó ở trên đường cái làm này chuyện xấu xa."

Vương Đại Sơn cố tình nhận phân bua, nhưng ngày đó bị bắt gặp là sự thực. Sự thực thẳng hùng biện, mình lại che giấu. Hắn tội nghiệp nhìn Lý Vân, nói: "Lão đại, giúp ta nói vài câu a?"

"A!" Lý Vân đi tới Vương Trần Trần ngồi xuống bên người, ngẩng đầu nhìn Vương Đại Sơn, hỏi:

"Người thực sự là Bát Giới? Sư phụ người Đường trưởng lão đâu? Còn nữa mao khuôn mặt Lôi Công Chủy đại sư huynh người đâu?" Lý Vân nhiều hứng thú hỏi:

"Hằng nga tiên tử, thực sự rất đẹp sao?"

Vương Đại Sơn nghe vậy, ngẩng đầu nhìn một chút Hồ ly tinh. Người sau hung hăng nói: "Nhìn ta làm gì... Người không có nghe tiểu Lý đang hỏi người a, hằng nga tiên tử đẹp không?"

"Rất đẹp!" Vương Đại Sơn theo bản năng nói.

"Theo ta so sánh thì sao?" Hồ ly tinh đột nhiên trừng mắt lãnh nhiên nói.

"Lúc đó sần sần như nhau!" Vương Đại Sơn những lời này cũng không có cố ý đi khen tặng Hồ ly tinh. Hắn nói là lời nói thật. Hằng nga tiên tử tuy rằng là thiên đình đệ nhất nữ tiên. Nhưng Cửu Vĩ Hồ trong tam giới cũng là thanh danh lan xa, nếu mà không phải Thần Nông thị bảo hộ, trời biết sẽ có bao nhiêu người đi có ý đồ với nàng.

"Hừ!" Hồ ly tinh lẩm bẩm nói:

"Ít cảm nữ nhân kia so với ta, một cái vì trường sinh bất lão, ném gia khí phụ nữ nhân, căn bản là không có tư cách so với ta."

"Ừ, ta cũng vậy nghĩ như vậy." Lý Vân cười phụ họa.

Vương Đại Sơn cũng là nom nớp lo sợ. Hơi chút ngừng một chút, hắn nhìn Lý Vân nói:

"Ta cũng rất muốn cùng sư huynh đệ, sư phụ đoàn tụ, bất quá ta không có tin tức của bọn họ. Chỉ mong bọn họ cũng có thể thức tỉnh."

"A!"

Lý Vân vấn đề dường như rất nhiều, hắn cười cười, lần thứ hai hỏi:

"Có chút vấn đề vẫn áp ở trong lòng, nghĩ trăm lần cũng không ra, như vậy đi, người giúp ta giải đáp một chút. Ta hỏi người, trước đây Đại sư huynh của người bị phương tây hòa thượng đặt ở dưới Ngũ Chi sơn, vì sao hắn không biến nhỏ đi ra?"

"Ta biết..." Tần suất nhắc tay trả lời:

"Lão sư Con khi là Bồ Đề tổ sư, thuộc về đạo gia thần tiên. Dùng năm ngón tay hóa làm Ngũ Hành sơn, dùng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại cơ sở nguyên tố ngăn chặn Tôn Ngộ Không, lại dán lên lục tự chân ngôn, thuộc về đạo gia thêm phật gia mai hoa cấm chế. Mà Tôn Ngộ Không ở thời điểm bỏ nhào trong lòng bàn tay phật tổ, bàn tay nhìn qua bất quá là lá sen lớn nhỏ, hắn lại không bay ra được, điều này nói rõ trình độ biến hóa lớn hơn Tôn Ngộ Không. Bởi vậy suy đoán, hầu tử muốn nhỏ đi rồi đi Ngũ Chi sơn, đó là không có khả năng...."

"Có đạo lý!" Lý Vân tiếp tục hỏi:

"Hầu tử trước đây đại nháo thiên cung. Dĩ thường hung mãnh, gần như vô địch. Vì sao lấy kinh nghiệm thời điểm lại nhiều lần viện binh, năng lực Hằng Yêu Phục Ma?"

Hồ ly tinh tiếp lời nói:

"Người có thể tham khảo thủy bạc Lương Sơn Tống Giang. Không có bị chiêu an trước, Lương Sơn một trăm lẻ tám vị đại tướng cũng là đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, không có địch thủ. Khi hắn được chính biên là Đại Tống người tham mưu quân chính phủ thứ 108 tập đoàn quân trung tướng, chính phương tịch liền hao binh tổn tướng. Biến hóa này, dùng ngôn ngữ lưu hành giải thích, gọi là theo biên chế. Một khi theo biên chế, lực lượng dĩ nhiên là yếu đi. Và lại, hầu tử trước là một người tự do, là làm đại vương. Nghe theo Quan Âm kiến nghị sau đó, thành một gã viên chức, vì Tam Tạng làm công. Lúc này, hắn liền có tài nguyên. Có tài nguyên vì sao không cần, vì sao còn muốn mình đơn đả độc đấu, nó là hầu tử, lại không phải người ngu..."

Lý Vân nghe vậy âm thầm phì cười, việc này, mình vì sao trước liền không nghĩ tới.

"Người nói chuyện này một chút." Xem qua mấy lần Tây Du Ký Lý Vân đối với Đường Tăng biểu hiện bất mãn. Hỏi hắn: "Vì sao Đường Tăng mỗi lần cũng không tin ngộ không nói, không lẽ vì là yêu tinh nên không tin tưởng?"

Vương Đại Sơn khoe miệng hiện ra dáng tươi cười:

"Việc này ta đã từng len lén hỏi qua sư phụ, sư phụ nói, Quan Thế Âm Bồ Tát đem đại sư huynh giao cho hắn thì đã từng ti mi thông báo, nói Hầu ca người này lai lịch có vấn đề, không có khả năng đơn giản tín nhiệm. Người ta Bồ Tát là thượng cấp linh đạo, đối với lời của nàng, người nói sư phụ ta có thể không trung thực chấp hành sao? Mà Hầu ca bất quá là đệ tử của hắn, dù cho oan uổng một lần, hai lần, mười lần, hàng trăm lần nữa có thể làm sao?"

"Ta dmc nó!" Lý Vân tức giận tuôn ra lời thô tục. Cảm tình khi đó chỉ vì nịnh hót thượng cấp a.

"Còn có một cái vấn đề, ăn thịt Đường Tăng, thực sự có thể trường sinh bất lão sao?"

Lý Vân nhiều hứng thú thay đổi một đề tài: "Rốt cuộc là ai trước truyền ra ăn thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão?"

Vương Đại Sơn nói thầm: "Chín chín tám mươi một kiếp, nói rõ là trước đó thiết kế tốt kết cục. Việc này, tự nhiên là Bồ Tát sai người truyền đi. Hẳn là thiên tài long nữ đi...."

Nói đến đây, Vương Đại Sơn đột nhiên cười cười: "Lão đại, tình huống của người dường như cùng sư phụ ta không sai biệt lắm, ta đã thấy máu của người, người là cứu thế thiện nhân, ăn thịt của người, không chừng cũng có thể trường sinh bất lão."

Lý Vân một trận ác hàn, vội vàng nói: "Không được nói bậy."

Hồ ly tinh cũng gấp bác bỏ tin đồn: "Làm một bác sĩ, ta có thể căn cứ tinh thần chuyên nghiệp nói cho các người biết, ăn thịt người không phải khoa học. Thông qua ăn thịt người để đạt tới trường sinh bất lão, là chuyện vớ vẩn. Muốn trường sinh bất lão, liền phải cố gắng tu hành."

"Nói cho cùng cũng thế!"

Lý Vân cười nói: "Mọi người vỗ tay."

Mọi người nghe vậy, đều vỗ tay phối hợp. Ai kêu người ta là lão đại.

"Việc này liền đi qua, sau này ai cũng không nhắc lại." Vương Trân Trân không giận tự uy, ánh mắt ở trong phòng quét mắt một vòng, tất cả mọi người cúi đầu.

"Hỏi lại một vấn đề, sư phụ người có đúng hay không thăm mền Bồ Tát?" Lý Vân hỏi.

"Không thể nào a." Vương Đại Sơn nghiêm mặt nói:

"Sư phụ ta biết, Bồ Tát trước đây cũng là thân nam nhi. Bản thân hắn là đạo giáo nguyên thủy Thiên Tôn một trong mười hai kim tiên Từ Hàng đạo nhân. Sau lại bị phương tây giáo chủ lừa dối phản bội, bởi vì xấu hổ khi thấy sư huynh đệ, cho nên lúc này mới biến tính... Sư phụ ta thanh tâm quả dục, về mặt thanh tú, đối với nữ yêu, nữ tiên, ni cô đều như nhau, bản thân lại không ham mê thứ gì, cho nên nói hắn thăm mền Bồ Tát, hoàn toàn là lời nói ác miệng."

"Thì ra còn có chuyện như vậy?"

Lý Vân gật đầu: "Tốt, nghi vấn trong lòng cơ bản giải thích rõ. Được rồi, Tây Du rốt cuộc là chuyện tình khi nào."

"Chuyện xảy ra thời kỳ viễn cổ, ta là đương sự, hoàn toàn có thể làm chứng." Vương Đại Sơn nghiêm túc nói.

"Ta còn có chuyện!" Vương Trân Trân con người nhìn Vương Đại Sơn nói:

"Người có thói quen đùa giỡn phụ nữ, tới cùng có thể sửa đổi hay không." Đối với tên yêu quái này, Hồ ly tinh thật không yên tâm.

"Có thể!" Vương Đại Sơn vội vàng nói:

"Ta thừa nhận, ta có tiền sử, có tính xấu, đối với việc chuyển thế nhiều năm như vậy, tính tình cùng trước đây cũng không lớn. Ta tuyệt đối có thể thay đổi, không thì mời lão bản, lão đại giám sát."

Tần suất cũng nhân cơ hội nói: "Lão bản, cái việc này coi như xong đi, biết sai có thể thay đổi là việc thiện lớn lao. Người không phải người bình thường a... khí độ của người chính là tể tướng làm việc lớn a."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Hương di gia nhập liên minh

"Được rồi, cách tết âm lịch còn vài ngày, đợi qua tết hãy nói."

Vương Trân Trân hừ nói: "Vương Đại Sơn, người nghe kỹ cho ta, nếu mà người không kiểm điểm được, đừng nói là đánh mất công việc. Đến lúc đó, ta sẽ đích thân bắt người đi chùa Bạch Mã nghe đạo, cho người mỗi ngày nghe hòa thượng niệm kinh..."

Đủ lợi hại. Vương Đại Sơn vội vàng tỏ thái độ:

"Lão bản yên tâm, Đại Sơn ta bảo đảm cách xa giới sắc."

Trong nháy mắt thời gian đã đến. Trừ tịch là một trong ngày lễ truyền thống rất trọng đại. Cả năm chỉ có một ngày. Mọi người thường gọi là đêm 30. Ngày này, trong nhà ra bên ngoài thật nhộn nhịp, còn muốn thỉnh môn thần, treo câu đối xuân, treo tranh tết, v.v. ...

Vương Trân Trân rất thích bầu không khí này. Buổi trưa, nàng liền đóng cửa từ chối tiếp khách, kêu Vương Đại Sơn, Tần suất hai tên yêu quái phụ giúp.

Ngay thời điểm ba giờ chiều, môn thần, câu đối đều dán lên, đèn lồng đỏ thắm cũng treo lên. Ngay cả lầu một trong viện cũng treo đầy quang cảnh đèn, bầu không khí ngày lễ hoàn toàn được phụ trợ làm ra. Trên lầu phần lớn khách trọ đều đã về nhà ăn tết, chỉ có mấy nhà bởi vì công tác cùng những nguyên nhân khác lưu lại. Thấy chủ nhà cho thuê vội vàng thu thập, liền đem phòng mình cũng thu thập một phen. Ngày lễ vui mừng càng thêm vui tươi.

Bốn giờ chiều, Vương Trân Trân kêu Lý Vân. Đi dạo phố mua thức ăn, chuẩn bị tự mình làm hoành thánh. Vấn đề này nên sớm đi làm, chỉ là Hồ ly tinh vẫn bận xem bệnh, liền quên mất làm chuyện tình hàng tết. Giờ này mới nhớ.

Mặc dù là đêm 30, nhưng người trên đường phố. Như trước rất nhiều, có bán hàng tết, có vội vã về nhà ăn bánh chèo, có bày sạp tự mình viết bán câu đối, thập phần náo nhiệt. Hơn nữa, nhân viên công tác ở hai bên đường phố trên cây to đều thiết trí quang cảnh đèn, đèn lồng quai thượng liễu đỏ thắm.

Chỉ chốc lát sau đến thời đại quảng trường, lại đi thêm mấy phút chính là một cái đại hình tổng hợp thị trường giao dịch, bên trong chia làm mấy khu, thứ gì cũng có. Bọn họ mục đích của chuyến này mà chính là ở chỗ này.

Dọc theo đường đi, Hồ ly tinh nhìn Lý Vân vẫn không nói gì, nghiêng đầu hỏi:

"Lý Vân lễ mừng năm mới tới rồi, một mình ngươi đang suy nghĩ gì đấy? Không phải có tâm sự đi?"

"Được rồi, ngươi không phải là đang hoài niệm Hải Quỳnh tiên tử đi?"

Hồ ly tinh bĩu môi, trên mặt tràn đầy oán niệm.

"Không phải!" Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói:

"Ngươi đừng luôn đoán mò, ta đối với Hải Quỳnh tiên tử không có cảm giác. Ta là đang suy nghĩ, mùa xuân năm nay ta có thể an ổn vượt qua không."

"Có ý tứ gì? Lễ nào, ngươi cảm thấy..." Hồ ly tinh đang định truy vấn cái gì. Đã thấy Lý Vân mắt đều thẳng. Ngay sau đó, một cỗ hương vị nhàn nhạt truyền đến, như lan tựa như xạ.

Lý Vân tự nhiên cũng ngửi được này cỗ hương vị, theo bản năng hít sâu một cái, làm mình thần thanh khí爽.

Lý Vân khịt khịt, theo bản năng đi bốn phía tìm kiếm người nào. Rất nhanh, hắn ở cách bọn họ mười thước địa phương, thấy được một nữ nhân. Dáng dấp ba mươi tuổi, vóc người cao gầy, mái tóc vén lên, có khí chất cao quý trang nhã. Một thân quần áo màu lục bích, càng tô điểm khí chất cao quý. Nữ nhân này mày liễu như diệp, mắt ngậm thu thủy, mũi quỳnh thẳng đỉnh... Ngũ quan xinh xắn hoàn mỹ phối hợp với khuôn mặt tràn ngập phong tình, lộ ra một cỗ quyến rũ.

Thấy Lý Vân, Hồ ly tinh nhìn nàng chăm chăm, nàng cũng tò mò đánh giá bọn họ.

"Nàng tới làm cái gì?"

Bên tai truyền đến Hồ ly tinh không có hảo ý hỏi:

"Ngươi có đúng hay không cảm thấy nàng rất có nữ nhân vị, rất quyến rũ?"

"Đúng vậy!" Lý Vân cười nói: "Bất quá với ngươi so sánh, vẫn có chút chênh lệch."

Nhìn nữ nhân kia nửa ngày, Hồ ly tinh tức giận nói: "Nhất định là tìm đến...."

"Cũng không nhất định a!" Lý Vân cười nói: "Có lẽ là tới tìm ngươi."

Vương Trân Trân nghe vậy quay đầu hận hận nhìn Lý Vân:

"Ngươi đi đi, ta tự mình đi mua..."

Nữ nhân hướng về phía Lý Vân mím môi nở nụ cười một chút, ánh mắt ở Lý Vân cùng Hồ ly tinh trên người quét một vòng, lập tức liền hướng về phía bọn họ đã đi tới.

Hồ ly tinh hừ một tiếng, cũng không nhìn hắn, trực tiếp đi hướng chợ.

Lý Vân lần thứ hai say mê hít một hơi hương vị trong không khí. Đợi khi hắn lần thứ hai ngẩng đầu nhìn qua, nữ nhân kia đã không thấy.

"Ngươi mạnh khỏe!"

Đột nhiên, mùi vị quen thuộc trở nên nồng đậm lên, thanh âm quen thuộc cũng gần bên tai.

Lúc này, Vương Trân Trân thấy Lý Vân không có cùng đi qua, quay đầu lại đã thấy nữ nhân kia đã xuất hiện ở trước mặt Lý Vân. Làm nàng tức giận giận chân.

"Hương di, ngươi thì không thể yên tĩnh một hồi sao?"

Lý Vân chỉ chỉ trước mặt Vương Trân Trân: "Chúng ta còn có chuyện..."

Nữ nhân chính là Hàn Di Hương, tự xưng là mẫu thân Nhâm Hiểu Nguyệt. Lý Vân hoài nghi, nàng hẳn là Thần Tộc thức tỉnh, chỉ là nhất thì bán hội vẫn không thể xác định thân phận chân thật của nàng.

"Ta cũng biết không nên tới làm phiền ngươi."

Hàn Di Hương quyền rũ cười, thanh âm yếu ớt: "Trừ tịch chi dạ, vốn nên toàn gia đoàn viên, thế nhưng Nhâm Hiểu Nguyệt như trước không tiếp thụ ta, ta rất thương cảm....."

Ta cũng rất thương cảm. Lý Vân hầu như liền có thể cảm giác được sát khí Hồ ly tinh.

"Việc này ngươi hẳn là cùng Nhâm Cường thương nghị, hẳn là nam nhân của ngươi, ta không làm gì được."

Lý Vân bĩu môi nói. Việc này không phải hẳn không muốn trợ giúp Hàn Di Hương. Chỉ là không có biện pháp giúp a. Mấy ngày hôm trước, hẳn cùng Nhâm Hiểu Nguyệt cũng đã nói vài lần, người ta là đầu muối không nghe. Mặc dù hai người thâm quan hệ yêu đương, người ta cũng không nghe.

Đã cố gắng. Lý Vân cảm giác mình là tận trách.

"Bây giờ không nói chuyện này, sau này không biết được!"

Hàn Di Hương đột nhiên lộ ra bộ dáng nộ mồm tươi cười.

"Ý gì?" Lý Vân có chút hóa đá.

"Không có ý gì, ngươi cũng có thể coi ta không có nói gì."

Hàn Di Hương thần tình trong nháy mắt đã khôi phục.

"Tiểu Lý, hôm nay là trừ tịch, ngươi phải giúp ta."

Hàn Di Hương gương mặt ủy khuất: "Hiểu Nguyệt là máu thịt của ta, cũng là tâm can của ta, chúng ta bây giờ quan hệ như vậy, ta rất khó chịu. Ta âm thầm quan sát các ngươi, Hiểu Nguyệt đối với ngươi thập phần vừa ý. Hiện tại nàng có khả năng nghe lời ngươi nói."

"Thứ cho ta bất lực!"

Lý Vân nhún nhún vai, lắc đầu nói: "Nên khuyên ta đều khuyên, ta cũng bất lực... Hương di, đi về nhà đi, ta thật sự có chuyện."

Lúc này, Hồ ly tinh đã từ chợ đi ra, trong tay mang theo mấy cái bọc đựng thịt, rau dưa. Lý Vân cấp bách vội vàng đi tới tiếp nhận hai cái túi. Tuy rằng Hồ ly tinh căn bản không quan tâm, nhưng hẳn vẫn biểu hiện ra nam nhân chính mình phong độ.

"Ngươi mạnh khỏe!"

Hồ ly tinh hào phóng cùng Hàn Di Hương chào hỏi một tiếng.

Hàn Di Hương cũng thuận thế từ Hồ ly tinh trong tay tiếp nhận một cái túi ny lon, vừa cười vừa nói: "Về nhà đi, ta là thế gia làm văn thần a..."

Lời này vừa nói ra, Lý Vân, Hồ ly tinh hai mặt nhìn nhau. Đầu óc mơ hồ. Hàn Di Hương hào phóng cười cười:

"Làm gì ngăn ra a, nữ nhi không tiếp thụ ta, ta ở tỉnh thành bằng hữu duy nhất chính là các ngươi, năm nay đêm trừ tịch - đêm 30, ta và các ngươi ở chung a."

Nói, cũng không chờ Lý Vân, Hồ ly tinh nói cái gì, nàng cũng đã trước bước đi, mục tiêu là Hồ ly tinh nhà bọn họ.

Trừ tịch chi dạ, người cả nhà cùng một chỗ ăn "Bữa cơm đoàn viên", có người một nhà đoàn tụ lễ mừng năm mới. Ăn bữa cơm đoàn viên thì ngoại trừ bánh chèo ra. Còn có cá, dựa theo tỉnh thành địa giới phong tục cùng quy củ, trên bàn "Cá" là không thể động, bởi vì... cá đại biểu "Giàu có" cùng "Hàng năm có thừa", tượng trưng năm sau "Tài phú cùng may mắn".

Một phòng yêu quái, Thần Tộc. Vốn là không nên tin tưởng điều này, nhưng mọi người nhất trí cho rằng, nếu thức tỉnh ở nơi văn minh phát triển của xã hội loài người, liền dựa theo tập tục loài người mà sống. Huống hồ, bầu không khí vui mừng thật là khá. Bọn họ rất thích bầu không khí như vậy.

Tỉnh thành phía nam này cùng thành thị phát đạt bất đồng, cũng không có cấm bắn pháo bông. Màn đêm buông xuống, nghe tiếng pháo đốt không ngừng truyền đến. Có pháo, có pháo hoa. Ngày lễ càng ngày càng đậm.

Hàn Di Hương quả nhiên không phải khoe khoang, nàng làm vắn thẩn bản lĩnh xác thực không tầm thường, ngay cả Hồ ly tinh ném thử một miếng đều khen không dứt miệng.

Tần suất, Vương Đại Sơn đã ở phòng bếp trợ thủ, dựa theo Hồ ly tinh sai khiến bận rộn. Ngay cả Lý Vân đều vén tay áo lên giúp đỡ.

Tuy rằng không phải người một nhà, nhưng không khí của hiện trường lại cùng người một nhà dường như.

"Bang bang!"

Ngay vào lúc này, tiếng gõ cửa bên ngoài truyền tới. Mèo yêu vội vàng nói:

"Ta đi mở cửa..."

Mọi người tất cả đều bận rộn làm vắn thẩn, rửa rau, duy chỉ có nó không giúp được gì. Nó đều có chút ngượng ngùng.

"Là Hiểu Nguyệt!" Hàn Di Hương đột nhiên ngừng tay, quay Lý Vân nói một câu.

Vương Trần Trần nhìn Hàn Di Hương nói: "Người đã sớm biết nàng sẽ đến?"

"Cũng không phải!" Hàn Di Hương cười nói: "Trước ta chỉ là suy đoán..."

Đúng lúc này, tiểu mao đầu đã chạy nhanh như làn khói tiến đến: "Lão đại, tương hảo tới!"

Lời này vừa nói ra, Hồ ly tinh trừng mắt. Tiểu mao đầu tự giác lờ lờ, lúc này mới vội vàng ngậm miệng. Lý Vân thì khuôn mặt tươi cười ra nghênh đón.

"Ta có thể với người cùng nhau qua trừ tịch sao?"

Mất thấy Lý Vân đi ra ngoài đón, Nhâm Hiểu Nguyệt chớp mắt to, một bộ điềm đạm đáng yêu.

Lý Vân nặng nề mà gật đầu, nói: "Đương nhiên có thể, Hiểu Nguyệt, ngồi xuống trước đã, chúng ta đang bận làm vắn thẩn."

"Ta cũng đi."

Nhâm Hiểu Nguyệt khoe miệng hiện ra vẻ tươi cười, vén tay áo lên, nói:

"Đi, chúng ta cùng nhau làm vắn thẩn."

Nhưng khi thời điểm nàng đến gần phòng bếp, nhất thời liên tinh động. Nàng trăm triệu lần không ngờ, nữ nhân kia cũng ở đây. Ngẩn ngui ngây người sau đó, Nhâm Hiểu Nguyệt nhíu mày một cái, dự định rời đi.

"Hiểu Nguyệt, nếu tới liền lưu lại đi!"

Lý Vân vội vàng tiến lên đem Nhâm Hiểu Nguyệt ngăn cản.

"Đúng vậy!" Hồ ly tinh cũng mở miệng nói chuyện:

"Lễ năm nay, người nếu đến, liền chứng minh người không có địa phương đi. Vì sao không ở lại, mọi người cùng nhau nhiệt nhiệt nháo nháo qua lần trừ tịch này."

Hàn Di Hương lên tiếng cười nói:

"Hiểu Nguyệt, ta biết trong lòng người còn đang hận ta, nếu mà người thực sự không muốn thấy ta, ta đi thôi. Ài, ta vừa mới trở về, vô thân vô cố, định sẵn là cô độc quanh quẩn vượt qua đêm 30 này. Tiểu Lý, Trần Trần cảm ơn các người, cảm ơn các người đã mời ta."

Vô sỉ a..... Lý Vân âm thầm cười trộm, Hàn này di hương đủ vô sỉ. Rõ ràng là không mời mà tới, lời này lại đảo ngược, là bọn hắn mời.

Lý Vân phát thệ, nếu như mình thực sự mời nàng, sẽ để cho bánh chèo toàn bộ nấu nát vụn.

Hàn Di Hương cười ra tãp dề, trong con người chảy xuống vài giọt nước mắt, đau khổ không gì sánh được:

"Các người chơi đi... Hiểu Nguyệt, mụ mụ chúc người tân xuân vui sướng."

Hết những lời này, nàng liền chậm rãi động bước chân.

Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn bóng lưng của nàng, mũi có chút ngứa. Bất quá nàng lại không có lên tiếng. Cũng không có bất kỳ cử động. Lý Vân biết Hàn Di Hương có một nửa là đang diễn trò. Thoảng do dự một chút, hấn đi tới đem cánh tay kéo Hàn Di Hương:

"Hương di, ngươi chờ đi.... Nếu tới, liền chờ đi. Hiểu Nguyệt cũng không phải loại này người không hiểu chuyện."

"Hiểu Nguyệt, ngươi nói a?" Vương Trân Trân nhân cơ hội nói:

"Đừng để hương di đi, nàng cũng thật đáng thương."

"Nhậm tiêu thư... Ta vốn nên không muốn lắm miệng, bất quá hôm nay ta phải nói vài câu." Tần suất cũng lên tiếng:

"Hôm nay là ngày vui mừng, mọi người hay nhất là không nên giận dỗi."

Hàn Di Hương nhàn thần soay chuyển, nhìn mọi người, điềm đạm đáng yêu:

"Ta hay là đi thôi, miễn làm hồng bầu không khí mọi người."

"Chớ...." Lý Vân nói:

"Hương di, người ta Hiểu Nguyệt cũng không nói gì... Ngươi làm cái gì vậy. Ngươi làm như vậy, không phải cố ý làm khó Hiểu Nguyệt. Lưu lại đi."

Nhâm Hiểu Nguyệt vài lần há mồm, nhưng đều không nói gì. Vì không để mình chân tay luống cuống, liền chạy vào bếp. Hàn Di Hương đang lúc mọi người "khuyến", rốt cục gạt đầu đồng ý lưu lại.

...

Bởi hai mẹ con này đồng thời xuất hiện, nguyên bản không khí náo nhiệt hơi bị lạnh lẽo, mọi người im lặng không lên tiếng làm bánh chèo. Mãi cho đến bánh chèo đun sôi, mọi người thời điểm vậy cùng một chỗ ăn bánh chèo, Nhâm Hiểu Nguyệt đột nhiên nói chuyện:

"Sau bữa cơm ngày hôm nay, ta không hi vọng nhìn thấy ngươi."

Hàn Di Hương trong nháy mắt nhẩn lại, nói:

"Hiểu Nguyệt, hà tất như vậy, cừu hận lớn hơn nữa, cũng phải có thời điểm coi ra, vì sao lại nói lời này."

Tần suất cũng nhân cơ hội nói: "Đúng vậy Hiểu Nguyệt, có mẫu thân kỳ thực rất tốt."

Hàn Di Hương nhìn thoáng qua Tần suất, mập mờ cười cười:

"Ngươi sẽ không muốn cùng nữ nhi của ta lên giường đi? Đáng tiếc ngươi không là bạn trai của nàng."

Tần suất sừng sốt một chút, nhỏ giọng nói: "Nàng sớm danh hoa có chủ."

Hàn Di Hương lớn tiếng nói: "Xem ra ngươi vẫn suy nghĩ tới."

Tần suất hết chỗ nói rồi.

Hàn Di Hương lại chuyển hướng Lý Vân, nói:

"Ngươi là bạn trai Hiểu Nguyệt, thế nhưng ngươi chưa từng có nghĩ tới cùng nó trên giường. Bởi vì ngươi là người tốt..."

Lý Vân gạt đầu nói: "Điểm này ta đồng ý."

"Được rồi!" Nhâm Hiểu Nguyệt lạnh lùng nói:

"Những lời này là ngươi làm một mẫu thân phải nói sao?"

"Thế nào?" Hàn Di Hương nói: "Ngươi bây giờ thừa nhận ta là mẹ ngươi."

Nhâm Hiểu Nguyệt lúc này mới phản ứng lại, mình bị lừa.

Ngừng một chút, Nhâm Hiểu Nguyệt không khoan nhượng liền nói:

"Không sai, ngươi là mẫu thân của ta, thế nhưng mấy năm nay ngươi đi đâu hả? Khi ta cần tình thương của mẹ, khi thời điểm ta cần mẫu thân chiếu cố, ngươi đi đâu rồi? Ngươi sinh ra ta, nhưng không có nuôi ta, dạy ta. Sinh mà không dạy, còn không bằng không sinh. Ngươi đối với ta như vậy, cho nên ta cũng không nghĩa vụ nhận lại ngươi. Ta khuyên ngươi không muốn ở trên người ta lãng phí thời gian."

Hàn Di Hương bỏ xuống đôi đũa trong tay, bình tĩnh nhìn Nhâm Hiểu Nguyệt liếc mắt:

“Hiếu Nguyệt, ta tìm người, là tới chuộc tội”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Mẹ con quen biết nhau

Hàn Di Hương quay đầu nhìn Lý Vân cùng Vương Trân Trân nói:

"Giúp ta nói lời tốt a. "

Vương Trân Trân hướng Hàn Di Hương khẽ gật đầu nói:

"Cái này là gia sự của các người, chúng ta dính vào không tốt."

Hàn Di Hương không chút khách khí gấp một cái bánh chèo nhét vào trong miệng. Tiếp tục nói:

"Ăn ngon a, ta ít ngày cũng không có ăn uống tử tế."

Nhâm Hiếu Nguyệt đột nhiên cau mày nói:

"Người sẽ cùng ba ba họp lại sao?"

Lời này vừa nói ra, Hàn Di Hương nhất thời liền sững sốt một chút. Sau đó, nàng đem trong miệng bánh chèo ăn xong, nói:

"Hiếu Nguyệt, chuyện khác ta đều có thể đáp ứng người, nhưng duy chỉ có chuyện này không được. Ta với người ba ba kết hợp, hoàn toàn chính là một cái hiểu lầm, một sai lầm. Chúng ta là không có khả năng hợp lại."

"Hừ!" Nhâm Hiếu Nguyệt khẽ cười nói: "Nói như vậy, ta là một cái ngoài ý muốn."

Tần suất nhỏ giọng thăm thì: "Ngoài ý muốn phiền não, chỉ cần ba phần thật."

Vương Đại Sơn bạch liễu tha nhất nhãn, nhỏ giọng đáp lại:

"Khi đó còn không có cái này... Rất đau..."

"Vây là nông thôn các người, người ta trong thành đã sớm có." Tần suất phản bác.

"Không phải!" Hàn Di Hương nói:

"Các người sinh ra là thiên định, đây là chuyện tình không thể nghịch chuyển. Tựa như ta là mẹ của người, đây cũng là thiên định. Cũng không cách nào thay đổi sự thực."

Đến nơi đây, Hàn Di Hương xoa xoa tay hỏi "Tại sao không có rượu?"

Vương Đại Sơn vội hỏi: "Ta đi mua."

"Muốn Mao Đài..." Hàn Di Hương xem đầy bàn. Thức ăn nóng hổi, cười nói nói:

"Nhớ kỹ, đi chính quy thương gia mua đồ ăn, chớ đem hàng giả thu được."

Hàn Di Hương vỗ vai Tần suất một cái nói:

"Nhóc con, muốn đuổi theo nữ nhi của ta, liền cho ta một điểm ân cần..."

Tần suất mắt tự nhiên nói: "Danh hoa có chủ."

Hàn Di Hương để đĩa xuống, cầm lấy bữa ăn chỉ sát. Lau miệng, vừa cười vừa nói:

"Có cạnh tranh mới có ý tứ."

Hàn Di Hương lại cầm lên chiếc đĩa ăn một miếng bánh chèo:

"Rót cuộc là ta cùng toại nguyện. Cùng nữ nhi liên thủ làm bánh chèo, mùi vị thật sự là mỹ vị..."

Lúc này, Vương Đại Sơn mang theo hai bình Mao Đài. Rất ân cần cầm đến chén rượu, vì mọi người rót. Hàn Di Hương cười nói:

"Đầu heo, ngươi có tiền sử, ta không coi trọng ngươi, dù cho ngươi ân cần như thế nào đi nữa, nữ nhi của ta cũng không có phần của ngươi."

Vương Đại Sơn hướng mặt không chút thay đổi nói:

"Khuê nữ nhà ngươi sớm là ta của lão đại ta, ai dám nhúng chàm."

Lời này vừa nói ra, Nhâm Hiểu Nguyệt gương mặt của cũng có chút đỏ lên.

Tần suất nhìn có chút há hê nói: "Tiểu tử ngươi nói sai..."

Hàn Di Hương nhìn hẩn. Liếc mắt như không có chuyện gì xảy ra:

"Chỉ cần còn chưa kết hôn, các ngươi đều có cơ hội. Hơn nữa, tiểu Lý tiểu tử này cũng không phúc hậu, chân đạp hai thuyền..."

Đâu chỉ 2 thuyền? Hồ ly tinh âm thầm phiền muộn, nếu quả như thật tính thêm Nhâm Hiểu Nguyệt, bốn người tiếp cận với nhau, cũng đủ một bàn mặt trượt.

"Hàn Di Hương... Nếu mà ngươi thực sự là mẹ ta, ngươi cũng đừng ở nói những lời nhảm nhí này."

Nhâm Hiểu Nguyệt quát uống một chén rượu, mặt đỏ lên, thở phì phò nói.

"Ai, khuê nữ tốt, cái này là mụ mụ tốt cho ngươi."

Hàn Di Hương vội vàng đáp ứng.

Nhâm Hiểu Nguyệt phát hiện mình rất ngu rất hồn nhiên, lại một lần nữa bị lừa.

"Ăn bánh chèo, dùng bữa, ăn thịt..."

Lý Vân chào hỏi đứng lên, tận lực làm cho bầu không khí căng thẳng bình thường lại.

Một canh giờ sau, bữa cơm Phong Quyển Tần Vân này cũng xong. Hàn Di Hương một người liền uống một lọ, lúc này, sắc mặt của nàng có chút hồng.

Hàn Di Hương vỗ bàn nói:

"Các vị, cảm ơn các ngươi... Ngày hôm nay cảm giác thật tốt."

Nàng xem nhìn Nhâm Hiểu Nguyệt lại xem Lý Vân, kêu ầm lên:

"Các ngươi lúc nào báỉ đường thành thân a... Sớm một chút hiểu rõ tâm nguyện của ta."

Mọi người nghe vậy, toàn bộ lặng lẽ. Nhâm Hiểu Nguyệt khuôn mặt hồng, Hồ ly tinh xanh cả mặt. Vương Đại Sơn, Tần suất, mèo yêu đều là thần tình xem trò vui.

"Hương di, thời điểm không còn sớm!"

Lý Vân lấp bắp, cảm thấy nữ nhân này vẫn sớm một chút cất bước rời đi. Nói tới nói lui, miệng già vô lan, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện.

Hàn Di Hương gật gật đầu nói: "Đúng vậy, thời điểm không còn sớm, nên nghỉ ngơi."

Lý Vân thở dài một hơi.

Hàn Di Hương lại xem Nhâm Hiểu Nguyệt, nói:

"Hiểu Nguyệt, đêm nay cùng mụ mụ ngủ chung đi?"

Nhâm Hiểu Nguyệt không để ý tới nàng.

Tần suất cười cười:

"Hương di, ngươi có đúng hay không có chút nóng nảy? Nóng ruột ăn không được đậu hũ..."

Hàn Di Hương một thanh đem Tần suất phách cái lão đạo:

"Người hiểu được cái gì..."

Sau đó, Hàn Di Hương nhìn Nhâm Hiểu Nguyệt. Đối với Tần suất nói:

"Người phụ trách giúp chúng ta an bài chỗ ở."

Tần suất kiên quyết nói: "Ta ngay cả tự ta còn không có chỗ ở."

Hàn Di Hương thất vọng buông ra. Sau đó nhìn Lý Vân một cái nói:

"Đêm nay hai mẹ con chúng ta ở đây, người an bài..."

Lý Vân nói: "Không có địa phương...."

"Cái này có thể có!" Hàn Di Hương nói.

"Cái này..... Thật không có." Lý Vân chăm chú gật đầu.

Hàn Di Hương lại hét lên:

"Người đây coi như là chuyện gì xảy ra? ta là chuẩn mẹ vợ sang đây xem người, người ngay cả chỗ ta ở cũng không có."

Nhâm Hiểu Nguyệt thấp giọng lẩm bẩm: "Người lại nói bậy ta hiện tại liền đi."

Hàn Di Hương nhất thời lại hưng khởi. Lớn tiếng nói: "Ha ha. Xấu hổ..."

Nhâm Hiểu Nguyệt nhăn nhó trong lúc vô ý nhìn phía ngoài cửa sổ. Lẩm bẩm nói:

"Thay đổi... Cùng trước đây bất đồng."

...

Hàn Di Hương là rạng sáng mới ngủ. Lý Vân cùng Hồ ly tinh tỉ mỉ thương nghị một chút, cuối cùng quyết định đem nệm đặt ở phòng ngủ Hồ ly tinh. Vì vậy thời điểm, nệm đã say. Chỉ bất quá ai cũng không biết là thật say hoặc giả say.

Mới nằm vật xuống trên giường, Hàn Di Hương đột nhiên mở mắt, nói:

"Tiểu Lý, dạng sự tình hôm nay cảm ơn người, sau này ta sẽ báo đáp người."

Lý Vân xoa hân nói:

"Một chút việc nhỏ, không cần để ở trong lòng."

Hàn Di Hương nhìn bốn phía không người, liền thấp giọng hỏi:

"Người thực sự muốn cùng nhà của ta Hiểu Nguyệt trên giường sao?"

Lý Vân rụt rè nói: "Ta không phải này nghĩ loại người như vậy."

Hàn Di Hương nhìn hân chăm chăm nói:

"Ít theo ta chơi trò này... Người đã nói có muốn hay không..."

"Ta là yêu quái!" Lý Vân rốt cục nói một câu lời nói thật.

"Ha ha!" Hàn Di Hương khẽ cười nói:

"Nam nhân quả nhiên không phải thứ tốt, trong lòng người muốn, chỉ là lại lo lắng thân phận của mình. Tạm được, coi như người có chút lương tâm."

"Cái này không là vấn đề!" Nói xong câu đó, Hàn Di Hương ngã đầu liền ngủ.

Lý Vân sững sờ một chút, vội vàng truy vấn: "Có ý tứ gì?"

"Vù vù!" Trả lời hân là tiếng ngáy Hàn Di Hương. Nhìn ra được, nệm là cố ý. Rõ ràng, nệm không muốn nói tiếp.

Lý Vân cười nhạt, lập tức không cưỡng cầu nữa.

Trừ tịch là bữa cơm đoàn viên sau đó trưởng bối phát "Tiền mừng tuổi". Chơi chính là người cả nhà đón giao thừa đến rạng sáng. Lý Vân, Vương Đại Sơn, mèo yêu tất cả cũng không có ngủ. Chờ lão bán cho tiền lì xì đầu. Vương Trần Trần tâm tình không được tốt, mỗi người chỉ cấp một trăm đồng tiền. Liên cái này, Vương Đại Sơn đều cao hứng cười toe tóe. Đáng thương yêu quá.

Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không ngủ, nàng cùng Vương Trần Trần song song nằm ở trên một cái giường, tâm tư rối loạn. Càng loạn càng không cách nào ngủ. Thời điểm sáng ngày mai, mới nhắm hai mắt lại.

Rất nhiều người đều hi vọng ở tết âm lịch trong lúc tuyết rơi, như vậy mới có bầu không khí. Trời cũng giúp ý người, đầu tháng ba, bầu trời tinh thành phiêu khởi hoa tuyết.

Nếu là người bình thường, ngày hôm nay chính là thời điểm đi thăm bạn. Vợ vội vàng vàng. Thế nhưng Lý Vân không có thân thích, thân cận vài người đều cùng một chỗ, cũng không cần thiết đi cố ý đi lại. Ăn xong điểm tâm, hắn liền mở TV nhìn tiết mục cuối năm phát lại. Trừ tịch đêm đó bận rộn, bọn họ đều quên nhìn tiết mục cuối năm. Nửa canh giờ sau, Lý Vân thất vọng đôi đôi.

Tần suất cũng thở dài nói: "Ai, một lần so với một lần kém cỏi, thật liền ứng câu nói kia, không có rác rưởi, chỉ có càng nhiều rác rưởi."

"Lão Triệu này biểu diễn không sai a!"

Đúng lúc này, một cái thanh âm quen thuộc từ cửa truyền đến. Trong phòng, Lý Vân, Tần suất, Vương Đại Sơn, mèo yêu vội vàng quay đầu, đã thấy lão hòa thượng một thân hàng hiệu cười híp mắt đẩy cửa tiến đến. Trong tay dẫn theo mấy cái hộp đại lễ, xem ra đều là cao lương hóa.

"Lễ mừng năm mới tốt!" Trí Hoàng đại sư vừa cười vừa nói.

Vương Đại Sơn, Tần suất, còn có mèo yêu đồng loạt lui, hướng về phía đại sư cúc cung chúc tết. Duy chỉ có Lý Vân như trước tọa ở trên ghế sa lon, mộng đất cũng không có nhích, khách khí nói:

"Tối thì tối, còn nói lễ vật?"

"Ha ha!" Trí Hoàng đại sư đem tiện tay hộp quà giao cho Tần suất, Vương Đại Sơn nói:

"Đều là người khác đưa, thuận lợi cảm vài hộp đến, miễn cho người nói ta không hiểu lễ nghĩa, lễ mừng năm mới không tiền lễ."

"@%\$@#%\$!" Lý Vân bĩu môi nói.

"Đại sư mời dùng trà!"

Lúc này, Tần suất đã đem nước trà nóng bung tới. Lão hòa thượng sau khi nhận lấy, cười híp mắt nói: "Có tiền đồ....."

Tần suất mừng rỡ không khép miệng.

"Hòa thượng, lễ năm mới, người không biết là đến gây phiền toái cho ta đi?" Lý Vân tức giận nhìn hòa thượng, vút đi đang miệng nói: "Ta có bao giờ thấy người tốt như vậy."

"Bang bang!" Ngay vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, xuyên thấu qua cửa sổ, Lý Vân thấy được Hàn Di Hương. Nữ nhân này chiều hôm qua mới cách là mấy ngày gần đây không tới nữa. Thế nào hiện tại lại nữa rồi.

Hàn Di Hương đẩy cửa ra, chân thành đi tới. Ánh mắt ở lão hòa thượng trên người nhìn chăm chú vài lần, vừa cười vừa nói: "Hòa thượng, tu vi không sai a..."

Trí Hoàng đại sư hứng thú nhìn Hàn Di Hương, tha miệng nói ra:

"Thần Tộc thức tỉnh, xin hỏi xưng hô như thế nào?"

"Mẹ vợ hắn!" Hàn Di Hương chỉ vào Lý Vân nói.

Trí Hoàng đại sư nghe vậy, lập tức không cần phải nhiều lời nữa. Nữ nhân trước mắt, là Thần Tộc không sai. Chi là nhất thời bán hội, hắn cũng không làm rõ được thân phận chân thật nàng. Hơn nữa nữ nhân này có ý định giấu diếm thân phận của mình. Hắn cũng không truy vấn.

"Hương di... Lễ năm mới, người tại sao lại tới. Tối thì tối, thế nào cũng không mang lễ vật?" Lý Vân lăm bằm.

Hàn Di Hương đi tới, đặt mộng ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt dừng hình ảnh ở trên người Lý Vân, khẽ cười một tiếng, nói:

"Thế nào? Hiểu Nguyệt nhà ta đều cho người, người còn muốn cái gì? Người sẽ không ngay cả ta đều muốn đi?"

Nói xong câu đó, Hàn Di Hương nhất thời liền không nhịn cười được, cười là cười run rẩy hết cả người, phong tình vạn chủng. Lý Vân thiếu chút nữa liền ngây dại.

Trí Hoàng đại sư cũng là thâm giật mình, nữ nhân này không đơn giản a. Nóng bỏng, gợi cảm, hơn nữa còn là miệng tiện. Đương nhiên, hắn cũng hiểu,

đây là mẹ nàng Nhâm Hiếu Nguyệt.

Về hôn nhân Nhâm Cường. Hân cũng nghe qua một chút. Nói là nữ nhân bỏ đi. Bất quá khi đó, hòa thượng cùng Nhâm Cường cũng không quen thuộc. Có chút chi giao mà thôi.

Hân Di Hương vén tóc nói:

"Tiểu Lý, ngày hôm nay đến là có ý đáp tạ ngươi, mặc kệ nói như thế nào, Hiếu Nguyệt đã thừa nhận ta là mẫu thân của nó. Ta tin tưởng, sớm muộn có một ngày, nàng sẽ nhận thức ta."

"Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần nỗ lực!" Lý Vân nói.

Hân Di Hương cười híp mắt nói: "Người là động vật cảm tính, chỉ cần bình thường tiếp xúc, dù sao vẫn sẽ từ từ bồi dưỡng tình cảm. Tiểu Lý, ta cùng Hiếu Nguyệt chung đụng sự tình, chỉ ngươi."

Trí Hoàng đại sư nói: "Hiếu Nguyệt cũng là Viễn Cổ huyết mạch sao?"

Hân Di Hương nhìn một chút hòa thượng, nói:

"Cái này chuyện không liên quan tới ngươi..."

Ngừng một chút, Hân Di Hương đột nhiên nói:

"Ta biết ngươi, chùa Bạch mã hòa thượng. Nhìn mặt mũi Lý Vân ta nhắc nhở một câu, ta từng ở tỉnh thành cảm ứng qua Phệ Hồn khí tức. La Sát khả năng liên gấu ở trong tỉnh thành nơi nào đó. La Sát là ai, Phệ Hồn là vật gì, ta nhớ ngươi trong lòng so với ta biết rõ."

Lời này vừa nói ra, Trí Hoàng đại sư sắc mặt nhất thời liền trở nên ngưng trọng.

Trí Hoàng đại sư thở dài nói: "Việc này chúng ta cũng biết, chỉ là cũng đã là không có rõ ràng đầu mối."

Lý Vân ngạc nhiên nói: "Ngay cả các ngươi đều tìm không được người?"

Trí Hoàng đại sư nói: "Rất mạnh rất giao hoạt..."

Lý Vân phì một tiếng:

"Hòa thượng, ngươi cũng hiểu được chạy theo mô đen a.... Có đúng hay không xem qua mấy chỗ không đứng đắn."

"không đứng đắn?" Hân Di Hương cười nói: "Ta ở nước ngoài cũng xem qua, mặt hàng giống nhau mà thôi... Nhưng lại không rõ ràng lắm. Lão nương..."

Trí kỷ a. Trước đây Lý Vân nhìn thời điểm, cũng là ý nghĩ như vậy. Không ngờ, hân cùng Hân Di Hương còn có cộng đồng. Bất quá hân cảm thấy Hân Di Hương lại miệng vô già lan tiếp nữa. Hân vội vàng tăng hắng một cái: "Khụ khụ... Được rồi."

"Ta chính kinh là hòa thượng!" Trí Hoàng đại sư ngồi nghiêm chỉnh, biểu lộ thái độ của mình.

Lý Vân bật cười nói: "ta thấy ngươi không giống hòa thượng."

Trí Hoàng đại sư chỉ vào Lý Vân cười: "ta cũng thấy ngươi không giống yêu quái..."

Lý Vân âm mặt nói: "Nói đi, tới cùng là chuyện gì."

"Mang thức ăn lên a... năm mới, ngươi chào hỏi khách như vậy?"

Trí Hoàng đại sư không vui nói: "Ta thế nhưng mang theo mã não hoàng kim tới..."

"Tốt cũng không phải ngươi tiền của mình." Lý Vân bữu môi nói.

Lúc này Hồ ly tinh đã rời giường, đồng thời ở tại trù phòng lấy mấy món đồ ăn nhỏ, chào hỏi hòa yêu, linh yêu. Đồng thời dựa theo phong tục tỉnh thành ngâm nước lên điểm trà.

Trí Hoàng đại sư tuyệt không khách khí, không đợi Lý Vân chào hỏi, hân liền cầm lấy chiếc đĩa, kẹp phiến thịt nhét vào trong miệng:

"Ừ, không sai, rốt cuộc là Thần Nông xich trước mặt làm không quá kém."

Hân Di Hương thấy thế cũng tự mình ăn. Lý Vân thấy khách nhân đều ăn được, lập tức cũng không cam tỏ ra yếu kém. Nói thật đi, đối với tài nấu nướng của Hồ ly tinh, hân là thích từ đầu.

"Hòa thượng, vừa ăn vừa nói." Lý Vân chào hỏi một tiếng.

Trí Hoàng đại sư gật gù đầu nói:

"vẫn là chuyện tình La Sát, gần nhất chúng ta liên tiếp đụng phải mấy cái yêu quái, bọn họ đều thu được Vĩnh Sinh cùng lực lượng, đáng tiếc lại bán đứng linh hồn."

"Người cảm thấy đây là La Sát làm?"

Lý Vân nuốt xuống trong miệng cơm nước, ngẩng đầu hỏi.

Trí Hoàng đại sư để đĩa xuống, đưa tay lau một cái miệng dính mỡ, nghiêm túc gật đầu, nói: "Đúng vậy... Mặc dù không có chứng cứ, nhưng chúng ta cảm thấy suy đoán như vậy không phải không có lý."

"Ta có thể làm cái gì?" Lý Vân hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Thần bí nhân hiện thân

Hàn Di Hương miệng hỏi:

"Hòa thượng, người sẽ không muốn tiểu Lý nhà ta sung phong làm bia đỡ đạn, anh đừng tranh đấu cho các người đi? Việc này ta không đáp ứng."

Trí Hoàng đại sư khẽ lắc đầu nói:

"Người cứ việc yên tâm, giao tình ta cùng tiểu Lý, trải qua mấy đời, ta tuyệt đối sẽ không hại hắn."

Lý Vân cẩn thận nói: "Ta tới cùng có thể làm cái gì?"

Trí Hoàng đại sư lập tức nói:

"Các loại dấu hiệu cho thấy, mục tiêu La Sát khả năng chính là người, ta tới là muốn nói cho người biết, gia tăng tu luyện, đồng thời cẩn thận một chút."

"Tại sao là ta a?"

Lý Vân bắt đầu dĩ buông tay, rất ủy khuất nói: "Lẽ nào cũng là bởi vì Hải Quỳnh tiên tử?"

"Có lẽ là một trong số các nguyên nhân, nhưng căn cứ chúng ta phân tích, cái này hẳn không phải là trọng điểm."

Trí Hoàng đại sư nói: "Hay là, hắn muốn từ trên người người đạt được thứ gì?"

Lý Vân sờ mũi một cái: "Ta thấy mình rất bình thường."

Trí Hoàng đại sư mắt tròn trắng:

"Lời vô ích, tính cách La Sát cũng rất bình thường, bằng không cũng sẽ không trúng mỹ nhân kế. Ý của ta là, hắn ở trên người người có mưu đồ. Tỷ như..."

Hòa thượng do dự một chút, cuối cùng vẫn nói:

"Người là tu hành cửu thế thiện yêu, máu thịt của người so với huyền trang năm đó còn giá trị hơn..."

Lý Vân hít sâu một hơi: "Ý của người là, La Sát muốn ăn ta?"

"Hắn là như vậy!"

Hòa thượng nghiêm mặt nói:

"Ngoài ra, ta nghĩ không ra hắn có lý do khác nhìn chằm chằm người."

"Ha ha!" Lý Vân đột nhiên nở nụ cười: "Có ý tứ a....."

Hàn Di Hương ưu nhã dùng com rồi lau miệng, ngẩng đầu hỏi: "Ngươi cười cái gì..."

"Nếu mà thân phận của ta bị lộ ra ngoài ánh sáng. Tin tưởng sẽ có rất nhiều nữ yêu đến sắc dụ ta. Ngươi nói chuyện này có đáng giá hay không a?"

Lý Vân hỏi ngược lại.

"Tính tình thật thối!" Lúc này Hồ ly tinh vừa mới bùng đồ ăn tiến đến. Trắng mắt Lý Vân liếc

nói: "Ngươi về điểm này thật có tiền đồ..."

"Khụ khụ!" Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói:

"Điều này ngươi không cần lo, yêu cầu của ta rất cao, sẽ không phải ai đến cũng không cự tuyệt."

"Thật mất mặt a!" Hàn Di Hương nói:

"Ngươi tiểu sắc quỷ này, Hiểu Nguyệt nhà của chúng ta như thế. Còn không thỏa mãn được ngươi, ngươi cần phải đi thông đồng yêu tinh sao. Thực sự không thật tế, đây không phải là còn có Hồ ly tinh sao?"

"Tiểu tử, sự tình xong xui. Như vậy chuyện này, nên nói ta đã nói tất cả, chính ngươi cẩn thận một chút."

Trí Hoảng đại sư lau miệng, vừa cười vừa nói:

"Buổi chiều còn có cái hộp mặt chúc tết, ta phải tham gia, thì không thể hàn huyền với ngươi được."

Hàn Di Hương cũng đứng dậy cáo từ:

"Hôm nào nếu Hiểu Nguyệt ta ăn com, đến lúc đó nhớ kỹ kêu ta nữa."

Tối cũng vội vã, đi cũng vội vã. Hai cái khách không mời mà đến cứ như vậy đi. Tần suất, Vương Đại Sơn, mèo yêu tự mình đưa tiễn. Lý Vân thì ngồi trên ghế sa lon, tỉ mỉ suy nghĩ chuyện tình La Sát.

...

Mãi cho đến buổi tối, Lý Vân tâm đang trong suy nghĩ sự. Quá nửa đêm, trăng cao gió mát, hắn cũng không có tâm trạng đi ngủ. Ngay vào lúc này, một đạo nước lớn từ bên cửa sổ chọt lóe lên.

Lý Vân ở trong nháy mắt cảm ứng được khí tức tà kiêu tiên.

Thoáng do dự một chút, Lý Vân hóa thân huyền quang từ trong cửa sổ đuổi theo. Nửa canh giờ sau, hắn theo khí tức tà kiêu tiên đi tới vùng ngoại ô trên một đỉnh núi.

Lý Vân chấp tay ở phía sau, đồng thời vận pháp tâm kinh, ám tụng phật tông không dám chậm trễ chút nào.

Lý Vân bề ngoài vẫn như nhau mọi khi, nhàn nhạt nhìn phía trước cách đó không xa một thân hắc y. Tuy rằng bốn phía rất tối, nhưng cũng không ảnh hưởng tầm mắt của hắn. Lần nữa đuổi kịp so sánh với trước kia, tướng mạo biến hóa rõ ràng nhất chính là cái miệng biến thành tử sắc, trong con ngươi hồng sắc mờ nhạt.

Lý Vân trong mắt hàn mang bắn ra, khóe môi lại lộ ra vẻ tươi cười:

"Đại gia, chúng ta lại gặp mặt... Gần đây có khỏe không?"

Tà kiêu tiên bỗng nhiên mở miệng, lạnh lùng nói:

"Lý Vân, ít có đặc ý, nói cho ngươi biết... Chủ tử đã đáp ứng ta, ban cho ta dung nhan trẻ tuổi. Ta hi vọng sau này gặp ngươi không nên kêu ta là lão già đại gia gì nữa... Bằng không ta với ngươi liều mạng."

Lý Vân phát hiện hắn có chút tức giận, nhanh chóng cười hắc hắc nói:

"Gọi ngươi một tiếng đại gia, đó là tôn trọng đối với ngươi."

Tà kiêu tiên khẽ nhủ mảy, cả giận nói: "Ta không cần ngươi tôn trọng như vậy."

Lý Vân Bình tĩnh mở miệng nói: "Nói đi, ngày hôm nay dẫn ta đi ra, có chuyện gì?"

Tà kiêu tiên trầm mặc sau đó, cuối cùng mở miệng, vẫn là cái loại thanh âm lạnh lùng:

"Giết ngươi....."

"Giết ta?"

Lý Vân trên mặt tràn đầy ngưng trọng:

"Vẫn là vì Hải Quỳnh tiên tử? Hừ, xem ra ngươi vẫn không thể nào giác ngộ... Ngươi rất thương cảm, ta thật đồng tình a."

"Có phải thế không!"

Tà kiếm tiên dường như vẫn chưa phần nộ, buồn bã nói:

"Ta nhận được mệnh lệnh chủ tử, hấn kêu ta giết ngươi."

Lý Vân mỉm cười, không nói gì.

"Ta một mực trở nên mạnh mẽ ——!" Tà kiếm tiên nói.

Lý Vân mỉm cười, khuyên bảo đối với Tà kiếm tiên cũng không ôm nhiều tâm tư, nhưng suy nghĩ một hồi vẫn là nói:

"Nếu như ta là ngươi, ta sẽ dễ xuống tất cả cừu hận, đi tìm Lý quả phụ."

Tà kiếm tiên hơi nổi giận:

"Ta rất nhanh sẽ có dung nhan trẻ tuổi, đến lúc đó ta liền có tư cách cạnh tranh Hải Quỳnh tiên tử với ngươi."

Lý Vân bị hơi gió thổi qua, mặc dù bất giác lạnh, nhưng trong đầu lại trở nên thanh minh rất nhiều. Hấn cười nói:

"Xem ra ý niệm trong đầu của ngươi lại sôi trào."

Tà kiếm tiên cười nói: "Bị ngươi nhục mạ mấy lần, ta cũng biết mình có gì không đủ. Ta sẽ một mực tiến bộ."

Lý Vân khước môi trán ra vô cùng nụ cười âm áp nói:

"Theo đuổi giai nhân, thế nhưng là kẻ đến sau... Đại gia, lẽ nào ngươi sẽ không có tí mĩ nghĩ tới, ngươi đường đường kiếm tiên, vì sao rơi vào trình độ như vậy."

"Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm." Tà kiếm tiên ngạo nghễ nói.

"Ta căn bản không có hứng thú đi để ý tới chuyện của ngươi, là ngươi không ngừng gây sự với ta." Lý Vân trong con ngươi hiện lên một đạo sát ý.

Dưới đáy lòng châm chọc một lúc lâu, Lý Vân mỉm cười, chân mày cau lại:

"Ngươi bảo thu được vĩnh hằng sinh mệnh, ta cũng phải thử một chút, ta cho ngươi thân hình cụ diệt, ngươi còn thể nào vĩnh hằng."

"Thử xem ta bản lĩnh bây giờ."

Tà kiếm tiên khẽ quát một tiếng, thân hình như điện, trong nháy mắt lần người đến. Hắc sắc lợi kiếm dường như linh xà hướng về phía Lý Vân kéo tới. Lý Vân vội vàng nhắc lên Bồ Đề nhận đón chào. Đánh giáp lá cà, hai người vừa chạm vào liền phân ra. Một lần nữa xa xa tương đối ở chừng mười thước khoảng cách.

Một thân hắc y Tà kiếm tiên đứng ở đỉnh núi bóng đêm bao phủ, có vẻ tinh táo khiếp người, sát khí tận trời. Mà Lý Vân còn lại là khước môi mỉm cười, bất ôn bất hòa.

Lý Vân con ngươi hơi co lại, hấn thấy Tà kiếm tiên quanh thân còn quấn một tầng nhân nhạ từ sắc. Sát khí càng phát nồng đậm lên.

Lý Vân trên mặt lướt qua dáng tươi cười, vừa cười vừa nói:

"So với lần trước, thực lực của ngươi tăng cường không ít, cũng tốt, để cho ta đánh một trận thật tốt đi."

Lý Vân lời nói này với khẩu khí tuy rằng uyển chuyển, trên người càng nhìn không ra bất luận sát khí, thế nhưng Tà kiếm tiên trong lòng biết rõ, Lý Vân ý tứ là, hấn như trước không phải là đối thủ.

Đối mặt loại cao thủ Lý Vân này, mình tuyệt đối không có khả năng phớt lờ, hơi có chút phân tâm, chỉ sợ cũng khó có thể vẫn hồi xu hướng suy tàn. Nghĩ tới đây, Tà kiếm tiên tâm thần phút chốc thu lại, tạm thời đem tạp niệm trong đầu loại ra ngoài, không nghĩ nữa bất kỳ chuyện tình nào ngoài chiến đấu, hai chân nhẹ nhàng điểm một cái, cả người lẳng không phi thân lên, hướng phía mười thước bên ngoài Lý Vân Phi thân xuống.

Chỉ thấy tà kiếm tiên thân thể lúc này đột nhiên từ không trung cấp tốc rơi xuống, thân pháp biến hóa cực nhanh, làm người ta lú lủi. Đồng thời hạ xuống, trong tay hấn hắc sắc lợi kiếm đã hướng phía Lý Vân đánh tới.

Nhìn tà kiếm tiên toàn thân tản mát ra một cỗ hùng hồn vô cùng khí thế, Lý Vân mặt mỉm cười, trong cơ thể tâm kinh vừa chuyển, trong tay nháy mắt bắn ra một đạo kim quang. Một cỗ sát khí liệt túc mãnh liệt như vậy truyền vào trong đầu tà kiếm tiên.

Trong sát na, tà kiếm tiên rốt cuộc hiểu rõ Lý Vân tiến bộ cũng là không phải chuyện đùa.

Hôm nay đối mặt với vị từng là kiếm tiên, bây giờ tà kiếm tiên, Lý Vân ngoài mặt nhìn như dễ dàng tự tại, nhưng mà, trong lòng thì không dám khinh địch chút nào, theo yêu lực trong cơ thể càng không ngừng lưu chuyển, Lý Vân kim quang trong tay chậm rãi giờ lên, chém tới tà kiếm tiên.

Tà kiếm tiên tuy rằng trên cao nhìn xuống, chiếm cứ địa lợi, thế nhưng nhưng không có đạt được hiệu quả tuyệt hảo. Lý Vân nghịch thế mà lên, thân thể giống như cá lội trong nước, chọt trái chọt phải, lúc chậm lúc nhanh, hướng phía tà kiếm tiên càng không ngừng tới gần.

Nhìn biến hóa vị trí liên tục cùng công kích phương hướng Lý Vân, Tà kiếm tiên trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác không bắt được tiết tấu công kích Lý Vân.

Tà kiếm tiên trong lòng phi thường rõ ràng, thân hình Lý Vân trong một sát na kia, chính là đánh ra một kích nhất sát.

Chỉ thấy thời điểm Lý Vân đi tới trước người tà kiếm tiên năm thước, thân hình cũng không có vì vậy ngừng lại, trong sát na cả thân người dựng hẳn lên, dùng tốc độ gấp ba lần đánh về phía tà kiếm tiên.

Tâm tùy ý chuyển, đao tùy ý động, Lý Vân đao thế vừa ra, như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, biến chiêu không hề bất luận cái gì trở ngại, tà kiếm tiên nhất thời không kịp ứng phó, lập tức rơi xuống hạ phong.

Chỉ thấy trên mặt tà kiếm tiên hiện lên một tia kinh ngạc, dự định phương thức dùng mạnh phá mạnh, cố chống đỡ Lý Vân đột kích chỉ đao thế.

Trong nháy hai người gần như chính diện giao phong, Lý Vân đột nhiên cao giọng cười, Bò Đề nhận trong nháy mắt hướng bên phải chệch đi một điểm khoảng cách, vừa đứng tách hắc sắc lợi kiếm ra khỏi tà kiếm tiên.

Cũng trong lúc đó, tốc độ Lý Vân sét đánh không kịp bưng tai hóa thành một đạo huyền quang, đi vòng qua phía sau tà kiếm tiên, tại sau lưng của hắn chém một phát. Một kích này, vô luận là tốc độ hoặc là biến chiêu đều lưu loát, đều so với trước cường hãn vài phần.

Đối mặt Lý Vân lại lần nữa biến chiêu, tà kiếm tiên mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, hướng phía trước tiến tới, muốn giật lại khoảng cách cùng Lý Vân, cũng trong lúc đó rất nhanh xoay người, nhắm ngay đao thế Lý Vân chém tới nhắm ngăn cản. Trong sát na, đinh đinh đang đang không ngừng bên tai, hai người đánh giáp lá cà, giao thủ hơn mười chiêu.

Lúc này, Tà kiếm tiên đã thành công hóa giải Lý Vân công kích. Bất quá sự tình xa xa không có kết thúc. Ngay thời điểm Tà kiếm tiên dự định thối lui, Lý Vân nặng trĩu quát một tiếng, hai tay nắm chặt Bò Đề lưỡi chém đi qua. Theo một tiếng kim thiết điếc tai nhức óc va chạm nhau chọt vang lên, tà kiếm tiên bị một cỗ lực mạnh chấn đắc lạng không bay ra xa. Mà Lý Vân toàn thân cũng là có giống như điện giật, lui về phía sau mấy bước, mới đứng vững cước bộ.

Thân thể Tà kiếm tiên như bị ném bay qua, té lăn trên đất. Lúc này, hắn cánh tay cầm kiếm nhưng không ngừng khẽ run. Bởi vậy có thể thấy được, Lý Vân uy lực một đao kia.

Lý Vân chậm rãi hít một hơi sau đó, trên mặt lộ ra biểu tình tán dương, nhìn tà kiếm tiên khen nói: "Đại gia, không tệ a..."

Nghe xong Lý Vân khen ngợi sau đó, Tà kiếm tiên hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên không thêm đề ý.

Lý Vân lại là nhân cơ hội lần người tiến lên. Tà kiếm tiên còn không kịp phản ứng, liền bị Lý Vân một chương tấn công ở ngực.

Tà kiếm tiên kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lay động mạnh, suýt nữa quỳ rạp xuống đất.

Lý Vân đang muốn tiến một bước hạ thủ, đột nhiên lại trong lòng căng thẳng. Cảm giác không trung sau lưng mình có chút dị thường.

Tà kiếm tiên bị Lý Vân một chương đánh trúng sau đó, cảm giác trong cơ thể mình lực phủ ngũ tạng đều có chút đau nhức, miễn cưỡng đứng vững, nghe được giữa không trung truyền đến một tiếng quát lạnh:

"Còn không mau mau trở lại luyện kiếm, miễn cho tại đây cho ta mất mặt xấu hổ..."

Lý Vân hơi tâm động, cái này khí tức rất quen thuộc.

"Người rốt cuộc là ai?"

Lý Vân không có đuổi theo Tà kiếm tiên. Mà là ngửa đầu nhìn bầu trời đặt câu hỏi: "Người là La Sát sao?"

"Ta là ác mộng của người!"

Đối phương rốt cuộc đáp lại.

"Bọn chuột nhắt!"

Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói:

"Có bản lĩnh người hiện thân cùng gia gia người đại chiến ba trăm hiệp..."

"Còn không phải lúc!"

Nói xong câu đó, cổ khí tức kia liền biến mất. Lý Vân phí hết tâm tư lớn, ý đồ truy tung, nhưng đều tuyên cáo thất bại.

Lý Vân lúc này coi như hiểu rõ, Tà kiếm tiên mấy lần cùng mình khiêu chiến, người nọ đều từ một nơi bí mật gần đó nhìn trộm. Có thể chính hắn cũng không có nắm chặt chiến thắng mình?

Có lẽ, hắn còn có ý đồ khác.

Lý Vân chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí:

"Càng ngày càng rối loạn, càng ngày càng phiền toái..."

Lắc đầu, Lý Vân lẩm bẩm:

"Nên tôi luôn luôn sẽ đến, Lý Vân ta Thiên không sợ, Địa cũng không thêm ngó a..."

...

Sau khi biết sự tình Lý Vân, Vương Trân Trân cảm thấy vô cùng hài lòng. Buổi tối, Vương Trân Trân vì Lý Vân chuẩn bị cơm nước phong phú. Nhìn Lý Vân ăn như hổ đói, trong lòng của nàng mỹ hạnh phúc, như thể từ đêm tân hôn vậy.

Ăn xong đồ ăn sau đó, Lý Vân giúp đỡ Vương Trân Trân cùng nhau thu thập chén đĩa. Lúc này, Lý Vân phát hiện Vương Trân Trân thần tình có chút dị dạng. Hắn nhẹ giọng hỏi:

"Trân tỷ có chuyện gì không?"

Vương Trân Trân tâm tư có chút bối rối, bởi vì nàng nghĩ tới Hải Quỳnh tiên tử, nghĩ tới Nhâm Hiểu Nguyệt. Thậm chí là Ma Nữ Yến Tử kia. Nàng vui đầu rửa chén, mượn chuyện này để che giấu nội tâm hoảng loạn, nói:

"Không có việc gì!"

"A, phải không, nếu mà người không ngại, có thể đem lòng người hết thảy chuyện không vui nói cho ta biết. Có một số việc giấu ở trong lòng sẽ càng ngày càng phiền toái, nói ra ngược lại sẽ dễ dàng rất nhiều." Lý Vân hướng dẫn từng bước.

Vương Trân Trân đột nhiên trở nên đặc biệt yếu đuối, nước mắt trong lúc lơ đãng chảy xuống khuôn mặt trắng nõn. Bình thường nhìn Vương Trân Trân như một nữ cường nhân, hôm nay thoát nhìn yếu đuối như vậy, Lý Vân không khỏi cảm thấy đặc biệt chua xót, ôn nhu nói:

"Trân tỷ, người trước đi rửa mặt, nơi này giao cho ta xử lý. Quay đầu lại đem này chuyện không vui đều nói cho ta biết, được không?"

"Ừ!" Vương Trân Trân khéo léo gạt đầu, liền đi ra.

Lý Vân từ nhỏ chính là cô nhi, tính độc lập rất mạnh. Rửa chén đối với hắn mà nói, căn bản cũng không phải là vấn đề gì. Mấy phút sau, hắn liền thu thập xong. Trở lại phòng khách, Vương Trân Trân làm xong chén hồng trà chờ Lý Vân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Hồ Ly tinh hiến thân

Lý Vân yêu thương đem Vương Trân Trân ôm vào trong ngực. Vương Trân Trân không có chút nào chống cự, ôn nhu đem thân thể dựa vào cơ thể rắn chắc của hắn, nghe trên người hắn phát ra khí tức nam tử cường liệt, trong lòng cảm giác đặc biệt thoải mái cùng kiên định. Lúc này, tâm nàng ưu thương rối loạn từ từ bình tĩnh lại.

Hai người cứ như vậy lẳng lẳng ôm nhau, ai cũng không muốn đánh vỡ sự hài hòa tuyệt vời này.

- Mấy ngày nay Yến Tử dây dưa với người nữa sao?

Vương Trân Trân nhẹ giọng hỏi.

- Không có!

Lý Vân cười nói.

- A

Hồ ly tinh lên tiếng, hỏi lại:

- Có tin tức Hải Quỳnh tiên từ sao?

- Không có, ta cũng không muốn biết.

Lý Vân đem nữ nhân ôm chặt thêm một chút, nói:

- Ta biết tâm tư của ngươi, yên tâm đi, từ nay không ai sẽ chia rẽ ta với ngươi yêu nhau nữa.

Nghe nam nhân nói như vậy, Hồ ly tinh trong lòng ấm áp. Gặp gỡ lâu như vậy, đây là Lý Vân lần đầu tiên nói ra từ yêu. Nàng ôn nhu nói:

- Tiểu Lý, ngươi cùng Hiểu Nguyệt cũng khá thân ái?

Lời này vừa nói ra, Lý Vân sắc mặt hơi đen.

Đây là một cái đề tài không cách nào lãng tránh.

Nhâm Hiểu Nguyệt mềm mại cùng nhỏ nhắn đưa tới hân đồng tình cùng triu mến, hân thích xác đối với nàng động chút tâm tư. Đương nhiên, căn cứ nguyên tắc của mình, trong lòng hân phát thệ, mình cùng Nhâm Hiểu Nguyệt chỉ là tinh thần yêu say đắm.

Dù vậy, đối với Hồ ly tinh cũng có chút không công bằng.

Vương Trân Trân quay đầu hướng Lý Vân lộ ra nụ cười quyến rũ, dịu dàng nói:

- Chỉ cần trong lòng ngươi có ta, ta không quan tâm... Thời kỳ thượng cổ, ba vợ bốn nàng hầu rất bình thường. Ngay cả hoàng đế loài người cũng từng nhật ngự thiên nữ.

Tận bây giờ, Vương Trân Trân cố lấy dũng khí nói:

- Tiểu Lý, ta là của ngươi, ngày hôm nay, ta liền đem mình cho ngươi..."

Lý Vân nghe vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Sự tình dường như so với hân giống nhau phải hơn thật nhiều.. Khó được nhất là Hồ ly tinh cư nhiên như vậy không ghen. Bất quá suy nghĩ kỹ một chút cũng là, chế độ một vợ một chồng ở quốc nội, cũng chính là bắt đầu từ Dân Quốc. Vương Trân Trân bản thân hai thế kỷ ức, xã hội một vạn năm trước bầu không khí là có thể nghĩ.

Nghĩ như vậy, Lý Vân tâm tình liền bình thường trở lại.

Đương nhiên, Lý Vân cũng không biết, Vương Trân Trân phản trần như vậy, cũng có chút đau khổ, lòng chua xót. Hơn nữa, nàng hôm nay có ý hiến thân, cũng không phải ngày một ngày hai. Đoạn thời gian trước, nếu mà không phải Xá Nữ tâm kinh chưa từng tu luyện xong, nàng sớm cùng Lý Vân lặn cùng một chỗ rồi.

Ngay khi Lý Vân ngây người trong nháy mắt, Vương Trân Trân cười nói:

- Ta đi tắm trước...

Nói xong chỉ đề lại một chuỗi tiếng cười duyên, xem ra Vương Trân Trân tâm tình tốt vô cùng.

- Ăn hay không ăn?

Lý Vân tâm tình cũng là tốt. Minh cuộc đời xử nam. Cũng nên kết thúc. Huống hồ, Hồ ly tinh cũng là đối tượng hân yêu thích. Ngày hôm nay phá thân có thể nói là thập toàn thập mỹ.

...

Lúc này đã là buổi tối. Mười giờ. Xuyên thấu qua cửa sổ ngẩng đầu quan sát, trong màn đêm, trăng thanh gió mát, là mỹ cảnh tốt nhất.

- Tiểu Lý

Ngay vào lúc này, một thanh âm quuyền rũ vang lên. Lý Vân ánh mắt theo bản năng xoay qua chỗ khác, nhất thời liền ngây dại. Vương Trân Trân đã tắm xong, người mặc một bộ váy ngủ hồng nhạt bó sát eo nhỏ nhắn, đường cong ẩn hiện. Nhất là ở dưới ngọn đèn chiếu rọi, càng làm nàng thêm vài phần thần bí cùng quuyền rũ.

Vương Trân Trân đỏ hồng hai gò má, thở một hơi thật dài, to gan hướng phía Lý Vân đi tới, mặc cho hấn thương thức thân thể của chính mình.

- Tiểu Lý, ta là của ngươi.

Vương Trân Trân đi tới chỗ Lý Vân, ngậm khê một tiếng, chỉ một cái nhào vào lòng ngực Lý Vân.

Chính xác là ôm ôn hương Noãn Ngọc, bàn tay Lý Vân cơ hồ là ở theo bản năng phủ ở trên lưng nữ nhân này trơn trượt xuống. Bên tai nghe được nàng thở phì phò, bộ ngực sữa căng cứng no đủ của nàng. Lý Vân triệt để động tình.

- Tiểu Lý.

Một đôi tay ngọc vòng khuyen ở cổ của hấn, trong cổ họng phát sinh tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ. Một lúc lâu, nàng ngẩng đầu nhìn Lý Vân, lấy hết dũng khí nói:

- Ôm ta, tiểu Lý... Ôm ta, Trân tỷ... Không muốn danh phận, không muốn ngươi nhận bất cứ lời hứa hẹn nào, ta chỉ muốn làm nữ nhân của ngươi.

Mềm mại không xương trong ngực hấn gãy dựa, vén rút ra y phục của hấn. Lý Vân có chút cảm giác thú huyết sôi trào, trong quần vật kia đã cấp tốc bành trướng.

Trời ạ, Lý Vân thực sự rất muốn.

- Trân tỷ.

Lý Vân cổ họng phát nóng, cho tới nay đối với Vương Trân Trân đã có tình cảm, cộng thêm nữ nhân chủ động, làm hấn động tình vạn phần.

Lý Vân tìm lòng không đành xoa nắn tuyết đồn của Vương Trân Trân, mà Vương Trân Trân cũng thay đổi về thanh thuần, trở nên dâm mị lên, đem mị lực Hồ ly tinh vốn có hiển lộ không thể nghi ngờ. Nằm ở trong ngực nam nhân, hai cái nhũ phong âm áp thật chặt chèn ép biến dạng. Cảm thụ được ngực âm áp cùng rộng rãi của nam nhân.

- Ôm ta đi vào phòng ngủ.

Vương Trân Trân ngậm khê một tiếng.

Lý Vân gạt đầu, hai tay ôm lấy nữ nhân bước đi tiến vào phòng ngủ, đóng chặt cửa phòng. Vương Trân Trân nằm ngửa ở trên giường hẹp, chủ động đem váy ngủ cởi hết sạch, lộ ra thân thể trắng muốt hoàn mỹ không tỳ vết.

Lý Vân nhất thời hơi bị ngây người. Hồ ly tinh lẳng lơ đường cong là lướt, lồi lõm khơi gợi hứng thú trong hấn. Nhất là đôi đùi đẹp, thon dài mà không có nửa điểm tỳ vết nào, trong suốt sáng trắng như tuyết. Nhìn lại bên trên chỗ địa phương có cây um tùm, chính giữa là đào mật róc rách, khe hở màu phấn hồng hết sức mê người. Vương Trân Trân tuy rằng cũng là thân xử nữ, lại hiểu lấy được cách điều động tâm tình của nam nhân. Chỉ thấy nàng tay ngọc buông xuống, song chường che lại bầu ngực uốn lượn ngăn trở muốn hại người. Nghiêng người mà nằm lật, làm cho toàn bộ eo thon thân cùng cặp mông trắng tròn như ngọc hình thành một cảnh mãnh liệt thị giác tương phản. Giờ tay nhắc chân trong lúc đó đều tràn đầy sức dụ dỗ.

Lý Vân thấy vậy nên tiểu phúc truyền đến từng đợt khô nóng, hận không thể lúc này liền tiếp cận đi tới hung hăng chà đạp nàng một phen. Bỏ Đê Tâm Kính ở trong người lưu chuyển một vòng. Một cổ khí lưu thanh lương thấu xương từ trong lòng dâng lên, lúc này mới làm cho tâm tình bình phục nhiều.

- Ngốc tử, còn không qua đây.

Hồ ly tinh quuyền rũ cười cười, hướng Lý Vân vẫy tay. Tay phải buông ra, cặp vú lửa lò kiêu mị này nhất thời bắn ra ngoài.

Lý Vân một bước nhảy tới, thân thể nhẹ phủ đến, môi nhẹ nhàng dán tại trên mặt của nàng, hôn lên miệng của nàng điên cuồng. Đầu lưỡi bá đạo đâm mở hàm răng của nàng, không hề cố kỵ mút vào. Hồ ly tinh vốn từ trước tới giờ khắt này, vẫn là kinh hãi bất an. Nhưng được Lý Vân hôn như vậy, trái lại buông lỏng rất nhiều.

Nếu đã quyết định, nàng sẽ không hối hận. Năm dạ dày nam nhân, nắm hạ thân nam nhân, đây là hai đạo gông xiềng rất tốt.

Theo những trận hôn môi không ngừng, Hồ ly tinh tâm đầu tràn ngập lúc một mảnh điểm mi khác thường.

Kích hôn sau đó, Lý Vân khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt:

- Trân tỷ, ngươi thật đẹp

- Hi hi.

Vương Trân Trân khẽ cười một tiếng, bàn tay trong quần hần nhẹ nhàng nắm chặt, Lý Vân thân thể nhất thời liền cứng đờ một chút.

Lý Vân hơi thở dồn dập, gương mặt cũng phồng đến đỏ bừng, hần bỗng nhiên buông hai tay, ở ngực Vương Trân Trân nở nang no đủ đem nàng nâng lên. Vương Trân Trân rên rỉ một tiếng, trong con ngươi hiện lên tia sáng kỳ dị.

Sau đó, ở dưới tác dụng của yêu lực, quần áo Lý Vân trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn biến mất. Nhìn thân hình trắng kiện này, Hồ ly tinh trong lòng căng thẳng, trong lòng vừa khấn咒, lại chờ mong.

- Nhanh đến, Tiểu Lý, nhanh cho tỷ...

Hồ ly tinh bất chấp ngại ngừng chủ động mở rộng hai chân mời gọi Lý Vân.

- A...

Ngay trong nháy mắt Lý Vân động thân tiến vào thân thể của Hồ ly tinh, nàng rên một tiếng nhỏ nhẹ đau đớn. Lần đầu phá thân, mặc dù là nữ yêu cũng là không thể tránh được.

Lý Vân có kiến thức phòng the tương đối tốt. Hần biết Hồ ly tinh đau, liền thả chậm tốc độ. Một lát sau mới chậm rãi nhuyển động. Lúc này, đã trải qua thống khổ ngăn ngừa, biểu tình Hồ ly tinh buông lỏng rất nhiều. Dù sao cũng là nữ yêu, khả năng thích ứng tính so với nữ nhân thường mạnh hơn nhiều.

- Tiểu Lý, không có gì đáng ngại, không đau... Ngươi nhanh động, yêu ta....

Hồ ly tinh phát hiện Lý Vân không dám cố sức, rất sợ ủy khuất hần, chủ động cầu yêu.

Lý Vân nghe vậy, liền lực mạnh chinh phạt điên cuồng. Hồ ly tinh đôi mi thanh tú nhú chặt, tựa hồ còn oán, kiều đồn tuyết trắng cũng nhỏ nhẹ nâng lên uốn éo phối hợp. Lúc này, Hồ ly tinh đã có thể cảm giác rõ ràng được sự sung sướng này.

Nàng cảm giác ý thức của mình sắp bị hòa tan.

- Tiểu Lý nhanh lên một chút, mạnh một chút, yêu tỷ.....

Hồ ly tinh nằm ở trên vai Lý Vân, không ngừng thở dốc. Nàng hai tay ôm chặt cổ Lý Vân, dâm đãng rên rỉ:

- Tiểu Lý, dùng sức yêu tỷ... tỷ sắp tới... a...

Đồng thời hai chân kẹp chặt hông của Lý Vân, vòng eo nhuyển như xà đong đưa kịch liệt, lấy lòng nghênh đón vô hạn cực lạc. Mị hoặc khác thường từ trong người nàng phát ra, mặc dù là lần đầu tiên, nhưng cũng cảm nhận được cảm giác phiêu phiêu dục tiên này. Lý Vân dương côn thẳng cứng làm cho Vương Trân Trân hai tròng mắt cũng hóa thành một mảnh xuân thủy, nàng mị nhãn như tơ.

Mây mưa sau vài giờ thì dừng lại, Vương Trân Trân đem thân thể áp sát trong lòng Lý Vân, nửa khép cặp mắt xinh đẹp, hưởng thụ dư vị sau kích tình âm áp cùng hạnh phúc. Lý Vân bàn tay to cũng nhẹ vỗ về tuyết đồn căng mọng của nữ nhân.

Một hồi thật lâu, ánh mắt Vương Trân Trân nhìn chăm chăm Lý Vân, tình tề thở hắt ra, do dự một lúc lâu mới nói:

- Tiểu Lý, từ giờ trở đi, ta đã là nữ nhân của ngươi.

- Ha ha.

Lý Vân khẽ cười một tiếng, cười nhìn Vương Trân Trân, đột nhiên nói:

- Ta đây là lần đầu tiên.

Vương Trân Trân nhìn chăm chú Lý Vân một lúc lâu, nhỏ giọng tế khí nói:

- Ta cũng vậy.

Ngừng một chút, thân thể Vương Trân Trân lại nhào tới, ngực nàng chăm chú chèn ép trong ngực Lý Vân. Lý Vân thấy Hồ ly tinh còn muốn làm chuyện xấu, cũng không tỏ ra yếu kém, bàn tay dán ở bắp đùi nữ nhân một đường đi xuống, liền mò tới vùng đào nguyên róc rách đầy nước, thời điểm này lại làm cho Vương Trân Trân thở dốc rên rỉ.

- Hải Quỳnh tiên tử làm sao đây?, còn Nhâm Hiểu Nguyệt nữa?

Vương Trân Trân đột nhiên u oán hỏi Lý Vân, cặp mắt mê loạn dưới mái tóc xoắn xếch mà chăm chú.

Lý Vân dừng ở ánh mắt của nàng, dường như có chút không khống chế được dục niệm trong cơ thể lần thứ hai bắt đầu khởi động:

- Trân tỷ, không nên nghĩ những chuyện khác, thuận theo tự nhiên đi. Nói chung, ngươi nhớ kỹ, ngươi là nữ nhân đầu tiên của ta.

Hồ ly tinh nghe vậy, nhất thời liền nở nụ cười.

Đây là câu nói nàng muốn nghe.

Hai người mê loạn mà cuồng nhiệt, vuốt ve đối phương lẫn nhau, hận không thể đem đối phương nhào nặn tiến vào trong thân thể của mình, tình đến ở chỗ sâu trong cơ thể càng phát tiết nồng nặc tính dục.

Vương Trần Trần ban khỏi thân thể, bày ra tư thế quỳ bò trên giường, hai tay chống sàn đan, phía sau vênh lên cặp mông màu mỡ trắng như tuyết, mở ra đôi chân ngọc ở giữa là phượng thảo nguyên thê rách rách màu phấn hồng, cặp mắt Hồ ly tinh mê ly mời gọi Lý Vân:

- Đến a! Ngốc tử, còn chờ cái gì, mau cho tỳ!

Lý Vân hoàn toàn bị thiêu đốt, thân thể điên cuồng áp tới, hạ thể thẳng tiến vào nhụy hoa, điên cuồng va chạm.

- Ba ba ba...

Tiếng thịt va chạm vang lên khắp căn phòng cùng những tiếng thờ đóc rên rỉ kết hợp tạo thành tấu khúc nguyên thủy nhất.

Hai người mai nở nụ cười.

Điên cuồng qua đi, Lý Vân nhớ tới vấn đề tránh thai, thấy Vương Trần Trần nhắm mắt hưởng thụ dư vị sau làm tình, trên gương mặt tuyệt mỹ giữ lại say lòng người ửng đỏ, nhẹ nhàng vỗ mông nàng:

- Cần uống thuốc sao?

Vương Trần Trần thần thái mê người mà quyến rũ, khẽ cười một tiếng, nói:

- Yên tâm đi, là kỳ an toàn...

Hai người lập tức lại ôn tồn một hồi. Sau đó, Vương Trần Trần đề nghị đi tắm. Lý Vân lười động, Vương Trần Trần liền một mình đi tẩy trừ. Nhìn vết máu trên giường, Lý Vân nở nụ cười, lòng tràn đầy cảm giác chinh phục khoái cảm.

Tắm rửa xong trở về, mặt của Vương Trần Trần dán sát trong ngực Lý Vân, thoáng ngẩng đầu, quay Lý Vân nói:

- Ngày mai dọn xuống ở chung đi...

- Cái này không được tốt đi?

Lý Vân theo bản năng nói một câu.

Lời này vừa nói ra, Vương Trần Trần nhất thời liền sững sốt một chút. sau khi sững sờ ngẩn ngui, con ngươi xinh đẹp chảy xuống nước mắt chua xót, rơi vào ngực Lý Vân.

- Làm sao vậy?

Lý Vân không giải thích được.

Vương Trần Trần đang kịch liệt thúc thúc, đem Lý Vân đẩy ra:

- Lời mới nói rồi, ngươi coi như ta chưa nói.

Lý Vân đuổi theo, hai tay nâng lên khuôn mặt nữ nhân làm cho thương tiếc, vừa cười vừa nói:

- Ngươi theo ta ở chung, trong lòng ta tự nhiên hài lòng, ta bắt quá chỉ là làm bộ chối từ một phen, ngươi xem ngươi, trên chóc không lịch sự như vậy a...

Nói xong, hấn cho Vương Trần Trần nằm trong trong ngực mình, ôm chặt nữ nhân.

Vương Trần Trần tâm tình dần dần bình tĩnh lại, có lẽ lời nói của nàng đã chiếm được mong muốn.

- Trần tỳ, chúng ta cùng đi tắm.

Lần đầu tiên làm yêu sau đó, nhất định phải tắm. Mặc dù là yêu, Lý Vân cảm thấy cũng có thể tuân hoàn những thứ vệ sinh này, nguyên tắc khỏe mạnh.

Vương Trần Trần gật đầu đáp ứng.

Hai người tắm chung, Lý Vân cùng Vương Trần Trần nằm trên giường ngủ một hồi, lại giằng co vài lần, đầu khớp xương muốn vỡ ra, huống chi Vương Trần Trần lần đầu tiên liền đã bị trùng kích mãnh liệt như vậy. Về tình về lý cũng phải hảo hảo mà nghỉ ngơi một chút.

Sáng sớm, Vương Trân Trân từ an tĩnh trong mộng tỉnh lại, Lý Vân không bên người, hô hân hai tiếng, không có nghe thấy hân có đáp lại, chán nản ngồi xuống, nàng không nghe tại phòng bếp có động tĩnh nhỏ.

Nữ nhân tương đương kỳ quái, Vương Trân Trân cũng không ngoại lệ, tối hôm qua hiến thân là nỗi lên đã lâu, cho nên động tình cực kỳ. Làm tình qua đi Vương Trân Trân lại lần nữa nghiêm nghị suy tính tới cuộc sống sau này.

Vật vốn có hoài nghi, cùng với Lý Vân, nàng lại không thể có thể hưởng thụ được tình yêu chung thủy.

Tuy rằng, cho tới bây giờ nàng cũng không biết thân phận thật sự của Lý Vân. Thế nhưng chùa Bạch mã coi trọng đến vậy, hân cũng là đại nhân vật.

Không biết tại sao, Vương Trân Trân bắt đầu vì hành vi của mình hối hận. Rồi giường rót cho mình một ly nước, bụng ly nước, càng nghĩ càng hối hận, lại không biết làm sao đi đối mặt cái này khôn cảnh.

"Chi nha!" Ngay vào lúc này, Lý Vân đẩy cửa đi đến. Thấy Vương Trân Trân thần sắc có chút sầu lo liền đã đi tới:

- Trân tỷ, sao vậy? Có đúng hay không còn đau?

- Không phải.

Trình tiết mất đi sau đó Hồ ly tinh có vẻ có chút xấu hổ. Thẹn thùng nhưng cũng làm cho động lòng người. Lý Vân đột nhiên vươn tay ra, trong tay đang cầm một bó hoa hồng lửa đỏ: - Trân tỷ, tặng cho người.

Vương Trân Trân thấy thế, sắc mặt nhất thời tốt lên. Nữ tính đối với hoa tươi là có một loại gần như bản năng yêu tha thiết. Hồ ly tinh cũng không ngoại lệ. Đưa tay tiếp nhận cây hoa hồng, Hồ ly tinh hít sâu một hơi, mùi hoa xông vào mũi, trong khoảnh khắc tất cả phiền não trong lòng đều biến mất.

Vương Trân Trân nhẹ nhẹ cắn môi, nàng biết mình đã không có khả năng buông tha Lý Vân. Cùng hít thuốc phiện như nhau, nàng đối với người đàn ông này không bỏ được.

Cai không xong, nàng cũng không muốn cai.

Lý Vân đem thân thể nàng mềm mại dùng sức kéo, Vương Trân Trân thuận theo tiến vào lòng hân. Nhẹ vỗ về mái tóc nữ nhân, Lý Vân nhìn kỹ lông mi Vương Trân Trân, nói:

- Trân tỷ, nếu đã làm, cũng không cần hối hận về sau, quý trọng người trước mắt, quý trọng hạnh phúc trước mắt đi, người yên tâm đi, người là nữ nhân đầu tiên của ta, ta sẽ cho người hạnh phúc.

Vương Trân Trân ngang đầu nhìn Lý Vân, đầu của nàng đặt ở ngực nam nhân, nghiêm túc gật đầu, nói:

- Ừ...

Nữ nhân thân thể hơi nghiêng, gương mặt dán vào giữa ngực Lý Vân.

Nếu như nói trước đó Vương Trân Trân tâm tư còn có chút lắc lư. Như vậy hiện tại, khúc mắc trong lòng nàng đã tiêu tán.

Lý Vân cúi đầu dừng ở đôi mắt đẹp sáng sủa của nàng:

- Đói bụng không... Ta đã làm xong bữa sáng, chúng ta cùng đi ăn đi...

- Ừ.

Vương Trân Trân nặng nề mà gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Thần tộc khách nhân ủy thác

Cùng Vương Trân Trân ở chung với nhau mấy ngày, giống như tình lữ. hai người hết sức sung sướng, chỉ cần một có thời gian sẽ ở cùng một chỗ làm tình. Vì để cho Lý Vân càng thêm thoải mái, Vương Trân Trân căn cứ phương thuốc Đông y cổ truyền mình phối trí thuốc tránh thai, miễn hết đi phiền não.

Lần trước Vương Trân Trân đề nghị Lý Vân xuống ở chung cùng nàng, Lý Vân không có tỏ thái độ minh xác, bất quá mấy ngày nay lại có tiến triển. Từ khi cùng Hồ ly tinh phát sinh quan hệ, Lý Vân đã liên tục ba ngày chưa có trở về phòng của mình. Vì thế, linh yêu Tần suất nhiều lần xin ở, đem gian phòng chuyển nhượng cho hân, coi như là Lý Vân cho hân quyền lợi.

Tần suất đã chịu đủ rồi, cùng Vương Đại Sơn ở chung ngày, tên kia dù sao cũng là đã làm heo yêu. Ngáy ngủ, tốn hơi thừa lời như nhau cũng không ít. May mà Tần suất cũng là yêu, nếu là người bình thường phòng chừng nửa đêm trong đêm có thể dọa cho gần chết.

Sáng sớm, Lý Vân đẩy cửa đi ra ngoài, trước mặt liền đụng phải Tần suất, Vương Đại Sơn đang quét vệ sinh. Tần suất nhìn chung quanh một chút, xác định Vương Trần Trần không ở chỗ này, vội vàng liền đi tới, ưỡn mặt nghiêm nói:

"Lão đại, người liền thương xót ta đi... Đem phòng người cho ta đi..."

"Ha há!" Vương Đại Sơn cười nói:

"Lão đại, ta cũng không có thói quen cùng nam yêu ở chung."

"Miêu!"

Lúc này, mèo yêu chẳng biết từ đâu chui ra, gương mặt ủy khuất, xác định bốn phía không người sau đó, nhỏ giọng kháng nghị:

"Ta cũng muốn có phòng riêng, tiểu mao đầu chịu ngược đãi."

"Chuyện gì xảy ra?" Tần suất có chút ngạc nhiên.

"Cả đêm rên rĩ, người có thể chịu được?"

Tiểu mao đầu tức giận nói:

"Ta phát thệ, ngày hôm nay ta sẽ không ngủ sô pha nữa..."

"Ha há!" Lời này vừa nói ra, Vương Đại Sơn, Lý Vân nhất thời liền cười to liên tục. Vật nhỏ này một mực ở góc tường nghe. Thực sự là được tiện nghi còn khỏe mã.

Lý Vân sắc mặt hơi hờn giận:

"Tiểu mao đầu, người nghe kỹ cho ta, từ hôm nay trở đi, mười giờ tối sau này, không cho người xuất hiện ở trong phòng. Bằng không ta kêu hòa thượng siêu độ người."

Nói đến đây, Lý Vân suy nghĩ một chút, nói:

"Tần suất, ta đáp ứng người, từ nay căn phòng ở lầu ba liền cho người, người mang theo tiểu mao đầu cùng nhau ở."

Tần suất nghe vậy, đau nhức cũng vui sướng đang xen.

Vui sướng là bởi vì mình rốt cục có căn phòng lớn một chút. Thống khổ là bởi vì mình cùng yêu quái ở chung. Bất đồng duy nhất chính là, trước kia là heo yêu, lần này là mèo yêu. Nhưng lại không có khả năng hóa thành hình người, cái đầu nhỏ rất nhiều.

Mặc kệ nói như thế nào, coi như là tiến bộ đi.

...

Ăn xong điểm tâm sau đó, Lý Vân liền ra cửa. Hắn đi xem nhìn Nhâm Hiểu Nguyệt, Đồng thời chủ động mời nàng ăn cơm. Bất quá tiền cơm là Nhâm Hiểu Nguyệt cho. Ai kêu người ta trong nhà có tiền. Từ khi hai người biểu lộ cõi lòng, Nhâm Hiểu Nguyệt cùng với Lý Vân, trái lại còn có chút không buông ra. Luôn cảm thấy giữa hai người cách một tầng gì đó.

Nhâm Hiểu Nguyệt thậm chí có loại cảm giác, nàng cùng Lý Vân dường như không tính là tình lữ.

Lý Vân bởi vì cố kỵ mình là yêu quái, cũng không có tiến một bước với nàng. Quan hệ cả hai người như gần như xa.

Cùng Nhâm Hiểu Nguyệt đi dạo đường cái nửa ngày, hai người cẩn thận nói chuyện, nói đến Hàn Di Hương, nói đến Nhâm Cường. Lý Vân từ Nhâm Hiểu Nguyệt trong miệng biết được, Nhâm Cường, Hàn Di Hương tái hôn khả năng là hầu như không có.

Dùng Nhâm Hiểu Nguyệt nói, bọn họ không phải người cùng một thế giới.

Buổi chiều, hai người cáo biệt, Lý Vân trở lại trong thành. Đi vào sân, hắn đột nhiên dừng bước. Một cỗ khí tức kỳ dị nhàn nhạt từ trong phòng khách truyền tới.

Trực giác nói cho Lý Vân, trong phòng khách hẳn là có khách nhân tới. Hơn nữa không phải người bình thường. Có thể là Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh.

Đi về phía trước vài bước, đang do dự nên hay không đi vào phòng khám bệnh cùng Hồ ly tinh câu thông một chút, đã thấy cửa phòng đã một nữ tính

cao gầy tóc vàng đẩy cửa ra, quay sang Lý Vân nói: "Mời đến..."

Lý Vân nghe vậy, đây là nhà của mình sao?

Ngần ngừ người sau đó, Lý Vân tức giận nói:

"Cái này hình như là nhà của ta, ngươi là ai?"

"Vào rồi nói!" Cô gái tóc vàng thần tình nhàn nhạt.

Lý Vân gạt đầu đi vào gian phòng, trong phòng khách mèo yêu nằm trên ghế sa lon. Trên bàn trà có một chai rượu đỏ, hai ly rượu. Trong đó chai rượu đỏ chỉ còn lại có một nửa. Lý Vân mất thấy, nhận ra đó là lần trước hòa thượng ghé qua có tặng.

Đặt mông ngồi trên ghế sa lon, Lý Vân ngẩng đầu tỉ mỉ đánh giá nữ nhân trước mắt. Tóc vàng, mắt xanh, vóc người nóng bỏng, điển hình mỹ nữ phương tây. Xem ra cũng khoản hai ba hai mươi bốn tuổi, ngũ quan rất tinh xảo, giống như là điêu khắc ra ngoài, góc cạnh phân minh, khí chất cũng không sai. Cảm thụ được khí chất sang trọng duyên dáng trên người nữ nhân này. Lý Vân trong lòng căng thẳng, âm thầm suy đoán, không biết là Thần Tộc đi?

"Là mèo của ngươi mời ta đến, đồng thời chiêu đãi ta." Cô gái tóc vàng vừa cười vừa nói:

"Nó rất khả ái... Ta nguyện ý ra ra giá đất mua?"

Lý Vân nghe vậy, ánh mắt chuyển hướng mèo yêu, tức giận nói:

"Bordeaux cũng là ngươi lấy ra sao... Ngươi vật nhỏ này, đây chính là chai rượu đỏ được ủ hai năm đó, ngươi biết rượu kia đắt không? Ngươi dựa vào cái gì lấy ra nửa chiêu đãi người xa lạ. Tiểu tử ngươi lá gan là càng lúc càng lớn."

Mao đầu lười biếng dùng chân trước chỉ vào trên bàn rượu đỏ, nói:

"Nàng nói nàng sẽ trả tiền, rất nhiều rất nhiều tiền..."

Lý Vân cực kỳ khó chịu, lớn tiếng mắng:

"Có ít thứ chỉ dùng để tiền cũng mua không được, ngươi nghĩ rằng ta sẽ tính toán mấy đồng tiền này... Được rồi, ngươi dự định ra trả bao nhiêu? Ta là rất thích chai rượu đỏ này."

Cô gái tóc vàng nghe vậy, có chút lúng túng nói:

"Ngươi thực sự dự định lấy tiền? Được rồi, ta sẽ dùng hoàng kim trả. Trong tay ta không có tiền mặt. Hiện tại chúng ta nói chính sự đi, Lý tiên sinh, tên của ngươi ta ngưỡng mộ đã lâu. Ta muốn mời người giúp ta một chuyện..."

"Hỗ trợ?" Lý Vân hỏi:

"Là ai giới thiệu ngươi tới."

"Hương di a!" Cô gái tóc vàng nói.

"Hương di sao?" Lý Vân khó chịu.

"Ừ, nàng bảo ta nói như vậy." Cô gái tóc vàng nghiêm túc nói:

"Ta sẽ trả tiền thù lao cho ngươi. Vẫn là hoàng kim nhé, ta không có quá nhiều tiền mặt."

"Nhà ngươi có mỏ vàng à?" Lý Vân có chút ngạc nhiên.

"Không phải... Bất quá ta có dự trữ vàng."

Cô gái tóc vàng cười nói:

"Lý tiên sinh, ta hi vọng ngươi có thể giúp ta tìm được La Sát."

"La Sát?" Lý Vân hơi kinh hãi: "chủ nhân Thần binh Phệ Hồn?"

"Ừ!" Cô gái tóc vàng gạt đầu nói: "Chính là người này."

Lý Vân không hiểu hỏi:

"Vì sao tìm La Sát, ngươi cùng hắn có cừ oán? Chẳng lẽ hắn đã từng cường bạo qua ngươi... Có lẽ nói, nàng nguyên bản chính là tình lang của hắn?"

Nghe được Lý Vân cái này nói, cô gái tóc vàng mặt ửng đỏ, có vẻ có chút cảm thấy thẹn: "Không phải ngươi tưởng tượng như vậy... Ta tìm hấn, tự ta có đạo lý của ta, ngươi liền đừng hỏi."

Lý Vân trầm nói:

"Chuyện này ta có thể tiếp được. Bất quá ta không thể bảo đảm ta liền nhất định có thể tìm tới La Sát."

Lý Vân vốn không muốn nhiều chuyện. Bất quá lại vừa nghĩ, mình nguyên bản liền bị hòa thượng ủy thác. Hơn nữa các loại dấu hiệu cho thấy, La Sát muốn gây bất lợi cho hấn. Nói cách khác, hấn cùng La Sát con không cách nào giảng hoà quan hệ. Nếu như vậy, chẳng bằng nhận mối làm ăn này, thuận tiện kiếm chút hoàng kim vui đùa một chút.

"Chỉ cần ngươi tận lực, liền nhất định có thể tìm được."

Cô gái tóc vàng tựa hồ đối với Lý Vân tràn đầy lòng tin.

Lý Vân nhếch chân bắt chéo:

"Có thể nói một chút thân phận của ngươi? Ta luôn không khả năng ngay cả tên cổ chủ cũng không biết đi? Còn có, trả thù lao cũng phải tính trước. Tuy rằng ngươi là hương di đệ tử, nhưng làm ăn là làm ăn, cảm tình về cảm tình, hai chuyện này không thể lẫn lộn..."

Lý Vân cười ha hả: "Hay nhất là trả một khoản tiền đặt cọc."

Cô gái tóc vàng vừa cười vừa nói: "Ngươi yên tâm, như vậy đi, lần này ta tới với với vàng vàng, trên người cũng không có mang cái gì quý trọng, vật đáng tiền. Nếu mà ngươi không chê, ta đem ta đây sợi dây chuyền kim cương trước cho ngươi đi, coi như là tiền đặt cọc... Quay đầu lại, ta sẽ đưa tới 10 kí lô hoàng kim..."

Lý Vân nghe vậy, âm thầm kinh hãi, 10 kg hoàng kim a, quả nhiên là đại thủ bút. Xem ra vị Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh này, dần thân vào kim ổ. Người ta thật tốt số a.

"Cho ngươi!" Ngay lúc Lý Vân thời điểm ngây người, cô gái tóc vàng đã đem dây chuyền trên cổ gỡ xuống, đưa tới. Lý Vân theo bản năng tiếp nhận.

Chỉ thấy dây chuyền kia chung quanh là bạc kim, ở giữa một viên hột xoàn hình cái cây anh đào lớn nhỏ, ở dưới ánh sáng, tản ra ánh sáng ngọc quang huy.

Hấn cẩn thận nhìn hột xoàn này, trong lòng đang suy nghĩ giá cả cái sợi dây chuyền này kim cương. Trên lý thuyết, hột xoàn càng lớn, càng tinh thuần, thì càng quý trọng. Hơn nữa, này sáng bóng, liền càng xinh đẹp. Tổng hợp lại mấy cái nhân tố này, Lý Vân cảm thấy trước mắt hột xoàn cất kim loại chính xác, trọng lượng khoảng chừng ở năm ca-ra. Dựa theo giá trị bây giờ, ít nhất cũng đáng trăm vạn nhân dân tệ.

Lý Vân lập tức đứng lên thay đổi một bộ mặt tươi cười:

"Tốt, dây chuyền này không sai... Đa tạ."

"Lý tiên sinh không cần khách khí như vậy, ngươi chỉ cần mau chóng tìm được La Sát là được." Cô gái tóc vàng cười nói:

"Chờ ngươi tìm được La Sát sau đó, ta còn có thăm tạ."

"Yên tâm đi, ta sẽ hết sức." Lý Vân cơ hồ là vỗ bộ ngực đáp ứng.

Cô gái tóc vàng nghe vậy, thần sắc dễ dàng không ít.

Mao đầu một lần nữa lấy một cái bình rượu, lần lượt đem ba cái chén rót đầy. Nói:

"Đến, cạn một chén... Rồi chúc phúc đi... Hy vọng có thể mau chóng tìm được La Sát."

Cô gái tóc vàng khẽ gật đầu:

"Lý tiên sinh, đến đây đi, chúng ta cạn một chén."

Lý Vân nghe vậy, lập tức liền bung ly rượu lên cùng nữ nhân một chén.

Xong việc sau đó, cô gái tóc vàng dự định cáo từ.

Lý Vân đứng dậy đưa tiễn, ngay lúc ra cửa, Lý Vân thân thể đi qua. Loại tư thế cực đoan có tính xâm lược khiến cô gái tóc vàng không khỏi lui về sau một bước.

"Ngươi muốn làm cái gì?"

Cô gái tóc vàng sắc mặt có chút thay đổi, Lý Vân tay phải lại đang hướng mũi của nàng bóp một cái. Cô gái tóc vàng ngăn cản cánh tay Lý Vân, trong

thanh âm hơi một chút phẫn nộ: "Người thật là xấu..."

Lý Vân nhìn cô gái tóc vàng mắt như bảo thạch vậy, nói:

"Là người trước vô lễ, ta nhiều lần hỏi thân phận của người, người nhưng thủy chung không chịu cho biết."

"Trước là ta sơ sót, bắt quá lúc này đây, ta đích xác không muốn nói cho người biết."

Cô gái tóc vàng tranh phong tương đối.

"Ta thêm nghe, dù sao người cũng đừng ít đi hoàng kim ta là được..."

Lý Vân cười nói: "Co dân không sai."

Cô gái tóc vàng cười đáp lễ Lý Vân nói:

"Hong nhan là kẻ gây họa, người chưa từng nghe qua sao? Nữ nhân càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm. Ta cảnh cáo ta, ta không dễ để người nhúng chàm như vậy."

"Phải không?" Lý Vân vốn chỉ là khó chịu nàng không có báo cho biết thân phận. Lúc này nghe nàng nói như vậy, ngược lại khơi dậy tính tình của hắn. Hắn xem thường được cười cười:

"Nữ nhân, sớm muộn người cũng thân phục dưới đũng quần ta..."

Lý Vân là tốt yêu, hắn sẽ không đi tai họa người thường, nhưng không có nghĩa là, hắn sẽ không đi tai họa Tiên Yêu Thần Ma.

"Chờ xem đi!"

Cô gái tóc vàng trừng Lý Vân, tùy tiện đi.

Cửa phòng đóng lại, Lý Vân giờ ly rượu lên, đối với tiểu mao đầu nói:

"Đến, chúng ta cạn một chén. Tuy rằng người ngày hôm nay có chút tự tiện chủ trương, bắt quá cái này dù sao cũng là một khoản làm ăn lớn."

...

...

Màn đêm buông xuống, ánh đèn loé sáng thành phố. Hôm nay là mừng mười hai sau tết, khoảng cách mười lăm tháng giêng tiết nguyên tiêu chỉ có ba ngày. Ngày lễ vui mừng lần thứ hai bao phủ toàn bộ tỉnh thành. Theo nhiệt độ không khí lên cao, buổi tối người đi trên đường phố cũng dần dần nhiều hơn.

Lý Vân đi ở trên đường cái, cước bộ rất nhanh. Trực tiếp đi tới khu vực vắng người, mắt thấy chung quanh không người liền triển khai thân pháp, hóa thành một đạo huyền quang biến mất ở trong màn đêm.

Tỉnh thành vùng núi phía nam ngoài trăm dặm, danh viết kim quang sơn. Núi này cao vút đứng thẳng, như trụ to chống trời. Mười hai ngọn núi kiệt xuất mà đứng, trải rộng thương tùng, Thúy Trúc. Thật có thể nói là kỳ phong sơn kỳ vân, tú mộc ngậm thanh tú.

Ngày đông giá rét chi địa, kim quang sơn sương mù mờ mờ, ở ánh trăng sáng tỏ lộ ra một loại khí khó có thể hình dung biến hoá kỳ lạ. Trăng sáng xinh đẹp tuyệt trần sơn lâm, hôm nay cũng bị một tầng tuyết trắng bao phủ.

Một đạo nhân ảnh ở nơi này trong núi rừng xuyên qua, giống như một đạo khói nhẹ lóe lên rồi biến mất, trong chớp mắt ở giữa núi cao phập phồng.

Mà lúc này, mười hai ngọn núi kim quang trên đỉnh núi cao nhất, một màu xanh hiện ra? Thân ảnh ngao nghể đứng thẳng ở đỉnh núi.

Gió núi kéo tới, người kia xiêm y bay phất phới, cùng Thừa Phong giống nhau, càng làm cho hắn thêm Phiêu Miêu. Dưới ánh trăng, người này tuổi chừng trên dưới năm mươi, sắc mặt hồng nhuận, đôi mắt khép mở đang lúc mơ hồ lóe lên lưu quang. Thần tình dường như mang theo một tia tang thương.

Hắn lặng lẽ đứng ở đỉnh núi, vẫn không nhúc nhích, tựa như một gốc cây ngao nghể đứng trên đỉnh núi cổ tùng. Thời gian lặng lẽ đi qua, nguyệt thượng trung thiên. Một đạo nhân ảnh nhanh như tia chớp tới phía sau hắn cách nhau năm thước.

"Tới rồi à?!" Thân ảnh không quay đầu lại, chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu.

"Ừ!" Người tới chính là Lý Vân, hắn lạnh nhạt nói:

"Tiên sinh, trong lòng ta có nghi vấn, muốn mời người giải đáp."

"Ba cái vấn đề!"

Người nọ như trước không quay đầu lại lạnh nhạt nói.

"Ta biết!"

Lý Vân hỏi:

"Ta nghĩ tìm được La Sát..."

"Dùng bản lĩnh ngươi bây giờ, ta xem không nên tìm hấn."

Người kia nói: "Không cần sốt ruột, La Sát sớm muộn sẽ chủ động tìm tới ngươi."

"A!" Lý Vân trả lời một tiếng, lập tức hỏi lại:

"Ngày hôm nay nữ nhân tìm ta là ai?"

"Artemis, Nữ thần tình ái, là nữ nhi Zeus cùng ám dạ nữ thần Lặc Thác." Người nọ chậm rãi nói.

"Nàng chính là muội muội Apollo. Trong là nữ thần đẹp nhất trong truyền thuyết Thần Ma phương tây, nữ thần thuần khiết nhất Artemis. Ta đã ngắt mộng đất nàng."

Lý Vân ngượng ngừng cười cười.

Người nọ nghe vậy, khẽ cau mày, trông mắt lạnh như băng thoáng hiện lên nét mỉm cười: "Ha ha, có ý tứ, phỏng chừng co dẫn không sai biệt đi..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Bùng nổ nguyên tiêu nguyên tiêu đều là nguyên tiêu

- Ủ!

Lý Vân cười nói:

- Sớm biết co dẫn như vậy sẽ sờ nhiều một chút, được rồi tiên sinh, còn có một cái vấn đề, Hàn Di Hương là thân phận gì?

- Thần Tộc!

Người kia nói:

- Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết nhiều như vậy, còn lại không phải lúc. Ba cái vấn đề xong, ta phải đi. Lý Vân, ngươi tự giải quyết cho tốt.-

- A!

Lý Vân hỏi:

- Tháng sau, ngươi còn tới không?

- Ủ!

Người nọ nhẹ nhàng gật đầu, xoay người nhìn ngón núi son cóc kia. Sương mù mông mông, rất khó thấy rõ cảnh tượng bên đó, không biết vì sao, trên mặt người kia thần sắc càng trở nên nồng đậm.

- Lý Vân, vì sao không hỏi xem tình huống Hải Quỳnh tiên tử?

Người nọ đột nhiên nghiêng người hỏi.

Lý Vân ngần ngừ nhìn người nọ, lắc đầu:

- Hải Quỳnh tiên tử chính là một cái phiền phức, ta đối với nàng không nhiều hứng thú lắm.

- Ngươi sai rồi, tương lai nàng sẽ là một cánh tay đắc lực.

Người kia nói.

Lý Vân như trước có chút nghi hoặc. nhìn bóng lưng người kia, thấp giọng nói:

- Có thể nói rõ một chút sao?

Người nọ than nhẹ một tiếng, nói:

- Không có khả năng nói nhiều hơn nữa.

Lý Vân nghe vậy, lập tức liền trầm mặt hơn nữa ngay. Hắn nhướn miệng cười, nói:

- Quên đi, có một số việc, thời cơ thành thực, tự nhiên sẽ biết, ta cũng không miễn cưỡng.

- Người có thể nghĩ như vậy tốt!

Thanh âm của người này cũng không lớn, nhưng mang theo một cỗ uy áp khôn kể:

- Lý Vân, ta nói chuyện cùng ngươi, không thể làm cho người thứ ba biết, coi như là chùa Bạch Mã cũng như vậy.

Lý Vân sắc mặt trở nên nghiêm túc, vội vàng thấp giọng nói:

- Lão Sư yên tâm.. Ta biết nên làm như thế nào.

Người kia sắc mặt hơi đổi, đột nhiên thờ dài nói:

- Ta hi vọng ngươi có thể yên vui. Vượt qua cuộc đời này, đáng tiếc... thiên mệnh không do người... Ngươi phải cố gắng đề thăng tu vi.-

- Ngươi qua đây!

Đột nhiên, người nọ trong con ngươi hiện lên một đạo vẻ kinh dị, dường như quyết tâm cái gì.

Lý Vân cũng không hiểu lắm. Không chút do dự, bước nhanh tới. Người nọ hướng Lý Vân cười cười, trong lúc bất chợt lấy tay một chưởng đánh vào Thiên Linh của Lý Vân, bàn tay kim quang lóe lên. Lý Vân nhất thời liền cảm thấy tay của người kia vỗ lên truyền đến một cỗ lực đạo cực kỳ kỳ dị, chỗ sâu trong óc nhất thời nổ vang, theo sát mà một trận mê muội thiên toàn địa chuyển xông tới. Bất quá cảm giác như vậy lóe lên rồi biến mất. Thay vào đó là một cỗ ấm áp.

Một lát sau, Lý Vân dường như phát hiện ý đồ người kia. Hắn đang thử kích phát lực lượng trong cơ thể mình.

Nửa canh giờ sau, Lý Vân cảm giác đan điền phát nhiệt. Một cỗ lực mạnh từ đan điền kích phát mà đến, người nọ vội vàng thu tay, vẻ mặt lập tức tái nhợt.

- Đa tạ lão sư!

Lý Vân rất rõ ràng, người này vì giúp hắn kích phát lực lượng trong cơ thể, hao phí lực lượng cực lớn.

Người nọ cười cười, nói:

- Không cần đa tạ, ta với ngươi quan hệ thâm sâu... Những thứ này đều là ta phải làm. Được rồi, chùa Bạch Mã không thể tin hoàn toàn.-

Lý Vân nghe vậy, vội vàng nói:

- Chẳng lẽ bọn họ chê ta là yêu, đối đãi không đúng?

Người nọ ngẩng đầu nhìn trời đêm treo cao một vầng trăng sáng, lẩm bầm vậy thấp giọng nói:

- Ánh trăng đẹp quá...

Lý Vân thấy thế, trong lòng biết hắn sẽ không nói thêm câu nào.

Ngừng một chút, hắn quay sang người nọ tam bái rồi xoay người rời đi.

Lý Vân cùng người này biết là ở một năm trước. Tuy rằng đến nay không rõ ràng lắm thân phận của hắn, nhưng đối với hắn, Lý Vân là tuyệt đối tín nhiệm. Thậm chí cao hơn lão hòa thượng. Bởi vì Lý Vân cùng người này lần đầu tiên lúc gặp mặt thì có một cỗ cảm giác thân thiết không rõ. Hơn nữa, từ lúc biết nhau, người này đối với hắn đều là vô tư trợ giúp. Mỗi lần gặp mặt, hắn cũng sẽ giải đáp Lý Vân ba cái vấn đề, đang tu luyện chỉ điểm có góc mắt cũng giải đáp cho hắn.

Hắn rất im lặng, Lý Vân không có đối với bất kỳ người nào nhắc qua hắn cùng người quen biết, coi như là lão hòa thượng, Hồ ly tinh cũng đều gạt. Bất quá, bọn họ mỗi tháng chỉ có thể gặp mặt một lần.

...

Lý Vân trở lại nhà, Vương Trân Trân đang quỳ ở trên sàn nhà, dùng khăn lau lau sàn nhà bằng gỗ. Từ khi Lý Vân xuống ở chung cùng nàng, nàng liền cẩn cù chăm chỉ, trong phòng luôn luôn dọn dẹp không nhiễm một hạt bụi.

Đứng ở phía sau Vương Trân Trân, nữ nhân này mặc chiếc quần jean bó chặt đem cái mông đầy đà hiển ở đáy mắt Lý Vân. Hắn có chút tâm động.

Nghe được tiếng bước chân, Vương Trân Trân quay đầu lại cười nói:

- Tiểu Vũ, người đã trở về, đi trước uống chút hồng trà ta đều giúp người ngâm rồi, ta lập tức liền làm xong. Quay đầu lại chúng ta cùng nhau ăn cơm.

- Ừ!

Lý Vân trong lòng ảm áp. Thân là cô nhi hắn, lần đầu tiên cảm nhận được nhà ảm áp.

- Ta đi trước bụng thức ăn!

Lý Vân liền đi rửa tay. Sau đó đem cơm nước bụng đi ra. Vương Trân Trân rất nhanh lau xong sàn nhà, rửa tay sau đó cùng Lý Vân đi ăn tối.

Kỳ thực bữa cơm tối này hơi chậm một chút, bất quá đều là yêu quái, cũng không tồn tại thân thể béo phì.

Nói về Lý Vân đi, trước thân thể có chút mập, bất quá trong khoảng thời gian này, từ từ gầy gò. Càng ngày càng có mùi nam nhân.

- Tắt đèn...

Thu thập xong chén đĩa sau đó, hai người lên giường đi ngủ. Khoá chặt cửa phòng ngủ, Lý Vân liền bắt đầu ở trên người Hồ ly tinh làm mấy chuyện xấu. Hồ ly tinh vừa vui mừng, lại xấu hổ.

Lý Vân đưa tay đem đèn trần nhà tắt đi, ngược lại mở ra đèn tường, đem tia sáng nhỏ lại, với ánh sáng màu đỏ, nhất thời làm cho phòng ngủ trở nên đen tối.

Vương Trân Trân nằm nghiêng, đem vóc người tuyệt vời hiển lộ không thể nghi ngờ.

Lý Vân thăm dò nhìn mặt của Vương Trân Trân, miệng khẽ chạm đôi môi mềm mại của nàng, một cổ hương vị ngọt ngào nhất thời kéo tới. Lý Vân trong lòng ba đào cuộn trào mãnh liệt, đem thân thể của nàng lật đến, Vương Trân Trân lại mở mắt ra:

- Muốn làm cái gì?

Nhìn nàng ánh mắt giao hoạt, Lý Vân tâm thần nhộn nhạo, miệng của hai người lần thứ hai nhẹ nhẹ đụng vào nhau, rất lâu không có tách ra.

Lý Vân mặt dán trên mặt của nàng, hạ thân dán mông của nàng, cấp tốc bành trướng. Vương Trân Trân cũng có chút động tĩnh. Hơi thở đang lúc thở dốc không ngừng.

Lý Vân đem thân thể của nàng lật đến, đem quần áo cởi xuống, đem nịt ngực hồng nhạt đẩy lên, vú lớn tuyết trắng nhất thời liền hiện ra ở trước mặt Lý Vân.

- Ừ...

Vương Trân Trân nhẹ nhàng phun ra một ngụm lan khí, hai tay ôm lấy cổ nam nhân, đưa hắn ôm chặt lấy. Thân thể rất nhỏ mà giãy dụa.

Sau hai người lại đem quần cũng đều tha rơi, hai người ôm nhau, nam nhân bàn tay to phủ ở trên nữ nhân cái mông đầy đà cực đàn hồi, nhẹ nhàng mà vuốt ve xoa nắn. Nữ nhân tay nhỏ bé thì ngốc được dò xét hướng trong quần nam nhân sáo lộng. Tình yêu cuồng nhiệt giữa nam nữ, hầu như được phát tiết đường trong nháy mắt.

- Chúng ta tiến triển dường như quá cấp tốc?

Vương Trân Trân đột nhiên nói.

Lý Vân đem Vương Trân Trân ôm sát một chút nói:

- Không có việc gì, ở trong mắt bọn họ, chúng ta đã là gian phu dâm phụ...

- Cái gì bọn họ a?

Vương Trân Trân thanh âm rất mềm:

- Cũng chính là hòa yêu, linh yêu, tiểu mao đầu ba người bọn hắn, người khác vẫn là không biết. Bọn họ nếu dám nói lung tung, ta ném bọn họ cho cá ăn...-

- Ha ha!

Lý Vân mập mờ cười cười.

Vương Trần Trần thân thể nằm ở trong ngực nam nhân, hơi ngẩng đầu lên, giương mắt hướng về phía trước liếc mắt đưa tình mà nhìn hắn. Trên mặt râu xuống vài tóc đen, này đang lúc mặt nhàn như nước.

Vương Trần Trần cứ như vậy nâng lên con ngươi nhìn hắn, vẻ mặt liêu nhàn biểu tình:

- Vân, đêm nay cho ngươi đến cái kích thích này.....

Nói xong, nữ nhân môi đỏ mọng bắt đầu hôn môi nam nhân, từ cổ đến ngực, mãi cho đến hôn vật trong quần nam nhân. Nàng mở đôi môi kêu gọi, ngâm lấy con quái vật ngẩng cao đầu... Lý Vân thoải mái Ừ một tiếng, ngẩng đầu lên, cổ nén vô biên khoái ý. Bất quá như thế nào đi nữa cổ nén, cũng không chịu nổi Hồ ly tinh khiêu khích. Nửa giờ sau, hắn hai lần tước vũ khí đầu hàng.

Vương Trần Trần làm cho Lý Vân dục tiên dục tử, thân thể từng đợt run rẩy.

- Hắc hắc!

Vương Trần Trần trong con ngươi hiện lên một đạo giao hoạt:

- Thoải mái sao? Ngươi nếu thích, sau này ta mỗi ngày hầu hạ ngươi như vậy...

Lý Vân hơi thờ ờ ờ mà đem nàng ôm chầm cười nói:

- Thích.

Dưới ánh đèn mập mờ, hai người dây dưa cùng một chỗ. Vương Trần Trần mái tóc xoa cười ở trên người Lý Vân, hai chân ngọc tách ra nhẹ nhàng ngồi xuống... lắc đầu chuyển mông, hết sức sung sướng.

Tâm thần Lý Vân như say, hai tay vuốt ve nữ nhân cảm nhận được da thịt ôn nhuận trắng mịn nõn nà này. Vương Trần Trần bộc phát thanh âm kiều mị thư sướng, cất tiếng đối với Lý Vân nói:

- Ngày hôm nay ta phục vụ mọi thứ cho ngươi.....

- Bạch bạch bạch...

Linh hồn và nhục thể giao hòa, hết sức vui mừng.

Lý Vân có chút điên cuồng, mê say.

Vẫn lăn qua lăn lại đến sau nửa đêm, hai người mới ôm nhau ngủ.

...

Nắng sớm xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào, Vương Trần Trần trên mặt tràn ngập xuân ý cùng hạnh phúc mỉm cười. Mở mắt, nàng bò dậy ở trên mặt nam nhân hôn môi một chút. Sau đó lặng yên đứng dậy mặc quần áo. Tối hôm qua Lý Vân tiết thân mấy lần, nàng đoán chừng mình ngày hôm nay cũng nên giúp hắn phối vài than thuốc bổ.

Lý Vân thư sướng mà nhẹ nhàng hô khẩu khí, đưa tay từ bên hông ôm nữ nhân. Ngón tay nhanh chóng tiến vào đào nguyên chưa che đậy kia. Vương Trần Trần thấy Lý Vân tỉnh lại, quay đầu lại quyến rũ cười, ôn nhu nói:

- Ngươi còn muốn mấy chuyện xấu a, tối hôm qua còn không chơi đủ a...-

- Ừ!

Lý Vân lười biếng ừ một tiếng, đang muốn dùng ngón tay vuốt vài cái. Chợt nghe bên ngoài cửa phòng có tiếng gõ âm vang nhẹ nhàng, Tần suất thanh âm ở ngoài cửa vang lên:

- Lão bản, có bệnh nhân đến.....

Thầy thuốc lòng cha mẹ.

Vương Trần Trần nhưng không muốn bởi vì mình tư dục mà trì hoãn bệnh nhân chẩn đoán bệnh. Huống hồ, hôm nay xác thực hơi trễ, đã vượt qua thời

gian làm việc rồi.

Vương Trân Trân hoắc mắt ngồi dậy:

- Vân, ta trước đi công tác, đêm nay lại phục vụ người...

Nói xong ánh mắt dịu dàng, mặt mỉm cười nói:

- Chút nữa ta sẽ giúp người làm vài thang thuốc bổ...

- Người như vậy..... làm ta sợ ta không thỏa mãn được người...

Lý Vân cũng tâm tình vui vẻ mà trêu đùa.

Vương Trân Trân nhẹ nhàng cắn cắn môi, ánh mắt dường như muốn xuất thủy, dịu dàng nói:

- Người a, trước đây nhìn còn thành thật, bây giờ là bại lộ nguyên hình... .

Lý Vân rút khăn đang che thân thể, ha ha cười nói:

- Giống nhau, giống nhau mà...

Vương Trân Trân giậm chân kiêu mị nói:

- Người chê cười người ta, đêm nay không để ý tới người nữa.....

Lý Vân ở vú nàng vỗ một cái, sau đó vòng qua ôm eo nhỏ nhắn mềm mại không xương của nàng, ở gò má hôn một cái, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, trước đi công tác, ta đi làm bữa sáng... Quay đầu lại liền cùng lão bà ăn chung nhà...

Nghe được Lý Vân gọi mình lão bà, Vương Trân Trân hai tròng mắt đã uớt lên, môi háp háy vài cái, lại một chữ cũng không có nói ra.

Lý Vân dường như cố tình phá hư bầu không khí, cười xấu xa nói:

- Đêm nay khai phá một cái lỗ khác nha...

Vương Trân Trân vừa bực mình vừa buồn cười, cắn môi, ở bộ ngực hấn nhẹ đập hai cái:

- Người càng ngày càng tệ...

...

...

Truyền thống tết âm lịch kéo dài đến mười lăm ngày, vừa ăn mừng tiết nguyên tiêu sau đó, tết âm lịch liền tuyên cáo kết thúc. Ở ngày lễ truyền thống dân chúng đối với tiết nguyên tiêu khá trọng thị. Đến bây giờ, tiết nguyên tiêu chủ yếu tiết mục chính là ngắm pháo hoa, ăn bánh trôi.

Lúc xế chiều, Vương Trân Trân đã phái Vương Đại Sơn từ siêu thị mua vài túi bánh trôi, chuẩn bị buổi tối nấu một chút, mọi người cùng nhau ăn.

“Tết nguyên tiêu năm ngoái, chợ hoa đèn như ban ngày.

Trăng treo liễu đầu cành, người người ngắm hoàng hôn.

Tết nguyên tiêu năm nay, trăng cùng đèn như trước.

Không gặp người năm ngoái, lệ ẩm tay áo ướt xuân sam”

Màn đêm buông xuống, Lý Vân làm bộ làm tịch, niệm một bài Chu Thục Chân chuyên viết thơ về tết nguyên tiêu.

Vương Trân Trân cười hắc hắc nói:

- Ủ, người quá có khiếu ngâm thơ.

Bình nổ nguyên tiêu là Vương Trân Trân, nấu nguyên tiêu là Lý Vân làm. Mèo yêu dường như thích ăn thực phẩm kiểu này, tiếc rằng Lý Vân nấu có chút nhiều. Thằng đem mèo yêu thành heo yêu, làm cho hấn ăn một chết. Mèo yêu kháng nghị liên tục

- Người oa nhi này, sao có thể như vậy?

Lý Văn cau mày nói:

- Ghế băng cao, bàn thấp đều là đầu gối, hấn nhị cữu, hấn đại cữu, đều là cữu. Bùng nổ nguyên tiêu, nấu nguyên tiêu đều là nguyên tiêu, người thế nào ngay cả điểm đạo lý này cũng đều không hiểu.

- Thế nhưng ta thích.....

Mèo yêu còn muốn nhận.

Mèo yêu lời còn chưa nói hết, đã bị Lý Văn cắt đứt:

- Được rồi, cứ như vậy đi, người lại nói, liền cho người đi ăn chuột.

Mao đầu nhất thời cảm miệng.

Người một nhà ăn xong nguyên tiêu, dự định đi dạo phố ngắm hoa đèn. Nhưng vào lúc này, một vị khách không mời mà đến xuất hiện. Trí Hoàng đại sư cất bước đi đến. Vào cửa, hòa thượng không đợi mọi người chào hỏi, mình liền lao nhanh đến ăn nguyên tiêu. Đương nhiên, ngoại trừ Lý Văn ra, lũ yêu cũng không nói gì.

- Hòa thượng, người coi đây là nhà mình à?

Lý Văn không vui nói.

- Ha ha!

Hòa thượng ngó Lý Văn, nhìn nhìn Vương Trân Trân, khoe miệng nổi lên một tia mập mờ tươi cười:

- Không sai a... Nghe nói các người ở chung.

Lời này vừa nói ra, Vương Trân Trân khuôn mặt nhất thời liền đỏ. Hồ ly tinh mặt đỏ thật không thấy nhiều.

Lý Văn cũng đại đại liệt liệt nói:

- Là ở chung... thì tính sao? Người dự định tặng lễ chúc mừng à?

- Đích xác đáng giá chúc mừng, bất quá lần này ta tới có chút vội vội vàng vàng, cũng không có mang lễ vật gì. Như vậy đi, lần sau ta lại bổ sung.

Hòa thượng nói, lần thứ hai ăn hai cái bùng nổ nguyên tiêu. Cầm lấy khăn giấy lau miệng một chút, hòa thượng ánh mắt dừng ở trên người Lý Văn nói:

- Người đi theo ta, ta với người nói chuyện...

- Mất hứng!

Lý Văn bĩu môi nói:

- Năm mới tới, nhìn dáng vẻ của người cũng biết không có chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Nữ thần tình ái

Hòa thượng lúng túng cười cười, không nói thêm gì nữa, xoay người đi vào khách phòng. Lý Văn thoáng do dự một chút đi theo. Sau đó khoá chặt cửa phòng, hòa thượng thân bí hề hề hỏi:

- Nữ thần tình ái tìm người...

Lý Văn giả ngu:

- Cái gì thần tình ái?

- Nữ nhi Zeus, muội muội sinh đôi Apollo, Tinh nữ chi thần Artemis... người luôn luôn ẩn tượng đi?

Trí Hoàng đại sư nói:

- Nàng có đúng hay không kêu người tìm La Sát?
- Người đều biết?

Lý Vân hiểu kỳ nói:

- Không biết là người giới thiệu Artemis tới tìm ta đi?
- Dĩ nhiên không phải!

Hòa thượng nói:

- Nàng không phải theo như người nói sao? Là Hàn Di Hương giới thiệu qua.
- Người giám thị ta?

Lý Vân sắc mặt nhất thời hắng giọng một mảnh.

- Không có!

Hòa thượng vội vàng xua tay, ý bảo Lý Vân tỉnh táo:

- Điều này sao có thể? Tiểu tử, ta với người biết nhau bốn năm.. Ta đối với người làm sao, người trong lòng hiểu rõ đi? Ngay cả Phật môn chí bảo Bồ Đề Nhẫn ta đều cho người. Người cảm thấy ta sẽ đối với người có ý xấu sao?
- Nghĩ cũng đúng a!

Lý Vân khẽ cười nói:

- Thế không biết chùa Bạch Mã các người làm sao biết?

Lời này vừa nói ra, hòa thượng đỏ mặt. Bởi vậy, có thể thấy được, Lý Vân phân tích vẫn còn có chút đạo lý.

- Ta cũng không muốn biết người đến tốt cùng làm sao biết. Nói chung, Lý Vân ta tính cách chính là như vậy, người kính ta một tấc, ta kính người một thước.

Lý Vân nghiêm túc nói:

- Hòa thượng, lời nói lương tâm đều nói, mấy năm nay người đối với Lý Vân ta không tệ, ân huệ của người ta đều ghi nhớ trong lòng. Nhưng người cũng nhớ kỹ một câu nói, ta không thích bị người khống chế, hoặc là lợi dụng. Chỉ cần không vượt qua điểm mấu chốt, ta người vĩnh viễn đều là bằng hữu...
- Thành giao!

Hòa thượng cười nói:

- Những lời này dù cho người không nói, trong lòng ta cũng rõ ràng. Tiểu tử, ta có cái đề nghị, không biết người có nguyện ý nghe hay không.
- Nói!

Lý Vân lạnh nhạt.

- Buông tha ủy thác Artemis!

Trí Hoàng đại sư trầm mặt, chăm chú nói:

- Artemis rất phiền phức. Ta không hi vọng người cùng Thần Tộc nhắc lên quan hệ nào.
- Có ý tứ gì?

Lý Vân trừng mắt hỏi:

- Trước đây, người không phải nói lúc rảnh rồi giúp ta. Giới thiệu Artemis sao? Thế nào hiện tại lại phản đối chúng ta gặp gỡ?
- Còn nhớ rõ ta đã nói với người đông tây phương Tiên Yêu Thần Ma đại chiến sao?

Đại sư yếu ớt nói:

- Chúng ta lo lắng đại chiến vạn năm trước tiếp tục trình diễn.

- Làm sao có thể?

Lý Vân nói:

- Lễ nào bọn họ còn không có hấp thu giáo huấn sao?

- Trước đây chúng ta cũng nghĩ là như vậy. Nhưng là có người phía sau làm rồi...

Trí Hoàng đại sư nói:

- Có người âm thầm làm rồi, ta lo lắng sau này thế cục sẽ mất đi khống chế.

- La Sát?

Lý Vân hỏi.

- Không biết!

Trí Hoàng đại sư thờ dài nói:

- Chúng ta đang truy tra, đáng tiếc không có đầu mối, sự tình so với chúng ta hết sức tương tượng được còn muốn phức tạp hơn.

Lý Vân tay vừa nhấc, đem dây chuyền kim cương Artemis cho hắn ném tới nói:

- Đồ chơi này ngươi xem giá trị bao nhiêu? Giúp ta bán nó...

Trí Hoàng đại sư ngửi một hơi nói:

- Artemis đưa cho ngươi... Mặt trên có khí tức Thần Tộc. Xem ra, ngươi là không dự định buông tha.

- Không sai.

Lý Vân nghiêm mặt nói:

- Hòa thượng. Lời nói không dễ nghe, ta quyết định chuyện gì chắc sẽ không bởi vì chùa Bạch Mã các ngươi mà buông tha chính kiến. Ngươi hẳn là hiểu rõ, ta và các ngươi chỉ là quan hệ hợp tác, cũng không phải quan hệ phụ thuộc. Về phần các ngươi lo lắng đông tây phương Tiên Yêu Thần Ma đại chiến. Nếu quả như vậy không cách nào tránh khỏi, ta cũng sẽ không tận lực né tránh. Nhưng ta cảm thấy, điều này cùng ta cũng không có quan hệ trực tiếp.

- Ai!

Trí Hoàng đại sư thờ dài nói:

- Thái độ của ngươi ta sớm đã nghĩ đến... Tiểu tử, ngươi đã quyết định, chúng ta cũng không miễn cưỡng, bắt quá ngươi tự giải quyết cho tốt a.

- Dây chuyền kim cương ngươi có thể đưa cho Cửu Vĩ Hồ.

Hòa thượng cười nói:

- Ngươi không thiếu tiền a? Cửu Vĩ Hồ sinh ý cũng không sai.

- Mặt trên có khí tức Thần Tộc, nàng không thích.

Lý Vân nói:

- Đồ đặc giao cho ngươi, mau chóng xuất thủ. Ngươi xem có thể giá trị bao nhiêu...

- Máy triệu đi!

Hòa thượng cười nói:

- Ta sai người đi làm, lại đem tiền gửi vào tài khoản của ngươi.

- Được rồi, về chuyện tình La Sát, ta xem ngươi vẫn là cùng Hồng gia nói chuyện.

Trí Hoàng đại sư nói:

- Hồng gia ở Ma tộc phương tây thân phận không đơn giản, chúng ta hoài nghi, hẳn cùng La Sát đã gặp mặt.

Lý Vân hỏi:

- Có chứng cứ sao?

Trí Hoàng đại sư mặt đỏ lên:

- Cái này còn không có, bắt quá chúng ta sẽ gia tăng truy xét.

Lý Vân oán giận nói:

- Hòa thượng, hiệu suất các nguoi thật có chút thấp.

- Không có biện pháp a...

Trí Hoàng đại sư lo lắng mà nói:

- Thế cục càng ngày càng hỗn loạn, hơn nữa có cao nhân làm rối, rất nhiều chuyện đều vượt ra ngoài ý liệu chúng ta.

Lý Vân không khỏi xoa xoa hai gò má, dường như cũng dự cảm được kiếp nạn đã tới.

Ngừng một lúc, Lý Vân lắc đầu:

- Được rồi, những thứ phiền phức này nguoi đừng nói với ta, ta không phải Bồ Tát cũng không phải cứu thế chủ, trọng trách cứu vớt thế nhân không liên quan gì tới ta. Ta chỉ là một yêu quái mà thôi...

- Nhớ kỹ hãy mau đem dây chuyền đem bán, ta cần tiền gấp.

Duỗi nguoi, Lý Vân làm ra tư thái tiễn khách:

- Tết năm mới, nguoi không dự định ra ngoài đi dạo một chút...

- Nguoi không nói ta cũng đi.

Hòa thượng cười cười:

- Chúc nguoi chơi vui vẻ.

Đang nói, hòa thượng liền vô thanh vô tức biến mất.

Lý Vân đứng lên, tự lẩm bẩm:

- Càng ngày càng phiền toái.....

Trở lại phòng khách, Lý Vân nhìn Vương Trân Trân áy náy nói:

- Trân tỷ, xin lỗi, đêm nay ta xem không thể cùng nguoi nhìn hoa đăng, ta phải đi làm một việc, rất trọng yếu.

Đừng xem Lý Vân trước sau không quan tâm, kỳ thực trong lòng hắn cũng muốn sớm một chút đem sự tình biết rõ ràng. Hắn dự định đi gặp Hồng gia.

Vương Trân Trân sớm ngủ tới hòa thượng tìm là không có chuyện tốt. Nàng sớm đã có chuẩn bị tâm tư.

- Ủ, nguoi có việc cứ làm.....

Vương Trân Trân hỏi:

- Có muốn hay không mang theo nguoi trợ giúp?

Vương Trân Trân chỉ chỉ Tần suất, Vương Đại Sơn.

Hai yêu trong lòng căng thẳng, lo lắng bị điểm tướng. Tết năm mới, bọn họ cũng không muốn cùng Lý Vân đi ra ngoài làm nhiệm vụ. Nhất là Vương Đại Sơn, đêm nay trên đường nguoi đông. Hắn còn muốn nhân cơ hội thi triển tay heo, sờ vài cái thật đã.

- Không cần, tự ta đi là được rồi!

Lý Văn khoát khoát tay, nói:

- Các người chơi đi, trần tử, sự tình xong xuôi, ta sẽ mau chóng chạy về.

...

Mặc xong áo khoác, Lý Văn khinh xa thực lộ đi qua mấy con phố, đi tới quán bar Tiền Quý. Bởi vì là ăn tết, cho nên nơi này so với mọi khi còn muốn náo nhiệt, ồn ào. Ngoài cửa khách nối liền không dứt, vào cửa phóng nhãn nhìn lại, trong đại sảnh càng tập nập người, nhìn so với ngày thường phải đông hơn nhiều.

- Ta tìm Hồng gia!

Lý Văn gọi lại một bồi bàn hỏi.

Đội trưởng trực ban an ninh nhận được tin tức, lập tức liền mang theo Lý Văn đi tới một căn phòng lầu hai. Lý Văn ngồi ở trên ghế sa lon đội, tưởng chừng Hồng gia nhận được tin, rất nhanh sẽ tới. Ai ngờ mấy phút sau, đội trưởng trực ban mang theo mấy người vạm vỡ, mấy cây súng lục đồng loạt chỉ vào đầu Lý Văn.

- Tiểu tử, thật không sáng dạ chút nào, chỉ có một mình ngươi, cũng dám đến quán ra Tiền Quý chúng ta đập bãi..

Nhân viên an ninh đội trưởng kia mặt đầy sát khí:

- Quý xuống đập đầu bồi tội, bằng không ta cho ngươi một phát.

- Nói cho Hồng gia, Yến Tử, cho bọn họ thời gian ba phút tới gặp ta, bằng không đừng trách ta không khách khí.

Đối mặt với họng súng, Lý Văn mặt không đổi sắc, cười lạnh nói:

- Coi như là Hồng gia cũng không dám cầm súng chia vào đầu ta, không muốn chết lập tức rút, báo tin cho Hồng gia. Nếu không, sự tình làm lớn chuyện, người chết sợ là các người.

Bị Lý Văn nói hung hãn như vậy, đội trưởng nhân viên an ninh kia do dự. Người trẻ tuổi như vậy, nhưng ở họng súng mặt không đổi sắc. Hoặc là kẻ ngu si, hoặc không thêm sợ hãi. Từ tình huống hiện trường đến xem, người sau có khả năng hẳn là lớn hơn một chút.

- Đồ hỗn hào, Lý Văn là khách quý của ta, không được vô lễ.

Đúng lúc này, một tiếng nói gằn từ bộ đàm trong đám người truyền đến.

Lý Văn nghe ra chính là thanh âm Hồng gia, lập tức liền cười ha ha nói:

- Hồng gia, người chiêu đãi khách quý như vậy sao...

- Dẫn hắn đến!

Hồng gia ở bộ đàm ra lệnh.

Đội cảnh sát trường nghe vậy, dè dặt cẩn thận nói với Lý Văn:

- Lý tiên sinh, mời theo ta...

Lý Văn nghe vậy, cũng không nói cái gì nữa, liền theo hắn đi vào. Mấy phút sau, Lý Văn theo nhân viên an ninh đội trưởng đi tới một gian phòng tầng năm. Mới vào cửa, Lý Văn liền xoay người giơ tay lên đánh mấy cái vào miệng tên đội trưởng. Tên đội trưởng bị đau kêu thảm một tiếng, hai cái răng đã rơi ra ngoài.

- Đây là người lấy súng chia vào ta!

Lý Văn lạnh lùng nói.

Hồng gia lên tiếng khẽ cười một tiếng nói:

- Bọn họ đều là hạ nhân, hà tất chấp nhặt với bọn họ.

Nói đến đây, Hồng gia ánh mắt chuyển hướng về phía đội trưởng bị đánh:

- Đây là người đáng bị... Nói cho người biết, Lý Văn cường đại không người nào có thể so sánh. Cho nên ta khuyên người buông tha ý nghĩ trả thù đi, cái này là vì tốt cho người. Tính mạng con người chỉ có một lần, cho nên mới đáng quý. Đi xuống đi... Lần sau đem mắt nhìn kỹ. Đừng tưởng rằng cầm trong tay khẩu súng liền vô địch thiên hạ.

“Hắn thực sự đáng sợ như vậy?”

Đội trưởng nghe vậy, tim âm thầm đập nhanh, vội vàng lui về phía sau.

Hồng gia rất biết hưởng thụ, ở bên người của hắn ôm lấy hai nữ lang tóc vàng, bất kể là vóc người, hay là dung mạo đều rất xuất chúng. Các nàng mặc áo tắm ba mảnh, vì Hồng gia đậm lưng. Trước đây việc này đều là Yến Tử tự mình làm. Từ khi Hồng gia đưa ra đề nghị trao đổi, Yến Tử liền không làm những chuyện này nữa.

- Người rất biết hưởng thụ?

Lý Vân có ý định kích thích Hồng gia:

- Đáng tiếc, người vô phúc tiêu thụ.

- Hừ!

Hồng gia tự nhiên hiểu rõ ngụ ý Lý Vân.

Lý Vân đặt mộng ngồi ở trên ghế sa lon đối diện Hồng gia, đưa tay nắm lấy một trái táo trên bàn trà, miệng to cắn. Buồn cười nhìn Hồng gia, nói:

- La Sát đi tìm người?

- Người là vì La Sát mà đến?

Hồng gia ánh mắt nhìn về phía Lý Vân, thờ dãi:

- Ta nghĩ người nên thay đổi chủ ý.

- Chuyện thay đổi người chó hòng mơ tưởng... Trần tỷ hiện tại đã là nữ nhân của ta.

Lý Vân cắn một nửa trái táo rồi chính xác ném tới thùng rác, trào phúng nói:

- Ta coi trọng nữ nhân, ai cũng đừng nghĩ những chàm.

Hồng gia nghe vậy, dường như có chút đau lòng, không khỏi đề lại huyết Thái Dương xoa nắn vài cái:

- Người là đến thị uy ta?

Lý Vân giải thích:

- Ta tới hỏi người chuyện tình La Sát.

- Ta không biết!

Hồng gia bất đắc dĩ trả lời. Hắn lại hỏi:

- Theo ta được biết, gần đây rất nhiều người đều tìm La Sát. Hơn nữa rất nhiều người đều cảm thấy La Sát sẽ tìm đến ta.

Lý Vân mờ mịt hỏi:

- Rất nhiều người?

Hồng gia nhíu mày, giọng nói mang theo một tia phẫn nộ nhàn nhạt:

- Nguyên bản ta nghĩ an tĩnh ở chỗ này, nhưng bây giờ lại bị quấy rầy.

Lý Vân một bộ ngây thơ biểu tình:

- Nói cho ta biết hạ lạc La Sát, từ nay về sau, người liền an đặt.

Hồng gia đứng lên, ý bảo này hai nàng ngoại quốc lui ra. Sau đó, hắn từ trong tủ rượu xuất ra rượu đỏ tốt nhất, một chai ném cho Lý Vân, mình cũng mở một chai.

Lý Vân rút ra nút lọ bình rượu, một ngụm rót hơn phân nửa bình:

- Tí lại mang cho ta vài bình. Ta xem người cất dấu thật nhiều rượu tốt, không ít a...

- Rượu đỏ người nghĩ có nhiều sao?

Hồng gia cười nhạo.

- Ngươi không cảm thấy uống như vậy, có hơi khôì hài sao?

Lý Vân khinh thường nói:

- Dù sao ta cùng thân sĩ không liên quan.

Hồng gia cùng Lý Vân đựng một cái:

- Cũng đúng, cứ như vậy mà uống.

Lý Vân ghé mắt nhìn chằm chằm Hồng gia:

- Ngươi muốn thế nào mới có thể nói cho ta biết tin tức La Sát.

- Ngươi muốn biết, rất nhiều người đều muốn biết. Bất quá hiện nay mà nói, còn không có bất cứ người nào, bất cứ thế lực nào, từ ta biết được điều gì.

Hồng gia nói:

Lý Vân tròn mắt một cái nói:

- Nói một chút điều kiện của ngươi đi!

- Ta còn có thể có điều kiện gì...

Hồng gia cười khổ nói:

- Ta hy vọng nhất là đời này có thể trị hết ám bệnh trong người.

Hồng gia nhìn Lý Vân:

- Ngươi cũng là nam nhân, ngươi hẳn là rõ ràng nam nhân thân mang bệnh tật rất khổ sở à.

- Xin lỗi, ta là nam nhân không sai, nhưng trên người ta không có ám bệnh, cho nên ta không rõ ràng lắm sự thống khổ của ngươi.

Lý Vân nhếch chân bắt chéo, một hơi đem rượu còn thừa lại toàn bộ uống cạn.

Hồng gia sừng sốt một chút, lập tức nói:

- Cái loại cảm giác này giống như là hỏa diễm đốt cháy tim, mỗi một lần hô hấp, đều sẽ cho người điên mất.....

Lý Vân hai tay thổi phồng mặt nói:

- Hình như rất thống khổ.....

Hồng gia hận hận nói:

- Chỉ có Cửu Vĩ Hồ Thần Nông xích có thể trị cho ta.

Lý Vân phản bác:

- Phương tây y học không phải rất phát đạt sao? Ngươi có thể trở về nước đi trị liệu a...

- Lý Vân, ta rất thành khẩn thỉnh cầu với ngươi, hi vọng ngươi có thể giúp ta một chút.

Hồng gia gần như cầu khẩn.

Lý Vân khinh thường nói:

- Ngươi thực sự rất dài dòng, nguyên bản ta chỉ là muốn hỏi ngươi một chút, tình huống La Sát mới nhất, ngươi lại theo ta cảm ràm nhiều như vậy.

Hồng gia ngạc nhiên nói:

- Ngươi không dự định giúp ta.

Hồng gia đứng lên, hỏi:

- Nếu mà người chịu giúp ta, ta cũng sẽ giúp người...

Lý Vân tròng lên mắt, có chút mắt húng hời:

- Muốn dùng nữ nhân của ta làm trao đổi, đó là không có khả năng.

Lý Vân phát tay một cái biểu thị mình không nhận được:

- Nói cho ta biết, ta muốn biết, ta có thể kiến nghị trên ty phối được cho người. Bất quá, phối được cho người cùng tình báo cung cấp phải có quan hệ trực tiếp. Nếu mà người không biết tình huống La Sát mới nhất, quên đi.

- Bảo đảm không thành vấn đề.

Hồng gia như định liệu trước:

- Ta sẽ không để cho người thất vọng. Bất quá xin người cho ta một chút thời gian. Trước đây ta xem thường cùng La Sát giao tiếp, hiện tại ta có động lực, ta biết nên làm như thế nào.

Lý Vân xoay người rời đi, bỏ xuống một câu cảnh cáo:

- Người hay nhất đừng để ta chờ lâu.

...

Ở Lý Vân đi rồi, Yên Tử xuất hiện, nàng đối với Hồng gia hỏi:

- Hồng gia, lẽ nào người thực sự dự định tham gia? Người phải hiểu được, người một khi tham gia, là không thể thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Khế ước yến tử

- Ta không có lựa chọn nào khác!

Hồng gia nói.

Yên Tử cảnh cáo nói:

- Lẽ nào bệnh kính đối với người thực sự rất trọng yếu sao? Người rất thích văn chương Francklin, người hẳn là hiểu rõ đạo lý, không nên vì mình muốn mà trả giá quá lớn sao.

Hồng gia cũng không vì Yên Tử uy hiếp mà buông bỏ, bữu môi nói:

- Người không phải là nam nhân, người căn bản không cách nào hiểu được thống khổ của ta. Đây cũng là số phận đối với ta nghiêm phạt. Một vạn năm trước, ta nợ nữ không một vạn cũng tám ngàn người.

Yên Tử đột nhiên thâm thâm nói:

- Người tính theo ta lên giường sao?

Yên Tử thanh âm giống như hàn băng Siberia âm lãnh:

- Ta đã từng cho rằng, ta sẽ trở thành đầy tớ của người. Cảm ơn người cho ta tự do.

Hồng gia cười nói:

- Người không cần cảm ơn ta, ta chỉ đem người đưa cho Lý Vân... Đưa đi một món đồ chơi, ta sẽ không chơi nó lại. Kỳ thực, người bây giờ hoàn toàn có thể rời khỏi ta.

Nói đến đây, Hồng gia nhẹ nhàng vỗ tay, vô thanh vô tức, một cái nam tử sắc mặt âm đạm quý dị đột nhiên xuất hiện, trong tay dường như cầm một cuộn da dê.

Yến Từ nhìn nam tử kia, trong thanh âm có chứa sợ hãi:

- Đó là khế ước của ta?

- Không sai, là khế ước của ngươi. Hiện tại ta muốn đem khế ước của ngươi trả lại cho ngươi. Ta cho ngươi tự do.

Hồng gia nghiêm túc nói:

- Cái này là thật sao?

Yến Từ cảm thấy khó có thể tin.

- Ha ha!

Hồng gia cuồng tiếu vài tiếng:

- Đương nhiên là sự thực....

Hồng gia trong tiếng cười lớn, người nam tử quý dị nọ lặng yên biến mất. Nhưng lưu lại khế ước.

Hồng gia đình chỉ tiếng cười, sắc mặt phát lạnh:

- Khế ước ngươi lấy đi, bất quá cũng không có nghĩa là từ nay về sau, ngươi có thể không nghe lệnh ta nữa. Ngươi còn việc phải đi làm.

Yến Từ cơ hồ là theo bản năng tiếp nhận khế ước, khó nén thần tình kích động.

Hồng gia hơi nhắm mắt lại, cười nói:

- Ngươi tự do... Cảm giác thế nào?

Yến Từ u oán nhìn Hồng gia nói:

- Cảm ơn ngươi, bất quá lấy lại khế ước. Cảm giác cũng không có tốt đẹp như ta tưởng tượng.

- Phải không?

Hồng gia bỗng nhiên mở hai mắt ra, uy nghiêm mà nói:

- Yến Từ, đừng được voi đòi Hai bà Trưng

- Ba!

Một tiếng, Yến Từ trên mặt xuất hiện một cái dấu tay hồng nhạt, nàng sợ hãi nhìn Hồng gia. Hồng gia cắn răng lạnh giọng nói:

- Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, bất kể là đối đãi ra sao, phải cảm thấy đủ. Ta trả ngươi khế ước, đây đã là thiên đại nhân từ. Nếu mà ngươi tưởng được tự do chân chính, là ngươi tự tìm đường chết.

- Nhiều năm như vậy, ta tuy rằng hạn chế tự do của ngươi, nhưng ta đối với ngươi cũng không tệ lắm.

Hồng gia hiền lành lúc này sớm đã chẳng biết đi nơi nào, mặt đầy sương lạnh:

- Không nên nỗ lực khiêu chiến giới hạn của ta.

Yến Từ lau sạch nước mắt, cố gắng cười, thanh âm lại có chút run rẩy:

- Đã biết.

Hồng gia tiếp theo quay lại, nhìn vào cửa không lâu đã thấy Hàn quân. Nhân nhạ nói:

- Nói cho thủ hạ ngươi biết, căng mắt sáng ra một chút, đừng không lượng sức mà đắc tội với người không nên đắc tội. Bọn họ không phải người bình thường, nên cẩn thận một chút. Đây là thế giới nhân loại chủ tể, dù cho không có Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh, ngươi nên kêu hán biết điều mà cẩn thận một chút. Không nên tìm phiền phức cho ta...

- Ta hiểu rõ!

Hàn quân sớm bị màn vừa rồi chấn nhiếp tâm thần, nhanh chóng cúi đầu đáp.

- Yến Từ... Nếu mà người muốn hoàn toàn khôi phục tự do, chỉ có một biện pháp.

Hồng gia ngừng khí ôn hòa rất nhiều, trong lời nói ý tứ cổ vũ rất rõ ràng:

- Trở thành nữ nhân Lý Vân.

Yến Từ cười khổ một cái, cũng đồng ý, đột nhiên nàng nhướn mày, dường như nghĩ tới điều gì.

Hồng gia nào không biết tâm tư Yến Từ, nhẹ giọng nói:

- Có chuyện gì cứ nói đi..

- Lý Vân tới cùng là thân phận gì?

Yến Từ hỏi.

- Người không cần biết!

Hồng gia nói:

- Ta không thể nói.

Hàn quân nhìn một bên Yến Từ, thấp giọng nói:

- Yến Từ tiểu thư, không biết đã nghe qua câu này chưa? Nữ nhân theo đuổi nam nhân, cách tăng sa, chỉ cần người chủ động hiến thân, trở thành nữ nhân của hắn cũng không phải một món chuyện rất khó.

- Hàn quân, xem ra người hiểu được không ít a?

Hồng gia cười cười.

Hàn quân ngượng ngừng cười cười:

- Khi ta quân hạt cấp dưới, chuyện như vậy thể nhưng thấy cũng nhiều.

- Vô dụng!

Yến Từ lạnh giọng nói.

- Oh?

Hồng gia thập phần vô cùng kinh ngạc nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Hồng gia cười nói:

- Lý Vân cũng không phải thánh nhân. Muốn dựa theo tính tình trước kia, tên kia đối với mỹ nữ cho tới bây giờ là ai đến cũng không cự tuyệt. Bất quá tính cách trước mắt của hắn đích xác làm cho ta mơ hồ.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một việc, cau mày nói:

- Hải Quỳnh tiên tử gần đây có tin tức gì không?

Yến Từ gật đầu:

- Vẫn không có gì.

Hàn quân vèo cười nói:

- A! chẳng lẽ ngài coi trọng Hải Quỳnh tiên tử?

- Đồ hỗn hào, không được nói vậy.

Hồng gia nói:

- Nữ nhân Lý Vân ai chọc vào. Nếu không phải là vì chữa bệnh, ngay cả Cửu Vĩ Hồ kia ta đều lười đi trêu chọc.

Không biết vì sao, Hàn quân sắc mặt thoáng cái có chút bất an. Hồng gia hừ một tiếng nói:

- Hàn quân, ngươi nhớ kỹ cho ta, họa là từ miệng mà ra. Sau này đem miệng bịt kín cho ta. Ngươi phải hiểu được, người giống như ngươi vậy, tuy rằng so với người bình thường mạnh hơn một chút, nhưng ở trong mắt Lý Vân, ngay cả chó má cũng không bằng. Hẳn có thể ở trong khoảnh khắc cho ngươi thân tử đạo tiêu.

Yến Từ biểu tình bất động, tâm tình cũng rất phức tạp.

Hàn quân lại có chút không cho là đúng, luôn cảm giác mình hôm nay thu được lực lượng cường đại. Minh cuộc sống chỉ mới bắt đầu. Không thể giống như trước đây, chỉ biết sống sót. Về phần Lý Vân, không thể trâu vào, khi này đi ra, chỉ nói mấy câu, cũng không tính là cái gì đi?

Dường như nhận thấy được ý nghĩ của Hàn quân cùng chính mình không giống, Hồng gia không có có phản ứng gì, nhàn nhạt hỏi:

- Ước thúc thuộc hạ của ngươi một chút, đừng... ở bên ngoài gây sự cho ta.

Hàn quân nghe vậy, cấp bách vội vàng gật đầu.

Bầu không khí có chút áp lực, Hồng gia bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Có chút mệt mỏi.

Nhìn Hồng gia chậm rãi rời đi, Hàn quân cùng Yến Từ mới đứng vững người, liếc nhau. Hàn quân khóe môi nổi lên một nụ cười khổ:

- Xem ra Hồng gia đối với Lý Vân vẫn có chút kính nể a.

Yến Từ hít một tiếng khí nói:

- Có một số việc ngươi không hiểu, nhớ kỹ Hồng gia nói, bằng không ngươi sẽ dẫn lửa thiêu thân.

Nàng nhìn Hàn quân, nhẹ giọng nói:

- Giúp ta lưu ý một chút động tĩnh Lý Vân.

Hàn quân tâm rùng mình, biểu thị hết sức vui vẻ.

...

Tết năm mới, Hồ ly tinh nguyên bản thích cùng nam nhân mình âu yếm cùng nhau đi dạo phố ngắm hoa đèn. Đáng tiếc hắn còn có chuyện, nàng một mình không thú vị liền sớm trở về.

Cởi hết quần áo, Vương Trần Trần mặc vào áo choàng tắm. Dem quần áo nhét vào máy giặt. Sau đó nàng mở nước tắm ra tắm.

Nhìn cái gương lớn trong phòng tắm đầy hơi nước, Hồ ly tinh sững sờ nhìn thân thể mình hoàn mỹ không tí vết. Là lột pháp phòng, lồ lộ có đủ. Ngay cả Vương Trần Trần cũng có chút sợ hãi than.

- Bộ ngực hình như trở nên lớn?

Vương Trần Trần tự nói.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng nắm bắt bộ ngực của mình, co dãn đàn hồi, tâm thần khẽ động, trong đầu không khỏi nhớ tới Lý Vân. Bàn tay thô ráp kia đã từng tùy ý giày xéo bộ ngực thánh địa từng thuộc về mình. Cũng bởi vì hắn chà đạp, bộ ngực trở nên lớn.

Liên nghĩ như vậy, Vương Trần Trần cảm thấy trên thân thể phát sinh biến hóa rất nhỏ, cái gương phản chiếu nhìn thấy nụ hoa đỏ sẫm từ từ trở nên căng cứng.

Quý thần xui khiến nàng ở bộ ngực, nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa. Rất thoải mái, thế nhưng nhưng không cách nào so sánh với Lý Vân xoa nắn.

Không biết có phải hay không nước ấm có chút nóng hơn, Vương Trần Trần cảm thấy thân thể mình hình như có chút khô nóng, vì vậy nàng đem mình ngâm trong nước lạnh một chút, thế nhưng cũng không có hiệu quả. Cảm giác khô nóng trái lại càng nghiêm trọng. Hơn nữa, tay nàng luôn luôn không tự chủ ở bộ ngực, bấp bệch khẽ vuốt ve.

- Hay là chờ thời điểm tiểu Lý về sờ thoải mái một chút.....

Vương Trần Trần quyết định thu hồi hai tay, quyết định lưu lại cho người đem cảm giác khoái cảm cho nàng.

...

Lý Vân lúc trở lại, Vương Trần Trần vừa mới trùm khăn tắm đi ra phòng tắm. Như hoa sen mới nở quyến rũ làm cho ánh mắt Lý Vân trong nháy mắt

trùng thẳng.

- Đã trở về!

Vương Trân Trân quẹo rử mà cười cười.

Lý Vân cơ hồ là ở bản năng đi tới đem thắt lưng nữ nhân ôm lấy, bước nhanh đi vào phòng ngủ. Khoá chặt cửa phòng, hai người ngã xuống giường liền giống như trước thân thiết. Lý Vân đem khăn tắm Vương Trân Trân kéo đi, ôn nhu nói:

- Trân tỷ, người thật là đẹp a.....

- Có thu hoạch sao?

Vương Trân Trân lại hỏi tới chính sự.

- Ủ!

Lý Vân gật đầu, lập tức vừa cười vừa nói:

- Trước không những chuyện kia, chúng ta vui sướng đi..

- Ủ!

Vương Trân Trân thấp giọng gật đầu, khuôn mặt nhất thời nổi lên một mảnh ửng đỏ, thần tình đang lúc có chút chờ mong.

Lý Vân đem Vương Trân Trân để nằm ngang, mình cũng kéo y phục, nằm ở trên người nàng. Vương Trân Trân hai chân kẹp hấn lại, cái mông ngạo kiều hơi hướng về phía trước đỉnh đỉnh, Lý Vân nhân cơ hội. Liền tiến vào thân thể của nữ nhân. Hồ ly tinh khê dạ liền bắt đầu kích tình cùng giao hòa.

Kích tình sau đó, Lý Vân nhẹ tay chạm đến da thịt trơn mịn Vương Trân Trân. Ôn nhu nói:

- Trân tỷ, người là trời ban cho ta lễ vật tốt nhất, ta sẽ quý trọng gấp đôi.

Lý Vân môi dán lỗ tai Vương Trân Trân:

- Làm tiếp một lần đi?

- Ủ!

Vương Trân Trân nũng nịu mềm giọng, thân thể ở trong lòng Lý Vân nhẹ nhàng mà gãy dựa.

Lý Vân tay đặt tại ngực nàng, lực mạnh xoa nắn vài lần, lập tức liền lần thứ hai bắt đầu chinh phạt.

Xong việc sau đó, Vương Trân Trân nở nụ cười, dáng tươi cười quẹo rử hồn nhiên, ôm sát cánh tay Lý Vân, nói:

- Hiện tại nên nói tình huống cụ thể đi?

- Ủ!

Lý Vân trở mình hạ thân xiu xuống nằm ở trên giường, cánh tay phải ôm eo nữ nhân nói:

- Người giúp Hồng gia phối trí vài loại thuốc Đông y đi.. Dược hiệu chậm một chút, vừa phải có hiệu quả, lại không thể nhanh chóng trị hết bệnh tật của hấn.

- Người thật là xấu a!

Hồ ly tinh đưa tay cầm nam căn của Lý Vân, vừa cười vừa nói:

- Người còn muốn cho hấn tiếp tục thống khổ...

- Hấn thống khổ ta hài lòng!

Lý Vân cười nói.

- Quả nhiên hài lòng là thành lập ở sự thống khổ của người khác.

Vương Trân Trân cười gật đầu:

- Yên tâm đi, ta biết nên làm như thế nào.

Sau vài ngày, Lý Vân ban ngày tu luyện, buổi tối cùng Hồ ly tinh lăn lộn. Hai người đối với chuyện nam nữ thấm nhuần xương tủy, làm không biết mệt, liều chết triền miên.

Lý Vân thoát nhìn càng thần thái phi dương.

Mà Vương Trần Trần cũng là càng ngày càng quyến rũ.

...

Quán bar Tiền Quý lâu hai trong hành lang ngọn đèn bỗng nhiên âm đạm một chút, cũng may lại lập tức khôi phục mờ nhạt bình thường, trong quá trình này, hai đạo bóng đen lặng yên không tiếng động tiến vào một gian sương phòng.

Đây là một gian ghé lô thập phần sang trọng. Ngoại trừ ktv thiết bị ra, còn có buồng vệ sinh, phòng ngủ. Bên trong bài biện cũng hết sức xa hoa. Hai đạo nhân ảnh tiến vào ghé lô sau đó, trên mặt được một tầng hắc khí vờn quanh, thấy không rõ lắm mặt mũi của bọn họ. Bất quá một người trong đó, bóng lưng lại cùng đội trưởng quán bar Tiền Quý tựa như nhau.

Lúc này, Lúc này trên giường, một đôi thanh niên nam nữ đang ôm nhau vuốt ve, nữ nhân trong miệng phát sinh tiếng nhỏ nhẹ thờ dốc, nam nhân mông đít thỉnh thoảng đỉnh động.

Cảnh sắc thom ngát.

Bọn họ dường như nhập tâm cây cuộc, căn bản không có cảm thấy được trong phòng có khách không mời mà đến.

Trong phòng, hai bóng người nhân thần trao đổi cho nhau một chút, lại không có bất cứ động tĩnh gì. Bất quá bọn hắn hiển nhiên không phải là vì nhìn trộm mà đến.

Hắc khí tán đi, người nọ quả nhiên là Đội trưởng Tiền Quý Tàn Bình. Mắt của hắn bỗng nhiên lật vài cái, hai tay chậm rãi hướng về phía trước giơ lên, trong miệng không tiếng động nói thầm chú văn kỳ quái.

Mà mặt khác người còn lại lại tỏ ra một cổ hắc vụ kinh khủng, trong hắc vụ, răng hắn chậm rãi từ giữa môi mở rộng đi ra, hiện lên một đạo hàn quang.

Chú văn càng không ngừng không tiếng động, bên trong phòng ngủ khí tức từ từ biến hóa. Nguyên bản gian phòng ấm áp trở nên băng lạnh. Lúc này, đôi nam nữ trần truồng dường như cũng đạt tới dục vọng đỉnh điểm, nam nữ đồng thời phát sinh tiếng gầm nhẹ. Kích thích qua đi, bọn họ dường như mới chú ý tới dị biến trong phòng.

Lúc này, Tàn Bình lòng bàn tay bỗng nhiên phun ra hai đạo sương mù nhân nhạt, sương mù đỏ sẫm chậm rãi hướng trên giường vẩy tới. Hút nam nhân vào huyết vụ sau đó, trong khoảnh khắc liền hôn mê.

Hai người lần thứ hai nhìn chăm chú, trên mặt lộ đáng vẻ tươi cười. Cổ huyết vụ này là mê huyền tề, hút vào sau đó, sẽ trong khoảnh khắc gây tê.

Tàn Bình chậm rãi hướng bên giường dời đi. Đồng bạn của hắn cũng không do dự nữa, đi theo. Tàn Bình chậm rãi cúi người, một khắc kia, khoe miệng hắn hiện ra một đôi răng nanh, hung hăng cắn ở cổ nam nhân kia.

- Ủng ục, ủng ục!

Trong phòng vang lên thanh âm mút vào huyết dịch.

...

Sáng sớm ngày kế, cảnh sát tỉnh thành nhận được báo nguy. Một ăn mày ở bãi rác phát hiện hai cỗ hỏa thi. Chỉ cần không ngốc, ai cũng có thể nhìn ra được, hai cỗ thi thể này máu bị hút sạch. Nhất thời Hấp Huyết Quý hiện thể ở tỉnh thành truyền lưu thuyết pháp.

Cảnh sát cùng chính phủ đối với chuyện này cực kỳ quan tâm, một mặt cần phải mở họp báo tin tức, một mặt bố trí cảnh lực toàn lực truy bắt người hiềm nghi phạm tội. Hai ngày sau, cảnh sát vẫn không có bất luận cái đầu mối gì. Bất quá sự tình lại đưa tới nội bộ chính phủ đặc biệt cùng chùa Bạch mã chú ý.

Chùa Bạch Mã Trí Hoàng đại sư cùng đệ tử tự xem qua thi thể sau đó lo lắng. Từ hai cỗ thi nguyên nhân dẫn đến cái chết, hiển nhiên là huyết tộc gây nên.

Vì thế, Trí Hoàng đại sư cùng bộ đặc biệt của chính phủ hiệp điều, việc này cảnh sát không cần tra, bọn họ và chùa Bạch Mã sẽ toàn quyền phụ trách.

Từ nhà xác ra ngoài, Trí Hoàng đại sư kêu đệ tử Tuệ Viễn một mình trở về chùa thông báo tình huống. Minh thì tìm Lý Vân

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Cain thức tỉnh

Tỉnh thành có lời đồn Hấp Huyết Quý Lý Vân cũng đã nghe qua, đối với lần này, hần cười cho qua. Bất quá từ miệng Trí Hoàng hòa thượng nói ra, Lý Vân không thể không tin.

- Hòa thượng, ý của ngài là tỉnh thành thật sự có huyết tộc?

Lý Vân cau mày nói:

- Viễn Cổ huyết mạch hoành hành, huyết tộc sẽ không chơi lớn đến tỉnh thành nháo đi? Hơn nữa. Các ngài chùa Bạch Mã danh tiếng cũng không phải củ cải nhỏ, đối phương sẽ không lớn lời như vậy đi.

- Sự thực như vậy!

Trí Hoàng đại sư nghiêm túc nói:

- Ta đã tỉ mỉ thăm dò, đối với nam nữ kia, đích thật là bị huyết tộc hút sạch máu sau đó mới chết. Hơn nữa...

Hòa thượng muốn nói lại thôi.

- Hơn nữa cái gì?

Lý Vân nói:

- Ngài ngập ngừng là sao?

Trí Hoàng đại sư sầu lo chùng chát:

- Ta lo lắng huyết tộc thủy tổ ngay trong tỉnh thành.

- Thủy tổ?

Lý Vân nhiều hứng thú truy vấn:

- Là ai?

- Cain!

- Trí Hoàng đại sư chậm rãi nói:

- Tương truyền, thủy tổ huyết tộc chính là Cain trưởng tử A-đam [adam cùng Eva (eve)]. Hần vốn là nông phu trồng trọt, cùng Abel đệ đệ chăn nuôi cộng đồng sinh hoạt. Có lần hai người theo thường lệ hướng về thượng đế hiến tế, Ngài yêu thích lễ vật của Abel hơn. Sau đó, Cain đã giết hại Abel, ngày hôm sau thượng đế hỏi Cain đệ đệ hần đi nơi nào, hần biện xưng chẳng biết. Thượng đế phẫn nộ, nói hần nguy hiểm... Thượng đế nói Cain oan hồn đệ đệ hướng hần khóc lóc kể lể Cain hung ác. Cho nên thượng đế đẩy ải Cain. Cain hướng về phía trước để cầu xin tha thứ, thế nhưng thượng đế nói cho Cain, hần sẽ không giết Cain, hần để Cain bị hậu nhân phỉ nhổ, áp đặt lời nguyền vĩnh viễn lên Cain....

- Hần vì vậy liền biến thành huyết tộc?

Lý Vân gấp gáp.

- Hãy nghe ta nói hết.

Trí Hoàng đại sư tiếp tục nói:

- Cain đã bị lời nguyền sau đó ở địa phương ban đầu ở không nổi nữa, liền lưu lạc đến phụ cận Hồng Hải. Vừa mới đến, hần vì bất mãn thượng đế mà lấy Hồng Hải dạ chi Ma Nữ Lilith. Dạ chi Ma Nữ Lilith năng vốn là A-đam đang chế tạo ra, nhưng bởi vì bất mãn tư thể cơ thể nam trên nữ dưới, vì vậy rời đi vườn địa đàng. Dạ chi Ma Nữ Lilith đã từng là tình nhân quý Sa-Tăng. Lilith từ quý Sa-Tăng học được rất nhiều thứ. Nàng cùng Cain gặp nhau sau đó, nhất kiến chung tình, hai người liền pha trộn cùng một chỗ. Dạ chi Ma Nữ Lilith biết được tạo ngộ Cain sau đó, thập phần đồng tình hần. Đồng thời càng thêm căm hận thượng đế. Sau lại, tại giáo hội năng lợi dụng tiên huyết Cain sinh ra lực lượng cường đại cho mình sử dụng...

- Sau đó, ở một mình cô độc, Cain sáng lập đời thứ hai Hấp Huyết Quý, mà chúng nó sinh cho Cain mười ba cái tôn tử. Rồi Cain cùng mười ba cái huyết mạch thời kỳ viễn cổ phương tây tạo ngộ trận đại hồng thủy, thông qua Noah mà sống sót sống sót. Chúng nó thành lập mười ba cái thị tộc to lớn, lực lượng bản thân bọn họ cùng thần có thể so sánh.

Trí Hoàng đại sư nói:

- Mà sau một vạn năm hôm nay, huyết tộc huyết mạch đã đòi thứ hai mươi có nhiều thay đổi, lực lượng yếu đuối chỉ so với người bình thường cường hãn một chút. Có thể hút máu trí mạng, hẳn là thập đại huyết tộc lúc trước...

- Đã như vậy, ngươi vì sao lo lắng Cain ở tỉnh thành? Lý Vân không giải thích được.

Trí Hoàng đại sư nói:

- Ta dùng Phật hiệu lấy ra hai cụ gan thí trên vết thương độc tổ, bước đầu đối lập, hẳn là nhị đại huyết tộc. Bất quá bọn hắn hẳn là thất tình không lâu. Lực lượng trong cơ thể ngay cả một phần ngàn cũng không có phát huy được.

Lý Vân tiếp lời:

- Có thể thất tình sinh ra nhị đại huyết mạch. Đại huyết tộc chỉ có thể là Cain, hoặc là dạ chi Ma Nữ Lilith. Nhưng vấn đề là, ngươi vì sao loại bỏ dạ chi Ma Nữ Lilith.

Trí Hoàng đại sư nói:

- Dạ chi Ma Nữ Lilith chưa bao giờ chế tạo ra huyết tộc đời sau. Nàng chỉ cắn qua một đứa con của Cain

- A!

- Lý Vân lần thứ hai cau mày:

- Chiều ngươi nói như vậy, chúng ta hẳn là mau chóng tìm ra. Tên thức tỉnh được Cain, ở lực lượng của bọn họ còn chưa có kích hoạt, tiêu diệt bọn họ.

- Đây cũng là ta tới tìm ngươi ước nguyện.

- Trí Hoàng đại sư nói:

- Cảnh sát cung cấp cho ta một chút tình báo. Người chết sinh tiền cuối cùng xuất hiện địa điểm là quán bar Tiền Quý.

- Quán bar Tiền Quý?

Lý Vân hỏi:

- Bọn họ là quan hệ như thế nào?

- Bạn!

Trí Hoàng đại sư cười nói:

- Bọn họ nguyên là kết bạn, sau đó hẹn nhau chơi tình một đêm. Trong đó cô gái là giảng sư đại học tỉnh thành.

Lý Vân khẽ cười nói:

- Nữ nhân bây giờ như thế nào lại vậy...

- A Di Đà Phật!

- Trí Hoàng đại sư thấp giọng tuyên một tiếng Phật hiệu, nói:

- Thì đã mệnh đã, cái này cũng là vận mạng của bọn họ. Kết cục của tình một đêm...

- Ý của ngươi là Hồng gia có hiểm nghị?

Lý Vân hỏi.

- Ừ!

Trí Hoàng đại sư nói:

- Dùng bản lĩnh Hồng gia, hẳn không thể không biết có hiện huyết tộc tiến vào quán bar Tiền Quý hại người. Trừ phi, huyết tộc là người của hắn.

Lý Vân nghe vậy, nói:

- Ngươi sẽ không hoài nghi Hồng gia chính là Cain đi?

- Từng có ý niệm như vậy, chỉ là không có chứng cứ.

Trí Hoảng đại sư nói:

- Tiểu tử, chuyện lần này rất nghiêm trọng, hi vọng chúng ta có thể chân thành hợp tác. Cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn lần này. Đây cũng là chuyện tốt cho người tích lũy công đức a.

- Phải không?

Lý Vân cười nói:

- Người lại muốn lừa dối ta, muốn sai sử ta?

- Cũng không thể nói như vậy.

Hòa thượng cường điệu:

- Chuyện này người nếu không đếm xỉa đến, liền không nói được. Chúng ta tiếp tục điều tra, có tin tức liền thông tri.

- Được rồi!

Lý Vân cười nói:

- Ta sẽ kêu Tần suất, Vương Đại Sơn tham dự vào. Được rồi, ta cùng Hồng gia vừa rồi đạt thành một cái hiệp nghị, ta kêu trần tử giúp hần phối được, hần cung cấp tin tức La Sát cho ta. Nguyên bản chúng ta ước định ngày đã đến, không biết tại sao hần bên kia không có có bất cứ động tĩnh gì. Về tình về lý, ta cũng phải đi qua bãi phỏng một chút.

- Ủ, người cẩn thận một chút.

Hòa thượng dặn dò một tiếng liền cáo từ.

...

Sự tình phát sinh sau đó, Hồng gia đang bé quan. Hần đến nay không biết chuyện.

Mà đương sự ở quán bar Tiền Quý đội trưởng Tần Bình lại tự nhận tất cả mọi chuyện đều đang trong tính toán, căn bản sẽ không có người hoài nghi đến trên đầu của hần.

Đỉnh đầu của hần có thượng đế, Tiền Quý quản lý giải trí Hàn quân. Cũng chính là đêm đó cái bóng đen khác. Sự tình phát sinh sau đó, hần có chút hối hận.

Hần trách nói:

- Quá mạo hiểm, chuyện này nếu để cho người biết, chỉ sợ Hồng gia cũng sẽ không tha cho ta...

Hàn quân âm hiểm một cười nói:

- Dù sao cũng phải có người đi ra nhận tội, bằng không chùa Bạch Mã sớm muộn sẽ điều tra đến.

Nói, Hàn quân liền đem thể cục trước mắt cẩn thận phân tích một phen.

Được nghe Hàn quân phân tích sau đó, Tần Bình nhất thời cũng có chút nghĩ mà sợ.

- Thế nhưng làm cho ai đi nhận tội a?

Tần Bình có vẻ lo lắng:

- Không bằng đi tìm Yên Tử tiểu thư tí mỉ thương nghị một chút đi?

Ngay vào lúc này, trong phòng nhanh chóng xuất hiện một đạo nhân ảnh.

Hàn quân khoé mắt dư quang thấy một bóng đen trong tay cầm hắc sắc lợi kiếm. Người nọ quanh thân còn quấn một tầng hắc khí, ngoại nhân căn bản không cách nào thấy rõ mặt của hần.

Hàn quân tâm đầu một trận ác hàn, sợ hãi hô:

- Người là ai? Người muốn làm cái gì?

Người nọ lại không trả lời câu hỏi của hắn, trong nháy mắt liền hướng hắn hăng hái vọt tới. Hàn quân hét lớn một tiếng, cánh tay rút ra trong lòng cây súng, quay người nọ nổ súng xạ kích.

Người nọ tốc độ cực nhanh, tuy rằng khoảng cách rất ngắn, nhưng hắn như trước tránh thoát đạn. Cả người thân thể đã dán sát vào mặt Hàn quân.

- Phanh!

Một tiếng, Hàn quân ngực đã bị đánh một quyền, thân thể nặng nề té lăn trên đất.

Lúc này, Tần Bình cũng phản ứng lại, nhặt lên cây súng quay sang người nọ nổ súng. Người nọ khẽ cười một tiếng, khẽ lật hắc sắc lợi kiếm. Bang bang vài tiếng, mấy viên đạn cứ nhiên đã bị kiếm của hắn cản trở.

- Các ngươi đáng chết!

Người cuối cùng mở miệng.

Hàn quân cả giận nói:

- Ngươi tới cùng là ai? Ngươi có biết chúng ta là ai? Ngươi dám can đảm đánh với chúng ta, cần thận cả người rơi vào kết cục hình cụ diệt.

Tần Bình càng là rậm rĩ:

- Ta uống cạn sạch máu của ngươi.

- Cuồng vọng, vô tri!

Người kia cười nói:

- Tuy rằng các ngươi chiếm được thức tỉnh đời thứ hai, nhưng các ngươi ngay cả lực lượng trong cơ thể mình một phần ngàn đều không thể phát huy.

Hết những lời này, người nọ thân hình thoát một cái, như thiểm điện giống nhau, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Tần Bình. Tần Bình vội vàng bóp cò, hầu như ở cùng thời khắc đó, người kia hắc sắc lợi kiếm như trước đâm vào trong cơ thể Tần Bình.

Máu tươi từ trên vết thương Tần Bình nhỏ xuống, trong mắt của hắn tràn đầy sợ hãi cùng không thể tưởng tượng nổi, mình đường đường là huyết tộc, được xưng không chết. Thế nhưng lợi kiếm của người này lại để cho mình chảy máu. Hắn biết lợi kiếm đã đâm xuyên qua lồng ngực của mình, trái tim đã bị cường đại kiếm thế phá hủy.

- Cút!

Người nọ khẽ quát một tiếng, cổ tay nhẹ nhàng run lên, Tần Bình thân thể liền ném bay ra ngoài, rơi ở trên ghế sa lon, nhìn qua rất kinh khủng.

Nhìn một màn tình huyết này, Hàn quân sắc mặt âm đạm. Hồng gia đã từng minh xác nói cho bọn hắn biết, đao kiếm cũng tốt, thương pháo cũng tốt, đều là giết không chết bọn họ. Thế nhưng lúc này, Tần Bình lại chết.

Giết chết Tần Bình người hơi nghiêng đầu, xoay người nhìn hắn.

Hàn quân trong lòng dâng lên tuyệt vọng cường liệt, trên mặt cười thảm, tận lực làm cho thanh âm của mình trở nên ổn định chút:

- Ta không hiểu, ngươi vì sao phải giết chúng ta?

- Họa là từ ở miệng mà ra!

Người nọ cười lạnh nói:

- Các ngươi không nên hút máu... Bởi vì các ngươi liều lĩnh, đưa tới chùa Bạch mã cùng chính phủ ngành tương quan chú ý. Vì Hồng gia, các ngươi đều phải chết.

- Là Hồng gia kêu ngươi tới?

Hàn Quân cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

- Ngươi cứ nói đi?

Người nọ khẽ cười một tiếng, nói:

- Tự làm bậy, không thể sống. Nếu mà các ngươi chịu nghe Hồng gia nói, cũng sẽ không có kết quả hôm nay.

- Hồng gia ở đâu? Ta muốn gặp hần... Ta phải nói ra suy nghĩ của mình... Ta...

Thanh âm của hần đột nhiên ngừng lại, sau đó trở ngại mà cúi đầu, nhìn lợi kiếm đã xuyên qua trái tim hần.

Hần không cam lòng, mình vì Hồng gia dốc hết tâm huyết, dù cho không có công lao cũng có khổ lao, vì sao liền rơi vào kết quả như vậy.

Tất cả không cam lòng thì như thế nào?

Hàn quân liền chết như vậy.

Nam nhân thu hồi lợi kiếm, có chút cô độc đi về phía cửa phòng chuẩn bị rời đi.

Sau khi hần rời đi, trong phòng bàn trà, sô pha rất cục chịu không nổi sát khí của hần, răng rắc vài tiếng toàn bộ gãy nát.

Thời gian không lớn, Yến Từ cùng Hồng gia xuất hiện. Nhìn đồng hồ bốn phía, Hồng gia khẽ cười một tiếng nói:

- Là tà kiếm tiên làm...

Yến Từ không giải thích được:

- Thật là La Sát sao?

- Ta không biết, người cũng không nên hỏi ta.

Hồng gia cười nói:

- Giết hai cái ăn hàng này cũng tốt, ta đã từng nghiêm dặn bọn hần không nên hút máu người, đáng tiếc bọn họ không nghe. Hiện tại đã chết, cũng tốt cho ta không dính quan hệ. Yến Từ, quay đầu lại người nói cho Phong Hòa, cho hần tiếp nhận chức vụ vị trí Hàn quân. Nhớ kỹ, lần thứ hai nghiêm lệnh chuyển cáo cho bọn hần, thật muốn nín không được, liền đi bệnh viện trộm máu uống. Đem kết cục Hàn quân, Tần Bình nói cho bọn hần biết...

- Ủ, ta đã biết!

Yến Từ chăm chú gật đầu.

...

Sau vài ngày, ăn hút máu cũng không có tiến triển mới. Lý Vân ngược lại đã tới Tiền Quỹ một lần. Bất quá cũng không có bất kỳ thu hoạch.

Ngay cả ước định khi trước tin tức La Sát, Hồng gia cũng lần nữa dừng đẩy. Sau này lùi lại. Đối với chuyện này Lý Vân cũng không nóng nảy, dù sao thân mắc bệnh kính cũng không phải hần.

Chùa Bạch mã cùng bộ chính phủ đặc biệt cũng lặng lẽ gia nhập vào đội ngũ điều tra, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Vẫn không có kết quả, Lý Vân cũng chỉ tạm thời đem chuyện này dè xuống, mạnh mẽ đem tâm tư chuyển dời đến tu luyện. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, bản thân lực lượng cường đại luôn luôn không sai.

Chiều hôm đó, hần lần thứ hai đi vào Tiền Quỹ. Không ngờ ngày hôm nay Hồng gia cũng không ở, tiếp đãi hần Yến Từ nói:

- Hồng gia đi tìm tin tức.

Lý Vân cười ha hả, không có suy nghĩ nhiều chuyện này, cùng Yến Từ ở uống chung một lọ rượu đỏ, ăn một điểm hoa quả. Trò chuyện một chút không lại lời nói.

- Ta đẹp không?

Đột nhiên, Yến Từ hỏi.

Bình tĩnh mà xem xét, Yến Từ kỳ thực rất đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn nhi hồng phác phác, người cũng là vô cùng ôn nhu, vô cùng quyến rũ. Bất quá Lý Vân lo lắng nàng không phải thật tình, đối với nàng luôn luôn dầu mũi không ăn. Hôm nay cũng là không nhìn nữa con mắt.

Yến Từ hai đạo ánh mắt cũng vô tình hay cố ý liếc Lý Vân, một đôi mắt to vụt sáng làm Lý Vân có chút không được tự nhiên.

Lý Vân đang lúc xấu hổ, chợt thấy một gã bảo an gõ cửa tiến đến, đến chỗ tại Yến Từ nói chút gì, chỉ thấy Yến Từ biến sắc, hai đạo ánh mắt nghi hoặc nhìn về Lý Vân.

- Chuyện gì?

Lý Vân nhìn Yến Từ, mỉm cười nói:

- Không biết là Hồng gia đã xảy ra chuyện gì?

Yến Từ sắc mặt nặng nề mà nói:

- Chùa Bạch mã hòa thượng tới...

- Hòa thượng đến tiêu phí, cũng không kỳ quái a!

Lý Vân cười nói:

- Ta biết Trí Hoàng đại sư, người ta chính là một thân hàng hiệu, lý niệm tiêu phí so với người bình thường còn muốn tiên tiến.

- Bọn họ là đến gây chuyện.

Yến Từ cắn môi nói.

- A... Như vậy a, người cứ làm việc đi, ta đi trước.

Lý Vân đứng dậy cáo từ:

- Sau khi trở về nói Hồng gia, ta tới bái phỏng hân.

...

Tỉnh thành đại học trung tâm hoạt động rất chính quy, chia làm nhiều hạng mục, có luyện võ còn có luyện vũ. Lý Vân ra Tiền Quỹ liền thẳng đến tỉnh thành đại học trung tâm hoạt động. Ngày hôm nay hân cùng Nhâm Hiểu Nguyệt hẹn xong, muốn đi qua cùng nàng ăn cơm. Lý Vân bây giờ tiểu sinh sống rất thích ý, ăn trong chén, nhìn trong nồi. Đương nhiên, hân cùng Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không có phát sinh bất kỳ tính chất quan hệ nào. Dùng lời của hân nói, quan hệ của chúng ta chính là thuần khiết, vĩ đại.

Thẳng đường đi tới, một chút bạn học biết hân liền cười hi hi cùng hân chào hỏi. Lý Vân cũng là từng cái ân cần thăm hỏi. Năm nay tháng bảy thân phận sinh viên của hân sắp chính thức kết thúc. Tuy rằng ngại vì thân phận, hân không dám kết giao tri kỷ, bạn tốt. Nhưng cái cuộc sống đại học năm tư này, vẫn mang cho hân rất nhiều hồi tưởng đáng giá.

- Lý Vân! Ngay thời điểm tư duy hân bay tán loạn, một giọng nữ quen thuộc vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Con dơi thật lớn

Lý Vân vội vàng thu hồi suy tư, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhâm Hiểu Nguyệt duyên dáng yêu kiều, đứng cách hân mười thước địa phương.

Nhâm Hiểu Nguyệt mặc quần áo lông bạch sắc, từ xa nhìn lại, giống Bạch Tuyết công chúa. Nàng cùng Vương Trân Trân phong cách bất đồng. Vương Trân Trân quyền rũ, gợi cảm. Nhâm Hiểu Nguyệt thì thanh thuần, khả ái. Hai nàng mỗi người mỗi vẻ. Tuy rằng đến nay, Lý Vân đối với Nhâm Hiểu Nguyệt vẫn không có sinh ra tình cảm. Nhưng Nhâm Hiểu Nguyệt mềm mại, đáng yêu, đưa tới hân nam nhân khí độ. Mỗi lần nhìn thấy Nhâm Hiểu Nguyệt, Lý Vân nội tâm lại dâng lên cảm giác muốn bảo vệ.

- Đi, ta mời người ăn cơm!

Lý Vân cười cười.

- Ừ!

Nhâm Hiểu Nguyệt gật đầu, nhẹ nhàng cùng Lý Vân sóng vai đi cùng một chỗ. Nếu là lúc trước, Lý Vân vốc người hơi mập. Hai người đi cùng một chỗ, nhất định sẽ có người nói hoa tươi cảm bài phân trâu. Bất quá bây giờ, thân hình Lý Vân càng ngày càng tiêu chuẩn, cộng thêm một thân khí chất. Cùng với Nhâm Hiểu Nguyệt, nhìn như trời sinh một đôi vậy.

Trên đường, Lý Vân hỏi Nhâm Hiểu Nguyệt:

- Hương di mấy ngày gần đây có tìm người không?

- Ừ!

Nhâm Hiểu Nguyệt gật đầu:

- Nàng đối với ta luôn luôn dưng dưng không ngớt... Lý Vân, ngươi nói cho ta biết, ta phải làm sao bây giờ?

- Đây là chuyện nhà ngươi, ta không thể nhiều lời. Bất quá ta cảm thấy, ngươi nên nhận lại nàng. Dù sao nàng cũng là mẫu thân của ngươi, chuyện này không thay đổi được.

Lý Vân chậm rãi nói:

- Nên thương cảm tấm lòng cha mẹ.

Nhâm Hiểu Nguyệt không nói gì thêm.

Thời điểm đi ngang qua nhà hàng kim điển trà, Lý Vân ra mời Nhâm Hiểu Nguyệt tiến vào ăn cơm. Cả hai ngồi gần chỗ cửa sổ. Kêu vài món ăn sáng, hai món chiều bài của nhà hàng. Mấy món chiều bài của nhà hàng Lý Vân cũng ăn vài lần, vị không sai. Nghe nói là thảo dược phối với gia vị món ăn, mùi vị đặc biệt. Đồ ăn đầy mỡ mà sướt miệng, tuy là đồ ăn mặn nhưng mỹ vị. Sau đó, kiện tỳ cùng dạ dày, lợi tràng, lợi khí huyết, ích can thận, là tập dinh dưỡng, giống một phương thuốc bảo vệ sức khỏe hơn, có nhiều món bổ dưỡng giá trị. Cũng là đồ ăn thích hợp cho mùa đông.

Nhà hàng trà này còn có một cái chỗ tốt, đó chính là mang thức ăn lên nhanh.

Thời gian không lâu, hai phần đồ ăn đã mang lên. Nhẹ nhàng gấp miếng thơm bỏ miệng. Nhâm Hiểu Nguyệt cẩn thận ăn lúc nhanh lúc chậm.

- Ăn ngon!

Nhâm Hiểu Nguyệt lần đầu tiên ăn, cảm thấy mùi vị không tệ, ra sức tán thưởng.

- Nhậm đại tiểu thư sợ là lần đầu tiên tới nhà hàng này đi?

Lý Vân cười nói:

- PHỐC!

Nhâm Hiểu Nguyệt đang muốn trả lời, đã thấy khóe miệng Lý Vân dính dầu mỡ. Đã là đại nhân vật, ăn còn như vậy. Nhâm Hiểu Nguyệt nhất thời liền nở nụ cười.

Lý Vân sửng sốt, hỏi:

- Trên mặt ta có hoa sao?

Nhâm Hiểu Nguyệt cười hắc hắc, nói:

- Trên mặt không có, nhưng miệng đầy mỡ a.

Lý Vân lúc này mới ý thức được mình ăn có chút vẩn đề, đồ ăn đưa đến miệng đều toàn là dầu mỡ.

Nhâm Hiểu Nguyệt mím môi:

- Ngươi thật xấu a....

- Khụ khụ!

- Lý Vân cười khan vài tiếng, nói:

- Ngươi nhìn miệng ta như thế có ý gì đây...

Đang nói, Lý Vân đã ăn xong phần ăn, đem khăn giấy lau sạch miệng.

Nhâm Hiểu Nguyệt xoa xoa hai mắt của mình, nói:

- Không có a.

- Ta lau sạch rồi!

Lý Vân cười ha ha.

...

...

Ăn cơm tối xong, hai người dắt tay nhau ra đường cái. Mấy ngày nay hắn đều muốn nắm tay nàng nhưng chưa có cơ hội. Đang đi tới, Lý Vân bỗng nhiên nói:

- Hiểu Nguyệt, ta xem ngươi hay là cùng mẹ ngươi ở chung đi...

Nhâm Hiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn một cái, hỏi:

- Vì sao a? Ngươi không muốn ở chung với ta?

- Không phải!

Lý Vân chẳng biết nên giải thích thế nào. Hắn là lo lắng thế cục gần nhất không tốt, nếu Nhâm Hiểu Nguyệt cùng Hàn Di Hương ở chung một chỗ, nói như vậy, có thể chiếu cố lẫn nhau. Bất quá lần trước Hàn Di Hương nói, nàng thân phận Thần Tộc tạm thời không muốn để cho Nhâm Hiểu Nguyệt biết. Cho nên việc này, hắn trên cơ bản không có cách nào khác giải thích.

- Hiểu Nguyệt, nguyên bản đây là gia sự ngươi, ta không nên hỏi tới. Bất quá, chúng ta thân phận bây giờ... Ta cảm thấy ta vẫn nên nói vài câu.

- Lý Vân nói:

- Ta hi vọng ngươi có thể suy nghĩ một chút ý kiến của ta.

- A!

Mặc kệ nói như thế nào, Lý Vân có thể nói ra nói như vậy, Nhâm Hiểu Nguyệt tâm thật vui vẻ. Cái này nói rõ, Lý Vân đã coi nàng trở thành người mình.

Đương nhiên, nàng còn không biết Lý Vân cùng Hồ ly tinh đã ở chung. Bằng không, không biết nghĩ như thế nào.

Hai người sóng vai đi tới, Nhâm Hiểu Nguyệt muốn đưa tay nắm qua, Lý Vân thấy thế nắm lấy bàn tay nữ hài nhỏ bé tinh tế. Cảm giác da thịt trắng mịn, mềm mại không xương giống nhau.

- Lý Vân, tìm thời gian ngươi cùng ba ba ta giải sầu đi. Tâm tình của hắn thật không tốt.

Nhâm Hiểu Nguyệt nói:

- Các ngươi đều là nam nhân, ngươi nói với hắn, hắn là tốt hơn so với ta.

Lý Vân mỉm cười:

- Không thành vấn đề.

Ngừng một chút, Lý Vân lại nói:

- Là vì chuyện mẹ ngươi đi? Hiểu Nguyệt, nói thật, mẹ ngươi cùng ba ba ngươi không thể hợp lại. Ngươi phải chuẩn bị tâm lý. Đừng nên ôm hy vọng quá lớn.

- Vì sao a?

Nhâm Hiểu Nguyệt dừng bước lại, con ngươi xinh đẹp chăm chú nhìn Lý Vân.

- Cảm giác!

Nguyên nhân thật tế, Lý Vân tự nhiên không giải thích. Cứ lừa Nhâm Hiểu Nguyệt:

- Có lẽ là giác quan thứ sáu đi... Ta nói như vậy, ngươi cũng không nên tức giận. Ta trước đó đề tỉnh ngươi. Hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn. Không bằng ngươi trước làm tốt tâm lý, cố gắng tương lai sẽ khá hơn một chút.

Nguyên bản bầu không khí hòa hài, lúc này liền trở nên có chút buồn bực. Hai người ai cũng không nói, cứ như vậy tay nắm tay sóng vai bước đi.

- Lý Vân, có thể dạy ta đạo thuật, võ công sao?

Nhâm Hiểu Nguyệt đột nhiên hỏi.

- Đạo thuật, võ công?

Lý Vân sững sờ một chút.

- Đúng vậy!

Nhâm Hiểu Nguyệt nghiêng đầu nói:

- Ngươi không phải biết bắt quỷ, Khu Ma sao? Ngươi nhất định có đạo thuật, võ công, dạy ta một chút đi... Ta không muốn làm người vô dụng.

Lý Vân hiểu kỳ nói:

- Thế nào đột nhiên nhớ tới cái này?

- Ta không muốn với ngươi có chênh lệch quá lớn?

Nhâm Hiểu Nguyệt cười híp mắt, nhìn Lý Vân nói.

Đang nói, một cỗ hương thơm xông vào mũi, Hàn Di Hương không có dấu hiệu nào xuất hiện ở trước mặt hai người. Mắt thấy nữ nhi cùng Lý Vân tay nắm, Hàn Di Hương khóe miệng phát sinh mỉm cười.

Nhâm Hiểu Nguyệt rốt cục cảm thấy không được tự nhiên, ho khan hai tiếng. Lý Vân cười cười, đối với Hàn Di Hương nói:

- Hương di, thực sự là khéo léo a...-

- Không khéo!

Hàn Di Hương nói:

- Ta theo dõi các ngươi rất lâu rồi, ta rất lo lắng, ngươi có thể hay không mang theo Hiểu Nguyệt đi mượn phòng....

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Nhâm Hiểu Nguyệt nhất thời liền xanh. Lý Vân cũng ha hả cười to:

- Ngươi làm mẹ kiểu này, thật là mệt, sau này Hiểu Nguyệt thành thân, ngươi cũng không thể trốn ở dưới giường cô gia nghe đi?-

- Ai bảo không cho phép!

Hàn Di Hương quỳn rũ cười.

Nhâm Hiểu Nguyệt triệt để hết chỗ nói rồi.

Rốt cuộc là bị văn hóa nước ngoài ăn mòn, nói tới nói lui thật sự là miệng tiện vô cùng.

- Thật là một con doi lớn!

Nhâm Hiểu Nguyệt vốn là muốn lôi kéo Lý Vân rời đi, thế nhưng xoay người nghiêng đầu trong nháy mắt, trong lúc vô tình thấy được một con doi đen mao nhưng to lớn trên không trung bay qua.

Lý Vân cùng Hàn Di Hương cấp bách ngừng đầu nhìn lại, quả nhiên, là con doi cực đại rất nhanh bay qua. Hai người liếc nhau, đều cảm thấy con doi này khác thường. Dựa theo lẽ thường mà nói, doi ban ngày đều ngủ, tối ra kiếm ăn. Loại tập tính này dễ dàng cho chúng nó tập kích vào giấc ngủ con mồi, mà mình thì không bị các động vật khác thương tổn. Giống như vậy ban ngày thấy doi, là hiếm thấy. Hơn nữa con doi này cái đầu cũng hơi lớn.

Lý Vân rất nhanh liền liên tưởng đến huyết tộc, liên tưởng đến hai cỗ gan thi.

Không có do dự chút nào, Lý Vân đem phong tỏa khí tức con doi này. Dự định một đường đuổi theo. Xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Chưa biết chừng, án gan thi, ngày hôm nay có thể phá.

- Hương di, Hiểu Nguyệt liền giao cho ngươi, ta có chuyện trọng yếu đi làm.

Nói, Lý Vân ánh mắt chuyển hướng Nhâm Hiểu Nguyệt, áy náy cười cười:

- Hiểu Nguyệt, xin lỗi, ta tạm thời nhớ tới một chuyện hết sức trọng yếu, cho nên không thể bồi ngươi. Hôm nào, ta sẽ mời ngươi ăn cơm.

- Oh!

Nhâm Hiểu Nguyệt mặc dù có chút không muốn. Bất quá cũng không miễn cưỡng.

Lý Vân sau đó cáo biệt, Hàn Di Hương cười đối với nữ nhi nói:

- Thế nào? Luyện tiếu? Đứa nhỏ, xem ra ngươi thực sự thích hắn. Hắn đáng giá ngươi yêu sao?

- Là thích!

Nhâm Hiểu Nguyệt vốn không muốn cùng Hàn Di Hương nói chuyện, nhưng chuyện liên quan đến Lý Vân, nàng cũng chỉ tốt mở miệng cãi cò:

- Chúng ta chỉ là kết giao bằng hữu mà thôi.

- A!

Hàn Di Hương vừa cười vừa nói:

- Vậy nơi đang đi trước tiên, nghìn vạn lần chớ cùng hấn đơn giản trên giường. Nam nhân không có một cái tốt, một khi hấn chiếm được` thân thể của ngươi, cũng sẽ không quan tâm ngươi. Hiểu chưa?

Nhâm Hiểu Nguyệt khuôn mặt ửng đỏ, không nói gì. Bất quá trong lòng lại đem lời này nhớ kỹ.

Ngừng một chút, Hàn Di Hương tiếp tục nói:

- Hiểu Nguyệt, ta nghe nói ngươi muốn học tập đạo thuật, võ công?

- Ừ!

Nhâm Hiểu Nguyệt gật đầu.

- Ha hã!

Hàn Di Hương cười nói:

- Ngươi không cần học, chờ thời cơ thành thực, ngươi tự nhiên cũng có.

- Có ý tứ gì?

Nhâm Hiểu Nguyệt có chút ngoài ý muốn:

- Điều này sao có thể?

- Sau này ngươi sẽ rõ.

Hàn Di Hương kéo nữ nhi nói:

- Đi, ta dẫn ngươi đi đi dạo.

Nhâm Hiểu Nguyệt căn bản không muốn đi, nhưng nghĩ lại lại muốn, dù sao mình cũng nhàn rồi. Nàng dự định đồng thời đi dạo phố, thử một chút mẫu thân nàng cùng ba ba hợp lại được hay không.

...

...

Lý Vân một đường theo đuôi con doi. Hoặc là chạy trốn, hoặc mượn với taxi. Hai giờ mấy sau đó, con con doi cực đại kia đáp xuống một tòa nhà xưởng bỏ hoang ngoại ô thành phố. Lý Vân bất động thanh sắc đi theo. Thu liễm toàn thân khí tức, hấn rón rén đi vào. Ở một cái phân xưởng, hấn thấy được nghe một màn rộn cả người. Con doi hóa thành hình người từ trong tủ lạnh lôi ra một cỗ thi thể. Hả mồm lộ ra răng nanh ở nơi cổ đều gặm, ừng ực uống máu, tiếng phết ra nghe thật chói tai.

Đừng xem Lý Vân là yêu quái.

Nhìn thấy huyết tộc là con đầu tiên a.

Vẫn là lần đầu nhìn thấy một màn ác tâm như vậy.

Suy nghĩ một chút, hấn từ từ đi vòng qua, xuất hiện ở phía sau người kia. Lúc này, huyết tộc cũng có cảm ứng vội vàng xoay người. Khóe miệng còn có vết máu chưa khô, phối hợp hai cái nanh, như trong Địa ngục ác quỷ, hoá trang thập phần kinh khủng.

- Đáng chết!

Lý Vân hung tợn nhìn huyết tộc này, lạnh giọng hỏi:

- Chủ tử của ngươi là ai?

- Ngươi muốn chết a!

Huyết tộc khẽ cười một tiếng, đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng, trong mắt lóe lên một đạo sắc mặt vui mừng:

- Thiên Đường có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi xông vào. Lão tử đang muốn uống chút máu mới mẻ.

- Hừ!

Lý Vân khẽ cười một tiếng, trên mặt không chút nào sợ hãi.

Người nọ trông mắt nhìn thoáng qua Lý Vân, nhanh như chớp vòng vo vừa chuyển, dường như cảm thấy có chút kỳ quái. Minh bộ dáng như thế, người này hẳn là thập phần sợ hãi mới đứng. Nhưng trong con ngươi của hắn chỉ có xem thường cùng khinh miệt.

Hắn đột nhiên đang suy nghĩ, mình có phải hay không đụng phải người không nên trêu chọc?

Tâm niệm khẽ động, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

Đang lúc, hắn liền hóa thành con dơi, hai cánh một nhịp, họa xuất một đạo vòng cung xinh đẹp, đến bên cửa sổ bay đi!

Lý Vân thân hình thoát một cái, tiện tay một trao qua cửa sổ, vài đạo kim quang xé gió bay ra, trên không trung chính thức phách lạc.

-??!

Trên người xuất hiện kim quang. Phật hiệu quảng đại, huyết tộc cũng tà ác, hai người vừa lúc tương khắc.

Lực lượng tương khắc, người cường đại vì tôn. Hiên nhiên, Lý Vân lực lượng mạnh hơn huyết tộc này. Hắn có chút chống đỡ không nổi. Con dơi kêu thảm thiết vài tiếng, hiện ra phía dưới cửa sổ. Hắn lập tức hóa thành hình người, phun mấy búng máu, y phục trên người có vài chỗ bị cháy hư.

Hoi ngừng một chút, hắn rất thê thảm mà đỡ bệ cửa sổ đứng dậy, chỉ vào Lý Vân mắng:

- Ngươi là chùa Bạch mã hòa thượng? Tục gia đệ tử? Ta và các ngươi chùa Bạch mã không oán. Ngày gần đây không gây thù, ngươi làm cái gì vậy.

- Cuồng vọng!

Lý Vân khẽ cười nói:

- Chính là con rệp, ngươi cũng dám theo ta nói như thế. Ta hỏi ngươi, chủ tử của ngươi là ai? Bằng không, ta cho ngươi thân hình cụ diệt.

Lời này vừa nói ra, huyết tộc này nhất thời sắc mặt kinh hãi, thân hình chậm rãi hướng phía trước cửa sổ di động, vài lần đều muốn phá cửa sổ mà chạy. Thế nhưng không được.

- Xung hô như thế nào?

Lý Vân hỏi.

Người nọ ở bên cạnh bệ cửa sổ, mắt lạnh lùng nhìn Lý Vân:

- Ta là Trầm Hà, ta không có giết ngươi, ta uống là máu tử thi. Chúng ta huyết tộc cùng hòa thượng nước sông không phạm nước giếng, ngươi ít gây chuyện.

- Trầm Hà?

Lý Vân mỉm cười nói:

- Ta có thể buông tha ngươi, chỉ cần biết chủ tử của ngươi là ai.

Trầm Hà bỗng nhiên trầm mặc lại:

- Thực lực của ngươi cao hơn chúng ta nhiều lắm, ta không có nắm chặt ở trên tay ngươi đào tẩu. Bất quá ngươi muốn cho ta bán đứng chủ tử, ta làm không được.

Hắn ngừng đầu, nhìn chằm chằm Lý Vân:

- Ngươi giết ta đi?

Lý Vân ý bảo Trầm Hà không nên kích động:

- Trước đừng có gấp... loại xương cứng như ngươi ta thấy nhiều. Bất quá ta nhắc nhở ngươi vài câu, ngươi trung thành như vậy, chủ tử của ngươi chưa hẳn sẽ quan tâm ngươi.

Trầm Hà bỗng nhiên cảm giác người thanh niên tướng mạo bình thường này rất đáng sợ.

Lý Vân nhún nhún vai:

- Dựa theo quy củ, ngươi sẽ bị đưa vào chùa Bạch Mã, ở nơi đó, ngươi sẽ sống không bằng chết...
- Ta biết, thế nhưng cho ta bán đứng chủ tử, thứ cho ta không có khả năng tòng mệnh.

Trầm Hà nghĩ đến chủ tử đáng sợ, trong lòng có chút nao núng. Hay là không dám nói.

Lý Vân nở nụ cười:

- Ta biết tâm tư của ngươi, ngươi đang lo lắng hậu quả bán đứng chủ tử...
- Ngươi đã biết, hà tất lời vô ích.

Trầm Hà hạ quyết tâm muốn chết, liền nghĩa vô phản cố.

- Ta có thể cho ngươi cái hứa hẹn.

Lý Vân nói.

- Ngươi cho ta cam kết gì?

Trầm Hà hỏi.

- Ta bảo đảm an toàn của ngươi.

Lý Vân rất thành khẩn nói:

- Mặc dù là chủ tử của ngươi, cũng không có khả năng thương tổn ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Tề Vân Thập khi dễ Yến Tử

- Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?

Trầm Hà nửa tin nửa ngờ.

- Ngươi không có lựa chọn nào khác...

Lý Vân dư quang liếc Trầm Hà, huyết tộc thần tình có chút khấn trương.

Trầm Hà trầm mặc một chút, chậm rãi nói:

- Ngươi cho ta suy nghĩ lại một chút.

Lý Vân thiêu thiêu mi mao, biểu thị đồng ý.

- Nhắc nhở ngươi một câu, thủ đoạn của ta, tuyệt đối sẽ không kém so với chủ tử của ngươi....

Lý Vân lạnh giọng nói.

Trầm Hà vốn định giấu diếm... Nhưng thấy ánh mắt Lý Vân rất cường hãn, trong ánh mắt không hề có bất cứ ý tứ hàm xúc nào, sợ đến hần run rẩy một trận, hần là người rất thông minh. Hần biết thanh niên trước mặt này đích xác so với chủ tử càng thêm đáng sợ. Hơn nữa, sau lưng của hần còn có chùa Bạch Mã.

Mà chùa Bạch Mã được chủ tử hần cường điệu không thể trêu chọc.

Lý Vân khoát khoát tay:

- Sự kiên nhẫn của ta có hạn.

- Ta nói!

Trầm Hà cuối cùng vẫn quyết định nói thẳng ra. Đang chuẩn bị nói, Trầm Hà định mở miệng, nhưng không nghĩ tới trước cửa sổ một đạo sát khí đập vào mặt, trong nháy mắt tan rã, một đạo kiếm quang đâm thẳng ngực Trầm Hà.

Sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, đợi được Lý Vân phản ứng kịp thời đã muộn. Không để ý tới sát thủ, hần vội vàng đem thân thể Trầm Hà đỡ lấy, dùng yêu lực bảo vệ tim mạch của hần:

- Rốt cuộc là ai...

- Hần... Thật là ác độc.

Trầm Hà mất trâu trừng lớn, dường như có chút không cam lòng.

- Tiền... Tiền Quý...

Trầm Hà dùng hết khí lực mới nói ra hai chữ, liền đứt khí mà chết. Lý Vân buông thi thể Trầm Hà ra, trong miệng nói thầm vài câu.

Thoáng do dự một chút, Lý Vân bấm số điện thoại Trí Hoàng đại sư, nói với hần chuyện tình Trầm Hà. Đồng thời nói ra hoài nghi của mình.

Huyết tộc hần là ngay Quán Bar Tiền Quý. Hồng gia cùng Yến Tử vô cùng có khả năng là huyết tộc.

Nhận được tin tức Lý Vân, Trí Hoàng đại sư liền cúp điện thoại, điều động chính phủ bộ môn đặc biệt cùng pháp tăng chùa Bạch Mã trước tiên đánh về phía Quán Bar Tiền Quý. Ngoài dự liệu chính là, Hồng gia đã chẳng biết đi đâu. Trí Hoàng đại sư chỉ thấy được Yến Tử. Lục soát đại quy mô, Trí Hoàng đại sư không có đạt được bất kỳ tin tức chính xác liên quan huyết tộc. Cuối cùng, ở tình huống bất đắc dĩ, Trí Hoàng đại sư đành hạ lệnh đem Yến Tử mang về chùa Bạch mã thẩm vấn.

Buổi tối, Lý Vân gọi điện thoại tới hỏi tình huống. Biết được vẫn không có tiến triển mới. Yến Tử hỏi gì cũng không nói. Miệng thực cứng, cái gì cũng hỏi không ra.

Lý Vân tí mỉ suy nghĩ một chút, quyết định tự mình đi gặp Yến Tử.

Trong điện thoại, hai người ước định thời gian, Lý Vân liền đi.

...

...

Lý Vân chạy tới chùa Bạch Mã. Trí Hoàng đại sư đang họp. Liền kêu đệ tử Tuệ Viễn dẫn Lý Vân đi vào địa phương giam giữ Yến Tử.

Địa phương giam giữ Yến Tử, Lý Vân cũng không xa lạ gì. Đó chính là phía đông sơn môn Tề Vân Tháp của chùa Bạch Mã. Tề Vân Tháp là một tòa tháp hình tứ có 13 tầng, cao 35 thước. Nó tạo hình rất khác biệt, ở cổ tháp độc cụ đặc sắc, hiếm có. Có người nói tiền thân Tề Vân Tháp này là Xá Lợi tháp của Thích Già về sau mới đổi tên. Trong đó thờ phụng cao tăng kim thân Xá Lợi, có Phật hiệu lớn lao.

Bởi vậy có thể thấy được, Tề Vân Tháp đích thật là nơi giam giữ yêu ma quỷ quái có điều kiện tốt nhất hiện nay.

Trên đường, tuệ viễn hòa thượng đơn giản giới thiệu một chút tình huống Tề Vân Tháp. Trong khoảng thời gian này, bên trong đã nhốt hơn một trăm yêu quái, ma quỷ. Đề phòng phá cửa chạy ra ngoài. Ở ngoại vi Tề Vân Tháp có cúng thất tuần bốn mươi chín danh pháp tăng trông giữ. Bên trong càng có sư đệ Trí Hoàng đại sư Trí Không đại sư tự mình toạ trấn. Coi như là tuệ viễn, cũng là bằng vào Phật bài mới được phép tiến vào.

Cửa tháp lặng yên không một tiếng động không có như trong tưởng tượng Lý Vân âm trầm hàn khí có tiếng. Phụ trách canh giữ pháp tăng tỉ mỉ kiểm tra thực hư Phật bài sau đó, cung kính mời nhị vị đi vào, sau đó lại từ bên ngoài đem cửa tháp đóng lại.

Cửa tháp đều cài đặt phương tiện chiếu sáng hiện đại hoá, hơn nữa xung quanh còn có cửa sổ, ánh mặt trời, ánh trăng đều có thể chiếu vào. Bất quá đêm nay ngày âm, tất nhiên là đêm không trăng rồi. Đi vào, cách mỗi một khoảng cách liền có thể thấy một vị pháp tăng canh giữ, những pháp tăng này nhìn không chớp mắt, nhưng Lý Vân tinh tế quan sát, mỗi người đều là hảo thủ.

Mười phút sau đó, Tuệ Viễn mang theo Lý Vân gặp được Trí Không hòa thượng. Trí Không hòa thượng là Giới Luật đường trưởng lão chùa Bạch Mã, cũng là huynh đệ Trí Hoàng, Phật hiệu tu vi cùng Trí Hoàng tương xứng. Bất quá tánh khí nóng nảy. Đối với yêu ma càng căm thù đến tận xương tủy. Giống nhau mà nói, phạm là yêu ma rơi vào trong tay hần, không có một cái kết cục tốt.

Trí Không hòa thượng đối với Lý Vân vẫn có phê bình kín đáo, nhất là chuyện tình lần trước Hải Quỳnh tiên tử đại náo chùa Bạch Mã, hần đối với Lý Vân càng không thích.

Mất thấy Tuệ Viễn cùng Lý Vân tiến đến, hần trừng mắt lãnh đạm:

- Người tới làm cái gì? Đây chính là trần yêu tháp...

Rõ ràng là Tề Văn Tháp, hẳn hết lần này tới lần khác nói thành là trần yêu tháp, rõ ràng là cho Lý Văn nghe. Tuệ Viễn tiểu hòa thượng vội vàng nói:

- Sư thúc, là sư tôn kêu ta dẫn hẳn vào, chúng ta muốn thấy Yên Tử, phiền người cho ta xin chìa khóa tầng ba Phật tháp.

- Người đi có thể làm cái gì?

Trí Không không đại sư khinh thường nói.

Lý Văn cười cười không nói gì.

Trí Không đại sư dường như cảm nhận được Lý Văn xem thường, cả giận nói:

- Cuồng vọng, không coi ai ra gì.

Lý Văn vốn không muốn cùng Trí Không hòa thượng đấu khí. Trí Không người này trừ miệng xấu một điểm, tính tình bạo một điểm, tư tưởng bảo thủ một điểm, kỳ thực địa phương khác cũng không sai. Tối trọng yếu là hẳn có một viên chính nghĩa chi tâm.

Thế nhưng lúc này, hẳn đem nhẫn nại của mình trở thành khiếp nhược. Lý Văn có chút khó chịu:

- Đại sư, ta biết người đối với ta có hiềm khích, bất quá ta nói cho người biết, Lý Văn ta hiện tại đã không giống yêu quái khác. Quý tự chỉ bảo Bồ Đề Tâm Kinh ta có thể tu luyện, Bồ Đề Nhận ta cũng có thể sử dụng, cái này đã nói rõ một vấn đề. Hi vọng người sau này chớ lấy thân phận của ta dây dưa, miễn cho mọi người xấu hổ...

Trí Không đại sư nghe vậy, mới thôi chán nản.

Lý Văn nói, đều là lời nói thật.

Đứng ở góc độ của hẳn, hẳn thật đúng là không có cách nào đi phản bác.

Tuệ Viễn nhân cơ hội nói:

- Chúng ta lên đi, chính sự quan trọng hơn.

- Đại sư, chúng ta đi trước.

Lý Văn quay đầu lại cười nói:

- Tính của người nên sửa đổi một chút, bằng không người sớm muộn sẽ thua thiệt.

- Hừ!

Trí Không đại sư hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Lý Văn nữa.

Tuệ Viễn cũng vụng trộm cười, âm thầm bội phục thủ đoạn Lý Văn. Toàn bộ trên dưới trong tự ai cũng biết Trí Không đại sư tính tình xấu, cùng nhà vệ sinh như nhau, vừa thúi vừa cứng. Ngày hôm nay gặp gỡ Lý Văn, rốt cuộc hẳn không may.

Yên Tử là trọng phạm, hơn nữa lực lượng cường đại, cho nên bị giam áp ở tại tầng ba.

- Phật bài?- Một gã pháp tăng nhân thần nhìn tuệ Viễn hòa thượng có chút khàn khàn, đưa tay đòi Phật bài để kiểm tra. Tuệ Viễn hòa thượng đối với pháp tăng này rất cung kính, đem vật cầm trong tay đẩy tới. Pháp tăng nhìn qua thập phần già nua, gương mặt hai bên nếp nhăn rất sâu, nhìn qua tướng mạo xấu xí, hơn nữa quanh thân cũng không có Phật lực ba động. Hẳn tiếp nhận Phật bài, cẩn thận nhìn một chút, nói:

- Có thể đi vào...

Tuệ Viễn hòa thượng cung kính hơi nghiêng thân, nhường ra phía sau Lý Văn, giới thiệu:

- Đây là Lý Văn, là sư tôn kêu ta dẫn hẳn tới.

Pháp tăng chỉ nhìn mặt mũi phân lượng Phật bài. Gật đầu báo cho biết một chút, khoát tay mời hai người đi vào.

Lý Văn chau mày, nghĩ thầm Tuệ Viễn vì sao đối với pháp tăng này tôn kính như vậy? Phải biết rằng, hẳn thế nhưng biết Trí Hoàng đại sư đây, được đám đệ tử ở toàn bộ chùa Bạch mã tôn sùng a.

Thời điểm bước trên tầng ba, Lý Văn có chút ngạc nhiên hỏi:

- Người thế nào sợ hấn?

Tuệ Viễn hòa thượng sàu mi khổ kiểm nói:

- Hấn là sư tôn của ta, có người nói ở Tề Vân Tháp đã mấy trăm năm rồi. Được rồi, thời điểm trước kia, hấn cũng là Giới Luật viện trưởng lão. Nguyên bản hấn hiện tại hấn là hưởng thụ cung phụng, nhưng hấn không chịu được, nói thích nhìn trăng cảnh yêu ma quỷ quái thống khổ khóc thét... Hấn thủ đoạn đối phó yêu ma, thập phần tàn nhẫn....

Lý Vân rừng mình một cái, nghĩ thâm lão hòa thượng cũng là một tên biến thái a.

Hai người nói, liền đi tới tù thất giam giữ Yến Tử. Tù thất rộng mở, như lồng chim giống nhau, chỉ dùng tinh thép chế tạo, mặt trên khắc dấu phật gia công pháp.

Yến Tử ngồi thần thái lại vẫn như cũ trấn định tự nhiên, xem ra tố chất trong lòng của nàng rất mạnh.

Lý Vân cách hàng rào, nhìn Yến Tử. Ôn nhu nói:

- Yến Tử... Có khỏe không?

Yến Tử tận lực làm ra một bộ lạnh nhạt tự nhiên, cắn môi:

- Là người..... Người tới làm cái gì? Xem vui? Hay là đến thăm vấn ta?

- Ta tới cứu người đi ra ngoài!

Lý Vân cười nói.

Lời này vừa nói ra, Tuệ Viễn hòa thượng cũng trong lòng căng thẳng.

Hấn thậm chí ác ý suy đoán, Lý Vân không phải cướp ngục đi?

- Người cứu ta đi ra ngoài?

Yến Tử kinh ngạc vô cùng.

- Không cần hoài nghi thành tâm của ta.

Lý Vân đen tối mà cười cười:

- Người không phải cây cỏ, thực có thể vô tình, mỹ nữ Yến Tử như vậy, ta há có thể nhẫn tâm không cứu. Bất quá sau khi chuyện thành công, người lấy thân báo đáp là được.

Yến Tử không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt buồn bã nói:

- Ít nói những thứ vô dụng kia, người thế nào cứu ta đi ra ngoài, nơi này chính là chùa Bạch Mã a.....

Trước đây Yến Tử đối với chùa Bạch mã chỉ là nghe nói. Hôm nay bị giam ở đây nàng mới biết được nơi này đáng sợ thế nào. Trước đây, nàng ở chỗ này đã gấp cao thủ không dưới mười người.

Lý Vân yếu ớt thờ dài nói:

- Nói cho bọn hấn biết thứ muốn biết, người liền có thể tự do?

- Thứ gì?

Yến Tử cắn môi nói:

- Ta cái gì cũng không biết.

Lý Vân lại thờ dài:

- Giai nhân tuy đẹp, nhưng rất cố chấp...

Yến Tử thần nhiên cười:

- Người cùng hòa thượng là một phe, người đi đi...

Lý Vân đột nhiên lạnh lùng nói:

- Huyết tộc sát nhân, đây là chuyện tình thiên lý bất dung. Chuyện này, mặc kệ các ngươi che giấu thế nào, chúng ta cũng sẽ truy xét triệt để. Yến Tử, ngươi muốn lừa dối, đó là không có khả năng. Hồng gia ở chỗ nào? Huyết tộc trước có đúng hay không liền giấu ở Quán Bar Tiền Quý...

Lý Vân nhìn hai mắt của nàng, ôn nhu nói:

- Nhìn ở ta cùng ngươi quen biết một hồi, ta không muốn ngươi đi lên con đường khổ sở.

Yến Tử cắn chặt hàm răng, hận ý mười phần mà ngẩng đầu lên, một đôi con ngươi sâu thẳm xuyên thấu lộ ra ở dưới mái tóc xốc xếch, chăm chú vào trên mặt Lý Vân.

Lý Vân trên mặt một mảnh an tĩnh:

- Ngươi tình thần quên sống chết ta rất kính nể. Chỉ là ngươi hẳn rõ ràng, trên đời này có chút ít thứ càng làm người ta sợ hãi thứ.

Yến Tử bỗng nhiên cảm thấy giọng nói Lý Vân càng ngày lợi hại, lại càng ngày càng đáng sợ.

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Yến Tử nói.

- Ta nguyện ý cùng ngươi làm cái giao dịch...

Lý Vân nói:

- Ngươi là Ma Nữ mỹ lệ như vậy mà chết ở chùa Bạch Mã thật sự là quá thua thiệt.

- Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?

Yến Tử hỏi.

- Ngoại trừ tin tưởng ta, ngươi lại không có đường khác có thể đi.

Lý Vân nhàn nhạt nói, ngôn ngữ cũng âm hàn không gì sánh được:

- Hòa thượng sở dĩ còn không có xuống tay với ngươi, đó là bởi vì mặt mũi của ta.

Tuệ Viễn trầm mặc rời đi.

Mấy phút sau, bên trong tháp cách tầng truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Hồi lâu sau, Lý Vân khẽ nhíu mày nhìn Yến Tử nói:

- Nghe chưa? Những thứ này tiếng kêu thảm thiết thống khổ, ngươi có thể tưởng tượng ra được sao?

- Hừ!

Yến Tử trên mặt không có một tia biểu tình, lạnh giọng quát hỏi:

- Phật gia chú ý phở độ chúng sinh, vì sao cũng sử dụng hình pháp tàn khốc như vậy. Các ngươi thật dối trá, thật hèn hạ.

- Ngươi sai rồi!

Lý Vân cười nói:

- Đây cũng là thủ đoạn từ bi.

- Ngụy biện!

Yến Tử khinh thường nói.

Lý Vân nói tiếp:

- Bị giam vào đều là yêu ma phạm vào sai lầm lớn. Trên tay đều có mạng người. Hòa thượng không có đưa bọn họ siêu độ đã coi như là nhân từ. Hình phạt chỉ là để cho bọn họ hiểu được sám hối.

Yến Tử thế mới biết, dưới cái gương mặt trẻ tuổi này, cất giấu bao nhiêu lãnh khốc không biết.

- Tuệ Viễn...

Thấy Tuệ Viễn lại đã trở về, Lý Vân hỏi:

- Các ngươi là an bài hình phạt Yến Từ thế nào?

Tuệ Viễn hòa thượng có chút trở ngại mà nuốt xuống một ngụm nước miếng, thấp giọng nói:

- Trí Không sư thúc nói, đâm xương tỳ bà, sau đó dùng Âm Hỏa đốt cháy... Đến lúc đó không tin nàng còn có thể chịu được.

Lý Vân hơi dừng lại một chút, xoay người lại cách hàng rào nhìn Yến Từ.

Yến Từ cắn dưới môi, vẻ mặt tái nhợt. Nàng rất rõ ràng uy lực Âm Hỏa, từ lòng bàn chân tiến vào, trong nháy mắt di chuyển toàn thân kinh mạch, đến lúc đó, lực lượng trong cơ thể mất hết. Kinh mạch gãy nát, sẽ không chết người, thế nhưng so với người chết càng đáng sợ. Bởi vì sau khi Âm Hỏa đốt cháy, cả đời liền vô pháp tu luyện.

Mồ hôi lạnh sớm đã làm ướt tóc của nàng, hai con mắt hung hăng nhìn chăm chăm mặt của Lý Vân. Lý Vân cứ như vậy trầm mặc đứng nhìn nàng, không nói câu nào.

- Ngươi có thể lựa chọn tự đoạn kinh mạch, giải quyết xong cuối đời.

Lý Vân nói:

- Nói như vậy, ngươi có thể ít chịu khổ sở.

Tuệ Viễn hòa thượng nhắc nhở:

- Kinh mạch bị phá nát, nàng tự sát cũng không thể nào.

- A. Thì ra là thế!

Lý Vân cười nói:

- Xem ra, chỉ có thể chịu khổ.

Yến Từ oán hận nhìn hắn, ánh mắt oán độc không gì sánh được.

Đón nhận hai đạo ánh mắt oán độc, Lý Vân rất ôn nhu bình tĩnh giải thích:

- Ta biết ngươi hận ta, thế những sinh mệnh vô tội đi hận ai? Muốn ở xã hội loài người sinh tồn, ngươi phải tuân thủ phép tắc xã hội loài người. Là các ngươi phá hủy phép tắc trước, cho nên các ngươi phải bị nghiêm phạt.

Hắn khoát khoát tay:

- Hay là ngươi không tin, trong tay Lý Vân ta đến nay không có một oan hồn.

Yến Từ vẫn như cũ trầm mặc không nói, chỉ là hung hăng nhìn Lý Vân.

- Yến Từ, nghĩ một chút đi, trên thế giới này không có gì so với tính mạng mình được.

Lý Vân Bình tĩnh nói:

- Một vạn năm đời lấy thức tỉnh. Nếu mà ngươi thực sự không sợ chết, năm đó cũng sẽ không trăm phương ngàn kế lưu lại Nguyên Thần mình.

Yến Từ mạnh mẽ ngẩng đầu lên. Trong ánh mắt quang mang có chút âm đạm, hồi lâu sau, nàng mới cắn răng nói:

- Ngươi thế nào bảo đảm cho ta đường sống....

Lý Vân mỉm cười, ngồi chồm hóm xuống. Mặt kia tiến tới, nói:

- Ngươi nghĩ thông suốt?

Yến Từ vô lực lắc đầu:

- Ngươi cho là ta sẽ tin tưởng ngươi sao? Tình huống của ngươi ta cũng biết... Ngươi chỉ là Nê Bò Tát qua sông, tự thân khó bảo toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Phục vụ đặc biệt của Cữu Vĩ Hồ

Lý Vân ôn nhu nói: “Người sai rồi, ta có thể bảo vệ người.”

Yến Tử ánh mắt có chút bất lực mà dao động. Đường như có chút tâm động. Nàng quay mặt lại nhìn Lý Vân. Chẳng biết tại sao, lại nghĩ tới mình đã từng khát vọng hiến thân cho hắn. Nàng thậm chí khát vọng mình sẽ cùng hắn lăn lộn. Thế nhưng hôm nay, hắn lại đối đãi mình như vậy?

“Người cút đi!”

Yến Tử đột nhiên tức giận nói: “Ta tình nguyện nhận lấy cái chết...”

Lý Vân sững sốt một chút, hắn không rõ vì sao Yến Tử đột nhiên giận dữ. Tâm tư của nữ nhân luôn luôn khó đoán, khó có thể nắm lấy. Ma Nữ cũng không ngoại lệ.

Lý Vân cảm thấy buồn bực, lòng mày nhíu lại thật chặt, sắc mặt liên tục biến ảo, không biết đang suy nghĩ gì.

Lý Vân dường như có chút thất vọng, từ hàng rào đứng dậy, thật giống như muốn chuẩn bị cùng Tuệ Viễn hòa thượng rời đi.

Đột nhiên... Hắn hít sâu một hơi, cau mày nhìn về tù thất trước mặt, cách hàng rào lạnh lùng nhìn Ma Nữ. Tuệ Viễn hòa thượng có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái. Trong lòng nói thầm, sẽ không thật muốn cướp ngục đi? Thế nhưng đối mặt hắn là Yến Tử thập phần ác độc mà?

Lý Vân thanh âm vang lên: “Trầm Hà bị diệt khẩu.”

Lý Vân không chịu hết hy vọng, ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú vào mặt Yến Tử, nói: “Chùa Bạch Mã hành động là bởi vì Trầm Hà. Mà ta chính là cái đương sự khác. Hắn nói tên Tiền Quý, đã bị người diệt khẩu.”

Yến Tử vẫn cắn chặt môi dưới, không lên tiếng. Hiện nhiên trong nội tâm nàng đang đấu tranh dữ dội. Lý Vân ý tứ rất rõ ràng, hắn là nói cho nàng biết, nàng vô cùng có khả năng bị diệt khẩu.

Thật lâu sau đó, Lý Vân thở dài một hơi, chấp nhận bỏ qua, trước khi đi nói với Yến Tử câu nói sau cùng: “Vốn, ta cho rằng chúng ta là bằng hữu.”

Yến Tử nghe được câu này, nao nao. Nàng sắc mặt một trận biến ảo, không biết đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy Lý Vân thực sự muốn cứu nàng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi môi tái nhợt hơi mấp máy: “Ta muốn nói riêng với người.”

Lý Vân nghe rõ ràng, sững sốt sau đó quay đầu nhìn phía Tuệ Viễn hòa thượng. Tuệ Viễn hòa thượng rất thức thời liền lui ra, biến mất ở cửa tầng ba.

Lý Vân sải bước đi tới, hắn đưa tay vào hàng rào, lúc Yến Tử ánh mắt không hiểu, hắn bắt được Yến Tử nói: “Nói cho ta biết Hồng gia rốt cuộc là ai?”

“Là Cain!” Yến Tử nói.

“Cảm ơn người!” Lý Vân nhẹ giọng nói: “Ta sẽ tận lực thuyết phục hòa thượng thả người, khôi phục tự do cho người.”

“Chỉ hy vọng như thế!” Yến Tử cắn môi nói....

...

Rời đi Tề Văn Tháp, Lý Vân gặp được Trí Hoảng đại sư. Hắn đem thu hoạch chuyến này nói cho hòa thượng, đồng thời kiến nghị thả Yến Tử.

Trí Hoảng đại sư mỉm cười, trên khuôn mặt già nua hiện ra một tia vui mừng:

“Không sai a, cũng là người lợi hại...”

Lúc này, Trí Không hòa thượng tìm tới, hắn thấp giọng hỏi:

“Sư huynh, Yến Tử xử lý như thế nào?”

Trí Hoảng đại sư suy nghĩ một chút, nhàn nhạt nói: “Tạm thời không nên dùng hình...”

Trí Hoảng đại sư ho khan hai tiếng, xoay người nói với Lý Vân:

“Chúng ta còn chưa biết Cain đang ở đâu?”

Lý Vân nhún nhún vai, có chút đau đầu nói: “Cái này rất khó nhìn ra được, Yến Tử có rất nhiều cố kỵ.”

Trí Hoàng đại sư cười cười: “Ngươi sẽ không đối với nàng có lòng trắc ẩn?”

Lý Vân không quan tâm, hỏi ngược lại: “Lòng thích cái đẹp, mọi người đều có...”

Ngừng một chút, Lý Vân lông mày hơi nhướng lên, trên mặt có chút trầm trọng, biết đối phương là nhánh cáo già, nhất định muốn lợi dụng mình, đem tất cả tình báo đào ra.

“Việc này ta không muốn tiếp tục theo nữa?” Lý Vân a a nói.

“Ngươi nói một chút điểm mấu chốt?” Trí Hoàng đại sư hỏi.

Lý Vân Bình tĩnh hỏi đáp: “Rất đơn giản, thả nàng, để nàng theo ta.”

Tuệ Viễn tiểu hòa thượng khăn trương nói:

“Thật muốn thả Yến Tử? sư tôn ta cũng không có quyền hạn này, việc này phải được cao tăng tập thể chùa Bạch Mã thông qua.”

Lý Vân không nói gì.

Trí Hoàng đại sư cười nói: “Không có nghiêm trọng như vậy... Tiểu tử, ngươi xem như vậy được không? Dọa thêm mấy ngày, ngươi dẫn về nhà đi. Bất quá, ta còn hy vọng có thể biết huyết tộc Cain này ở địa phương nào. Hồng gia thực sự là Cain, việc này liên tốt rồi. Chỉ cần giết hắn cùng thập tam đời sau của hắn, liền thiên hạ thái bình. Uống máu là biểu hiện chưa nắm giữ được lực lượng. Theo ta được biết, Cain phải không dùng máu uống... Hơn nữa, từ khi bị thượng đế nguyên rủa, tâm hắn liền hay thay đổi. Cho nên, chúng ta chỉ cần tìm được mười ba thị tộc, chuyện khác liền tốt rồi.”

“Ta làm hết sức mà thôi!” Lý Vân nói.

...

...

Sau khi về nhà, Lý Vân nhắm mắt nằm trên ghế sa lon, giữa hai lông mày có thể thấy được rõ ràng một chút mệt mỏi. Vương Trân Trân đẩy cửa tiến vào thấy dáng dấp Lý Vân, liền đi nhanh tới.

“Thế nào?” Hồ ly tinh đặt móng ngồi bên cạnh Lý Vân, ân cần nói:

“Xảy ra chuyện gì? Sắc mặt ngươi dường như không được tốt a?”

Lý Vân khoé môi nhếch lên một tia nụ cười nhẹ nhõm nói:

“Ừ, có chút sự tình phiền não, bất quá cũng không phải đại sự gì.”

Vương Trân Trân nhẹ nhàng vuốt ve gò má của hắn nói:

“Vân, có chuyện gì, ngươi liền nói với ta, ta cùng ngươi gánh chịu. Được không?”

Lý Vân bắt được tay nàng, nắm lấy bàn tay non mềm mà đùa nghịch, thấp giọng nói:

“Trân tỷ, thực sự không có chuyện gì, tự ta có thể xử lý. Ngươi đừng lo lắng.”

Hắn nhẹ cười lộ lên: “Bản lĩnh của ta ngươi còn không biết sao? Được rồi, Yến Tử bị bắt, Hồng gia có thể là huyết tộc thủy tổ Cain. Trong thời gian này, ngươi cẩn thận một chút.”

“Ngươi đi chùa Bạch Mã xem qua Yến Tử?” Vương Trân Trân hỏi:

“Tình huống làm sao? Yến Tử cũng là huyết tộc sao?”

Lý Vân chậm rãi di động ánh mắt, ngưng thần nhìn Vương Trân Trân:

“Hiện tại còn không biết, dựa theo thuyết pháp hòa thượng, chúng ta phải nhanh một chút tìm mười ba thị tộc chưa đạt được thức tỉnh lực lượng. Bằng không, tình thế sẽ đại loạn. Đương nhiên, ngươi cũng không lo lắng quá mức, thiên đại sự tình có hòa thượng bọn họ chia vào.”

Vương Trân Trân ranh mãnh cười khê: “Ta mới mặc kệ cái gì chùa Bạch Mã, ta chỉ biết ngươi ở bên cạnh ta, ta liền cái gì cũng không sợ. Bởi vì ngươi là nam nhân của ta.”

“Ha ha, ngươi là nữ nhân của ta!”

Lý Vân khẽ cười một tiếng, hai bàn tay nhất thời từ dưới váy của nàng dò xét đi vào, nắm bộ ngực đầy đặn của nàng.

Vương Trân Trân ngậm khẽ một tiếng, lại cũng không có bất kỳ giây dựa. Tựa hồ là chiếm được cổ vũ, Lý Vân bàn tay to ở trên nụ hoa nàng không ngừng mà vuốt ve thưởng thức. Hưởng thụ ôn mềm xúc cảm, anh đào đỏ sẫm cũng cấp tốc thẳng cứng đứng lên.

Vương Trân Trân chợt cảm thấy thân thể có chút như nhũn ra, thuận thế đồ mặt nhào vào lòng Lý Vân, đại chiến tại đây. Lý Vân vui mừng mà cảm thụ được bộ ngực mềm mại cùng nụ hoa thẳng cứng mà đàn hồi, lập tức tay phải từ thắt lưng trượt xuống chiếc quần rộng thùng thình của nàng vận động đi vào. Trước tiên vuốt ve một chút hai khe rãnh cánh hoa giữa kiêu đồn mê người, sau khi phân biệt được khe rãnh kia liền cho tay trượt vào mà khuấy động.

“Vân, dừng... Không muốn...” Vương Trân Trân rốt cục nhìn không được, ôm thật chặt cổ Lý Vân, đem khuôn mặt nóng hổi dính sát vào gò má của hắn.

Lý Vân khẽ cười nói: “Trân tỷ, không muốn sao? Người đã từng nói, mỗi ngày đều muốn làm mấy lần?”

Nói, Lý Vân liền rút tay lại, thổi vào gương mặt của nàng, chăm chú ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi nạy hàm răng đi vào. Hồ ly tinh liền cảm thấy một cổ khoái cảm tê dại từ đầu lưỡi nhanh như tia chớp mà truyền khắp toàn thân, nàng không khỏi một trận đầu vầng mắt hoa. Hai bên quần quít sát na, nàng không khỏi sinh ra một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, thanh âm nữ nhân tràn đầy mềm mại đáng yêu.

Đối với nam nhân mãnh liệt này, Hồ ly tinh ngoại trừ nhiệt tình đáp lại, cũng không muốn phản kháng.

Lý Vân tâm khẽ động, đã không cách nào khác chế dục vọng mình.

Hắn buông Vương Trân Trân ra nhìn đôi môi thấm ướt hồng nhuận, nhũn mảy, nói: “Đi vào phòng ngủ đi...”

Vương Trân Trân ghé vào ngực hắn thở hổn hển nhu nhược nói, tóc của nàng mất trật tự, tràn đầy khí tức gợi cảm: “Ở nơi này đi, ta không cử động được nữa...”

“Khụ khụ!” Hai tiếng ho khan, Tần suất đẩy cửa vào.

Vương Trân Trân kêu một tiếng nhỏ, cuống quýt bò dậy, tay chân luống cuống sửa sang lại y phục. Lý Vân khoe miệng kiêu kiêu, hỏi: “Thế nào không biết gõ cửa... Chuyện gì?”

“Này là.....” Tần suất cũng không ngờ tới lão đại cùng lão bản sẽ ở trên ghế sa lon làm việc. Lúc này, hắn cũng có chút xấu hổ. Hơi ổn định tâm tình, hắn nói:

“Lão bản, tháng này tiền thưởng chưa cho?”

“Gấp cái gì? Ngày mai cho...!”

Hồ ly tinh có chút tức giận, chuyện tốt của mình bị phá vỡ, lúc này, trong lòng nàng là một bụng ức khí.

“Không có tiền com!” Tần suất sắc mặt hơi đen.

“Tự đi tù sát phòng khám bệnh lây!” Hồ ly tinh cũng không sợ hắn lấy nhiều, từ trong ngăn kéo lấy ra cái chìa khóa ném qua: “Sau này vào phải gõ cửa.”

“Ừ, ta đã biết!” Tần suất đạt được chìa khóa, nhanh chân bỏ chạy. Vương Trân Trân không biết là đã quên hay cố ý. Cho chìa khóa lại không nói mật mã. Có người nói đêm đó, Vương Đại Sơn cùng Tần suất ngồi ở trước tủ sắt giải mã đủ một đêm. Thẳng đến bình minh, như trước không có kết quả. Cái bụng cũng liền đói bụng một đêm.

...

Chuyện Tần Suất xem như xong. Vương Trân Trân liền không còn tâm tư ở trên ghế sa lon làm việc. Lý Vân chặn ngang đem nàng ôm lấy đi vào phòng ngủ.

Hai người ở trên giường làm tình một phen, Vương Trân Trân đề nghị tắm. Như vậy càng có lợi sau khi làm tình. Lý Vân cười cười liền đáp ứng rồi.

Tắm rửa xong, Lý Vân chỉ mặt nội khóa, chân trần đứng trên sàn nhà, như có điều suy nghĩ nhìn ngoài cửa sổ. Vương Trân Trân thì khoác khăn tắm trắng noãn đi tới, từ phía sau lưng ôm hắn. Nhẹ cười nói:

“Còn không đem rèm cửa sổ kéo xuống, không sợ cảnh xuân bị nhìn a.”

Lý Vân lại thuận thế nắm cổ tay của nàng, đem nàng kéo vào lòng. Tay phải như linh xà xuất động, khinh xa thực lộ từ khăn tắm nàng trượt đi vào, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn. Về sau, Lý Vân càng thêm điên cuồng, một tay kéo đi khăn tắm nàng, đem thân thể nàng gọi cảm quyến rũ hoàn toàn lộ ra ở trong không khí.

Lý Vân ánh mắt từ cổ nữ nhân một đường đi xuống, cuối cùng dừng lại ở cái mông trắng mịn. Vương Trân Trân vốc người đủ để dùng ma quỷ hình dung,

là lướt phập phồng, lồi lõm có đủ. Nhìn tuyết đồn trắng mịn này, Lý Vân nhin không được dùng lực mạnh ngắt vài cái. Vương Trân Trân trong miệng phát sinh tiếng ngấm rên khẽ.

“Lên giường đi” Vương Trân Trân có chút ý loạn tình mê.

Lý Vân cười đem Vương Trân Trân ôm lấy leo lên giường, miệng bắt đầu hôn môi ở quanh thân nàng. Mắt, mũi, môi, cái cổ... Thẳng đến bộ ngực. Lý Vân há mồm ngậm vào nụ hoa đỏ sẫm, tình tế mát vào, làm Vương Trân Trân rên rỉ liên tục.

Vương Trân Trân cũng không tỏ ra yếu kém liên tục ở trong ngực hấn vuốt ve, một lát sau, chậm rãi trượt xuống, luồn vào nội khóa của hắn, cầm lấy vật cứng kia.

Hai người chơi đùa thật lâu, Lý Vân hầu như sắp ra. Vương Trân Trân thân thể cũng có chút run rẩy.

Vì không lãng phí, Vương Trân Trân vội vàng bò dậy, đem tuyết đồn nhếch lên, lay động vài cái, đợi nam nhân lâm hạnh. Lý Vân nhân cơ hội tiến vào.

Vương Trân Trân quay đầu, mặt nhẵn như tờ, mông đít phối hợp Lý Vân uốn éo: “Thật thoải mái.”

Trong phòng nhất thời tràn đầy khí tức dâm loạn.

Kích tình qua đi, Lý Vân ôm Vương Trân Trân nằm ở trên giường lớn, nhẹ nhàng đùa bỡn thân thể Vương Trân Trân còn có chút phát nhiệt, Vương Trân Trân thì nhẹ vỗ về trong ngực nam nhân.

Cứ như vậy, hai người ai cũng bất động, lặng lẽ hưởng thụ dư vị kích tình.

Lại một lát sau, Vương Trân Trân lại nắm vật cứng kia mà gầy nhẹ. Trong lúc lơ đãng, Lý Vân thứ lần thứ hai bành trướng dựng lên. Vương Trân Trân lập tức đứng dậy, đem vật thể không lạnh mạnh kia của Lý Vân, mở ra đôi môi đỏ mọng kêu gọi liền đem vật kia nuốt vào, trên mặt đỏ hồng hiện ra dáng vẻ say lòng người, mặt nhẵn như tờ.

Lý Vân tay luồn vào mái tóc của nàng, hưởng thụ Hồ ly tinh loại phục vụ.

Vương Trân Trân ngẩng đầu nhìn Lý Vân, lại cảm thấy vô hạn xấu hổ xông tới. Bất quá phục vụ cũng không có kết thúc. Thẳng đến tinh hoa nam nhân ở trong miệng nàng tràn ngập mới dừng lại.

Xong việc sau đó, hai người ôm nhau ngủ.

Lý Vân nhin không được cắn lỗ tai Vương Trân Trân, nhẹ nói:

“Lão bà tốt, hôm nay phục vụ không tệ...”

Vương Trân Trân há hốc một cái: “Chúng ta chỉ là tình nhân yêu đương vụng trộm. Đừng quên, ngươi đã từng đã đáp ứng người ta, chỉ có một thể tử là nàng.”

“Ha ha!” Lý Vân tự nhiên biết ý tứ Hồ ly tinh, hắn vừa cười vừa nói:

“Yên tâm đi, dù cho thật có chuyện như vậy, đó cũng là sự tình trước kia, ta mặc kệ.”

Vương Trân Trân nghe vậy, nhất thời liền vui vẻ.

Ái tình trước mặt, nữ nhân đều là ích kỷ. Hồ ly tinh cũng không ngoại lệ. Đừng xem nàng mặt ngoài rộng lượng, kỳ thực trong lòng cũng có khúc mắc.

Không ai chịu chia sẻ người mình yêu, dù có cũng ít thấy

Trừ phi, nàng không yêu người.

...

Sương phòng hậu viện chùa Bạch Mã, Trí Hoằng đại sư cùng Lữ Tuấn ngồi đối diện nhau.

Trí Hoằng đại sư nâng chung trà lên, pha chế một chút, dường như cảm thấy trà hôm nay không hợp. Nhướng mảy, làm như tự nói: “Bây giờ người càng ngày càng kém, ngay cả trà cũng không hợp khẩu vị.”

“Ta không tới uống trà!” Lữ Tuấn cười cười:

“Quan trọng là... kiểm đại sư người nói chuyện.”

“Đại sư... Ta tới tìm người mục đích rất đơn giản...”

Lữ Tuấn lúc này trong lời nói, rõ ràng mang theo cảm giác áp bách:

“Không muốn người lợi dụng Lý Vân.”

Trí Hoàng đại sư như là không nhìn thấy thần sắc Lữ Tuấn, hắn đầy mặt mỉm cười, hỏi đáp: “Nhìn người nói, ta cùng Lý Vân là quan hệ như thế nào, dù cho người trong thiên hạ đều hại hắn, ta cũng sẽ không hại hắn.”

Trí Hoàng đại sư nhếch lên khóe môi, cười nhìn hắn, bỗng nhiên trong mắt lóe lên một tia

kinh dị, hỏi: “Người có đúng hay không nghe được cái gì?” Lữ Tuấn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhúc nhích khóe miệng, một lát sau mới lên tiếng: “Người hẳn là biết, cá nhân ta chưa bao giờ nghe người khác nói cái gì, ta chỉ tin tưởng cái ta thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Hồng gia hiện thân

Trí Hoàng đại sư có chút uể oải, xoa xoa mi tâm, nhàn nhạt nói:

“Chuyện tình gần nhất có chút nhiều... Thế cục càng hỗn loạn. La Sát, Cain đều là phiền phức phải giải quyết. Lực lượng của chúng ta là có hạn, nếu không mượn Lý Vân, chúng ta rất khó giữ gìn hòa bình của thế giới.”

Hắn thờ dài nói:

“Ta cũng muốn cho hắn bình an vượt qua kiếp cuối cùng, thế nhưng người cũng biết, từ thời điểm lần cuối Luân Hồi, có người âm thầm phá hủy. Hắn mất trí nhớ, đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên...”

Trí Hoàng đại sư bỗng nhiên cau mày hỏi:

“Ta rất hiếu kỳ, người cùng Lý Vân là quan hệ như thế nào?”

Lữ Tuấn nói: “Cái này không cần người quan tâm....”

Trí Hoàng đại sư nhắm mắt dưỡng thần, nói: “Tuy rằng người vẫn không nói thân phận của người, ta cũng có thể đoán ra vài phần. Trên lý thuyết, người cùng Lý Vân cũng không có giao tình gì. Trừ phi người được người nhờ vả.”

Lữ Tuấn nhẹ nhàng xoa xoa ngón áp út tay phải, trên mặt vẫn như cũ thập phần bình tĩnh:

“Ta nói rồi, cái này không cần người quan tâm...”

Trí Hoàng đại sư lẳng lặng nói: “Ta đoán một chút, hẳn là Hải Quỳnh tiên tử đi?”

“Tùy người nói như thế nào cũng được.” Lữ Tuấn nói.

“Ý tứ của người ta hiểu rõ, ta có thể bảo đảm, chùa Bạch Mã đối với Lý Vân không có nửa điểm xấu.”

Trí Hoàng đại sư thờ dài nói: “Tình huống hiện tại người cũng biết, hắn căn bản là không cách nào không liên quan. Tất cả đều là mệnh số.”

Có lẽ là đồng ý lời hòa thượng nói, Lữ Tuấn không nói cái gì nữa. Hai người đồng thời rất ăn ý trầm mặc lại.

Một lát sau, lữ Tuấn bỗng nhiên nói: “chuyện tình Cain đã kiểm chứng sao?”

Trí Hoàng đại sư mờ mắt ra tình nhìn hắn, nói:

“Không có tin tức, giống như biến mất khỏi thế giới này. Người có đề nghị gì sao?”

Lữ Tuấn mỉm cười đáp: “Cái này là chuyện của các người, ta không dự định tham gia.”

“Ta là người ngoài cuộc!” Lữ Tuấn cường điệu.

Trí Hoàng đại sư giọng nói trở nên phai nhạt:

“Người sai rồi. Phạm là Viễn Cổ huyết mạch, ai cũng không có khả năng thoát khỏi.”

“Chỉ ít ta bây giờ còn không dự định tham gia.....”

Lữ Tuấn chính sắc nói: “Ta thích làm khán giả hơn.”

Trí Hoàng đại sư lại nhắm hai mắt lại, dường như đang suy tư cái gì:

“Ngươi cùng Hải Quỳnh tiên tử là quan hệ như thế nào?”

“Cái này cũng không cần ngươi quan tâm” Lữ Tuấn chậm rãi đáp.

Trí Hoàng đại sư dường như có chút tâm động:

“Ha ha, tiểu tử ngươi chắc không phải là người ngưỡng mộ Hải Quỳnh tiên tử đi...”

“Nói bậy!” Lữ Tuấn cả giận nói:

“Hòa thượng, ngươi ít theo ta cọt nhà, ta đã nói với ngươi, lời của ta, ngươi hãy nhớ kỹ. Bằng không, chúng ta sẽ trở mặt nhau.”

“A Di Đà Phật!”

Trí Hoàng đại sư cười nói: “Ngươi yên tâm, lời của ngươi, ta ghi nhớ trong lòng.”

Lữ Tuấn thấy mục đích hôm nay đã đạt được, liền đứng dậy cáo từ.

Trí Hoàng đại sư đứng dậy, nhắm mắt một lúc lâu, đã không thấy Lữ Tuấn nữa, hắn chưa từng hoài nghi tới Lữ Tuấn uy hiếp đối với chùa Bạch Mã. Nhưng vẫn có chút nghi ngờ, vì sao hắn đối với Lý Vân khản trương như vậy. Nghĩ đến Lý Vân, hòa thượng trên mặt bỗng nhiên hiện lên vẻ ôn nhu.

Bình tĩnh mà xem xét, hắn thực sự đối với Lý Vân không có bất kỳ ý xấu.

...

...

Hoàn cảnh có thể thay đổi rất nhiều chuyện, bao gồm dung nhan mọi người cùng trạng thái tinh thần. Thời điểm Lý Vân lần thứ hai nhìn thấy Yến Tử, ma nữ trên mặt có chút tiêu tụy.

Lúc Lý Vân vào, ánh mắt Yến Tử hơi hoảng loạn.

Lý Vân đi tới trước mặt hàng rào, lẳng lặng nhìn hai má Ma Nữ, phát hiện cặp mi kia vẫn như cũ nhu nhược, con ngươi đen nhánh vẫn như cũ ánh đen lưu chuyển, chỉ là cái miệng kia môi có chút tái nhợt.

Lý Vân không khỏi nhớ tới Yến Tử đã từng nóng bỏng, gọi cảm

Chùa Bạch Mã đích xác không phải địa phương yêu ma nên tới.

Nhìn thấy như vậy, Yến Tử còn không có gặp bất kỳ hình phạt nào.

Hắn lẳng lặng nhìn Ma Nữ trước mặt, không biết sao, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ thương tiếc.

“Ngày hôm nay ta đón ngươi ra ngoài!”

Trầm mặc một lúc Lý Vân ôn nhu nói:

“Mặc kệ ngươi nói hay không nói cho ta biết Hồng gia ở nơi nào, ta cũng sẽ mang ngươi rời đi. Hòa thượng không ngăn cản được ta.”

Yến Tử nao nao, thật không ngờ vừa gặp Lý Vân lại nói những lời này, lòng nàng cho rằng, Lý Vân sẽ tiếp tục ép hỏi mình chuyện Hồng gia đến tột cùng ở địa phương nào?

Lý Vân nở nụ cười:

“Không nên đem ta nghĩ hiện thực được như vậy, thật ra, ta rất thương hương tiếc ngọc. Trước kia ngươi quá cường thế. Ngươi bây giờ, ta thấy liền thương.”

Yến Tử hơi cười nói: “Xem ra ta sớm nên giả bộ điên dại đáng yêu một chút.”

Lý Vân nhìn đôi mắt nàng như có thu thủy lưu quanh. Mím cười nói:

“Ngươi sai rồi, có những thứ giả vờ chưa chắc giống.. Tự nhiên mới tốt nhất.”

Yến Từ hơi ngạc nhiên, đôi môi hé mở, muốn nói lại thôi, nàng hôm nay không rõ lắm Lý Vân. Mấy ngày nay, hòa thượng chùa Bạch Mã đã tới không ít, mỗi lần đều là cường bức lợi dụ. Nhưng nàng vẫn chưa từng mở miệng. Trực giác nói cho nàng biết, chuyện này không có khả năng chỉ đơn giản kết thúc như vậy.

Nàng đang suy nghĩ, lời nói Lý Vân đến tận cùng có nên hay không tin tưởng?

“Chúng ta tâm sự đi!” Lý Vân té xuất Bồ Đề Nhận, dễ dàng phá hủy cấm chế từ thất, đi vào từ thất cùng Yến Từ ngồi chung một chỗ.

Lý Vân ngồi ở bên cạnh nàng, chớp mũi người mũi thơm nhàn nhạt. Mặc dù đang trong hoàn cảnh giam giữ, mũi thơm trên người Ma Nữ cũng không biến mất. Lý Vân có chút hưởng thụ mà người hai cái, nói: “Người vẫn không tin ta sao?”

Yến Từ hai tay đang lại, nhẹ cắn môi dưới, không biết nên nói như thế nào.

“Đi thôi, ta hiện tại mang người đi ra ngoài, không ai có thể ngăn cản ta.”

Lý Vân đột nhiên kéo cánh tay Yến Từ, mang nàng đi ra từ thất.

Cho đến giờ phút này, Yến Từ mới tin Lý Vân nói.

Ngoài dự liệu Lý Vân chính là, dọc theo đường đi, hắn cũng không bị ai ngăn cản. Chính như hắn nói, không ai sẽ ngăn cản bọn họ. Ngay cả tên biến thái lão hòa thượng Tề Vân Tháp tăng ba kia cũng không nói gì. Biểu tình Pháp tăng môn giống như không nhìn thấy bọn họ.

Yến Từ cảm thấy có chút quái dị.

Lý Vân cũng có chút không giải thích được.

Bất quá hắn suy đoán, hắn là ý tứ Trí Hoàng hòa thượng.

Thành công đi ra chùa Bạch Mã, Lý Vân lúc này mới buông tay Yến Từ, hắn nghiêng đầu hỏi: “Tính toán đi đâu rồi? quán bar Tiền Quỹ? Nơi đó đã bị chính phủ tạm thời tiếp quản.”

“Ta đi theo người!”

Yến Từ cắn môi nói: “Ta là người cứu, cứu người cứu triệt để, người thu lưu ta đi...”

“Ha ha, không đến mức dùng từ thu lưu đi?”

Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói: “Kỳ thực người thời điểm như như vậy rất làm đau lòng người.”

Yến Từ không có nói cái gì nữa. Chỉ là nhìn ánh mắt của nàng, dường như quyết định chủ ý muốn đi theo Lý Vân. Lý Vân cũng không có cự tuyệt, mang theo nàng đi tới chỗ thuê nhà Hồ ly tinh. Đồng thời an bài nàng ở trong phòng khách Hồ ly tinh. Đối với lần này Hồ ly tinh tuy rằng rất có phê bình kín đáo, lại không có đem Ma Nữ đuổi ra ngoài. Bởi vì trước đó Lý Vân đã cùng nàng thương nghị qua. Lý Vân muốn thông qua Yến Từ dẫn Hồng gia đến.

Hồng gia tới cùng vẫn xuất hiện.

Sự xuất hiện của hắn không có dấu hiệu nào, giống như u lình, đột nhiên xuất hiện trong phòng khách Hồ ly tinh. Mà lúc này, Hồ ly tinh cùng Ma Nữ không có trong phòng, chỉ có một mình Lý Vân đang uống trà.

“Tới rồi ngồi đi!” Lý Vân tinh tế ngấm vị lão nhân này, chào hỏi một tiếng.

Hồng gia bỗng nhiên tròn mắt, trong hai tròng mắt có hai đạo hàn quang như thực chất mà đánh vào trên mặt Lý Vân. Hắn mỉm cười nói: “Người đoán chắc ta muốn tới...”

“Đúng vậy!” Lý Vân vì Hồng gia rót một chén trà nói:

“Thử xem đi, cực phẩm đại hồng bào, vị không tệ, ta nhớ kỹ người lúc trước ở quán bar Tiền Quỹ cũng có loại trà này.”

“Ta có cái nghi vấn.” Hồng gia tọa ở trên ghế sa lon, chậm rãi nhắm mắt lại:

“Người dựa vào cái gì kết luận ta sẽ đến?”

“Người đi qua chùa Bạch Mã!” Lý Vân mỉm cười.

Hồng gia cau mày, một lát sau bỗng nhiên nói:

“Hòa thượng cũng không có phát hiện ra, người lại phát hiện ta, lợi hại a.....”

Lý Vân trên mặt nhưng không có một tia phản ứng, vừa cười vừa nói:

“Lỗ mũi của ta rất linh.”

Hồng gia rất bình thản nói một câu:

“Kỳ thực ta bị oan uổng, chuyện tình huyết tộc không liên quan gì tới ta.”

Lý Vân nao nao, chợt ôn hòa đáp: “Ngươi giấu đi thân phận dù sao vẫn không có giả đi?”

“Lẽ nào trên đời này chỉ có Cain mới có năng lực chế tạo huyết tộc?”

Hồng gia rất tầm thường nói một câu, trong giọng nói không có một tia ba động.

Lý Vân vô cùng kinh ngạc nói:

“Nghe ý tứ của ngươi, ngươi không thừa nhận hai tên huyết tộc kia là hậu duệ của ngươi.”

Hồng gia mỉm cười, híp hai mắt màu đỏ nhàn nhạt:

“Là ta cho bọn hắn thức tỉnh, nhưng cũng không phải ta kêu bọn họ đi hại người.”

Lý Vân lắc đầu nói: “Bá Nhân bởi vì ngươi mà chết, ngươi sao lại bảo không có quan hệ.”

“Ngươi muốn bắt ta vấn tội?”

Hồng gia lẳng lặng nhìn hắn, chậm rãi gạt gạt cổ tay, đem ly nước trà nhìn ngắm, đầu tiên là nhẹ ngửi một cái, lập tức mới nhấp một miếng. Vừa nhìn cũng biết Hồng gia là người trong trà đạo.

Hồng gia nhàn nhạt nói: “Ta thật là oan uổng.”

Lý Vân mỉm cười đáp: “Nói như thế nào?”

Hồng gia lắc đầu: “Có đôi khi giải thích sẽ bị người tưởng lầm là che giấu. Ta không muốn càng nói càng đen.”

Lý Vân lẳng lặng nhìn Hồng, trong lòng không khỏi nghĩ đến, chẳng lẽ còn có ẩn tình?

“Thực sự không thể nói sao?” Lý Vân hỏi.

Hồng gia vẫn như cũ trầm mặc, hơn nữa dần dần hiện ra dấu hiệu mệt mỏi.

“Ta bản ý dự định sáng tạo ra mười ba thị tộc mới, làm việc cho ta. Đáng tiếc bọn họ mất đi không chế.” Hồng gia nhìn hắn, nhàn nhạt nói.

“Ý của ngươi là, ngươi không cách nào khống chế hậu duệ mình?”

Lý Vân cau mày nói: “Từ trên lý thuyết, đây là không thể nào.”

Hồng gia lắc đầu:

“Lý luận thứ cho tới bây giờ đều là không được. Nếu mà không phải lý luận, ta cũng sẽ không sợ hãi. Ta không muốn hại người, dù mạnh cũng không được hút máu. Nhưng bọn hắn không hiểu ý của ta. Chỉ có khả năng, đó chính là bọn họ bị người khác khống chế. Tuy rằng nghe có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng sự thực chính là như vậy.”

Lý Vân suy nghĩ một chút, cảm thấy Hồng gia không cần thiết nói dối. Hắn dùng thân phận huyết tộc thủy tổ Cain, căn bản không cần phải đi nói láo.

Hắn chân mày cau lại, trên thế giới này chẳng lẽ còn có cái lực lượng gì có thể khống chế huyết tộc hậu duệ?

“La Sát!”

Hồng gia dường như đoán được Lý Vân đang suy nghĩ gì, cho ra một cái đáp án tham khảo.

Lý Vân lắc đầu: “Có chứng cứ sao?”

Hồng gia mỉm cười, nói: “Nếu có chứng cứ, ta liền không trốn như bây giờ. Trên thực tế, ta cũng không sợ chùa Bạch Mã, ta chỉ là không muốn bị người lợi dụng, không duyên vô cớ cùng chùa Bạch Mã kết thù kết oán. Ngươi biết, ta chỉ muốn trị liệu bệnh kính của mình...”

“Ta tin tưởng ngươi!”

Lý Vân gật đầu: “Ngươi không cần thiết nói dối ta.”

“Cảm ơn!” Hồng gia nhìn hắn, tự tiểu phi tiểu: “Yến Từ tạm thời trước hết ở cùng ngươi... Ta đi tìm chân tướng.”

“Mười ba thị tộc mới ở đâu?” Lý Vân hỏi.

“Đây cũng là đáp án ta muốn biết!”

Hồng gia trầm giọng nói: “Ta sẽ mau chóng tìm được bọn họ, ta cũng không muốn những tên kia lấy tên ta đi làm chuyện xấu. Tựa như ngươi nói, ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết.”

“Lý Vân, đừng quá tin tưởng chùa Bạch Mã.”

Hồng gia đứng dậy, khá có thâm ý cười cười:

“Làm gì cũng nên lưu lại ba phần sống... Đừng quá ngu quá ngây thơ.”

“Có ý tứ gì?” Lý Vân hỏi.

“Tự mình ngộ đi.” Hồng gia lưu lại những lời này, liền dự định từ cửa chính đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Lý Vân cảm giác mình hẳn nên cho Hồng gia thứ gì đó:

“Đây là trân tỷ tí mĩ chế ra, tuy rằng không có khả năng hoàn toàn chữa trị cho ngươi hết bệnh, nhưng lại có thể hóa giải một chút. Ngươi cầm đi...”

Lý Vân có nguyên tắc muốn ngựa chạy phải cho nó ăn cỏ.

Quả nhiên, Hồng gia nghe vậy dừng bước, tiếp nhận hộp gỗ vuông, nói một tiếng cảm ơn.

...

Vốn tưởng rằng tìm được Hồng gia, tất cả chân tướng liền rõ ràng. Thế nhưng hôm nay xem ra, sự tình xa không phải đơn giản như vậy. Lý Vân cảm giác huyết Thái Dương có chút mơ hồ đau nhức.

Ngay vào lúc này, Yến Từ đẩy cửa vào. Nàng đi tới bên người Lý Vân ngồi xuống, một hồi thật lâu mới hỏi: “Hồng gia đã tới...”

“Ngươi biết!” Lý Vân hỏi.

“Ừ!” Yến Từ nói:

“Ta cảm ứng được hơi thở của hắn, tình huống thế nào? hạ lạc Mười ba thị tộc nghe được sao? Hắn với ngươi nói như thế nào.”

Lý Vân đưa tay xoa xoa huyết Thái Dương, lo lắng mà nói:

“Hồng gia nói hắn bị người mưu hại, mười ba thị tộc mới đã thoát khỏi khống chế của hắn.”

“Ta xoa bóp cho ngươi.” Yến Từ đem thân thể sùnn đến. Vươn tay ra, nhẹ đặt cẩn thận đem hai tay mềm mại ấm áp đặt ở đầu Lý Vân, chậm rãi xoa bóp:

“Tới cùng là chuyện gì xảy ra?”

Lý Vân nhắm hai mắt, hưởng thụ cảm giác thoải mái giác, hưởng thụ ngón tay Yến Từ chạm đến, vô ý thức trong thở dài một cái:

“Hồng gia cũng nói không rõ tới cùng là chuyện gì xảy ra? Nói chung thế cục rất phức tạp, rất phiền phức.”

“Không cần nghĩ nhiều.” Yến Từ ôn nhu quyến rũ:

“Ngươi cũng không phải cứu thế chủ, hà tất đi suy nghĩ nhiều chuyện tình như vậy, trời sắp xuống cũng không cần ngươi quản.”

Lý Vân cười nói: “Cũng là...”

Ngừng một chút, Lý Vân hỏi: “Ngươi có tính toán gì không? Tiếp tục đi theo Hồng gia? Hay định làm thế nào?”

Yến Từ đang ở xoa bóp huyết thái dương Lý Vân thì ngừng lại, một lát sau mới yếu ớt nói: “Mệnh ta khổ không phải do ta quyết định...”

“Ngươi sai rồi, mặc dù là người thường, cũng muốn bản tay mình khống chế vận mạng của mình. Huống chi là ngươi....”

Lý Vân lặng lẽ nói, hai mắt hơi nhắm lại, thần tình đang lúc hưởng thụ đến cực điểm.

Yến Từ lại lần nữa khẽ cắn môi dưới, trong con ngươi ánh sáng nhu hòa vừa chuyển nói:

“Là ngươi đã cứu ta, ta muốn cùng ngươi...”

“Câu dẫn ta, sau đó làm cho trăn tỵ thương tâm, chuyển đầu Hồng gia ôm ấp?” Lý Vân mở hai mắt ra, hơi nghiêng đầu, tràn đầy vẻ hí ngược.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Đừng cùng ma nữ đi lại gần quá

"Ngươi cứ nói đi?" Yến Từ lớn mật lại quật cường mở to hai mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, không biết trầm mặc bao lâu, nàng nhìn Lý Vân, chậm rãi đem thân thể đi qua, dựa ở trên vai Lý Vân, ngón tay liên tục xoa bóp đối phương, trong miệng nhẹ giọng nói:

"Những chuyện trước kia đều qua đi. lần này ngươi cứu ta, ta là thật tâm muốn cùng ngươi. Dù bụng trà rót nước..." Nói, cả người nàng cũng nhào đến.

Lý Vân cho rằng đối phương là muốn sắc dụ mình, hít sâu một hơi trấn định một chút tâm thần, quay đầu mỉm cười nói: "Dự định hoàn lương..."

"Người ta cho tới bây giờ đều là đàng hoàng!"

Yến Từ trên mặt không có gì biểu tình.

Lý Vân bộc phát hiếu kỳ, hắn suy nghĩ một chút sau đó cau mày hỏi:

"Ngươi theo Hồng gia rất lâu rồi đi?"

Yến Từ nhú mày, thờ dãi nói:

"Là rất lâu rồi, nhưng giữa chúng ta không có gì...."

"Không phải đâu!" Lý Vân mỉm cười nói: "Ta đã từng thấy qua, hắn đối với ngươi..."

Yến Từ dường như không muốn nói chuyện này, chỉ là cúi đầu nhẹ giọng nói:

"Sự tình trước kia đều qua đi... Từ khi Hồng gia dự định đem ta cho ngươi, liền không còn chạm qua ta. Huống hồ, ta thực sự là hoàn bích chi thân, không tin ngươi bây giờ có thể nghiệm chứng..."

"Không cần!" Lý Vân nói: "Ta nhưng không qua nổi sắc dụ."

"Dùng sắc gấp gờ, tất không có khả năng lâu dài!"

Yến Từ nói:

"Hôm nay không giống ngày xưa, Hồng gia đã thả cho ta tự do. Hơn nữa nhiệm vụ trước cũng hủy bỏ. Ta tự vẫn còn không có thấp hèn như vậy. Ngươi yên tâm đi, sắc dụ với chuyện của ngươi, ta tuyệt đối sẽ không làm tiếp."

Đến nơi đây, Yến Từ nghiêm túc nói: "Ngươi liền coi ta là nha đầu của ngươi đi..."

Ngừng một chút, Yến Từ đột nhiên hỏi:

"Ta hỏi ngươi, ngươi dẫn ta đi ra, nhưng là vì thấy Hồng gia? Hiện tại mục đích của ngươi đạt được. Là không muốn tiếp tục thu lưu ta?"

Lý Vân ngồi ở bên người Yến Từ, người hương vị nhàn nhạt, không biết sao. Trước rất tốt nhưng lúc này không biết nên nói như thế nào? Trước hắn đích xác thành phần lợi dụng chiếm đa số. Thế nhưng lúc này, hắn lại cảm thấy Yến Từ thật có chút thương cảm. Hắn tĩnh tọa một hồi, chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi vẫn lưu lại đi..."

Không ngờ liền vào lúc này, Yến Từ cũng đồng thời mở miệng nói: "Còn muốn xoa bóp sao?"

"Ừ!" Lý Vân nhàn nhạt gật đầu.

"Tốt." Yến Từ trả lời hơi chút mừng rỡ. Nàng bây giờ xác thực không có nơi dừng chân. Nhất là sự kiện huyết tộc, làm loạn tất cả kế hoạch. Bây giờ có thể ở tại chỗ này, thật là không tệ.

Sau đó, Yến Tử tiếp tục xoa bóp. Lý Vân cũng không nói thêm gì nữa.

...

Lý Vân nói cho Hồ ly tinh Yến Tử còn ở lại một đoạn thời gian, nàng trong nhất thời cũng có chút không vui. Bất quá, nàng cũng không nói gì. Nữ nhân thông minh hiểu được lúc nào nên nói cái gì nói, lúc nào không nên nói.

"Người là tính toán gì?"

Vương Trần Trần xem Yến Tử không có mặt, liền kéo Lý Vân vào phòng ngủ, thấp giọng hỏi:

"Người dù sao vẫn không để nàng ở đây đi, sợ là không tiện cho lắm?"

Vương Trần Trần bộ hương nhưng đen tuyền, loại quần áo bó sát này đặc biệt tôn vóc người nữ nhân, vòng eo tinh tế, cái mông đỉnh kiêu. Thật sự là gọi cảm quyến rũ. Nhìn Vương Trần Trần xung quanh tản ra mị hoặc mê người, Lý Vân nào có tâm tư đi giải thích cái gì. Đưa tay ôm vòng eo nàng mềm mại tràn ngập co dãn, Lý Vân cánh tay từ từ trượt đến ngực của nàng, lại dò vào y phục của nàng.

Lý Vân nghiêm mặt nói: "Ha hả, co dãn càng ngày càng chắc..."

Hồ ly tinh trên mặt nhất thời liền dính một tầng hồng, hơi thở dốc nói:

"Ban ngày, đừng như vậy..."

Lý Vân dừng ở hai tròng mắt quyến rũ say lòng người, cũng không dừng tay, trái lại càng tăng tiết tấu.

"Người thật là xấu!" Vương Trần Trần hờn dỗi một tiếng, trong lòng lại nổi lên cảm giác, thân thể nhịn không được ở trong lòng Lý Vân giãy dụa.

Cuối cùng, nàng khó thoát khỏi nam nhân khiêu khích, cánh tay khuất thân về phía sau. Quần quít lấy cái cổ Lý Vân, động thân hôn tới.

Trải qua hôn môi, Lý Vân xoay người đem Vương Trần Trần đặt ở dưới thân, đem quần áo nàng trên thân đều vứt xuống, đem toàn bộ thân thể ôm sát vào trong ngực, bừa bãi vỗ về chơi đùa.

Lý Vân đang lúc vui đầu đến ngọn núi cao vót mềm mại, môi áp vào nụ hoa khê hôn nhẹ, Vương Trần Trần thở hồng hển, bộ ngực càng đỉnh càng cao, ôm sát cổ Lý Vân, hận không thể cùng hắn dung hợp.

Bất quá Hồ ly tinh dường như không tập quán ban ngày làm việc này, đặc biệt thời điểm nắng sáng rất mạnh. Chỉ là lúc này Lý Vân có chút cấp bách, nàng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt hưởng thụ. Huống hồ lúc này nàng xác thực động tình. thời điểm Lý Vân hạ thân cứng rắn thẳng tiến, nữ nhân hạ thân một mảnh ướt át, cảm giác thật sự thư sướng...

Ánh nắng ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng. Song bên trong thom ngát, dục tiên dục tử.

Sau cùng Lý Vân Vương Trần Trần ôm nhau mà ngồi, vành tai và tóc mai chạm vào nhau. Lo lắng lát nữa còn có bệnh nhân đến khám, Vương Trần Trần liền đứng dậy mặc quần áo, trước có chút điên cuồng, thân thể mềm mại vô lực. Hờn dỗi giận tái đi mà tròn mắt nhìn chằm chằm Lý Vân: "Nhìn người làm chuyện tốt, ta làm sao bây giờ?"

Lý Vân cười cười: "Ta tới giúp người..." Hai người lập tức quần quít tiếp. Lát sau, ở dưới sự trợ giúp yêu lực Lý Vân, Hồ ly tinh khôi phục tinh thần.

Lúc gần đi, nàng làm nũng nói:

"Không được người cùng Ma Nữ đi lại gần quá..."

"Ha hả!" Lý Vân cười cười, không nói gì.

...

Lữ Tuấn là người rất thần kỳ. Không biết tại sao, trong khoảng thời gian này, hắn bắt đầu quan tâm Lý Vân. Đầu tiên là đi chùa Bạch mã cùng Trí Hoàng hòa thượng nói chuyện với nhau một phen. Sau đó hắn lại tìm Hồng gia.

Đứng ra Hồng gia cùng Lữ Tuấn coi như là người quen. Trước đây Lữ Tuấn một mực ở quán bar Tiền Quỳ uống rượu, săn gái đẹp. Đối với lần này, Hồng gia thể nhưng rất rõ ràng. Bất quá hai người đều không có nói qua, cũng không có có bất kỳ giao lưu. Mặc dù là gặp mặt, cũng là gật đầu mỉm cười mà qua.

Lữ Tuấn đến đây tìm Hồng gia, lý do cùng hắn đi tìm hòa thượng nhất trí. Cũng là vì tốt Lý Vân.

Nghe rõ ý đồ đến, Hồng gia khẽ mỉm cười nói:

"Người cùng hắn là quan hệ như thế nào, vì sao đối với chuyện của hắn thương tâm như vậy? Ta vốn tưởng rằng người nhàn nhã đã hạc, sẽ không hỏi

đến thế sự."

Lữ Tuấn thở dài nói: "Ta cũng không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến trình độ như thế, chuyện của ngươi ta biết một chút. Lần này ngươi thật sự bị người hãm hại."

Lữ Tuấn nhắm mắt, trên mặt dâng lên một cỗ thần tình tiếc hận, một lát sau đó lo lắng nói:

"Ta tiếc hận không phải chuyện này, chẳng qua là cảm thấy đại nạn buông xuống, ta ngươi đều không thể không đếm xỉa đến, ta thanh nhàn từ nay về sau không còn nữa."

Lữ Tuấn mở mắt, trong con ngươi đã bình thường thanh minh, mỉm cười nói:

"Như vậy cũng tốt."

Hồng gia mỉm cười nói: "Tuy rằng ngươi che giấu, nhưng ta vẫn biết, trên người ngươi luôn có sát khí toả ra. Ngươi hẳn là yêu thích giết chóc? Đại loạn buông xuống, đối với kiểu như ngươi, đích thật là chuyện tốt."

Lữ Tuấn mỉm cười không nói gì: "Ta ngược lại tình nguyện mỗi ngày ở trong bar của ngươi uống rượu, săn gái đẹp..."

Hồng gia mỉm cười nói: "Ngươi là người tài, vì sao phải lãng phí mình, kỳ thực ngươi hoàn toàn có thể mỗi ngày lăn lộn cùng xử nữ."

Lữ Tuấn thản nhiên nói: "Mỗi người mỗi khác, ta cũng vậy..."

Ngừng một chút, Lữ Tuấn cười nói:

"Trở lại chuyện chính, ta mặc kệ ngươi cùng bọn La Sát có giao tiếp cái gì. Nói chung ngươi nhớ kỹ cho ta, không được thương tổn Lý Vân. Bằng không ta thứ nhất không đáp ứng."

Hồng gia cười nói: "Ngươi không cần phải nói, Lý Vân cũng là một nhân vật hung ác, ta vô ý cùng hắn là địch. Ta cuộc đời này ta chỉ có tâm nguyện chữa hết dị bệnh."

"Hắn cho ngươi phương thuốc?" Lữ Tuấn đột nhiên hỏi.

"Ừ!" Hồng gia cười nói:

"Tiểu tử kia rất tinh khôn, cho toa thuốc cũng không triệt để. Bất quá còn hơn không có..."

"Ngươi giải quyết cho tốt!" Lữ Tuấn mỉm cười, liền biến mất không thấy.

Hồng gia cười cười, làm như tự nói:

"Lý Vân a Lý Vân, ngươi thực sự là tốt số, ngay cả vị này đều đối với ngươi ưu ái có thừa."

Kỳ thực Hồng gia đối với thân phận Lữ Tuấn đã đoán được. Người ta không nói, chính hắn cũng không nhiều chuyện.

...

Cùng ngày ban đêm, Hồng gia liền tìm Lý Vân. Đồng thời báo cho hắn tin tức tìm kiếm mười ba thị tộc. Lý Vân một bên suy tính vừa nói: "Chiếu ý tứ của ngươi, bọn họ còn ở tỉnh thành."

Hồng gia nghiêng người, khẳng định nói:

"Đúng vậy... Mặc dù đối phương cắt đứt huyết mạch liên kết của ta với bọn hắn, nhưng ta có thể cảm giác được sự tồn tại của bọn họ. Chỉ là không xác định vị trí chính xác thôi."

Lý Vân tiếp tục nói: "Đến tột cùng là ai làm? Ngươi sẽ không bỏ qua đi?"

Hồng gia lạnh lùng nói: "Yên tâm. Chuyện lần này đối với ta mà nói chính là một sỉ nhục, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, ta nhất định sẽ tìm về mặt mũi."

Lý Vân cười híp mắt nói: "Đối phương là ai?"

Hồng gia có chút buồn bực: "Không có khả năng xác định."

Lý Vân cau mày, thở dài nói: "Xem ngươi thủy tổ huyết tộc này, cũng không mạnh như trước."

Hồng gia tỉnh táo phân tích nói: "Không chỉ có ta, hầu như tất cả Viễn Cổ huyết mạch đều bị ảnh hưởng."

Lý Vân lại nhún nhún vai, nói: "Khả năng đối phương là La Sát nhiều không?"

Hồng gia lạnh lùng nói: "Mặc kệ đối phương là ai, chuyện lần này ta sẽ không bỏ qua. Ta sẽ cho hắn trả giá thật lớn."

Lý Vân cười khổ, biết hắn là tỏ thái độ, nhưng nghe nội dung trong đó cũng chẳng có gì. Bất quá ngẫm lại cũng là, Hồng gia thật rất ủy khuất. Đường huyết tộc thủy tổ, cứ như vậy bị người hãm hại, thật sự là mất mặt.

"Lý Vân, kỳ thực chuyện này ngươi phải xuất đầu."

Hồng gia nói: "Chùa Bạch Mã hơn phân nửa không trông cậy được. Hơn nữa đối phương nếu như là La Sát, ngươi tham gia chính là bất hảo."

Lý Vân nghe được, Hồng gia đối với năng lực của mình thập phần tin tưởng, vùng xung quanh lòng mày phát chặt. Tuy rằng hắn cũng có lòng tin cùng La Sát đầu. Thế nhưng trên tay đối phương có thần binh Phệ Hồn. Vẫn có chút nguy hiểm a.

"Việc cấp bách là tìm đến mười ba thị tộc!" Lý Vân nói.

"Ta sẽ tiếp tục truy xét." Hồng gia rất đậm mặt nói.

Lý Vân lo nghĩ, cười nói:

"Ta chờ tin tức tốt của ngươi. Được rồi, cái toa thuốc kia ngươi cần đúng hạn uống thuốc, tuy rằng không có khả năng khỏi hẳn, nhưng cũng có chút tác dụng."

"Ta biết." Hồng gia nói.

Hồng gia đi rồi, Lý Vân lại nằm trên giường, hắn một chút cũng không lo lắng, dùng bản lĩnh Hồng gia tìm được hậu duệ mình, hắn không phải là vấn đề lớn lao gì.

Sau đó thì ngủ say mất, hắn mơ một giấc mơ rất ngọt ngào. Mơ thấy mình trái ôm phải ấp, hưởng hết tề nhân chi phúc.

...

Không thể không nói, Hồng gia coi như không tệ. Ba ngày sau, hắn truyền đến tin tức tốt. Đã tìm được nơi mười ba thị tộc tụ hội.

Mất thấy sắp đi học, Lý Vân dự định tăng thêm tinh thần để đối phó chuyện này, còn phải nói với trường học một tiếng. Dù là cuối kỳ, nhưng vẫn muốn trước sau vẹn toàn.

Căn cứ tình báo Hồng gia, mười ba thị tộc tụ hội ở vùng ngoại ô một biệt thự tư nhân. Cách tỉnh thành khoảng mười phút đi xe.

Lý Vân đợi trời tối chặn một chiếc taxi, nói cho tài xế địa điểm căn biệt thự kia. Liền lái xe đưa hắn đi qua.

Lý Vân xuống xe, nhìn thấy biệt thự trước mặt, không khỏi thở dài. Bọn người kia đích xác biết hưởng thụ. Biệt thự sang trọng to lớn như vậy, không biết tốn hết bao nhiêu tiền a.

Đúng lúc này, trên bầu trời bay qua vài con dơi. Chúng nó ở biệt thự bầu trời xoay quanh một lúc, từ cửa sổ bay vào. Lý Vân trong lòng vui một chút, cuối cùng là tìm đúng địa phương.

Ngay thời điểm hắn dự định lên vào tìm tòi, trên bầu trời lần thứ hai phi tới một đôi con dơi, như trước tiến vào cái cửa sổ kia. Như vậy, mười phút sau, Lý Vân tính toán một chút, tổng cộng có ba mươi hai con dơi bay vào biệt thự. Hắn nhất thời yên tĩnh suy nghĩ, lúc này mới bao lâu, tỉnh thành đã có không ít huyết tộc vậy.

Sau khi lên vào, Lý Vân phát hiện biệt thự trong đại sảnh có ánh đèn, bất quá người cũng không ít. Trong bóng tối Lý Vân ưu nhã ngồi trên ghế sa lon, ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, chiếu vào trên người hắn, hắn thư giãn một chút. Lúc này, hắn mới phát hiện đối diện với hắn cũng có một lão đầu. Lão nhân kia thích ý hưởng thụ tắm rửa ánh trăng, duỗi người một cái, đem ly rượu đỏ trước mặt nhoáng lên, để sát vào mũi ngửi thật sâu một cái: "Hảo tửu!"

Lý Vân phát hiện trước mặt mình cũng có rượu đỏ, tỉ mỉ kiểm tra một chút, xác định không phải máu, cũng hé miệng uống một ngụm. Vị không sai, đích thật là hảo tửu.

"Hảo tửu a!" Lý Vân tán thưởng.

Lão đầu nhìn Lý Vân, cười cười:

"Tiểu tử, mới tới? Ngươi là hậu duệ của ai. Chúng ta có chỗ tốt này, chính là sống lâu một chút, có ít thứ liền sẽ biết nhiều hơn. Đây chính là hảo tửu a..."

"Trường sinh bất lão thực sự được không?"

Lý Vân biết lão đầu đem mình làm thành huyết tộc liền cười hỏi một câu. Lão đầu trong mắt hiện lên vẻ cô đơn, rất nhanh lại khôi phục thần thái, đột nhiên nghiêm túc hỏi Lý Vân:

"Thanh niên, vấn đề như vậy không trước mặt đồng loại nhắc tới...."

Lý Vân kinh ngạc, lão đầu không đợi hắn trả lời tiếp tục nói:

"Vì huyết tộc chúng ta mà nói, là một điều cấm kỵ..."

"Người từ nước ngoài trở về?" Lý Vân luôn cảm thấy lão đầu giống như là Hoa kiều.

Lão đầu uống một ngụm rượu, nhìn Lý Vân nói:

"Đúng vậy, ta từ thời kì dân quốc xa xứ đi nước Mỹ học, sau lại bị một cái huyết tộc công tước ban phép màu, liền có vô tận sinh mệnh. Gần nhất hải ngoại có tin quốc nội tái hiện mười ba thị tộc tổ tiên, chúng ta tới xem một chút. Kết quả thật có chuyện này... Có người nói đêm nay mười ba thị tộc tổ tiên sẽ lộ mặt..."

Lão đầu đột nhiên kích động: "thời đại Huyết tộc quang minh muốn tái xuất a..."

Lão đầu ánh mắt cuồng nhiệt dần tĩnh lại, hắn nhìn chằm chằm Lý Vân nói: "Tiểu tử, biểu hiện tốt một chút đi, nếu mà ngươi có thể được mười ba thị tộc tổ tiên tán thành, được ban ân huyết tổ, ngươi vô cùng có khả năng trở thành thân vương cấp bậc huyết tộc."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Hắc ám khí tức

Lý Vân hỏi:

"Người xác định đã gặp mười ba thị tộc tổ tiên?"

"Đương nhiên!"

Lão đầu cười nói: "Chuyện này thiên chân vạn xác, đêm nay sẽ có hơn một trăm vị huyết tộc xuất hiện ở nơi này...."

"Xin hỏi lão bá, người cấp bậc gì?" Lý Vân tùy ý hỏi.

"Nam tước!" Lão đầu sắc mặt đỏ bừng, nói:

"Ai, ta tư chất không tốt, cho nên sau khi thức tỉnh đến nay cũng không thể đột phá. Cơ hội duy nhất ở trước mắt. Chỉ cần ta có được đến huyết tổ, liền có thể đột phá thành thân vương. Thanh niên chúc phúc ta đi..."

Lý Vân âm thầm cười, trách không được ngay cả mình đều không nhận ra, thì ra là huyết tộc cấp thấp nhất Nam tước. Không thể không nói, hắn hôm nay vận khí không tệ.

Thời gian về sau Lý Vân cùng lão đầu nói chuyện phiếm. Trò chuyện về thân thể của hắn, tình huống huyết tộc phương tây. Mãi cho đến mười hai giờ đêm, đèn trong phòng đột nhiên sáng. Lão đầu hiển nhiên có chút không quen. Dưới ánh đèn, sắc mặt của hắn nhìn hơi tái nhợt. Rất giống tử thi.

"Mười ba thị tộc tổ tiên muốn hiện thân!"

Bởi vì kích động, thanh âm của lão đang run rẩy.

Dưới ánh trăng, vài cái bóng người bay nhanh tiến vào biệt thự.

Lý Vân nhún nhún vai, thấp giọng thầm nói: "Bọn người kia còn ra vẻ."

"Làm càn!" Lão đầu trầm quát:

"Không được vô lễ!"

Lý Vân khẽ cười một tiếng, không nói gì. Hắn đứng dậy. Đi tới sân thượng định gọi điện thoại cho hòa thượng đến đập bãi, bắt người. Ai có thể nghĩ, điện thoại tín hiệu bị che giấu. Bất đắc dĩ, Lý Vân không thể làm gì khác hơn là quyết tâm đơn độc.

Lúc này, càng ngày càng nhiều dơi bay vào biệt thự.

Xem tình huống chung quanh, Lý Vân cảm thấy tự tin. Không sai biệt lắm nên ra sân. Hắn từ trong đám người chen vào, đi thẳng tới phía trước. Trong

lúc này, một số huyết tộc cấp bậc cao rõ ràng ngửi ra trên người hắn không có mùi vị huyết tộc.

Lý Văn cũng hào phóng đi tới, cũng không để ý tới huyết tộc này nghi hoặc.

"Các vị, tốt!" Lý Văn khẽ cười một tiếng. Yêu lực cường đại từ quanh thân tỏa ra, phảng phất như biển gầm hướng bốn phía tán đi, uy thế kinh người. Một chút huyết tộc cấp bậc thấp lúc này liền phủ phục trên mặt đất thần phục uy thế cường đại.

"Người là ai? Thật to gan?"

Dẫn đầu là một trung niên nam tử. Quát lạnh một tiếng. Lại tỉ mỉ nhìn hắn rồi thất thanh:

"Là người? Lý Văn."

"Không sai, chính là gia gia nhà người!"

Lý Văn ngạo nghễ nói:

"Các người những thứ phế vật này. Ta tìm thật khó a. Tiểu tử người trước kia là đại quản lý của quán bar Tiền Quý đi? Không sai a, hiện tại đều đi theo huyết tộc mười ba thị tộc tổ tiên? Nhưng các người lại quên mất nguồn gốc, ngay cả tổ tiên Cain cũng phản bội, thật sự là đáng chết."

"Giết hắn!" Người nọ quát lạnh một tiếng, nhất thời, chung quanh hắn huyết tộc cùng nhau hướng Lý Văn động thủ. Lý Văn không né không tránh, dùng yêu lực phòng ngự.

Một trận ba động hiện lên sau đó, Lý Văn phòng ngự bị mười ba huyết tộc hợp lực một kích, thế nhưng lực lượng đánh vào bị cản trở hoá thành mảnh nhỏ. Toàn bộ biệt thự đều bị một kích này chấn đặc lay động.

Những huyết tộc này vội vàng hóa doi trên bầu trời không ngừng bay múa.

Mất thấy uy lực Lý Văn như vậy, mười ba huyết tộc nhất thời liền trở nên tuyệt, đối thủ cường đại đến không thể chiến thắng, lực lượng để cho bọn họ cảm giác được tuyệt vọng.

Trên lý thuyết, bọn người huyết tộc, vốn không nên e ngại Lý Văn. Chỉ tiếc, lực lượng của bọn họ mới kích phát không được như trước. Dưới tình huống như vậy, thật sự là rất khó đối phó Lý Văn.

Nguyên bản bọn họ chọn ngày hôm nay tụ hội, chính là muốn từ chọn ra huyết tộc tinh thuần để bồi dưỡng, để mau chóng kích hoạt lực lượng huyết mạch trong người. Ai có thể nghĩ, cư nhiên gặp Lý Văn tên sát tinh này.

"Mọi người cùng nhau tiến lên!"

Người nọ vung tay lên, xung quanh mười mấy tên huyết tộc nhất thời liền thét lên vọt tới. Đồng thời, mười ba huyết tộc cũng xung phong vọt tới.

Bất giác phải bắt vua trước, Lý Văn dùng thân pháp linh hoạt nhanh chóng né qua đám huyết tộc. Mục tiêu đúng là mười ba người dẫn đầu huyết tộc, một quyền đánh vào trên người hắn, người nọ nhất thời phun ra một búng máu, thân thể bị đánh bay vài thước. Lý Văn đuổi theo một quyền đem ngực của hắn đánh xuyên qua, nắm tay từ sau lưng thẩu đi ra, người nọ kêu thảm cũng không có liền chết.

Nhìn đồng bạn chết thảm, chung quanh huyết tộc lẫn trốn đã bị trấn trụ.

Lý Văn cũng không để ý, hắn thấy huyết tộc đều đáng chết. Cho nên xuất thủ không hề thương hại. Tể xuất Bồ Đề Nhận, Lý Văn ở bên trong biệt thự bắt đầu tàn sát, huyết tộc không ngừng chết thảm. Ngay cả mười ba huyết tộc lúc này cũng đã chết mười vị. Chỉ còn lại có ba người còn kéo dài hơi tàn. Bất quá Lý Văn đã nghĩ chém tận giết tuyệt. Một cái cũng không muốn buông tha.

Thắng lợi sắp tới. Đột nhiên, một trận khí thế tuyệt mạnh đột nhiên từ không trung truyền đến, khí thế bàng bạc đầy rẫy ở bốn phía. So với khí thế của mười ba huyết tộc mà so sánh chính là trò đùa.

Trong khoảnh khắc, hầu như tất cả Hấp Huyết Quý đều bị cỗ khí thế này ngăn chặn không dám nhúc nhích, ngay cả ba tên thị tộc trong đám người còn sống của không dám nhúc nhích, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn bầu trời. Lý Văn không giữ lại chút lực lượng nào của mình tán ra, khí thế tuyệt mạnh lan ra, cùng lực lượng giữa không trung đối kháng.

Đây là một cỗ hắc ám lực lượng cường đại, cùng huyết tộc lực lượng không giống nhau.

"Bọn chuột nhất phương nào, nếu tới, vì sao còn không hiện thân?"

Lý Văn nhìn ra cửa sổ khẽ quát một tiếng, tay nắm chặt Bồ Đề Nhận. Hắn đang suy nghĩ, người tới có phải hay không là La Sát.

Vừa mới nói xong, một đạo huyền quang liền trốn vào phòng khách biệt thự. Chung quanh hắc ám khí tức càng nồng đậm lên. Huyền quang ở trước mặt Lý Văn vờn vẹo không ngừng. Cuối cùng hóa thành hình người. Một nam tử chừng hai mươi tuổi cực kì xinh đẹp. Nói hắn mỹ lệ cũng không quá đáng. Anh tuấn, tiêu sái căn bản không cách nào miêu tả tướng mạo hắn. Nam tử khoe miệng nổi lên vẻ tươi cười, nói với Lý Văn:

"Hà tất đuổi tận giết tuyệt, những huyết tộc cũng là người đáng thương... Bán cho ta cái mặt mũi, để cho bọn họ đi..."

"Thà bọn họ?"

Lý Vân khinh thường nói:

"Người nghĩ mình là ai..."

Nam tử xinh đẹp như trước mỉm cười, đối với Lý Vân ngôn từ bất kính không chút phật lòng

"Oh? Người nói, làm sao mới buông tha những hài tử đáng thương này?"

"Đều phải chết!" Lý Vân lạnh giọng nói.

Lời vừa nói ra, bốn phía một mảnh ồ lên, Lý Vân ngạo nghễ độc lập. Nam tử xinh đẹp sắc mặt trầm xuống:

"Người biết mình đang làm cái gì sao? Người cho là người vô địch thiên hạ sao? Người mất trí nhớ, lực lượng của người cũng giảm lớn. Không muốn tổn hại thể diện của Sư phó đệ nhất thiên hạ của người đi."

"Người biết lai lịch của ta?" Lý Vân hỏi.

Nam tử sắc mặt âm trầm, hai đạo lông mi vạm vỡ cùng một chỗ, nguyên bản xem ra hòa ái dễ gần, gương mặt tuấn tú lúc này có vẻ âm trầm kinh khủng:

"Ta không dự định cùng người lôi kéo quan hệ, ta muốn mang đi ba người này, về phần những thứ huyết tộc khác, tùy người thế nào cũng được....."

"Mơ tưởng!" Mười ba huyết tộc huyết mạch truyền thừa từ huyết tộc thủy tổ Cain. Lý Vân tự nhiên sẽ không để cho hắn đơn giản mang đi. Huống hồ người này toàn thân mang theo tà khí. Lý Vân càng cẩn thận.

"Các người đều lên cho ta!"

Nam tử khẽ quát một tiếng, chung quanh huyết tộc tuy rằng sợ cùng Lý Vân giao thủ. Nhưng cũng sợ uy thế nam tử này. Nhất thời, mười mấy tên huyết tộc hướng Lý Vân nhào tới. Lý Vân không tránh không tránh, Bò Đê Nhận nghênh tiếp mà tới, hần cấp tốc chém ra vài đạo. Theo vài tiếng tiếng kêu thảm thiết vang lên, xông lên phía trước là ba gã huyết tộc đã bị xử trảm, ngã rơi xuống đất tuyệt khí.

Nam tử cả người hắc quang lóe lên, một đạo hắc sắc long quyền phong cuốn về phía Lý Vân. Lý Vân vội vàng múa Bò Đê Nhận quanh thân. Hắc sắc long quyền phong đi qua, sức gió cuồng bạo không có khả năng đối với hần sinh ra chút ảnh hưởng.

Nam nhân gật đầu nói:

"Không sai... Thực lực của người đã nằm ngoài dự đoán của ta. Vậy hãy để cho ta nhìn người một chút còn có thể cho ta bao nhiêu kinh ngạc."

Tay phải hần vương lên, một đoàn hắc khí tụ lại, dần dần ngưng kết thành một cái vẻ mặt khô lâu, lập tức cổ tay hần nhẹ nhàng run lên, đầu khô lâu mang một tiếng thét thê lương chói tai hướng Lý Vân đánh tới.

Lý Vân cười nói: "Những thứ giả thần giả quỷ này cũng đem dọa người..."

Lý Vân mặc niệm Bò Đê Tâm Kinh, quanh thân tỏa ra một đạo kim quang. Đầu khô lâu vừa mới nhào tới trước người, Lý Vân trong miệng tụng niệm ra vài tiếng Phạm Âm, đầu khô lâu trong khoảnh khắc hóa thành một đạo khói xanh, phiêu tán trên không trung.

"Xem ra mấy ngày nay tiến bộ người không nhỏ nha." Nam tử thanh âm thâm thâm nói.

Lý Vân gật đầu nói: "Đó là đương nhiên."

"Ta là Lucifer!" Nam tử đột nhiên mở miệng tự giới thiệu:

"Thực lực người bây giờ, có tư cách biết thân phận ta."

"Lucifer?"

Lý Vân hơi kinh hãi. Có người nói, hắn đã từng là thiên sứ xinh đẹp nhất. Trách không được sau khi hần thức tỉnh, lại có dung mạo kinh điển như thế.

Lý Vân đọc thuộc Thánh kinh, đối với Lucifer cũng có biết vài điều, có người nói, hần từng là người đứng kế bên thượng đế, quyền thế lớn nhất thiên sứ. Theo phiên bản "Jehovah", "Khế ước chi thiên sứ", "vua Thiên Quân", "Vạn vật sáng tạo người", "Thượng đế bên thiên sứ vĩ đại nhất" có được một loạt danh tiếng tốt đẹp. Sau vì hần cự tuyệt thần phục thánh tử, Thiên Giới liền có một phần ba thiên sứ phản bội. Ba ngày kịch chiến Thiên Giới đi qua, phản quân Lucifer bị thánh tử đánh tan, cũng bị đánh vào vĩnh kiếp không siêu sinh. Đến tận đây, hần trở thành Đọa Lạc Thiên Sứ.

Nói chung, đây là một nhân vật rất trâu bò.

"Người chính là cái tên Đọa Lạc thiên sứ kia?"

Lý Văn có ý định kích thích Lucifer, ngạo mạn mà nói:

"Người là một tên phản bội đáng xấu hổ, ở trước mặt ta có gì tốt mà ngu bức. Ta hỏi người, người phản bội thượng đế, lại đầu người nào? Sẽ không phải là La Sát đi?"

"Đồ hồn hào!"

Lucifer cả người khí thế càng cao, Lý Văn cũng không tỏ ra yếu kém, uy thế hai người ở trong đại sảnh kích động đập vào, những người khác đều khó có thể đặt chân. Thời điểm hai người đề thăng lực lượng đến đỉnh điểm, cả biệt thự cũng bắt đầu rung động.

"Có bản lĩnh thì đi theo ta..." Lucifer kêu một tiếng bay ra ngoài cửa sổ, Lý Văn thoáng do dự một chút bay theo.

Mọi người vội vã đuổi theo, chỉ thấy trên bầu trời có hai điểm đen nhỏ.

Ngay sau đó, ba vị thị tộc dự định dẫn huyết tộc sống sót còn lại đi khỏi. Chỉ là bọn hắn vừa chuẩn bị, bốn phía biệt thự đã bị một cỗ lực lượng vô hình khống chế.

Trí Hoàng đại sư suất lĩnh chúng tăng chùa Bạch Mã xuất hiện ở trước cửa biệt thự, đem đám huyết tộc còn lại vây trở lại.

"A Di Đà Phật!"

Lão hòa thượng qua cánh cửa nhìn vào máu tanh bên trong, không khỏi thấp giọng tụng một tiếng Phật hiệu. Trong lòng thầm nghĩ, Lý Văn tiểu tử kia, lần này cũng đại khai sát giới. Vẫn là yêu tính khó trừ a. Bất quá nói đi nói lại thì, những Ác Ma này chết chưa hết tội, Lý Văn xử trí như vậy, ngược lại không có sai lầm lớn gì.

"Bắt lại hết!"

Hòa thượng phát tay với chúng tăng nhân, đem những huyết tộc này vây khốn. Hòa thượng không giống với Lý Văn. Mặc dù những huyết tộc này đáng chết, bọn họ cũng sẽ không hạ sát thủ. Nhiều lắm chính là bắt bọn họ, an trí ở chùa Bạch Mã Tề Văn Tháp siêu độ.

Trên thực tế, đối với những huyết tộc này mà nói, tình nguyện bị tại chém chỗ, cũng không muốn đi Tề Văn Tháp chịu tội. Đây chính là sống không bằng chết a.

...

...

Lucifer ở phía trước mang theo Lý Văn chạy ra hơn mười cây số. Đi tới một khe núi không biết tên mới ngừng lại. Lý Văn không nói gì, Bò Đẻ Nhận một đao chém xuống, đao mang màu vàng rất nhanh bay qua. Lucifer không dám chậm trễ, bằng vào thân pháp né tránh. Chỗ lúc trước Lucifer đứng bị chém tan nát, trong khoảnh khắc nổ ra động lớn. Lucifer sắc mặt âm trầm, cả người một trận hắc quang lưu động. Lý Văn một đao này, dường như vượt khỏi dự liệu của hắn. Tâm niệm khẽ động, một cỗ hắc ám khí tức cường đại tuôn ra.

Lý Văn lần thứ hai cảm thụ được lực lượng hắc ám cường đại đối phương, nếu là nói riêng về lực lượng của Cain, Lucifer dường như mạnh hơn hắn một chút.

Lucifer cả người hắc diễm bốc lên, tiện tay chém ra một đao hắc sắc kiếm quang, một kiếm bổ về phía Lý Văn, Lý Văn phi thân tránh thoát, trên mặt đất lưu lại một đạo vết nứt. Lý Văn xoay người cho hắn một đao, Lucifer kiếm quang đưa ngang một cái, dĩ nhiên không tránh không né, dám chịu hắn một đao. Hai người đánh giáp lá cà, bất phân thắng bại.

Cứ như vậy, hai người người tới ta đi. Dĩ nhiên là lực lượng ngang nhau. Lucifer giận dữ, trước đây không lâu Lý Văn trong mắt hắn còn không chịu nổi một kích, hôm nay dĩ nhiên không cách nào đánh bại hắn. Dưới cơn thịnh nộ hắn quyết định thi triển công kích mạnh nhất. Nhất thời, ánh mắt Lucifer bắn ra vô số đạo hắc quang như Địa Ngục Thâm Uyên vậy, mọi thứ trước mặt nó đều không chịu nổi một kích, dễ dàng bị những thứ hắc quang xuyên thủng, trở nên nát bấy.

Lý Văn không dám chậm trễ, đem uy lực Bò Đẻ Nhận đề thăng lớn nhất, hoành đương trước người, cố gắng chống đỡ uy lực công kích cường đại của Lucifer.

Lucifer được ăn cả ngã về không, một tiếng gầm lên, khí thế chung quanh chợt cường đại rồi tăng gấp ba lần. Lý Văn phun ra một ngụm kim huyết, không chịu được một kích kia, cấp tốc lui về sau mấy bước.

Lucifer cười ha ha, thả người đuổi theo. Lý Văn đem Bò Đẻ Nhận chắn tới, lau đi vết máu, miệng đọc chú ngữ, tay trái thi triển Phật ấn, từng đạo kim quang thật nhanh từ ngón tay hắn bay ra, ở chung quanh hắn dựa theo Ngũ Hành trận pháp hàng lâm. Nhất thời, mây đen đầy trời, trong tầng mây lóe quang chớp động, bốn phía cuồng phong quét khỏi.

Lucifer cảm thấy không đúng, thoáng thu liễm thể tiến công, Lý Văn một ngón tay chỉ Lucifer:

"Lucifer, cho ngươi ném thử Phật pháp Ngũ Lô Oanh Đình!"

Vừa nói xong, trên bầu trời liền đánh xuống năm đạo thần lôi, cuộn cuộn bỏ về phía Lucifer, uy thế kinh người.

Ngũ Lô Oanh Đình này là pháp thuật Lý Vân mấy ngày trước từ Bồ Đề Tâm Kinh tìm hiểu, hôm nay vẫn là lần đầu tiên đối địch.

Lucifer quát to một tiếng, toàn lực thôi động lực lượng của chính mình, đạo thần lôi thứ nhất đánh xuống, phòng ngự quanh người hắn kịch liệt chấn động một cái, Lucifer một ngụm máu tươi phun ra. Đạo thần lôi thứ hai đánh xuống, Lucifer liền té quỵ dưới đất. Đạo thần lôi thứ ba đánh xuống, Lucifer mặt hiện vẻ thống khổ. Đạo thứ tư, đệ ngũ đạo thần lôi đánh xuống, phòng ngự Lucifer hoàn toàn bị đánh tan, bất quá cũng ngăn cản được thần lôi. Lúc này, sắc mặt hắn xám trắng quỳ rạp trên mặt đất thở phì phò. Xem ra đã thụ thương. Mà thi triển Ngũ Lô Oanh Đình Lý Vân cũng không dễ chịu. Phương pháp này quá hao tổn lực lượng, hắn hiện tại cũng có chút chật vật như vậy.

Lý Vân nghĩ không ra hắn lại mạnh mẽ như vậy, ở Ngũ Lô Oanh Đình còn có thể sống, cũng không khỏi có chút bội phục.

"Lucifer, chúng ta hoà thù đi."

Lý Vân lạnh nhạt nói: "Mục tiêu của ta là Cain hậu duệ mười ba huyết tộc..."

Đang khi nói, Lý Vân nặng nề bộ pháp bỏ đi. Nói thật, hắn ngược lại muốn giết chết Lucifer trừ hại. Đáng tiếc, lúc này hắn là một điểm nắm chắc cũng không có.

"Chờ một chút!"

Thanh âm trầm thấp phảng phất từ Địa Ngục xa xôi truyền đến, Lý Vân kinh ngạc quay đầu nhìn Lucifer, hắn chậm rãi từ dưới đất bò dậy:

"Ngươi rất mạnh, ta rất bội phục ngươi. Nguyên bản ta cho rằng, ta có thể dễ dàng đánh bại ngươi... Không nghĩ tới, ta phải biến thân mới có thể thắng ngươi."

Lucifer ngửa mặt lên trời huýt dài một tiếng, phía sau vươn một đôi cánh màu đen to lớn.

Lý Vân rất giật mình, kêu to: "Đây mới là chân thân của ngươi ư?"

"Không sai!" Lucifer âm trầm cười nói:

"Từ sau khi thức tỉnh, ngươi là người thứ nhất làm ta hiện ra chân thân..."

Sắc mặt của hắn nanh lại:

"Nếu để ta hiện ra chân thân, như vậy ngươi phải bỏ ra đầy đủ đại giới."

Lý Vân nộ nói:

"Đừng tưởng rằng ngươi biến thân thì ngon... Ngươi nếu không bỏ qua, ta liền tiếp đấu tiếp với ngươi là được..." Chuyện cứ thế này, Lý Vân không có lựa chọn khác. Thoảng do dự một chút, hắn lấy ra đan dược khẩn cấp Cửu Vĩ Hồ cho hắn. Đây là một viên đan dược màu đỏ, Cửu Vĩ Hồ gọi nó làm tiềm lực đan. Tiềm lực đan, danh như ý nghĩa, viên thuốc này có thể ở thời khắc khẩn cấp thôi phát tiềm lực trong cơ thể. Chỉ là viên thuốc này quá mức bá đạo, sử dụng sau đó sẽ có tác dụng phụ rất mạnh. Dùng thể chất Lý Vân mà nói, nếu sử dụng, sẽ mê man ba ngày ba đêm, mới phục hồi như cũ.

Cửu Vĩ Hồ đã từng cản đạn, không phải vạn bất đắc dĩ, viên thuốc này tuyệt đối không có khả năng sử dụng.

Lý Vân nhìn tình cảnh hôm nay, không sử dụng không được.

Nuốt vào tiềm lực đan, quanh thân Lý Vân nhất thời nổi lên một đạo hồng quang. Nguyên bản con ngươi trong suốt lúc này cũng biến thành đỏ bừng. Sát khí quanh thân trong nháy mắt tăng lên rất nhiều.

"Tốt tốt, có chút ý tứ!"

Lucifer thấy đối thủ cường đại mà ủng hộ. Khẽ quát một tiếng, hắn thả người hướng Lý Vân phóng đi, Lý Vân cũng không khiếp sợ. Nhất thời, hai bóng người ở trên trời nhanh chóng xuyên toa, Lucifer mỗi lần đều huy vũ ra một đạo hắc sắc kiếm quang, mỗi một kiếm đều là vô kiên bất tòng. Lý Vân đem đạo thể Bồ Đề Nhận thôi phát tới tận cùng. Cả hai lần thứ hai dây dưa đấu cùng một chỗ, cũng lực lượng ngang nhau. Đột nhiên, một đạo hắc sắc hoá điểm từ quanh thân Lucifer tỏa ra. Lý Vân ngấm cả kinh, đây chính là Địa Ngục Âm Hỏa. Nếu bị đốt, chỉ sợ Nguyên Thân khó giữ được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Âm áp

Tâm niệm khẽ động, Lý Vân vội vàng lui về sau. Lucifer cũng đuổi theo không bỏ. Bất đắc dĩ, Lý Vân mở miệng phun ra một ngụm tiên huyết vào Bò Đê Nhận.

Nhất thời, kim quang đại thịnh, đem Địa Ngục kia Âm Hóa ép xuống. Lucifer tiêu hao vô cùng lực lượng hắc ám dẫn Địa Ngục Âm Hóa nhưng không đưa đến tác dụng mong muốn, lực lượng lại bị tổn hao nhiều. Lý Vân tâm thần đại chấn, gia tăng thể tiến công. Lý Vân một trận mạnh mẽ tấn công tới, Lucifer rốt cục chống đỡ hết nổi, bị Bò Đê Nhận cắt tay phải, máu đen bay tán loạn. Lý Vân trong lòng mừng thầm, đang muốn gia tăng thể tiến công. Đột nhiên Lucifer kia hai cánh xuất động, trong nháy mắt mất đi hình bóng. Ngay thời điểm Lý Vân còn chưa phản ứng kịp, một cỗ lực lượng khổng lồ hiện ra phía sau hắn, nặng nề đánh lên lưng của hắn. Thoáng chốc, lực lượng hắc ám chui vào thân thể hắn, bắt đầu tùy ý mà phá hư kinh mạch trong cơ thể.

Lý Vân phun ra một búng máu quay đầu nhìn lại, gã âm hiểm giả dối Lucifer đã ở phía sau hắn.

Lý Vân trong lòng giận dữ, mắt thấy liền thành công, bây giờ lại bị cái tiểu nhân hèn hạ này dùng tốc độ thủ thắng. Hắn cũng không nghĩ nhiều, nỗ lực đem yêu lực không còn nhiều, thôi động Bò Đê Tâm Kinh, một cỗ đao mang thực chất từ Bò Đê Nhận dâng lên, nhất thời thiên địa biến sắc, đao thể lẫm lẫm không tấn công tới, tốc độ cực nhanh, uyển như thiểm điện. Lucifer vốn tưởng rằng Lý Vân bị mình đánh lên đã nộ mạnh hết đà, lại không nghĩ rằng tiềm lực đan còn có công hiệu trấn áp thương thế. Vì vậy, Lý Vân một đao này, cũng uy lực kinh người. Lucifer khinh địch sơ suất, lúc này cũng khó có thể chống đỡ. Hắn vội vàng vận khởi lực lượng toàn thân nhanh né ra, đao thể đập vào sau lưng hắn, lực lượng khổng lồ đem thân thể hắn đánh bay.

"Chúng ta sẽ còn gặp mặt!" Lưu lại một câu ngoạn thoại, Lucifer dựa thể bỏ chạy.

Lý Vân thu hồi Bò Đê Nhận, thổ huyết trốn ra xa.

...

...

Tháng ba ở tỉnh thành, trận tuyết lần thứ hai rơi xuống. Tuyết ở giữa không trung bay tán loạn, bay là tả mọi nơi trong tỉnh thành. Toàn bộ thế giới một màu trắng xóa, thập phần xinh đẹp.

Đêm khuya, bông tuyết trắng rơi xuống lấp đầy trên đường cái. Lúc này sắc trời mờ mờ, mọi người trên đường cái phát hiện khắp nơi đều rải rác truyền đơn. Vừa nhìn liền quá sợ hãi. Tỉnh thành khắp nơi đều là giấy truyền đơn. Đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống này.

Chùa Bạch Mã cùng chính phủ có liên quan cũng xem qua. nội dung truyền đơn, sau đó phái người quét sạch truyền đơn, đồng thời nghiêm ngặt khống chế nội dung trong truyền đơn..

Bất quá bọn hắn còn đánh giá thấp. Tình huống quá nhiều. Đồng thời cũng đánh giá quá cao thủ đoạn của mình. Sau một giờ, tỉnh thành ai ai đều biết, thế giới này thật sự có Tiên Yêu Thần Ma.

Bất quá, phần lớn nhiều người không tin nội dung trên. Mặc dù có miêu tả kèm theo lời chứng thực, thế nhưng mọi người vẫn nghĩ đây là một cái tà giáo đang truyền bá.

Buổi trưa, trên TV, đài phát thanh tin nhắn ngắn cũng bác bỏ tin đồn. Cũng vậy, đại bộ phận người dân đều tin rằng. Đây là một cái tổ chức tà giáo đang thuyết pháp.

Không có lừa thì sao có khối, chưa hẳn không đúng.

Có người không tin, nhưng luôn có người tin tưởng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí quỷ dị bao phủ ở tỉnh thành.

Thời điểm Lý Vân thấy truyền đơn, đã là xế chiều. Mà hôm nay, cách ngày hắn cùng Lucifer tranh đấu đã qua hơn hai mươi ngày. Trường học cũng phải nhập học. Thương thế của hắn được Cửu Vĩ Hồ dốc lòng chiếu cố, đã khỏi hẳn.

Mười ba thị tộc cùng chi nhánh. Trước may mắn tụ hội còn tồn tại đã bị bắt toàn bộ dẫn về chùa Bạch Mã Tề Văn Tháp, với sinh hoạt cuộc sống không bằng chết.

Bộ môn chính phủ có liên quan lần đầu tiên đối mặt cục diện này, không khỏi có chút khẩn trương, tuy rằng chùa Bạch Mã biện pháp đặc lực, nhưng một bộ phận người dân vẫn kinh hoàng. Mấy ngày gần đây, bầu trời vừa tối đen, mọi người ra cửa ít đi. Ảnh hưởng nghiêm trọng đến tỉnh thành về đêm. Hồng gia Quán bar Tiền Quý đứng mũi chịu sào.

Bởi vì Lucifer xuất hiện, Hồng gia không còn hiềm nghi. Cùng chùa Bạch Mã và chính phủ có liên quan thương lượng, Quán bar Tiền Quý trả lại cho hắn.

Bất quá Yến Tử lại không trở về bên người Hồng gia nữa. Nàng lần nữa cường điệu, mạng của mình là Lý Vân cứu, cho nên muốn ở lại bên người Lý Vân làm trâu làm ngựa báo đáp hắn.

Đối với chuyện này Cửu Vi Hồ tuy rằng không cam lòng, lại không có biểu hiện thái độ cường ngạnh.

Làm một nữ nhân thông minh, nàng hiểu được tiến thoái. Chuyện tình như thế, phải để Lý Vân quyết định.

Lý Vân có suy nghĩ của chính mình. Hắn muốn biết thân phận chân thật của Yến Tử, cho nên hắn thậm chí chấp nhận yêu cầu Yến Tử muốn lưu lại.

Cửu Vi Hồ trong lòng chỉ phê bình kín đáo, nhưng cũng không nói gì. Mọi thứ khác không có ý nghĩa, quan trọng... Lý Vân đã là nam nhân của nàng. Đừng nói là Yến Tử. Coi như là Hải Quỳnh tiên tử trở về thì như thế nào?

...

...

Cùng Lucifer đánh nhau, Lý Vân lần thứ hai cảm nhận được tầm quan trọng tu vi. Mấy ngày nay, tính tình của hắn thu liễm không ít. Phần lớn thời gian, hắn đều tu luyện.

Hôm nay, trong lúc tu luyện. Lại phát hiện Tử Phủ của mình nhiều ra thêm một tên tiểu nhân màu.

Lý Vân có chút không dám tin tưởng, lại dò xét mấy lần mới khẳng định. Hắn một trận mừng như điên, bởi vì cái tiểu nhân màu vàng kia, là Phật Anh trong truyền thuyết. Cũng chính là còn đường tu luyện Bồ Đề Tâm Kinh buộc phải đi qua. Nguyên bản về ghi chép Bồ Đề Tâm Kinh, chỉ có cao tăng có đại đức tính ở dưới cơ duyên tu luyện thành Phật anh. Thế nhưng hắn vạn lần không ngờ, mình là yêu quái, lại tu ra Phật anh.

Lý Vân âm thầm đoán rằng, này cùng mình là cửu thế thiện nhân có liên quan, đồng thời cùng thân phận của mình tất có liên hệ. Vì thế, đối với thân phận của mình, Lý Vân càng thêm tò mò.

Hắn điều tức vài lần, cảm giác yêu lực trong cơ thể xuyên suốt kinh mạch thật nhanh, cảm giác cùng trước kia quả thực không thể so sánh nổi. Trong cơ thể yêu lực cuộn trào mãnh liệt, hơn nữa tốc độ hấp thu thiên địa linh khí đích xác so với trước nhanh hơn nhiều. Thời điểm hút vào thiên địa linh khí, kinh mạch trong cơ thể cũng không có hiện tượng bành trướng.

Lý Vân trong lòng mừng rỡ, tu vi của mình lại được đề cao.

Vui mừng qua đi, trong lòng hắn kỳ quái, lúc nào lại luyện ra Phật Anh? Hắn suy tư một lúc, trong lòng đại khái hiểu. Hắn cùng Lucifer dùng mạng đổi mạng, lúc này mới kích phát tiềm lực trong cơ thể. Minh rồi cuộc nhân họa đắc phúc.

Thật đúng là vận may, Lý Vân âm thầm may mắn. Phật Kinh thành tựu rất khó, quá trình hung hiểm không gì sánh được, một người dưới tình huống bình thường rất khó bảo đảm không xảy ra vấn đề, lúc này sẽ có sư môn trưởng bối ở bên hộ pháp, mà hắn dẫn động lại dễ dàng vượt qua quá trình này, có thể nói chuyện tốt toàn bộ hắn đều hưởng hết.

Nhưng rồi nghĩ đến thế cục trước mắt càng ngày càng rối loạn, ngay cả Địa Lạc Thiên Sư đều xuất hiện, trời biết bước tiếp theo còn có người nào? Trong lúc nhất thời không khỏi lại có chút thương cảm.

Hiện tại để cho hắn nghĩ không ra là, Lucifer cùng La Sát là quan hệ như thế nào? Hắn đang suy nghĩ, hai cái nhân vật phản diện này có thể hay không đã cấu kết ở cùng nhau?

Lý Vân thờ dài một tiếng, che giấu phiền muộn trong lòng, không suy nghĩ thêm nữa. Hắn đem "Bồ Đề Nhận" nặng ra đề luyện một lần, thêm vào thần trí của mình ở bên trong. Kể từ đó, sau này sử dụng Bồ Đề Nhận sẽ gặp càng thêm linh hoạt. Phát huy ra sát thương lớn nhất.

Trong cuộc sống, Lý Vân tiếp tục chuyên tâm tu luyện. Tuy rằng lúc này đại học tinh thành đã mở cửa, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Thế gian hiện nay, thực lực mới là vương đạo.

Lý Vân bóp động pháp quyết Phật ấn, vận khởi Bồ Đề Tâm Kinh, bắt đầu hấp thu thiên địa linh khí, tiến thêm một bước củng cố Phật anh. Cho đến ba ngày sau, hắn mới xuất quan.

Lý Vân cũng không nói cho ai biết mình tu ra Phật Anh. Loại chuyện này, càng ít người càng tốt.

Loại tình huống hôm nay, ngay cả hắn cũng mơ hồ. Minh đến cùng là Phật hay yêu?

...

...

Trường học nhập học đã có mấy ngày, cũng may Hồ ly tinh sớm giúp Lý Vân chuẩn bị tất cả. Tuy rằng tới trễ vài ngày, cũng không có gì đáng ngại.

Trên thực tế năm thứ tư đại học là học kỳ cuối cùng, phần lớn bạn học đều đã liên hệ được nơi công tác. Đi học chỉ xem như góp đủ hồ sơ. Mọi người đến trường học, chủ yếu là cầm bằng tốt nghiệp.

Buổi chiều sau khi tan học, Nhâm Hiểu Nguyệt chủ động hẹn Lý Vân đi uống cà phê. Làm "Bạn trai" Nhâm Hiểu Nguyệt, Lý Vân tự nhiên là nghĩa bất

dung từ, vui vẻ đáp ứng.

"Lý Vân, có đúng hay không đã xảy ra chuyện? Thế nào ngày hôm nay mới đi học?"

Nhâm Hiểu Nguyệt thanh âm rất ôn nhu, sợ mình nói lớn tiếng, sẽ hù dọa Lý Vân. Ở trước mặt Lý Vân, Nhâm Hiểu Nguyệt đã không còn ngây ngô ngượng ngùng như trước, nàng toàn thân lộ ra khí tức thanh xuân, nhìn qua tràn đầy sức sống.

"Cũng không có chuyện gì..."

Lý Vân cười nói:

"Chuyện gì cũng đã giải quyết rồi, từ hôm nay trở đi, ta liền có thể an tâm đi học."

Lời tuy như vậy, chỉ là Lý Vân cũng không rõ ràng lắm, sau này tới cùng còn phiền toái hay không? Có thể, chỉ có nắm La Sát, thì mới dẹp yên được.

"Thật tốt a!" Nhâm Hiểu Nguyệt mừng rỡ nói:

"Cứ như vậy, sau này chúng ta liền có thể mỗi ngày gặp mặt."

"Kỳ thực người cũng có thể đến xem ta a." Lý Vân nói.

Nhâm Hiểu Nguyệt nhìn gương mặt anh tuấn của Lý Vân, ánh mắt sáng lên, lòng không khỏi có chút mê loạn.

Lúc này có hai bạn gái vừa đi đến, liếc mắt liền thấy được Nhâm Hiểu Nguyệt, Lý Vân ngồi ở phía trước cửa sổ. Các nàng cùng Lý Vân, Nhâm Hiểu Nguyệt đều là một lớp. Hơn nữa hai vị bạn học cùng Nhâm Hiểu Nguyệt còn hết sức quen thuộc. Tựa hồ hơi do dự một chút, các nàng hướng bên này đi tới.

Trong đó một vị nữ hài buộc tóc đuôi ngựa cúi đầu ép hỏi Nhâm Hiểu Nguyệt ăn mảnh một mình. Đồng thời hỏi nàng cùng Lý Vân tới cùng là quan hệ như thế nào.

Chờ Nhâm Hiểu Nguyệt đỏ mặt thừa nhận là quan hệ tình lữ. Các nàng nhất thời có chút giật mình. Phải biết rằng, Nhâm Hiểu Nguyệt ở tình đại khái là nhân vật giảng đường cấp hoa hậu, muốn theo đuổi nàng toàn con em nhà giàu, tuổi trẻ tài giỏi đẹp trai không biết có bao nhiêu. Thế nhưng nàng lại cùng người không có tiếng tăm gì, tướng mạo không phải rất xuất chúng. Thật sự là ngoài ý muốn...

Nữ hài buộc tóc đuôi ngựa cười nói:

"Tốt nha Lý Vân, đều nói thỏ không ăn cỏ gần hang... Người thế nhưng xuất thủ không tầm thường a. Thế nào đem Hiểu Nguyệt chúng ta lừa gạt tới tay."

"Đúng vậy, thế nào lừa gạt tới tay, thành thật khai báo!"

Nữ hài mặc áo lông ngắn màu xanh cũng cùng với tư thế hỏi thăm.

Hai cô bé đều là bạn tốt Nhâm Hiểu Nguyệt. Niên kỷ Nhâm Hiểu Nguyệt lớn hơn một chút, tư tưởng, ăn nói cũng thành thục nhiều lắm, Nhâm Hiểu Nguyệt bình thường cũng được các nàng chiều chuộng. Những này Lý Vân đều biết. Cho nên đối với các nàng hỏi, cũng không có bất kỳ chán ghét. Đang muốn trả lời. Nhưng không nghĩ Nhâm Hiểu Nguyệt mở miệng trước:

"Là ta theo đuổi hắn."

Lời này vừa nói ra, hai cô gái nhất thời liền ngây ngẩn cả người. Các nàng dường như khó có thể tưởng tượng, sự tình là như vậy? Lại còn là Nhậm đại tiểu thư chủ động theo đuổi.

Nhâm Hiểu Nguyệt giả hoạt cười:

"Lý Vân hắn là tiềm long ẩn nấp, ta nếu không phải gặp chuyện không may, sợ sẽ không có phần của ta."

"Ha ha!" Lý Vân vội vàng cười nói: "nói đùa thôi, đừng tưởng thật..."

"Ta đã nói rồi!"

Nữ hài thất bím đuôi ngựa vừa cười vừa nói:

"Nhìn thật là ta sợ..... Lý Vân, ta xem a, người nhất định là đối tượng Tiểu Nguyệt giúp đỡ đi... Các người có chuyện gì, chúng ta bữa uống cà phê đi."

Đợi được hai cô bạn học bỏ đi, Nhâm Hiểu Nguyệt tròn to mắt nhìn Lý Vân nói:

"Vì sao nói như vậy a..."

Lý Vân cười khề:

"Ta sợ người uy khuất... Ở trong mắt bạn học người, ta thế nào lại không phải người tốt... Người không sợ các nàng đồn ra ngoài, làm thanh danh của người xấu đi sao."

"Người nói cái gì a!" Nhâm Hiểu Nguyệt bầm miệng, nói:

"Cái gì gọi là bạn học ta a, các nàng cũng là bạn học của người. Hơn nữa, người là hạng người gì ta so với các nàng rõ ràng. Nếu mà không phải người tận lực bảo trì khiêm tốn, người từ lúc nổi danh. Mụ mụ nói với ta, tiền đồ của người bất khả hạn lượng..."

"Không sai a!" Lý Vân nói.

"Cái gì không sai?" Nhâm Hiểu Nguyệt hỏi.

"Chúc mừng người cùng hương di giảng hòa." Lý Vân mỉm cười.

"Vốn ta là không dự định để ý nàng, chỉ là...."

Nhâm Hiểu Nguyệt gương mặt ửng đỏ, quay đầu đi chỗ khác, nhìn Lý Vân, nói chuyện với hắn:

"Nếu không phải nhìn ở mặt mũi của người, ta mới mặc kệ các nàng."

"Ha ha, xem ra chuyện này hương di phải cảm tạ ta a." Lý Vân nói.

Nhâm Hiểu Nguyệt một đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Lý Vân, nói:

"Mụ mụ nói, tương lai ta có thể trở thành giúp đỡ người. Thế nhưng ta muốn theo người học pháp thuật, học võ công, mụ mụ lại nói không cần. Ta thật không biết nàng có ý gì."

Lý Vân sững sốt một chút, tùy tiện nói:

"Nghe mụ mụ người không sai, có thể nàng sớm có sắp xếp. Được rồi, Hiểu Nguyệt, mụ mụ người có hay không nói cho người nghe về chuyện của nàng."

"Chuyện gì?" Nhâm Hiểu Nguyệt truy vấn.

"Đây là..." Lý Vân vội vàng nói sang chuyện khác:

"Chúng ta ra ngoài một chút đi, chuyện tình mụ mụ người, tương lai nàng sẽ nói cho người. Về phần đến tốt cùng là cái gì, kỳ thực ta cũng không rõ lắm."

"A!" Giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho Nhâm Hiểu Nguyệt, trong lời nói Lý Vân có chuyện. Bất quá, nàng thấy Lý Vân không nói, cũng không miễn cưỡng truy vấn.

"Sau này có tính toán gì không?"

Lý Vân đột nhiên hỏi:

"Ba mẹ người hợp lại tỷ lệ thế nào?"

Nhâm Hiểu Nguyệt nghe vậy do dự:

"Ta cũng nói không tốt, hẳn là rất khó. Lý Vân, người vẫn sẽ bồi bạn ta sao?"

Lý Vân gật đầu.

Nhâm Hiểu Nguyệt vui vẻ le lưỡi:

"Nói như vậy, ta an tâm."

...

...

Bên ngoài gió thật to. Tuy rằng khí trời từ từ trở nên ấm áp, thế nhưng tinh thành một năm gió lạnh. Lý Vân nhẹ nhàng nắm tay Nhâm Hiểu Nguyệt nói:

"Lạnh không?"

Nhâm Hiểu Nguyệt đem thân thể dán chặt Lý Vân, cảm nhận được hơi ấm nam nhân:

"Ta một điếm cũng không lạnh."

Khí tức trên người Lý Vân để cho nàng hơi say.

Lý Vân cảm giác thân thể Nhâm Hiểu Nguyệt truyền đến sự co giãn, mềm mại, ấm áp kinh người, khác chế ý niệm kiều diễm trong lòng trong đầu. Hắn không biết thân phận khi trước của nàng, hắn biết mình nhất định phải khắc chế.

Nhâm Hiểu Nguyệt cũng ý thức động tác của hai người vô cùng thân thiết, đỏ mặt, đưa tay lên tiếng nói:

"Lý Vân, ngươi biết chuyện gì? Mụ mụ nói với ta, hắn và ba ba không phải người cùng một thế giới, cho nên không có cách nào hợp lại. Ta không hiểu, những lời này là có ý gì?"

Lý Vân cười cười, cầm tay nàng, chậm rãi bước đi:

"Ta cũng không rõ ràng lắm. Có lẽ là hai người không có tiếng nói chung đi..."

Nhâm Hiểu Nguyệt bất đắc dĩ gật đầu: "Có lẽ là như vậy đi...."

Cứ như vậy, hai người dắt tay bước chậm ở trên đường cái.

Đang lúc hoàng hôn, hai người tay nắm tay. Lý Vân đưa Nhâm Hiểu Nguyệt về tới nơi ở Hàn Di Hương.

Vào cửa, Hàn Di Hương nhìn chăm chăm Nhâm Hiểu Nguyệt:

"Ngươi thực sự thích hắn? Ngươi có đúng hay không dự định sau này gả cho hắn..."

"Mụ mụ, ngươi nói cái gì... Ta không biết ngươi đang nói cái gì"

Nhâm Hiểu Nguyệt có chút e thẹn. Nàng tuy rằng phủ nhận, nhưng Nhâm Hiểu Nguyệt biết nội tâm mình nghĩ gì:

[Đúng vậy, nàng đối với Lý Vân đã mê muội sâu đậm.]

"Xuân tâm nhộn nhạo sao?" Hàn Di Hương trêu ghẹo Nhâm Hiểu Nguyệt.

"Không có gì mất mặt, ngươi thật sự đến tuổi kết hôn. Huống hồ Lý Vân kia đích thật là lựa chọn tốt."

Hàn Di Hương vừa cười vừa nói:

"Thật thềm làm nữ nhân của hắn sao. Hiểu Nguyệt, nghe ta nói, nếu ngươi thực sự thích Lý Vân, không cần do dự, lớn mật theo sát hắn. Thực sự không được liền gạo nấu thành cơm...."

Nhâm Hiểu Nguyệt cho nàng khí nờ nụ cười:

"Ai như ngươi nói chuyện như vậy với con gái mình?"

"Ha há!"

Hàn Di Hương cười nói: "Sau này ngươi sẽ hiểu ý ta."

...

...

Hậu viện Chùa Bạch Mã, trong một căn phòng, một mảnh an tĩnh cùng lúng túng trầm mặc. Bao gồm Trí Không đại sư và vài cao tăng ở bên trong đều kinh ngạc nhìn Trí Hoàng đại sư.

Mà Trí Hoàng đại sư lấy tay sờ sờ cái đầu trọc của mình, mặt không chút thay đổi. Đột nhiên, hắn nở nụ cười. Tiếng cười có chút quỷ dị.

Trí Hoàng đại sư có thể cười, nhưng pháp tăng không dám cười.

"Các ngươi bây giờ nên làm gì?" Trí Hoàng đại sư rốt cục đề xuống khoái ý trong lòng, nhìn đám Pháp Tăng hỏi.

Đương thời Giới Luật viện thủ tọa Trí Không đại sư. Hắn dưới sự lãnh đạo pháp tăng phụ trách duy trì an toàn tỉnh thành, phụ trách theo dõi, điều tra những Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh. Hôm nay tỉnh thành xảy ra đại quy mô truyền đơn. Hắn phải có trách nhiệm.

"Sư huynh, chuyện này là ta giám sát bất lợi." Trí Không đại sư nói.

Trí Hoàng cau mày, hai mắt nhìn hấn, trách cứ nói: "Ta chỉ hỏi ngươi bây giờ nên làm gì? Mà không phải hỏi tội ngươi..."

Trí Không đại sư nhỏ giọng hỏi đáp: "Đối phương hấn là chủ mưu, chúng ta nên tăng mạnh chế độ, thực sự không được, liền đem tình thành địa giới tất cả yêu ma quỷ quái hết thảy bắt lại, ai cũng thẩm vấn, ta cũng không tin hỏi không ra kết quả."

Trí Hoàng đại sư cười cười, chỉ là nụ cười này có chút âm hàn, thanh âm của hấn có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Ngươi cảm thấy chúng ta có nhiều thời gian như vậy sao?" Trí Không đại sư cau mày nói: "Vâng theo ý của sư huynh, chúng ta bây giờ nên làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Lữ Tuấn kiến nghị

"Mười ba huyết tộc, trừ đa số bị Lý Vân giết chết, ba người còn lại đều ở dưới sự theo dõi của chúng ta. mà huyết tộc thủy tổ Cain cũng bị chúng ta theo dõi, hấn cũng không có cử động nào."

Trí Hoàng đại sư trầm giọng nói:

"Chuyện này không có quan hệ gì với hấn. Thế nhưng ta nghĩ không ra, người nào phải làm như vậy?"

Tiểu hòa thượng Tuệ Viễn vẫn không nói gì:

"Có phải là Lucifer?... Theo lời nói của Lý Vân, ngày đó Lucifer đột nhiên hiện thân, đánh một trận đồng quy vu tận. Đã trôi qua mấy ngày rồi, thương thế của Lucifer chắc đã khỏi, lại đến đây khiêu khích? Lấy năng lực của hấn, đưa hơn mười đại huyết tộc hậu duệ từ quốc gia phương tây tới đây cũng không phải việc khó gì."

Trí Hoàng đại sư rất thờng thức nhìn hấn:

"Có đạo lý..."

Hấn bỗng nhiên trầm giọng nói:

"Chuyện tình La Sát còn không rõ ràng, hiện tại lại thêm Lucifer. Đích xác rất phiền phức."

Hai mắt của hấn bình tĩnh nhìn đồ đệ. Nói:

"Trong khoảng thời gian này, ngươi cùng Lý Vân liên lạc nhiều hơn, có lẽ có phát hiện mới."

Tuệ Viễn gật đầu.

Trí Hoàng đại sư vẫn như cũ nhìn hấn, pháp tăng còn lại bên trong dần dần cảm giác bầu không khí có chút quỷ dị.

Trầm mặc hồi lâu, Trí Hoàng đại sư vẫn như cũ bình tĩnh nhìn hấn:

"Chùa Bạch Mã sẽ thành lập một cơ cấu đặc biệt. Chuyên môn xử lý chuyện khẩn cấp xảy ra."

Trí Không đại sư nhíu mày, mở miệng nói: "Trí Không bắt tài, khẩn cầu sư huynh đem trọng trách này giao cho ta."

Trí Hoàng chậm rãi nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói: "Ngươi không được, ngươi còn phải thủ vệ Tề Vân Tháp."

"Ta có thể quán xuyến cả hai." Trí Không đại sư không muốn bỏ cuộc.

Trí Hoàng đại sư rất bình tĩnh nói: "Không được, chuyện này ta dự định cho Tuệ Viễn phụ trách."

Trí Hoàng đại sư thân nhiên nói: "Tề Vân Tháp rất trọng yếu. Sau này có khả năng nhốt yêu ma quỷ quái lợi hại hơn nữa."

"Ta hiểu rồi!" Trí Không đại sư khẽ gật đầu.

"Tuệ Viễn, mấy ngày nay, ngươi đem chuyện tình trên xử lý một chút. Qua vài ngày ta báo chủ trì, trải qua trưởng lão hội đồng ý, chính thức thành lập bộ môn đặc biệt."

Trí Hoàng đại sư nói: "Chư vị, các ngươi đều là trung tâm ngoại viện, hi vọng các ngươi không ngừng cố gắng, làm tốt công tác của mình. Từ nay hôm nay, chỉ cần phát hiện huyết tộc, yêu quái ăn thịt người, cứ việc ra tay chấp pháp, không cần chờ đợi mệnh lệnh. Về vấn đề truyền đơn, mọi người cũng

lưu tâm một chút, nhất định phải mau chóng tra ra độc thủ phía sau màn. Câu cuối cùng, hết thấy lấy đại sự làm trọng."

"Đệ tử hiểu rồi!" Mọi người đều gật đầu đáp ứng.

...

...

Lý Vân vẫn như vậy. Ngoại trừ đi học ra. Cái chính là ở trong phòng tu luyện. Mỗi ngày không ai làm bận, thực sự là buồn bức đến ngạt thở.

Hôm nay, hán một mình đi dạo bờ sông, hai tay vịn hàng rào lặng lẽ nhìn nước sông. Sau một hồi lâu, hán từ trên người lấy ra một điều thuốc.

Thuốc còn chưa có hút xong, hán cảm giác được có người sau lưng.

Lý Vân vội vàng âm thầm cảnh giác, tế xuất Bồ Đề Nhận.

"Là ta!" Bên cạnh truyền tới giọng nói trầm thấp của đàn ông.

Lý Vân quay đầu nhìn lại, thở phào nhẹ nhõm:

"Là người a..... trời tối như thế này, người không đi săn gái đẹp... Chạy tới nơi này làm gì." Lữ Tuấn vẫn giống như lần trước hán thấy, chỉ bắt quả ăn mặc có chút mới. Tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, đeo cà- vạt. Giày da trên chân cũng sáng láng bóng loáng.

Hán học theo Lý Vân, hai tay vịn hàng rào, mắt cũng không nhìn hán, mà là nhìn chăm chăm vào nước sông.

"Ngày gần đây bận bịu quá nhỉ?" Hán cũng châm một điều thuốc, hít một hơi thật sâu.

Lý Vân đem tàn thuốc ném xuống đất, hơi nghiêng đầu nói:

"Thế đạo thật không tốt a... Người nói xem người tới cùng là lai lịch gì? Rõ ràng là tiên tộc, vì sao mặc kệ mọi thứ không quản. Xem ra tiên tộc các người cũng không phải thứ tốt gì..."

"Khụ, khụ..." Lữ Tuấn đang rít một ngụm thì ho khan:

"Người đối với tiên tộc biết thật kém a, đừng quên là người có hôn thê cũng là tiên tộc."

"Người là nói Hải Quỳnh tiên tử?" Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói:

"Đó là do nàng nói, mà ta lại không có kí ức gì về nàng hết."

Lý Vân quay đầu lại, thuận tiện từ trên người móc ra một điều thuốc:

"Nàng hiện tại đi đâu? Các người rất quen thuộc sao?"

Lữ Tuấn dùng sức thở hỗn hển vài hớp, ném xuống tàn thuốc, lúc này mới nói chuyện:

"Ta biết tâm tư của người, chẳng cần khiêu khích ta. Nên nói ta sẽ nói, không nên nói, ta một câu cũng không nói."

"Lý Vân, kỳ thực ta rất hối hận..." Lữ Tuấn vừa nói một bên lắc đầu thờ dài, thoát nhìn trông rất ảo não.

Lý Vân không có nghe hán. Chỉ nhìn nước sông trước mặt.

Lữ Tuấn đột nhiên hỏi: "Thế nào không hỏi ta, vì sao lại hối hận?"

"Không hỏi." Lý Vân cười nói: "Nên nói người sẽ nói, không nên nói, ta hỏi người người cũng chưa chắc sẽ nói."

Lữ Tuấn không nói gì. Lời này rất quen thuộc, hán vừa mới nói qua mà.

"Được rồi, ta nói cho người biết." Lữ Tuấn thờ dài nói:

"Ta đã từng ẩn cư sơn lâm, khi đó, ta còn là một cái đồng nam nhỏ ngây thơ....."

"Vì sao bây giờ hành vi trở nên phóng đảng?" Lý Vân đối với chuyện này có chút ngạc nhiên.

Lữ Tuấn buồn bã lắc đầu: "Thế giới này thật cảm dỗ... Ta nghĩ định lực của mình rất mạnh. Đáng tiếc, ta thất bại. Ở nơi phồn hoa này ta bị lạc lối. Đồng thời, ta cũng phát hiện, mình căn bản là không cách nào không đếm xỉa đến, muốn làm khán giả thật không dễ."

"Còn có chuyện gì sao? Thời điểm không còn sớm, ta phải về nhà giấc ngủ."

Lý Vân đuổi người một cái đứng lên.

"Này, ta còn chưa nói hết a..." Lữ Tuấn bất mãn kháng nghị.

"Còn nói cái gì a... nên nói, người một câu cũng không nói. Mà ta nghe, hơn phân nửa đều là người không nên nói." Lý Vân cười nói.

Nghe xong Lý Vân nói, lữ Tuấn cũng không tức giận, chỉ là cười hi hi nghiêng đầu nhìn hắn, nói: "Người không muốn biết hạ lạc Hải Quỳnh tiên tử sao?"

"Không muốn." Lý Vân không hề nghĩ ngợi liền nói.

"Người không muốn biết tin tức La Sát sao?" Lữ Tuấn nói chuyện vẫn là bất ôn bất hòa.

"Cái này tạm được!" Lý Vân dừng bước.

Lữ Tuấn lộ ra khuôn mặt thần tình mà suy nghĩ:

"Nghe nói La Sát đã chiếm được truyền thừa Thượng Cổ Minh Vương, ở Địa Ngục phương tây, e hôm nay là thiên hạ của hắn."

Lý Vân cũng hít một hơi: "Lợi hại như vậy... hắn hiện tại ở đâu?"

"Không rõ lắm." Lữ Tuấn sắc mặt nghiêm túc nói: "Có người đã từng thấy qua hắn ngồi trên Địa Ngục Khuyển a..."

Lý Vân không kinh hãi nhìn lữ Tuấn: "Chính là Địa Ngục tam đầu khuyển trong truyền thuyết..."

"Ừ!" Lữ Tuấn gật đầu: "Tam đầu Địa Ngục Khuyển là sủng vật của Minh Thổ nữ thần Hách Tật Thắc. Cũng là chó giữ cửa. Nó hiện tại đã một lần nữa nhận chủ, chủ nhân chính là La Sát. Bởi vậy có thể thấy được, La Sát đã trở thành tân chủ nhân Địa Ngục Minh Phủ."

"Theo ghi chép của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, thân cao hơn trượng, cả người đen kịt như mực, tam đầu như sói tựa như chó nghe răng trợn mắt, nước dãi tanh hôi vô cùng, chỉ cần thấm trên mặt đất, sẽ vang lên âm thanh 'Kết kết', mặt đất bị nước dãi hủ thực thành một cái lỗ thủng! Trên lưng có từng cây gai nhọn dài hơn mười cm, từng cây gai nhọn từ phần đuôi kéo dài đến bộ vị ba cái đầu, phía trên một con một sừng dài hai mươi cm, lóe ra hàn quang lạnh như băng. Cái đuôi dài hơn trượng như đuôi rồng sủy động lung tung, mang theo trập trập tiếng chổi tai xé gió. Nhất là con mắt tam song huyết hồng, lăm lăm hung quang bắn ra bốn phía, nếu bị để để mắt, sẽ có cảm giác rợn tóc gáy... Vật ấy tượng trưng tà ác, thích hút sinh linh có linh hồn. Nhất là cô gái xinh đẹp tâm thân xử nữ..."

Lữ Tuấn nói: "Ta nghĩ hắn sớm muộn sẽ đi tìm người..."

"Trước kia ta cùng La Sát có cừ oán sao?" Lý Vân hỏi.

"Trước kia không có, Hiện tại cũng không." Lữ Tuấn cười nói.

"Hắn dựa vào cái gì tìm ta?" Lý Vân không giải thích được.

Ngừng một chút, hắn đột nhiên hỏi:

"Sẽ không phải cùng Hải Quỳnh tiên tử có liên quan đi?"

Vấn đề này, hắn từng thảo luận với hòa thượng. Hòa thượng cũng không rõ ràng lắm. Bất quá cũng không có bài trừ.

"Cũng không phải!" Lữ Tuấn cười nói:

"Hải Quỳnh tiên tử cùng La Sát tới bây giờ cũng không có giao tiếp. La Sát tìm người, ta nghĩ có nguyên nhân khác."

"Nghe khẩu khí của người, người cũng không biết là chuyện gì xảy ra?" Lý Vân nói.

"Biết một chút!" Lữ Tuấn nghiêm mặt nói:

"La Sát đã tâm rất lớn, ta nghĩ hắn tìm người, hơn phân nửa là vì ăn người..."

"Ăn ta?" Lý Vân hơi kinh hãi: "Nói như thế nào? Lễ nào trên người ta có thịt Đường Tăng?"

"Thịt của người, tốt hơn so với thịt Đường Tăng." Lữ Tuấn nói.

Lý Vân tức giận nói: "Người nói hay thật nhỉ?"

"Ta không có nói vậy!" Lữ Tuấn giọng nói đột nhiên trở nên nghiêm túc:

"Đường Tăng năm đó tu hành thập thế, tích lũy công đức lớn lao. Mới có thuyết pháp yêu tình ăn thịt, trường sinh bất lão. Mà người, thập đời làm người,

cửu thể thiện nhân... Trải qua một vạn niên, so với Đường Tăng năm đó công đức còn lớn hơn rất nhiều. Thêm thân phận của nguoi, cho nên thịt của nguoi, so với thịt Đường Tăng công hiệu tốt hơn. Ta biết nguoi cũng có phát hiện, máu của nguoi có thể giải độc chữa thương công hiệu. Đây là ví dụ rất tốt. La Sát lần trước bại trận, thêm đông tây phương đại chiến, thực lực đại tổn, muốn khôi phục thời kỳ cường thịnh năm đó. Đây là một biện pháp duy nhất..."

"À!" Lý Vân nghe vậy, cũng hít một hơi. Có chút dở khóc dở cười, thịt mình cứ nhiên so với truyền thuyết thịt Đường Tăng còn có giá hơn.

"Lời đồn thổi mà!" Ngừng một chút, Lý Vân đột nhiên nói:

"Sự kiện Đường Tăng năm đó, hoàn toàn chính là lời đồn của Bồ Tát. Bởi vậy suy ra, thịt của ta có thể tăng cường công lực, cũng là lời đồn."

"Cũng không phải!" Lữ Tuấn cười nói: "Đây là sự thực."

"Dựa vào cái gì nói như vậy." Lý Vân thờ phỉ phò nói:

"Lữ Tuấn, ta nói với nguoi, việc này không cho nguoi nói bậy, nếu lời đồn truyền đi ra ngoài, ta tìm nguoi hỏi tội."

"Vô dụng!" Lữ Tuấn thờ dài nói: "Đầu nguồn không ở chỗ của ta."

"Nguoi có ý tứ?" Lý Vân hỏi:

"Nghe ý tứ của nguoi, La Sát sẽ đem tin tức này lan rộng ra ngoài? Đối với hấn cũng không có chỗ tốt? Lê nào hấn không sợ có người cùng hấn đoạt thịt ăn?"

"Đương nhiên không sợ!" Lữ Tuấn cười nói:

"Yêu quái cũng ăn không hết thịt của nguoi. Bọn họ chỉ làm cho nguoi tăng áp lực. Còn chân chính ăn được thịt, chỉ có thể là hấn."

"Theo nguoi nói như vậy, sau này ta sẽ rất phiền toái." Lý Vân có chút buồn bực.

"Đúng vậy!" Lữ Tuấn nói: Cho nên, ta hôm nay tới, là nhắc nhở nguoi. Hữu tình kiến nghị, ta cảm thấy nguoi hấn là thành lập một quân đoàn yêu quái."

"Muốn chơi trò chiến tranh à?" Lý Vân buồn bực hỏi.

"Song quyền nan địch thủ!" Lữ Tuấn cười nói:

"Dù cho Đường Tăng năm đó, cũng phải cần ba đệ tử ở bên cạnh hiệp trợ, năng lực chu toàn sao?"

"Nhà ta ngược lại có mấy cái yêu quái." Lý Vân cười nói: "Trư Bát Giới này, làm công tác an ninh, hấn có kinh nghiệm..."

"Không được a, chiêu binh mãi mã đi!" Lữ Tuấn đề nghị:

"Nhiều người lực lượng to lớn..."

"Được rồi, hiện tại về ngủ!" Lữ Tuấn cười nói: "Nên nói, ta tất cả nói..."

"Cảm tạ!" Lý Vân nói lời cảm tạ.

...

...

Giăng co một đêm, đến lúc về nhà đã là hơn một giờ. Vì không đánh thức Vương Trân Trân, Lý Vân để nguyên áo ngủ ở phòng khách trên ghế sa lon.

Nhớ tới lời Lữ Tuấn đã nói, Lý Vân trần trọc làm thế nào cũng ngủ không được. Mãi cho đến sau nửa đêm, hấn mới mơ mơ màng màng ngủ.

Cũng không biết lúc nào, hấn cảm thấy chớp mũi hơi ngứa, trợn mắt tỉnh lại, đã thấy Vương Trân Trân ngồi xổm trước ghế sa lon, trong phòng tia sáng u ám, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, làm cho Vương Trân Trân mỹ lệ mê người hiện lên trong màn đêm u ám.

"Mấy giờ rồi?" Lý Vân cảm giác mình mới ngủ không lâu.

"Mới bốn giờ.... Nguoi trở về lúc nào. Thế nào cũng không vào phòng ngủ? Nguoi không biết người ta một mực chờ nguoi. Ha ha, bắt quá không biết thế nào, suy nghĩ một chút liền ngủ."

Wang Trân Trân cười nói, vô cùng thân thiết vuốt gò má của hấn.

Lý Vân cúi người đang muốn ngồi dậy, lại bị Vương Trân Trân ngăn cản:

"Năm trước đi..."

Vương Trân Trân đưa tay trượt vào, vuốt ngực Lý Vân nói:

"Người không thích ngủ trần trướng sao?"

Lý Vân đưa tay ôm hông Vương Trân Trân, mềm mại co dãn, cảm giác thật tốt, thoáng cổ sức, để cho thân thể nàng nằm úp sấp lên người, ở môi của nàng nhẹ hôn một cái, hỏi:

"Một người ngủ trần trướng có ý gì."

Vương Trân Trân cười duyên nói: "Người a, hiện tại càng ngày càng không có đứng đắn...."

Hồ ly tinh lại nhin không được đem hôn mặt Lý Vân. Cảm giác thật tốt.

"Vào phòng ngủ nào!" Lý Vân cười nói:

"Sô pha không được rộng rãi."

Vương Trân Trân khẽ cắn môi hôn Lý Vân một cái, Lý Vân thì bế cả người nàng lên sô pha.

Một lát sau, Yến Tử mặc áo ngủ đi qua phòng khách đến buồng vệ sinh. Nàng thấy Vương Trân Trân cùng Lý Vân sóng vai nằm trên ghế sa lon, ngồi chồm hổm nhô đầu ra xem thử, thấy không ý tứ liền đi.

Nhìn Yến Tử rời đi, Lý Vân cười khanh khách nhìn Vương Trân Trân.

"Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a?" Vương Trân Trân hỏi, vẫn là chột dạ mặt đỏ đứng lên.

"Ta cứng rắn...." Lý Vân không kịp chờ đợi nói.

"Yến Tử sẽ nghe, đi phòng ngủ đi, thanh âm nhỏ chút." Vương Trân Trân nói.

Lý Vân hôn lên môi Vương Trân Trân, ngậm lấy đầu lưỡi non mềm của nàng, khoái cảm như vỡ òa làm hai người thêm cuồng nhiệt.

"Trân tỷ, có chuyện tình quên nói với người, ngày hôm nay ta xin nghỉ!" Đúng lúc này, Yến Tử mặc áo ngủ, lần nữa xuất hiện ở phòng khách.

Yến Tử lời còn chưa nói hết, liền thấy được một màn bỏ mắt. Nhìn chăm chăm mà quên mất phải nói gì.

Vương Trân Trân có chút xấu hổ, Lý Vân lại không quan tâm, tiếp tục cắn cái lưỡi Đình Hương của nữ nhân không tha. Yến Tử ngây ngốc nhìn chăm chăm một hồi, nói:

"Nhìn thật đau mắt mà..." Nói xong câu đó, thoát cái liền biến mất.

Lý Vân cùng Vương Trân Trân hai mặt nhìn nhau.

Hiển nhiên, bọn họ bị nhìn trộm.

Vương Trân Trân đưa tay về trượt vào trong quần nam nhân, nhẹ nhàng néo néo, cười nói:

"Định lực của người không sai, trước mặt người khác mà mặt không đỏ sặc."

Lý Vân ngồi xuống, ôm cái hông tốt tươi Vương Trân Trân, bàn tay từ phía trước đào nguyên sờ tiếp nữa, trêu đùa một hồi. Hồ ly tinh tuyệt đòn nhẹ xoay, thân thể có chút phát nhiệt, trước bị cắt đứt kích tình lần thứ hai chậm rãi dâng lên.

Không bao lâu, hai người đã lẫn lộn cùng một chỗ. Ở dưới Lý Vân dẫn đường, Vương Trân Trân thuận theo ngồi trên đùi Lý Vân, đều không dùng tay đỡ, chậm rãi ngồi xuống.

"Ừ!"

Lúc này vật cứng đến chỗ sâu nhất, Vương Trân Trân nhin xuống kêu nhỏ một tiếng, tuyệt đòn bắt đầu có tiết tấu uốn éo.

Vương Trân Trân mặt đỏ như gấc, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, con người hơi mở lộ ra quang huy, mê người tới cực điểm.

Lý Vân nhẹ nhàng hôn môi thơm nữ nhân, tựa hồ là cảm giác được nữ nhân hơi chút mệt. Hắn liền đem nữ nhân lật ngửa trên ghế sa lon tiếp tục công tác.

Trong phòng khách nhất thời liền vang lên thanh âm tình yêu nam nữ.

Nửa canh giờ sau, hai người cùng nhau đạt đến cực khoái. Lý Vân trên mặt thần tình trở nên cực kỳ hưởng thụ. Hồ ly tinh thần sắc cũng là tràn đầy hạnh

phúc cùng thỏa mãn.

Hơi chút nghỉ ngơi một hồi, hai người đi vào phòng tắm. Tắm xong nhìn sô pha bừa bãi, đặc biệt trên ghế sa lon ướt một bãi, lúc này cũng không có khí lực thu thập. Vương Trần Trần nhẹ nhàng ôm lấy sau lưng Lý Vân, ôn nhu nói: "Đi phòng ngủ đi...."

"Ừ!"

Lý Vân gạt đầu, ôm lấy thắt lưng Vương Trần Trần cùng nhau vào phòng ngủ. Hai người lập tức người ôm nhau mà ngủ.

Sáng sớm thời điểm tám giờ, Vương Trần Trần rời giường trước. Đi vào phòng khách, Vương Trần Trần phát hiện đồng hồ ồn động trên ghế sa lon đã không thấy. Hơn nữa toàn bộ phòng khách đều dọn dẹp ngăn nắp sạch sẽ như mới.

"Trần tỷ sớm a!" Lúc này, Yến Tử xuất hiện, khỏe miệng nàng mỉm cười:

"Ta đã chuẩn đồ điểm tâm... Tối hôm qua các người mệt mỏi cả đêm, cũng nên tắm rửa một chút."

Yến Tử vì có thể dung nhập cái gia đình này, đã chủ động gánh chịu gia vụ. Đồng thời, còn gia nhập phòng khám bệnh Hồ ly tinh. Làm hộ sĩ, biến thành Bạch Y thiên sứ. Nói cách khác, Hồ ly tinh bây giờ là nàng lão bản nương.

Vương Trần Trần cười cười, nói: "Người ngược lại có lòng...."

Yến Tử nở nụ cười: "Các người cũng thật là, sau này thanh âm có thể hay không nhỏ một chút."

Vương Trần Trần cũng có chút ngượng ngùng, tối hôm qua đích xác quá lớn. Bất quá suy nghĩ kỹ một chút, biết rõ bị Yến Tử nhìn trộm, trong lòng cũng hưng phấn dị thường.

"Được rồi, tối hôm qua xin phép người, người đồng ý sao?" Yến Tử hỏi. "Chuyện gì?" Vương Trần Trần đầu óc mơ hồ. Yến Tử hết chỗ nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Ác mộng

"Ta xin nghỉ..." Yến Tử nói: "Tối hôm qua, ta đã nói với người. "

"A!" Lại nói về tối qua, khuôn mặt Vương Trần Trần liền đỏ. Dù là đệ tử Thần Nông thị, mang kiếp Hồ ly tinh nhưng cũng là nữ tử khuê phòng. Hoàn toàn không giống như lời đồn về hồ ly tinh yêu hoặc chúng sinh.

"Vài ngày?" Vương Trần Trần hỏi.

"Ta cần đi vài ngày." Yến Tử nói: "Chờ xong xui sự tình ta sẽ về. Buổi trưa liền đi."

"Được, không thành vấn đề." Vương Trần Trần nghĩ một chút, nói:

"Người nhớ nói với Lý Vân một tiếng."

"Ừ, ta biết." Yến Tử gạt đầu, nói: "Người ăn điểm tâm trước đi, còn bữa sáng của Lý Vân, chờ hắn rời giường, ta sẽ hâm nóng lại."

Vương Trần Trần nghe vậy, gạt đầu đi xuống bếp.

...

...

Còn Lý Vân, lịch học sáng nay không có, liền ngủ một giấc đến mười giờ. Sau khi rời giường, Lý Vân đứng trước cửa sổ, nhìn về phía xa. Ngoài cửa sổ nắng đã giữa trưa. Có lẽ trận kích tình tối qua làm tâm tình của hắn thoáng bớt đi nhiều. Những ý nghĩ tiêu cực sớm đã không còn.

Chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, Lý Vân mặc áo ngủ, đi ra khỏi phòng, qua phòng khách. Lúc này Yến Tử đang ngồi trên ghế sa lon xem ti vi.

"Người đã tỉnh!" Yến Tử đuổi thẳng thắt lưng. Đứng lên chào Lý Vân:

"Ta giúp người hâm lại bữa sáng, chút nữa ta phải xuất môn. Khả năng phải mất thời gian mới về."

Lý Vân sững sốt một chút, lập tức hỏi: "Đi làm cái gì?"

"Làm chuyện riêng!" Yến Từ có chút hơi khó:

"Hi vọng ngươi không hỏi đến."

"Tùy ngươi....." Lý Vân nói:

"Đi sớm về sớm, có việc thì nhớ điện thoại cho ta."

"Ừ!" Yến Từ đáp ứng một tiếng, liền vào phòng bếp. Lý Vân cũng ăn bữa sáng. Nhìn Lý Vân ăn xong, Yến Từ đem thu thập một chút, mới trở lại phòng ngủ thay quần áo.

Lý Vân suy nghĩ một chút, vẫn là đi theo. Đẩy cánh cửa ra. Thì vừa lúc Yến Từ vừa định cởi quần, mới cởi đai lưng ra thì thấy Lý Vân đẩy cửa vào. Nàng lập tức liền dừng động tác của mình.

Lý Vân sắc mặt hơi đỏ, nói: "Yến Từ, ta tới hỏi ngươi, ngươi đi gặp mặt Hồng Gia? Hồng gia là huyết tộc thủy tổ Cain, vậy ngươi có thân phận gì?"

Yến Từ trên mặt biểu tình rất quái dị, hỏi: "Thế nào lại hỏi cái vấn đề này."

"Hiếu kỳ!" Lý Vân nói.

"Ta không thể nói!" Yến Từ cắn môi nói:

"Ta cảm tạ ngươi đã cứu ta, nhưng chuyện này ta không cách nào trả lời ngươi. Hi vọng ngươi có thể tha thứ."

"À!" Lý Vân cũng không trông cậy vào việc vừa hỏi liền nói thật. Hắn cười nói:

"Vô phương, ta chính là hiếu kỳ hỏi một chút, nếu ngươi thực sự không tiện nói, ta cũng không miễn cưỡng."

Lý Vân nhàn rỗi buồn chán, ánh mắt ở bốn phía quét mắt một lần. Vừa vặn thấy Yến Từ trước đó thay đồ, quần lót đặt ở tủ đầu giường. Quần lót vải bông màu trắng, nhìn kĩ có chút ướt, hết sức rõ ràng. Đối với người từng trải như Lý Vân mà nói, đây là cái gì. Hết sức rõ ràng. Ma Nữ tới qua không phải mộng xuân, chính là tự mình an ủi một phen?

Nhìn ánh mắt Lý Vân dừng ở tủ đầu giường. Yến Từ hơi xấu hổ, lật đật đem quần lót giấu ở phía sau.

"Là mộng xuân ỉ?" Lý Vân cười hỏi.

"Mới không có đâu!" Yến Từ hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

"Ngươi tự mình an ủi?" Lý Vân đen tối mà cười cười.

"Không phải như ngươi nghĩ... Được rồi, ngươi đi ra ngoài đi, ta phải thay quần áo."

Yến Từ vẻ mặt lúc hồng lúc trắng. Có chút xấu hổ. Trước đây thời điểm theo Hồng gia, mục đích của nàng chính là câu dẫn Lý Vân. Hôm nay xa cách Hồng gia, nhiệm vụ hủy bỏ. Tâm tư của nàng cũng bình thường trở lại. Đối với chuyện nam nữ có chút cổ kị. Thế nên mới có biểu tình lúng túng. Việc này nàng cũng không ngờ Lý Vân lại nhìn thấy ở phòng ngủ mình.

Nghe rõ nhất chính là, hắn vào cửa phòng không gõ cửa.

Nếu mà hắn lại trễ một phút đồng hồ, nàng coi chừng hết tám phần là thấy sạch hết.

"Ha ha, có nhu cầu hãy nói đi." Lý Vân đứng dậy, vừa đi vừa nói chuyện:

"Chớ khách khí với ta."

"Phanh ——!"

Một tiếng, Yến Từ không nói gì, chỉ chờ Lý Vân sau khi ra cửa, nàng dùng sức đóng mạnh cửa lại. Bên ngoài truyền đến tiếng Lý Vân cười càn rỡ.

...

...

Cuộc sống vẫn như trước. Thế cục tình thành phức tạp, nhưng mặt ngoài gió êm sóng lặng. Trong khoảng thời gian này, pháp tăng chùa Bạch Mã tuần tra tần suất rõ ràng gia tăng. Tỉnh thành cứ có yêu quái mới đều sẽ bị giết. Hơn nữa có rất nhiều Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh, mặc kệ ngươi là Ma tộc hay yêu tộc đều mang đi, trấn áp tại Tề Vân Tháp. Về phần Thần Tộc cùng tiên tộc thức tỉnh, chùa Bạch Mã sẽ cho người giám thị. Xác định không có nguy hiểm, mới không để ý nữa.

Đương nhiên, nếu bọn họ gây sự, vẫn phải bị chế tài quân lý.

Chùa Bạch Mã xuất kích, ngược lại cho Lý Vân mừng rỡ thanh nhàn. Mấy ngày gần đây, bất kể là La Sát, hay Lucifer đều không còn gây sự với hắn.

Ngược lại Lữ Tuấn bình thường tìm hắn uống rượu, cùng hắn nói chuyện phiếm. Lý Vân phát hiện một hiện tượng kỳ quái, mỗi lần cùng Lữ Tuấn trò chuyện, mình cũng nghe được rất nhiều thứ. Lữ Tuấn luôn luôn nói đầy triết lý. Mượn dùng một câu nói, nghe quân nói một buổi, hơn mười năm rèn sách.

Tuy rằng trước đây lão hòa thượng bình thường cũng dạy bảo hắn. Thế nhưng Lý Vân luôn không thích điệu bộ của hắn. Còn Lữ Tuấn thì dễ dàng nói chuyện hơn.

Về nhà là đêm khuya, Lý Vân đi vào phòng ngủ, ôm Hồ ly tinh ngủ.

Sáng sớm, hắn từ trong ác mộng tỉnh giấc, cả người toát mồ hôi lạnh thờ gập liên tục.

Nhìn ra cửa sổ, vẫn một mảnh đen kịt. Hồ ly tinh bị giật mình tỉnh giấc, vội vàng hỏi:

"Vân, xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì!" Lý Vân lấp bắp nói:

"Chỉ mơ thấy ác mộng thôi..."

Mặc dù chỉ là mộng, thế nhưng Lý Vân không cách nào ngủ yên. Ngay cả Hồ ly tinh kích thích hắn, hắn cũng không có cảm giác. Mãi cho đến hừng đông, hắn vào nhà tắm tắm một cái, vội vã chạy tới trường học.

Cả ngày hắn đều không yên lòng, trong lòng cũng không biết suy nghĩ cái gì. Trong lớp, Nhâm Hiểu Nguyệt vài lần muốn gọi hắn tìm hỏi một chút chuyện gì? Nhưng không biết nên hỏi thế nào. Bởi vì ngày hôm nay, Lý Vân cũng không nhìn nàng một cái.

Buổi chiều sau khi tan học, Lý Vân dọc theo nhai đạo từ từ đi. Khí trời trở nên ẩm áp, lúc này vừa mới tan tầm, người đi trên đường cũng nhiều hơn. Khu vực ở giữa đường có trồng cây, chia giao thông thành hai luồng, thậm chí còn có lão nhân đang đánh cờ, khiêu vũ.

Lý Vân nhìn một hồi, bước nhanh hơn, mới vừa đi tới cửa thôn, xa xa đã nhìn thấy ngoài cửa có Hồ ly tinh cùng mèo yêu. Hồ ly tinh trên tay còn cầm túi ny lon màu trắng. Lý Vân liếc mắt, thấy bên trong có một con gà. Mèo yêu thấy Lý Vân đầu tiên, thoát cái liềm tới. Thấy bốn phía không người, nó thấp giọng nói: "Có mỹ nữ tóc vàng tìm người..."

"Artemis?" Lý Vân hỏi.

"Ta cũng không rõ ràng lắm. Là lão bản nói với ta."

Mèo yêu thấp giọng nói: "Lão bản tâm tình dường như không được tốt a...."

"Phải không?" Lý Vân lên tiếng, lập tức hướng phía Vương Trân Trân đi tới.

Ngay lúc hắn cùng Vương Trân Trân chạm mặt, một cái thanh âm ngọt ngào vang lên: "Người mạnh khỏe!"

Lý Vân theo bản năng nhìn sang, là Nữ thần tình ái Artemis. Artemis mặc áo lông trắng sữa cổ cao mỏng, chiếc quần màu đen bó sát người, chân mang một đôi giày cao gót. Duyên dáng yêu kiều trên đường cái, nhìn có chút hạc giữa bầy gà, cảm giác thập phần chú ý. Chỉ trong chốc lát, đã có không dưới hơn mười ánh mắt trên người nàng loạn động.

"Tìm được người rồi....." Vương Trân Trân lạnh lùng nhắc nhở Lý Vân.

Lý Vân phản ứng, đi về phía trước: "Người mạnh khỏe Artemis, có chuyện gì sao?"

Nàng mặt không thay đổi nhìn một hồi, đột nhiên nói: "Có tin tức La Sát sao?"

"Xin lỗi, tạm thời còn không có." Lý Vân ăn ngay nói thật.

"Người làm việc thế nào?" Artemis nghe vậy, sắc mặt có chút thất vọng. Nàng lạnh giọng nói:

"Người đã nhận lời, đồng thời thu ta tiền đặt cọc, người vì sao không làm chuyện."

"Ta đã tận lực." Lý Vân đối với thái độ Artemis bất mãn hết sức. Thần Tộc thì thế nào? Tìm không được tìm lâu từ đến làm việc?

Cầu người? với cái tính tình khó tính này sao.

Lý Vân hừ một tiếng, nói: "Artemis, nếu người cảm thấy ta làm việc không hài lòng, người hoàn toàn có thể ngưng hợp tác giữa chúng ta. Đương nhiên, tiền đặt cọc ta sẽ không trả cho người. Bởi vì ta đã tiêu sài. Hiện tại ta chỉ là một người nghèo..."

"Hừ!" Artemis đột nhiên cười lạnh một tiếng:

"Ngươi muốn chơi xấu? Mơ tưởng. Ngươi đã nhận nhiệm vụ của ta, ngươi phải trước sau vẹn toàn, bằng không, ngươi chính là cùng chúng Thần đỉnh Olympus đối nghịch."

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Lý Vân khước miệng nổi lên một tia cười nhạt:

"Nếu là lúc trước, ngươi mang Olympus ra, ta tự nhiên còn e ngại vài phần. Chỉ là hôm nay... Các ngươi bất quá là một đám Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh, ta căn bản cũng không đem các ngươi để vào mắt. Artemis tiểu thư, ta khuyên ngươi vẫn nhìn quy củ một chút. Bây giờ là nhân loại chủ đạo thế giới, Thần Tộc không tính là cái gì. Chớ luôn luôn làm ra một bộ cao cao tại thượng. Cái này đối với ta vô dụng."

"Làm càn!" Artemis nhất thời liền nổi giận:

"Hàn Di Hương giới thiệu ta tới tìm ngươi, nguyên bản ta nghĩ đến ngươi làm được việc, ai ngờ ngươi lại nói chuyện như vậy."

"Im miệng!" Vương Trần Trần lên tiếng, nhìn Artemis nói:

"Có chuyện đi vào nhà nói... Đường đường là Nữ thần tình ái, muôn người thần tượng, ngươi lại như thế, còn có mặt mũi sao."

Lý Vân cũng cười lạnh một tiếng: "Artemis, ta cảnh cáo ngươi, nói chuyện khách khí một chút. Đừng tưởng rằng ngươi là Thần Tộc, ta là yêu tộc, ta liền thấp hơn ngươi."

"Cái gì yêu tộc?" Ngay vào lúc này, Lữ đại gia dẫn hai lão Hồng Tụ đến. Hắn tựa hồ nghe đến Lý Vân nói nửa câu sau.

"Tiểu Lý, Trần Trần, các ngươi cùng cô nương này có mâu thuẫn gì?"

Lữ đại gia nhiệt tâm nói: "Không bằng nghe ta giảng hoà, giảng hoà đi. Được rồi, ngươi mới vừa nói yêu tộc cái gì?"

MỚI đây, tình thành mới ồn ào việc có Hấp Huyết Quý, vì thế thần kinh Lữ đại gia thật phần mất cảm.

"Đại gia, ngươi nghe lầm, ta là nói Dao tộc....." Lý Vân cười hí mắt giải thích:

"Vị nữ sĩ này, là từ nước M trở về, coi ta là Dao tộc, cho nên đối với ta có chút thành kiến."

"A, như vậy!" Lữ đại gia nghe vậy, nói với Artemis:

"Xin chào, ngươi mạnh khỏe, ở nơi này chúng ta có năm mươi sáu dân tộc đại đoàn kết, mọi người đều như nhau."

Artemis nghe vậy, nhất thời liền hết chỗ nói rồi.

Wang Trần Trần cũng hé miệng cười.

"Tuy rằng ngươi là bạn bè quốc tế, nhưng cũng không thể như vậy. Như vậy thật không đúng."

Nếu đổi thành người bình thường, Lữ đại gia cũng sẽ không khách khí như vậy. Dân tộc kỳ thị, đây không phải là chuyện gì tốt.

"Đại gia, kỳ thực chúng ta là bằng hữu....." Artemis cũng không muốn cùng người bình thường nói chuyện. Nàng vừa cười vừa nói:

"Như vậy đi, chuyện của chúng ta tự chúng ta giải quyết. Liền không cần làm phiền ngươi."

Lữ đại gia đưa mắt nhìn sang Lý Vân. Lý Vân vội vàng nói:

"Ừ, chúng ta xác thực là bằng hữu, chỉ vì một chút việc vặt liền tranh luận một phen."

"Như vậy a!" Lữ đại gia vừa cười vừa nói:

"Tiểu Lý, không phải ta nói ngươi, ngươi cũng không thể khi dễ bạn bè quốc tế, nên hoà ái nha..."

"Ừ, hôm nào đưa ngươi một cân cua đồng!" Lý Vân cười nói.

"Không phải cái kia..." Lữ đại gia cường điệu.

"Như nhau vậy....." Lý Vân cười nói: "Dù sao hiện tại của đồng hoành hành..."

Lữ đại gia nghe vậy, cười cười liền dẫn hai vị lão mụ đi chung quanh tuần tra.

...

...

Sau khi vào nhà, Vương Trân Trân xem người tới là khách, vì Artemis rót một chén trà. Artemis tiếp nhận Vương Trân Trân đưa trà tới, nhấp một miếng, sau đó bỏ trên bàn, đối với Vương Trân Trân nói tiếng cảm ơn, nhìn ra được nàng rất có giáo dưỡn.

"Như vậy đi tiểu thư, người tới cùng muốn thế nào?" Từ trực diện nhìn sang, Vương Trân Trân sắc mặt rất kém. Cái này cũng khó trách, nàng cho tới bây giờ đều không phải là người kiên nhẫn, hơn nữa, đối với phụ nữ tìm Lý Vân, nàng có bản năng chống cự.

"Cái này..... Ta chỉ là muốn tìm được La Sát....." Artemis nói chuyện bắt đầu ấp a ấp ứng, một điểm cũng không giống như vừa phần nộ.

Wương Trân Trân sắc mặt càng ngày càng lợi hại, hỏi:

"Người tìm La Sát tới cùng vì chuyện gì?"

"Ta nói tiểu thư, có chuyện gì người nói nhanh lên một chút có được hay không? Người tìm La Sát tới cùng vì chuyện gì? Nói thật, ta đã tìm La Sát. Thế nhưng ta tận lực. Được rồi, đoạn thời gian trước, vì tìm La Sát, ta thậm chí cùng Đọa Lạc Thiên Sứ Lucifer liều mạng....."

Lý Vân thực sự nhin không được, mạo hiểm nói một câu.

"Lucifer?" Artemis ngạc nhiên nhìn Lý Vân: "Hắn cũng thức tỉnh rồi..."

Artemis lại nhấp một ngụm trà, sau đó dùng tư thế chuẩn ngồi ghế, bắt đầu nói:

"Ta nghe qua La Sát có thể làm cho sinh mệnh vĩnh hằng."

"Đích xác có thuyết pháp này." Lý Vân nói.

"Người cũng biết?" Artemis nói: "Có thể xác định sao?"

"Đương nhiên!" Lý Vân nói chuyện tình kiếm tiền cho Artemis nghe.

Artemis lại nói tiếp: "Như vậy cũng tốt, ta nhất định phải tìm được La Sát. Lý Vân, tiền thù lao có thể gấp bội, ta chỉ hi vọng người có thể tăng nhanh tiến độ."

Wương Trân Trân quay đầu cùng Lý Vân xì xào bàn tán:

"Thức tỉnh Thần Tộc lý nên có vô tận sinh mệnh, lẽ nào nàng định bán linh hồn của mình cho La Sát sao?"

Artemis không có chú ý tới biểu hiện bọn họ, vẫn còn tiếp tục nói:

"Các người đừng có đoán mò, ta tìm La Sát không phải là vì mình, mà là vì người khác."

"Người khác?" Lý Vân cau mày. thân thể Artemis. Người nhà của hắn, thân nhân lý nên đều là vĩnh hằng bất tử. Không nên tồn tại kiểu bán đứng linh hồn đổi lấy sinh mạng chứ.

"Là nam nhân người?" Vương Trân Trân ở một bên phát biểu ý kiến của mình, nhãn thần có điểm đặc ý.

"Không phải." Artemis vội vàng biện giải.

"Vậy là ai?" Lý Vân có chút bất quái hỏi.

Wương Trân Trân lại hừ một chút, không nói gì thêm.

Artemis không để ý tới Vương Trân Trân, con người tiếp tục nhìn chăm chăm Lý Vân nói: "Ta hi vọng người có thể giúp ta, hiện tại toàn thế giới chỉ có người có thể giúp ta. Hàn Di Hương nói, trên đời này chỉ có người mới có thể tìm được La Sát."

Lý Vân quay đầu nói: "Artemis, mặc kệ người tìm La Sát làm cái gì, mặc kệ người lại thêm bao nhiêu tiền thù lao, ta chỉ có thể nói, ta sẽ hết sức."

"Được rồi, trước miễn phí cho người một cái tin tức. Có người thấy Địa Ngục tam đầu Khuyển."

Lý Vân nói.

"Cái này là được rồi." Artemis cười nói:

"Nói như vậy La Sát đích xác chiếm được Thượng Cổ Minh Thần truyền thừa, ta tìm hắn đích xác không sai."

"Cám ơn!" Artemis đứng dậy, quay Lý Vân xá một cái.

"Ta sẽ hết sức." Lý Vân vẫn là câu nói kia.

"Nếu mà ngươi toàn lực ứng phó, ta có thể cho ngươi một chút thù lao."

Artemis đột nhiên đứng dậy quay Lý Vân ngọt ngào cười:

"Ta có thể đem cái quan trọng nhất của ta cho ngươi..."

"Vật trân quý nhất?" Lý Vân không giải thích được: "Cái gì a?"

"Chính ngươi suy nghĩ đi." Artemis lưu lại những lời này liền đi.

...

...

Đội Artemis đi rồi, Vương Trân Trân nhất thời liền âm trầm xuống.

Lý Vân hỏi: "Trân tỷ, làm sao vậy?"

"Ngươi có muốn không?"

Vương Trân Trân mặt cách Lý Vân càng ngày càng gần, trên mặt hẳn thậm chí cảm thấy hơi thở của nàng, ánh mắt của nàng cũng vững vàng nhìn chăm chăm Lý Vân.

"Muốn cái gì?" Lý Vân nghi hoặc không giải thích được.

"Artemis Nữ thần tình ái?" Hồ ly tinh thở phào nói:

"Cái thế đạo càng ngày càng đáng sợ, ngay cả Nữ thần tình ái, thuần khiết nhất cũng biến thành như vậy..."

"Chuyện gì mới được a?" Lý Vân vẻ mặt đáng vô tội.

"Được rồi, ngươi già bỏ cái gì?"

Vương Trân Trân tức giận nói:

"Artemis nói đem vật trân quý nhất của mình cho ngươi. Lẽ nào ngươi không biết vật trân quý nhất của nàng trình tiết sao?"

"Thì ra là thế!" Lý Vân âm thầm cười, trách không được Hồ ly tinh tức giận, cảm tình là như vậy. Bất quá nói đi nói lại, hẳn cũng không phải chính nhân. Cái này xem như động lực vậy.

"Ai!" Lý Vân thờ dài một tiếng, mang theo gương mặt xem thường chậm rãi ngồi trên ghế sa lon:

"Trân tỷ, ngươi yên tâm đi, ta không là người tùy tiện..."

"Bất quá Artemis cũng đáng giá đồng tình." Vương Trân Trân viền mắt ướt:

"Theo ta được biết, Artemis đối với thân thể của chính mình luôn luôn quý trọng, mặc dù năm đó phụ thần Zeus, ca ca Apollo cũng không có thể đã động nàng, cướp đi thân thể nàng. Hôm nay nàng cam nguyện kính dâng, bởi vậy có thể thấy được, nàng xác thực nóng lòng nhìn thấy La Sát..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hảo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Khóc

Editor: Tạ An

"Cái gì?" Lý Vân hiếu kỳ hỏi:

"Trân tỷ, ý ngươi là phụ thần Zeus, ca ca Apollo đều có chủ ý với Artemis?"

"Đúng vậy!" Vương Trân Trân quay đầu lại nói:

"Chúng Thần Đình Olympus là địa phương không thêm nhìn luân thường đạo lý. Zeus hầu như đều phát sinh quan hệ với tất cả nữ thần trên Olympus. Đương nhiên ngoại trừ Venus, Artemis, Athena."

Khiếp sợ, Lý Vân vội vàng hỏi: "Là chuyện thật sao?"

"Đương nhiên là sự thực." Vương Trân Trân nói: "Đình Olympus hỗn loạn, thời kỳ viễn cổ luôn nổi danh. Tuy rằng ta đóng cửa không hỏi thế sự, nhưng vẫn nghe qua."

Lý Vân hết chỗ nói rồi.

Đây là cái gọi là Thần cao cao tại thượng sao.

Bất quá suy nghĩ một chút, Artemis có thể trong bùn mà không hôi tanh mùi bùn, đích xác rất không dễ dàng. Mà lần này, nàng dám đem thân thể cho hấn. Bởi vậy có thể thấy được, La Sát đối với nàng rất quan trọng.

Lý Vân không khỏi nghĩ ngợi, Artemis làm như vậy, tới cùng là vì sao?

Lẽ nào, nàng đương thật là vì tình lang mình?

Nhiều nghi vấn trong đầu Lý Vân không thể xua đi được.

...

...

Bấm ngón tay tính toán, khoảng cách Artemis lần trước thấy hấn đã hơn nửa tháng. Trong nửa tháng này, Lý Vân có hơn phân nửa thời gian đều tìm La Sát. Chỉ là không tìm ra manh mối. Ngay cả Lucifer cùng Hồng gia cũng không có lộ mặt. Lý Vân đã từng nghĩ tới cầu trợ người kia. Thế nhưng nghĩ nghĩ, ngày bọn họ hẹn nhau còn chưa tới. Cho dù đi, cũng chưa chắc có thể gặp người kia.

Ba ngày trước, Yến Từ xin nghỉ nửa tháng đã trở về.

Sau khi về nhà, nàng dường như mang theo gương mặt uể oải. Cũng không biết nàng đến tận cùng đi làm cái gì.

Từ sau khi về nhà, Yến Từ đối với Lý Vân càng thêm cung kính. Nàng thấy Lý Vân cau mày suy nghĩ vấn đề. Liền đem một chút hoa quả, cẩn thận tách vỏ cam ra, sau đó tinh tế bỏ đi bạch vân, đem một miếng bỏ vào miệng Lý Vân.

Lý Vân nhắm mắt chậm rãi nuốt. Không sao lại nghĩ tới Nhâm Hiểu Nguyệt.

Hiện tại có thể chứng minh, Hàn Di Hương hấn là Thần Tộc thức tỉnh. Mà nàng nhiều lần khẩu xuất cuồng phong, Nhâm Hiểu Nguyệt chắc cũng là Thần Tộc huyết mạch.

Nàng rốt cuộc là ai?

Hai mắt hơi mờ, xuyên thấu qua mí mắt, Lý Vân thấy Yến Từ đang cẩn thận xé từng miếng cam, trong lòng lại dâng lên một tia không thích hợp. Chỉ mong Nhâm Hiểu Nguyệt chưa cùng Zeus phát sinh qua bất kỳ quan hệ gì?

"Có tâm sự?" Yến Từ hỏi.

"Không có việc gì!" Lý Vân cùng Yến Từ cũng không nói gì thêm. Chỉ nói chuyện phiếm vài câu. Ăn chút hoa quả, giết chút thời gian nhàm chán.

Yến Từ ngọt ngào cười nói:

"Ngươi không phải đi phòng ta đi? Dù sao ta cũng coi nơi này là nhà mình"

Nói cách khác, Yến Từ đã coi Lý Vân là người mình. Yến Từ dường như rất thích cùng Lý Vân nói chuyện phiếm, ở sâu trong nội tâm mơ hồ hi vọng, cuộc sống như thế có thể vĩnh hằng.

"Mấy ngày gần đây nuôi ngươi không sai biệt lắm, khuôn mặt so với trước thật hồng nhuận, da cũng càng ngày càng trắng mịn."

Lý Vân trêu đùa

"Có đúng hay không muốn dụ dỗ ai khác?"

Yến Từ ửng đỏ khuôn mặt nói: "Chớ nói nhảm."

"Ta là của ngươi!" Yến Từ cắn môi nói.

Lý Vân mỉm cười nắm lấy tay nàng, đem nàng kéo vào lòng, bàn tay chậm rãi ở thân thể của nàng vỗ về mà chơi đùa, nhẹ giọng nói: "Thật vậy chăng?"

"Từ lúc ngươi đem ta từ chùa Bạch Mã Tề Vân Tháp đi ra, Yến Tử đã là của ngươi."

Yến Tử liền nói như vậy, toàn bộ cơ thể đều nằm trong ngực Lý Vân, cảm thấy ngực của hắn thực sự ấm áp, không muốn rời đi, cảm thụ được cánh tay Lý Vân cách lớp quần áo mình đang xoa bóp ngực, tim hơi có chút đập loạn, đôi môi hé mở, hướng lỗ tai Lý Vân thổi một hơi thanh khí. Lý Vân trong lòng ngứa ngáy, bàn tay trong vô thức mạnh bạo hơn.

Yến Tử khẽ rên một tiếng, mũi tiếng như tiên âm, hơi thở gấp gấp thổi vào lỗ tai hắn:

"Ăn ta đi, dù sao sớm muộn ta cũng là của ngươi."

Lý Vân không nói gì.

Sau một lát, nụ cười trên mặt Lý Vân cứng đờ.

Bởi vì hắn phát hiện tiểu mao đầu ngay dưới chân bọn họ nghe trộm.

Mèo yêu vốn là không có gan to như vậy, trừ phi là nhận lệnh Hồ ly tinh.

Lý Vân bất động thanh sắc, đem Yến Tử đẩy ra, mỉm cười, nói:

"Ta không có thể cứ tùy tiện như vậy..."

Yến Tử nghe vậy, trong con ngươi hiện lên một đạo thất vọng, nhưng rồi sắc mặt lại vui mừng. Lúc này nhìn thấy tiểu mao đầu chạy nhanh như làn khói ra ngoài. Đoán chừng là đi hồi báo.

"Ngươi sợ Cửu Vĩ Hồ?" Yến Tử khoe miệng nhếch lên một tia cười nhạt.

"Ha ha!" Lý Vân cũng không quan tâm Yến Tử kích tướng. Hắn đem Yến Tử kéo vào trong lòng, miệng ngậm lỗ tai của nàng thổi nhiệt khí, khiến cho Yến Tử toàn thân ngứa.

Yến Tử không tự chủ di chuyển thân thể, vừa cười vừa nói:

"Thế nào? Không nhịn được? Chúng ta đi phòng ngủ đi..."

"Không cần!" Lý Vân buông Yến Tử ra, con ngươi kinh ngạc nhìn nàng, nói:

"Trong cơ thể của ngươi có một loại độc tố, nếu mà ta cùng ngươi hoan ái, độc kia nhất định truyền vào cơ thể của ta."

Lời này vừa nói ra, Yến Tử nguyên bản kiều mị trong khoảnh khắc biến mất vô tung vô ảnh. Nguyên bản mặt đỏ thắm lúc này biến thành trắng bệch. Ngẩn ngừ sững sờ sau đó, Yến Tử chất vấn:

"Ý của ngươi là, ta muốn hại ngươi... Trong cơ thể ta có cái độc tố gì, vì sao ta cho tới bây giờ cũng không biết. Ngươi tới cùng đang nói cái gì?"

Yến Tử trong thân thể có độc.

Đó là một loại độc mãn tính, mấy ngày này Lý Vân sớm đã tra rõ. Hơn nữa, còn trải qua Cửu Vĩ Hồ giám định.

Nghe Cửu Vĩ Hồ nói, độc trong người Yến Tử hẳn là đến từ phương tây Ma tộc, hơn nữa thập phần hiếm thấy. Coi như là nàng, nhất thời cũng khó mà giải độc.

Loại độc tố này đối với Ma tộc mà nói không lo ngại, thế nhưng đối với sinh vật khác Ma tộc rất là tai hại. Nếu Lý Vân cùng Yến Tử hợp thể, độc tố có thể truyền nhiễm qua. Đến lúc đó, độc kia có thể lấy được tính mạng của Lý Vân hay không, còn không thể biết.

Hiện tại không cách nào xác định được.

Yến Tử có hay không có ý khác?

Xem ra có thể loại chùa Bạch Mã trước đó.

Ngày hôm qua, Cửu Vĩ Hồ nói với Lý Vân, loại độc này cũng không phải là không có thuốc nào chữa được, thế nhưng nàng cần thời gian. Hơn nữa cụ thể cần bao lâu, nàng cũng vô pháp tính ra.

Đương thời thuốc Đông y không hoàn chỉnh như trước, rất nhiều dược liệu đã tuyệt tích. Mà dược liệu có nhiều loại bởi vì trồng không được, dược hiệu cũng yếu bớt rất nhiều. Vô hình trung đối với Cửu Vĩ Hồ chữ bệnh cũng là giảm rất nhiều.

Lý Vân thờ dài nói: "Là thật..."

Yến Từ gương mặt mờ mịt:

"Vì sao ta không biết. Người nghĩ rằng ta là cố ý, người cho rằng ta muốn thông suốt qua độc đến tổ không chế người?"

"Ta không có nói như vậy!" Lý Vân lạnh nhạt nói:

"Nhưng sự thực chính là sự thực... Bên trong cơ thể người đích xác mang theo một loại độc tố hiểm thấy đến từ phương tây Ma tộc. Trần tỷ có thể giải. Bất quá còn cần thời gian. Yến Từ, người suy nghĩ kỹ một chút, độc tố trong cơ thể người rốt cuộc là lưu lại lúc nào..."

Hắn ngồi trên ghế sa lon cười khổ: "Làm việc tốt thường gian nan..."

"Chẳng lẽ trần tỷ không nói bậy?" Yến Từ đối chọi gay gắt:

"Nàng đổ kị ta, cho nên mới biên ra một cái lý do như vậy... Nữ nhân trời sinh chính là ghen tị."

"Ta tin tưởng lời này của người, nữ nhân xác thực trời sinh ghen tị. Nhưng ta càng tin tưởng nhân phẩm của trần tỷ."

Lý Vân trầm giọng nói: "Trần tỷ phán đoán sẽ không sai. Huống hồ phát hiện không ổn trước nhất là ta, trần tỷ chỉ tái khám... Yến Từ, người đừng nghi oan."

Ngừng một chút, Lý Vân nói tiếp: "Lúc này, ta cảm thấy chuyện trọng yếu nhất chính là tìm ra sự việc, người độc trong người rốt cuộc là ai làm? Đây mới là trọng điểm."

Yến Từ nghe vậy, lập tức liền trầm mặc.

Một hồi thật lâu, Yến Từ lắc đầu nói:

"Xin lỗi, ta thực sự nghĩ không ra, ta đến tột cùng lúc nào bị người hạ độc..."

"Có phải hay không là trời sinh?" Yến Từ lần thứ hai ngắt đầu.

"Không phải!" Lý Vân trầm giọng nói:

"Trần tỷ nhiều lần luận chứng, không phải trời sinh, là có người trồng vào. Yến Từ, người cũng không cần có áp lực gì. Kỳ thực độc trong người người, chỉ cần không cùng khác phái Hợp Thể, cũng sẽ không tạo thành bất kỳ thương tổn. Chờ xem, trần tỷ sẽ nghiên cứu ra giải được....."

"Ừ!" Yến Từ nặng nề mà gật đầu, trong lòng nghĩ ngợi không cách nào bình tĩnh.

...

...

Đạo một vòng, Lý Vân liền đi tới nhà mới Hàn Di Hương cùng Nhâm Hiểu Nguyệt. Từ cách trang trí mà xem, phong cách Hàn Di Hương rất cách điệu. Trong phòng đều trang trí phong cách Châu Âu, tất cả mọi thứ đều từ Châu Âu chở tới đây, giá trị xa xỉ.

Đặt mình trong đó, Lý Vân thậm chí cảm giác mình đi tới một tòa cung điện xinh đẹp.

"Lý Vân, người ngồi trước... Ta đi châm trà!"

Đối với việc Lý Vân tới chơi, Nhâm Hiểu Nguyệt thập phần vui vẻ. Bất quá nhìn ra được, trong lòng của nàng vẫn có chút rầu rĩ. Cặp mắt to xinh đẹp kia bán đứng tâm tình của nàng giờ khắc này.

Chào hỏi một tiếng, Nhâm Hiểu Nguyệt liền đi xuống bếp. Hàn Di Hương ngồi bên cạnh Lý Vân, miệng tiếp cận bên tai hắn:

"Tiểu tử, người với chuyện tình Cữu Vĩ Hồ, Hiểu Nguyệt đều biết. Nha đầu thương tâm mà khóc một đêm..."

Trong phòng có chút hương khí nhân nhạ, là mùi vị đặc hữu trên người Nhâm Hiểu Nguyệt, Hàn Di Hương. Lý Vân hỏi:

"Có thể hút thuốc không?"

"Đương nhiên!" Hàn Di Hương nói:

"Trong phòng có bố trí hệ thống thông gió, người không cần phải lo lắng."

Lý Vân lấy ra một điếu, lạnh nhạt nói: "Người có ý gì?"

"Ta không có ý gì?" Hàn Di Hương đưa tay cuộn vài cọng tóc trên trán, một bộ phong tình vạn chủng:

"Ta là phượng tây Thần Tộc, ngươi cũng biết. Ở nơi này của chúng ta, ba vợ bốn nàng hầu rất bình thường. Coi như là có vi phạm luân lý đạo đức cũng là chuyện tình nhiều không kể xiết... Bất quá tiểu nha đầu tâm tư lại bất đồng. Ngươi còn phải tốn tâm tư để cho nàng hài lòng."

Lý Vân nhất thời cũng nhớ tới bầu không khí Đỉnh Olympus. Thần Vương Zeus chính là một tên Đại dâm côn. Khi hắn cưỡng đoạt, ba vợ bốn nàng hầu đương nhiên là bình thường. Bất quá lão già kia phỏng chừng cho tất cả nam tính Thần Tộc đều đội nón xanh. Thật đáng buồn, đáng tiếc a...

Tâm niệm điểm, Lý Vân hỏi: "Ngươi cùng Zeus quan hệ thế nào?"

Hàn Di Hương sùng sốt một chút, lập tức cười nói:

"Thế nào? Ngươi không phải là muốn hỏi ta cùng Zeus có một chân đi? Ha ha, việc này ta sẽ nói cho ngươi biết sau, hiện tại ngươi vẫn là nghĩ biện pháp làm cho nha đầu nhà ta vui vẻ, bằng không ta không buông tha ngươi. Được rồi, cảnh cáo ngươi một tiếng, ngươi cũng không nên học Zeus lão hỗn đản này... Không sai biệt lắm là được. Nam nhân mà, trái ôm phải ấp, mới là tề nhân chi phúc, hà tất đừng giống ngựa đực là được..."

Lý Vân đang muốn nói không phải. Lại vào lúc này Nhâm Hiểu Nguyệt đi tới, bưng một chén trà thơm. Lý Vân hai tay tiếp nhận, nói một tiếng cảm ơn.

Hàn Di Hương nhân cơ hội đứng dậy: "Các ngươi nói chuyện phiếm, ta đi làm cơm..."

"Hiểu Nguyệt, ngươi ngồi xuống, chúng ta trò chuyện."

Lý Vân biết, không có tường nào gió không lọt qua được. Hắn cùng Cửu Vĩ Hồ ở chung, bản thân đã là phu thê chính là sự tình sớm muộn gì cũng bị Nhâm Hiểu Nguyệt biết.

Có chút sự việc đã bại lộ thì cũng phải nói rõ.

Nhâm Hiểu Nguyệt khuôn mặt càng ôn nhu, một đôi mắt xinh đẹp thoát nhìn có chút cô đơn, đại khái là tâm tình còn không có chuyển tốt.

Nhâm Hiểu Nguyệt cùng Lý Vân thân mật, đến bây giờ đã có một đoạn thời gian. Trong khoảng thời gian này tới nay, Nhâm Hiểu Nguyệt luôn cảm thấy quan hệ của hai người như gần như xa. Nói là tình lữ nhưng vẫn có cảm giác khiếm khuyết chút gì. Nói không phải tình lữ, cũng không phải như vậy? Nói chung rất kỳ quái.

Hiện tại Nhâm Hiểu Nguyệt đã biết, hắn cùng Vương Trân Trân làm chuyện vợ chồng.

Lý Vân rất tùy ý gác chân trên ghế sa lon hỏi:

"Ngươi thoát nhìn có chút tiêu tụy. Tâm tình không tốt? Có cái gì phiền não, nói cho ta một chút?"

"Ta không sao!" Nhâm Hiểu Nguyệt lạnh nhạt nói.

"Hiểu Nguyệt, chúng ta là tình lữ....." Lý Vân nhìn Nhâm Hiểu Nguyệt nói:

"Ta và ngươi không cần giấu diếm cái gì, ngươi nếu có chuyện tình phiền lòng nói ngay. Có một số việc giấu trong lòng cũng không tốt. Nói ra sẽ khá hơn."

Nghe Lý Vân nói hai chữ tình lữ. Nhâm Hiểu Nguyệt khuôn mặt có chút hồng. Lý Vân hít hương khí trên người nàng, nhìn lông mi dài run run, cái mũi xinh xắn nhỏ nhắn. Đôi môi đỏ mọng, mang theo một tia hình cung xinh đẹp. Lý Vân thoáng ngồi thẳng một chút, nhìn xuống ngọn núi mê người kia, thật làm lòng người mê loạn.

"Ngươi đi nhìn đâu?" Nhâm Hiểu Nguyệt ngẩng đầu bắt gặp Lý Vân đang nhìn ngực mình, vẻ mặt đỏ bừng mắng một câu.

Lý Vân lúng túng cười cười, thân thể nhích ra phía sau tay vịn, cười nói:

"Phi lễ chó nhìn, ta không phải loại người tùy tiện....."

Nhâm Hiểu Nguyệt bạch liễu tha nhất nhãn, nói: "Ngươi a, chính là một cái đại sắc lang."

Lý Vân sâu đậm ngửi một cái: "Thơm quá."

"Cái gì thơm?" Nhâm Hiểu Nguyệt hỏi.

"Mùi thơm trên người ngươi." Lý Vân đen tối mà cười cười.

"Cũng biết đồ người..." Nhâm Hiểu Nguyệt trên mặt hiện lên vẻ hồn nhiên mà kiều mị. Lý Vân nở nụ cười, đem miếng lót nệm đưa qua cho nàng: "Dựa thoải mái một chút."

Nhâm Hiểu Nguyệt tiếp nhận miếng lót nệm, đệm ở sau lưng mình.

Chậm rãi phun ra một hơi, Nhâm Hiểu Nguyệt nhớ tới nàng cùng Lý Vân gặp nhau rất ít. Lúc đầu, nàng đối với Lý Vân rất bài xích. Cảm thấy hắn chính là một tên thần côn gạt tiền tài người. Thế nhưng sau đó, Lý Vân liên tiếp xuất thủ cứu nàng và ba ba. Nàng mới biết Lý Vân là có bản lĩnh thật sự. Mỹ nữ yêu anh hùng. Nàng là mỹ nữ. Hơn nữa ở trong mắt của nàng Lý Vân chính là một người anh hùng. Cô gái xinh đẹp lần đầu tiên trong đời sinh ra ý nghĩ ngây thơ - yêu thương.

Khi nàng lấy dũng khí biểu lộ, lại bị Lý Vân từ chối. Vì thế, Nhâm Hiểu Nguyệt lần thứ hai ghen ghét hắn.

Lại càng về sau, hai người ở chung mà rất không được tự nhiên.

Nguyên bản Nhâm Hiểu Nguyệt cho là mình cùng Lý Vân kiếp này vô duyên. Nhưng ngay lúc nàng tuyệt vọng nhất, Lý Vân lại tiếp nhận nàng. Nhâm Hiểu Nguyệt cảm thấy đây là trời cao ban ân, là nguyệt lão xe duyên. Thế nhưng ngày vui ngắn ngủi, Lý Vân sau lưng lại cùng Vương Trần Trần ở chung.

Nghĩ tới đây, Nhâm Hiểu Nguyệt tâm tình lần thứ hai xấu lên, nàng đứng lên, nhỏ giọng nói: "Ta có chút mệt, đi nghỉ trước đã....."

Nhâm Hiểu Nguyệt lãnh đạm cùng lảng tránh, làm cho Lý Vân nhớ tới thần tình nàng cô đơn.

Lý Vân tỉnh tỉnh ngồi một hồi, đi lên lầu, lại phát hiện Nhâm Hiểu Nguyệt ngồi xổm cửa thang lầu, hai tay ôm vai nức nở, nghe thanh âm liền có thể cảm giác được nàng thương tâm, Lý Vân trong lòng mơ hồ đau nhức. Hai tay nhẹ nhàng đặt lên trên vai mềm mại kia, đem Nhâm Hiểu Nguyệt ôm vào phòng.

Nhâm Hiểu Nguyệt đẩy đà điếm lệ, thân thể cũng rất nhẹ.

Lý Vân ngồi ở mép giường, để Nhâm Hiểu Nguyệt dựa vào bả vai mình, cho nàng khóc thống khoái.

Nhâm Hiểu Nguyệt xoay người nhìn chằm chằm Lý Vân:

"Vì sao... Tại sao phải như vậy....."

Lý Vân tự nhiên biết tâm tư Nhâm Hiểu Nguyệt. Bất quá hắn nhưng không có lên tiếng.

"Lý Vân, ngươi biết không? Từ lúc sơ trung, bởi vì gia thế, dung mạo của ta..... Cũng có rất nhiều con trai theo đuổi ta. Thế nhưng ta cho tới bây giờ đối với bọn họ chưa từng nhìn. Cũng không phải là ta phong kiến, chỉ là bọn hắn cho tới bây giờ chưa từng làm ta động tâm, cảm giác cùng nhịp đập."

Nhâm Hiểu Nguyệt dừng khóc, ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Lý Vân, cắn môi nói:

"Chỉ có ngươi... Gặp phải ngươi sau đó, lòng liền kinh hoàng không ngừng.... Ta biết ta thích ngươi. Ta đã từng bị ngươi cự tuyệt qua. Đó là thời điểm tồi tệ nhất của ta. Ta cảm giác mình từ Thiên Đường rơi xuống Địa Ngục. Ta từng cho rằng, mình đời này sẽ không yêu ai nữa... Bởi vì tâm ta rất đau, rất đau... Thế nhưng về sau, ngươi lại cùng ta thổ lộ. Ngươi cho ta hi vọng, đem ta từ thế giới bóng tối kéo trở về. Trong khoảng thời gian này, quan hệ của chúng ta vẫn như gần như xa. Nói là tình lữ, lại cùng tình lữ bất đồng. Nói là bạn học, nhưng cùng bạn học không giống. Ta coi ngươi là quân tử, ta biết ngươi không muốn dính vào. Ta hài lòng, ta vui vẻ... Ta lần nữa ước mơ tương lai của chúng ta. Thế nhưng ngươi lại cùng nữ nhân khác ngủ cùng nhau..... Ngươi biết lòng ta có bao nhiêu đau đớn không?"

Nghe Nhâm Hiểu Nguyệt thống khổ tự thuật, Lý Vân trong lòng cũng đau đớn.

Lý Vân đem Nhâm Hiểu Nguyệt lại ôm sát một chút:

"Hiểu Nguyệt, xin lỗi, ta không muốn thương tổn ngươi, chỉ là ta cũng không thể cô phụ trân quý."

Nghe xong Lý Vân nói, Nhâm Hiểu Nguyệt lần thứ hai khóc.

Lý Vân ngoại trừ đem nữ nhân ôm chặt ra, cũng không biết nên nói cái gì.

Không biết qua bao lâu, thể xác và tinh thần mệt mỏi Nhâm Hiểu Nguyệt ở trong lòng Lý Vân mà ngủ.

Lý Vân vẫn không nhúc nhích, mặc cho Nhâm Hiểu Nguyệt ngủ ở trong ngực mình. Mãi cho đến thời điểm trời tối, hắn cảm giác tay chân đều tê dại. Lúc này mới đem Nhâm Hiểu Nguyệt đặt trên giường, thay nàng đắp kín mền. Dưới ánh đèn, gương mặt tuyệt mỹ của nàng, lông mi thật dài đang nhắm hơi rung động. Lý Vân nhìn không được phục hạ thân tử, ở mi mắt của nàng nhẹ nhàng hôn một chút, sau đó, hắn thối lui ra khỏi gian phòng.

Ngay một khắc kia hắn xoay người, Nhâm Hiểu Nguyệt trong ánh mắt cháy xuống hai hàng thanh lệ, theo gò má rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Lão tổ tông chùa bạch mã

Editor: Tạ An

Hồi thế gian tình là gì, chỉ làm con người ta ruột gan đứt từng khúc. Nhâm Hiểu Nguyệt khóc làm Lý Vân đau lòng, chỉ là hán sẽ không lựa chọn buông tha người? Cả hai hán đều muốn.

Đóng cửa phòng từ bên ngoài, Lý Vân phiền muộn, hay mình thủy chung đều có tâm tính Yêu Tộc. Đối với việc một chồng nhiều vợ, trong lòng hán lại không có bài xích. Hiện tại hầu như có thể khẳng định, Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không phải người thường, lo lắng trước đây đều không còn.

"Lâu như vậy? không phải đã lên giường đi?"

Lúc Lý Vân xuống lầu, Hàn Di Hương đang nhếch chân bắt chéo ngồi trong phòng khách xem ti vi.

Lý Vân nghe vậy, tức giận nói: "Ta thật hoài nghi ngươi có phải mẹ nàng không? Nhìn ngươi nói chuyện như vậy, có điểm nào giống người mẹ."

"Ha hã!" Hàn Di Hương cười nói:

"Mọi vị thần của Olympus, tổ chất như vậy đã rất cao rồi. Sau này ngươi tiếp xúc với Thần Tộc nhiều hơn sẽ rõ."

"Artemis tới cùng gặp phải phiền toái gì?" Lý Vân ngồi xuống hỏi.

"Xảy ra chuyện gì?" Hàn Di Hương cười nói: "Nàng lại tìm ngươi?"

"Ừ!" Lý Vân gật đầu, nói: "Nàng thậm chí đem thân thể làm điều kiện nữa."

"Phải không?" Hàn Di Hương khẽ nhủ mày: "Xem ra nữ nhi của ta lại thêm một người cạnh tranh."

"Thế nào? Ngươi không cảm thấy chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi sao?"

Lý Vân hỏi: "Artemis là tượng trưng cho sự thuần khiết, nàng tại sao phải nêu điều kiện như vậy? Ngươi thực sự một điểm đều không cảm thấy kỳ quái sao?"

"Không kỳ quái!" Hàn Di Hương khẽ cười một tiếng, nói:

"Một vạn năm trôi qua, Thần Tộc huy hoàng đã không tồn tại nữa. Đừng nói là tính tình Artemis thay đổi, coi như là Thần Vương Zeus, thượng đế Jehovah phỏng chừng cũng đều thay đổi. Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh, chúng ta vừa giống người lại vừa giống thần. Có lẽ nói là cái gì đi nữa cũng đã..."

Hàn Di Hương đột nhiên tịch mịch nói: "Thân phận của chúng ta rất xấu hổ...."

"Không có đặc tính rõ ràng?" Lý Vân trêu ghẹo nói.

"Hay là vậy đi?" Hàn Di Hương cũng không có phản bác.

Ngừng một hồi, Hàn Di Hương lần thứ hai ngẩng đầu nhìn Lý Vân:

"Ngươi khác chúng ta. Không giống với chúng ta mượn thân thể nhân loại, huyết mạch, bảo tồn Nguyên Thần, có thể truyền thừa. Thời gian làm chúng ta mất đi rất nhiều. Bao gồm lực lượng, ký ức..... Thậm chí cả tính cách... Thế nhưng, ngươi một khi Luân Hồi thập thế, ngươi không chỉ nhận được tất cả kiếp trước. Hơn nữa còn vì tích lũy công đức lớn lao, thành công lộ xác..."

Hàn Di Hương cười nói: "Ngươi đúng là yêu quái có tiền đồ lớn nhất...."

"Có người vui mừng, có người đổ kị."

Lý Vân cười khò nói: "Cuối cùng một đời này, chưa hẳn dễ chịu như vậy."

"Đúng vậy!" Hàn Di Hương thờ dài nói:

"Cho nên đời này, con đường ngươi đã định gian nan. Lý Vân, ta rất xem trọng ngươi. Thời gian tới thế cục thay đổi bất ngờ, ta đem nữ nhi giao cho ngươi mới yên tâm."

Lý Vân luôn cảm thấy trong lời nói Hàn Di Hương có chuyện:

"Có ý tứ? Dùng thủ đoạn của ngươi, chưa hẳn không bảo hộ được Hiểu Nguyệt?"

"Thủ đoạn của ta?" Hàn Di Hương thần tình đột nhiên trở nên cô đơn: "Ta không có lòng tin. Trên thực tế, bất kì Viễn Cổ huyết mạch nào sẽ có lòng

tin?"

"Lý Vân, ngươi tin tưởng Thiên Đạo sao?" Hàn Di Hương sắc mặt biến được nghiêm túc.

"Thiên Đạo sáng tỏ!" Lý Vân nói: "Ta tin."

"Ta cũng tin!" Hàn Di Hương trầm giọng nói:

"Viễn Cổ huyết mạch sống nhờ trong cơ thể nhân loại, này ứng định với thiên hoà..... Ta có một loại dự cảm. Trời giáng xuống nghiêm phạt cho chúng ta. Có lẽ chỉ một ngày, cao hơn là một năm, hoặc tới vạn năm. Nói chung, chúng ta không có khả năng tránh thoát trường kiếp nạn này..."

"Nhân quả Luân Hồi, báo ứng khôn khó!" Hàn Di Hương cắn răng nói.

Lý Vân nghe vậy, sắc mặt cũng thay đổi mấy lần. Chiều theo Hàn Di Hương nói, Viễn Cổ huyết mạch nguy cơ chân chính cũng không phải La Sát. Mà là Thiên Đạo.

Thiên Đạo soi sáng, uy lực vô cùng.

Thử hỏi thiên hạ ai có thể cùng Thiên Đạo chống lại.

Lý Vân tâm tình cũng trở nên trầm trọng.

Có thể hấn cũng khó thoát tai kiếp.

Thế nhưng cho dù là đại kiếp nạn nhưng hấn vẫn có người âu yếm, quan tâm.

"Ha hã!" Hàn Di Hương đột nhiên nở nụ cười:

"Không cần nghiêm trọng vậy... đừng quá để tâm đến nó. Lý Vân, ngươi cũng không nên quá để ý, ta chỉ nhất thời có cảm xúc, mới hồ ngôn loạn ngữ. Nói thật, dù cho thật có báo ứng, đó cũng là chuyện tình xa xôi. Ngươi thực sự không cần để trong lòng. Việc cấp bách, ngươi nên tìm ra nguyên nhân ngươi mất trí nhớ, sớm ngày hiểu rõ, trở về chính đạo....."

"Ngươi phải biết, một người đắc đạo, gà chó lên trời!"

Hàn Di Hương nghiêm túc nói: "Ngươi nếu trở về chính đạo, nói không chừng, tương lai ta cùng Hiếu Nguyệt thật muốn để ngươi che chở....."

"Các ngươi là Thần Tộc, ta nếu đắc đạo đó là tiên tộc? Hoặc là Phật tộc?"

Lý Vân nghi hoặc.

"Ha hã!" Hàn Di Hương lần thứ hai cười to:

"Lý Vân a Lý Vân, xem ra ngươi đối với tình huống của mình một điểm đều không biết. Nếu nói chính quả, cũng không phải kiêu nói ban ngày phi thăng, đứng hàng tiên ban. Ngươi đi con đường không ai dám đi. Đại đạo vô hình, ngươi nếu công thành, tiền đồ bất khả hạn lượng. Dù là ta cũng vô pháp dự đoán tương lai của ngươi, nhưng có một chút có thể khẳng định. Nhất định là kinh thiên động địa..."

"Nhớ kỹ, không nên đối với mình có bất kỳ hoài nghi."

Hàn Di Hương cười cười: "Thời điểm không còn sớm, ngươi cũng về sớm một chút, trễ nữa, Hồ ly tinh lại thương tâm."

"Nên khuyên giải để Hiếu Nguyệt hiểu ra....." Lý Vân lúc ra cửa thông báo một câu.

"Yên tâm đi." Hàn Di Hương nói.

...

...

Trong chùa Bạch Mã, thủy chung có hai ý kiến. Trí Hoàng đại sư xét thấy thế cục trước mắt, chùa Bạch Mã nên tăng độ mạnh tuần tra là được rồi. Thế nhưng Giới Luật viện thủ Trí Không đại sư lại chủ trương sát phạt rầm rộ, dùng giết nuôi giết, lấy bạo chế bạo.

Vì thế, hai người cùng nhau ra phía sau núi gặp lão tổ tông chùa Bạch Mã. Tương truyền chùa Bạch Mã lão tổ tông ở phía sau núi ẩn cư đã có năm nghìn năm. Là một vị kim thân bất phôi Bồ Tát sống, la hán. Hấn từng nói, không tới nguy cơ trước không cần quấy rầy hấn thanh tu. Lúc này, tình thành thế cục hỗn loạn, Trí Hoàng, Trí Không hai vị hòa thượng dâng hương cầu xin, rốt cuộc thấy lão tổ tông.

Đương nhiên, nếu nói nhìn thấy, cũng không phải mặt đối mặt.

Trí Hoàng, Trí Không hòa thượng dâng hoàng quỳ trên sàn nhà, hầu như phủ phục trên mặt đất.

"Bọn ngươi đừng dậy đi!" Lão tổ tông thanh âm ở liềm mặc vang lên.

Hai vị hòa thượng đến, song chường xuôi ở bên người, không dám nhúc nhích chút nào. Lão tổ tông ẩn cư chỗ này, hai người cũng từng tới vài lần. Nhưng vẫn như cũ vẫn không thể thích ứng thiên nhiên nơi đây có một cổ cảm giác áp bách, hai giọt mồ hôi lớn nhỏ từ trán của hắn chảy xuống, không biết là bởi vì khăn trang tạo thành, hay là nguyên nhân khác. Thế nhưng ai cũng không dám lau đi.

An tĩnh hồi lâu sau, lão tổ Tông nhàn nhạt hỏi: "Bên ngoài xảy ra đại sự gì?"

Trí Hoàng đại sư vội vàng nói: "Lão tổ tông, Viễn Cổ huyết mạch trắng trợn thức tỉnh, trật tự xã hội loài người gần như loạn lạc. Có La Sát quấy phá, mưa gió muốn tới a....."

Trí Không hòa thượng cao giọng đáp: "Đúng là như vậy, ta cùng sư huynh lần này gặp mặt lão tổ tông, là muốn mời lão tổ tông cho biết, chùa Bạch Mã nên quyết đoán như thế nào?"

Lão tổ tông thanh âm bỗng nhiên có chút quái dị: "Trí Hoàng, ngươi nghĩ như thế nào?"

Trí Hoàng đại sư nghe được lão tổ tông hỏi mình, trên trán lại có thêm vài giọt mồ hôi, cung kính đáp:

"Đệ tử cho rằng hắn là tận lực khai thông... Trải qua một vạn năm, Viễn Cổ tộc đã không còn uy thế năm đó. Bất kể là lực lượng, hay tính tình đều thu liễm rất nhiều. Đệ tử cho rằng, chỉ cần hướng dẫn thật tốt, Viễn Cổ huyết mạch thức tỉnh, có thể dung nhập vào nhân loại bình thường. Chúng ta chân chính uy hiếp chỉ có tà ác La Sát... La Sát ở phương tây Địa Ngục hình như chiếm được Thượng Cổ Minh Thần truyền thừa. Có thể ban thưởng người Vĩnh Sinh, lực lượng đại thần thông. Chúng ta công tác thống kê, đã có vài vị yêu tộc, Ma tộc, thậm chí còn có Thần Tộc, Tiên Yêu vì lực lượng cường đại mà gia nhập trận doanh hắn."

Lão tổ tông dường như đối với chuyện này rất cảm thấy hứng thú:

"Oh, La Sát này trong tay có hay không có thần binh Phệ Hồn?"

Tuy rằng lão tổ tông thanh âm rất nhạt. Nhưng Trí Hoàng hòa thượng lại khăn trương sắp bất tỉnh. Không dám có chút giấu diếm, thành thật trả lời nói:

"Hiện nay vẫn chưa có tin tức xác thực... Đệ tử vô năng."

"Ừ!" Liềm Mặc lão tổ tông rất thưởng thức thái độ vị đệ tử này.

Trí Không hòa thượng mơ hồ có thể thấy được chân mày cau lại.

"Trí Không, ngươi nói như thế nào?" Lão tổ tông quát hỏi.

"Lão tổ tông, đệ tử thấy sư huynh ở chuyện này xử lý mềm yếu."

Trí Không hòa thượng trầm giọng nói:

"Lúc này thế cục bất ổn, xã hội loài người long xà hỗn tạp, Viễn Cổ huyết mạch xuất hiện, đã nhiễu loạn trật tự xã hội loài người. Đệ tử cho rằng loạn thế phải mạnh tay. Dùng giết chỉ giết, lấy bạo chế bạo, mới là vương đạo. Nếu chỉ mềm yếu không quả quyết, sợ chỉ làm bọn họ khinh thường..."

"Làm càn!" Lão tổ tông giọng nói trở nên có chút tức giận:

"Thực sự là càng ngày càng hoang đường. Phật môn từ bi vi hoải, cả đời lấy đức hiếu sinh, ngươi lại muốn giết chóc..."

Trí Không hòa thượng chỉ nói ra lời thật, chẳng biết lão tổ tông vì sao tức giận, cảm thấy khủng hoảng.

Lúc này, lão tổ tông từ liềm mặc đi ra, trên mặt không giận mà uy, ngoại trừ vẻ tức giận bên ngoài, càng nhiều một tia thận trọng.

Hất kim vi chỉ, đây là lão tổ tông lần đầu tiên hiện ra trước mặt bọn họ.

Trí Hoàng, Trí Không hai vị hòa thượng cũng không dám ngẩng đầu nhìn lên.

"Hai ngươi ngẩng đầu lên!" Lão tổ tông nói.

Hai người nghe vậy, liền chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại. Năm nghìn năm chí tôn, sắc mặt hồng nhuận như ngọc. Thiên đình no đủ, thân hình cao lớn khôi ngô. Bảo tướng trang nghiêm, quả nhiên là đáng đáp Phật tử. Thoạt nhìn tuổi khoảng chừng năm mươi. Con ngươi sáng quắc sinh huy, không giận tự uy.

"A Di Đà Phật!" Trí Hoàng đại sư khen:

"Nhìn thấy pháp tướng lão tổ tông, Trí Hoàng cuộc đời này đã đủ."

Trí Không hòa thượng cũng nói: "Đa tạ lão tổ tông ban nhìn."

"Bọn người trở về đi...." Lão tổ tông cười nói:

"Các người nhớ kỹ hình dáng của ta, ngày sau, ta sẽ hành tẩu trong giang hồ, nói không chừng ngày nào đó liền gặp mặt. Đến lúc đó, bọn người không thể bạo lộ thân phận của ta."

"Đệ tử cần tuân pháp chi." Trí Hoàng, Trí Không vội vàng lĩnh mệnh.

"Trí Không.... Người sát khí quá nặng." Lão tổ tông nói:

"Ngay hôm nay, người liền từ thủ cầm địa Tề Vân Tháp, không cần xuất hiện bên ngoài."

"Trí Hoàng, chùa Bạch Mã hôm nay người chủ trì ta có lời khen."

Lão tổ tông nói: "Phật môn từ bi vi hoại, Phật hiệu quảng đại, từ bi độ người. Phải tránh chuyện sát sinh. Tuệ Viễn tiểu hòa thượng tuệ căn sâu đậm, nhưng khó trọng dụng. Đối với các người gần đây thành lập bộ môn đặc biệt, ta xem gọi là "Độ pháp hội" đi..."

Trí Hoàng đại sư nghe vậy, trong lòng càng bội phục. Không ngờ lão tổ tông suốt ngày không ra khỏi cửa, đối với bên trong chùa mọi việc cũng rõ như lòng bàn tay. Không hổ là la hán, Bồ Tát sống a.

"Đệ tử lĩnh pháp chi." Trí Hoàng, Trí Không lần thứ hai hành lễ.

...

...

Ban đêm, Lý Văn đi tới kim quang sơn đọi, như một năm kia trước kết bạn thần bí nhân. Lúc này đây, hán tới tương đối sớm. Khoảng chừng hơn nửa canh giờ, Nguyệt treo đầu cành. Thần bí nhân kia liền đứng giờ hiện thân.

Thần bí nhân chậm rãi ngẩng đầu lên: "Lần này có chuyện gì sao?"

"Đương nhiên!" Lý Văn nói:

"Ta muốn biết hạ lạc La Sát?"

Đây là vấn đề mà Lý Văn rất muốn biết. Hán cảm thấy thần bí nhân này cái gì đều biết. Hỏi hán sẽ không có sai.

Thần bí nhân cúi đầu, tuy rằng hán không có nhìn Lý Văn, nhưng Lý Văn vẫn như cũ cảm thấy một trận uy thế.

"Trên thực tế, ta cũng muốn biết hạ lạc La Sát." Thần bí thanh âm lãnh đạm.

"Kỳ thực hiện nay mà nói, La Sát Bình cũng không phải người có thể trêu chọc."

Thần bí nhân tiếp tục trầm ngâm mà nói:

"Hết thầy trước mắt, đều nằm trong dự liệu. Có một số việc, là không ai có khả năng thay đổi...."

Lý Văn nội tâm một cỗ khí lạnh, hiểu rõ thần bí nhân nói cái ý tứ gì, nhưng mặc dù mình là Yêu. Cũng không muốn cuộc sống này hơn mười năm của xã hội loài người bị Viễn Cổ huyết mạch phá rối.

Thần bí thanh âm bộc phát: "Lẽ nào người muốn làm cứu thế chủ?"

"Cuộc sống như thế sẽ rất khổ cực."

Lý Văn nhắm hai mắt lại, dường như đang suy nghĩ về bản thân.

"Người ý muốn như thế nào?"

Thần bí đặt câu hỏi:

"Hành động cứu thế chủ phải trả giá thật lớn."

Lý Văn mặt nhăn cau mày nói: "Ta hiểu được."

Ngừng một chút, Lý Văn tiếp tục nói:

"Kỳ thực, ta cho tới bây giờ không muốn cứu thế nhân, cũng không muốn làm cái gì cứu thế chủ. Tất cả chỉ dựa vào bản tâm mà thôi."

Thần bí nhân không để ý tới thái độ hần, giọng nói không một tia tâm tình nói:

"Một đời cuối cùng, thành công sắp tới, có thể bảo hộ chính ngươi, chỉ có lực lượng, ngươi phải nhớ kỹ điểm này."

Lý Vân rất cung kính hướng vị thần bí nhân khom người thi lễ một cái.

"Không nên đi tìm La Sát. Hần sẽ tìm ngươi. Mà ngươi chỉ cần hảo hảo tu luyện là được."

Thần bí nhân nói.

Lý Vân thời điểm ngẩng đầu lên, phát hiện thần bí nhân lại một lần nữa biến mất trong đêm tối.

Lý Vân hiểu rõ ý của đối phương, đô thị phồn hoa tiêu cốt thực hồn, quả thật làm cho hần sinh ra dấu hiệu mềm yếu. Đây là một lần cảnh cáo, cảnh cáo mình không nên đi làm chuyện vượt ngoài tầm với.

Có thể bảo hộ mỗi người chúng ta, chỉ có lực lượng của chính mình.

Lý Vân biết rõ, chỉ có lực lượng cường đại, mới là đạo sinh tồn.

...

...

Phương đông đã hồng, thái dương chậm rãi từ mặt đất bay lên, chiếu sáng đại địa. Lý Vân chậm rãi đi trên đường cái. Trong lòng suy tư về hành động bước tiếp theo. Dọc theo đường đi, trên cây tiếng chim hót bên tai, cảm giác giống như đưa thân vào trong bầy chim.

Mùa xuân tới.

Lý Vân hít sâu một hơi có vẻ hết sức thích ý.

Trong lớp, hần không có ngủ. Trong lòng vẫn như cũ có tâm sự. Ngồi sau lưng hần Nhâm Hiểu Nguyệt cũng không có nghe giảng bài. Ánh mắt thỉnh thoảng ở trên người Lý Vân nhìn qua lại. Bọn họ đã nhiều ngày không nói chuyện. Ngược lại không phải Lý Vân không để ý tới Nhâm Hiểu Nguyệt. Chủ yếu là Nhâm Hiểu Nguyệt đối với Lý Vân và Vương Trân Trân ở chung vẫn không có khúc mắc.

Buổi chiều, Lý Vân một mình đi tới bờ sông phù dung, hai tay vịn hàng rào thường thức dư huy mặt trời lặn. Chân trời đám mây đều bị nhuộm đỏ một màu. Ngày mai nhất định trời nắng.

Trong lúc bất chợt, xa xa một đạo thiểm điện cắt hư không chém thẳng xuống, điện quang mãnh liệt đập vào mi mắt nóng rực đau nhức, tiếng sấm ầm ầm từ xa tiến lại, thủy triều trên mặt sông phụ cận sợ mà bay. Ngẩng đầu chỉ thấy trên bầu trời mây đen đắp nện, mỹ cảnh trong khoảnh khắc biến mất.

Lý Vân không khỏi cười khổ tự nói: "Thật mất hứng."

Ngay sau đó, hần đột nhiên sinh lòng cảnh giác. Luôn cảm thấy không khí hiện trường không đúng lắm. Chỉ là nhất thời bán hội, hần cũng nói không rõ, tới cùng là chuyện gì xảy ra.

Thoáng do dự một chút, Lý Vân quyết định trở lại. Nơi đây không thích hợp liên lưu lại. Không chừng sẽ gặp phải chuyện loạn gì.

Mới đi mấy bước, Lý Vân mơ hồ thấy tiền phương mùi thơm xuất hiện một đạo nhân ảnh, chỉ thấy một gã trung niên nam tử thân mặc áo đen, trong tay nắm một thanh trường kiếm màu đen lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Vân.

Hắc y nhân trầm giọng hỏi: "Ngươi chính là Lý Vân?"

Lý Vân ngoan ngoãn, sát thủ a.

Tâm niệm điểm, hần nhìn chung quanh: "Lý Vân..... Lý Vân, có người tìm a..."

"Hừ ——!"

Hắc y nhân khởi điểm ở bốn phía nhìn mấy lần, bất quá rất nhanh thì phát hiện, mình bị chơi sỏ. Trước mắt người này là Lý Vân. Trước khi ra cửa, hần đã xem qua ảnh chụp.

Hắc y nhân nhìn kỹ Lý Vân, vẻ mặt kinh ngạc biểu tình nói:

"Nghĩ không ra, ngươi như vậy chính là Lý Vân a. Ta còn tưởng rằng Lý Vân có ba đầu sáu tay đâu..."

Hắc y nhân lời vừa mới dứt, sát khí lập tức từ bốn phương tám hướng ủa hướng Lý Vân, Lý Vân chỉ cảm thấy một cỗ sát khí băng lãnh không hề nhân tính chăm chú khóa lại mình, cảm giác mình hơi chút khẽ động, sẽ lập tức đưa tới đối phương công kích long trời lở đất vậy.

Lý Vân lập tức thu nhiếp tinh thần, âm thầm đề tụ yêu lực, đồng thời mở miệng hỏi:

"Ta thì sao? Bình sinh, tại sao muốn ngăn đường ta đi...."

"Ngươi sai rồi!" Hắc y nhân cười nói: "Ta muốn giết ngươi...."

"Ngươi vì sao muốn giết ta?"

Lý Vân một bên tùy ý ứng phó, một bên lấy ra Bồ Đề Nhận. Người này giữa sát khí có khí tức Ma tộc, hơn nữa tu vi thập phần cường đại. Sức chiến đấu còn trên tã kiếm tiên. Cùng Lucifer trước đây giao thủ ngang cơ. Bất quá hôm nay Lý Vân đã sửa thành Phật anh, tu vi lực lượng tiến hơn một bước. Thật muốn đánh, hấn chưa hấn phải sợ.

Hắc y nhân trầm giọng nói:

"Có người nhờ, giúp người làm việc. Chỉ coi ngươi không nên cùng chùa Bạch Mã hòa thượng đi gần quá, muốn trách thì trách mình đi!"

Tiếp tục nói: "Thân là yêu tộc, lại cùng hòa thượng cầu kết cùng một chỗ, người giống như ngươi vậy, người người có thể giết..."

Hắc y nhân mắt lộ hung quang nói: "Chuẩn bị chịu chết đi?" Vừa nói xong, chỉ thấy Hắc y nhân thân hình trong nháy mắt như quỷ mỵ vượt qua khoảng cách mười thước đi tới trước mặt Lý Vân, kiếm phong nhanh như điện đâm về phía tâm tạng Lý Vân, Lý Vân vội vàng lóe lên bên phải, Bồ Đề Nhận phản đâm bên trái xương sườn Hắc y nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.